Vợ Luôn Nghĩ Tôi Không Yêu Em Ấy

Contents

Vợ Luôn Nghĩ Tôi Không Yêu Em Ấy **2**
1. Chương 1 . . . 2
2. Chương 2 . . . 5
3. Chương 3 . . . 8
4. Chương 4 . . . 11
5. Chương 5 . . . 14
6. Chương 6 . . . 18
7. Chương 7 . . . 21
8. Chương 8 . . . 23
9. Chương 9 . . . 27
10. Chương 10 . . . 32
11. Chương 11 . . . 37
12. Chương 12 . . . 41
13. Chương 13 . . . 46
14. Chương 14 . . . 50
15. Chương 15 . . . 54
16. Chương 16 . . . 58
17. Chương 17 . . . 62
18. Chương 18 . . . 65
19. Chương 19 . . . 69
20. Chương 20 . . . 74
21. Chương 21 . . . 78
22. Chương 22 . . . 82
23. Chương 23 . . . 87
24. Chương 24 . . . 92
25. Chương 25 . . . 96
26. Chương 26 . . . 102
27. Chương 27 . . . 109
28. Chương 28 . . . 126
29. Chương 29 . . . 132
30. Chương 30 . . . 136
31. Chương 31 . . . 142
32. Chương 32 . . . 149
33. Chương 33 . . . 154
34. Chương 34 . . . 160
35. Chương 35 . . . 166
36. Chương 36 . . . 171
37. Chương 37 . . . 177
38. Chương 38 . . . 188
39. Chương 39 . . . 195
40. Chương 40 . . . 201
41. Chương 41 . . . 207

42. Chương 42 211
43. Chương 43: Phiên Ngoại Lễ Tình Nhân 224
44. Chương 44 233
45. Chương 45 239
46. Chương 46 245
47. Chương 47 251
48. Chương 48 257
49. Chương 49 263
50. Chương 50 269
51. Chương 51 275
52. Chương 52 281
53. Chương 53 286
54. Chương 54 292
55. Chương 55 303
56. Chương 56 307
57. Chương 57 312
58. Chương 58 318
59. Chương 59 325
60. Chương 60 331
61. Chương 61 344
62. Chương 62 352
63. Chương 63 360
64. Chương 64 372
65. Chương 65 379
66. Chương 66 383
67. Chương 67 389

Vợ Luôn Nghĩ Tôi Không Yêu Em Ấy

Giới thiệu
Editor: Cá Ngừ Tình trạng bản gốc: Hoàn(67 chương) Thể loại: đam mỹ, hiện đại, trọng sinh. . . Nội dung truyện kể về

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vo-luon-nghi-toi-khong-yeu-em-ay

1. Chương 1

"Chúng ta… chia tay đi." Hạ Nghiêu lúc nói ra những lời này, sắc mặt có chút tái nhợt, lại như thở phào nhẹ nhõm vì buông xuống được những gánh nặng. Cốc cà phê trong tay đang bốc hơi nóng, đầu ngón tay cầm ly cà phê đã bị hơi nóng làm cho đỏ lên.

Chu Độ ngồi đối diện mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu, giọng nói không nghe ra là vui hay giận mà hỏi ngược lại: "Cậu có ý gì?"

Hạ Nghiêu cúi đầu không trả lời.

Chu Độ nhìn cậu chằm chằm thật lâu, giọng nói âm u hỏi: "Tôi đang hỏi cậu có ý gì?"

Hạ Nghiêu hít sâu một hơi, bình thản mở miệng nói: "Chu Độ, em không thích anh nữa, chúng ta chia tay thôi."

"Không thích tôi?" Ánh mắt Chu Độ lạnh đi, hùng hổ dọa người nói: "Cậu lớp 12 ép tôi cùng một chỗ với cậu tại sao không nói không thích tôi, cậu đại học lôi kéo tôi cùng cậu lăn giường tại sao không nói không

thích tôi? Cậu cùng tôi bên nhau 7 năm, hiện tại mới nói rằng cậu không thích tôi nữa?"

Lời này của Chu Độ như một thanh đao sắc bén, moi những thứ bỉ ổi hèn hạ mà Hạ Nghiêu giấu sâu dưới đáy lòng ra ngoài ánh sáng.

Năm đó đúng là cậu dùng thủ đoạn để ép Chu Độ ở bên cậu, thế nhưng đã nhiều năm như vậy, cậu biết mình làm sai rồi, một người nếu như không thích mình, thì dù có ép buộc người đó ở bên mình cũng vô dụng.

Cậu hiện tại nhận ra được sai lầm của mình, cho nên cậu muốn buông tay Chu Độ để anh rời đi.

Hạ Nghiêu im lặng nghe xong những lời này của Chu Độ, bàn tay cầm cốc cà pha hơi siết chặt lại, cúi đầu nhẹ giọng lặp lại một câu: "Em muốn cùng anh chia tay."

"Chia thì chia!" Chu Độ đột nhiên từ ghế đứng lên, "Cậu nghĩ rằng tôi thích việc ở bên cậu sao?" Hắn cao giọng nói, ánh mắt của những người xung quanh thoáng cái đều tập chung hết về phía hai người.

"Nhìn gì mà nhìn!" Chu Độ hét to với những người vây xem, sau đó cầm cái áo khoát vắt trên lưng ghế đi ra ngoài.

Chu Độ vừa đi, cái lưng căng thẳng của Hạ Nghiêu liền cong xuống, đôi mắt bị hơi nóng của cà phê bốc lên làm cho có chút ướt át, cậu dùng sức nháy mắt một cái.

Nhưng làm cho cậu bất ngờ nhất chính là, Chu Độ còn chưa đi ra tới cửa, liền xoay người đứng lại bên cạnh cậu.

Hạ Nghiêu có chút kinh ngạc nhìn Chu Độ xuất hiện lần nữa trước mắt mình.

Vẻ mặt Chu Độ có chút không kiên nhẫn nói với Hạ Nghiêu: "Còn ngồi ngốc ở đây làm gì, về nhà!"

Lông mi Hạ Nghiêu hơi run một chút: "Em… chút nữa sẽ tự về."

"Tự về?" Chu Độ lại lần nữa cao giọng, "Bên ngoài tuyết lớn như vậy cậu làm sao trở về, với lại sau khi trở về chẳng phải vẫn cùng tôi ở một chỗ sao."

Hạ Nghiêu lúc này mới chậm rãi từ ghết đứng lên, cúi đầu đi theo sau Chu Độ.

Hai người vừa đi tới cửa của tiệm cà phê, Chu Độ liền ngừng lại, anh nhìn tuyết bay tán loạn bên ngoài, nhíu mày một cái, kéo cái khăn quàng từ trên cổ xuống, xoay người quấn lên cổ Hạ Nghiêu. Không đợi Hạ Nghiêu mở miệng lần nữa, anh liền xoay người kéo cửa kính của tiệm cà phê, đi vào trong cơn gió tuyết đang thổi tới tấp.

Hệ thống sưởi trong xe vặn đủ ấm, mùi hương của chiếc khăn quàng vốn ở trên cổ Chu Độ trong không gian chật hẹp chậm rãi quấn quanh chóp mũi của Hạ Nghiêu, cậu cúi đầu, đem nửa khuôn mặt vùi vào trong chiếc khăn quàng đang được quấn trên cổ.

Hai người cả đường đều im lặng, khi xe đứng chờ đèn xanh ở một ngã tư, Chu Độ mới mở miệng hỏi: "Chia bao lâu?"

"Cái gì?"

"Tôi hỏi cậu muốn chia tay trong bao lâu, tôi biết, cậu không phải đang làm mình làm mẩy với tôi sao? Vì cái gì, chẳng lẽ là lễ Giáng Sinh mấy ngày trước không ở bên cậu? Tôi nói rồi hôm đó có việc, tối hôm đó thật sự phải tăng ca. Đến năm mới tôi được nghỉ, lúc đó sẽ cùng cậu đi ——"

"Chu Độ." Hạ Nghiêu lên tiếng cắt ngang hắn, "Anh… yêu em sao?" Cậu quay đầu nhìn Chu Độ, nhẹ giọng hỏi một câu.

Lỗ tai Chu Độ liền đỏ lên, anh ho khan một cái hắng giọng nói:" Nói cái này làm gì." Sau đó giống như phản ứng kịp, nhịn xuống khóe miệng nhanh chóng liếc qua Hạ Nghiêu ở bên, lại đem đầu hai người đặt đối diện, mặt nhìn thẳng phía trước mà nói: " Thì ra ban đầu cậu là muốn nghe cái này sao, thật là, sao cậu lại giống mấy em gái vậy hả, đều là người lớn rồi, mà sao ngày nào cũng nói nào tình nào yêu —-"

"Anh yêu em sao?" Hạ Nghiêu lại lần nữa cắt ngang hắn.

“Lời, lời này nếu như cậu muốn nghe, vậy tôi yêu cậu được chưa.” Tay cầm lái của Chu Độ dùng lực nắm chặt.

Hạ Nghiêu mất mác quay đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Em biết rồi.”

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, dường như muốn đem cả thành phố chôn vùi. Hạ Nghiêu cảm thấy có chút buồn bực, vì vậy vươn tay mở cửa sổ xe xuống một chút, gió lạnh theo khe hở trên cửa sổ xe lùa vào.

“Cậu không lạnh sao.” Chu Độ đưa tay vặn hệ thống sưởi hơi trong xe cao lên vài độ.

Hạ Nghiêu chuẩn bị được sống lại đóng cửa sổ xe lại, khóe mắt liền nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Chu Độ té nhào vào phía dưới thân của mình.

“Rầm” một tiếng, Hạ Nghiêu ngay cả đau đớn cũng chưa kịp cảm nhận cả người đã mất đi ý thức.

——

Xung quanh thật ồn, Hạ Nghiêu cảm giác mình thở không nổi, cậu hình như đang nằm trên một cái bàn, có rất nhiều người đang nói chuyện, nhưng mà một câu cũng nghe không rõ.

Đợi lúc cậu dùng toàn bộ sức lực mở mắt ra, lại phát hiện xung quanh chẳng có ai.

Phòng học trống rỗng chỉ có mỗi tiếng vi vu vi vu của quạt máy, Hạ Nghiêu đực mặt nhìn bảng đen trước mặt, nắng chiều xuyên qua cửa sổ phủ lên Hạ Nghiêu đang ngồi một mình ở trong phòng học một lớp vàng nhạt.

Đây là… phòng học?

Vì sao cậu lại xuất hiện ở phòng học, chẳng phải cậu đang ở cùng với Chu Độ, đang trên đường về nhà sao?

Hạ Nghiêu đưa tay ra nhìn bàn tay của mình, cái đồng hồ đeo ở cổ tay hấp dẫn sự chú ý của cậu. Cậu liền vội vàng giơ cánh tay lên trước mặt, mặt đồng hồ hiển thị thời gian ——

17 giờ 30 phút ngày 12 tháng 9 năm 2008

Cái ngày này làm cho Hạ Nghiêu cảm thấy có chút quen thuộc, cậu đột nhiên kịp phản ứng, năm này chính là lớp 12 năm đó, mà ngày hôm nay vừa vặn là sinh nhật 18 tuổi của cậu.

Sinh nhật…

Hạ Nghiêu không còn kịp suy nghĩ tại sao mình lại quay về thời trung học này, cậu vội vội vàng vàng kéo ghế ngồi ra, tìm một cuốn nhật ký.

Chỗ ngồi hoàn toàn không có cái cuốn nhật ký màu xám kia.

Vậy chắc là ở chỗ ngồi của Chu Độ rồi, cậu nhớ tại sinh nhật năm nay của mình, cầm cuốn nhật ký tỏ tình nhét vào trong chỗ ngồi của Chu Độ.

Hạ Nghiêu vội vàng đứng thẳng người lên, bước nhanh tới chỗ ngồi của Chu Độ, sau đó kéo hộc bàn của hắn ra.

Không có.

Hạ Nghiêu hạ thấp thắt lưng, coi trong coi ngoài coi tới coi lui cũng không tìm thấy cuốn nhật ký kia.

“Ê, mày đang làm gì đấy!”

Bỗng nhiên ở cửa có một người hét lên một tiếng.

Hạ Nghiêu hốt hoảng từ chỗ ngồi của Chu Độ ngẩng đầu lên, liếc mắt liền thấy được Vương Hạo đang đứng ở cửa phòng học.

Vương Hạo nhanh chóng đi tới bên người Hạ Nghiêu, kéo cậu từ trong chỗ ngồi của Chu Độ sang một bên.

Cậu ta nhìn Hạ Nghiêu từ trên xuống dưới, mặt đen lại hỏi: “Mày đang làm gì đó, trộm đồ sao?”

“Tớ…” Hạ Nghiêu đang chuẩn bị giải thích, Chu Độ và Trương Dương cửa phòng học phía sau lưng Vương Hạo bước vào.

Vương Hạo vội vàng chỉ vào Hạ Nghiêu rồi nói với Chu Độ:” Cậu ta vừa mới lục lọi hộc bàn của cậu, cậu xem coi có mất thứ gì không.”

Ánh mắt của Chu Độ lập tức chuyển sang Hạ Nghiêu.

“Tớ không có.” Hạ Nghiêu vội vàng giải thích, “Tớ mất đồ, muốn tìm thôi.”

“Ê mày có ý gì, mày mất đồ sao lại lục lọi hộc bàn của Chu Độ, lẽ nào Chu Độ lại trộm đồ của mày.”

Trương Dương vội vàng kéo Vương Hạo lại, ý bảo cậu ta không nên nói nữa.

Chu Độ ý vị thâm trường* nhìn thoáng qua Hạ Nghiêu hỏi: “Cậu mất cái gì?”

* ý vị thâm trường: thích thú

“Một cuốn sổ.”

“Ha.” Vương Hạo phát ra một tiếng cười nhạo, “Ai sẽ lấy cuốn số của mày chứ.”

Chu Độ không đếm xỉa đến Vương Hạo, tiếp tục nhìn Hạ Nghiêu hỏi: “Sổ gì?”

“Một cuốn… tập chép bài, có bìa màu xám, khá cũ, trên bìa không có ký tên.”

Hạ Nghiêu có chút khẩn trương nắm lấy vạt áo, cậu nhớ năm đó Chu Độ không hề nhìn thấy cuốn nhật ký, sau khi tan học cậu liền đặt ở trong hộc bàn của Chu Độ, bị anh em thân thiết của hắn Vương Hạo phát hiện, lúc đó cậu bị Vương Hạo kéo tới WC đánh một trận, đối với chuyện này cũng không biết rõ lắm.

Về sau không biết vì sao mà Chu Độ phát hiện cậu bị Vương Hạo đánh, liền mời cậu đi uống nước, nói rằng hắn thay Vương Hạo xin lỗi cậu, mà cậu cũng đến tận lúc đó mới thật sự tiếp xúc với Chu Độ.

Cậu thầm mến Chu Độ hai năm, nhưng lại chẳng có dũng khí mở miệng nói chuyện với Chu Độ một câu nào, khi cậu lấy hết can đảm cả đời mà đặt cuốn nhật ký viết đầy những lời tỏ tình dành cho Chu Độ vào trong hộc bàn của hắn, nhân vật chính dường như chẳng hề phát hiện ra nó.

“Cậu, có nhìn thấy không?” Giọng nói Hạ Nghiêu có chút run rẩy.

“Không thấy.” Chu Độ nhàn nhạt phun ra hai chữ, rồi hỏi ngược lại: “Tại sao cậu lại nghĩ rằng cuốn sổ tay của cậu lại ở trong hộc bàn của tôi?”

Hạ Nghiêu há miệng, nhất thời không biết nên giải thích như thế nào, chẳng nhẽ phải nói cho Chu Độ, cuốn sổ kia chính là cậu cố ý đặt trong hộc bàn của hắn?

Chu Độ nhìn cậu một cái, thấy cậu không trả lời cũng không tiếp tục truy hỏi, cầm lấy ba-lô nói với Vương Hạo:”Về nhà thôi.”

“Hả? Về nhà? Hôm nay không chơi nữa hả?”

“Không chơi nữa.”

Phòng học lại lần nữa trở về yên tĩnh.

Chu Độ sau khi về đến nhà, liền cầm cuốn sổ ghi chép từ trong ba-lô ra, hắn xem chăm chú cuốn nhật ký màu xám kia một hồi, sau đó cầm nó bỏ vào trong ngăn kéo bàn học.

2. Chương 2

Hạ Nghiêu dựa vào trí nhớ nhớ lại đường về căn nhà cậu sống thời trung học, lúc cậu đứng ở cổng vào cả người vẫn còn chút hoảng sợ.

Ở trong con đường nghèo nàn này đều những công nhân lên thành phố làm thuê, Hạ Nghiêu từ nhỏ đã cùng mẹ sống ở đây.

Giờ này chắc mẹ vẫn chưa dọn hàng, Hạ Nghiêu từ trong ba-lô tìm được chìa khoá, đang chuẩn bị mở cửa, cửa phòng liền bị người ở bên trong mở ra.

"Về rồi?" Mẹ Hạ đeo một cái tạp dề, trong tay cầm đồ chiên trứng, bà đưa tay ra cầm lấy ba-lô của Hạ Nghiêu, nói với Hạ Nghiêu đang đứng ở ngoài cửa:"Đi, nhanh đi mua cho mẹ chai nước tương."

Hạ Nghiêu bỗng nhiên nhìn thấy người mẹ lúc trung học của mình, nhất thời có chút hoảng hốt.

"Sao còn đứng ngốc ở đó làm gì, đi đi." Mẹ Hạ nói xong xoay người chuẩn bị đi vào trong bếp.

Nhưng mà Hạ Nghiêu không nghe theo lời mẹ đi mua nước tương, mà là theo sau lưng bà cũng đi vào trong bếp.

"Mẹ." Cậu vừa mở miệng mới phát hiện cổ họng có chút khô,"Mẹ sao lại về rồi."

Mẹ Hạ một bên xào thức ăn trong chảo, một bên trả lời:"Hôm nay chẳng phải là sinh nhật con sao, mẹ dọn hàng sớm một chút, làm cho con một bữa tối thật ngon, con sao vẫn còn ở đây, nhanh đi mua cho mẹ chai nước tương."

Bà nói xong cũng không để ý đến Hạ Nghiêu, cầm một củ hành lên thái.

Sau khi Hạ Nghiêu mua xong nước tương trở về, mới cảm nhận được một chút chân thực. Trong phòng tràn ngập mùi thơm của thức ăn, canh gà đun trong nồi đất đang ùng ục ùng ục sôi tỏa mùi thơm, mẹ đang thắt chặt lại tạp dề, vẫn là dáng vẻ bận rộn như trong ký ức của cậu.

Thật tốt, Hạ Nghiêu cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Có thể trở về nhà thật tốt.

Ăn xong cơm tối, Hạ Nghiêu giúp mẹ thu dọn chén bát, mẹ Hạ lấy ra một bao lì xì.

Hạ Nghiêu năm nào cũng nhận được một bao lì xì từ mẹ, bà chưa bao giờ mua cho cậu món đồ nào, nhưng mỗi năm đều sẽ làm cho cậu một bữa tối thật thịnh soạn, rồi cho cậu thêm một bao lì xì.

Số tiền này Hạ Nghiêu đều cất cùng một chỗ, sau khi nhận lấy, cậu dựa theo trong trí nhớ mà cầm lấy bao lì xì này cất vào cùng một chỗ với những cái nhận được những năm trước.

Mẹ Hạ có lẽ là mệt mỏi cả một ngày, còn chưa tới 8 giờ đã đi ngủ rồi.

Hạ Nghiêu xong khi tắm xong nằm mở to mắt ở trên giường, nghe tiếng hít thở sâu đều đều của mẹ, lồng ngực có chút khó chịu.

Sau khi Hạ Nghiêu tốt nghiệp đại học được mấy năm mẹ Hạ liền rời khỏi thế gian này, lúc đó Hạ Nghiêu đang ở cùng với Chu Độ sống ở một thành phố xa lạ, để lại người mẹ đã từng nương tựa nhau mà sống một mình ở thành phố này, thậm chí cũng không thể gặp bà lần cuối cùng.

Đây là việc mà Hạ Nghiêu cảm thấy ân hận nhất vào kiếp trước, cậu năm đó cả người đều chỉ nhìn thấy mỗi Chu Độ, ngay cả việc mẹ mình một thân một mình làm lụng vất vả bị ung thư cũng không biết.

Thật may mọi thứ lại một nữa bắt đầu lại, Hạ Nghiêu xoay người, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sáng thứ 2, Hạ Nghiêu đem hai cái bọng mắt đen thật to xuất hiện ở phòng học, hai đêm này cậu vừa nhắm mắt thì liền bị ác mộng làm cho tỉnh giác, chẳng có cách nào ngủ ngon được.

Cậu vừa mới ngồi xuống một chút, Mập mạp cùng bàn liền hùng hùng hổ hổ chạy vào.

Mập mạp tên là Quách Đông Đông, do vóc dáng khá "nuột nà", cho nên trong lớp sớm chẳng còn ai gọi tên thật của cậu ta nữa rồi.

Trên tay cậu ta cầm 3 cái bánh bao, một lần xơi luôn một cái, ba cái banh bao trong chốc lát đã bị cậu ta ăn sạch, cậu ta rướn cổ lên như con ngỗng đang hung hăng nuốt hết đồ ăn xuống một lần, đem hộp sữa tươi

cầm lên tay hút "rột" một cái sạch sẽ, lúc này mới trở lại giống người, quay qua Hạ Nghiêu lên tiếng chào hỏi.

Hạ Nghiêu gật đầu với cậu ta một cái, lấy sách tiếng Anh từ trong ba-lô ra. Tính cách của cậu vốn trầm tĩnh, vì vậy Mập mạp cũng không để ý tới.

Đại diện của từng môn học đang thu bài tập được phát về nhà làm vào cuối tuần, lúc thu tới chỗ của Hạ Nghiêu, sắc mặt của nhỏ liền có phần trắng bệch.

Mập mạp móc bài tập ra đưa cho đại diện môn tiếng Anh đứng bên cạnh, dùng cánh tay đụng đụng Hạ Nghiêu nói:"Nộp bài tập đi."

"Tớ chưa làm."

Mập mạp kinh ngạc mở to hai mắt, đại diện môn tiếng Anh là một em gái trắng nõn thanh tú, nhỏ liền vội vàng nói:"Vậy bây giờ cậu tranh thủ làm đi, tớ thu mấy tổ khác trước."

Hạ Nghiêu căn bản không biết tờ nào mới là bài tập tiếng Anh, cậu sao có thể nhớ được chút gì về bài tập về nhà cuối tuần của thời trung học đã qua nhiều năm như vậy.

Sau đó có ba đại diện môn khác liên tiếp đến thu bài, Hạ Nghiêu đều nói rằng mình chưa có làm, Mập mạp liền bội phục cậu mà giơ ngón cái lên.

Hạ Nghiêu cười gượng một tiếng, lúc ngẩng đầu lên khóe mắt đúng lúc nhìn về phía người đang đứng ở cửa phòng học, cậu liền vội vàng cúi đầu thấp xuống.

Chu Độ đeo ba-lô một bên đi đến ngày càng gần, Hạ Nghiêu nín thở.

Vạt áo đồng phục của Chu Độ lướt qua khuỷu tay của Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu cảm thấy tim mình đập thình thịnh thình thịnh, như muốn từ trong cuống họng nhảy ra ngoài.

Chờ Chu Độ đi qua, Hạ Nghiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu như là một con thỏ nhát gan, lấy hết can đảm cẩn thận từng li từng tí mà thích Chu Độ, lại sợ người nọ sau khi biết được sẽ tỏ ra ghét bỏ, cho nên chỉ có thể một mình trốn vào một cái hang thật sâu.

Tiết học đầu tiên là môn Ngữ văn, giáo viên Ngữ văn chính là chủ nhiệm lớp của cậu, là một người đàn ông trung niên đeo một cái kính có gọng thật mỏng, cao gầy, ba mươi bảy tuổi mái tóc lúc nào cũng chải hết về phía sau như một sườn dốc sáng bóng loáng, cộng thêm gương mặt của một người chủ tiệm, cho nên được đặt cho cái tên là "bà chủ tiệm".

Bà chủ tiệm kiểm tra lớp học một vòng, thấy học sinh đã đến đủ, bày ra một nụ cười hài lòng.

"Tốt lắm, xem các cô cậu đều đã cảm nhận được sự căng thẳng của lớp 12 rồi." Ông đẩy cái kính một cái, thu lại nụ cười vừa lóe lên, nghiêm mặt lại nói:"Nhưng mà có một người một chút tự giác của lớp 12 cũng không có."

Hạ Nghiêu biết người thầy đang nói chính là mình, cúi đầu xuống không nói một tiếng.

"Hạ Nghiêu." Bà chủ tiệm hiển nhiên không định bỏ qua cho cậu.

Hạ Nghiêu đứng lên.

"Tại sao không làm bài tập?"

"Quên."

"Quên?" Bà chủ tiệm bỗng vỗ bàn một cái, "Ăn cơm sao không quên? Ngay cả Vương Hạo còn làm xong, mà em cư nhiên một bài cũng chưa làm!"

Vương Hạo nửa người đang nằm trên bàn len lén chơi điện thoại di động, đột nhiên nghe được mình bị bà chủ tiệm kêu tên, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu:"Tsk, thật là nằm không cũng trúng đạn."

Hạ Nghiêu cảm thấy có chút xấu hổ, vẫn luôn ngoan ngoãn cúi đầu, bà chủ nhiệm cũng không định tốn thời gian với cậu, sau khi khiển trách xong, lại hướng về phía các học sinh khác trong lớp:"Kì thi mô phỏng đại

học lần thứ sắp bắt đầu rồi, các cô cậu tính dùng cái thái độ này mà đương đầu với kì thi sao? Hỡi các bạn học sinh, thời gian không còn nhiều nữa, kì thi đại học đã bắt đầu đếm ngược rồi. Mỗi phút mỗi giây bây giờ đều rất quý báu, các cô cậu nhìn bản thân coi, sáng sớm lên lớp chính là tụ tập lại tám nhảm, một chút tự giác học bài, làm bài tập cũng không có, các cô cậu nhìn lớp bên cạnh mà xem, nhìn coi thái độ của người ta như thế nào!"

Ông lẩm nhẩm nói một đống, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, đưa tay về phía Hạ Nghiêu:"Em ngồi xuống trước đi, chúng ta bắt đầu bài học."

Tiết học Ngữ văn đầu tiên mơ mơ màng màng kết thúc trong nước miếng văng tung tóe của bà chủ tiệm.

Hạ Nghiêu biết đây mới chỉ là bắt đầu, quả nhiên đến môn Vật lí, thầy Vật lí lại khiển trách cậu một lần nữa.

Đến khi thầy giảng đến bài tập khó cuối cùng, liền ngừng lại.

"Hạ Nghiêu, bài này em làm."

Hạ Nghiêu bất chấp đứng ở trên bảng đen, các bạn học phía dưới người thì lộ vẻ mặt đồng tình, người thì bày ra điệu bộ chuyện này chẳng liên quan gì tới mình.

"Thầy ơi, em không làm được." Hạ Nghiêu đỏ tai trả lời.

Thầy Vật lí hừ lạnh một cái nói:"Tôi còn tưởng em không làm bài là do biết làm hết rồi, xem ra tôi đánh giá cao em rồi."

Ông quay đầu xuống lớp hỏi:"Có ai muốn giúp trò ấy không?"

Những người bị ánh mắt của cậu quét qua đều cúi đầu xuống.

Bài tập này rất khó, những người mà có thể giải được cậu đều không thân, phải nói là trong lớp ngoại trừ Mập mạp có thể nói vài câu ra, những bạn học còn lại cậu căn bản chẳng tiếp xúc nhiều.

Hạ Nghiêu có chút quẫn bách đứng trước tấm bảng đen, cho đến khi cậu nghĩ rằng sẽ chẳng có ai lên giúp cậu, một thanh âm quen thuộc vang lên.

"Thầy ơi, em làm cho." Chu Độ một tay cho vào túi quần, chậm rãi đi lên trên bục giảng.

Hắn nhìn thoáng qua Hạ Nghiêu đang ngớ người, đưa tay lấy viên phấn từ trong tay cậu ra.

Đầu ngón tay xẹt qua ngón tay của Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu như là bị điện giật liền rụt tay về, Chu Độ quét mắt nhìn cậu một cái, không nói gì, xoẹt xoẹt trên bảng hai ba cái bài giải đã xuất hiện.

Thầy Vật lí hài lòng gật đầu một cái, để hai người cùng trở về chỗ ngồi.

Sau khi tan học, Mập mạp cảm thấy hơi có lỗi quay qua Hạ Nghiêu nói:"Xin lỗi nha, bài đó tớ cũng không biết làm."

Hạ Nghiêu kinh ngạc nhìn cậu ta một cái, không nghĩ tới Mập mạp sẽ vì chuyện này mà nói xin lỗi với cậu, cậu vội vàng tỏ vẻ không có gì đâu. Mập mạp vậy mà lại nói bản thân không có nghĩa khí, muốn mời Hạ Nghiêu đi uống trà sữa.

Hạ Nghiêu cảm thấy hai tên nam sinh cùng uống trà sữa có chút kỳ quái, vì vậy liền từ chối. Mập mạp thế nhưng bày ra một bộ dạng Hạ Nghiêu từ chối chính là chưa tha lỗi cho cậu ta các kiểu, Hạ Nghiêu không biết làm sao, đành phải đồng ý.

3. Chương 3

Mập mạp chọn quán trà sữa bên cạnh trường học, Hạ Nghiêu chưa bao giờ đến đây, đầu tiên là vì cậu không có tiền, thêm nữa là cậu chẳng phải là người có thể cùng đi uống trà sữa.

Sau khi vào quán, Hạ Nghiêu liếc mắt liền thấy được một người quen thuộc.

Là một cô gái rất xinh đẹp, nàng nhìn về phía Mập mạp cùng Hạ Nghiêu vừa mới bước vào cười một cái nói:"Chào mừng quý khách, muốn uống cái gì?"

Sắc mặt của Mập mạp lập tức đỏ lên, Hạ Nghiêu dù sao cũng sống lâu hơn cậu ta vài năm, liếc mắt liền phát hiện tâm tư của Mập mạp, cậu đem ba-lô đặt dựa vào trên cái ghế gần cửa, sau đó quay qua nói với Mập mạp:"Tớ uống cái gì cũng được, cậu đi gọi đi, tớ ngồi đây đợi cậu."

Hạ Nghiêu nhìn theo tầm mắt của Mập mạp, quan sát nữ sinh kia.

Nàng là hoa khôi của trường, nhưng mà Hạ Nghiêu cũng không phải vì chuyện này mới biết nàng, Hạ Nghiêu sở dĩ biết nàng, vì nàng chính là người bạn gái trong truyền thuyết của Chu Độ.

Từ sau Hạ Nghiêu cùng một chỗ với Chu Độ, cậu chưa từng hỏi đến quan hệ của Chu Độ cùng với hoa khôi trường, bởi vì không dám hỏi, bởi vì quan hệ yêu đương của cậu với Chu Độ không phải là vì Chu Độ thích cậu, mà là bởi vì…

Âm thanh của tiếng mở cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ Nghiêu, cậu ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt tựa như nóng lên, liền vội vàng cúi đầu xuống.

Mập mạp mua trà sữa xong, mặt mày hớn hở đi đến trước mặt Hạ Nghiêu.

"Cho cậu."

"Cảm ơn." Hạ Nghiêu nhỏ giọng nói một câu, đưa tay nhận lấy trà sữa trong tay Mập mạp.

Chu Độ đứng ở cửa, cau mày nhìn hai người đang ngồi trong đó.

"Cậu tới rồi." Hoa khôi của trường từ bên trong quầy đi ra, tìm một bàn, đem ghế kéo lại, nói với Chu Độ:"Đến đây ngồi."

Chu Độ liền ngồi xuống phía đối diện nàng.

Hạ Nghiêu cảm thấy khó chịu trong ngực, cậu yên lặng cúi đầu xuống uống trà sữa, sắc mặt của Mập mạp vừa nãy còn hồng lúc này cũng tối xuống.

"Cậu nói xem hai người đó có quan hệ gì không?" Mập mạp rướn cổ lên tiến đến bên tai Hạ Nghiêu nhẹ giọng hỏi.

Hạ Nghiêu lắc đầu một cái.

Chu Độ sau khi ngồi xuống, ánh mắt cũng không có rời khỏi người Hạ Nghiêu, thấy cậu cùng Mập mạp hai người tư thế thân mật, nét mặt lại càng thêm khó coi, hắn nghiêng đầu sang một bên.

"Cậu làm sao đấy." Hoa khôi của trường cười cười gõ gõ Chu Độ, "Bày ra vẻ mặt này cho ai xem."

"Không có gì." Chu Độ ngồi thẳng lại, hỏi:"Hai thằng kia đâu."

"Ai biết được." Hoa khôi của trường nhún nhún vai:"Chắc đi với bạn gái rồi."

"Vậy tớ cũng đi."

"Ê đợi đợi đợi đợi." Hoa khôi của trường níu lại tay áo của Chu Độ.

Hạ Nghiêu bị động tĩnh của hai người bọn họ hấp dẫn, nhìn sang, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu tựa hồ cũng không chịu được nữa, bỏ lại trà sữa, đeo ba-lô lên nói một câu:"Tớ về trước đây."

Mập mạp vội vàng đuổi theo, một bên chạy theo một bên la lên:"Sao lại về rồi, đợi tớ với coi ê."

Bàn tay cầm ba-lô của Chu Độ chợt nắm chặt lại, anh quay qua nhìn hoa khôi của trường hỏi:"Cậu cảm thấy tớ đẹp trai hay là cái tên mập mạp hồi nãy đẹp trai?"

"Cái gì?" Hoa khôi của trường sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha nói:" Chu Độ cậu vậy mà lại đi ghen tị với một tên mập sao hahaha."

"Ai ghen tị với cậu ta chứ!" Chu Độ có chút buồn bực gào lên một câu.

Hoa khôi của trường bị hắn gào lên, mở to hai mắt nhìn.

"Hai thằng kia không ở đây vậy lần sau nói tiếp đi." Ngay lúc hoa khôi của trường vẫn còn ngồi ngẩn người liền đeo ba-lô đi mất.

Hạ Nghiêu sau khi về đến nhà, chạy thẳng tới phòng mình, cậu lục tung toàn bộ căn phòng, tìm thật lâu cũng không thấy cuốn nhật ký kia.

Cuốn sổ đó chính là minh chứng cho việc cậu thích Chu Độ hai năm, nhưng bây giờ ngay cả nó cũng tìm không thấy nữa.

Cậu ngây ngốc ngồi trên giường, trong xuất hiện hình ảnh hoa khôi của trường cùng với Chu Độ cười đùa trong quán trà sữa, đau đến không chịu nổi, cuộn mình nằm co ro trên giường.

Hạ Nghiêu biết rõ, đau đớn này sẽ đi theo rất lâu nữa.

Chu Độ sau này sẽ thi ngôi trường đại học khác với cậu, sẽ có bạn gái, rồi kết hôn, rồi có con.

Mà cậu Hạ Nghiêu trong sinh mệnh của Chu Độ sẽ chỉ có thể là một người bạn học chẳng mấy thân thiết mà thôi.

Trước đây cậu chỉ thầm mến Chu Độ mà thôi, nhưng mà cậu bây giờ đã từng thật sự cùng một chỗ với Chu Độ, hai người đã từng cùng nhau làm cơm, ngủ chung cũng như cãi nhau.

Thì ra tự mình trải qua rồi muốn buông bỏ so với tự mình chưa hề trải qua lại muốn buông bỏ khó khăn hơn nhiều như vậy, nhưng mà Hạ Nghiêu sẽ không hối hận với lựa chọ của mình, cậu cũng không muốn đem bản thân trở thành con người hèn hạ tiểu nhân của kiếp trước nữa.

Cậu sẽ quên đi Chu Độ, nhất đinh sẽ.

Nói thì dễ, nhưng mà làm lại rất khó khăn. Ngày thứ hai tại cửa phòng học gặp lại Chu Độ, Hạ Nghiêu chỉ có thể cúi đầu giống như không nhìn thấy hắn, vội vội vàng vàng vòng qua bên người hắn đi mất.

Sắc mặt Chu Độ trong chốc lát liền đen lại.

"Mới sáng sớm mà ai đã thiếu tiền mày vậy." Vương Hạo trong tay cầm một hộp sữa đậu nành, đi đến bên cạnh Chu Độ trêu đùa,"Mày sao vậy hả."

Chu Độ không để ý đến cậu ta, trực tiếp đi thẳng.

Vương Hạo đã quen với tính tình đáng ghét của Chu Độ, cũng không thèm để ý, vô tư lắc lư theo sau lưng hắn đi vào phòng học.

Hạ Nghiêu quay về phòng học không bao lâu, đại diện môn tiếng Anh liền đi tới bên cạnh chỗ ngồi của cậu.

"Bài tập hôm qua tớ chưa nộp lên cho giáo viên, cậu làm xong chưa?"

Hạ Nghiêu không nghĩ tới nhỏ sẽ có lòng chờ một mình cậu, còn bỏ qua việc nộp bài lên trễ sẽ bị thầy cô la, cậu nhất thời có chút ngượng ngùng.

Cậu liền vội vàng lấy bài tập trong ba-lô ra, nộp cho đại diện môn tiếng Anh.

"Cám ơn nha."

"Không có gì." Đại diện môn tiếng Anh tên là An Bồng Bồng, nhỏ quay sang Hạ Nghiêu nở nụ cười ngọt ngào:"Tại sao cậu cuối tuần không làm bài, trong nhà có chuyện gì sao?"

Hạ Nghiêu không nghĩ tới nhỏ sẽ nói chuyện với cậu, cậu không rành phải giao tiếp với nữ sinh như thế nào, nhất thời có chút ngượng ngùng nói:"Không có, tớ chỉ quên làm thôi."

"Sau này tớ sẽ nhắc cậu nha, cậu có điện thoại di động không?"

Hạ Nghiêu không có điện thoại di động, vào thời điểm đó điện thoại di động đối với cậu mà nói là vô cùng xa xỉ, với lại cậu cũng không có việc gì cần dùng đến điện thoại di động.

Cậu đang chuẩn bị nói không có, An Bồng Bồng liền bị người nào đó đụng nhẹ một cái.

“Cậu chắn đường.” Chu Độ đứng ở giữa hai người, mặt không biến sắc nói.

Đại diện lớp tiếng Anh nhất thời ngượng ngùng đi mất.

Vị đạo chỉ có trên người của Chu Độ bỗng phả vào mặt, hô hấp của Hạ Nghiêu cứng lại, vị đạo này cùng với chiếc khăn quàng cổ trước khi chết của Chu Độ giống nhau như đúc, cậu đột nhiên che miệng lại, đẩy người trước mắt ra rồi chạy ra bên ngoài phòng học.

Chu Độ mặt đen như đít nồi.

Hắn đứng đây hồi phục tâm tình, nhưng trong lòng vẫn nghẹn một bụng lửa giận, hắn nhìn thoáng qua hướng rời đi của Hạ Nghiêu, không chút suy nghĩ liền đi theo, hắn ngược lại muốn hỏi người kia là có ý gì, nói thích hắn xong, vậy mà bây giờ vừa thấy mặt anh là lại làm ra bộ dáng như thấy quỷ.

Hạ Nghiêu chạy vào nhà vệ sinh, mở miệng thở hổn hển mấy cái, lúc này mới bình phục lại.

Cậu chống tay lên bồn rửa, yên lặng nhìn vòi nước đến ngây người.

Hình như mình phản ứng thái quá rồi.

Cửa nhà vệ sinh sau lưng xuất hiện mấy người, bọn họ nhìn thoáng qua Hạ Nghiêu, vỗ vỗ bả vai cậu nói:”Này, có thuốc lá không?”

Hạ Nghiêu tâm tình không tốt, vì vậy giọng điệu cũng khách khí trả lời một câu:”Tôi không hút thuốc lá.”

“Giả bộ cái gì.” Người nọ có lẽ đang thèm thuốc lá cũng có chút nóng nảy, một tay nắm lấy bả vai của Hạ Nghiêu rồi vung qua một đấm.

Hạ Nghiêu so với hắn thấp hơn nửa cái đầu, cộng thêm vóc người gầy yếu, lảo đảo đụng phải bồn rửa tay.

Người nọ thấy Hạ Nghiêu lớn lên vừa trắng trẻo vừa đẹp trai, trong lòng càng thêm tức giận, hắn đưa tay móc túi áo của Hạ Nghiêu.

“Buông tôi ra.” Hạ Nghiêu giãy giụa dữ dội.

Người nọ nắm lấy tóc Hạ Nghiêu, đem mặt cậu ấn trên bồn rửa tay, hùng hùng hổ hổ quát:”Mượn có điếu thuốc hút thôi, cậu lại hẹp hòi như vậy…”

Lời còn chưa nói hết, hắn liền bị một quyền đánh ngã trên mặt đất.

Hạ Nghiêu vẻ mặt khiếp sợ nhìn Chu Độ xuất hiện ở trước mặt mình.

Chu Độ kéo Hạ Nghiêu ra sau lưng, ánh mắt lạnh như băng nhìn người bị mình đánh té xuống đất.

Hạ Nghiêu ngẩng đầu nhìn bóng lưng Chu Độ, ánh mắt có chút đau.

“Còn ai đánh cậu nữa.” Chu Độ cũng không quay đầu lại, dòm mấy người trước mặt hỏi Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu còn chưa mở miệng, người té trên mặt đất đã bò dậy nhào về phía Chu Độ, những người đứng bên cạnh nãy giờ mới phản ứng, lập tức tham gia hỗn chiến.

4. Chương 4

Chu Độ mang theo vết thương trên mặt, khóe mắt bầm đen như cột điện, Hạ Nghiêu thì đang ngoan ngoãn cúi đầu cụp tai xuống nghe bà chủ tiệm đứng đó văng nước miếng tung tóe.

“Hai em thật là quá tài năng! Mới sáng sớm đã cùng học sinh lớp phổ thông đánh lộn!” Ông cố ý nhấn mạnh ba chữ “lớp phổ thông” kia, càng nghĩ càng tức giận:”Mặt mũi của lớp chuyên chúng ta đều bị hai em vứt sạch rồi!”

Chu Độ vẫn là một bộ như chẳng có gì xảy ra, quay đầu nhìn chằm chằm cây ngô đồng ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ cái gì. Hạ Nghiêu trong lòng xấu hổ, Chu Độ là vì cậu mới đánh nhau cùng người ta.

"Chuyện này tôi nhất định phải báo cho gia đình hai em biết, đã là lớp 12 rồi, không đem tâm tư mà đặt trên việc học, lại còn lúc lên lớp mà đánh nhau." Bà chủ tiệm chỉ vào Hạ Nghiêu tiếp tục mắng:"Đặc biệt là em đấy Hạ Nghiêu, tôi nghe các thầy cô khác nói bài tập một bài em cũng không làm, bây giờ lại còn đánh nhau, làm sao vậy, em tưởng rằng mình có thể đậu vào đại học Thanh Hoa sao, số điện thoại của mẹ em là gì, tôi bây giờ liền gọi mẹ em lên trường, đều là cuối cấp rồi, gia đình cũng không biết phối hợp với nhà trường!"

Hạ Nghiêu căng thẳng nắm chặt vạt áo của mình, cậu đang định mở miệng xin thầy tha cho lần này, Chu Độ kế bên lên tiếng nói:"Cậu ấy không có đánh."

"Cái gì?" Bà chủ tiệm không nghĩ tới Chu Độ im lặng nãy giờ lại đột nhiên mở miệng.

"Cậu ấy không có đánh, chỉ đi vệ sinh mà thôi, đánh nhau chỉ có em."

Bà chủ tiệm nghe được lời này, tức khắc nổi trận lôi đình, ổng vỗ bàn một cái rống lên:"Em tự hào quá ha! Bây giờ tôi liền gọi mẹ em lên."

Chu Độ chẳng hề để ý nói:"Thầy ơi, mẹ em mang thai sắp sinh rồi, thầy gọi bố em lên tốt hơn đấy."

Bà chủ tiệm không nghĩ tới Chu Độ vậy mà chẳng hề sợ việc mình gọi gia đình lên, tay nhất thời run run chỉ vào Chu Độ nói:"Được, được lắm, tôi xem em chẳng có chút hối cải nào, Hạ Nghiêu em về phòng học, còn Chu Độ em ra ngoài đứng cho tôi, lúc nào bố em đến, lúc đó em mới được lên lớp!"

Bà chủ tiệm nói xong cầm lấy ly nước định uống một ngụm, phát hiện ly nước chẳng còn một giọt, vì vậy liền đi lấy bình thủy.

Hạ Nghiêu vừa định mở miệng, người bên cạnh cúi người xuống ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói một câu:"Không muốn bị gọi gia đình lên thì im miệng."

Hơi thở của Chu Độ trong nháy mắt liền bao lấy Hạ Nghiêu, cậu còn chưa kịp phản ứng, người kia đã đứng thẳng lại.

Hạ Nghiêu nhất thời có chút ngốc lăng.

Bà chủ tiệm rót nước xong trở về phát hiện Hạ Nghiêu vẫn còn đứng ở chỗ kia không nhúc nhích, lập tức tức giận nói:"Em cũng muốn cùng cậu ta đứng trước cửa phải không, còn không mau trở về học."

Hạ Nghiêu nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chu Độ, rất nhanh liền cúi đầu rời khỏi văn phòng.

Sau khi trở về phòng học Hạ Nghiêu có chút không yên lòng, giáo viên Hóa học trên bục giảng liếc cậu mấy lần, Hạ Nghiêu cũng không biết.

Mập mạp dựa đầu vào phía sau sách, nhỏ giọng hỏi Hạ Nghiêu:" Nghe nói cậu cùng học sinh lớp năm đánh nhau hả?"

Hạ Nghiêu nhìn Mập mạp một cái, lắc lắc đầu không nói gì.

Đến khi tiết cuối cùng của buổi sáng kết thúc, Chu Độ cũng không có trở về. Hạ Nghiêu từ chối lời mời cùng đi ăn trưa của Mập mạp, ngồi trong phòng học ngây người.

Chỗ ngồi bị ai đó vỗ một cái, Hạ Nghiêu mới phục hồi tinh thần, phát hiện Vương Hạo và Trương Dương đang đứng ở trước mặt mình.

Vương Hạo cau mày nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu hỏi:"Nghe nói Chu Độ cùng mày ở trong nhà vệ sinh đánh nhau cùng lũ lớp năm, rốt cuộc có chuyện gì, nó đâu?"

"Vẫn còn ở văn phòng."

Vương Hạo quan sát cậu từ trên xuống dưới một phen, nhìn người cậu chẳng có chút vết tích của vụ đánh nhau, thế là hỏi lại:"Vậy sao thầy lại cho mày về."

Hạ Nghiêu há miệng, nhất thời không biết giải thích thế nào.

“Mày có nhìn thấy Chu Độ cùng với bọn họ đánh nhau không?” Vương Hạo lại hỏi một câu.

Hạ Nghiêu gật đầu.

Vương Hạo lập tức nổi giận:”Đều là bạn học vậy mà mày nhìn thấy Chu Độ bị người ta đánh cũng không giúp, mày tốt bụng quá ha!”

Hạ Nghiêu lúc đó quả thực không hề tham gia cuộc đánh nhau của bọn họ, bởi vì ngay lúc ba người lớp năm kia nhào lên, cậu bị Chu Độ đẩy ra ngoài cửa, sau đó bị bọn họ ngăn lại ở bên ngoài.

Hạ Nghiêu rũ mi mắt xuống, ừ một tiếng.

Cửa phòng học đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc:”Mày mới bị người ta đánh.”

Vương Hạo vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía sau Hạ Nghiêu, chỉ nhìn thấy Chu Độ tay đút túi quần, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Vóc người Chu Độ thon dài, đồng phục trường hơi rộng được Chu Độ cẩu thả mặc vào, có cảm giác đẹp trai kiệt ngạo bất tuân.

“Còn không bị đánh hả!” Vương Hạo chạy đến bên người anh, chỉ vào khóe miệng của anh lớn tiếng nói:”Mày nhìn xem ở đâu cũng tím, là ai đánh vậy, anh giúp chú mày trả thù!”

“Mày là anh ai đó.” Chu Độ vỗ một cái lên đầu của cậu ta, khóe mắt lại không tự chủ nhìn lướt qua Hạ Nghiêu.

“Tao nói thiệt đó, mấy thằng đó là ai, tan học tụi mình đi chặn đường tụi nó.”

“Chặn cái rắm.” Chu Độ liếc cậu ta một cái, đi về chỗ ngồi của mình:”Tụi bay mau đi ăn cơm đi, tao chút nữa phải về nhà.”

“Về làm gì? Tao phắc, không phải bà chủ tiệm đuổi mày về nhà chứ!”

Tâm tình Chu Độ hình như rất vui, anh cong khóe miệng, đắc ý nói:”Đi bệnh viện xem em gái tao.”

Vương Hạo sửng sốt một chút, lúc này mới phản ứng, cậu ta vui mừng hỏi:”Dì sinh rồi hả?”

“Ừ.” Chu Độ gật đầu một cái, đeo ba-lô lên vai:”Tụi bay đi ăn cơm đi, tao về đây, bố tao đang đợi tao trước cổng.”

Vương Hạo ầm ĩ đòi cùng theo Chu Độ đi bệnh viện, cuối cùng vẫn là bị Trương Dương lôi đi.

Hạ Nghiêu vẫn luôn lặng lẽ ngồi ở chỗ của mình, Chu Độ vốn muốn đi về luôn, anh nhìn qua Hạ Nghiêu một cái, cuối cùng vẫn đi tới bên cạnh cậu, giả vờ vô ý hỏi:”Cậu không đi ăn cơm hả?”

Con mắt Hạ Nghiêu ngày thường rất tròn, nhưng bởi vì khóe mắt hơi hơi rũ xuống, cho nên lúc nào cũng cho mọi người người một dáng vẻ đáng thương.

Hạ Nghiêu thế nhưng không có trả lời câu hỏi của anh, lại hỏi ngược lại Chu Độ:”Cậu sinh em gái rồi?”

Chu Độ không nhịn được cười khẽ một tiếng:”Là mẹ tôi sinh tôi một đứa em gái.”

Mi mắt Hạ Nghiêu rũ xuống, nhẹ giọng nói:”Chu Độ, cảm ơn cậu.”

Chu Độ đứng đó không nói gì, Hạ Nghiêu đứng lên chuẩn bị rời đi, không nghĩ tới vừa đi một bước, cánh tay liền bị người nắm lại.

“Nếu muốn cảm ơn thì mời tôi đi uống trà sữa đi.”

Hạ Nghiêu kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn.

“Tôi muốn uống ở cái quán trà sữa kế bên trường kia.” Chu Độ cố ý nói thêm.

“Được thôi.” Thanh âm Hạ Nghiêu có chút gượng gạo đáp lại, sau đó hất tay Chu Độ ra liền chạy ra khỏi phòng học.

Cậu muốn báo đáp Chu Độ, không chỉ là một ly trà sữa. Hạ Nghiêu biết, mình sắp có thể giúp Chu Độ giải quyết được một vấn đề nan giải.

5. Chương 5

Hạ Nghiêu dựa vào giường, trong tay cầm một cuốn sách tiếng Anh, vốn là muốn học từ mới, nhưng mà một từ cũng học không vô.

Cậu úp cuốn sách lên mặt mình, nét mặt bình tĩnh nhưng những tâm tư trong lòng đã sớm dâng lên cuồn cuộn rồi.

Cả nhà Chu Độ hiện tại chắc đang chìm đắm trong hạnh phúc vì sự gia nhập của thành viên mới, nhưng mà bọn họ rất nhanh sẽ cười không nổi nữa.

Bởi vì em gái mới sinh của Chu Độ sẽ bị bệnh, không lâu nữa sẽ bị chuẩn đoán mắc chứng thiếu máu Địa Trung Hải*, khoảng thời gian đó tâm tình của Chu Độ cực kỳ kém.

*Có thể tìm hiểu thêm ở đây

Hạ Nghiêu vô tình biết được chuyện này, đó là lần đầu tiên cậu chủ động chạy đi tìm Chu Độ, vì có thể đi bệnh viện tiến hành ghép tủy xương.

Làm cho Hạ Nghiêu không ngờ tới là, tủy xương của cậu lại thích hợp.

Mẹ của Chu Độ cứ lôi kéo tay của Hạ Nghiêu mà khóc, Hạ Nghiêu vốn đơn thuần muốn giúp đỡ em gái của Chu Độ, nhưng mà khi quay lại nhìn thấy Chu Độ trong nháy mắt, cậu bỗng nhiên nảy ra một chủ ý.

Cậu nói với mẹ Chu Độ rằng muốn trở về nhà xin sự đồng ý của mẹ mình, mẹ Chu Độ hiểu được, liền để cho Chu Độ đưa cậu về nhà.

Tại một con hẻm nhỏ vắng người gần nhà, Hạ Nghiêu cúi thấp đầu, nhìn mình chằm chằm mũi chân hỏi Chu Độ:"Cậu muốn tớ cứu em gái của cậu đúng không?"

Chu Độ ừ một tiếng.

Hạ Nghiêu lúc này mới ngẩng đầu nhìn thẳng mặt của Chu Độ nói:"Vậy cậu đồng ý với tớ một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Cùng một chỗ với tớ."

Bầu không khí trầm mặc mấy giây, giọng nói của Chu Độ không chút gợn sóng hỏi lại:"Nếu như tôi không đồng ý?"

Hạ Nghiêu không nói gì.

"Cậu sẽ không cứu em gái tôi đúng chứ?"

Hạ Nghiêu vẫn im lặng như trước.

"Rất tốt." Chu Độ bật cười một tiếng nói:"Tôi đồng ý."

Hạ Nghiêu cuối cùng cũng được như nguyện, sau khi có được Chu Độ mỗi một ngày cậu đều giống như đang đứng trên mũi đao mà nhảy, vừa đau đớn vừa hạnh phúc.

Lần đầu tiên hôn môi là ở dưới cây ngô đồng bên cạnh dãy phòng học của trường, lần đầu tiên lăn giường là năm hai đại học trong khách sạn kế bên trường.

Hạ Nghiêu chưa bao giờ hỏi Chu Độ rằng có yêu cậu hay không, cho dù trong khoảnh khắc dịu dàng nhất, cũng chưa từng hỏi.

Bởi vì trong tim cậu đã có được câu trả lời, cho nên tại năm thứ bảy hai người bên nhau, cậu lựa chọn buông tay.

Sống lời đời này, Hạ Nghiêu quyết định buông tha Chu Độ cũng như buông tha cho chính mình, cậu sẽ cứu em gái Chu Độ, nhưng sẽ không bắt Chu Độ phải bên cậu một lần nữa.

Cậu biết sai rồi.

Ngày thứ hai, Chu Độ mang theo nụ cười trên mặt đi vào phòng học, lúc đi ngang qua bên người Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu ngửi thấy được mùi thuốc khử trùng của bệnh viện.

Vương Hạo đã sớm ngồi ở chỗ của Chu Độ, chờ Chu Độ kể cho cậu ta về em gái của anh.

Chu Độ tâm tình tốt, lấy trong ba-lô ra sô-cô-la cùng với snack, nhét vào tay Vương Hạo nói:"Tan học tao dẫn mày đi thăm."

Vương Hạo hoan hô chạy về chỗ ngồi của mình, Chu Độ nâng khóe miệng lắc đầu một cái, ánh mắt chuyển đến chỗ ngồi của Hạ Nghiêu.

Sau khi ra chơi trở lại, Hạ Nghiêu phát hiện bên trong chỗ ngồi của cậu có mấy cục kẹo.

Tai cậu có chút nóng lên, giả vờ không nhìn thấy cái gì, đem ghế ngồi nhẹ nhàng kéo lại.

Chu Độ nằm sấp trên bàn, nhìn thấy người kia kéo ghế ngồi ra rồi giống như không phát hiện cái gì mà kéo ghế vào, liền cúi đầu nói với bản thân một chút vui mừng cũng không có.

Tâm tình tốt đẹp của hắn lập tức không còn tốt đẹp nữa.

Tiết kế tiếp chính là tiết của bà chủ tiệm, vừa vào lớp liền ngoắc Chu Độ, Chu Độ trong tay cầm một tờ giấy, vui tươi hớn hở bước lên bục giảng.

"Đọc đi." Bà chủ tiệm hừ lạnh một cái.

Chu Độ hắng giọng một cái, to giọng đọc bản kiểm điểm.

Bà chủ tiệm chưa thấy qua thấy qua người nào đọc bản kiểm điểm mà cứ như đang đọc bản tuyên dương trong đại hội, tức giận vỗ bàn một cái, hướng về phía Chu Độ quát:"Nếu để tôi phát hiện em đánh nhau lần nữa, không chỉ đơn giản là đọc bản kiểm điểm như vầy đâu có biết chưa!"

Chu Độ ngoan ngoãn gật đầu.

Bà chủ tiệm chưa từng thấy Chu Độ ngoan ngoãn như vậy, nhất thời sửng sốt, bình thường nói chuyện với thằng nhóc này, nếu không phải là bộ dạng xa cách khó gần thì chính là như đang đi vào cõi thần tiên.

"Được rồi về chỗ đi." Thời gian quý báu, Chu Độ đọc bản kiểm điểm đã lãng phí của ông khá nhiều thời gian rồi.

"Có cần phải dán lên không?" Chu Độ nét mặt tươi cười hỏi.

Bà chủ tiệm:"....Cậu cút xuống phía dưới cho tôi!"

"Ồ." Chu Độ cầm bản kiểm điểm nhét vào túi áo, ung dung thư thái trở về chỗ ngồi của mình.

Trong lòng Hạ Nghiêu ngũ vị tạp trần, sự vui vẻ của Chu Độ, rất nhanh sẽ biến mất không chút dấu vết.

Sau khi tan học đã gần tối, Hạ Nghiêu từ chối lời mời cùng về nhà của Mập mạp, chậm rãi thu dọn đồ đạc vào trong ba-lô.

Vương Hạo cùng Trương Dương đứng bên cạnh Chu Độ, ba người đang thảo luận về việc đi bệnh viện thăm em gái mới ra đời của Chu Độ.

"Đi thăm em bé phải mua cái gì? Mua búp bê hả?" Vương Hạo hưng phấn hỏi.

Chu Độ liếc cậu ta một cái nói:"Em tao mới đẻ, mắt còn chưa mở, bây giờ vẫn còn đang ở trong lồng kính bệnh viện."

"Đúng ha, vẫn còn nhỏ quá." Vương Hạo gật đầu nói tiếp:"Nếu không thì mua một bịch tã đi!"

“Mày khỏi cần đi nữa.”

“Đừng ma, giỡn chút cũng không được sao?” Vương Hạo lập tức bày ra bộ dáng chân chó dán lên người Chu Độ:”Cho tao đi, cho tao đi coi.”

Trương Dương đứng ở một bên, ánh mắt dao động, đem cậu ta ở trên người Chu Độ kéo ra, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng:”Đừng ồn nữa.”

“Đi thôi.”

Phòng học lúc này chỉ còn mấy người, Chu Độ đeo ba-lô lên vai, chuẩn bị cùng với Vương Hạo và Trương Dương đi về.

Nhưng mà lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Hạ Nghiêu, góc áo đồng phục bị người nhẹ nhàng kéo lại.

Chu Độ có chút kinh ngạc, bọn Vương Hạo cũng không có nhận ra điều gì khác thường, cho đến lúc đi ra đến cửa phòng học mới biết Chu Độ không có đi theo.

“Chậm chạp làm cái gì đó!” Vương Hạo hướng về phía Chu Độ vẫn còn ở trong phòng học mà hô to.

“Tụi bay ra trước cổng trường gọi xe trước đi, chút nữa tao ra.” Chu Độ hướng bọn họ khoát tay một cái.

Hạ Nghiêu hạ quyết tâm thật lớn mới dám kéo lại góc áo của Chu Độ, lúc này trong phòng học chỉ còn lại hai người bọn họ.

Chu Độ nhướng lông mày một cái hỏi:”Sao đó?”

Hạ Nghiêu đeo ba-lô, âm thanh có chút khẩn trương giải thích:”Cậu không phải nói muốn tôi mời cậu uống trà sữa sao.”

Chu Độ trong mắt lóe lên một nụ cười, anh nhìn Hạ Nghiêu lùn hơn mình nửa cái đầu trước mặt, đầu hơi cúi thấp xuống nói:”Cậu đây là không chờ được muốn cùng uống trà sữa với tôi sao?”

Hạ Nghiêu có chút bối rối mà ngẩng đầu lên nhìn Chu Độ một cái:”Là cậu nói muốn uống.”

Cảm giác yêu đơn phương chính là như thế này, vừa sợ đối phương biết lại vừa sợ đối phương không biết.

Lúc nhìn đến nụ cười dịu dàng trong ánh mắt của Chu Độ, Hạ Nghiêu trong nháy mắt cảm thấy mình đang thấy được Chu Độ cái người đã ở bên mình mấy năm kia.

Anh đã từng có bộ dạng này, dùng ánh mắt dịu dàng mà nhìn mình.

“Đương nhiên muốn uống.” Chu Độ một tay nhét vào trong túi quần, “Nhưng mà hôm nay không được, tôi muốn đi bệnh viện xem em gái mình.”

Ngón tay cầm ba-lô của Hạ Nghiêu nắm thật chặt:”Được rồi.”

Trong khoảnh khắc cậu xoay người muốn rời khỏi phòng học, cánh tay bị Chu Độ ở phía sau nắm lấy.

“Cậu có muốn cùng tôi đi không?”

Hạ Nghiêu kinh ngạc quay đầu lại, tưởng là mình nghe lầm rồi.

Chu Độ lúc này mới phát hiện lời mời của mình có vẻ đường đột, Hạ Nghiêu cùng Vương Hạo dù sao cũng không giống nhau, một người là anh em đã chơi chung từ nhỏ đến giờ, một người chỉ là bạn học không quá thân thiết.

“Tớ cũng có thể đi hả?” Hạ Nghiêu có chút không dám tin.

Chu Độ không nghĩ tới cậu vậy mà không từ chối:”Vì sao không thể chứ.” Anh đưa tay kéo Hạ Nghiêu đến bên cạnh nói:”Đi thôi.”

Vương Hạo lúc nhìn thấy Hạ Nghiêu đi theo sau lưng Chu Độ, trợn to hai mắt.

Chu Độ đạp cậu ta một đạp nói:”Xe kêu mày gọi đâu rồi.”

Vương Hạo lại chỉ vào Hạ Nghiêu hỏi:”Cậu ta tới làm gì?”

Hạ Nghiêu đã từng bị Vương Hạo đánh, cộng thêm kiếp trước cậu ta biết Hạ Nghiêu thích Chu Độ, cho nên lúc đứng đối mặt với Vương Hạo, Hạ Nghiêu luôn luôn vô thức có chút khẩn trương.

Chu Độ một cái tát đánh bàn tay đang chỉ vào Hạ Nghiêu của Vương Hạo, không nhanh không chậm nói: "Thăm em gái tao."

Vương Hạo còn muốn nói cái gì nữa, bị Trương Dương kéo sang một bên.

Chu Độ đứng bên cạnh Hạ Nghiêu, đưa tay ngoắc taxi, hắn ra hiệu Hạ Nghiêu lên xe, sau đó bản thân cũng chui vào.

Sau khi tới bệnh viện, Hạ Nghiêu vẫn luôn cúi đầu xuống đi theo sau Chu Độ, bởi vì sự có mặt của cậu, cả đường mọi người chẳng ai nói thêm điều gì.

Mẹ Chu Độ lúc này đang nằm trên giường bệnh, tiểu bảo bảo được quấn chăng bông cận thẩn đang được bố Chu Độ ôm vào trong ngực nhẹ nhàng vỗ vỗ.

"Mẹ." Chu Độ đứng ở ngoài phòng bệnh kêu một tiếng.

Người trong phòng ngẩng đầu lên, Vương Hạo giống con khỉ vội vọt qua chỗ bố Chu Độ, nắm lấy cánh tay ông muốn nhìn tiểu mỹ nữ vừa mới ra đời một cái.

"Nhỏ giọng một chút, mới ngủ đó." Mẹ Chu Độ rất đẹp, bà hai mươi tuổi thì sinh Chu Độ, đến giờ còn chưa tới bốn mươi.

Chu Độ ngăn lại Vương Hạo đang đứng bên người em gái mình, thuận tay kéo Hạ Nghiêu đến bên cạnh em gái mình.

Hạ Nghiêu lúc này mới nhìn bé con được quấn trong chăn bông, lúc này vẫn còn rất nhiều nếp nhăn co lại thành một đoàn, hoàn toàn chẳng có bộ dáng đáng yêu khi lớn lên.

"Có muốn ôm một chút không?" Bố Chu Độ bỗng nhiên mở miệng nói với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu sửng sốt một chút, lập tức đỏ mặt nói:"Thôi ạ."

"Con muốn con muốn." Vương Hạo tiến đến bên cạnh bọn họ:"Con ôm cho."

Chu Độ không chút lưu tình kéo cậu ta ra khỏi phòng bệnh, tiếng ồn ào rốt cuộc đánh thức tiểu bảo bảo, bé con liền khóc đến long trời lở đất.

"Đi ngoài hết đi ngoài hết." Bảo mẫu của gia đình Chu Độ liền đem mấy thằng nhóc đuổi hết ra ngoài, Vương Hạo bám ngoài cửa không muốn đi, bị Trương Dương lôi đi.

Có một bác sĩ vẻ mặt nghiêm nghị đứng trước cửa phòng, bố Chu thấy được, liền vội vàng chạy ra ngoài hỏi:"Sao vậy bác sĩ?"

"Đến văn phòng của tôi." Nói xong ông xoay người rời đi, bố Chu liền vội vã đi theo.

Chu Độ cau mày nhìn bóng lưng hai người rời đi.

"Cho tao xem chút nữa đi." Vương Hạo bắt đầu lèo nhèo.

Chu Độ hừ lạnh một tiếng nói: "Muốn xem thì bảo mẹ mày sinh cho."

"Mày!" Vương Hạo cắn răng oan ức trừng Chu Độ, ai cũng biết bố mẹ cậu ta đã lớn tuổi rồi, làm sao có thể sinh em gái cho cậu ta nữa.

Mấy người bọn họ đứng ở bên này ồn ào, nhưng mà tâm tình Chu Độ có chút không yên.

Trương Dương nhận ra, mở miệng nói:"Nếu không còn gì tụi tao về trước đây."

Chu Độ gật đầu, vừa mới chuẩn bị tiễn bọn họ về, bố Chu trầm mặt đứng trong hành lang nói với Chu Độ:"Chu Độ con qua đây một chút."

Trái tim Hạ Nghiêu chợt nhảy lên vài cái.

Chu Độ vẻ mặt nghiêm túc, cau mày đi về phía bố Chu.

Tác giả có điều muốn nói: Những hiểu biết liên quan bệnh thiếu máu Địa Trung Hải đều chỉ biết được thông qua baidu, cho nên nếu như có viết không chính xác, mong mọi người thứ lỗi.

6. Chương 6

Bầu không khí trong chốc lát có chút nặng nề, Vương Hạo không rõ nội tình hỏi:"Sao vậy?"

Trương Dương lắc đầu nói:" Không biết, chúng ta về trước đi."

Hạ Nghiêu trong lòng biết rõ, cổ họng cậu có chút khô mở miệng:" Đợi chút nữa hẵng về."

"Vì sao?" Vương Hạo liếc Hạ Nghiêu một cái, nói thật hắn không biết tại sao Chu Độ lại phải mang theo cái người đến đây, ấn tượng đầu tiên của hắn đối với Hạ Nghiêu chẳng có gì tốt đẹp.

"Tớ thấy bố Chu Độ tìm cậu ấy chắc có việc, chúng ta đợi một chút xem thử có thể giúp chút gì không."

"Ở bệnh viện rồi còn có thể có chuyện gì chứ." Vương Hạo thọt một câu, cậu ta vẫn còn muốn nói, Chu Độ cau mày đi tới phía bọn họ.

"Các cậu về trước đi." Nét mặt hắn sớm đã chẳng còn sự vui mừng nữa.

Vương Hạo cũng nhìn ra chút manh mối, cậu ta nhăn mặt hỏi:"Xảy ra chuyện gì vậy."

Chu Độ lắc đầu, hình như không muốn nói nhiều.

Vương Hạo có chút nóng nảy:" Rốt cuộc có chuyện gì, mày có còn xem tao là anh em không."

Chu Độ trầm mặc.

Lúc này có một cô y tá đi qua bên cạnh Chu Độ, thuận miệng nói ra:"Chuẩn bị đi lấy máu."

Vương Hạo kéo lại người ta kia hỏi:"Có chuyện gì? Lấy máu của cậu ấy làm gì? Bị bệnh sao?"

Y tá bị Vương Hạo kéo lại lảo đảo người, vừa định mở miệng quở trách, Chu Độ giọng nói khàn khàn nói: "Là em gái tao bị bệnh rồi."

Vương Hạo liền vội vàng buông y tá ra.

"Con bé sao vậy, lúc này nhìn thấy không phải còn rất tốt sao?"

Hạ Nghiêu nắm chặc lòng bàn tay.

"Nó mắc bệnh thiếu máu Địa Trung Hải, phải ghép tủy xương, bây giờ tao đi kiểm tra xem có thích hợp không."

Bọn Vương Hạo chẳng biết bệnh thiếu máu Địa Trung Hải là cái gì, nhưng bọn họ có thể hiểu được nét mặt của Chu Độ.

"Tao cũng đi!" Vương Hạo kéo tay áo lên nói:"Muốn bao nhiêu có thể lấy."

Chu Độ khổ sở cười một tiếng:"Các cậu về đi."

Vương Hạo chợt kéo Chu Độ nói:"Tao sao về được, em gái mày cũng chính là em gái tao, tao cũng muốn đi làm kiểm tra."

"Tớ cũng đi." Hạ Nghiêu bỗng nhiên mở miệng nói:"Chúng ta đều thử đi, dù sao cũng chỉ lấy một chút máu."

Vương Hạo khó có khi có thể cùng Hạ Nghiêu đứng ở chung một chiến tuyến, gật đầu lia lịa nói:"Đúng rồi, đúng rồi."

Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu thật sâu, gật đầu, mang theo bọn họ đi qua phía bên kia bệnh viện."

Bác sĩ cũng đồng ý cho bọn họ kiểm tra, Vương Hạo vỗ vỗ vai Chu Độ an ủi nói:"Mày yên tâm đi, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Sau khi mấy người bọn họ lấy máu liền từng người trở về nhà, phải chờ tới ngày mai mới có kết quả, đường về nhà của Hạ Nghiêu vừa vặn ngược lại với bọn họ, vì vậy Vương Hạo cùng Trương Dương cùng nhau gọi xe về trước, Hạ Nghiêu không có tiền gọi xe, cậu tính đi bộ ra trạm xe buýt.

Chu Độ biết điều kiện gia đình Hạ Nghiêu không mấy khá giả, hắn đưa tay ngoắc một chiếc xe:"Tôi tiễn cậu về nhà."

"Không cần đâu." Hạ Nghiêu mở miệng từ chối.

Chu Độ không nói gì kéo cậu vào trong xe.

Hai người cả đường chẳng nói gì.

Sau khi xuống xe, Chu Độ vẫn luôn yên lặng đi theo Hạ Nghiêu, tới khi đi đến con hẻm nhỏ kia, Hạ Nghiêu ngừng lại.

Nắng chiều đã gần tắt, một tia nắng còn sót lại xuyên qua cửa sổ của một ngôi nhà dịu dàng rơi trên bả vai Chu Độ.

Hạ Nghiêu xoay người nhìn Chu Độ nói:"Em gái cậu nhất định sẽ không có gì đâu."

"Ừ."

Hạ Nghiêu ngừng một chút nói tiếp:"Nếu như tớ có thể giúp gì được cho cậu, nhất định phải nói cho tớ."

Ánh mắt Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu thật lâu, cuối cùng nghẹn lời chỉ ừ một tiếng.

Hạ Nghiêu rất muốn Chu Độ ôm một cái, nhưng mà làm gì có cái dũng khí đó, chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ vai Chu Độ an ủi:"Sẽ không có chuyện gì đâu."

Chu Độ đột nhiên đem Hạ Nghiêu ôm vào trong ngực.

Hạ Nghiêu cảm giác tim mình ngừng đập mất rồi.

Hơi thở sạch sẽ trên người thiếu niên gắt gao ôm lấy Hạ Nghiêu, cách một lớp y phục cậu dường như có cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ của Chu Độ.

"Cảm ơn cậu." Chu Độ ghé vào bên tai cậu nói khẽ nói một câu.

Cái ôm ngắn này làm cho Hạ Nghiêu hoài nghi sự chân thật của nó, sau khi Chu Độ rời đi một lúc lâu, cậu vẫn còn đứng ngây người một mình trong con hẻm nhỏ đó.

Hạ Nghiêu biết rõ kết quả xét nghiệm máu, đợi tối về đến nhà, cậu sẽ nói việc này với mẹ.

"Đứa bé đáng thương quá." Mẹ Hạ Nghiêu sau khi nghe xong thở dài một cái,"Nếu con có thể giúp được, vậy thì làm đi, cứu người mới là quan trọng."

Mẹ Hạ vẫn luôn thiện tâm, Hạ Nghiêu biết bà sẽ không ngăn cản mình.

Ngày thứ hai trở về trường học, Chu Độ đến tận tiết cuối cùng của buổi sáng kết thúc cũng không có tới.

Buổi trưa tan học, Hạ Nghiêu chuẩn bị đi căn tin ăn cơm, Chu Độ vậy mà xuất hiện ở cửa phòng học, sắc mặt anh rất tệ tựa hồ đã thức cả một đêm.

Hạ Nghiêu biết chắc là có kết quả xét nghiệm rồi.

Cậu đang chuẩn bị đứng lên đi tìm anh, Vương Hạo đã đi tới bên người Chu Độ.

"Như thế nào rồi?" Cậu ta sốt ruột hỏi.

Chu Độ hướng cậu ta lắc đầu, đi về phía Hạ Nghiêu.

Sau khi Hạ Nghiêu ngồi vào trong xe của bố Chu Độ, vẫn luôn lén lút quan sát vẻ mặt của Chu Độ, anh nhắm mắt lại tựa vào lưng ghế, không nói một lời.

Bố Chu Độ xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Hạ Nghiêu, ngữ khí thành khẩn hướng về Hạ Nghiêu nhận lỗi.

Hạ Nghiêu ôm ba-lô của mình hướng về phía bố Chu cười một cái nói:"Chú, đây có lẽ là duyên số của con với con bé."

Bố Chu Độ viền mắt lập tức liền đỏ, ông chớp chớp mắt không nói nữa.

Chu Độ lúc này mở mắt, hắn nhìn Hạ Nghiêu không chớp mắt, Hạ Nghiêu có chút khẩn trương ôm chặt ba-lô trong ngực.

"Chắc cậu còn chưa ăn cơm hả." Giọng nói của hắn khàn khàn hỏi.

Hạ Nghiêu vừa lắc đầu vừa nói:"Tớ không đói."

"Bố." Chu Độ quay đầu nói bố mình:"Bố về bệnh viện với mẹ trước đi, con đưa Hạ Nghiêu đi ăn cơm."

"Không cần đâu..." Hạ Nghiêu muốn từ chối, nhưng mà bố Chu lại tỏ ra Chu Độ nói đúng, là ông sơ sót rồi.

Ông dừng xe ở trước một nhà hàng, Hạ Nghiêu sau khi xuống xe nói với Chu Độ:"Tùy tiện ăn một chút gì là được rồi, không cần phải đi nhà hàng."

Chu Độ xách cái ba-lô trong ngực Hạ Nghiêu, kéo cậu đi vào nhà hàng.

Nhà hàng này vừa nhìn liền biết đây là nhà hàng sang trọng, Hạ Nghiêu có chút luống cuống, cậu không hề muốn lấy cái gì từ Chu Độ cả, cậu cứu người không phải vì muốn cái gì, chỉ là muốn nhấn nhủ con người cũ của mình.

Nhân viên phục vụ của nhà hàng đồng phục đẹp đẽ, gương mặt trang điểm tinh tế đi tới chỗ hai người, người đẹp đó muốn cầm lấy ba-lô của Hạ Nghiệu đang được Chu Độ xách, Chu Độ khoát tay ý bảo không cần.

Nhân viên phục vụ mỉm cười mời bọn họ vào một gian.

"Thích ăn cái gì?" Chu Độ cầm menu đẩy tới trước mặt Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu cầm lấy menu cúi đầu xuống nói:"Thật sự không cần phải như vầy đâu."

Chu Độ thở dài, cầm lấy menu trên tay cậu, đưa tay lên vẫy gọi nhân viên phục vụ kêu vài món sau đó nhìn Hạ Nghiêu đang cúi đầu ở phía đối diện:"Đây là nhà hàng của bố tôi."

Hạ Nghiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Tôi đưa cậu đến đây ăn cơm cũng không phải vì chuyện của em gái tôi, chỉ vì cậu chưa ăn cơm trưa mà thôi."

Hạ Nghiêu gật đầu, nhà Chu Độ khá giả mãi tới sau này sau khi cùng một chỗ với Chu Độ cậu mới biết, nhà của hắn vẫn luôn nằm trong số những nhà giàu có nhất thành phố này, chỉ là do hắn thường ngày rất khiêm tốn, cho nên người trong trường chẳng phát hiện ra mà thôi.

Sau khi thức ăn được dọn lên, Chu Độ cũng cầm chén đũa lên cùng Hạ Nghiêu ăn vài miếng, thật ra thì hắn chẳng có khẩu vị, nhưng mà không muốn để cho Hạ Nghiêu cảm thấy câu nệ, cho nên ăn thật chậm.

Đợi Hạ Nghiêu ăn xong, hắn lại cầm lấy ba-lô của Hạ Nghiêu nói:"Đi thôi."

"Để tớ tự xách đi." Hạ Nghiêu muốn cầm lấy ba-lô của mình, lại bị Chu Độ đeo lên vai.

Chu Độ vươn cái tay còn lại cầm lấy cổ tay của Hạ Nghiêu, kéo cậu ra khỏi nhà hàng.

Tim Hạ Nghiêu lập tức đập nhanh mấy cái, cậu muốn thoát khỏi nhưng lại có chút không muốn, thế là một bộ tâm tình xoắt xuýt theo Chu Độ về bệnh viện.

Lúc đến cổng bệnh viện Chu Độ ngừng lại, hắn đem ba-lô trả về trong ngực Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu đeo ba-lô lên vai, chuẩn bị đi vào trong bệnh viện.

"Hạ Nghiêu." Chu Độ bỗng nhiên gọi cậu lại.

Hạ Nghiêu thắc mắc quay đầu lại.

"Cậu có gì muốn nói với tôi phải không?" Chu Độ mở miệng hỏi:"Chỉ cần cậu nói, tôi sẽ đáp ứng cậu."

Tim Hạ Nghiêu đập tùng tùng, cậu không hiểu Chu Độ nói vậy là có ý gì.

"Cậu muốn bồi thường cho tớ cái gì sao? Tớ nói rồi, tôi tự nguyện, cậu không cần…"

"Thôi bỏ đi." Chu Độ cắt ngang lời nói của cậu:"Đi thôi." Hắn bước vào bệnh viện.

7. Chương 7

Chuyện làm cho mọi người không hề nghĩ tới, đó là bác sĩ cự tuyệt đề nghị ghép tủy xương của Hạ Nghiêu.

"Tại sao vậy?"Bố Chu sốt ruột rống nhẹ.

Bác sĩ đẩy mắt kính một cái nói:"Đứa bé này vẫn còn là học sinh, chúng tôi yêu cầu phải có chữ ký đồng thuận của người nhà mới được."

Hạ Nghiêu gật đầu một cái nói:"Cháu biết rồi." Đời trước cậu cũng phải có chữ ký của mẹ mới tiến hành ghép.

Ba người ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Chu Độ nói với bố Chu:"Bố, con với Hạ Nghiêu về trường trước, bố ở lại chăm sóc mẹ."

Bố Chu ừ một tiếng, nhìn Hạ Nghiêu muốn nói lại thôi.

Hạ Nghiêu ngẩng đầu nhìn bố Chu cười một cái nói:"Chú yên tâm, mẹ con sẽ đồng ý thôi."

Thế nhưng điều Hạ Nghiêu hoàn toàn không nghĩ tới chính là, sau khi tan học về nhà, mẹ Hạ lại đổi ý.

"Tại sao vậy mẹ?" Hạ Nghiêu chẳng hiểu vì sao, rõ ràng ngày hôm qua đã đồng ý rồi mà.

Mẹ Hạ kéo Hạ Nghiêu ngồi xuống nói:"Hôm nay mẹ nghe người ta nói cái việc hiến tủy kia chẳng tốt cho thân thể đâu, có thể bị ung thư máu nữa."

Hạ Nghiêu có chút dở khóc dở cười, cậu kiên trì giải thích cho mẹ Hạ:"Mẹ ơi, những lời đó đều là vô căn cứ, hiến tủy giống như là hiến máu vậy, làm sao có thể bị ung thư máu được."

"Hiến máu với hiến tủy sao có thể giống nhau được." Mẹ Hạ nhìn con trai mình, lo âu nói:"Hiến tủy như vậy có chút… chính là con cho người khác rồi thì đâu còn nữa."

Hạ Nghiêu tiếp tục giải thích:" Tủy xương thực ra chính là các tế bào tạo máu, cơ thể con người vẫn có thể tiếp tục sản sinh ra (các tế bào này), hơn nữa có lấy ra thì cũng không có gây hại gì cho cơ thể, mẹ, ai nói với mẹ vậy, hay là người đó cũng chỉ nghe tin vịt đâu đó ngoài vỉa hè."

Mẹ Hạ ấp úng bày tỏ, đối với chuyện này bà không thể nào đồng ý được, bà chỉ có một đứa con trai là Hạ Nghiêu, nếu như cậu xảy ra chuyện gì, bà sẽ sống không nổi nữa.

Hạ Nghiêu không nghĩ tới sự việc sẽ biến thành như này, trong lòng sốt ruột không thôi, cậu trấn an mẹ mình nói:"Nếu không thì như vầy, ngày mai mẹ đi với con đến bệnh viện, nghe bác sĩ nói chuyện có được không?"

"Con à, thành thật nói mẹ nghe, có phải cái nhà đó đáp ứng cho con cái gì tốt không, con trai ngốc không nên bị mắc lừa, không có cái gì quan trọng bằng tính mạng của con cả."

"Sao mẹ lại nghĩ như vậy? Ai nói với mẹ con nhận được cái gì tốt từ họ, người đó là bạn học của con, nhà cậu ấy chẳng cho con cái gì tốt cả, là con tự nguyện."

"Nói dối." Mẹ Hạ trợn to hai mắt nói:"Nhà bọn họ có tiền như vậy, làm sao có thể không cho con cái gì tốt."

Ánh mắt Hạ Nghiêu lập tực trầm xuống, ngữ khí không đổi nói:"Mẹ, làm sao mẹ biết nhà cậu có tiền?"

Hạ Nghiêu cùng Chu Độ đã là bạn học lâu như vậy, cậu còn không biết hoàn cảnh nhà Chu Độ, với lại cậu chỉ mới nói qua với mẹ tên của Chu Độ mà thôi, bà như thế nào lại biết được Chu Độ là ai.

“Dù sao thì mẹ cũng biết, những người có tiền đó thì tự nhiên họ sẽ có cách cứu người thôi, không cần con quan tâm đâu, chuyện này mẹ không đồng ý, mẹ mệt rồi, con không cần nói nữa.” Mẹ Hạ có chút hoảng loan đứng lên, cũng không nhìn Hạ Nghiêu một cái liền quay về phòng mình.

Hạ Nghiêu rủ mắt xuống, trên mặt không lộ vẻ gì, không biết đang suy nghĩ gì.

Vào giờ học thể dục buổi sáng, Chu Độ gục xuống bàn mà ngủ, không đi xuống sân tập, lúc Hạ Nghiêu đi ra tới của thì quay lại nhìn thoáng qua Chu Độ, sau đó cùng đám người đi mất.

Hạ Nghiêu không có đi xuống sân tập, cậu lén lút chuồn ra quán trà sữa ở ngoài cổng trường mua một li trà sữa, lúc cậu trở lại phòng học lần nữa, Chu Độ vẫn như cũ ủ rũ buồn bã mà gục xuống bàn.

Hạ Nghiêu hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh hắn, cầm li trà sữa đặt ở trên mặt bàn Chu Độ.

Chu Độ ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người vừa vặn nhìn vào nhau.

Hạ Nghiêu hốt hoảng quay đầu đi chỗ khác, không dám cùng Chu Độ đối mặt.

“Cảm ơn.” Chu Độ cầm lấy li trà sữa trên bàn lên tay, cúi đầu uống một ngụm.

“Cái kia…” Hạ Nghiêu do dự không biết nói thế nào, Chu Độ nhìn chằm chằm li trà sữa trong tay, chậm rãi mở miệng nói:” Có phải mẹ cậu không đồng ý không?”

Tiếng của cái loa phát thanh hô tập thể dục vang lên khắp trường, bầu không khí trong phòng học trong nháy mắt liền trầm xuống.

“Thật xin lỗi.” Hạ Nghiêu nhẹ giọng nói:”Tớ sẽ giải thích đàng hoàng cho mẹ, chỉ là bây giờ bà vẫn chưa suy nghĩ xong.”

“Không sao.” Chu Độ bỗng nhiên hướng về phía Hạ Nghiêu cười một tiếng:”Thật sự rất biết ơn cậu rồi, bố tớ đang liên lạc với kho tủy trung tâm, nói không chừng sẽ có người phù hợp.”

“Chu Độ.” Hạ Nghiêu có chút sốt ruột mà nói rõ:”Mẹ tớ nhất định sẽ đồng ý.”

Chu Độ nhưng lại đưa đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một đàn chim sẻ đậu trên cây ngô đồng ngoài cửa sổ như bị hoảng sở mà ồn ào đập cánh bay hết lên trời.

“Hạ Nghiêu.” Anh không nhìn Hạ Nghiêu, lại nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa sổ giọng khàn khàn nói:”Cậu sao lại muốn giúp tớ, cậu…không có điều kiện gì sao?”

Hạ Nghiêu không nghĩ tới Chu Độ sẽ nói những lời như vậy, biểu tình giống như nitơ lỏng bị đông lại*, qua một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng hỏi:”Chu Độ, cậu có ý gì.”

*Nitơ lỏng là một dạng nitơ ở trạng thái lỏng trong nhiệt độ rất thấp, có thể gây đóng băng nhanh chóng khi tiếp xúc với mô sống, có vai trò quan trọng trong việc làm lạnh (tóm tắt ở trên Wikipedia). Ở đây theo mình hiểu có nghĩa là biểu tình cứng ngắc, ngạc nhiên không biết phản ứng như nào.

Chu Độ lúc này mới quay đầu lại, ánh mắt nhìn Hạ Nghiêu gằn từng chữ mà hỏi:” Là bởi vì cậu thích tớ sao?”

Hô hấp Hạ Nghiêu ngừng lại, toàn bộ thân thể cũng như cứng lại, cậu mấp máy môi nhưng lại chẳng phát ra được âm thanh nào, trong đầu chỉ có một ý niệm, Chu Độ đã biết rồi.

Cậu ấy biết rồi, biết mình thích cậu ấy.

“Tớ không có.” Hạ Nghiêu tự nói với mình, chỉ cần cậu không thừa nhận, Chu Độ cũng không có cách nào chứng minh cậu thích hắn, “Tớ giúp cậu, chỉ vì chúng ta là bạn học, tớ làm sao có thể thích cậu, cậu, cậu là con trai mà.”

Hạ Nghiêu lắp ba lắp bắp, Chu Độ siết thật chặt bàn tay đang cầm li trà sữa, hắn muốn lấy cuốn nhật kí kia ra mà đưa tới trước mặt Hạ Nghiêu, nói cho cậu biết hắn biết hết mọi chuyện rồi, thế nhưng khi nhìn thấy cái ánh mắt khẩn trương tuyệt vọng kia của Hạ Nghiêu, hắn liền đem cái ý tưởng này dập tắt.

Hơn nữa sau khi lấy ra thì phải làm sao, hắn thật sự không ghét Hạ Nghiêu. Vào lúc biết người kia thích mình, hắn cũng không có cảm giác chán ghét, ngược lại lại có một chút vui sướng nho nhỏ, nhưng mà hắn có thích Hạ Nghiêu không?

Bản thân Chu Độ cũng không biết câu trả lời.

"Chỉ đùa một chút thôi." Chu Độ ngửa đầu cầm li trà sữa một hơi uống hết, sau đó đem cái li vứt vào thùng rác.

Trong lòng Hạ Nghiêu vẫn có chút bối rối, cậu không biết tại sao bỗng nhiên Chu Độ lại hỏi cậu cái vấn đề này, hơn nữa cuốn nhật ký của mình cho tới bây giờ vẫn chưa tìm thấy, có lẽ nào Chu Độ đọc được cuốn nhật ký mình viết rồi?

"Chu Độ." Hạ Nghiêu gọi một tiếng.

Chu Độ quay đầu lại nhìn cậu hỏi:"Sao thế?"

"Cậu..." Hạ Nghiêu vốn là muốn có phải cậu đã đọc cuốn nhật ký mình rồi không, nhưng mà cậu lại sợ hãi câu trả lời của Chu Độ, sau đó liền đổi giọng hỏi:"Cậu nói như gặp phải tình huống này, cậu sẽ cứu người chứ?"

Chu Độ nhíu nhíu mày, hơi suy tư một chút nói:"Có lẽ sẽ cứu."

Hạ Nghiêu thở ra một hơi nói:"Cho nên nếu đặt tớ trong tình huống đó, tớ cũng sẽ cứu em gái cậu, tớ thật lòng thật ý muốn cứu con bé, không hề nghĩ muốn có được thứ gì cả, chẳng phải có câu nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ sao, nói không chừng nhờ việc thiện này của tớ, tương lai sau này có thể sẽ có được phúc báo*."

*phúc báo: được báo đáp lại những thứ tốt đẹp

Hạ Nghiêu nói xong những lời này, trong lòng không khỏi cảm thấy xúc động, em có thể lần nữa trở về gặp lại anh, không phải chính là phúc báo của em rồi sao.

Chu Độ ừ một tiếng, giống như tin tưởng những lời Hạ Nghiêu vừa nói.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều sau khi tan học, Hạ Nghiêu trực tiếp đi đến chỗ sạp hàng của mẹ Hạ. Nơi đó là một con phố ăn vặt nhỏ, mẹ Hạ dựa vào việc làm bánh kẹp hành chiên* bán để duy trì sinh kế trong nhà.

*Bánh kẹp hành chiên

Hạ Nghiêu rất ít khi đến sạp hàng của mẹ Hạ, bởi vì mẹ không để cho cậu đến đây. Mỗi lần cậu muốn đến giúp đỡ, mẹ Hạ đều tức giận đuổi cậu đi về học bài, còn nói mình kiếm tiền chính là bởi vì muốn cho cậu ăn học, chứ không phải để cậu tới đây bán bánh.

Sạp hàng của mẹ Hạ ở ngay bên cạnh giao lộ, khách qua lại khá nhiều. Đoạn đường đó đúng là một đoạn đường vàng, Hạ Nghiêu trước đây không hiểu, bây giờ suy nghĩ kỹ lại đúng là có chút kỳ quái. Mình với mẹ không quyền chẳng thế vô thân vô cố*, vì sao đoạn đường tốt này lại rơi xuống người mẹ mình.

*vô thân vô cố: ý là không có người thân nào cũng chẳng có bạn.

Đợi đến lúc cậu tới sạp hàng của mẹ, lại chẳng nhìn thấy bóng dáng bận rộn quen thuộc của mẹ đâu cả.

Dì Lưu bên cạnh nhận ra Hạ Nghiêu, vừa thấy cậu liền vội vàng nói:"Nghiêu Nghiêu, mẹ cháu xảy ra chuyện rồi, mới vừa được đến bệnh viện rồi."

Hạ Nghiêu lập tức sửng sốt, giọng nói run rẩy hỏi:"Mẹ cháu bị làm sao vậy ạ?"

Dì Lưu thở dài: "Thật là đáng chém mà, hồi nãy có một lũ nhóc choai choai từ bên đây đường chạy qua chẳng chịu nhìn đường đụng ngã xe đẩy bán bánh của mẹ con, mẹ con bị đè ở dưới, dầu sôi đổ đầy ra đường, không biết có bị bỏng không nữa."

Hạ Nghiêu nghe dì Lưu nói xong cả người lập tức lạnh ngắt, cậu thấp giọng gấp gáp hỏi:"Ai đưa mẹ cháu đi bệnh viện vậy, đi bệnh viện nào rồi?"

"Là một ông chủ nào đó lái xe chở đi, còn đi bệnh viện nào thì dì cũng không biết, ông chủ đó khi ấy vừa lúc thấy mẹ con ngã xuống, liền vội vàng đỡ mẹ con vào trong xe nói đưa mẹ con đi bệnh viện. Chắc là chỉ mấy bệnh viện gần đây thôi, con nhanh đi tìm thử xem."

Hạ Nghiêu cảm ơn Dì Lưu, quay người chạy về nhà, cậu muốn về nhà lấy chút tiền.

Bệnh viện gần đây nhất chính là cái bệnh viện mà lần trước Chu Độ dẫn cậu đi, trong lòng Hạ Nghiệu lo lắng mẹ, cũng không quan tâm việc lấy tiền nữa, vội vàng vẫy một chiếc taxi.

Trên đường đi lòng nóng như lửa đốt, vừa đến bệnh viện, Hạ Nghiêu vội vàng chạy vọt vào, kết quả đụng vào một người ở cửa ra vào.

Chu Độ vòng tay đỡ lấy Hạ Nghiêu thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, ngạc nhiên hỏi:" Sao cậu lại đến bệnh viện?"

Hạ Nghiêu không có thời gian giải thích với Chu Độ, chỉ nói một câu có việc sau đó liền hướng về phía quầy tiếp tân. Chu Độ nhìn thấy bộ dạng vội vội vàng của cậu, cũng đi theo phía sau.

"Xin hỏi nãy giờ có một người phụ nữ nào khoảng chừng 40 tuổi được đưa đến đây không, có lẽ là bị bỏng."

Y tá quan sát Hạ Nghiêu một chút hỏi:"Cách đây không lâu quả thật có một người được đưa đến, xin hỏi cậu là gì của bà ấy?"

"Đó là mẹ tôi."

"Bà ấy là mẹ cậu?" Chu Độ ở phía sau đột nhiên mở miệng.

Hạ Nghiêu quay đầu nhìn.

"Tôi biết bà ấy ở phòng nào, đi theo tôi." Chu Độ nói xong liền kéo Hạ Nghiêu đi.

Hạ Nghiêu có chút khó hiểu vì sao Chu Độ lại biết mẹ mình ở phòng nào.

Chu Độ chủ động giải thích:" Hôm nay bố tôi đi tìm mẹ cậu… muốn nói chuyện với mẹ cậu một chút, nhưng mà ông ấy rất nhanh liền trở về, còn mang theo một người phụ nữ bị thương, nghe nói là bị người ta đụng, tôi dẫn cậu đi xem."

Hạ Nghiêu không nghĩ tới lại trùng hợp như thế, lại là bố Chu Độ cứu mẹ cậu.

Chu Độ dẫn Hạ Nghiêu đến phòng bệnh, người nằm ở trên giường quả nhiên là mẹ mình.

"Mẹ, mẹ không sao chứ?" Hạ Nghiêu thấy tay mẹ mình bị băng lại, giọng tràn đầy lo lắng.

Mẹ Hạ sờ đầu con trai mình, an ủi nói:"Không việc gì, chỉ có bị bỏng tay, không nghiêm trọng, đừng lo lắng."

Hạ Nghiêu cẩn thận nhìn mẹ mình, thấy những chỗ khác trên người bà không có vết thương lúc này mới yên lòng.

Chu Độ vẫn đứng ở cửa không nói một tiếng.

Mẹ Hạ đương nhiên chú tới hắn, bà hướng về phía Chu Độ vẫy tay:" Thằng nhóc, con dì tới rồi, để nó thay dì đi cảm ơn bố con."

Chu Độ cười cười nói với mẹ Hạ:"Dì ơi, con quên giới thiệu, con là Chu Độ, là bạn học của Hạ Nghiêu."

Mẹ Hạ nghe xong lập tức mở to hai mắt nhìn, "Con… là Chu Độ hả?"

Chu Độ gật đầu.

Hạ Nghiêu đứng lên nói với Chu Độ:"Làm phiền cậu dẫn tớ đi tìm bố cậu một chút được không?"

"Ông ấy đang ở phòng bệnh của mẹ tôi."

Hạ Nghiêu xoay người nói với mẹ:"Con đi một chút sẽ trở lại."

Mẹ Hạ muốn nói lại thôi, bà không nghĩ tới bố Chu Độ chính là người cứu mình, mà đêm qua bà còn ngăn cản con trai mình đi cứu con gái nhà người ta.

"Dì ơi dì nghỉ ngơi cho khỏe." Chu Độ lễ phép nói với mẹ Hạ một câu, sau đó dẫn Hạ Nghiêu đến phòng bệnh của mẹ mình.

Sau khi bố Chu Độ biết được người ông cứu chính là mẹ Hạ Nghiêu, cũng là kinh ngạc không thôi, thế nhưng ông vẫn cảm thấy xấu hổ mà nói với Hạ Nghiêu:"Bác không nói với con tiếng nào mà đã đi tìm mẹ con, mong con đừng để bụng, bác chỉ muốn nói chuyện với mẹ con một chút, dù sao… dù sao dưới loại tình huống khó khăn như thế này, bác cũng không còn cách nào khác, nếu không cũng sẽ không đánh bạo tới tìm mẹ con như vậy."

Hạ Nghiêu lắc đầu tỏ ý không để bụng:"Là con phải cảm ơn bác, hôm nay đã làm phiền bác rồi, không biết tiền thuốc men hết bao nhiêu, con trả lại cho bác."

Bố Chu Độ có chút khó xử nói:"Không cần đâu, cũng không có bao nhiêu tiền."

Hạ Nghiêu vẫn cứ khăng khăng, chút tiền ấy đối với bố Chu Độ mà nói quả thực không đáng nhắc tới, thế nhưng Hạ Nghiêu chẳng hề muốn bố Chu Độ trả tiền thuốc men cho mẹ mình.

Chu Độ như hiểu được suy nghĩ của Hạ Nghiêu, liền nói ra số tiền thuốc. Bố Chu Độ có chút trách cứ nhìn Chu Độ, nói với Hạ Nghiêu:" Bác đi xem mẹ con."

Hạ Nghiêu dừng một chút nói:"Có thể để con và mẹ con nói chuyện riêng được không ạ?"

Bố Chu Độ gật đầu biểu thị đương nhiên là được rồi, Hạ Nghiêu liền một mình trở lại phòng bệnh của mẹ.

"Nghiêu Nghiêu." Mẹ Hạ nhìn con trai vừa bước vào hỏi:"Con có cảm ơn người ta đàng hoàng không?"

"Có." Hạ Nghiêu nhu thuận gật đầu:" Tiền thuốc men cũng trả lại cho họ rồi."

Mẹ Hạ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ." Hạ Nghiêu muốn nói lại thôi.

Mẹ Hạ thở dài nói:"Mẹ biết con muốn nói cái gì, nhưng mà… làm mẹ sao có thể để con mình mạo hiểm được, con đi nói chuyện với bác sĩ nếu không thì lấy tủy của mẹ xem sao, con là con mẹ, lấy của con hay của mẹ chắc cũng không có khác nhau lắm."

Hạ Nghiêu lắc đầu, chợt cậu nghĩ tới một biện pháp, liền nói với mẹ:"Mẹ, mẹ nghe người khác nói cũng không chắc chắn, không bằng chúng ta đi hỏi bác sĩ xem sao?"

"Này…" Mẹ Hạ có chút do dự.

Hạ Nghiêu cười một cái nói:"Chẳng lẽ bác sĩ còn có thể lừa mẹ sao? Chúng ta tìm đại một bác sĩ hỏi chút xem như thế nào? Bọn họ mới là những người chuyên nghiệp."

Lúc này vừa vặn có một vị bác sĩ đi qua, Hạ Nghiêu gọi người đó lại.

Vị bác sĩ này cũng thật nhiệt tình, nghe xong giải thích của Hạ Nghiêu, liền nói với mẹ Hạ:"Hiến tủy sẽ bị ung thư máu chỉ là một lời nói vô căn cứ thôi, tôi không thể đảm bảo 100% sẽ không gây tổn thương đến thân thể, thế nhưng thương tổn đó sẽ không có ảnh hưởng gì nhiều đến toàn bộ thân thể cả."

Vị bác sĩ đối mặt với bộ dạng vẫn không tin tưởng như cũ của mẹ Hạ, nói tiếp:"Kho tủy Trung Hoa của nước ta có hơn trăm ngàn người tình nguyện hiến tủy, bác sĩ nhất định không thể lấy việc tổn thương người này mà cứu người khác được. Mạo hiểm chắc chắn sẽ có, nhưng mà cái này với mấy cậu thanh niên thì chẳng thấm vào đâu."

Sau khi nói xong những lời này bác sĩ lại nói với nói với Hạ Nghiêu:"Hiến tủy cho người khác nhất định phải thương lượng rõ ràng với người nhà trước, nếu như đã đồng ý hiến, thì đừng tại phút chót mà đổi ý, như vậy sẽ làm hại đến người được hiến."

Vị bác sĩ nói xong liền đi mất.

Hạ Nghiêu nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, đợi mẹ suy nghĩ rõ ràng.

"Thực sự sẽ không bị ung thư máu sao?"

Hạ Nghiêu cầm lấy tay mẹ mình cam đam nói:"Tuyệt đối sẽ không."

Viền mắt mẹ Hạ có chút đỏ lên:" Nghiêu Nghiêu con có cảm thấy mẹ rất xấu không?"

"Làm sao có thể chứ ạ." Hạ Nghiêu cười nói với mẹ:"Mẹ là người tốt nhất."

Mẹ Hạ được con trai chọc cười, ngồi trên giường suy nghĩ một chút nói:"Mẹ đi xem đứa bé kia."

Vết thương của bà không nghiêm trọng lắm, Hạ Nghiêu đỡ mẹ mình xuống giường.

Bố mẹ Chu Độ biết được mẹ Hạ Nghiêu đồng ý cho cậu hiến tủy, vẫn luôn kích động nói lời cảm ơn với mẹ Hạ.

"Chị ơi." Mẹ Chu Độ nhìn qua có vẻ nhỏ hơn mẹ Hạ Nghiêu một vài tuổi, bà từ trên giường đứng lên, nắm lấy cánh tay không bị thương của mẹ Hạ, viền mắt rưng rưng, thanh âm nghẹn ngào mà nói:"Cảm ơn chị, thật sự vô cùng cảm ơn chị."

Viền mắt mẹ Hạ cũng đỏ rồi, đều làm mẹ, bà đương nhiên hiểu được tâm tình của mẹ Chu Độ.

Mẹ Chu Độ xoa khóe mắt, gọi Chu Độ đến bên người nói:" Chị, nếu chị không chê, vậy để thằng nhóc này nhà em làm con trai chị, sau này có việc gì đều có thể sai nó."

"Ai, như này sao được." Mẹ Hạ liên tục xua tay, hoàn cảnh gia đình Chu Độ người kia đều đã nói hết với bà, bà làm sao có thể nhận Chu Độ làm con trai.

"Chị đây là chướng mắt thằng nhóc này sao? Vậy được, chờ con bé nhà em lớn rồi, để con bé làm con gái chị, có một đứa con trai là Hạ Nghiêu, sau này con bé nhà em cũng là con bé nhà chị."

"Không được, không được." Mẹ Hạ như cũ từ chối, không nghĩ tới Chu Độ đi đến trước mặt mình, chân thành nói:"Mẹ nuôi, về sau con cùng em gái con chính là con của mẹ." Nói xong liền quỳ xuống hướng mẹ Hạ dập đầu một cái.

Mẹ Hạ sợ đến mức lùi ra phía sau vài bước, Hạ Nghiêu cũng bị dọa sợ.

Bố mẹ Chu Độ lộ ra một nụ cười vui mừng, mẹ Hạ nhìn thằng nhóc còn chưa có ý muốn đứng dậy, liền để Hạ Nghiêu kéo hắn đứng lên.

Sau khi đứng lên, Chu Độ nói với mẹ Hạ:"Mẹ nuôi, mẹ đây là đồng ý rồi."

Mẹ Hạ nhất thời có chút luống cuống.

Mẹ Chu liền nắm lấy tay mẹ Hạ, thân thiết nói:" Chị, chị dạy được một đứa con thật ngoan, chẳng giống thằng nhóc kia nhà em, vô cùng lì lợm, sau này nhờ chị giúp dạy dỗ nó."

Mẹ Hạ không nghĩ tới chính mình thật ra cũng dạy dỗ được một đứa con trai ngoan ngoãn, bà nhìn qua Chu Độ vừa cao vừa đẹp trai, lại nhìn Hạ Nghiêu ở bên cạnh mình một chút.

Bỗng nhiên cảm thấy, thật ra có hai đứa con trai hình như cũng không tệ lắm.

9. Chương 9

Sau được mẹ Hạ đồng ý, Hạ Nghiêu lại bị bác sĩ kéo đi lấy máu, nói là muốn phân tích kỹ hơn.

Sau khi lấy máu xong, bố Chu Độ đưa Hạ Nghiêu cùng mẹ trở về nhà.

Tay mẹ Hạ bị thương, sạp hàng mấy ngày nay xem ra là không mở được. Bà sau khi về nhà việc đầu tiên là đi chợ mua ngay một con gà mái, nói rằng muốn bồi bổ Hạ Nghiêu, làm cậu có chút dở khóc dở cười.

Hạ Nghiêu biết, cậu rất nhanh sẽ phải đi nằm viện rồi, vì không để cho mẹ lo lắng, buổi tối cậu liền uống hết canh gà được mẹ đun thơm phức trong nồi.

Mẹ Hạ vui vẻ nở nụ cười.

Kết quả phân tích rất nhanh đã có rồi, Hạ Nghiêu phù hợp tất cả các điều kiện, bác sĩ nói Hạ Nghiêu tranh thủ thời gian, nhập viện trước năm ngày.

Hạ Nghiêu nói rõ hoàn cảnh với “bà chủ tiệm”, “bà chủ tiệm” vô cùng ủng hộ, ngay trên lớp học còn tổ chức một đại hội tuyên dương cậu.

Ngày cậu nằm viện, bạn học, thầy cô giáo cùng với lãnh đạo nhà trường đứng đầy trong phòng bệnh của cậu.

“Đây là một việc làm tốt, cần phải được tuyên truyền.” Mỗ hiệu trưởng biểu đạt ý kiến của mình, sợ Hạ Nghiêu vội vã từ chối, cuối cùng vẫn là bố Chu Độ đứng ra, phòng bệnh Hạ Nghiêu lúc này mới yên tĩnh lại.

Nằm viện ngày thứ hai, phải bắt đầu tiêm thuốc động viên*. Đồng thời trong năm ngày tiếp theo, mỗi ngày đều phải tiêm một liều.

**thuốc động viên: mình không tìm được tên Việt Nam hóa và tên khoa học. Đây là loại thuốc mà người hiến tủy được tiêm để làm tăng số lượng các tế bào gốc trong máu.*

Phòng bệnh của Hạ Nghiêu là phòng đơn, bên trong toilet, tivi, tủ lạnh cái gì cũng có. Buổi sáng Hạ Nghiêu bị kéo đi làm kiểm tra toàn thân, chờ sau khi có kết quả kiểm tra mà không có vấn đề gì, sẽ bắt đầu tiêm mũi động viên đầu tiên.

Bốn ngày tiếp đều phải tiêm một mũi động viên, hai đầu tiên rất tốt, đến ngày thứ tư Hạ Nghiêu bắt đầu cảm thấy uể oải, đau đầu, sự thèm ăn cũng giảm xuống.

Chu Độ mỗi ngày đều đến coi cậu, mang theo bài tập cùng bài kiểm tra ban ngày giáo viên cho. Kiến thức lớp 12 tuy đã học xong hết, nhưng Hạ Nghiêu một lần nữa trở về thời cấp ba, có một vài kiến thức sớm đã quên mất tiêu.

Mẹ Chu Độ mỗi ngày đều kêu bảo mẫu nhà mình nấu nhiều món ăn ngon khác nhau bồi bổ thân thể Hạ Nghiêu, mẹ Hạ không tiện, vì vậy cũng thuận theo. Ban ngày bà sẽ ở bệnh viện cùng Hạ Nghiêu, đợi đến khi Chu Độ tan học, bà đem phòng nhường lại cho hai đứa học bài.

Lúc Hạ Nghiêu ở cùng Chu Độ một phòng, luôn rất căng thẳng. Nhất là khi Chu Độ tựa vào bên cạnh cậu giảng bài tập, cậu hoàn toàn không có cách nào tập trung được.

Hôm nay sau khi tiêm thuốc động viên, Hạ Nghiêu liền cảm thấy rất khó chịu, nhưng vì không để cho mẹ lo lắng, cậu vẫn luôn chịu đựng.

Thẳng đến khi Chu Độ đem bài tập đến, cậu thật sự chịu không được nữa.

Chu Độ thấy sắc mặt Hạ Nghiêu không bình thường, vội vã muốn tìm bác sĩ, Hạ Nghiêu thế nhưng lại nắm lấy cánh tay của Chu Độ mà nói:”Không có gì, sau khi tiêm xong sẽ luôn có tác dụng phụ, cậu đừng đi tìm bác sĩ, tớ không muốn để mẹ lo lắng.”

Chu Độ đau lòng, hắn cầm ngược lại tay Hạ Nghiêu nói:"Nếu không cậu ngủ một lát đi."

Hạ Nghiêu lắc đầu, cảm giác nhức đầu căn bản làm cậu chẳng thể ngủ được, cậu chỉ muốn tìm ít chuyện dời đi sự chú ý của mình, cậu thậm chí còn không cảm giác được Chu Độ đang nắm lấy tay mình.

"Tôi cùng cậu nằm một lát." Chu Độ đột nhiên mở miệng nói.

Hạ Nghiêu nhất thời không phản ứng kịp, mơ hồ hỏi một câu "Cái gì?" thân thể đã bị Chu Độ ấn xuống giường.

Sau đó cậu được bao trong một cái ôm ấm áp.

Hơi thở của Chu Độ trong nháy mắt bao lấy cậu, Hạ Nghiêu đột nhiên cứng người lại.

"Cậu nghe tôi hát bao giờ chưa?" Thanh âm của Chu Độ chậm rãi vang lên bên tai cậu, Hạ Nghiêu lắc đầu, cái trán không chú ý liền đụng phải môi Chu Độ, Chu Độ khẽ cười cười khẽ một tiếng, sau đó ngâm nga một khúc hát ru.

Vành tai Hạ Nghiêu lập tức đỏ lên, cậu khó khăn nói:" Cậu, cậu coi tớ là một đứa bé sao?"

"Sao dám." Chu Độ ngừng hát, tiến đến bên tai Hạ Nghiêu nhỏ giọng nói:"Cậu bây giờ là anh tôi nha, anh nuôi."

Hạ Nghiêu lớn hơn Chu Độ vài tháng, sau cái ngày mà Chu Độ nhận mẹ Hạ Nghiêu làm mẹ nuôi, hắn thật sự nghĩ mình là con trai của mẹ Hạ.

Một chút tâm tư thấp thoáng dưới đáy lòng Hạ Nghiêu thoáng cái biến mất vô tung vô ảnh, trước đây cậu thầm mến Chu Độ, dù sao cũng chỉ là quan hệ bạn học, bây giờ Chu Độ trở thành em trai cậu, cái ý niệm cậu thích Chu Độ liền không thể tồn tại nữa rồi.

Chu Độ lại ngâm nga khúc hát ru hồi nãy, hoàn toàn không phát hiện sự khác thường của Hạ Nghiêu.

Làm Hạ Nghiêu không nghĩ tới chính là, cậu cư nhiên cứ như vậy mà ngủ mất.

Đến ngày thứ năm lúc tiêm mũi động viên cuối cùng, mẹ Hạ, bố mẹ Chu Độ cùng với Chu Độ cúp học, tất cả mọi người đều ở bên cạnh Hạ Nghiêu.

"Nghiêu Nghiêu đừng sợ, mẹ sẽ luôn ở bên con." Vành mắt mẹ Hạ đỏ lên, đau lòng vô cùng.

Hạ Nghiêu đầu đau muốn nứt, không nói được tiếng nào.

"Bác sĩ nó thật sự sẽ không việc gì chứ?" Mẹ Hạ lôi kéo vị bác sĩ bên cạnh hỏi.

Vị bác sĩ kia luôn bày ra một khuôn mặt nghiêm túc, lúc này ông đẩy mắt kính một cái nói:"Bởi vì xương đầu cũng phải sản sinh tế bào gốc, đồng thời máu đông lại làm cho oxy không xuống được, đại não thiếu oxy nên mới có cảm giác nhức đầu. Những triệu chứng này chờ sau khi tế bào gốc được lấy ra sẽ khôi phục lại bình thường, không cần lo lắng." *(chém vì bạn editor không có học y =)))*

Mẹ Hạ nghe không hiểu những lời giải thích này, sau khi biết có thể hồi phục bình thường, trái tim treo ngay cổ họng cuối cùng cũng trở về chỗ cũ rồi.

Chu Độ vẫn luôn yên lặng mà Hạ Nghiêu, không nói một tiếng.

Mẹ Chu Độ vì vẫn đang ở cữ cho nên chỉ nhìn qua một lát liền bị bố Chu Độ đưa về phòng bệnh, thắt lưng của mẹ Hạ Nghiêu lần trước bị đụng phải vẫn chưa khỏi hẳn, cũng không thích hợp đứng lâu.

Sau cùng bên ngoài phòng bệnh chỉ còn lại mỗi Chu Độ, vẫn lẳng lặng nhìn Hạ Nghiêu nằm ở bên trong phòng bệnh.

Hạ Nghiêu ngủ được một giấc, nhưng ngủ chẳng an giấc, trong mộng cậu vẫn một mực muốn bắt lấy cánh tay của một người, mỗi khi tới gần người kia, lại luôn cảm giác khoảng cách càng ngày càng xa. Cậu vẫn luôn ở phía sau người đó, cầu nguyện trong lòng rằng, hãy nhìn tớ, quay đầu lại nhìn tớ đi.

Đợi đi khi người trước mặt cuối cùng cũng dừng lại, Hạ Nghiêu cũng yên lặng đứng lại. Người kia cũng chỉ hơi nghiêng mặt qua một bên khóe môi cong lên, lại tiếp tục đi thẳng về phía trước. Lúc Hạ Nghiêu muốn bước theo người kia về phía trước, lại nhận ra mình có làm thế nào cũng không di chuyển được.

"Đừng bỏ tớ lại." Hạ Nghiêu đứng ở phía sau tuyệt vọng nghĩ, nhưng lại không dám phát ra một tiếng, tựa như thứ tình cảm đơn phương kia ở trong lòng cậu, cũng chỉ có thể chôn vào sâu dưới đáy lòng, không thể nói với ai, không thể để ai nghe thấy.

"Nghiêu Nghiêu." Có ai ghé vào tai cậu khẽ gọi một tiếng.

Hạ Nghiêu giãy giụa muốn mở mắt ra, thế nhưng mí mắt cứ như bị treo thêm hai quả tạ nặng 10 kí, có cố thế nào cũng không mở ra được.

Chu Độ nhìn thấy vùng giữa lông mày cậu càng ngày càng chau lại, không nhịn được đưa tay ra giữa lông mày Hạ Nghiêu vuốt ve, tiếp theo ghé vào bên tai cậu thấp giọng gọi:"Nghiêu Nghiêu, tỉnh nào."

Lúc này đã là đêm khuya, Hạ Nghiêu buổi chiều sau khi được đẩy ra từ phòng phẩu thuật vẫn luôn ngủ cho

đến bây giờ, Chu Độ vốn chỉ muốn đến nhìn cậu, lại phát hiện người nằm trên giường đang gặp ác mộng.

Hạ Nghiêu môi mím thật chặt, khóe mắt lại chạy ra một giọt lệ, trái tim Chu Độ có chút nhói, bàn tay nhịn không được vuốt lên gò má của Hạ Nghiêu.

Người đang ngủ trên giường như là được trấn an, nhẹ nhàng cọ cọ vào lòng bàn tay Chu Độ, nhu thuận như một chú mèo ngoan.

Chu Độ chẳng hề phát hiện ánh mắt mình nhìn Hạ Nghiêu ôn nhu đến mức có thể chảy thành nước, hắn nhìn thấy Hạ Nghiêu đã yên ổn lại, chuẩn bị rút tay ra.

Không hề nghĩ tới khi hắn chuẩn bị rút tay mình khỏi gò má của Hạ Nghiêu, người nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Chu Độ, ủy khuất trong lòng cuối cùng vẫn là không nhịn nổi nữa, ở trên đầu lưỡi mà nhào lộn, nhảy tới bên tai Chu Độ.

“Cậu vì sao không quay đầu nhìn tớ một cái.”

“Cậu vì sao không để ý đến tớ.”

“Tớ thích cậu, cậu có biết không.”

“Tớ thật sự rất thích cậu, Chu Độ.”

Hạ Nghiêu dường như không phân biệt được đây là mộng hay thực, từng tiếng từng tiếng mạnh mẽ chất vấn của cậu nện thẳng vào trong tim Chu Độ.

Sau khi nói xong những lời này, Hạ Nghiêu nghiêng đầu đem khuôn mặt mình vùi vào trong gối mà khóc nức nở.

Trong phòng không có bật đèn, Chu Độ chỉ có thể nhờ vào ánh đèn yếu ớt ở ngoài cửa sổ thấy được bả vai đang run lên của Hạ Nghiêu, hắn đại khái cũng cảm nhận được Hạ Nghiêu chắc là rất đau lòng.

Chu Độ có chút không biết làm sao, hắn biết Hạ Nghiêu thích hắn, nhưng sau đó thì sao?

Hắn có thích Hạ Nghiêu không?

Chu Độ không biết, hắn rất cảm kích Hạ Nghiêu, ngay từ ban đầu khi biết Hạ Nghiêu có thể cứu em gái hắn, hắn thậm chí còn hi vọng Hạ Nghiêu sẽ đưa ra một điều kiện quá mức, như vậy hắn mới có thể yên lòng một chút.

Nhưng mà Hạ Nghiêu cái gì cũng không muốn, thậm chí còn lừa hắn nói cậu không thích hắn.

Chu Độ lặng lẽ chăm chú nhìn Hạ Nghiêu một lát, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng rời khỏi phòng bệnh.

10. Chương 10

Lúc Hạ Nghiêu trở lại trường học liền được ban lãnh đạo nhà trường gặp mặt, còn đặt biệt vì cậu mà tại buổi sinh hoạt mỗi thứ hai đầu tuần tổ chức một hội nghị tuyên dương.

Hạ Nghiêu lên đài nhận bằng khen mà nhà trường trao tặng, còn bị ép phát biểu một bài cảm nghĩ.

Sau khi trở về lớp học, cậu phát hiện chỗ ngồi của mình để đầy thiệp chúc mừng. Hạ Nghiêu không nghĩ tới lần này lại làm ra náo động lớn như vậy, nhìn những lời chúc ân cần trên mỗi tấm thiệp, đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được ấm áp của lớp học.

Mấy ngày được làm vạn chúng chúc mục* cũng chẳng có kéo dài được bao lâu, bà chủ tiệm mang đến một tin dữ ——— kì thi tháng sắp tới rồi.

**vạn chúng chúc mục: mục tiêu chú ý, quan tâm của mọi người*

Mỗi kì thi của lớp 12 đều là một cuộc chiến tranh không có thuốc súng, những người thường ngày đi học cà lơ phất phơ lúc này cũng trở nên nghiêm túc hơn, tan học số người ở lớp lại ngủ bù và học thêm ngày càng nhiều.

Thân thể Hạ Nghiêu hồi phục khá tốt, cậu ở cái tuổi bẻ gãy sừng trâu này, điều kiện cơ thể ở thời điểm này chính là khỏe nhất. Hơn nữa sau khi từ bệnh viện trở về, mẹ Hạ mỗi ngày đều làm những món ăn khác nhau để bồi bổ cậu.

Lúc cậu quay xuống nói chuyện với bạn học bàn dưới quét mắt nhìn qua Chu Độ, người nọ đang nằm ở trên bàn ngủ.

Hạ Nghiêu chẳng hề quên những lời mà mình đã nói với Chu Độ trong bóng tối ở phòng bệnh ngày hôm đó, cậu biết chắc Chu Độ cũng không quên, bởi vì Chu Độ từ sau tối hôm đó không hề gặp mặt Hạ Nghiêu nữa.

Mặc dù đây là kết quả mà Hạ Nghiêu đã dự đoán được, nhưng khi nó thực sự xảy ra trước mắt, Hạ Nghiêu vẫn cảm giác tựa như tim bị một cái gai đâm vào, chỉ hơi rút ra cũng làm cho cậu không có cách nào thở được.

Chu Độ chính là cái gai đó, đâm vào đã rất nhiều năm, rút ra thì đau đớn, không rút lại càng đau hơn.

Hạ Nghiêu biết, chỉ khi cái gai vẫn còn đâm trong tim, cậu mới có thể thật sự bỏ xuống Chu Độ, thế nhưng mà hình như cái gai kia chẳng hề gỉ sét.

Thật ra việc Hạ Nghiêu không ngờ được chính là, nguyên nhân Chu Độ phớt lờ cậu chỉ là bởi vì hắn xấu hổ mà thôi.

Lời nói ra trong vô thức đêm hôm đó của Hạ Nghiêu, sau khi về nhà Chu Độ liền đem cuốn nhật ký nhìn thật lâu, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một chút cảm giác xuân tâm nảy mầm.

Mỗi chữ Hạ Nghiêu nói với hắn, làm cho hắn chỉ vừa nghĩ tới thôi cũng sẽ trở nên rực rỡ như một đóa hướng dương. Thế nhưng đến khi hắn chạm mặt Hạ Nghiêu ở trường học, lại phát hiện bản thân có chút hoảng loạn.

Vốn muốn hỏi thăm thân thể cậu ấy đã tốt lên chưa, đầu có còn đau không, nhưng bây giờ ngay cả việc nhìn thẳng vào ánh mắt của cậu ấy cũng không dám nữa, Chu Độ không nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày túng quẫn như vậy.

Sau khi chuyện của em gái được giải quyết xong xuôi, nhà Chu Độ lại trở lại những ngày thanh bình, Vương Hạo kể từ khi biết được việc Hạ Nghiêu, ấn tượng đối với cậu cũng thay đổi rồi.

"Cậu ta thật là nghĩa khí." Vương Hạo lúc này đang ngồi cùng với Chu Độ ở trên bậc thang cạnh sân bóng rổ.

"Nhưng mà nếu đổi là tao, tao cũng sẽ không từ chối." Vương Hạo cứ thao thao nói, hoàn toàn không nhận ra Chu Độ bên cạnh đang thất thần.

"Tao dù sao cũng chơi với mày nhiều năm rồi, Hạ Nghiêu cậu ta bình thường cũng chẳng có bộ dạng gì là quen biết cậu, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt cậu ta lại ra tay giúp đỡ."

Chu Độ mấy câu khác chẳng có nghe, vọn vẻn nghe được mấy chữ chẳng quen biết gì, ngay lập tức hoàn hồn phản bác lại Vương Hạo:"Ai nói với mày tao với cậu ấy không quen biết."

Vương Hạo kinh ngạc nhìn hắn hỏi:"Hai người có quan hệ gì, tao vậy mà không biết? Lẽ nào là bà con?"

Chu Độ đem câu tao là người cậu ấy thích vừa bật ra tới khóe môi nhét lại vào trong mồm, khô khan trả lời:"Tao nhận mẹ cậu ấy làm mẹ nuôi."

"Thì ra là vậy." Vương Hạo gật đầu tỏ ý hiểu rồi, bỗng nhiên giống như thấy cái gì đó, bật người đứng lên, rồi kéo Chu Độ bước đi.

"Làm cái gì?" Chu Độ bị cậu ta làm cho có chút khó hiểu.

“Tao thấy Hạ Nghiêu rồi, đi, chúng ta đi tìm cậu ta cùng nhau trở về.”

Chu Độ hất cái tay đang kéo mình của Vương Hạo ra, xấu hổ nói:”Sao lại muốn trở về cùng với cậu ấy?”

Vương Hạo lúc này đã kéo hắn tới gần chỗ Hạ Nghiêu rồi, câu này không chệch đi đâu bị Hạ Nghiêu nghe được rõ ràng, sống lưng Hạ Nghiêu có chút căng thẳng, làm bộ giống như mình chẳng nghe thấy gì, một mình bước ra cổng trường.

“Sao vậy?” Vương Hạo khó hiểu hỏi:”Cậu ấy mới cứu em gái mày, mày còn nhận mẹ cậu ấy làm mẹ nuôi nữa, sau này cậu ấy chính là anh của bọn mình, hay là mày chướng mắt cậu ấy hả?”

Chu Độ nhìn thấy bóng lưng giật mình của Hạ Nghiêu, biết chắc cậu nghe thấy rồi, bực bội không thôi, Vương Hạo vẫn ở một bên thao thao bất tuyệt:”Tao biết Hạ Nghiêu tính cách có chút ù lì, bộ dạng cũng có chút giống con gái, nhưng nói thế nào thì người ta cũng cứu em gái mày mà…”

“Im mồm coi!” Chu Độ hung dữ trừng mắt nhìn cậu ta, đuổi theo bóng lưng của Hạ Nghiêu.

“Đợi tao với coi!” Vương Hạo đi theo phía sau hắn vẫy tay, thế nhưng Chu Độ trong nháy mắt chẳng thấy bóng dáng.

“Thằng này chắc nay uống lộn thuốc rồi.” Vương Hạo đứng tại cửa trường học vắng vẻ, nói thầm.

Chu Độ lặng lẽ đi theo sau Hạ Nghiêu, hắn từng đưa Hạ Nghiêu về nhà, cho nên đoạn đường này chẳng xa lạ gì với hắn.

Thế nhưng Hạ Nghiêu hình như chưa có ý định về nhà, đi được nửa đường liền quẹo, hướng về một phía khác mà đi.

Chu Độ tò mò, vì vậy tiếp tục đi theo cậu về phía trước.

Trong đầu Hạ Nghiêu vẫn luôn lặp lại câu nói có chút tức giận kia của Chu Độ:”Sao lại muốn trở về cùng với cậu ấy?”

Cậu vốn ngây thơ cho rằng, mình cứu em gái Chu Độ, ấn tượng của Chu Độ đối với mình hẳn sẽ tốt lên một chút. Ngay từ ban đầu quả thật Chu Độ đối với mình tốt lên khá nhiều, cậu ấy từng ôm mình vào lòng ngâm nga một khúc hát ru, cậu ấy từng tựa vào bên cạnh mình giảng bài tập, nhưng mà tất cả mọi thứ đều bị mình làm hỏng rồi.

Chu Độ biết mình thích cậu ấy.

Hạ Nghiêu biết rõ, mình ở trong lòng Chu Độ đã bị tuyên án tử hình.

Cậu bước đi với một bụng đầy tâm sự, hoàn toàn không phát hiện Chu Độ đang ở phía sau mình không xa, hai người cứ như vậy một trước một sau chậm rãi đi về phía quầy hàng của mẹ Hạ.

Chu Độ sau khi thấy quầy hàng của mẹ Hạ thì nhanh chóng tìm một góc tường mà núp vào, hắn nhìn Hạ Nghiêu cầm lấy đồ trong tay mẹ Hạ, gói lại cho người mua bánh đứng ở trước, sau đó thu tiền.

Hắn nhìn trộm đến xuất thần, bên cạnh có một thằng nhóc miệng còn đang chảy dãi ngây ngô nhìn hắn.

Chu Độ quay đầu cùng với đứa bé kia nhìn nhau một hồi, mở miệng hỏi nó:"Nhóc có đói không?"

Thằng nhóc gật gật đầu.

Chu Độ móc trong túi ra một trăm tệ, thả vào trong tay đứa bé kia nói:"Nhóc cầm số tiền này đi qua chỗ đó giúp anh mua đồ của quầy hàng kia, mua hết số tiền này, biết chưa?"

Thằng nhóc con cầm lấy tiền Chu Độ đưa cho, ngốc lăng nhìn hắn một hồi, sau đó xoay người chạy đi.

Chu Độ nhìn bóng lưng thằng nhóc kia sửng sốt một chút, sau đó nhận ra hình như não mình bị cửa kẹp rồi, cư nhiên đi tin tưởng một thằng nhóc con còn chẳng cao bằng chân của mình.

Thằng nhóc kia thế nhưng không có phụ lòng trông đợi của hắn, thật sự cầm tiền chạy đến trước mặt Hạ Nghiêu. Hắn chỉ thấy thằng nhóc kia có chút khó khăn giơ tờ một trăm tệ lên nói với nói với Hạ Nghiêu:" Anh Hạ Nghiêu, mua."

Hạ Nghiêu biết thằng nhóc chảy dãi này, nó là con dì Lưu, chắc là chồng dì Lưu tăng ca, trong nhà không có ai, mới đem nó đến chỗ này của dì Lưu.

"Nhóc lấy đâu ra nhiều tiền vậy? Mẹ cho sao?" Hạ Nghiêu khó hiểu hỏi, dì Lưu quả thật có lúc sẽ cho con dì một ít tiền mua đồ ăn, nhưng mà chưa bao giờ cho đến một trăm tệ.

Thằng nhóc chảy dãi chẳng biết tiền nhiều ít, nó cắn ngón tay, chỉ vào mấy cái bánh đang chiên thơm phức nói:"Em muốn ăn cái này."

Hạ Nghiêu cười cười bọc lại cho nó một cái, nhận lấy tiền bên trong tay nó nói:"Cái bánh này anh cho nhóc, tiền anh giúp nhóc giữ, một lát nữa sẽ trả cho mẹ nhóc, có được không?"

Thằng nhóc chảy dãi lấy được cái bánh liền gặm, Hạ Nghiêu nói cái gì nó cũng gật đầu một cái, đến khi nó nhai xong một miếng bánh, hình như nhớ ra mình còn chưa hoàn thành một nhiệm vụ gian khổ, vì vậy chỉ

vào một cái bánh khác nói:"Muốn nữa."

Hạ Nghiêu cúi người xuống sờ sờ đầu nó nói:"Khi nào nhóc ăn hết cái trên tay thì lại lấy tiếp."

Thằng nhóc chảy dãi vẫn cố chấp mà chỉ vào cái bánh:"Muốn nữa, anh muốn."

"Anh?" Hạ Nghiêu nghi hoặc, cậu chưa từng nghe nói dì Lưu còn có một đứa con trai nữa.

"Anh nào?"

Thằng nhóc chảy dãi xoay người chỉ vào Chu Độ núp sau góc tường, Hạ Nghiêu theo hướng chỉ tay của nó nhô đầu ra nhìn, nhưng mà chẳng thấy người nào hết.

"Anh nào? Nhóc quen sao?"

Thằng nhóc chảy dãi cố gắng nhớ lại, xác định đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy Chu Độ, vì vậy lắc đầu:"Không quen."

Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra sự việc có chút sai sai:"Tiền này ai cho nhóc vậy, có phải là cái anh đó không?"

Thằng nhóc con gật đầu.

Chu Độ vào lúc thằng nhóc thối kia chỉ tay về hướng mình, vội vàng nghiêng người núp vào.

Hạ Nghiêu suy nghĩ một chút hỏi:"Cái anh kia có bộ dáng như nào?"

Thằng nhóc trong miệng đang nhai, trả lời qua loa:"Giống như anh vậy." Nó là đang muốn chỉ bộ đồng phục trên người Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu nhướng mày, giống mình, lẽ nào là học sinh cùng trường, thế nhưng tại sao lại kêu thằng nhóc này đến đây mua bánh.

Chu Độ biết nếu cứ tiếp tục trốn ở đây sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, vì vậy hắn khom lưng, dùng ba lô che đi khuôn mặt mình, nhanh chóng lách qua đám người chạy mất.

Hạ Nghiêu nhìn thấy bóng người chợt lóe lên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Người kia cư nhiên lại là Chu Độ.

11. Chương 11

Chu Độ buổi sáng vừa mở ngăn kéo ra liền phát hiện bên trong có một chiếc bánh kẹp hành chiên nóng hổi thơm phức cùng với tờ một trăm tệ, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu đang tập trung ôn từ vựng tiếng Anh.

Vương Hạo lúc này từ cửa dưới phòng học đi vào, cậu ta khoát cổ Chu Độ kéo lại gần mình nói: "Đói chết đi được, sáng sớm tao chưa ăn sáng, đi ra ngoài ăn chút gì không?"

Chu Độ vừa muốn nói không đi, Vương Hạo đã tinh mắt phát hiện trong chỗ ngồi của hắn có cái bánh kẹp hành chiên.

"Hê hê." Vương Hạo đưa tay cầm lấy, lập tức nhảy ra phía sau, cầm chiếc bánh mới giựt được cho vào trong miệng cắn một miếng lớn, còn vừa ăn vừa nói với Chu Độ: "Ư ư, mùi vị chiếc bánh này được đó, mày mua ở đâu, ngày mai cũng mua cho tao một cái."

Chu Độ siết chặt quả đấm, hắn thật muốn ném não Vương Hạo vào thùng rác, nhưng lại sợ gây ra tiếng động quá lớn làm cho Hạ Nghiêu chú ý, vì vậy chỉ có thể mặt mũi tức giận mà trừng Vương Hạo không nói được tiếng nào.

Vương Hạo hai ba ngụm đã đem cái bánh ăn hết, ợ một cái nói: "Thoải mái ~"

Chu Độ thật sự không nhịn được nữa, nhấc chân đạp Vương Hạo một cái.

Vương Hạo sớm đã được lĩnh hội qua quyền cước của Chu Độ, lúc này xoay thắt lưng một cái, lập tức lui ra phía sau Trương Dương, hướng về phía Chu Độ nhăn mày nhăn mặt nói: "Xem mày keo kiệt chưa kìa, không phải chỉ ăn của mày có cái bánh thôi sao, đã làm mày nóng nảy như vậy, sao vậy, lẽ nào cái bánh này là người mày thầm mến cho hả?"

Vương Hạo một lời thành sấm*, sắc mặt Chu Độ đen lại.

**một lời thành sấm: đoán trúng tâm tư*

Vương Hạo kinh hãi, vì vậy hạ thấp giọng nói vài phần nói: "Sẽ không phải thật sự là tấm lòng của em gái nào cho mày đi, ai, xin lỗi nha, thật sự xin lỗi, đây chỉ là hiểu lầm!"

Cậu ta thấy Chu Độ không nói một tiếng, vì vậy từ sau lưng Trương Dương chầm chậm dịch về phía Chu Độ, giống như cô vợ nhỏ mà khều khều bả vai Chu Độ: "Đừng có nhỏ nhen vậy chứ, mấy em gái thầm mến mày nhiều như vậy, nói không chừng ngày mai sẽ lại có em khác cho mày."

Chu Độ ngẩng đầu, lạnh lùng quét mắt nhìn Vương Hạo, cắn răng nghiến lợi phun ra một chữ: Cút.

Vương Hạo không nghĩ tới mình chỉ ăn có một cái bánh của Chu Độ, Chu Độ vậy mà thật sự không để ý đến cậu ta, dù cho cậu ta có mặt dày quấn lấy như nào, Chu Độ đều chỉ vứt cho cậu ta một ánh mắt lạnh lùng.

Sau khi hết giờ học thể dục, Vương Hạo có chút oan ức nhìn Chu Độ đem cậu ta bỏ lại phía sau, một mình trở về phòng học.

Đúng lúc này Hạ Nghiêu từ bên cạnh cậu ta đi qua, Vương Hạo đưa tay kéo Hạ Nghiêu lại.

"Sao vậy?" Hạ Nghiêu thắc mắc.

Vương Hạo lén lén lút lút kéo Hạ Nghiêu đến một chỗ không có người, nhỏ giọng nói: "Ờ thì, cậu có thể giúp tôi một việc không?"

Sau khi Hạ Nghiêu từ bệnh viện trở về, nhận ra thái độ của Vương Hạo đối với mình tốt lên không ít, hình như cũng đem mình trở thành anh em tốt của cậu ta rồi, vì vậy liền hỏi: "Việc gì?"

Vương Hạo len lén nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai chú ý đến bọn họ, thấp giọng nói:"Cậu bình thường không phải đến lớp rất sớm sao, sáng mai cậu có thể giúp tôi mua một cái bánh lúc đến trường không?"

Hạ Nghiêu không nghĩ tới Vương Hạo sẽ nhờ mình giúp cậu ta một việc quái lạ như vậy, nhưng mà nhà cậu có bán bánh kẹp hành chiên, cho nên giúp cậu ta mang lên một cái cũng không có gì to tát.

"Cậu muốn ăn loại bánh nào?"

Vương Hạo gãi gãi đầu, cậu ta cũng không biết rốt cuộc cái bánh được đặt ở chỗ ngồi của Chu Độ là bánh gì, vì vậy có chút xấu hổ mà nói: "Sáng nay tôi lấy cái bánh có ai đó đặt ở bàn Chu Độ ăn mất, cậu ấy tức giận vẫn luôn không thèm để ý đến tôi, tôi đoán chắc người đó cũng mua ở gần trường thôi, cậu có biết ở gần trường có chỗ nào bán bánh không, nói thật thì mùi vị cũng khá ngon."

Hạ Nghiêu không ngờ tới cái bánh mình mua bị Vương Hạo ăn mất rồi, cậu nhìn Vương Hạo một cái nói:"Cậu thích ăn cái bánh đó?"

“Cậu biết nơi bán hả?”

Hạ Nghiêu do dự một chút rồi gật đầu.

“Vậy tốt quá, vậy mai cậu mua dùm tôi hai cái đi! Trở về lớp tôi trả tiền cho cậu.”

“Không cần đâu.” Hạ Nghiêu lắc đầu bày tỏ:”Sáng mai trực tiếp bỏ thẳng vào chỗ ngồi của cậu là được phải không?”

“Ừ ừ.” Vương Hạo ôm lấy cổ Hạ Nghiêu hướng về phía phòng học, vừa đi vừa nói: “Đừng có quên mất phần của Chu Độ.”

———-

Chu Độ ngày hôm sau đến lớp mở học bàn ra dòm, phát hiện bên trong lại đặt một cái bánh kẹp hành chiên, tim hắn khẽ đập một cái, vội vàng nhìn về chỗ ngồi Vương Hạo.

Vương Hạo vẫn chưa tới.

Chu Độ thở phào nhẹ nhõm, đem cái bánh cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong ba lô.

Lúc Vương Hạo bước vào lớp học, đầu tiên liếc nhìn Hạ Nghiêu một cái, thấy Hạ Nghiêu hướng về phía mình gật đầu một cái, cậu ta nhếch mép cười với Hạ Nghiêu một cái, lúc đi ngang qua chỗ cậu, nhanh chóng nói một tiếng cảm ơn, sau đó chạy về chỗ ngồi của mình.

Cậu ta thấy chỗ ngồi của mình thật sự có đặt một cái bánh y hệt cái hôm qua, lập tức lấy ra gặm. Trương Dương là bạn cùng bàn của cậu ta, hắn liếc mắt về phía Chu Độ, nghiêng người ngăn cản tầm nhìn của Chu Độ, nhỏ giọng hỏi Vương Hạo: “Mày lại ăn bánh của Chu Độ hả?”

Vương Hạo vừa ăn như hổ đói vừa nói: “Tao cũng đâu phải ăn trộm, cái này là tao tự mua.”

Trương Dương nhìn bộ dạng Chu Độ hình như cũng không giống như bị lấy mất cái bánh, mà hắn càng không thể nào bao che cho Vương Hạo, đang cúi đầu bắt đầu học bài.

Tâm tình Chu Độ hình như rất tốt, nhìn quả đầu trọc một nửa của thầy Vật lý cũng cảm thấy thuận mắt không ít.

Hạ Nghiêu không ngờ tới từ sau khi từ bệnh viện trở về lần đầu tiên Chu Độ nói chuyện với cậu lại là ở nhà vệ sinh, nội dung nói chuyện vẫn là cái bánh kẹp hành chiên.

Lúc cậu đang chuẩn bị rửa tay, Chu Độ đột nhiên bước tới. Chỉ thấy hắn một tay nhét túi quần, tựa vào bồn rửa tay bên cạnh Hạ Nghiêu, đôi chân dài có hơi khuỵ xuống, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Hạ Nghiêu, chỉ lộ ra một bên gò má hoàn mỹ, làm bộ cà lơ phất phơ mà quan sát xung quanh hỏi: "Cái bánh cùng với tờ một trăm tệ trong hộp bàn tôi có phải cậu để không?"

"Ừ." Hạ Nghiêu khẽ gật đầu một cái.

"Hừm." Chu Độ hắng giọng một cái nói:"Chắc cậu nhận lầm người rồi, cái người ngày đó núp ở góc tường không phải tôi đâu, tiền cậu cầm về đi." Hắn biết điều kiện nhà Hạ Nghiêu không khá lắm, cho nên ngày đó mới nhờ thằng nhóc kia giúp hắn mua bánh.

Hạ Nghiêu ngẩng đầu nhìn người nào đó trước mắt chưa đánh đã khai nói: "Một cái bánh không tới một trăm tệ."

Chu Độ móc ra từ trong túi tờ một trăm tệ hôm đó, không nói gì nhét vào trong tay Hạ Nghiêu.

Trong tay Hạ Nghiêu cầm tiền, không biết rốt cuộc Chu Độ là có ý gì. Vì vậy mỗi sáng cậu đều chỉ có thể mang một cái bánh kẹp hành chiên làm bữa ăn sáng cho Chu Độ, đương nhiên, còn có Vương Hạo nữa.

Vương Hạo ăn bánh mà Hạ Nghiêu mang theo cho cậu ta hai ngày, rốt cuộc cũng nhận ra có chút không phải, liền tìm Hạ Nghiêu bày tỏ mình phải trả tiền.

"Không cần đâu." Ngẩng đầu nhìn cậu ta nói:"Thật ra mấy cái bánh này là nhà tớ bán, Chu Độ đã trả tiền rồi."

"Của tôi cũng trả rồi?" Vương Hạo vô cùng ngạc nhiên.

"Cho là vậy đi." Hạ Nghiêu nhớ đến tờ một trăm tệ trong túi áo, nếu tính thêm Vương Hạo thì cũng còn dư rất nhiều, "Nếu cậu thích ngày mai tớ lại mang lên."

"Tiểu Nghiêu Nghiêu cậu tốt nhất." Vương Hạo cũng đối xử với cậu giống như đối với bọn Chu Độ, Trương Dương, khoác tay ôm lấy cổ Hạ Nghiêu.

Cậu ta vẫn chưa khoác được một giây, thân thể liền bị người nào đó đạp ra.

"Tránh ra, đừng cản đường!" Chu Độ chen vào giữa Vương Hạo và Hạ Nghiêu.

Vương Hạo nghe Hạ Nghiêu nói Chu Độ thật ra đã âm thầm trả tiền phần ăn sáng cho hai người bọn họ, trong lòng hết sức cảm động, thì ra trong lòng Chu Độ, Vương Hạo mình vẫn là người anh em tốt nhất của cậu ấy.

"Độ Độ ~" Vương Hạo gọi một tiếng nhào tới trên người Chu Độ, Chu Độ ghét bỏ mà đẩy cậu ta ra, ánh mắt chột dạ quét qua Hạ Nghiêu một cái, Hạ Nghiêu căn bản chẳng thèm để ý bọn họ.

Tâm tình Chu Độ lại không tốt rồi.

Buổi chiều tan học trên đường về nhà, Vương Hạo đá một cục đá nhỏ ven đường, vui sướng nói: "Chu Độ, không ngờ tới mày lại tốt với tao vậy."

Chu Độ liếc mắt nhìn cậu ta một cái, Vương Hạo cười hề hề sáp lại nói:"Còn tốn tiền mời tao ăn sáng, tao cảm động chết rồi."

Chu Độ nhướng mày, ghét bỏ nói:"Không biết mày đang nói cái gì."

"Đừng vờ vịt." Vương Hạo đụng bả vai Chu Độ một cái, "Hạ Nghiêu nói với tao hết rồi, cậu ấy nói mày trả tiền cho cậu ấy, cậu ấy mỗi ngày đều đem bánh ở nhà lên cho hai đứa mình. Ai, mày vậy mà cũng không nói, mùi vị quả thật rất ngon."

Chu Độ chợt ngừng lại, nắm lấy cổ áo của Vương Hạo, bàng hoàng nhếch nhác hỏi:"Hạ Nghiêu cũng mang bữa sáng cho mày?"

"Đúng rồi." Vương Hạo có chút ù ù cạc cạc,"Không phải mày trả tiền cho cậu ấy để cậu ấy mang lên sao? Không phải hôm đó tao ăn cái bánh của mày sao, tao sợ mày giận, mà sáng thì tao lại không dậy sớm được, cho nên mới nhờ Hạ Nghiêu giúp tao mua cái bánh cho mày, tao thấy không phải hôm đó mày rất vui sao?"

Tâm tình lúc này của Chu Độ chỉ có thể 4 chữ để hình dung, đó chính là biển giấm dâng trào. Hắn cắn răng nghiến lợi trừng mắt với Vương Hạo một hồi, nhìn bộ dáng đần độn chẳng biết gì của thằng kia, cuối cùng vẫn là nản lòng mà buông tay ra.

Mà lúc này bảo mẫu của Chu gia đang dòm mấy cái bao gói mấy cái bánh kẹp hành chiên ở trong tủ lạnh, lấy ra ngửi ngửi, sau đó vứt toàn bộ vào thùng rác.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ Nghiêu cảm thấy, dạo gần đây ánh mắt Chu Độ nhìn mình luôn mang theo một phần u uất, đương nhiên đây đều là cậu len lén quan sát mới thấy được.

Ngày hôm nay sau buổi trưa, lớp trưởng môn thể dục như một cơn gió từ bên ngoài chạy vào trong tay còn cầm một tờ giấy, đứng trên bục giảng đập bàn rầm rầm:"Các đồng chí! Có chuyện lớn rồi! Đại hội thể thao của trường sắp bắt đầu rồi!"

Lớp học vốn đang yên tĩnh lập tức nổ tung.

“Đại hội thể thao! Sẽ không lại phải chạy 3000 mét đó chứ!”

“Năm nay có đánh chết tao cũng không tham gia đâu.”

“Chúng ta đã là lớp 12 rồi, không thể xin không tham gia hả?”

“Không thể.” Lớp trường môn thể dục là một thằng nhân cao mã tráng*, cậu ta quét mắt một vòng nhìn mọi người ở phía dưới, hít một hơi nói: “Bà chủ tiệm hạ thánh chỉ, cuộc thi lần này nhất định phải lấy hết thực lực ra, cố gắng kéo lớp bên cạnh xuống dưới chúng ta.”

*nhân cao mã tráng: là một người cao to, khỏe mạnh, cường tráng, mạnh mẽ

“Muốn chết hả ~” một nam sinh có quả đầu rối bù xù đang gục xuống bàn kêu lên một tiếng: “Lớp bên cạnh có vài tên thật sự có năng khiếu thể dục đó.”

Ủy viên học tập đẩy cái kính bé tí của cậu ta một cái, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói: “Xem ra lần đại hội thể thao này, chúng ta chỉ có thể dùng trí không thể chơi cứng rồi.”

“Dùng trí như nào?” Mọi người đồng loạt nhìn về phía cậu ta.

Ủy viên học tập đã tính trước mọi việc:”Không phải chúng ta đã học qua Điền Kỵ đua ngựa* rồi sao?”

*Điền kỵ đua ngựa:Khoảng năm 340 TCN, Tôn Tẫn vì sợ Bàng Quyên hãm hại nên giả điên rồi tìm cách trốn sang nước Tề lánh nạn. Điền Kỵ mến mộ tài thao lược của ông nên nhận làm môn khách, rồi tiến cử Tôn Tẫn với Tề Uy vương, được nhà vua cho làm quân sư. Nhân dịp Tề Uy vương cùng các công tử, vương tôn quý tộc nước Tề tổ chức đua ngựa, Tôn Tẫn bảo Điền Kỵ đánh cuộc với Tề Uy vương mỗi vòng đua là một ngàn nén vàng, rồi chia ngựa của Điền Kỵ lẫn ngựa của Tề Uy vương ra làm ba hạng hay, vừa và kém. Vòng đầu Điền Kỵ cho ngựa kém của mình đua với ngựa hay của Tề Uy vương nên chịu thua, qua hai vòng sau thì lấy ngựa hay đua với ngựa vừa, lấy ngựa vừa đua với ngựa kém của nhà vua khiến Điền Kỵ thắng cuộc.(Theo Wikipedia)

Lớp trưởng môn ngữ văn như bừng tỉnh đại ngộ: “Ồ ~ Cậu là muốn chúng ta dùng ngựa hạ đẳng đi đấu với ngựa thượng đẳng của bọn họ sao? Nhưng mà vấn đề là chúng ta bên này toàn là ngựa hạ đẳng không à.”

Lớp trưởng môn thể dục khí thôn sơn hà* mà vỗ bả vai của lớp trưởng môn ngữ văn: “Cậu đừng có thổi phồng khí thế của bọn họ mà dập tắt tinh thần của bọn mình, ai nói bọn mình là ngựa hạ đẳng chứ, vẫn còn tớ với ——-” Cậu ta đảo mắt, nhìn về phía Chu Độ.

*khí thôn sơn hà: ý là dùng sức đập mạnh

“Chu Độ, 3000 mét xác định là hai chúng ta rồi.”

Chu Độ chân dài, mấy năm trước mấy người thi chạy đường dài năm nào cũng có hắn, nghe thấy lời nói của lớp trưởng thể dục, cũng không phản đối.

“Tốt lắm.” Lớp trưởng thể dục viết tên Chu Độ lên giấy đăng ký.

“Còn ai muốn đăng ký nữa không?” Cậu ta cầm tờ giấy đăng ký lên vẫy vẫy.

Hạ Nghiêu đang ngồi ở chỗ mình làm bài tập toán, đời trước cậu rất ít khi tham gia mấy cái hoạt động tập thể như này của lớp. Không phải cậu không có tinh thần tập thể, mà là do sự tồn tại của cậu trong lớp giống như trong suốt vậy. Nhưng mà bây giờ cách nghĩ của cậu thay đổi rồi, con người không thể lúc nào cũng đợi người khác đến tìm mình được, muốn hòa nhập vào tập thể, phải chủ động một chút.

Không có ai trả lời câu hỏi của lớp trưởng thể dục, thời điểm này đã sắp đến kỳ kiểm tra tháng rồi, thời gian rất là quý giá, chẳng có ai muốn đem nó lãng phí vào đại hội thể thao cả.

Với lại lớp bọn họ toàn là thư sinh nho nhã yếu ớt, đi thi đấu cũng không nhất định sẽ giành được giải, cho nên mọi người đều chẳng có chút hứng thú nào.

Hạ Nghiêu đứng lên, đi tới bên cạnh lớp trưởng thể dục, chậm rãi mở miệng: “Tớ muốn tham gia.”

Lớp trưởng thể dục nghe thấy có người chủ động muốn tham gia cuộc thi, vui mừng khôn xiết. Đến lúc cậu ta quay đầu nhìn thấy Hạ Nghiêu, lập tức mày ủ mặt ê.

"Cái này, bà chủ tiệm có lòng dặn dò, cậu không cần phải tham gia."

"Vì sao?" Hạ Nghiêu khó hiểu.

"Không phải mấy ngày trước cậu mới hiến tủy sao, bà chủ tiệm nói rồi, cậu không cần phải tham gia đại hội thể thao."

Việc này cũng hợp tình hợp lý, tuy rằng thân thể Hạ Nghiêu đã sớm bình phục, nhưng mà vẫn không thể đảm bảo sau khi vận động mạnh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lớp trưởng thể dục nhìn thấy vẻ mặt Hạ Nghiêu lộ ra thất vọng, vỗ vỗ vai cậu nói: "Không thì cậu đến ban hậu cần đi?"

Hạ Nghiêu nghe vậy, cảm thấy làm hậu cần cũng không tồi, vì vậy gật đầu biểu thị mình đồng ý.

Lúc này lớp trưởng môn tiếng Anh An Bồng Bồng đứng lên, "Tớ, tớ cũng muốn làm hậu cần."

An Bồng Bồng xinh xắn đáng yêu, tính cách dịu dàng, bị người ta nhìn lâu một chút cũng sẽ thẹn thùng. Lớp trưởng thể dục nghe thấy cô chủ động muốn tham gia ban hậu cần, lập tức cao hứng vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: "Tốt quá, người đẹp làm hậu cần, mọi người nhất định phải hăng hái tham gia."

An Bồng Bồng nghe xong những lời này, mặt đỏ như muốn chảy máu, cô ngượng ngùng mà nhìn thoáng qua Hạ Nghiêu, sau đó lại nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác.

Vương Hạo núp vào một góc, mong người khác đừng phát hiện ra cậu ta, Chu Độ thong thả ung dung mở miệng nói với lớp trưởng thể dục: "Vương Hạo đăng ký môn cử tạ."

"Không!" Vương Hạo gào một tiếng chui ra, bắt lại bả vải đang đong đưa của lớp trưởng thể dục: "Tao không thi! Không thi!"

Mọi người xung quanh đều bật cười, một nam sinh bình thường cũng khá thân với Vương Hạo mở miệng hỏi: "Vương Hạo, đây là cơ hội tổ chức giao cho chú, để chú rửa sạch nỗi nhục ngày trước, sao chú có thể cô phụ mong đợi tha thiết của tổ chức vậy chứ?"

Hóa ra vào lúc thi đấu đẩy tạ năm ngoái, thành tích của Vương Hạo không những thấp hơn so với nữ sinh mà còn trong lúc thi đấu làm bả vai mình trật khớp luôn.

Vương Hạo xấu hổ và giận dữ mà chỉ vào người bạn kia nói: "Vậy tao đem cái nhiệm vụ vẻ vang gian khổ này trao cho cho mày! Mày đi đi!"

Người kia cười hì hì nói: "Tao đã đăng ký chạy tiếp sức, không thể giúp mày gánh vác trọng tránh rồi."

Vương Hạo quay đầu, đáng thương hề hề mà nhìn Trương Dương, hi vọng người anh em tốt còn lại của mình sẽ nói giúp vài câu.

Trương Dương không phụ lòng mong đợi của cậu ta, chậm rãi đứng lên nói:"Tớ cùng Vương Hạo đăng ký môn đẩy tạ."

"Cậu!" Vương Hạo nhìn từng thằng từng thằng bạn tốt của đều muốn hố mình, bất lực núp ở xó lớp mà vẽ vòng tròn*.

*vẽ vòng tròn là như này:

Ánh mắt của Chu Độ xuyên qua đám người yên lặng rơi vào trên người Hạ Nghiêu, đuôi mắt cậu cong lên mang theo ý cười, đang cùng mọi người thảo luận về đại hội.

Nhịp tim bỗng nhiên đập nhanh hơn vài phần.

Buổi chiều sau khi tan học, lớp trưởng thể dục gọi những người tham gia đại hội thể thao của trường lần này ở lại mở một cuộc họp nhỏ.

"Vậy thì thống nhất là thời gian luyện tập sẽ là buổi chiều sau khi tan học, các cậu có ý kiến gì không? Nếu có việc thì có thể về trước."

An Bồng Bồng nhỏ giọng hỏi: "Đội hậu cần cũng phải ở lại hả?"

Lớp trưởng thể dục suy nghĩ trong chốc lát liền trả lời: "Đội hậu cần ở lại một người đi, các cậu thay phiên nhau mỗi ngày một người được không?"

Hạ Nghiêu biểu thị không thành vấn đề.

Có một nam sinh khác trong tổ hậu cần nói:"Nếu không thì vầy đi, đến ngày hôm đó mỗi người trong tổ hậu cần đi với một vận động viên, tớ sợ đến lúc đó mấy bạn nữ muốn cầm đồ vật gì đó cũng không cầm nổi."

Lớp trưởng thể dục gật đầu bày tỏ đồng ý.

Vương Hạo lập tức nói: "Vậy tao với Hạ Nghiêu một tổ."

Ánh mắt sắc như đao của Chu Độ lập tức chém qua.

Lớp trưởng thể dục nhìn Vương Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: "Vẫn là để Chu Độ với Hạ Nghiêu một tổ đi."

Đề nghị này nói trúng mong muốn của Chu Độ, hắn lập tức trả lời: "Được."

Hạ Nghiêu thế nhưng lại cau mày không hé môi, có thể cùng Chu Độ một tổ, trong lòng cậu đương nhiên vô cùng vui vẻ, chỉ sợ Chu Độ cảm thấy chán ghét.

Nghe thấy Chu Độ đồng ý không do dự, Hạ Nghiêu cũng không biết nói cái gì, chỉ biết gật đầu.

Cuối cùng cũng phân xong tổ, xác định xong thời gian luyện tập, cuộc họp ngắn gọn này cứ như vậy mà giải tán.

Hạ Nghiêu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, Chu Độ lặng lẽ đứng phía sau cậu, xoắn xuýt không biết có nên tìm cậu nói chuyện.

Ngay lúc hắn bước về phía trước, dự định đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu, An Bồng Bồng bỗng nhiên chạy tới bên cạnh chỗ ngồi của Hạ Nghiêu, nhỏ giọng hỏi: "Có thể cho tớ mượn vở ghi chép tiếng Anh của cậu xem được không?"

Thành tích tiếng Anh của Hạ Nghiêu cũng không tệ, hơn nữa chuyên ngành đại học ở đời trước của cậu có liên quan đến tiếng Anh, cho nên chút kiến thức tiếng Anh ở cấp ba này đối với cậu mà nói là quá dễ dàng.

Hạ Nghiêu lấy vở tiếng Anh từ trong hộc bàn ra, đưa cho An Bồng Bồng.

"Cảm ơn." An Bồng Bồng đỏ mặt nói một tiếng cám ơn.

Hạ Nghiêu thấy nhỏ đứng bên cạnh không có ý rời đi, vì vậy liền mở miệng hỏi một câu: "Không về nhà sao?"

"Về chứ." An Bồng Bồng hốt hoảng cầm lấy cuốn vở ghi chép lật đật trở về chỗ mình.

Hạ Nghiêu đeo ba lô lên vai, rời khỏi phòng học.

An Bồng Bồng ở sau lưng cậu, trên mặt lộ ra biểu cảm mất mác.

Vương Hạo bị Trương Dương lôi đi học bổ túc ma quỷ trước kì thi tháng, Chu Độ chỉ có thể một mình trở về nhà. Sau khi hắn nhìn thấy Hạ Nghiêu ra khỏi lớp học, ngay lập tức đi theo.

Chu Độ không gần không xa ở ngay phía sau lưng Hạ Nghiêu, nhìn thấy cậu lẻ loi đi ở phía trước.

Hạ Nghiêu thực ra đã phát hiện Chu Độ đi theo mình, suốt một đường sống lưng đều thẳng tắp, khẩn trương đến mức tay chân có chút luống cuống.

Bước chân Chu Độ càng lúc càng nhanh, rốt cuộc đến khi ra tới cổng trường, đuổi kịp Hạ Nghiêu.

Nhà hai người không cùng đường, Hạ Nghiêu xiết chặt quai đeo của ba lô, lúc Chu Độ bước đến sát bên cạnh mình, người nọ bỗng nhiên mở miệng gọi một tiếng.

"Hạ Nghiêu."

Bước chân của Hạ Nghiêu dừng lại.

Trái tim Chu Độ đập bịch bịch, hắn làm bộ thờ ơ hỏi: "Em gái tôi hôm qua đã từ bệnh viện về nhà rồi, cậu có muốn đi thăm nó không?"

Hạ Nghiêu không nghĩ tới Chu Độ vậy mà lại hướng về phía mình phát một lời mời, tay chân luống cuống mà gật đầu.

Chu Độ thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng rằng Hạ Nghiêu sẽ từ chối cơ.

Vốn dự đinh gọi xe về nhà, Chu Độ liếc mắt một cái nhìn người bên cạnh, suy nghĩ một chút rồi nói: "Trạm xe buýt ở ngay phía trước, chúng ta đi xe buýt đi."

Hạ Nghiêu ôn thuận mà theo sát bên cạnh Chu Độ, hai người cùng nhau chậm rãi bước tới trạm xe buýt.

Hai tay Chu Độ nhét trong túi quần, lòng bàn tay khẩn trương mà chảy đầy mồ hôi. Hắn thỉnh thoảng len lén quan sát Hạ Nghiêu ở bên người, chỉ nhìn thấy người nọ vẫn luôn một mực cúi đầu nhìn xuống dưới đất, lặng im không nói.

Đây là lần đầu hai người ở riêng với nhau sau khi Hạ Nghiêu xuất viện, Hạ Nghiêu vốn cho là Chu Độ chắc sẽ tránh mình không kịp, không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ chủ động mời cậu về nhà thăm em gái.

Lẽ nào đây là yêu cầu của bố mẹ hắn?

Hạ Nghiêu cảm thấy rất có khả năng, dù sao mình cứu con gái nhà họ, mời cậu đến thăm cũng hợp tình hợp lý.

Lúc này là giờ cao điểm tan làm, trên xe buýt mọi người nhốn nháo chen chúc lẫn nhau, Hạ Nghiêu bị chen phải đứng dính sát một chỗ với Chu Độ.

Chu Độ cao hơn cậu nửa cái đầu, một tay ôm ba lô, một tay cầm lấy tay cầm của xe buýt. Hạ Nghiêu vốn cũng muốn cầm lấy tay cầm, thế nhưng nếu như vậy cậu sẽ cùng với Chu Độ mặt đối mặt, vì vậy chỉ có thể bỏ cuộc, đổi thành đưa tay ra vịn vào giá đỡ bên cạnh.

Xe buýt rung rung lắc lắc chạy về phía trước, hai người sẽ thỉnh thoảng mà đụng vào nhau.

Cũng may lúc này đã không còn mùa hè nóng nực, sẽ không lộ tay lộ thịt. Nếu không da thịt chạm nhau, Hạ Nghiêu cảm giác mình nhất định sẽ không khống chế được phản ứng của cơ thể nữa, dù sao thì cậu cùng Chu Độ đã từng chung giường chung gối, tóc tai kề cận nhiều năm như vậy.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ sau khi xuống xe buýt, hai người đều có chút lúng túng.

Hạ Nghiêu cúi đầu đi phía sau Chu Độ, vừa nãy trên xe buýt, cậu chỉ mới đụng vào Chu Độ, cả người Chu Độ liền cứng ngắc tựa như đá hoa cương biết hô hấp.

Trong lòng biết rõ Chu Độ sẽ không có khả năng thích mình, nhưng mà khi đối mặt, hiện thực lại đạp một cú thật là đau.

Chu Độ đi ở phía trước, toàn bộ sự chú ý đều đặt ở tiếng bước chân ở đằng sau, lúc nãy trên xe hắn thật muốn đem Hạ Nghiêu bảo hộ trong ngực, thế nhưng mà cậu ấy giống như vô cùng bài xích việc nhích lại gần mình. Trong xe nhiều người như vậy, vậy mà cậu ấy lại kiên quyết muốn giữ khoảng cách với mình dù chỉ một chút.

Chu Độ có chút không hiểu được suy nghĩ của Hạ Nghiêu, thích một người lẽ nào không phải muốn ở gần người đó sao, muốn cùng người đó thân cận sao, vậy tại sao Hạ Nghiêu lại như rất ghét việc đụng chạm với mình.

Chu Độ chưa yêu bao giờ, thế nhưng sau khi hắn biết được tình cảm của Hạ Nghiêu, vẫn luôn không nhịn được mà muốn thân cận với cậu ấy, muốn nhìn thấy cậu ấy.

Những phần trên cơ thể không cẩn thận mà đụng chạm với cậu ấy, cả người đều giống như bị điện giật.

Chu Độ đang suy nghĩ, bước chân theo phía sau bỗng nhưng dừng lại.

"Chu Độ." Hạ Nghiêu thốt ra một tiếng.

Chu Độ nghe tiếng liền quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu.

"Cậu còn nhớ nhưng lời tớ nói với cậu ở bệnh viện hôm đó không?" Hạ Nghiêu chợt hỏi.

Vành tai Chu Độ lập tức đỏ lên, hắn quay đầu, làm bộ bình chân như vại ừ một tiếng, kỳ thực trong lòng đang rất khẩn trương, hắn có chút mong chờ nhưng lời Hạ Nghiêu sắp nói.

Nếu như, hắn nói nếu như Hạ Nghiêu lại nói với hắn mấy câu cậu ấy thích hắn các loại, vậy thì hắn chỉ có thể cùng Hạ Nghiêu bên nhau thôi. Dù sao thì cậu ấy đã tỏ tình với mình nhiều lần như vậy rồi, hắn tiếp nhận tình cảm của Hạ Nghiêu chẳng phải là chuyện vô cùng hợp lý sao?

Chu Độ càng nghĩ tim đập càng nhanh, hắn vừa khẩn trương chờ mong nhìn đôi môi của Hạ Nghiêu, muốn nghe cậu ấy nói lại một lần nữa ——-

Tớ thích cậu.

"Thật ra tớ không có thích cậu." Hạ Nghiêu chậm rãi mở miệng.

Chu Độ tưởng rằng mình nghe sai, lắp bắp hỏi:"Cậu, cậu nói cái gì?"

Hạ Nghiêu hít một hơi thật sâu, khóe môi kéo ra một nụ cười.

"Cậu chắc là quên những lời tớ nói với cậu ở bệnh viện rồi, tớ mấy ngày nay cứ suy nghĩ, cảm thấy bản thân thật là buồn cười, ngay cả tình cảm của bản thân cũng không hiểu được."

Chu Độ gắt gao mà nhìn Hạ Nghiêu, ánh mắt có chút mãnh liệt.

Hạ Nghiêu tưởng hắn không tin, tiếp tục nói rõ: "Thật ra ngay từ đầu tớ đã để ý cậu, chỉ vì cậu quá ưu tú. Lúc cậu trên lớp, không đúng, toàn bộ những lúc cậu ở trường lúc nào cũng rực rỡ như một ngôi sao. Tớ đem cậu trở thành mục tiêu của mình, cố gắng theo đuổi cậu, dẫn đến việc hiểu sai cảm giác của bản thân, cho rằng tớ thích cậu."

Hạ Nghiêu làm ra vẻ thoải mái nhún nhún vai nói tiếp: "Mấy ngày nay tớ đã suy nghĩ cẩn thận, thì ra không phải như thế, tớ chỉ xem cậu giống như thần tượng mà thôi."

“Cậu không thích tôi?” Chu Độ giống như không tin mà xác nhận lại một lần nữa.

Hạ Nghiêu nhìn Chu Độ, sự kiên định đang chầm chậm mà chìm xuống từng chút một.

Trái tim Chu Độ mới vừa nãy vẫn còn bay lơ lửng trên không trung, bằng chíu một phát mà rơi xuống đất, máu me lẫn lộn.

“Cậu…” Hắn cảm thấy cổ họng có chút khô khốc. Hắn thật muốn nói, trong nhận ký cậu đâu có nói như này, cái đêm tối hôm đó ở đó ở bệnh viện cậu cũng đâu có nói như này.

Nhưng mà Hạ Nghiêu vẫn cứ yên lặng như vậy mà nhìn hắn, trên mặt thậm chí còn mang theo một chút ý cười, giống như cậu ấy thật sự không thích hắn, trước đây chẳng qua là do cậu ấy hiểu sai rồi mà thôi.

Tay Hạ Nghiêu nắm chặt thành quyền, móng tay bấm vào làm lòng bàn tay đỏ lên, cậu thấy Chu Độ bình tĩnh nhìn mình, hít sâu một hơi nói: “Đột nhiên nhớ ra tớ còn có chút chuyện, hôm nay chắc không thể cùng cậu đi thăm em gái rồi.”

Hạ Nghiêu hướng về phía Chu Độ mà lộ ra một nụ cười áy náy, xoay người về hướng còn lại mà bước thật nhanh.

Chu Độ giơ tay lên, muốn bắt lại Hạ Nghiêu để hỏi cho rõ ràng, lại sợ phải nghe thấy những lời làm cho mình tuyệt vọng hơn.

Bàn tay giơ lên giữa không trung chỉ nắm lấy không khí.

Chu Độ cúi đầu, không thấy rõ biểu tình trên mặt hắn.

Thì ra tất cả mọi thứ đều là hiểu lầm.

Chu Độ buông tay xuống, nhét vào túi quần đồng phục.

Thì ra cậu ấy vốn dĩ chẳng thích mình.

Chu Độ ngẩng đầu lên lần nữa, mặt không biểu tình bước về hướng nhà mình.

Không thích thì không thích đi.

Bước chân Chu Độ càng lúc càng nhanh.

Dù sao mình cũng không phải rất thích cậu ấy, dù sao mình cũng…

Hắn giống như không chịu nổi cái cũng này nữa, chạy như điên ở trên đường.

Hạ Nghiêu sau khi về đến nhà, để ba lô lên bàn.

Cậu hồn bay phách lạc mà ngồi trên giường, trong lòng khó chịu muốn chết.

Mình làm đúng mà.

Hạ Nghiêu tự nhủ trong lòng như vậy.

Nếu như Chu Độ biết được tình cảm của mình, nhất định sẽ rất chán ghét mình.

Đã từng ở bệnh viện, Chu Độ sẽ dựa vào người mình mà giảng bài, ôm mình mà ru mình ngủ.

Tất cả những thứ này đều bị cái miệng thối này làm hỏng hết rồi.

Sau khi Chu Độ nghe được những lời tỏ tình của mình, mình chỉ đứng gần một chút mà cả người cậu ấy đã cứng lại rồi. Nói không chừng trong lòng đang rất chán ghét mình, nhưng mà vẫn cố gắng chịu đựng mà không nói ra.

Hạ Nghiêu lộ ra một nụ cười ảm đạm.

Cậu cuộn mình trên giường, thiếu niên có khung xương bướm* xinh đẹp cách lớp đồng phục lộ ra một hình dáng đẹp đẽ.

*khung xương bướm: giống như hình phải.

Lớp học vẫn ồn ào như thường ngày, Hạ Nghiêu ngay ngắn ngồi ở chỗ của mình, lỗ chân lông cả người đều đang chú ý đến nhất cử nhất động của Chu Độ ở đằng sau bên trái.

Chu Độ kéo cái ghế ra.

Chu Độ bỏ ba lô xuống.

Chu Độ mở học bàn ra.

Chu Độ nhìn thấy cái bánh kẹp hành chiên mà mình chuẩn bị cho cậu ấy.

Hạ Nghiêu căng thăng mà nắm chặt lấy bìa sách tiếng Anh.

Cậu nghe thấy tiếng Chu Độ đứng lên lần nữa, bước chân tiến về chỗ mình càng ngày càng gần.

Tại lúc Chu Độ đi tới sát bên cạnh mình, hô hấp của Hạ Nghiêu lập tức cứng lại.

Chu Độ sẽ nói gì với mình đây?

Hạ Nghiêu thấp thoáng có chút mong đợi.

Không nghĩ tới Chu Độ từ bên cạnh cậu đi qua luôn, bước chân cũng chưa hề ngừng lại.

Trên tay hắn còn cầm cái bánh kẹp hành chiên mà Hạ Nghiêu đã đặc biệt chuẩn bị cho hắn, Hạ Nghiêu không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn Chu Độ.

Cậu nhìn hắn đi về phía thùng rác đặt ở góc phải của lớp học, không do dự mà vứt cái bánh đang cầm trên tay vào, sau đó lấy ra một tờ giấy lau lau tay.

Hạ Nghiêu cảm thấy cái việc tự mình đa tình này cũng giống như cái bánh ở bên trong thùng rác kia vậy, cũng chỉ là đồ dư thừa mà thôi.

Chu Độ chính là cố ý.

Hắn cố ý cầm cái bánh đi qua trước mặt Hạ Nghiêu, cố ý ném cái bánh vào thùng rác ngay trước mặt cậu.

Nếu cậu đã không thích tôi, thì tôi việc gì phải như một thằng ngu mà trân quý đem những đồ vật cậu cho tôi cất đi chứ.

Hắn giống như một đứa nhỏ đang ăn vạ, cho rằng chỉ cần thông qua những hành động ấu trĩ sẽ có được sự quan tâm của người khác.

Thế nhưng Hạ Nghiêu lại làm bộ như cái gì cũng không thấy, tiếp tục ngồi ngăn ngay học từ vựng tiếng Anh. Cậu thậm chí còn quay đầu nhìn bạn cùng bàn của mình mà cười một cái.

Chu Độ bực mình đẩy cái bàn, thế nhưng cho dù hắn có làm ra tiếng động lớn hơn nữa, thì người hắn muốn làm chú ý lại thờ ơ chẳng hề quan tâm.

———-

"Ban hậu cần hôm nay do Hạ Nghiêu chịu trách nhiệm." Sau khi tan học, lớp trưởng thể dục đem tất cả các vận động viên tập hợp tại phòng học. "Nếu cậu có việc gì cần giúp đỡ, thì cứ đi tìm Chu Độ biết chưa?"

Hạ Nghiêu gật đầu, nhưng cũng không nhìn qua Chu Độ.

"Vậy thì ra sân tập đi." Lớp trưởng thể dục vung tay lên, dẫn mọi người về hướng sân tập.

Hạ Nghiêu đi phía sau mọi người, có một thanh âm quen thuộc khe khẽ gọi tên cậu.

Hạ Nghiêu lúc này mới phát hiện An Bồng Bồng cũng ở phòng học.

"Sao vậy?" Hạ Nghiêu nhìn An Bồng Bồng đang ở phía sau mình.

An Bồng Bồng cúi đầu, mặt có chút đỏ lên.

"Tớ hôm nay không có việc gì, cho nên ở lại xem thử có việc gì cần giúp đỡ không."

Hạ Nghiêu nghe nhỏ nói vậy, liền cười một cái: "Thêm một người giúp đỡ nữa thì càng tốt, vậy bọn mình cùng đi."

"Ừ." An Bồng Bồng ngẩng đầu thật nhanh nhìn thoáng qua Hạ Nghiêu, lại thẹn thùng mà cúi đầu xuống.

Sau khi hai người chậm rãi đi đến sân tập, những người khác đã khởi động thân thể xong bắt đầu luyện tập rồi.

Có người nhìn thấy Hạ Nghiêu cùng An Bồng Bồng đi cùng nhau qua đây, không nhịn được mà huýt sáo một tiếng. Ánh mắt của mọi người lập tức tập trung trên người bọn họ.

"Đối đãi với mỹ nữ mà giống như lưu manh vậy." Lớp trưởng thể dục đưa tay vỗ bả vai nam sinh kia một cái, cậu ta biết Hạ Nghiêu cùng An Bồng Bồng đều là những người da mặt mỏng, không chịu được việc bị mọi người trêu ghẹo đùa giỡn như vậy.

Chu Độ cởi đồng phục ra ném vào bên cạnh khán đài, sau đó bắt đầu chạy vòng quanh sân tập.

Trong lòng hắn nghẹn một bụng tức giận, vừa vặn dùng việc chạy để phát tiết, nếu không hắn khẳng định sẽ nhịn không được mà bắt lấy Hạ Nghiêu để hỏi cho ra lẽ, rốt cuộc là cậu có ý gì. Nói cái gì mà từ trước đến giờ đều không có thích hắn chỉ là hiểu lầm thôi, rõ ràng là đã thích người khác!

Hắn giận hờn mà lao đi như điên, lớp trưởng thế dục đứng ở phía xa quát hắn: "Chu Độ cậu chạy ba ngàn mét chứ không phải ba trăm mét, liều mạng như vậy làm gì."

Chu Độ như chẳng nghe thấy, càng chạy càng nhanh.

Ánh mắt Hạ Nghiêu có chút phức tạp nhìn hắn một cái, sau đó cầm lấy đồng hồ bấm giờ của người bạn chuẩn bị chạy ngắn bên kia giúp người ta bấm giờ.

Bên này mọi người đang chiến đấu hăng hái, bên kia lớp trưởng thể dục tìm được Hạ Nghiêu nói: "Phiền cậu đến phòng dụng cụ mang chút nước đến đây với."

Bên trong phòng dụng cụ trường của Hạ Nghiêu hằng năm đều dự trữ săn nước suối, cậu gật đầu, đang chuẩn bị đi lấy, lớp trưởng thể dục lại gọi cậu lại:"Để tớ tìm một người giúp cậu."

Lúc này Chu Độ vừa hay chạy đến khán đài bên này, lớp trưởng thể dục phất phất tay với hắn nói:"Chu Độ, cậu qua đây."

Chu Độ ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Nghiêu, quay người đi về phía này.

Hô hấp Hạ Nghiêu khẩn trương.

Lớp trưởng thể dục nói với Chu Độ giúp Hạ Nghiêu đi đến phòng dụng cụ lấy nước, Chu Độ chẳng nói một lời, hướng về phía phòng dụng cụ mà bước đi. Hạ Nghiêu cũng liền vội vàng đi theo.

Bước chân Chu Độ khá nhanh, Hạ Nghiêu một đường đều phải chạy chầm chậm mới đuổi kịp. Chu Độ nghe thấy tiếng thở hổn hển của người chạy theo phía sau, bước chân chợt dừng lại.

Hạ Nghiêu không ngờ Chu Độ sẽ đột ngột dừng lại, lập tức đụng phải tấm lưng của hắn.

Cậu liền sợ hãi lùi ra phía sau, sắc mặt có chút trắng bệch.

Sắc mặt Chu Độ trầm xuống, lời nói quan tâm đã đến bên mép chạy một vòng rồi bị nuốt trở lại.

"Nhanh lên." Hắn lạnh giọng nói.

Hạ Nghiêu bất chấp sống mũi bị đụng phải có chút cay cay, vội vàng đi theo.

Hai người bước vào phòng dụng cụ, nước bên trong đều được sắp xếp ngay ngắn vào thùng, Chu Độ cảm thấy một mình mình bưng cũng chẳng vấn đề gì, vì vậy hắn 11liền không nói một tiếng ôm lấy cái thùng rồi đi ra ngoài.

Hạ Nghiêu sợ hắn một mình không bưng nổi, vội vàng tiến lên nói:"Để tớ giúp cậu."

Chu Độ không nói được cũng chẳng nói không cần.

Hạ Nghiêu đưa tay về phía cái thùng trong ngực Chu Độ. Chu Độ liền hơi buông lỏng một chút cánh tay, một nửa sức nặng của cái thùng rơi xuống tay Hạ Nghiêu. Thế nhưng ai biết được lúc Hạ Nghiêu đưa tay xuống để bưng thùng nước, ngón tay không cận thẩn đụng vào ngón tay đang để ở phía dưới của Chu Độ.

Chu Độ bên này thấy cậu đưa tay qua thì chuẩn bị buông tay mình ra, Hạ Nghiêu bên kia đụng phải ngón tay của Chu Độ liền vội vàng rụt tay lại. Cái thùng nước không có lực giữ cứ như vậy mà rầm một tiếng đập vào chân Chu Độ.

Chu Độ lập tức hít một ngụm khí lạnh.

14. Chương 14

"Cậu...không có việc gì chứ?" Hạ Nghiêu bối rối mà nhìn Chu Độ, sắc mặt Chu Độ lúc này nhìn một cái liền biết chắc chắn là có việc.

Chu Độ cắn răng, mồ hôi lạnh lập tức toát ra. Thế nhưng lại không muốn tỏ ra mình yếu ớt ở trước mặt Hạ Nghiêu, cứng đầu chống đỡ cắn răng nói ra một câu: "Không việc gì."

Nói xong hắn khom lưng xuống muốn bưng thùng nước ở dưới đất lên lần nữa, kết quả sức nặng dồn xuống cái chân mới bị đập của hắn, cả người liền đau đến nghiêng ngả.

Ngay tại lúc hắn đang lảo đảo thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, Hạ Nghiêu bỗng nhiên nhào tới trong ngực hắn ôm lấy thắt lưng hắn.

Hô hấp của Chu Độ trong nháy mắt ngưng lại, tay chân luống cuống mà nhìn Hạ Nghiêu đang ôm chặt mình, nhịp tim như đánh trống, da mặt nóng lên.

Hạ Nghiêu cảm nhận được sự cứng ngắc của Chu Độ, đầu lưỡi cậu có chút đắng, nghĩ rằng Chu Độ lúc này chắc rất là lúng túng, thế nhưng nhìn bộ dáng thiếu nữa là ngã sấp xuống của Chu Độ, cậu chẳng kịp suy nghĩ gì đã chạy lại ôm hắn.

Sau khi Chu Độ đứng vững lại, Hạ Nghiêu lúc này mới mới chậm rãi buông lỏng tay ra, lui về sau một bước.

Cậu thấp thỏm lo lắng đứng ở trước mặt Chu Độ, lắp ba lắp bắp mà giải thích: "Tớ, tớ nhìn thấy cậu sắp ngã xuống, cho nên tớ, tớ…"

Chu Độ ngốc lăng một chút, mới hiểu được Hạ Nghiêu đây là đang quan tâm hắn.

"Đau quá." Hắn cau mày, cố ý bày ra một nét mặt khó chịu.

Hạ Nghiêu quả nhiên rất khẩn trương mà nhìn hắn, "Chúng ta mau chóng đi phòng y tế đi."

Chu Độ gật đầu, cố hết sức mà bước khập khiễng đi ra ngoài. Hạ Nghiêu không biết làm sao nữa đành đi theo phía sau Chu Độ, Chu Độ bước đi ngã trái ngã phải, Hạ Nghiêu rốt cuộc nhịn không được nữa mở miệng nói: "Tớ dìu cậu đi."

Chu Độ chờ đợi chính là câu nói này, lập tức đứng lại, hơi hơi giang hai cánh tay ra.

Hạ Nghiêu dừng một chút, một tay ôm thắt lưng của Chu Độ, đem cái tay còn lại của hắn khoác lên vai mình. Chu Độ vòng lấy vai của Hạ Nghiêu, hai người chậm rãi đi đến phòng y tế.

Chu Độ cố tình đem sức nặng của cơ thể đè lên người Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu chỉ có thể ôm chặt lấy thắt lưng của hắn, phòng ngừa hắn ngã xuống.

Nắng chiều dần dần dịu xuống, khí nóng đã tan bớt, có chút gió lạnh nhè nhẹ thổi lên một vài lọn tóc trước chán của Hạ Nghiêu. Chu Độ nghiêng đầu, nhìn Hạ Nghiêu đang cố gắng hết sức dìu hắn bước về phía trước, khóe miệng không nhịn được cong lên thành một nụ cười xấu xa, thân thể càng đi càng nghiêng về phía người nọ.

Phòng y tế của trường chỉ có một chị gái xinh đẹp đang trực, cô đang cầm một cái iPad mà xem phim Hàn quốc, nghe thấy tiếng động ở cửa, quay đầu lại liền nhìn thấy hai tên tiểu tử đẹp trai bức người đang dìu nhau đi qua bên này.

"Sao đấy?"

Chị gái bác sĩ đem iPad bang một tiếng để xuống trên mặt bàn, giúp Hạ Nghiêu đỡ Chu Độ.

"Bác sĩ." Hạ Nghiêu vội vã mở miệng nói: "Chân cậu ấy bị đập trúng."

"Bị cái gì đập?"

"Một thùng nước suối."

"Phụt." Chị gái bác sĩ không nhịn được mà cười ra tiếng, cô quay về phía Chu Độ nói: "Cởi giầy cởi vớ ra chị xem thử, nhìn em có vẻ đỉnh thiên lập địa* khí vũ bất phàm*, làm sao mà ngay cả một thùng nước suối cũng bưng không nổi."

**đỉnh thiên lập địa: đội trời đạp đất, gan dạ, dũng cảm, bất khuất*

**khí vũ bất phầm: phong thái phi phàm, tài giỏi*

Chu Độ buồn bực, xấu hổ mà lắc đầu một cái, Hạ Nghiêu cuống quít giải thích: "Là do em không đỡ lấy, chứ không phải do cậu ấy đâu ạ."

"Được rồi." Chị gái bác sĩ đem Hạ Nghiêu đang đứng trước mặt Chu Độ đẩy sang một bên, "Để chị xem thử coi có việc gì không."

Cô ngồi xổm xuống nhéo nhéo mấy ngón chân của Chu Độ, Chu Độ đau đến rụt chân lại.

Chị gái bác sĩ nhướng đôi mày xinh đẹp, quay đầu hướng Hạ Nghiêu nói: "Đưa đến bệnh viện chụp X-quang đi, hình như gãy xương rồi."

"Cái gì?" Chu Độ không thể tin được mà nhìn bác sĩ trước mặt, "Đùa gì thế ạ, đập có chút xíu sao có thể gãy xương được."

Chị gái bác sĩ nghe vậy, tay bóp mạnh một cái, Chu Độ hít một ngụm khí lạnh mà shh một tiếng.

"Bây giờ tin là gãy xương chưa nhóc đẹp trai." Giọng nói của chị gái bác sĩ điềm đạm.

Hạ Nghiêu ở một bên vội vàng gật đầu: "Chúng em lập tức đi bệnh viện." Nói xong liền muốn đi đến đỡ lấy Chu Độ, một chân của Chu Độ còn để trần, Hạ Nghiêu cũng không suy nghĩ nhiều, liền ngồi xuống cầm lấy vớ của hắn.

Mấy năm cậu ở cùng với Chu Độ, mấy cái hành động thân mật có gì mà hai người chưa từng làm qua, lúc này cậu đang lo lắng cho Chu Độ, quên mất tiêu thân phận của mình, muốn mang giày cho Chu Độ.

Ngón tay của Hạ Nghiêu vừa mới đụng tới chân của Chu Độ, toàn bộ gương mặt Chu Độ liền giống như là bị đốt cháy, cảm giác tê dại từ lòng bàn chân chuyền một mạch thẳng vào tim.

"Cậu đi ra, đừng chạm tôi!" Hắn xấu hổ không thôi khó chịu mà rống lên một tiếng với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu trong nháy mắt như bị một giội một chậu nước lạnh lạnh đến thấu tim, cậu im lặng mà lui qua một bên, không nói một tiếng.

Chu Độ không nhận ra sự khác thường của Hạ Nghiêu, cuống quýt xỏ vớ vào, vịn vào cái ghế muốn đứng lên. Chị gái bác sĩ bất động thanh sắc* quan sát Hạ Nghiêu, phúc chí tâm linh* mà lộ ra một nụ cười ngầm hiểu.

**bất động thanh sắc: bình tĩnh, ung dung thản nhiên, tỉnh bơ, tỉnh rụi*

**phúc chí tâm linh: khi vận may đến thì người ta cũng sáng suốt khôn ngoan hơn*

"Nhóc đẹp trai, qua đây." Cô đưa tay kéo Hạ Nghiêu đến bên cạnh Chu Độ, "Cái chân này của em ấy không thể sử dụng lực, em dìu em ấy một chút, đi ra ngoài gọi một chiếc xe, đi thẳng đến bệnh viện."

Hạ Nghiêu đứng ở một bên không nhúc nhích, cổ họng khô khốc mà mở miệng nói: "Em đi kêu Vương Hạo qua đây." Sau đó không đợi Chu Độ kịp phản ứng, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Chị gái bác sĩ nhún nhún vai, hướng về phía Chu Độ liếc mắt một cái nói: "Vậy em ở đợi ở đây đi."

Gương mặt Chu Độ đen đi, không nói một tiếng bóng lưng càng ngày càng xa của Hạ Nghiêu.

Vương Hạo vừa nghe nói Chu Độ bị thương, phản ứng đầu tiên là phình bụng cười to.

Hạ Nghiêu lòng nóng như lửa đốt, không nhịn được đưa tay kéo Vương Hạo đi luôn. Mà Vương Hạo suốt đường đi khóe miệng kéo dài đến tận lưng, đến lúc cậu ta đến phòng y tế nhìn thấy Chu Độ, cười càng thêm vui vẻ.

"Chu Độ mày cũng thật là, bưng có thùng nước cũng làm mình gãy xương luôn, ôi chao tiểu Độ Độ đáng

yêu của anh ơi, đến đây anh cõng em đi bệnh viện."

"Cút!" Chu Độ bực mình muốn đưa chân lên đạp Vương Hạo, Vương Hạo khéo léo né được, khinh bỉ nói: "Cậu cái lão già này bộ dạng đã như này rồi thì nghỉ ngơi đi, đi đi đi thôi mang cậu đi bệnh viện."

Nói xong cậu ta liền đến đỡ lấy Chu Độ, Chu Độ trong lúc không ai để ý mà liếc nhìn Hạ Nghiêu một cái, phát hiện cậu chỉ đứng ở một bên, không hề có ý muốn đến giúp đỡ một tay, trong lòng hắn lập tức buồn bực không thôi.

Trong lòng Hạ Nghiêu vô cùng lo lắng cho Chu Độ, nhưng mà câu nói đừng chạm tôi của Chu Độ lúc nãy giống như một đòn cảnh cáo cậu. Cậu đưa mắt nhìn theo bóng lưng xiêu xiêu vẹo vẹo của Chu Độ và Vương Hạo, nhất thời có chút không biết phải làm thế nào.

"Em không đi qua nhìn thử xem sao?"Chị gái bác sĩ mở iPad lên lần nữa.

"Không ạ." Hạ Nghiêu lắc đầu.

"Thật không đó, chị thấy hay là em cứ đi qua xem thử coi sao có lẽ sẽ tốt hơn đó." Chị gái bác sĩ nhún nhún vai nói: "Giữa bạn học với nhau nên có sự quan tâm lẫn nhau nha."

Hạ Nghiêu quay về hướng chị gái bác sĩ kéo ra một nụ cười khổ sở, sau đó rời khỏi phòng y tế.

Cái mà Chu Độ không cần nhất, đại khái chính là sự quan tâm của mình dành cho cậu ấy.

Một chút ánh sáng biểu chiều cuối cùng của thành phố cũng biến mất, đèn đường xoạt một tiếng toàn bộ đều sáng lên.

Hạ Nghiêu đem ba lô để ở trên sân tập đeo lên, chuẩn bị về nhà. Vương Hạo bất thình lình từ cổng trường vọt tới, hướng về phía Hạ Nghiêu rống to một tiếng: "Không xong rồi! Chu Độ xảy ra chuyện rồi!!"

15. Chương 15

Vương Hạo trong thoáng chốc đã chạy đến bên cạnh Hạ Nghiêu, kéo cậu đi theo: "Tớ không trị được thằng nhóc kia, sống chết không chịu đi bệnh viện, cậu mau đi giúp khuyên nó với."

Hạ Nghiêu đem ba lô ôm vào trong ngực, chậm rãi mở miệng nói: "Cậu ấy sẽ không nghe tớ đâu."

Vương Hạo nói tiếp: "Không phải bây giờ cậu là anh nuôi của nó sao, nhanh đi dạy bảo thằng nhóc đó một

trận, dám không nghe thì mét mẹ nó, đi thôi."

Hạ Nghiêu bị Vương Hạo cưỡng ép kéo đến cổng trường, Chu Độ đang một thân một mình khập khễnh từ cổng trường đi ra ngoài.

"Chu Độ!" Vương Hạo kéo Hạ Nghiêu chạy về phía Chu Độ, Chu Độ làm bộ như chẳng nghe thấy tiếng gọi. Chỉ tiếc là bây giờ hắn chỉ có một cái chân có thể đi đứng bình thường, đương nhiên là không thể nhanh bằng cặp chân của Vương Hạo, Vương Hạo trong nháy mắt đã chạy đến trước mặt Chu Độ.

Chu Độ đang chuẩn bị bảo Vương Hạo cút, Hạ Nghiêu bỗng nhiên xuất hiện trước mắt làm cho hắn gượng gạo đem lời nói đã chạy đến bên môi nuốt trở vào.

"Mày không phải sợ bác sĩ sao, mày nhìn nè, tao kéo Hạ Nghiêu ra đây rồi, bọn tao đưa mày đi bênh viện như nào?"

Đầu của Chu Độ đau đến như bị nứt ra, thẹn quá hóa giận nói: "Ai sợ bác sĩ hả!"

"Thôi đi, tao còn không biết mày hả, không phải từ nhỏ đến giờ mày luôn sợ bác sĩ sao, lúc nhỏ tiêm một mũi phòng bệnh mà mày đã la thấy má, đắc ý cái gì."

"Vương Hạo mày muốn chết phải không?" Chu Độ thấy cậu ta ở trước mặt Hạ Nghiêu mà bôi nhọ hình ảnh của mình, lập tức tức giận muốn đem chân đạp cậu ta. Không nghĩ tới vừa mới nhấc chân lên, cái chân trái bị thương hoàn toàn không thể chống đỡ được trọng lượng toàn thân của hắn, cả người xiêu xiêu vẹo xém chút nữa là ngã sấp mặt.

Hạ Nghiêu đứng ở một bên vẫn một mực không lên tiếng, nhìn thấy Chu Độ sắp ngã sấp mặt, vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay của hắn, trọng tâm của Chu Độ lúc này không vững, trở tay liền nắm lấy bàn tay của Hạ Nghiêu đang khoác lên tay của hắn.

Đợi cho người đứng vững lại, hắn mới nhận ra mình với Hạ Nghiêu mười ngón tay đan nhau thật chặt.

Vành tai Chu Độ đỏ lên, Vương Hạo sớm đã nhảy đến một bên, cậu ta chỉ vào Chu Độ đang vô cùng đau lòng nhức óc mà nói: "Mày đó đã như vậy rồi còn cứ muốn đạp tao! Té chết mày."

Toàn bộ sự chú ý của Chu Độ đều đặt ở hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hắn và Hạ Nghiêu, trong não giống như một cái động cơ, phát ra tiếng ông ông, những lời Vương Hạo nói hắn một câu cũng chẳng nghe lọt.

Hạ Nghiêu thấy Vương Hạo hoàn toàn chẳng có ý muốn tới đỡ một tay, cậu chỉ có thể cố gắng đỡ lấy cánh tay của Chu Độ, cậu nhúc nhích tay, muốn đem cái tay còn lại của mình bị Chu Độ nắm chặt rút ra.

Thế nhưng khi cậu mới có ý này, ngón tay Chu Độ trở nên căng thẳng, nắm càng chặt hơn.

Hạ Nghiêu cho rằng Chu Độ chắc là sợ ngã xuống nữa nên mới nắm chặt lấy tay mình, vì vậy liền không rút ra nữa, vẫn để Chu Độ nắm lấy.

Vương Hạo sớm đã chạy đến bên đường, rướn cổ lên mà ngoắc xe.

Hạ Nghiêu cúi đầu, nhẹ giọng ở bên cạnh Chu Độ nói một câu: "Cậu vẫn cứ nên đi bệnh viện khám thử đi."

Trái tim Chu Độ đập bịch bịch, hương xà bông nhàn nhạt trên người Hạ Nghiêu từng đợt từng đợt chui vào trong mũi hắn, lòng bàn tay hắn nắm lấy tay Hạ Nghiêu đã có chút đổ mồ hôi.

"Cậu đừng nghe Vương Hạo nói bậy, tôi không sợ bác sĩ." Vì để cứu vớt hình tượng của mình trước mặt Hạ Nghiêu, hắn bất chấp giải thích.

Những năm tháng ấy Hạ Nghiêu ở cùng một chỗ với Chu Độ, chỉ biết được hắn không thích đi bệnh viện, chứ chẳng phát hiện thì ra là hắn sợ bác sĩ. Cậu gật gật đầu nói: "Tớ biết rồi."

Nhìn thấy Hạ Nghiêu có vẻ tin tưởng mình, Chu Độ cố gắng đứng thẳng lưng lên, Hạ Nghiêu dìu hắn khập khiễng bước về phía Vương Hạo.

Vương Hạo lúc này đã chặn được một chiếc xe, nhìn thấy Hạ Nghiêu đang dìu Chu Độ đến đây, vội vàng mở cửa xe ra.

Chu Độ khom lưng ngồi vào trong xe, cái tay nắm lấy Hạ Nghiêu chẳng có ý gì là muốn buông ra, Hạ Nghiêu không thể làm gì khác hơn là cùng hắn lên xe.

Vương Hạo ngồi ở ghế kế bên tài xế, quay đầu xuống Chu Độ nói: "Bọn mình có nên gọi cho bố mẹ cậu một cú điện thoại không?"

"Không được gọi." Chu Độ ngăn lại nói: "Vẫn chưa xác định là có gãy xương hay không, đi bệnh viện khám đã rồi hãy nói."

Vương Hạo bĩu môi quay đầu lên.

Chu Độ buông lỏng bàn tay, Hạ Nghiêu liền rút tay ra, trên mặt Chu Độ lộ ra vẻ mặt mất mát.

Cái bệnh viện đi lần này cũng vẫn là cái bệnh viện lần trước mẹ Chu Độ sanh, Vương Hạo đi lấy số cho Chu Độ, Hạ Nghiêu thì ngồi cùng hắn ở trên ghế.

Cậu rất là đau lòng, nếu mình không buông tay, cái thùng nước kia chắc chắn sẽ không đập xuống chân của Chu Độ. Cậu mấp máy môi muốn xin lỗi, lại nhận ra Chu Độ nghiêng sang bên kia chẳng thèm nhìn mình.

"Chu Độ." Cậu nhẹ giọng gọi một tiếng, Chu Độ lập tức quay đầu lại, ánh mắt phát sáng nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu cúi đầu nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tớ không nên buông tay ra."

Chu Độ sửng sốt một chút, khóe miệng nhịn không được cong lên một chút, lập kéo lên thành một nụ cười. Hắn cầm lấy tay Hạ Nghiêu nắm trong lòng bàn tay, gật đầu phụ họa theo Hạ Nghiêu mà nói: "Thật sự là không nên buông tay, cậu xem tôi hiện tại đến đứng còn không vững, cậu không dìu tôi một chút sao được chứ."

Hạ Nghiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Chu Độ, Chu Độ căng thẳng nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu, mạnh miệng nói: "Lẽ nào tôi nói không đúng hả?"

"Tớ..." Hạ Nghiêu vừa định giải thích cái lần buông tay mà mình nói chính là cái lần buông tay ở phòng dụng cụ cơ, nhưng mà Chu Độ hình như hiểu lầm ý của mình mất rồi, lòng bàn tay của cậu cảm nhận được độ ấm của Chu Độ, nhất thời có chút không nỡ buông ra.

"Ừ..." Hạ Nghiêu gật đầu, không nói tiếp, hai người cứ như vậy mà tay trong tay, yên tĩnh ngồi ở trên ghế dài của bệnh viện.

Vương Hạo lấy số xong đặt mông ngồi xuống bên cạnh Chu Độ, cậu ta vậy mà chẳng phát hiện có gì khác thường giữa hai người kia, đưa một tay khoác lên vai Chu Độ nói: "Cái bệnh viện này đông quá trời, chen muốn chết luôn. Ai, tao nói nè Chu Độ, bữa nào mày phải bao tao ăn một bữa thật ngon đó."

Chu Độ liếc cậu ta một cái, vừa định xỉa cậu ta vài câu.

Vương Hạo liền nói tiếp: "Ô, còn Hạ Nghiêu nữa, mày phải bao tao với Hạ Nghiêu một bữa thật ngon."

Câu xỉa treo trên môi nhanh chóng ở trên đầu lưỡi lộn nhào biến thành một chữ "Được."

Vương Hạo hài lòng nhìn về phía Hạ Nghiêu, nói với cậu: "Hạ Nghiêu cậu suy nghĩ kĩ vào, chọn món nào đắt nhất, bọn mình nhất định phải làm cho thằng nhóc kia móc túi ra. Tớ nói cậu nghe nó có tiền lắm, đừng có khách khí với nó."

Hạ Nghiêu chậm rãi lắc đầu từ chối: "Không cần đâu, để Chu Độ mời cậu là được rồi."

"Đừng mà." Vương Hạo vội vàng nói: "Cơ hội tốt biết bao, qua rồi không có nữa đâu."

“Thật sự không cần đâu, tớ…” Hạ Nghiêu còn muốn nói thêm, điện thoại Vương Hạo đột nhiên kêu lên.

Cậu ta cầm lên nhìn, sắc mặt liền sụp xuống như một trái khổ qua.

“Xong rồi, tao quên nói với Trương Dương, nó vẫn đang đợi để dạy thêm cho tao.”

Suy nghĩ của Chu Độ khẽ biến, nói với Vương Hạo: “Vậy mày đi qua chỗ Trương Dương đi.”

Ánh mắt Vương Hạo cứ vòng vo nhìn hai người Chu Độ và Hạ Nghiêu, sau đó nhìn Hạ Nghiêu hỏi: “Một mình cậu được không?”

Hạ Nghiêu gật đầu một cái.

Vương Hạo lấy ba lô đặt ở một bên đeo lên, “Vậy thì làm phiền cậu tí nữa đưa nó về nhà, tớ đi trước đây.”

Chu Độ chỉ mong sao cậu ta đi nhanh một chút, không kiên nhẫn hướng cậu ta phất phất tay.

Vương Hạo bộ dạng gấp gáp, vừa định quay người rời đi, ánh mắt không cẩn thận lướt qua hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của Chu Độ và Hạ Nghiêu. Cậu ta cảm thấy có chút quái quái, nhưng chẳng nghĩ nhiều, một bên nhắn tin trả lời Trương Dương, một bên chạy như bay ra ngoài cổng bệnh viện.

16. Chương 16

Sắc trời lúc này đã tối, bệnh viện vẫn như cũ nhốn nháo người với người.

Trong tay Hạ Nghiêu cầm lấy phiếu đăng ký số thứ tự khám bệnh được Vương Hạo trước khi đi nhét cho, ánh mắt ngơ ngác nhìn dòng người đi qua đi lại trước mắt. Tay trái của cậu vẫn còn bị Chu Độ nắm chặt lấy trong lòng bàn tay, cũng may trong bệnh viện mọi người đi đi tới tới đều có việc của mình, chẳng có ai an nhàn thoải mái đi quan tâm đến hai cái tay nắm chặt lấy nhau cả.

Hạ Nghiêu bỗng nhiên cảm thấy bờ vai trùng xuống, tâm trạng như đang đi vào cõi thần tiên thoáng cái bị kéo trở về. Chu Độ đang nghẹo đầu dựa vào trên vai Hạ Nghiêu, hình như ngủ rồi.

Mặt mày Chu Độ lúc ngủ trở nên ôn nhu hơn rất nhiều, Hạ Nghiêu đã thấy vẻ mặt lúc ngủ của Chu Độ rất nhiều lần, thế nhưng lần nào trông thấy cũng làm cho tim đập rộn lên.

Cậu vừa định dựa vào lưng ghế một chút, làm cho Chu Độ có thể gối lên thoải mái hơn một chút. Vai bên kia bị ai đó vỗ nhẹ nhẹ mấy cái, Hạ Nghiêu bị dọa liền vội vàng buông tay Chu Độ ra, cơ thể cũng bất giác

dịch ra ngoài một chút.

Chu Độ bị tiếng động này của Hạ Nghiêu làm cho tỉnh giấc, hắn mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

Người đàn ông này độ ngoài bốn mươi, bộ dạng dãi nắng dầm mưa cực khổ, người ông ta đang dìu bên cạnh có lẽ là vợ ông ấy, sắc mặt lúc này trắng bệch, trên tay đang đè một miếng băng mơ hồ có thể thấy vết máu.

"Hai cậu bé, có thể nhường cho chúng tôi vào khám trước được không, vết thương trên cánh tay của vợ tôi bị đao chém một nhát, vẫn luôn chảy máu không ngừng, van xin các cậu." Người đàn ông thấp giọng khổ sở van nài.

Hạ Nghiêu không thể tự mình quyết định, liền quay đầu sang nhìn Chu Độ.

"Hai bác vào trước đi." Chu Độ ngồi ngay ngắn lại, hướng về đôi vợ chồng kia mà gật đầu.

Người đàn ông quay về phía Chu Độ vô cùng cảm kích, đỡ lấy vợ mình đi vào phòng khám.

Hạ Nghiêu ngồi ngay ngắn lại, Chu Độ gãi gãi đầu, ngáp một cái.

Hạ Nghiêu dùng ngón tay vò vò góc áo, âm thanh căng thẳng nói: "Nếu cậu vẫn buồn ngủ, vậy ngủ một chút nữa đi."

Chu Độ nghe vậy kinh ngạc nhìn Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận rồi, cậu sợ Chu Độ lúc nãy chỉ là không cẩn thận mới dựa vào người mình, bây giờ mình lại chủ động mở miệng, chỉ sợ Chu Độ sẽ lại ghét bỏ mình.

Không nghĩ tới Chu Độ thực sự đem đầu tựa vào, tựa vào trên vai của Hạ Nghiêu, sau khi nhắm mặt lại, còn đem tay phải đưa lên trước mặt Hạ Nghiêu: "Cũng phải nắm tay nữa."

Trong lòng Hạ Nghiêu liền ấm áp, vội vàng nắm lấy tay của Chu Độ.

Chu Độ lần nữa nhắm mắt lại, khóe miệng ở chỗ Hạ Nghiêu nhìn không thấy hơi hơi cong lên.

Lần đợi này đợi khoảng nửa tiếng, Hạ Nghiêu đang mơ mơ màng màng ngủ gật, loa gọi số mới nhớ đến tên của Chu Độ.

Hạ Nghiêu bỗng nhiên giật mình, cuống quít đứng lên. Thế nhưng lại quên mất bàn tay lúc này đang bị Chu Độ nắm lấy, Chu Độ nắm lấy để rất sát, lúc Hạ Nghiêu đứng lên thì bị Chu Độ theo bản năng kéo xuống, Hạ Nghiêu vừa đứng lên chưa vững liền trực tiếp té vào trong lồng ngực Chu Độ.

Cái khuỷu tay muốn chết tử tế không chịu vừa vặn chống xuống nơi khó nói của Chu Độ, Chu Độ lập tức đau đến tỉnh người.

"Xin, xin lỗi!" Hạ Nghiêu lúng túng mặt thoáng cái liền đỏ lên, Chu Độ khom lưng, khoát khoát tay, cắn răng nói: "Không việc gì."

Hạ Nghiêu tay chân luống cuống đứng ở một bên, loa gọi số lại vang lên tên của Chu Độ lần nữa.

"Cậu vẫn tốt chứ? Bọn mình, bọn mình vào trong thôi." Hạ Nghiêu lắp ba lắp bắp nói.

Chu Độ chống vào tay lưng ghế, chầm chậm đứng lên, Hạ Nghiêu vội vàng tới đỡ.

Sau khi vào phòng khám, Hạ Nghiêu đỡ Chu Độ đến chỗ ngồi đàng hoàng, sau đó cầm lấy phiếu đăng ký đi qua chỗ bác sĩ bên kia.

Chu Độ hình như có chút buồn bực không yên, ánh mắt vẫn luôn không dám nhìn qua chỗ bác sĩ bên kia.

Bác sĩ nhìn phiếu đăng ký, đứng lên, đi đến trước mặt Chu Độ, nói với hắn: "Nâng chân lên đặt vào trên này."

Chu Độ sau khi nghe xong hàm răng nghiến lại nói, chậm rãi nâng chân lên.

Bác sĩ cầm chân Chu Độ xoa bóp một chút, nói: "Phải đi chụp X-quang mới biết có gãy xương hay không."

Chu Độ nhìn chằm chằm vẻ mặt của vị bác sĩ kia một hồi, cuối cùng mới nghẹn ra được một câu: "Chắc không cần phải tiêm đâu ha."

Bác sĩ nghe vậy cười một cái nói: "Sao vậy? Đã ra dáng thanh niên như này rồi mà còn sợ tiêm hả?"

"Không sợ." Chu Độ vội vã giải thích.

Hạ Nghiêu đứng ở bên cạnh hắn nhẹ nhàng nói: "Chỉ là đi chụp X-quang thôi, không cần tiêm đâu."

Chu Độ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vịn cái ghế đứng lên.

“Đi chụp X-quang trước, sáng mai đến lấy kết quả, bố mẹ đâu?”

Hạ Nghiêu mở miệng nói: “Bọn cháu lúc nãy trực tiếp từ trường học đến đây.”

Bác sĩ nhìn thấy bọn họ cũng không phải là hai đứa nhóc con, vì vậy gật đầu, viết cho bọn họ một tờ phiếu đăng ký, để bọn họ đi đến phòng phóng xạ.

Chờ một phen lăn qua lộn lại xong xuôi hết cũng đã gần 8 giờ rồi, Hạ Nghiêu biết mẹ mình bình thường đều là 9 giờ mới về nhà, cậu muốn chạy về trước khi mẹ về.

Đỡ Chu Độ ra khỏi bệnh viện, Hạ Nghiêu nhớ tới Vương Hạo trước khi đi nói phải đưa Chu Độ về, vì vậy chuẩn bị đưa tay ngoắc xe.

“Đợi chút.” Chu Độ cắt ngang cậu nói: “Tối như vậy rồi, cậu chưa về nhà mẹ cậu không lo lắng hả?”

Hạ Nghiêu lắc đầu một cái mở miệng nói: “Không sao, mẹ tớ bây giờ vẫn chưa dẹp quầy hàng.”

Chu Độ lấy điện thoại di động ra, gọi cho một số điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, hắn nói với Hạ Nghiêu: “Tôi vừa mới gọi điện cho tài xế riêng của nhà tôi, bọn mình đợi ở đây một lát, ông ấy rất nhanh sẽ đến thôi.”

Hạ Nghiêu không thể làm gì khác hơn là đỡ Chu Độ ở cửa bệnh viện chờ tài xế nhà hắn đến.

Lúc hai người đứng với nhau luôn có một sự im lặng lúng túng, Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu mấy lần, cuối cùng cũng thốt được một câu: “Cậu có đói không?”

Hạ Nghiêu ngẩng đầu lên, mặt cậu lúc này bị ánh sáng cam của đèn đường chiếu vào phủ lên một tầng ấm áp. Lông mi của cậu không giống với người bình thường, không phải cong lên, mà là dịu dàng rũ xuống. Cặp lông mi này ở trên người cậu chẳng ăn nhập gì với bộ dạng ít nói ngày thường.

Chu Độ nhìn nhìn một chút lại cảm thấy hình như tim mình lại đập nhanh hơn rồi.

Hạ Nghiêu lắc đầu một cái tỏ ý mình không đói, thấy Chu Độ yên tĩnh nhìn mình, không nhịn được lui về sau một bước, kéo ra một chút khoảng cách với hắn. Cậu cho rằng Chu Độ không thích cậu đứng quá gần hắn tại cái nơi người người qua lại này.

Không nghĩ tới cậu vừa mới lui về phía sau, Chu Độ liền cầm lấy cánh tay của cậu đem cậu kéo về phía mình.

“Cậu phải đi sao?”

“Không có.” Hạ Nghiêu vội vàng phủ nhận.

“Vậy cậu lui ra sau trốn cái gì.” Chu Độ nói xong câu này, lập tức nghĩ đến chuyện Hạ Nghiêu nói không thích mình, vì vậy sắc mặt trầm xuống nói: “Tôi bây giờ đang bị thương, cứ cho là cậu không thích tôi, nhưng làm phiền cậu chịu đựng đỡ tôi một chút.”

Sắc mặt Hạ Nghiêu lập tức trở nên tái nhợt, đau đớn trong tim lập tức lan đến đầu lưỡi. Bầu không khí ấm áp giữa hai người vừa mới có được lại bị một câu nói của Chu Độ đánh trở về nguyên hình

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người cứ như vậy lúng túng trầm mặc đứng ở ven đường, Chu Độ sau khi nói ra khỏi miệng thì đã hối hận rồi, thế nhưng lại không thể hạ mặt xuống nói xin lỗi, vì vậy chỉ có thể ở một bên xụ mặt quay tới quay lui.

Hạ Nghiêu đỡ Chu Độ đứng ở bên cạnh, yên lặng không nói.

Tài xế của Chu gia rất nhanh liền đến nơi, Chu Độ vốn là muốn tài xế chở Hạ Nghiêu về nhà trước. Thế nhưng Hạ Nghiêu sau khi đỡ lên xe liền xoay người đi mất, tựa hồ chẳng muốn ở bên cạnh Chu Độ thêm một phút giây nào nữa.

Chu đại thiếu gia mặt đen lại ngồi ở trong xe, trầm giọng nói với tài xế nhà mình một câu: “Về nhà!”

Hạ Nghiêu tưởng rằng Chu Độ sẽ xin nghỉ vài ngày, không nghĩ tới được ngày hôm sau hắn lại đi học lại như bình thường rồi, chỉ là bước đi vẫn còn có chút khập khiễng.

Vương Hạo vội vàng vây quanh hắn hỏi: “Mày đây là dù có bị thương cũng không chịu ra khỏi chiến trường chứ gì, bộ dạng đã như vậy rồi sao còn lết đến trường nữa?”

Chu Độ chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: “Không có gãy xương.”

Lớp trưởng thể dục cũng vây quanh hắn tìm hiểu sự tình: “Chân mày như này rồi có tham gia 3000 mét được không?”

Chu Độ gật đầu nói với cậu ta: “Bác sĩ nói không có gãy xương, chỉ là bị sưng lên, nghỉ ngơi vài là khỏi, mấy ngày tiếp theo tao không tập luyện được rồi.”

“Đương nhiên là không thể để mày tập luyện rồi.” Lớp trưởng thể dục vỗ vỗ vai hắn nói: “Địa chủ cũng không thể bóc lột người dân lao động cực khổ đang bị như này được, đúng không?”

“Vậy tụi bay đang bóc lột tao nè!” Vương Hạo đưa tay khoát lấy cổ lớp trưởng thể dục, vừa ghì xuống vừa nói: “Tao không muốn tham gia đại hội thể thao.”

Lớp trưởng thể dục kéo cánh tay của cậu ta ra: “Mày đừng có lèo nhèo với tao, đi tìm bà chủ tiệm mà nói ấy.”

“Mày!” Vương Hạo còn muốn nói cái gì, bỗng nhiên ở cửa phòng học xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp.

Người tới chính là hoa khôi của lớp kế bên kiêm hoa khôi trường Tưởng Thi Văn, nhỏ đứng ở cửa lớp, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người ở trong lớp.

Tất cả mọi người đều ngầm hiểu trong lòng liếc nhìn Chu Độ, trên mặt đều bày ra một vẻ bọn tao hiểu hết mà.

Vương Hạo đẩy Chu Độ một cái nói với hắn: "Tưởng Thi Văn đến tận lớp tìm mày kìa, mày còn không mau chóng đi nghênh tiếp."

"Mày có thấy phiền không?" Chu Độ đẩy bản mặt Vương Hạo sang một bên, đứng lên khập khiễng bước ra ngoài cửa.

Vương Hạo liền lẻn đến bên cạnh Hạ Nghiêu, chỗ này vừa vặn giúp cậu ta quan sát được Chu Độ cùng với Tưởng Thi Văn ở ngoài cửa một cách rõ ràng.

"Ôi chao, cậu nói thằng nhóc này vận khí sao lại tốt như vậy, lớn lên đẹp trai học giỏi ngay cả hoa khôi trường cũng dính chặt lấy nó muốn được làm bạn gái nó." Vương Hạo vỗ vỗ vai Hạ Nghiêu, ý bảo cậu nhìn ra bên ngoài.

Hạ Nghiêu sắc mặt ảm đạm, ngón tay cứ nắm chặt lấy bìa sách tiếng Anh. Đầu cậu cứ kêu ông ông, chẳng hề nghe rõ Vương Hạo nói cái gì, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn về phía hai con người kia đang ở bên ngoài.

Vương Hạo thấy Hạ Nghiêu không đáp lại mình, tò mò nhìn cậu một cái. Đã không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền phát hiện sắc mặt Hạ Nghiêu vô cùng khó coi.

"Cậu không có việc gì chứ?" Vương Hạo lo lắng hỏi.

Hạ Nghiêu lắc đầu, bày ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: "Không sao, có thể sáng nay dậy sớm quá nên bị tụt huyết áp một chút. Cậu nhanh về chỗ học bài đi, tí nữa phải trả bài đó."

Trong lòng Vương Hạo cảm thấy có chút kỳ lại, thế nhưng nhìn thấy Hạ Nghiêu hình như chẳng có hứng thú đối với chuyện Chu Độ và Tưởng Thi Văn, vì vậy cũng không tiếp tục lôi kéo cậu nói chuyện.

Tưởng Thi Văn nhìn thấy bộ dạng khập khễnh của Chu Độ, không nhịn được mà cười cười rung hết cả người: "Nói coi cậu sao mà như này? Mấy ngày không gặp đã cà nhắc rồi?"

Chu Độ nhíu mày một cái, cúi đầu xuống nhìn nhỏ nói: "Sao cậu lại đến lớp tôi?"

"Nếu không phải cậu vừa mới tan học đã chạy mất không thấy bóng dáng, tớ làm sao phải qua lớp kiếm cậu. Đại hội thể thao sắp bắt đầu rồi, truyền thống trường mình cậu cũng biết rồi, cậu rốt cuộc chuẩn bị như nào rồi?"

Chu Độ là phó chủ tịch hội học sinh của trường, mà Tưởng Thi Văn lại là chủ tịch hội học sinh. Trường học của bọn họ có chút đặc biệt, giáo viên sẽ không tham gia vào mấy chuyện của hội học sinh. Chu Độ là phó chủ tịch hội học sinh, vốn dĩ phải ở trước khi đại hội thể thao bắt đầu cùng với Tưởng Thi Văn làm một cái lễ đơn giản chào đón những người mới gia nhập vào hội học sinh.

Bộ dạng lúc đánh trống* của hắn vô cùng đẹp mắt, vì vậy ý của Tưởng Thi Văn chính là muốn hắn chuẩn bị một tiết mục văn nghệ.

*chỗ này ý chỉ đánh bộ trống như thế này nhưng mà mình không biết sử dụng từ nào mới đúng:

Chu Độ đã đồng ý ngay từ đầu, lần trước ở quán trà sữa cũng chính là muốn thảo luận với nhỏ về việc chào đón lần này, thế nhưng hai phó chủ tịch còn lại của hội học sinh không có đến, cho nên ngày hôm đó cũng chẳng thương lượng nhất trí được việc này. Lần này Tưởng Thi Văn chạy đến lớp tìm hắn, xem ra vẫn còn quan tâm đến việc đó.

"Tôi không có quên." Chu Độ đem trọng tâm của cơ thể chuyển sang cái chân không bị thương kia, thế nhưng đứng vẫn muốn lảo đảo sắp té.

Tưởng Thi Văn sợ hắn ngã sấp xuống, tốt bụng đưa tay đỡ hắn. Một màn này vừa vặn bị Hạ Nghiêu mới ngẩng đầu lên thu hết vào mắt, cậu ngơ ngác nhìn chằm chằm bọn họ một hồi, sau đó thu lại ánh mắt trừu ti bác kiển* về trên trang sách.

*trừu ti bác kiển: phân tích sự vật rõ ràng, tỉ mỉ

Đây là những thứ mà sau này mình phải đối mặt, Hạ Nghiêu hiểu rất rõ.

Tưởng Thi Văn nghiêng đầu nhìn qua chân của Chu Độ, thở dài nói: "Chân cậu bị thương rồi, phải làm sao đây?"

Chu Độ không dấu vết đẩy tay của Tưởng Thi Văn ra, duy trì một khoảng cách nhất định với nhỏ, hắn thờ ơ tỏ vẻ: "Chân tôi không có gãy xương, sẽ lành nhanh thôi."

Tưởng Thi Văn thấy Chu Độ hình như cố ý giữ khoảng cách với mình, trong ánh mắt nhỏ bỗng lóe lên một chút ý cười giảo hoạt, hạ giọng đi đến bên người Chu Độ hỏi: "Chu Độ, cậu đang yêu có đúng không?"

Vành tai Chu Đô lập tức đỏ lên, chân hắn lùi về sau một bước, trợn to hai mắt nhìn Tưởng Thi Văn nói: "Cậu, cậu nói bậy bạ gì đó."

"Ai u, Độ Độ trong sáng của chúng ta cuối cùng cũng có được mối tình đầu rồi." Tưởng Thi Văn trêu ghẹo nói: "Là ai thế? Lúc đầu tớ tỏ tình với cậu vậy mà cậu trực tiếp tại chỗ từ chối tớ luôn, tớ thật muốn xem xem là nữ sinh nào có sức quyến rũ lớn như vậy cư nhiên có thể đem Chu Độ của chúng ta theo đuổi đến tay nha."

"Cậu đừng nói nhảm." Chu Độ cố ý nghiêm mặt lại: "Tôi không có yêu đương."

"Thôi đi." Tưởng Thi Văn còn cố ý ngửi ngửi: "Tớ ngửi ra được trên người cậu toàn là mùi chua thối*."

*mùi chua thối: nguyên văn là , thật ra chỗ này mình cũng không biết dịch sao nên dịch luôn nghĩa của là chua, là thối, là mùi vị. Ai biết chỉ mình với ạ t.t. Mình thấy mấy bạn TQ bảo là khi người ta yêu sẽ ngọt ngào hạnh phúc đến làm người khác ghen tị vì vậy mấy cặp yêu nhau thường bị chọc là bọn tao ngửi thấy một bầu không khí yêu đương chua thối. =))

"Được rồi." Chu Độ bày ra bộ dạng không kiên nhẫn nói: "Cứ vậy đi, nếu không còn việc gì nữa, thì nhanh về lớp đi, cậu vừa qua mấy con cẩu độc thân lớp tôi đều không có lòng dạ nào mà học tập nữa."

Tưởng Thi Văn vuốt tóc mai ra sau tai, hướng về phía Chu Độ cười một cái xinh đẹp nói: "Hôm nay tan học tớ đến tìm cậu."

Chu Độ lập tức hỏi ngược lại: "Cậu đến tìm tôi làm gì?"

"Đến giúp cậu dàn xếp việc tình cảm đang đến thăm hỏi cậu nha, nhìn cái bộ dạng khổ sở vì tình của cậu kìa." Nhỏ nói xong câu này liền như một đám mây mà bay đi mất, để lại Chu Độ một thân một mình trừng mắt nhìn bóng lưng của Tưởng Thi Văn.

Hắn khổ sở vì tình? Đùa cái mẹ gì vậy!

Chu Độ có chút buồn bực xoay người lại, liếc mắt một cái thấy ngay Hạ Nghiêu đang ngồi trong lớp. Chỉ thấy người nọ đang cuối đầu xuống, vô cùng chăm chú học từ vựng tiếng Anh.

Bờ vai gầy gò của cậu hơi hỏi thả lỏng xuống, lộ ra cần cổ trắng tựa ngó sen. Mái tóc giữa trán hình như đã dài hơn một chút so với lúc mới vào năm học, lúc cúi đầu xuống, vừa vặn che đi cái trán thanh tú.

Chu Độ cứ như vậy chẳng hề hay biết đứng ở cửa lớp yên tĩnh mà nhìn Hạ Nghiêu thật lâu, mãi cho đến khi người trong lớp học ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người trong khoảng cách vài mét cứ như vậy mà trực tiếp vồ vào nhau, Chu Độ phảng phất như nghe được tiếng sét đánh vang lên.

Trong tim tựa như có một cái trống lớn đang đánh vang lên không ngừng nghỉ, thùng thùng thùng trong lòng ngực, càng đập càng nhanh.

Chu Độ nghĩ thầm, hình như Tưởng Thi Văn nói đúng rồi. Hắn thực sự yêu rồi, thế nhưng cái người hắn thích đã không còn thích hắn nữa rồi.

18. Chương 18

Sau khi bước vào lớp học, ánh mắt Chu Độ nhìn thẳng về phía trước bước qua Hạ Nghiêu. Trong lòng Hạ Nghiêu khổ sở, đầu càng chôn xuống thấp hơn, vì chỉ có như vậy mới không có ai thấy viền mắt đỏ lên của cậu.

Buổi chiều lúc tan học, Vương Hạo đi tới trước mặt Chu Độ còn nháy mắt ra hiệu hỏi: “Mẹ tao cứ nhắc đi nhắc lại là tan học tao nhất định phải đưa mày về nhà, nhưng mà Tưởng Thi Văn nói chút nữa sẽ đến tìm mày, mày nói coi tao phải làm sao đây.”

Suy nghĩ của Chu Độ toàn bộ đều đặt ở trên người Hạ Nghiêu đang đứng trước mắt, hắn nhìn thấy Hạ

Nghiêu đứng cùng một chỗ với An Bồng Bồng, hai người hình như đã hẹn xong rồi chuẩn bị cùng nhau đi ra phòng học.

"Hôm nay mày không phải tập luyện hả?" Chu Độ ngẩng đầu lên hỏi Vương Hạo đang đứng bên cạnh.

"Có chứ, nhưng mà tao định đưa mày về nhà rồi mới quay lại trường. Không phải bố mày không thích mày cứ gọi tài xế nhà mày đến trường rước mày sao, tao đành phải vất vả một chút rồi."

Chu Độ từ chối nói: "Không cần, tao đi với mày ra sân tập."

"Không phải chứ, mày đã như này rồi còn muốn tập?" Vương Hạo tặc lưỡi.

Chu Độ nhìn cậu ta một cái nói: "Tao đợi mày tập xong rồi cùng về nhà."

Vương Hạo cười gian nói: "Sao lại đợi tao, rõ ràng là đợi Tưởng Thi Văn mới đúng."

Sắc mặt Chu Độ bỗng nhiên trầm xuống, mặt hắn đen lại nói với Vương Hạo: "Tao không có ý gì vơi Tưởng Thi Văn hết, mày mà cứ ở trước mặt tao nói ba láp ba xàm, tao đấm cho."

"Được rồi được rồi." Vương Hạo đỡ Chu Độ đứng lên nói: "Đùa tí mà."

Chu Độ chẳng thèm để ý cậu ta, hai người cùng nhau đi về phía sân tập.

Hạ Nghiêu cùng An Bồng Bồng quả nhiên cũng ở sân tập, trách nhiệm chạy hậu cầu hôm qua của Hạ Nghiêu được An Bồng Bồng giúp đỡ, tan học Chu Độ nhìn thấy hai người bọn họ đứng cùng nhau liền biết Hạ Nghiêu hôm nay chắc là ở lại để giúp An Bồng Bồng.

Hắn ngồi ở trên khán đài phía trước sân tập, nhìn thấy An Bồng Bồng cùng với Hạ Nghiêu đang ở đằng kia phát nước suối. An Bồng Bồng cười ngọt ngào, đưa chai nước suối trong tay cho Hạ Nghiêu. Hạ Nghiêu khẽ cười rồi gật đầu với nhỏ, đưa tay nhận lấy, mở nắp trực tiếp uống.

Chu Độ cau mày lại, gắt gao nắm lấy quai đeo của ba lô, Tưởng Thi Văn xuất hiện bên cạnh cũng chẳng nhận ra.

"Xem cái bộ dạng ghen tuông bốc lên cuồn cuộn của cậu kìa, thì ra cậu thích kiểu con gái như vậy." Tưởng Thi Văn phủi phủi chỗ ngồi kế bên Chu Độ, vén váy rồi ngồi xuống.

Chu Độ bị Tưởng Thi Văn bỗng nhiên xuất hiện làm cho hết hồn, thấy nhỏ không có chút tự giác nào ngồi xuống bên cạnh mình, hắn không vết tích nhích nhích về phía bên kia, nói trong miệng: "Không biết cậu đang nói cái gì, mà đến đây làm gì?"

Tưởng Thi Văn thở dài nói: "Không phải tớ nói rồi hả, đến nhìn thử xem em gái mà Độ đại soái ca của chúng ta thích là ai, xem ra thật sự bị tớ nhận ra rồi." Nhỏ hơi nhếch cằm lên hướng về phía An Bồng Bồng cách đó không xa cố hết sức hỏi: "Chính là nhỏ sao?"

"Không phải." Chu Độ có chút cáu kỉnh quăng ra một câu.

"Vẻ mặt của cậu bán đứng cậu rồi, cậu không nhận ra mới nãy cậu nhìn bóng lưng hai người họ, ánh mắt như phun ra luôn đó haha." Tưởng Thi Văn cười đến vui vẻ: "Thật không nhận ra cậu lại một người muộn tao* như vậy, thích người ta mà cũng không dám nói, xem ra vẫn đang trong giai đoạn thầm mến nhỉ."

**muộn tao: trong nóng ngoài lạnh*

Chu Độ thần sắc ảm đạm, Tưởng Thi Văn nói trúng tâm tư của hắn rồi. Hắn hiện tại chính là thích Hạ Nghiêu nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào, vì người kia đã nói rõ ràng với hắn, cậu không thích hắn nữa rồi. Hắn cũng không thể không biết xấu hổ, người ta đã biểu hiện từ chối rõ ràng hắn cũng không thể nào vào lúc này lại tiến thêm một bước.

"Ai ya, thật sự bị tớ đoán trúng rồi hả?" Tưởng Thi Văn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Độ có chút buồn bực nói: "Cậu không hiểu đừng nói nhảm."

"Vậy cậu mau nói cho tớ nghe không phải tớ sẽ hiểu sao, nói mau nói mau." Tưởng Thi Văn nhiều chuyện hối Chu Độ.

Lúc An Bồng Bồng ở cách đó không xa ngoảnh đầu lại, vừa hay nhìn thấy Chu Độ và Tưởng Thi Văn đang ngồi cùng nhau. Nhỏ nhịn không được khen một câu: "Hai người đó nhìn thật xứng đôi."

Hạ Nghiêu cũng ngẩng đầu nhìn theo hướng mắt của nhỏ, ánh mắt đau giống như bị một vật sắc nhọn đâm vào, cậu hoảng sợ cúi đầu xuống.

"Bọn mình đi chỗ khác đi." Trong ngực cậu ôm mấy chai nước.

An Bồng Bồng nghe được cười nói: "Được thôi, không làm bóng đèn." Nói xong liền đi theo Hạ Nghiêu đang đi về một hướng khá xa.

Chu Độ nhìn bóng lưng của cậu, rầu rĩ chẳng vui.

"Chời chời, đây chẳng giống tác phong của Chu Độ chút nào." Tưởng Thi Văn cũng nhìn theo ánh mắt hắn nhìn thấy bóng lưng của Hạ Nghiêu và An Bồng Bồng, "Thay vì một mình thương tâm chốn này, còn không bằng thẳng thắn tỏ tình với nhỏ. Cho dù bị từ chối thì cũng được chết đàng hoàng, chứ còn cứ ở chỗ này ngóng mãi về phía người đẹp, người ta cũng đâu có biết."

"Vô dụng." Giọng Chu Độ buồn bực nói: "Cậu ấy nói không thích tôi."

"Hả?" Tưởng Thi Văn đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười trên nỗi đau của người khác: "Thì ra cũng có ngày Chu Độ bị người khác từ chối nha."

Chu Độ cau mày, hắn nhìn qua Tưởng Thi Văn bên người, cuối cùng vẫn đem những thắc mắc đầy bụng mình hỏi nhỏ: "Cậu nói coi một người ngày hôm trước vẫn nói thích mình, ngoảnh đầu cái lại nói không thích nữa, là có ý gì? Làm sao có thể thay đổi tình cảm nhanh như vậy?"

Tưởng Thi Văn nghe được, nhìn chằm chằm Chu Độ một hồi nói: "Cậu có phải chọc người ta tức giận rồi không, cái này vừa nhìn liền biết chắc là giận dỗi làm mình làm mẩy với cậu rồi."

"Tức giận?" Chu Độ không hiểu lắm nhìn Tưởng Thi Văn: "Nhưng mà tôi có làm gì đâu, sao lại tức giận chứ."

Tưởng Thi Văn ngửa to con mắt khinh bỉ: "Chính vì cậu cái gì cũng không làm nên mới tức giận đó, cậu tan học có đợi nhỏ cùng về không? Tan học có cùng ngồi nói chuyện với nhỏ không? Có hay tặng mấy món quà nho nhỏ cho nhỏ không?"

Chu Độ thành thật lắc đầu.

Tưởng Thi Văn nói tiếp: "Cho nên người ta mới tức giận đó, thích một người không phải là từng giây từng phút đều muốn ở cạnh người ta sao? Nhỏ nói không thích cậu nữa, nhất định là làm mình làm mẩy với cậu, cậu cứ làm theo lời tớ nói, đảm bảo không thành vấn đề."

Chu Độ cúi đầu nghĩ nghĩ, mỗi ngày đưa Hạ Nghiêu về nhà nhưng chắc mấy nay không được rồi, chân hắn bị thương không tiện. Tan học cùng cậu nói chuyện hả? Thế nhưng tan học cậu ấy lúc nào cũng đọc sách hoặc làm bài tập, hình như không thích nói chuyện phiếm. Về việc tặng mấy món quà nho nhỏ, Chu Độ lại càng lúng túng, bởi vì hắn không biết nên tặng cái gì.

Hắn nói ra suy nghĩ của mình với Tưởng Thi Văn.

Tưởng Thi Văn nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Thành tích của nhỏ chắc không tốt bằng cậu đâu nhỉ, tớ nhớ cậu nhất lớp mà có đúng không?"

Chu Độ gật đầu.

"Vậy thì tốt rồi, tan học cậu có thể giả vờ chỉ nhỏ làm bài tập, như này sẽ không làm trễ nãi việc học tập của nhỏ, cũng có thể tăng thêm tình cảm giữa hai người. Về quà hả..." Tưởng Thi Văn có chút phiền não suy nghĩ: "Cái này tớ bó tay rồi, với lại mỗi người thích những thứ khác nhau, cậu có thể hỏi mấy người bạn của nhỏ xem xem nhỏ thích cái gì, đương nhiên không thể để nhỏ biết, phải len lén thôi."

Chu Độ không hiểu.

Tưởng Thi Văn thở dài nói: "Tặng quà cốt là ở tấm lòng, người ta thích cái gì cậu cũng không biết, đương nhiên phải lặng lẽ đi nghe ngóng rồi, nếu không bị người ta biết được sẽ tức giận đấy."

"Có đúng là chỉ đang làm mình làm mẩy với tôi không đấy?" Chu Độ vẫn có chút không tin, bởi vì mỗi lần hắn dựa vào gần Hạ Nghiêu một chút, Hạ Nghiêu đều bày ra một bộ dạng không được tự nhiên, lẽ nào không phải là chán ghét hắn sao?

"Cậu cứ nghe theo tớ mà làm." Tưởng Thi Văn hình như vô cùng tự tin "Làm sao có thể mới qua một ngày mà không thích nữa, nếu cái việc thích này dễ dàng buông tay như vậy, vậy thì những người từng khổ sở vì tình ai cũng chấm một dấu chấm là có thể đi đến kết thúc rồi."

Chu Độ cảm thấy nhỏ nói hình như cũng khá có lý.

Hạ Nghiêu và An Bồng Bồng đang đứng ở phía xa, Chu Độ ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, trong ngực âm thầm đưa ra quyết định.

19. Chương 19

Chu Độ sau khi âm thầm đưa ra quyết định liền tính toán làm theo những lời Tưởng Thi Văn nói, thực hiện kế hoạch bù đắp lại cho Hạ Nghiêu.

Buổi tối về đến nhà, hắn lấy cuốn nhật ký của Hạ Nghiêu ra xem, càng nhận ra những lời Tưởng Thi Văn nói quả thật rất có lý. Hạ Nghiêu trong nhật ký rõ ràng viết là rất thích mình, mà còn thích 2 năm rồi, làm sao có thể nói không thích là không thích nữa chứ.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười hài lòng, chắc chắn giống như lời Tưởng Thi Văn nói, Hạ Nghiêu chỉ đang làm mình làm mẩy với hắn mà thôi.

Ôm cách nghĩ như vậy, Chu Độ tràn đầy mong đợi ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Vương Hạo còn mơ màng xuất hiện ở cửa Chu gia, người giúp việc Chu gia cho cậu ta vào.

"Chu Độ đâu? Chắc không phải chưa tỉnh đấy chứ." Vương Hạo sau khi vào nhà dòm phòng khách phòng ăn cũng chẳng thấy Chu Độ đâu, người giúp việc Chu gia vội vàng nói: "Chu Độ vẫn còn ở trên lầu, nếu không cháu lên đó xem thử coi."

Chu gia mặc dù có người giúp việc lái xe riêng, nhưng mà bố Chu trước giờ chẳng để cho bọn họ gọi Chu

Độ thiếu gia công tử các kiểu, người giúp việc của Chu gia còn lớn tuổi hơn mẹ Chu Độ, cho nên vẫn luôn giống bố mẹ Chu Độ trực tiếp gọi thẳng tên hắn.

Vương Hạo đùng đùng chạy lên phòng Chu Độ ở tầng hai, cửa phòng Chu Độ vẫn đang đóng chặt. Vương Hạo nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ, chẳng nói chẳng rằng đưa tay lên, đập cửa phòng Chu Độ thùng thùng phát ra âm thanh giống như đang gõ chuông.

"Chu Độ mau dậy đi! Chú Vương Hạo của mày đến đưa mày đi học nè!"

Cửa phòng đột nhiên bị người bên trong kéo ra, Vương Hạo nhìn Chu Độ xuất hiện trước mắt mình, theo bản năng lùi về sau một bước. Kinh nghiệm tác chiến bao năm nói cho cậu ta biết, Chu Độ sau khi xù lông nhất định cho mình một đạp.

Không nghĩ tới Chu Độ sắc mặt vô cùng bình tĩnh nhìn Vương Hạo trước mắt.

"Vào đi." Hắn nghiêng người, ý bảo Vương Hạo vào phòng.

Vương Hạo vô cùng kinh ngạc dòm Chu Độ, không thể tin được hỏi: "Chu Độ có phải mày vẫn chưa tỉnh ngủ đúng không? Mày biết tao là ai không? Mày chắc là mày muốn cho tao vào phòng mày hả?"

Vương Hạo từ lúc nhỏ đã từng cùng chơi với Chu Độ trong phòng hắn, không chỉ tè lên giường của Chu Độ, còn làm hư toàn bộ truyện tranh cùng với đồ chơi mà hắn thích nhất.

Cậu ta tuy rằng chẳng còn nhớ rõ cái việc kia lắm, nhưng mà cái hình ảnh Chu Độ gào khóc đập cậu ta vẫn còn ở đó, cho nên từ đó đến giờ cậu ta chưa bao giờ nghĩ sẽ bước vào phòng Chu Độ dù chỉ một bước.

Chu Độ dòm vẻ mặt đần đồn của Vương Hạo, đưa tay kéo cậu ta vào phòng.

Sau khi bước vào, hắn đẩy Vương Hạo lên giường mình, còn hắn thì kéo cái ghế qua ngồi trước mặt Vương Hạo, gương mặt nghiêm túc nói với Vương Hạo đang còn mông lung nơi chốn nào: "Giúp tao một việc."

"Hả? Việc gì?" Vương Hạo lắp ba lắp bắp hỏi, cậu ta cảm thấy việc này nhất định có ẩn chứa một cái âm mưu to bự nào đấy, nói không chừng giây tiếp theo Chu Độ sẽ ấn cậu ta xuống giường hung hăng đập một trận.

Chu Độ trầm tư trong chốc lát, mở miệng nói: "Giúp tao nghe ngóng xem Hạ Nghiêu thích cái gì."

"Hả?" Vương Hạo hoàn toàn lạc trong sương mù, sao đột nhiên lại nhảy qua đến Hạ Nghiêu rồi.

Chu Độ sớm đã nghĩ xong lí do: "Không phải Hạ Nghiêu giúp gia đình tao một việc lớn sao, tao muốn cảm

ơn cậu ấy, tính tặng cậu ấy một món quà. Nhưng tao không biết cậu ấy thích cái gì, mày giúp tao đi nghe ngóng đi."

Vương Hạo lúc này mới hiểu ý Chu Độ, cậu ta nhìn Chu Độ cầu cứu mình, thái độ lúc này liền đảo ngược 380 độ*.

**cái này là bản raw ghi vậy nên tớ giữ nguyên.*

"Cái này hả." Vương Hạo bắt chéo hai chân, rung rung đùi, cười bỉ ổi nói: "Giúp mày cũng được thôi, mày biết đó, tao vô cùng thích cái bộ mô hình kia, nhưng mà ba tao chẳng mua cho tao. Haizz, còn nói nếu tao thi lọt vào mười hạng đầu trong lớp thì mới cho tao, mày xem đây không phải chính là muốn nói không muốn mua cho tao sao."

Chu Độ biết cậu ta nói cái bộ mô hình kia là cái gì, là bộ mô hình người máy, cực kỳ mắc. Lúc đó mới vào cấp hai, Chu Độ thi được hạng nhất lớp, bố hắn tốn hết mấy chục ngàn mang từ nước ngoài về cho hắn. Vương Hạo sau khi biết được cũng nói với bố cậu ta rằng cậu ta cũng muốn, kết quả bố cậu ta nói: "Đó là phần thưởng hạng nhất của Chu Độ, bố cũng chẳng mong mày thi được hạng nhất, chỉ cần mười hạng đầu bố liền mua cho mày."

Mà Vương Hạo từ khi tốt nghiệp cấp hai cho đến lúc sắp tốt nghiệp cấp ba, chưa bao giờ vào được mười hạng đầu. Cho nên cái bộ mô hình người máy đó vẫn luôn là một vết mực đỏ trong tim cậu ta, thời thời khắc khắc bắt cậu ta nhớ đến nó.

Vương Hạo vừa mở miệng, Chu Độ liền biết cậu ta có ý gì, chính là muốn cái bộ mô hình người máy kia của hắn.

"Chờ mày nghe được tin tức tao muốn, cái kia liền cho mày."

"Thật không?" Vương Hạo từ trên giường bắn ra, một cánh tay ôm lấy Chu Độ nói: "Tao biết Đô Đô của tao là tốt nhất mà!!"

Chu Độ ghét bỏ đẩy cậu ta ra, mặt đen lại: "Không được kêu tên mụ của tao."

"Rồi rồi rồi, không kêu không kêu hahaha." Vương Hạo như một con khỉ vui đến nhảy lên nhảy xuống.

Chu Độ bổ sung thêm: "Nhưng mà mày phải nhớ, không được để Hạ Nghiêu biết."

"Hả?" Vương Hạo bối rối hỏi: "Có ý gì?"

Chu Độ vịn cái ghế đứng lên: "Mày không được để Hạ Nghiêu biết là có người đang nghe ngóng cậu ấy thích cái gì."

Hưng phấn của Vương Hạo lập tức bị dập tắt, cậu ta còn tính đi hỏi trực tiếp Hạ Nghiêu xem cậu thích cái gì mà.

"Vì sao chứ hả?" Vương Hạo chẳng hiểu mô tê hỏi.

Chu Độ chẳng muốn giải thích nhiều với cậu ta: "Nếu như bị tao phát hiện ra Hạ Nghiêu biết có người nghe ngóng cậu ấy thích cái gì, tao sẽ đem đầu mày vặn xuống."

Vương Hạo nhìn vẻ mặt chân thật của Chu Độ, nhịn không được rùng mình một cái. Nhưng vì cái bộ mô hình người máy mà mình thương thương nhớ nhớ đã lâu, cắn răng, cảm giác lần đánh đổi này chắc cũng không thiệt thòi đâu ha.

Hai người cùng nhau đi đến trường, trong lớp vẫn chưa đông lắm, Hạ Nghiêu đã bền lòng vững dạ ngồi ở chỗ của mình viết viết cái gì đó.

Vương Hạo sau khi đỡ Chu Độ xuống ghế ngồi liền chạy ra khỏi phòng học, không biết đi làm cái gì.

Trong phòng học tốp ba tốp năm đều đang cúi đầu làm việc của mình, Chu Độ nhìn chằm chằm bóng lưng của Hạ Nghiêu một hồi, lại nhớ tới những lời mà Tưởng Thi Văn nói với mình, thế là vịn cái bàn đứng lên, khập khiễng từ dưới phòng học đi lên một chuyến, chầm chậm đi đến bên cạnh chỗ ngồi của bạn cùng bàn của Hạ Nghiêu.

Quách Đông Đông lần nào đi học cũng đợi đến lúc sắp vào học rồi mới vội vội vàng vàng chạy vô, cho nên từ bây giờ cho đến lúc bắt đầu tiết đầu tiên của buổi sáng, Chu Độ đại khái vẫn có nửa tiếng để có thể ngồi cùng với Hạ Nghiêu.

Hắn chậm rãi đi bộ quanh chỗ ngồi của Quách Đông Đông một hồi, cuối cùng kéo cái ghế của Quách Đông Đông ra ngồi xuống.

Cơ thể Hạ Nghiêu cứng lại, hô hấp lập tức nhẹ đi. Cậu vốn đang giải một bài tập vật lý, hiện tại Chu Độ lại ngồi ngay bên cạnh, trong đầu cậu chỉ còn lại mấy tiếng ông ông, hoàn toàn không cách nào suy nghĩ được.

Chu Độ đầu tiên là giả bộ dòm chung quanh một lát, sau đó lại dịch dịch sang chỗ Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu ngưng thở không dám nhúc nhích chút nào, cậu chẳng biết Chu Độ này là đang muốn làm cái gì.

Chu Độ len lén nhìn Hạ Nghiêu một cái, thấy cậu hình như cũng không có mở miệng bảo hắn đi ra, vì vậy càng thêm yên tâm đem sức nặng của cơ thể dịch đến ranh giới giữa hai chỗ ngồi.

Hắn nhướng cái cổ lên, dòm bài tập vật lý mà Hạ Nghiêu đang làm, dùng ngón tay chỉ chỉ bài đó nói: "Cậu làm sai rồi." Hắn rút cây bút trong tay Hạ Nghiêu ra, xoẹt xoẹt vài cái trên tờ giấy nháp viết ra toàn bộ

bài giải.

"Cách giải của cậu đã sai ngay từ đầu rồi." Hắn một bên nói, một bên lại dịch dịch cơ thể sát vào Hạ Nghiêu.

Nhịp tim Hạ Nghiêu càng đập càng nhanh, hơi thở thiếu niên vừa ấm áp vừa sạch sẽ của Chu Độ trong nháy ôm lấy Hạ Nghiêu, cậu có chút quyến luyến lén lút hít vào một hơi.

Chu Độ cúi đầu nhìn Hạ Nghiêu trầm mặc chẳng nói tiếng nào, trái tim có chút thấp thỏm. Nhìn thấy bộ dạng Hạ Nghiêu một chữ cũng không muốn nói, bất an để cây bút trong tay xuống, cơ thể cũng giữ một chút khoảng cách với Hạ Nghiêu.

Cả người Hạ Nghiêu vẫn còn có chút hoảng hốt, cậu nhìn thấy Chu Độ hình như muốn rời đi, vội vàng mở miệng nói: "Cảm ơn."

Khóe miệng Chu Độ nhịn không được cong lên, xem ra mấy cái biện pháp mà Tưởng Thi Văn nói cũng khá có tác dụng đó chứ. Hắn thẳng lưng lên, trái tim cảm thấy vô cùng thoải mái nói: "Không cần cảm ơn, còn gì không hiểu cứ việc hỏi tôi."

Hạ Nghiêu nhìn Chu Độ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lấy cuốn đề thi vật lý ra, chỉ vào một bài tập khác nhỏ giọng nói: "Bài này cũng không hiểu."

Chu Độ không nhịn được lại dịch lại gần chỗ Hạ Nghiêu, lại cầm cây bút lên, nhìn chằm chằm đề bài một hồi, sau đó lại viết bài giải ra trên giấy nháp.

Hạ Nghiêu cau mày nhìn bài giải, ánh mắt có hơi đỏ lên hỏi Chu Độ: "Có thể giải thích cho tớ một chút không? Bài giải tớ xem không hiểu lắm."

Chu Độ lập tức mở cờ trong bụng, trên mặt vẫn cố ý bày ra bộ dạng nghiêm túc. Hắn lại cầm cây bút lên, bắt đầu giải thích cho Hạ Nghiêu từng chút một.

Sau khi giảng xong một lần, Chu Độ muốn hỏi xem Hạ Nghiêu nghe có hiểu không. Vừa mới nghiêng đầu qua ánh mắt liền bị gò má của Hạ Nghiêu hấp dẫn, hô hấp như bị kìm lại, ánh mắt nóng như lửa, vội vàng rụt người lại. Hắn ngượng ngùng đặt cây bút xuống một bên, vịn cái bàn đứng lên, muốn đứng dậy rời đi.

Ánh mắt Hạ Nghiêu tối sầm lại, trong tim ngũ vị tạp trần*. Cậu thật sự không hiểu rốt cuộc Chu Độ có ý gì, thế nhưng mà người ta muốn đi, cậu cũng không nói được cái gì, chỉ có thể làm bộ chẳng phát hiện ra, cúi đầu tiếp tục viết đáp án cho bài tập vật lý.

**ngũ vị tạp trần: năm vị (ngọt, chua, cay, đắng, mặn) lẫn lộn*

Chu Độ đứng bên cạnh cái ghế do dự chốc lát, lúc này mới không được tự nhiên mà mở miệng giải thích với Hạ Nghiêu: "Bạn cùng bạn của cậu sắp đến rồi, tôi đi trước."

Hạ Nghiêu vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nghĩ thầm thì ra Chu Độ là vì nguyên nhân này, sau đó thuận miệng nói một câu: "Cậu ta chắc phải một lát nữa mới đến."

Chu Độ nghe Hạ Nghiêu nói như vậy, trái tim nhịn không được vui vẻ nở hoa. Ý Hạ Nghiêu khi nói câu này chẳng lẽ là muốn giữ mình lại ngồi một lát nữa hả ta? Hắn càng nghĩ càng cảm thấy đúng, một bên âm thầm bái phục Tưởng Thi Văn, quả nhiên vẫn là nhỏ hiểu biết nhiều, một bên lại ngồi xuống chỗ của Quách Đông Đông lần nữa.

Thẳng đến khi còn một phút là vào học, Quách Đông Đông mới ngậm cái bánh bao vọt vào phòng học.

Chu Độ vô cùng hài lòng từ chỗ ngồi của cậu ta đứng lên, còn thuận tay vỗ vỗ bả vai của Quách Đông Đông nói: "Ngày mai cậu có thể đến trễ thêm chút nữa."

Làm cho Quách Đông Đông vẻ mặt mơ hồ chẳng hiểu mô tê gì.

20. Chương 20

Hạ Nghiêu cảm thấy gần đấy Chu Độ có chút quái quái.

Ví dụ như bây giờ, đã đến giờ tan học rồi, vậy mà Chu Độ vẫn cứ đứng ở cửa lớp, hình như là đang đợi ai đó. Hạ Nghiêu quay đầu nhìn chỗ ngồi của Vương Hạo, Vương Hạo đã đi sân tập tập luyện rồi mà, hẳn không phải là đang đợi Vương Hạo.

Hôm nay Hạ Nghiêu không cần chạy hậu cần, vì vậy thu dọn đồ đạc định đi về luôn. Đến khi cậu đi qua Chu Độ, cái người vốn đang đứng dựa tường lập tức thẳng người lên, yên lặng đi theo sau cậu.

Hạ Nghiêu cho rằng chắc trùng hợp thôi, cho nên cũng chẳng để ý lắm. Nhưng cho đến khi cậu ra khỏi cổng trưởng, chuẩn bị quẹo về hướng nhà mình mà đi, bóng người phía sau vậy mà vẫn còn đi theo mình.

Hạ Nghiêu dừng lại một chút, xoay người nghi hoặc nhìn Chu Độ ở phía sau. Chu Độ xoay đầu đi, làm bộ như đang ngắm phong cảnh xung quanh. Hạ Nghiêu đành phải xoay người bước tiếp, Chu Độ phía sau lập tức khập khiễng đi theo.

Chờ hắn đi theo mình đến con đường đối diện trường học, lúc này Hạ Nghiêu mới xác định đúng là Chu Độ đang đi theo cậu.

“Cậu có việc gì hả?” Hạ Nghiêu nghi hoặc hỏi.

Chu Độ nắm bàn tay lại đưa lên môi, ho nhẹ một tiếng nói: “Đưa cậu về nhà.”

“Hả?” Hạ Nghiêu càng thêm mơ hồ câu trả của Chu Độ, “Cậu muốn đến nhà tớ? Có chuyện gì hả?”

“Không có việc gì.”

“Vậy…” Hạ Nghiêu vẫn muốn nói thêm mấy câu nữa, Chu Độ cắt ngang cậu: “Mau đi thôi.”

Chu Độ thật là không hiểu nổi Hạ Nghiêu, không phải Tưởng Thi Văn nói chỉ cần đưa cậu ấy nhà cậu ấy sẽ vui vẻ sao? Mà sao Hạ Nghiêu chẳng có chút biểu hiện nào của sự vui vẻ, ngược lại còn cứ hỏi hắn cái vấn đề ngu ngốc tại sao lại muốn đưa cậu ấy về nhà này, lẽ nào muốn hắn nói cho cậu biết, là có người khác bảo hắn phải làm như vậy sao.

Chu Độ tuyệt đối sẽ không để Hạ Nghiêu biết.

“Lẽ nào con đường này chỉ có mình cậu được tôi không được sao, vậy tôi càng muốn đi con đường này.” Chu Độ trầm mặt xuống. Hạ Nghiêu cho rằng hắn giận rồi, vội vàng ngậm miệng, buồn bực cắm đầu đi về phía trước.

Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu không hỏi nữa, ngực thở phào nhẹ nhõm, đi theo phía sau Hạ Nghiêu mãi cho đến khi đưa cậu về hẻm nhỏ không có người kia, mới quay người rời đi.

Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm bóng lưng chuẩn bị rời đi của Chu Độ, nhịn không được mở miệng gọi một tiếng: “Chu Độ.”

Chu Độ vội vàng quay đầu lại.

Hạ Nghiêu chỉ chỉ cái chân của hắn nói: “Chân của cậu sao rồi, đỡ hơn được chút nào chưa?”

Chu Độ mừng thầm trong lòng, trong lòng vô cùng cảm ơn Tưởng Thi Văn, lúc này mới trả lời câu hỏi của Hạ Nghiêu: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

“Tớ nhìn cậu lúc đi bộ vẫn có chút bất tiện.”

“Ờ.” Chu Độ chẳng để ý lắm cúi đầu nhìn thoáng qua cái chân của mình, “Không sao, không có gãy xương, chắc mấy ngày nữa là hết thôi.”

"Vậy…" Hạ Nghiêu dừng một chút, nhìn mặt Chu Độ nói: "Cậu về nhà chú ý an toàn, còn có, cảm ơn cậu đưa tớ về nhà."

Hai chân mày Chu Độ không nhịn được nhướng lên thể hiện sự vui vẻ.

Nhưng mà câu nói tiếp theo Hạ Nghiêu, đánh cho một chút vui vẻ trong lòng hắn nát bấy.

"Có điều sau này cậu đừng đưa tớ về nhà nữa, bọn mình không cùng đường, không tiện chút nào."

Sắc mặt Chu Độ lập tức đen xuống, trong lòng chửi Tưởng Thi Văn một tiếng, sau đó mặt không biểu tình nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu nói: "Đã biết." Sau đó quay người, cũng không thèm quay đầu lại rời khỏi ánh mắt của Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu nắm chặt lòng bàn tay, đợi đến khi nhìn không thấy bóng lưng Chu Độ nữa, cậu mới quay người chầm rãi bước về nhà.

Sau khi Chu Độ rời đi cũng chẳng về thẳng nhà, mà đi đến quán trà sữa ở bên cạnh cổng trường do chị Tưởng Thi Văn mở.

Vương Hạo vẫn còn đang luyện tập, hắn vừa vặn có thể ở đây đợi cậu ta rồi cùng về nhà. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là, hắn muốn hỏi Tưởng Thi Văn, vì sao hắn làm theo lời nhỏ, vậy mà Hạ Nghiêu hình như chẳng có chút vui vẻ nào.

Tưởng Thi Văn đang ngồi sau quầy đọc sách, nhìn thấy Chu Độ khập khiễng từ cửa bước vào, lập tức vui vẻ.

"Thương binh như cậu, sao vẫn còn lắc lư đến chỗ này của tớ hay vậy."

"Có chút việc tìm cậu." Chu Độ nhàn nhạt nói.

Tưởng Thi Văn từ trong quầy bước ra, kéo một cái ghế, nói với Chu Độ: "Ngồi đi, nói tớ nghe kết quả như nào rồi."

May mắn lúc này trong quán không đông khách lắm, chị Tưởng Thi Văn cũng không có mặt, Chu Độ lúc này mới đến bên cạnh Tưởng Thi Văn, đem sự việc xảy ra lúc nãy đầu đuôi gốc nhọn kể hết cho Tưởng Thi Văn.

Tưởng Thi Văn nghe xong cười tủm tỉm, quan sát Chu Độ trên dưới nói: "Thật nhìn không ra cậu vậy mà lại là một người si tình quá nha, bộ dạng cậu đã như vậy còn đưa người ta về nhà nữa."

Chu Độ nhíu nhíu mày: "Không phải cậu nói với tối tan cậu cùng đi về với cậu ấy sao."

"Haizz." Tưởng Thi Văn thở dài, "Dựa theo tình huống mà cậu nói, tớ cảm thấy có hai nguyên nhân mà nhỏ không muốn cậu đưa nhỏ về nhà nữa. Thứ nhất, nhỏ đau lòng cái chân bị thương không tiện của cậu. Thứ hai, không phải cậu nói rồi hả, cậu đưa người ta về nhà mà cả đường đi theo phía sau người chẳng hó hé một tiếng, cậu là dắt chó đi dạo hả. Cậu là người mà, nói chuyện một chút cũng không biết nữa hả? Đưa nhỏ về mà cả đường hai người một câu cũng không nói, cũng làm người ta giận dỗi đấy."

"Cậu lại không nói tôi phải nói chuyện, hơn nữa tôi cũng chẳng biết nói chuyện gì."

Tưởng Thi Văn dựa trên thành quầy nói: "Trời ơi, cậu ở chung với người cậu thích mà muốn nói cái gì bản thân cậu cũng không biết nữa hả? Cái này còn bắt tớ giúp cậu, thôi để tớ đi yêu dùm cậu luôn cho rồi."

Chu Độ tưởng tượng đến việc Tưởng Thi Văn quyến rũ Hạ Nghiêu, lập tức nóng con mắt: "Cậu không được tìm cậu ấy!"

"Ôi trời ơi, tớ nói chơi thôi mà, cậu còn tưởng là thật." Tưởng Thi Văn liếc mắt, "Cậu lần sau đưa nhỏ về nhà, đừng có theo sau mông người ta nữa, đi song song ấy, vừa đi vừa nói chuyện hiểu chưa."

Chu Độ gật đầu.

Tưởng Thi Văn nói tiếp: "Nếu thật sự không biết nói cái gì thì khen nhỏ đi, sau đó nói vài câu dỗ nhỏ vui vẻ. Tỉ như tối qua cậu làm cái gì? Có nhớ tớ hay không các kiểu, đấy cậu coi mà làm đi, đừng có nói mấy cái lời chọc nhỏ giận là được."

"Nói cái gì sẽ làm cậu ấy giận?" Bạn học Chu Độ không hiểu liền hỏi.

"Ví dụ nè, nghìn vạn lần đừng có ở trước mặt nhỏ mà khen mấy đứa con gái khác đẹp, cái này mà nói chắc chắn nhỏ sẽ giận luôn. Còn có nếu như nhỏ có nói mấy cái lời mà làm cho cậu không vui ấy, cũng đừng có xụ cái bản mặt xuống cho nhỏ nhìn, phải cười với nhỏ, phải dỗ nhỏ. Chỉ cần cậu thuận theo nhỏ, nhỏ nhất định sẽ không giận đâu."

Chu Độ nhớ hết mấy lời của Tưởng Thi Văn, nghĩ nghĩ rồi hỏi nhỏ: "Nhưng mà ngày mai cậu ấy không cho tôi đưa cậu ấy về nữa."

"Nếu cậu cảm thấy cái chân không sao nữa thì tiếp tục đưa nhỏ về đi, con gái mà luôn thích cái kiểu nói một đường làm một nẻo, cậu lúc đưa nhỏ về kỳ thực trong lòng nhỏ cũng đang rất là vui vẻ đó."

"Con gái?" Chu Độ lúc này mới nhận ra mình với Tưởng Thi Văn đang nói căn bản không phải là cùng một người.

"Sao vậy?" Tưởng Thi Văn buồn cười nhìn Chu Độ nói: "Có chuyện gì hả?"

Chu Độ trầm mặc một chốc nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn, đi trước đây."

"Đi đi, đi đi." Tưởng Thi Văn phất phất tay, đợi đến lúc Chu Độ đi ra đến cửa, nhỏ đột nhiên thốt ra một tiếng gọi Chu Độ lại.

Chu Độ quay đầu lại.

Tưởng Thi Văn vẻ mặt mang theo một nụ cười xấu xa truy hỏi: "Chu Độ, cậu đã hôn nhỏ chưa? Thật ra tớ cảm thấy nếu như muốn đánh nhanh thắng nhanh, hôn môi cũng là một ý không tồi nha."

Chu Độ nghe Tưởng Thi Văn nói như vậy, lỗ tai lập tức đỏ lên.

Tưởng Thi Văn nhìn cái bộ dạng ngây thơ thuần khiết của hắn, vui vẻ cười ha ha, tiếp tục đùa giỡn hắn: "Cậu tìm cơ hội thử xem, cam đoan hiệu quả xuất chúng."

Chu Độ đỏ đến mang tai, thô lỗ trả cho Tưởng Thi Văn một cậu: "Biết rồi." Sau đó khập khiễng chạy trối chết.

Tưởng Thi Văn ở sau lưng cười đến vui vẻ.

21. Chương 21

Cái việc hôn môi này, đối với Chu Độ độ khó của nó hơi cao, vì hắn chẳng có tí kinh nghiệm nào. Đương nhiên, cái việc đưa người ta về nhà hắn cũng chả có tí kinh nghiệm gì.

Có điều may mắn cái việc đưa người ta về nhà cũng không có đòi hỏi kỹ thuật gì cao siêu, nhưng mà kỹ thuật hôn môi lại có một yêu cầu nhỏ. Bạn học Chu Độ ngây thơ định hôm nay lúc đưa Hạ Nghiêu về nhà sẽ thực hiện kế hoạch của mình, nhưng đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Hạ Nghiêu hôm nay phải ở lại chạy hậu cần, Chu Độ chỉ có thể bám đuôi Hạ Nghiêu đi theo ra sân tập.

Hôm nay Vương Hạo không cần luyện tập, vốn định nhờ vào cái cớ đưa Chu Độ về nhà để thoát khỏi móng vuốt của Trương Dương, rốt cuộc vẫn bị Trương Dương lạnh lùng vô tình kéo đi học thêm.

Cậu ta đi rồi, Chu Độ ngồi một mình trên khán đài, nhìn Hạ Nghiêu bận tới bận lui.

Hôm nay An Bồng Bồng không có ở lại với Hạ Nghiêu, tâm trạng Chu Độ tốt lên không ít. Hắn cảm thấy

mình nên làm cái gì đó, vì vậy cà khập cà khiễng đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu đang bận bấm thời gian cho mấy bạn học tham gia thi chạy ngắn, hoàn toàn không chú ý đến Chu Độ xuất hiện sau lưng mình. Cậu xoay người muốn chạy đến phía bên kia của sân tập, kết quả đầu liền đụng vào lồng ngực của Chu Độ đang đứng phía sau.

Chu Độ vốn đã đứng không vững, lúc này bị Hạ Nghiêu đụng trúng, hai người cùng nhau ngã sấp xuống đất.

Hạ Nghiêu có gầy như nào đi nữa, cũng là một nam sinh thân cao mét tám, sức nặng đè xuống Chu Độ sao có thể chịu được, hắn lập tức kêu đau.

Hạ Nghiêu sợ đến trắng bệch, lần trước do lỗi của mình đã làm chân Chu Độ bị thương rồi, lần này không biết sẽ làm cho Chu Độ biến thành bộ dạng như nào nữa. Cậu luống cuống tay chân từ dưới đất đứng lên, vẻ mặt lo lắng nhìn Chu Độ nằm trên mặt đất.

Chu Độ phát hiện Hạ Nghiêu bị dọa sợ như một con nai ngơ ngác bị kinh động, ánh mắt vừa sợ hãi vừa vô tội mà nhìn mình chằm chằm, nhịn không được trong lòng mềm nhũn. Hắn cố nén đau, muốn từ dưới đất đứng lên. Không ngờ tới Hạ Nghiêu bỗng nhiên đè người hắn xuống nói: "Cậu, cậu đừng nhúc nhích, tớ đi gọi bác sĩ đến."

Chu Độ đã có thể đoán được vẻ mặt của chị gái bác sĩ khi đến đây, hắn vội vàng kéo Hạ Nghiêu lại nói: "Đừng đi."

Hạ Nghiêu nhìn gương mặt trắng bệch của Chu Độ, lo lắng nói: "Tớ thấy cậu hình như rất đau."

Chu Độ quả thật vô cùng đau, nhưng vì không muốn mất mặt trước Hạ Nghiêu, chỉ có thể cố ý bày ra một bộ dạng không có việc gì lớn nói: "Sức nặng của cậu sao có thể làm đau tôi, bây giờ tớ có thể một tay ném cậu ra xa đó cậu tin không."

Hạ Nghiêu đương nhiên chẳng tin, nhưng cậu biết mình không thể nói ra, chỉ có thể nhìn Chu Độ gật gật đầu.

Chu Độ khoe mẽ khí phách nam tử xong vô cùng thỏa mãn, đem đau đớn giấu đi không để Hạ Nghiêu thấy được, chậm rãi dựa vào Hạ Nghiêu đứng lên.

Một bạn học từ bên kia chạy về phía Hạ Nghiêu thở hổn hển, khom người đưa tay khoác lên vai Hạ Nghiêu, đứt quãng hỏi: "Cậu… bấm giây chưa, bao nhiêu đấy?"

Chu Độ khó chịu nhìn cái cánh tay khoác lên vai của Hạ Nghiêu, vị bạn học kia chẳng có chút tự giác nào, đi lên trước mặt Hạ Nghiêu, muốn xem đồng hồ bấm giây trên tay cậu.

"Này." Chu Độ duỗi cánh tay dài của mình ra, đẩy vai của vị bạn học ra, "Nói thì cứ nói, việc gì phải dựa vào gần như vậy."

Vị bạn học kia cũng không giận, lau lau mồ hôi trên trán nói: "Gì vậy ba, Hạ Nghiêu là vợ mày hả, dựa tí cũng không cho."

Mặt Hạ Nghiêu lập tức đỏ lên.

Chu Độ suýt chút nữa cắn trúng lưỡi, trừng mắt với vị bạn học kia khó chịu nói: "Mày nói nhảm gì đó!"

Nghe thấy hắn nói như vậy, tim Hạ Nghiêu nhịn không được nhói một cái, cậu không muốn lại nghe thêm mấy lời làm mình thêm đau lòng từ miệng Chu Độ nữa, chỉ có thể chen miệng nói: "Lúc nãy quên mất bấm rồi, xin lỗi nha, không thì chúng ta làm lại nữa đi?"

Hạ Nghiêu không dấu vết đứng cách xa Chu Độ một khoảng, tận lực kéo dãn khoảng cách với hắn.

"Để tớ nghỉ một lát! Hồi nãy tớ chạy liều mạng như vậy, thế mà cậu chẳng bấm giờ! Cậu có lẽ đã bỏ qua kỷ lục chạy ngắn tốt nhất trong cuộc đời tớ rồi đó." Bạn học nam cố ý làm lố chọc cười.

Hạ Nghiêu vội vàng cầm lấy chai nước bên cạnh đưa đến tay bạn học kia, vô cùng áy náy nói: "Xin lỗi, cực khổ cậu rồi. Tớ tin chắc kỷ lục tốt nhất của cậu chắc chắn sẽ xuất hiện tại hội thao."

Chu Độ nhìn gương mặt Hạ Nghiêu mang theo ý cười nhìn vị bạn học kia, trong lòng tức đến muốn oanh tạc luôn rồi. Không đúng, nếu lúc này hắn là một quả bong bóng, đại khái khí bên trong cũng đủ để bay lên trời ba ngày.

Bạn học nam kia nhận lấy chai nước trong tay Hạ Nghiêu, thân thiết ôm lấy cổ Hạ Nghiêu nói: "Ai, Nghiêu Nghiêu dạo này cậu càng ngày càng trở nên có thể nói chuyện rồi." Thanh âm của câu ta vẫn còn bay lơ lửng, cả người đã bị một cỗ sức mạnh kéo ra ngoài.

Chu Độ tức giận đùng đùng kéo áo vị bạn học kia, kéo hắn đến bên cạnh mình.

Bạn học nam đang muốn uống nước, chai nước đã mở nắp đổ hết lên người. Mặt cậu ta sầm lại, khó chịu rống lên một câu với Chu Độ: "Bị điên hả."

Bầu không khí trở nên giương cung bạt kiếm.

Hạ Nghiêu cho rằng Chu Độ vẫn còn tức giận vì cái câu "Cậu ấy là vợ mày hả" lúc nãy, cuống quít đưa tay ra kéo Chu Độ nói: "Cậu mau buông cậu ấy ra."

Cậu không mở miệng vẫn còn tốt, cậu vừa mở miệng Chu Độ liền cho rằng Hạ Nghiêu đang bênh vị bạn học nam kia. Hắn nắm chặt lấy áo người kia, giọng nói lạnh lùng: "Không buông."

Bạn học nam "Bốp" một tiếng đập chai nước đang cầm trên tay xuống đất, hai tay chợt nắm lấy cổ áo của Chu Độ.

Hai người cứ như vậy mà nắm lấy nhau, không ai nhường ai.

Hạ Nghiêu ở một bên vô cùng sốt ruột, may mắn lớp trưởng thể dục vừa vặn đi qua bên này. Cậu ta mới đi tới đã phát hiện bầu không khí có chút không bình thường.

"Như vậy là sao?"

"Không biết sao mà hai người bọn họ lại đánh nhau." Hạ Nghiêu vội vàng giải thích.

Lớp trưởng thể dục chen vào giữa hai người, đẩy bọn họ ra: "Bọn mày làm gì vậy, cùng lớp với nhau, đừng để mấy đứa lớp khác nhìn thấy cười cho."

Bạn học nam bị chai nước đổ lên ướt hết, giọng nói không vui nói với lớp trưởng thể dục: "Mày hỏi Chu Độ coi nó muốn làm cái mẹ gì."

Chu Độ lúc này cũng đã bình tĩnh lại, nhận ra việc này quả thật là do mình giận chó đánh mèo với vị bạn học kia. Hắn dừng lại, mở miệng nói với vị bạn học kia một câu xin lỗi. Sau đó cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của mọi người, xách ba-lô lên đeo lên vai, quay người một mình đi về phía cổng trường.

Vết thương ở chân hắn vẫn chưa lành hẳn, bước đi lúc này vẫn còn khập khiễng. Hạ Nghiêu nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, trong lòng từng cơn đau đớn.

Cuối cùng cũng đưa ra quyết định, cứ cho là Chu Độ không thích mình, chán ghét mình. Cứ cho là tương lai bọn họ chỉ có thể làm bạn học bình thường, cậu cũng không buông tay phần tình cảm này nữa.

Vì cậu yêu Chu Độ, đã khắc sâu vào tận xương tủy, không có cách nào thoát khỏi nữa.

"Xin lỗi." Hạ Nghiêu hướng vị bạn học kia cùng với lớp trưởng thể dục gật gật đầu thể hiện áy náy, rồi xoay người, không chút do dự chạy về phía Chu Độ.

Trong lòng Chu Độ đang tức đến điên rồi, nếu như đem cái cách nghĩ lúc này nói với Tưởng Thi Văn, Tưởng Thi Văn nhất định sẽ nói cho hắn biết, cái cảm giác của hắn lúc này không phải là tức giận, mà là ăn giấm rồi.

Nhưng mà bây giờ Tưởng Thi Văn không có ở đây, Chu Độ chỉ có thể một thân một mình khó chịu. Ô, không phải, là một thân một mình ăn giấm.

Hạ Nghiêu sau khi đuổi kịp Chu Độ, đưa tay kéo kéo ống tay áo của hắn. Lúc Chu Độ nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, tức giận trong lòng đã được vớt bớt. Ánh mắt nhìn thấy Hạ Nghiêu bước tới, một chút giấm chua trong lòng cũng biến mất không dấu vết.

Dù là như vậy, lúc Hạ Nghiêu kéo kéo ống tay áo của hắn, hắn vẫn còn không được tự nhiên mà bỏ đi.

Hạ Nghiêu cắn rắng, tiếp tục mặt dày mở miệng nói: "Hồi nãy té còn đau không?"

Chu Độ xoay người hung hăng trừng mắt với Hạ Nghiêu, ngực hắn thật sự rất đau, nhưng không phải là do bị Hạ Nghiêu đè, mà là hắn giận đến phát đau.

Hạ Nghiêu nhìn dáng vẻ Chu Độ, cho rằng hắn vẫn còn tức giận. Vội vàng mặt mày áy náy nói: "Đều là do tớ không tốt, không thì tớ đi với cậu đến bệnh viện khám thử."

Chu Độ đang định từ chối, trong đầu bỗng nhiên hiện lên lời của Tưởng Thi Văn —— Nếu muốn đánh nhanh thắng nhanh, hôn môi cũng là một ý không tồi nha.

Hắn gắt gao nhìn đôi môi của Hạ Nghiêu hồi lâu, Hạ Nghiêu cho rằng Chu Độ không muốn quan tâm mình, mặc dù trong lòng đau đến muốn khóc, nhưng vẫn cố nén chua xót nói với Chu Độ: "Nếu cậu không muốn tớ đi với cậu, sau khi về nhà nhất định phải đi bệnh viện khám thử nha."

Cậu nói xong định xoay người rời đi, Chu Độ ở bên cạnh bỗng nhiên đưa tay ra, đem Hạ Nghiêu kéo đến bên cạnh mình.

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chu Độ kéo Hạ Nghiêu dùng khá nhiều sức, Hạ Nghiêu thiếu chút nữa té cả người lên người hắn. Xung quanh sân tập khắp nơi đều là học sinh ở lại để luyện tập, Chu Độ không có ngu, cũng biết lúc này hôn Hạ Nghiêu không thích hợp.

Hắn cầm lấy cánh tay Hạ Nghiêu đi ra ngoài cổng trường, Hạ Nghiêu bị hắn kéo lảo đảo sắp ngã, vội vàng hỏi: "Chu Độ cậu muốn làm gì."

"Đưa cậu về nhà. " Chu Độ đầu cũng không quay lại nói.

Hạ Nghiêu muốn nói không cần đâu, lại sợ Chu Độ không vui, chỉ có thể bị Chu Độ kéo về phía trước. Đợi đến khi ra đến cổng trưởng, Chu Độ lúc này mới buông Hạ Nghiêu ra.

Chu Độ nhớ kỹ những thứ Tưởng Thi Văn bảo hắn làm, lúc đi cố ý đi bên phải Hạ Nghiêu. Hạ Nghiêu cúi đầu nhìn mấy ngón chân, tạm thời không biết phải làm sao bây giờ.

"Tối hôm qua cậu làm gì?" Chu Độ đột nhiên mở miệng hỏi.

Giọng nói Hạ Nghiêu căng thẳng, trả lời: "Cũng không có gì, về nhà làm được một đề thi, học từ vựng tiếng Anh rồi đi ngủ."

Lúc này bọn họ đã đi tới một con hẻm nhỏ vắng vẻ, Chu Độ dựa theo trình tự Tưởng Thi Văn dạy hắn, hỏi tiếp: "Cậu có nhớ tôi không?"

"Cái, cái gì?" Hạ Nghiêu nghi ngờ hình như tai mình có vấn đề rồi.

Chu Độ cho rằng Hạ Nghiêu chưa nghe rõ, liền dừng lại, quay đầu nhìn cậu lần nữa mở miệng nói: "Cậu có nhớ tôi không?"

Hạ Nghiêu trợn mắt nhìn, đôi môi có chút run rẩy, không thể tin được hỏi Chu Độ: "Cậu có biết cậu đang nói gì không?"

Chu Độ đương nhiên biết mình đang nói cái gì, hắn không nghe được đáp án như mình mong muốn, không vừa lòng nhăn mày lại.

Sắc mặt Hạ Nghiêu trắng bệch, cậu nghĩ có lẽ nào là Chu Độ đang giỡn với mình không?

Chu Độ nhìn chằm chằm đôi môi của Hạ Nghiêu, nghĩ thầm, mình muốn hôn cậu ấy. Vì vậy hắn làm luôn.

Hắn đẩy Hạ Nghiêu một cái, đẩy lên bức tường xám phía sau. Đây là do lúc trước khi hắn xem phim điện ảnh học được, hắn nhớ nam chính chính là đẩy nữ chính đến bên tường như này, sau đó hôn lên.

Chu Độ chẳng cho Hạ Nghiêu thời gian phản ứng, đem môi mình mãnh liệt dán lán đôi môi cậu.

Hạ Nghiêu mở to hai mắt, nhịp tim nhất thời dừng lại.

Qua vài giây, không, có lẽ là vài phút. Toàn bộ máu trong cơ thể cậu mới bắt đầu chậm rãi lưu thông, thân thể không ngừng run rẩy.

Tim Chu Độ như đang đánh trống, tùng tùng tùng như muốn ù tai. Hắn gắt gao dán lên đôi môi của Hạ Nghiêu, lại chẳng biết tiếp theo phải làm gì, còn có, tại sao Hạ Nghiêu không nhắm mặt lại chứ. Hắn nhớ nữ chính trong các bộ phim đều nhắm lại vòng tay qua cổ nam chính mà ta?

Bị Hạ Nghiêu sững sờ nhìn mình, Chu Độ rốt cuộc cũng cảm nhận được một chút ngượng ngùng.

Bọn họ cứ như vậy mũi kề mũi, môi dán môi, mắt to trừng mắt mắt nhỏ một lúc lâu, Hạ Nghiêu chợt tỉnh lại, cố gắng đẩy một cái, kiên quyết đẩy Chu Độ ra ——

"Chu Độ cậu điên rồi hả?" Cậu bỏ lại câu này, chạy trối chết, chỉ để lại Chu Độ đứng một mình trong con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Vẻ mặt Chu Độ có chút không tin còn một chút mơ màng, hắn rốt cuộc phải làm như thế nào, Hạ Nghiêu mới có thể thích hắn lần nữa? Rõ ràng hắn đều… đều dựa theo như lời của Tưởng Thi Văn mà làm, từng bước từng bước, ngay cả thứ tự cũng không dám sai một bước.

Nhưng mà Hạ Nghiêu chạy mất rồi, Hạ Nghiêu cảm thấy hắn điên rồi.

Mình chẳng lẽ là điên thật rồi sao, Chu Độ mặt không biến sắc nghĩ, chỉ có điên rồi mới ngu ngốc đi tin những lời Tưởng Thi Văn nói. Chẳng có tí tác dụng nào.

Lúc Hạ Nghiêu chạy về đến nhà, cả người không cầm được run rẩy, cậu dựa vào dựa nhà, hai tay ôm lấy cơ thể chậm rãi ngồi xuống.

Trên môi hình như vẫn còn lưu lại vị đạo của Chu Độ, cậu vô thức đưa tay ra chạm nhẹ vào, cuối cùng cũng sụp đổ, vùi đầu vào đầu gối khóc nức lên.

Ngày hôm sau là cuối tuần, ánh mắt Chu Độ mang theo một chút thanh sắc nhàn nhạt, mặt không biểu tình từ trên lầu bước xuống.

Người giúp việc của Chu gia đang ôm em gái Chu Độ, mẹ Chu được bố Chu đỡ lấy, ba người đều hướng ánh mặt về phía Chu Độ đang bước xuống lầu.

"Tối hôm qua có phải lại thức khuya nữa đúng không?" Bố Chu không hài lòng nhìn Chu Độ.

Mẹ Chu thì lại vỗ vỗ cánh tay chồng mình nói: "Tụi thanh niên thức khuya cũng có sao, anh nghĩ ai cũng giống mình sao."

Chu Độ đi về phía huyền quan*, mang giày vào, giúp bố mẹ mở cửa.

*huyền quan: là một cái lối đi nhỏ nối từ cửa nhà đến phòng khách, để giá treo áo khoác hoặc tủ giày.

Mẹ Chu hơi nhíu mày, bà cảm thấy không phải con trai mình thức khuya, mà giống như tâm trạng không tốt.

Bà dạo này vẫn đang ở cữ, cộng thêm sự việc kia của con gái, cho nên đều đặt hết chú ý lên người bé con, không quan tâm đến Chu Độ lắm.

"Chu Độ qua đây." Bà vẫy vẫy tay, Chu Độ nghe thấy đi đến bên cạnh mẹ mình, "Lát nữa để bố con lái xe, con ngồi ở phía sau với mẹ."

Bố Chu Độ vốn muốn để tài xế riêng của nhà mình lái, để ông ngồi với vợ mình, nhưng mà lời này của vợ, ông cũng không thể cự tuyệt được, chỉ có thể hiền lành đi xuống dưới tầng hầm lấy xe.

Người giúp việc ôm bé con đứng một bên, mẹ Chu kéo cánh tay của con trai mình, nghiêng mặt sang cười cười nhìn con trai hỏi: "Sao đấy, có bí mật nào muốn kể cho mẹ nghe không?"

Chu Độ lắc đầu.

"Haizz, xem ra con trai tôi trưởng thành rồi, lúc trước cái gì cũng với tôi hết."

Chu Độ có chút không được tự nhiên nghiêng đầu sang một bên.

"Vậy mẹ đoán một chút, có phải con trai mẹ có người thích rồi không?"

Chu Độ quay đầu, kinh ngạc nhìn mẹ mình.

Mẹ Chu không nhịn được cười lên, con trai của mình quả nhiên vẫn con non lắm, "Cái này có là gì, mẹ cũng nói cho con một bí mật, mẹ cấp hai đã có bạn trai rồi."

Chu Độ không được tự nhiên phản bác: "Không có người thích."

"Ồ ~ " Mẹ Chu ý vị thâm trường nhìn con trai mình, cười cười nói: "Nếu con không muốn nói với mẹ thì thôi, đợi đến lúc con muốn nói, mẹ bất cứ lúc nào cũng có thể giúp con giải quyết vấn đề nha." Bà nghịch ngợm nháy mắt với Chu Độ một cái, xe của bố Chu cũng vừa vặn chạy đến.

Cả nhà bọn họ muốn đi bệnh viện để Chu Châu tái khám.

Chu Độ không nghĩ tới sẽ gặp Tưởng Thi Văn ở bệnh viện, lúc hắn nhìn thấy Tưởng Thi Văn sắc mặt trong nháy mắt đen lại, mà Tưởng Thi Văn hoàn toàn chẳng ra gương mặt trầm xuống của Chu Độ, nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

Ánh mắt mẹ Chu đảo qua một vòng trên người con trai cùng với mỹ nữ trước mặt, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, nói với Chu Độ: "Con đi chơi với bạn con một lát đi."

Chu Độ vẻ mặt không tình nguyện, cuối cùng vẫn đi theo Tưởng Thi Văn ra chòi nghỉ mát ở trong sân của bệnh viện.

"Mặt sao bốc mùi thế, tớ vẫn còn đợi cậu mời tớ đi ăn nè." Tưởng Thi Văn mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Chu Độ nhìn Tưởng Thi Văn một hồi, trầm giọng hỏi: "Cậu đang đùa tôi có phải không?"

Vẻ mặt Tưởng Thi Văn ù ù cạc cạc, "Tớ đùa cậu cái gì?"

Chu Độ nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, đem việc xảy ra trong con hẻm nhỏ hôm qua nói hết với Tưởng Thi Văn.

Tưởng Thi Văn sau khi nghe xong, gương mặt xinh đẹp cũng lộ ra một chút nghi hoặc. "Không phải chứ." Nhỏ lẩm bẩm nói thầm một câu.

Cuối cùng hình nhỏ nhớ ra cái gì đó, nói với Chu Độ: "Tớ khẳng định tớ không đùa cậu, nhưng mà tớ muốn biết một chuyện, quan hệ của hai cậu bây giờ là gì, đang quen nhau hả?"

Quen nhau? Sắc mặt Chu Độ tối sầm lại, Hạ Nghiêu đã tỏ rõ không thích hắn, sao có thể đang quen nhau với cậu ấy được chứ.

Tưởng Thi Văn sau khi nghe Chu Độ nói không có, cả người đều cảm thấy xong rồi, "Hai cậu vẫn mà vẫn chưa quen nhau hả, chời má, tớ chỉ cậu mấy cái gì rồi, chỉ cậu đùa giỡn lưu manh với người ta rồi."

Chu Độ nghe nhỏ nói vậy, sắc mặt càng thêm khó coi. Cái gì gọi là đùa giỡn lưu manh với người ta, hắn mới không đùa giỡn lưu manh với Hạ Nghiêu.

"Đợi chút, Chu Độ, tớ muốn hỏi cậu một vấn đề, làm sao cậu biết người ta thích cậu vậy, nhỏ nói với cậu hay là?"

Chu Độ nhìn lướt qua Tưởng Thi Văn: "Tôi tự mình biết được."

"Cho nên mới hỏi làm sao cậu biết được đó, nhỏ viết thư tình cho cậu hả?"

Chu Độ lắc đầu.

Tưởng Thi Văn cũng gấp rồi, "Nếu cậu không nói thật với tớ, tớ làm sao có thể giúp cậu được."

Chu Độ suy nghĩ chốc lát, nói với nhỏ: "Tôi xem nhật ký của cậu ấy."

"Nhật ký?"

"Trong nhật ký cậu ấy nói thích tôi mà."

"Cũng có thể nói là cậu lén xem nhật ký của người ta, sau đó cho là nhỏ thích cậu, tiếp theo dựa vào những lời tớ nói mà đùa giỡn lưu manh với người ta."

Chu Độ lập tức không vui, hắn không có lén xem nhật ký của Hạ Nghiêu, cái quyển nhật ký kia của Hạ Nghiêu rõ ràng để ở chỗ ngồi của hắn, mà nếu đã để ở chỗ ngồi của hắn, không phải chính là ý bảo hắn có thể xem sao?

Thế nhưng hắn không muốn nói nhiều với Tưởng Thi Văn, chỉ có thể ậm ờ gật đầu.

Tưởng Thi Văn hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng nhỏ hỏi Chu Độ lần nữa: "Vậy tớ hỏi cậu một vấn đề nữa, cậu có thích nhỏ không?"

Chu Độ cảm thấy Tưởng Thi Văn hỏi một câu thừa thãi, Tưởng Thi Văn cũng cảm thấy như vậy, vì vậy nói tiếp: "Chu Độ ơi, quá trình yêu đương bình thường là đầu tiên phải tỏ tình rồi mới đến đùa giỡn lưu manh, cậu mới nhào vô đã đùa giỡn lưu manh đương nhiên người ta sẽ bị dọa sợ mà chạy mất."

Chu Độ cả giận nói: "Tôi đều làm theo những gì cậu nói mà!"

Tưởng Thi Văn nghĩ thầm trong lòng lẽ nào là đang trách mình sao, rồi lại ôm tâm trạng thôi lỡ giúp rồi thì giúp cho trót, nói với Chu Độ: "Vầy đi, cậu tỏ tình trước đi, thành công thì tớ sẽ nói với cậu bước tiếp theo phải làm như nào."

"Tỏ tình?"

"Đúng rồi."

Chu Độ trầm mặc, Tưởng Thi Văn cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ, "Đừng nói với tớ cậu không làm."

"Biết rồi." Chu Độ nói xong câu đó liền đứng lên, "Tôi hiểu ý của cậu rồi."

Nhận thức được những lời nhắc nhở của Tưởng Thi Văn, hắn lúc này mới biết, vấn đề trước giờ mình luôn bỏ qua ——- hắn từ trước đến giờ cũng chưa nói với Hạ Nghiêu tình cảm của hắn, cái việc hắn thích cậu, Hạ Nghiêu một chút cũng chẳng biết.

Thì ra hắn đem cái chuyện quan trọng như vậy quên mất tiêu.

Chu Độ muốn lập tức chạy đến bên cạnh Hạ Nghiêu nói với cậu tình cảm của hắn đối với cậu, nhưng mà lý trí lôi hắn về. Hắn nói cảm ơn với Tưởng Thi Văn, bọn họ đi vào trong bệnh viện.

Vết thương ở chân của Chu Độ đã tốt lên khá nhiều, bác sĩ khám cho hắn nói: “Hai ngày nữa thì có thể khỏi hẳn.”

Hai ngày cuối tuần đối với Chu Độ mà nói, trở nên vô cùng gian nan. Hắn muốn gặp Hạ Nghiêu, vô cùng muốn.

Thế nhưng điều mà hắn không biết, Hạ Nghiêu bên kia vẫn còn đang chìm đắm trong những hồi ức đau khổ.

23. Chương 23

Sáng sớm thứ hai, Chu Độ đã đến lớp học. Làm cho hắn ngạc nhiên chính là, Hạ Nghiêu lần nào cũng đến trường sớm vậy mà chưa tới.

Hắn lấy điện thoại ra xem giờ, cách thời gian lên lớp còn hơn 50 phút nữa. Chu Độ từ chỗ ngồi của mình đứng lên, ngồi xuống ghế của Mập mạp, như vậy Hạ Nghiêu vừa đến liền có thể nhìn thấy hắn rồi.

Chu Độ quyết định rồi, đợi giờ chào cờ hôm nay kết thúc, hắn sẽ tỏ tình với Hạ Nghiêu. Đương nhiên, hắn cũng tính xin lỗi Hạ Nghiêu cái việc bữa hôm hôn cậu, đợi đến khi Hạ Nghiêu nhận lời rồi mới hôn cậu.

Chỉ đáng tiếc, hắn đợi được Mập mạp đến, nhưng lại không đợi được Hạ Nghiêu.

Chờ đến lúc Hạ Nghiêu bước vào phòng học, tiếng chuông thông báo vào học vừa vặn vang lên. Chu Độ chỉ có thể quay về chỗ ngồi của mình.

Sau khi Hạ Nghiêu bước vào lớp học, vội vội vàng vàng lấy sách Ngữ văn ra, rồi móc ra một cuốn vở, cúi đầu viết chính tả thơ cổ.

Chu Độ vẫn yên lặng một mực nhìn bóng lưng của Hạ Nghiêu, bà chủ tiệm đứng ở cửa lớp dòm xung quanh xem tình hình đọc sách buổi sáng của mọi người, vừa liếc mắt liền nhìn thấy hai con mắt đang ở không của Chu Độ.

"Khụ khụ!" Bà chủ tiệm nhìn chằm chằm về phía Chu Độ, nặng nề ho một tiếng. Bạn cùng bàn của Chu Độ vội vàng lấy khuỷu tay đụng đụng hắn, hắn lúc này mới quay trở về.

"Ngày mốt là đến kỳ kiểm tra tháng rồi, các cô cậu có thể chú ý một chút được không. Có một vài người đừng tưởng rằng mình thi được vài lần hạng nhất là có thể xem thường, lần này hạng nhất nếu như bị lớp bên cạnh lấy được, tôi xem mấy cô cậu làm sao ăn nói với tôi."

Mọi người đều biết bà chủ tiệm đang nói ai, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Chu Độ. Chu Độ làm vẻ chẳng liên quan đến mình, chậm rãi mở cuốn sách Ngữ văn trên tay mình ra.

Kiểm tra đối với Chu Độ mà nói là một việc nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa trong các việc nhỏ, lúc tiểu học hắn vẫn còn dương dương tự đắc* vì việc được điểm tuyệt đối. Bây giờ hả, cho dù có thi được hạng nhất toàn trường cũng chẳng làm trong lòng hắn gợn tí sóng nào.

** dương dương tự đắc: kiêu ngạo*

Mẹ Chu Độ vẫn luôn nói với hắn một câu: "Việc học là việc của con, con thích tự nhiên sẽ chú tâm học hành, không thích mẹ ép con thế nào cũng chẳng có tác dụng."

Chu Độ không biết mình có thích việc học hay không, hắn chỉ biết việc học đối với hắn mà nói chỉ là một phần của cuộc sống, giống với việc ăn cơm, mặc đồ hằng ngày. Kiểm tra thì hắn lại càng không thèm để ý, hạng nhất hay hạng bét, trong lòng hắn đều như nhau.

Nhưng mà kể từ sau khi Hạ Nghiêu nói với hắn cậu muốn được thông minh như hắn, muốn học giỏi như hắn, Chu Độ cảm thấy hạng nhất thật ra vẫn còn tác dụng đó chứ, có thể khiến Hạ Nghiêu chú ý mà không phải sao?

Nghĩ đến đây, hắn điều chỉnh thái độ nghiêm túc một chút.

Thứ hai theo thông lệ chào cờ đầu tuần, tuần này đến phiên lớp bọn họn kéo cờ, Chu Độ bị lớp trưởng thể dục kéo đi cầm cờ.

Kỳ thực trong lòng hắn vô cùng không muốn đi, bởi vì như này, vào lúc hết giờ chào cờ hắn sẽ không thể nào đi tìm Hạ Nghiêu được.

Lớp trưởng thể dục ra sức khen ngợi hắn, rồi còn lôi mấy cái gì mà đây là niềm vinh dự của lớp chúng ta vân vân các kiểu ra nói. Chu Độ bị cậu ta phiền không chịu được, chỉ có thể đồng ý đề nghị của cậu ta.

Đợi đến khi một ngày học dài kết thúc, Chu Độ như bình thường đứng ở cửa lớp đợi Hạ Nghiêu cùng về. Lúc Hạ Nghiêu đi qua hắn, đến nhìn không thèm nhìn hắn một cái.

Chu Độ muốn nói chuyện với cậu, Hạ Nghiêu vậy mà lại nhanh chóng chạy lên vài bước, bắt kịp An Bồng Bồng ở trước mặt. Hôm nay đến lượt An Bồng Bồng chạy hậu cần, Hạ Nghiêu đi đến bên cạnh nhỏ nói: "Hôm nay tớ giúp cậu cho."

Sắc mặt An Bồng Bồng đỏ lên, ánh mắt sáng long lanh nhìn Hạ Nghiêu.

Bọn họ cứ như vậy đi mất, chỉ để lại cho Chu Độ hai bóng lưng kề nhau. Hắn một bên nói thầm trong lòng không được tức giận, một bên lặng lẽ đi theo phía sau hai người kia.

Lớp trưởng thể dục nhìn thấy Chu Độ liền cười với hắn nói: "Tao nhìn mày đi lại không sao rồi, chân lành rồi hả?"

Chu Đô không để ý ừ một tiếng.

Lớp trưởng thể dục lại nói tiếp: "Hôm nay đấu với tao hai vòng được không?"

Chu Độ lúc này mới chuyển ánh mắt đến trên người đối diện, "Được thôi." Hắn đơn giản khởi động tay chân, nhảy vài cái tại chỗ.

Dù sao thì Hạ Nghiêu tạm thời cũng không đi đâu được, đấu với lớp trưởng thể dục hai vòng cũng không nhằm nhò gì. Suy cho cùng hắn cũng muốn tham gia hội thao năm nay, mấy năm trước hắn chưa bao giờ lọt ra khỏi top 3 của cuộc thi chạy bền, lần này chân bị thương, đã mấy ngày chẳng luyện tập gì rồi.

"Đến đây đến đây." Lớp trưởng thể dục vô cùng hưng phấn lôi Chu Độ ra đường chạy, hai người chuẩn bị tư thế, đợi khi lớp trưởng thể dục hô bắt đầu, liền mãnh mẽ chạy vọt về phía trước.

Hạ Nghiêu mặc dù đứng bên cạnh An Bồng Bồng giúp đỡ, thế nhưng toàn bộ lực chú ý đều bị Chu Độ hút mất tiêu, làm lúc cậu đưa nước cho An Bồng Bồng, trực tiếp buông tay làm chai nước rớt thẳng xuống đất.

"Cậu làm sao vậy hả?" An Bồng Bồng khom lưng nhặt chai nước ở dưới đất lên, "Có chút lơ đãng."

Hạ Nghiêu treo lên một nụ cười xin lỗi, lắc lắc đầu tiếp tục giúp nhỏ phân phát đồ.

Ở trước mặt người khác, Hạ Nghiêu luôn luôn có cảm giác mình lớn hơn bọn họ rất nhiều, dù sao cậu cũng sống nhiều hơn người ta biết bao nhiêu năm. Thế nhưng vừa nhìn thấy Chu Độ, Hạ Nghiêu liền cảm thấy mình lại biến thành con người năm đó khổ sở vì một tình yêu vô vọng. Muốn tới gần hơn, lại sợ bản thân bị ghét bỏ.

Những người bên cạnh sau khi luyện tập xong ngồi nghỉ ngơi đã lấy hết nước suối, An Bồng Bồng nhìn nhìn nói: "Bọn mình có cần phải đến phòng dụng cụ lấy thêm một ít nước qua đây không?"

Hạ Nghiêu gật gật đầu, khiêng đồ cái loại công việc cần thể lực này đương nhiên không thể để con gái làm được. Một bạn học đang nghỉ ngơi ở bên cạnh đứng lên nói: "Vậy để tớ đi cho."

An Bồng Bồng đỏ mặt từ chối: "Không cần đâu, cậu vừa mới chạy xong, nghỉ một lát đi, bọn mình không bưng nguyên một thùng, không có việc gì đâu."

Vị bạn học kia đại khái cũng khá mệt rồi, nghe thấy An Bồng Bồng nói vậy cũng không tiếp tục khăng khăng muốn bưng nữa.

Sau khi Chu Độ chạy xong hai vòng, lại đi đến chỗ vừa nãy mà Hạ Nghiêu đứng, nhưng chẳng thấy người đâu. Hắn tưởng là chắc Hạ Nghiêu đã về nhà rồi, vội vàng từ đường chạy chạy đến một bạn học đang ngồi nghỉ ngơi trên khán đài.

"Hạ Nghiêu đâu?" Hắn thở hổn hển hỏi.

Người kia vặn chai nước suối lại, chỉ về hướng phòng dụng cụ: "Cậu ấy cùng với An Bồng Bồng đi lấy nước rồi."

Chu Độ xoay đầu nhìn về hướng phòng dụng cụ, trực tiếp chạy thẳng qua bên kia. Lúc hắn chạy qua đường

chạy, vừa vặn xoẹt qua lớp trưởng thể dục.

"Ê, sao đấy? Không chạy nữa à?" Lớp trưởng thể dục vừa chạy vừa ngoái đầu lại hỏi.

Chu Độ phất phất tay với cậu ta, đầu cũng chẳng thèm quay lại cứ hướng về phía phòng dụng cụ mà chạy.

Sắp đến cửa phòng dụng cụ, Chu Độ dừng lại ổn định hơi thở, phòng dụng cụ ở lầu hai, mà bên này bình thường chẳng có người. Chu Độ nghĩ thầm, một lát nữa đem An Bồng Bồng đi chỗ khác, hắn có thể tỏ tình với Hạ Nghiêu ở chỗ này.

Lời tỏ tình Chu Độ đã tập đi tập lại vào cuối tuần, cảm thấy bản thân không có vấn đề gì phải lo nghĩ.

Hắn hít sâu một hơi, bước lên cầu thang. Lầu trên vắng vẻ chỉ có mỗi tiếng bước chân không nhanh không chậm của hắn, gần đến phòng dụng cụ, Chu Độ đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương.

Hắn siết chặt tay lại, đứng ở ngay cửa phòng dụng cụ, tính đẩy cửa đi vào.

Bên trong cánh cửa khép hờ đột nhiên truyền đến một giọng nói thẹn thùng của con gái: "Tớ, tớ thích cậu, Hạ Nghiêu."

Chu Độ cảm thấy da đầu hắn nổ rồi, nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ đẩy mạnh cánh cửa lớn của phòng dụng cụ ra.

Một tiếng loảng xoảng, cánh cửa lớn đập mạnh vào bức tường lại bật ra trở lại. Hai người trong phòng đều bị giật mình, không hẹn mà cùng quay đầu lại.

An Bồng Bồng không nghĩ tới Chu Độ bỗng nhiên xuất hiện, da mặt liền đỏ lên như có thể chảy ra máu. Nhỏ đem mảnh giấy được cắt hình trái tim màu đỏ đang cầm trong tay nhét vào tay của Hạ Nghiêu, hốt hoảng từ bên cạnh Chu Độ chạy ra ngoài.

Chu Độ nắm chặt bàn tay lại, đứng ở cửa một tiếng cũng không nói nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu ở trong phòng.

Hạ Nghiêu lập tức có cảm giác như bị bắt gian tại trận, bức thư tình mà An Bồng Bồng nhét vào tay cậu như một cụ khoai lang phỏng tay, Hạ Nghiêu lập tức không biết phải xử lý như nào mới ổn.

Chu Độ từng bước từng bước tiến về phía Hạ Nghiêu, hắn bước thật chậm, thế nhưng mỗi bước đều như đang giẫm lên trên trái tim của Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu theo bản năng cảm giác có chút nguy hiểm, cậu nắm chặt bức thư tình trong tay, thân thể khẽ

run lên.

"Tớ, tớ đi trước đây." Cậu không dám ngẩng đầu lên nhìn Chu Độ, rũ mắt xuống muốn từ bên cạnh hắn chạy đi.

Chỉ đáng tiếc Chu Độ không cho cậu cơ hội này, hắn đưa tay ra kéo Hạ Nghiêu đến bên cạnh mình.

"Lấy ra." Hắn trầm giọng nói.

Hạ Nghiêu hoảng sợ quay đầu nhìn Chu Độ, không biết hắn muốn cậu lấy ra cái gì.

Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu nắm chặt bức thư tình của An Bồng Bồng trong tay, ngọn lửa trong lòng đã đốt hắn đến sắp mất đi lý trí rồi.

Hắn nắm lấy cổ tay của Hạ Nghiêu, kéo cậu đến trước mặt mình, sau đó gỡ từng ngón tay của Hạ Nghiêu ra, lấy bức thư tình trong tay Hạ Nghiêu ra.

"Nói cái gì mà không thích tôi, thì ra là vì nhỏ kia?" Chu Độ cầm bức thư tình đặt trước mắt Hạ Nghiêu.

"Không phải…" Hạ Nghiêu mở miệng, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào.

"Vậy thì vì sao cậu lại không thích tôi?" Chu Độ kề sát Hạ Nghiêu, toàn bộ hơi thở khi nói chuyển đều phả vào mặt Hạ Nghiêu, "Bây giờ tôi biết rồi, cậu không thích tôi, là vì cậu thay lòng rồi."

Viền mắt Hạ Nghiêu lập tức đỏ lên, cậu nhìn gương mặt Chu Độ gần ngay trước mắt, giọng nói khàn khàn: "Chu Độ, cầu xin cậu."

"Cầu xin cậu bỏ qua cho tớ đi."

Chu Độ cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Nghiêu nói: "Tôi không bỏ, là cậu nói thích tôi."

Nước ở hốc mắt Hạ Nghiêu trực trào ra, Chu Độ không nghĩ tới Hạ Nghiêu sẽ khóc, lập tức luống cuống tay chân.

"Rõ ràng là lỗi của cậu." Hắn buông cổ tay của Hạ Nghiêu ra, lùi về sau một bước lẩm bẩm.

"Là lỗi của tớ." Sắc mặt Hạ Nghiêu trắng bệch, đôi môi run rẩy nói: "Tớ không nên gặp cậu, không nên thích cậu, không nên trở về nơi này một lần nữa. Vì sao người chết không phải tớ, Chu Độ vì sao không phải tớ?"

Chu Độ nghe không hiểu cậu đang nói gì, nhìn thấy Hạ Nghiêu nói muốn chết, trái tim co rút, đau đến không thể thở nổi.

"Cậu muốn chết sao? Cậu chán ghét tôi đến như vậy sao?" Hắn nhịn không được rống lên, "Cậu không thích tôi vậy thì tại sao lại đi viết cuốn nhật ký đó, không thích tôi tại sao lại ở trong bệnh viện nói với tôi những lời đó!"

Hai mắt Hạ Nghiêu chợt mở to, Chu Độ biết rồi, Chu Độ cái gì cũng biết hết rồi.

"Tôi…" Chu Độ căng thẳng nhìn gương mặt của Hạ Nghiêu, run rẩy mở miệng, mang theo một tia khẩn cầu: "Cậu có thể hay không đừng thích An Bồng Bồng."

Hạ Nghiêu không nói lời nào, chỉ mạnh mẽ lắc đầu.

Trái tim Chu Độ từng cơn đau đớn, hắn thật sự nhịn không được nữa, giơ hai cánh tay ôm lấy Hạ Nghiêu vào lòng, vùi đầu vào cẩn cổ của cậu, khó chịu nói: "Cậu đừng thích An Bồng Bồng có được không, tôi thích cậu Hạ Nghiêu, cậu có thể thích tôi một lần nữa được không?"

Hạ Nghiêu bị Chu Độ ôm vào trong ngực nghe được câu này, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

24. Chương 24

Giọt nước mắt kia như một giọt axit sulfuric đậm đặc rớt xuống cần cổ Chu Độ, nóng đến run người. Hắn không dám buông Hạ Nghiêu ra, cũng không dám nhìn gương mặt đang khóc của Hạ Nghiêu, chỉ có ôm thật chặt Hạ Nghiêu vào lòng.

"Chu Độ." Hạ Nghiêu run rẩy mở miệng nói: "Cậu có thể nói lại lần nữa không?"

"Nói cái gì." Chu Độ giọng to trầm trả lời.

Sắc mặt Hạ Nghiêu tái nhợt, cậu mở miệng, thật lâu mới phát ra âm thanh: "Nói cậu, cậu thích tớ. Có thể nói lại lần nữa không?"

Chu Độ chợt dùng sức ôm chặt Hạ Nghiêu vào lòng, giọng nói trầm thấp ghé vào bên tai Hạ Nghiêu nói: "Hạ Nghiêu anh thích em."

"Hạ Nghiêu anh thích em."

“Anh thích em, vô cùng thích em.”

“Anh yêu em, Hạ Nghiêu.”

Những lời này Hạ Nghiêu đã đợi hai đời, cậu hình như vẫn chưa thể tin được, ngọ ngoạy đẩy Chu Độ ra, ánh mắt gắt gao nhìn gương mặt của Chu Độ, như là muốn xác nhận người trước mắt chính có phải là Chu Độ thật hay không.

Chu Độ bị cậu nhìn đến xấu hổ, không được tự nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác. Khóe mắt lại nhìn thấy một tia mất mát phủ lên gương mặt Hạ Nghiêu, liền vội vàng quay đầu lại.

Hai người cứ như vậy yên lặng mà nhìn đối phương, một cơn gió nhẹ từ ô của sổ chẳng bao giờ đóng chui vào, lướt qua đôi gò má của Hạ Nghiêu.

Gương mặt Chu Độ bị ánh mắt thâm tình của Hạ Nghiêu bao lấy nóng lên. Hắn mang vẻ mặt mong đợi nhìn Hạ Nghiêu nói: “Đến lượt em rồi.”

“Cái gì?” Hạ Nghiêu có chút mơ hồ.

“Đến lượt em nói.”

“Nói cái gì?”

“Nói em thích anh!” Chu Độ nhất thời sốt ruột, “Anh đã nói với em, bây giờ đến lượt em nói rồi, nói mau lên.”

Mi mắt Hạ Nghiêu bỗng nhiên cong lên, cậu đưa tay lên vòng lấy cổ Chu Độ, môi hai người không có chút thông báo nào cứ như vậy mà dán vào nhau.

Chu Độ không nghĩ tới Hạ Nghiêu sẽ chủ động hôn hắn, hai mắt lập tức mở to.

Hạ Nghiêu gần ngay trước mắt đang nhắm hai mắt lại, lông mi hơi rung động, gương mặt thanh tú nhuộm một tầng đỏ.

Nụ hôn này như một chiếc lông chim, nhẹ nhàng lướt qua trái tim của Chu Độ. Ghẹo hắn đến căng da đầu, cả người tê dại như bị điện giật.

Cái hôn của Hạ Nghiêu vừa chạm vào liền biến mất, Chu Độ vẫn chưa quay trở về, Hạ Nghiêu đã buông hắn ra.

"Em." Hạ Nghiêu sau khi ghẹo hôn cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, cả gương mặt đều đỏ lên nói: "Em cũng thích anh Chu Độ."

Nhịp tim Chu Độ ngay lập tức như một cơn bão giật mạnh 180 km/h, ánh mắt nhìn Hạ Nghiêu như một chú cún nhìn thấy xương, ngữ khí mang theo mong đợi hỏi: "Vậy bây giờ anh hôn em, em sẽ không giận dỗi nữa chứ?"

Hạ Nghiêu hốt hoảng cuối đầu xuống, nhỏ bé yếu ớt như con muỗi nói: "Bọn mình, phải về sân tập thôi."

Chu Độ sốt ruột, hắn nắm lại cổ tay của Hạ Nghiêu, kéo cậu lại không cho đi: "Không được, hồi nãy em mới vừa hôn anh, anh phải hôn lại." Hắn còn chưa dứt lời, đã vác cả bản mặt đến trước mặt của Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu theo bản năng lùi về sau một bước, thế nhưng lại bị Chu Độ ôm thắt lưng kéo về.

"Em hôn anh rồi, anh cũng phải hôn, vậy mới công bằng." Hắn vừa nói vừa hôn lên đôi môi của Hạ Nghiêu.

Trong lòng Hạ Nghiêu vừa chua xót vừa ngọt ngào, đối với những ký ức về những lần hôn môi với Chu Độ cậu chẳng lạ lẫm gì, bọn họ trước đây lúc lăn giường chẳng cần biết trước hay sau, Chu Độ đều rất thích hôn cậu.

Mắt, mũi, tai, quai hàm, cả người từ trên xuống dưới hình như đều được Chu Độ hôn qua.

Hạ Nghiêu nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại những khoảnh khắc Chu Độ đã từng hôn cậu, đôi môi hơi mở ra theo bản năng.

Bạn nhỏ Chu Độ ngây thơ thuần khiết vẫn luôn cho rằng hôn môi chính là môi dán vào môi, không nghĩ tới vẫn có thể mở miệng. Cả người hắn kích động, vô sự tự thông* mà mút lấy môi dưới của Hạ Nghiêu.

**vô sự tự thông: tự học được không cần ai dạy*

Động tác này làm cho hai người toàn thân tê rần như bị điện giật, nhịp tim Chu Độ đập nhanh như sắp nổ tung, Hạ Nghiêu cũng như vậy, lúc bọn họ rốt cuộc cũng buông nhau ra cả hai đều có chút hít thở không thông.

"Đi, đi thôi." Hạ Nghiêu lắp bắp nói với Chu Độ, Chu Độ chẳng nói gì, chỉ là nhìn Hạ Nghiêu không chớp mắt.

Hạ Nghiêu cảm thấy ánh mắt nóng rực của Chu Độ làm cho cả người cậu cũng nóng lên, chỉ có thể giả bộ đi bưng mấy chai nước suối, hốt hoảng từ bên cạnh Chu Độ chạy ra ngoài.

Chu Độ như một con sủng vật cỡ lớn, Hạ Nghiêu đi đến đâu hắn theo đến đó. Không chỉ có vậy, hắn một bên đi theo sau Hạ Nghiêu, một bên lải nhải hỏi không ngừng: "Bọn mình ngày mai có thể hôn môi không?"

"Bọn mình ngày mốt có thể hôn môi không?"

"Bọn mình…"

"Đừng nói nữa." Hạ Nghiêu xấu hổ lên tiếng cắt ngang Chu Độ, "Lấy nước trước đi, các bạn đều đang chờ đó."

"Ờ." Chu Độ bất mãn lầm bầm một câu, tranh thủ lúc bưng nước giúp Hạ Nghiêu, như cũ vẫn chưa chịu chết tâm tiếp tục hỏi: "Ngày mai thật sự không được hả?"

Hạ Nghiêu bị hỏi đến cả gương mặt như muốn cháy lên, chỉ có thể ậm ờ nói một tiếng ừ.

Giọng nói Chu Độ có chút ủy khuất: "Nhưng mà anh muốn."

Hạ Nghiêu hận không thể chôn đầu xuống đất: "Anh đừng có nói nữa."

Chu Độ không vui, hắn nắm lấy cái tay đang cầm nước suối của Hạ Nghiêu, nhìn cậu chằm chằm nói: "Sao không nói nữa, anh thích em, anh muốn hôn em. Ngày mai cũng muốn, ngày kia cũng muốn, ngày nào cũng muốn."

Hạ Nghiêu bị hắn nói đến xấu hổ không thôi, chỉ có thể ấp úng nói: "Được thì cũng được, nhưng mà phải vào lúc không có người…"

Cậu vẫn chưa nói xong, Chu Độ đã nhanh chóng hôn một cái lên môi cậu, như chiếm được tiện nghi mà cười ngu ngốc: "Bây giờ không có người."

"Đừng quậy nữa Chu Độ." Cả gương mặt Hạ Nghiêu đỏ bừng, trong ngừng ôm mấy chai nước suối: "Bọn mình qua đây lâu lắm rồi, nhanh về sân tập thôi."

Chu Độ hài lòng heng heng hai tiếng, đi theo sau Hạ Nghiêu, đắc ý đến độ cái đuôi sau lưng dựng thẳng lên trời.

25. Chương 25

Lần tiếp theo đưa Hạ Nghiêu về nhà, Chu Độ lo lắng chuẩn bị rất nhiều. Hai người sóng vai mà đi, cách một giây Chu Độ lại đưa ánh mắt len lén nhìn Hạ Nghiêu bên người.

Hạ Nghiêu tay nắm chặt quai đeo ba lô, trái tim vẫn luôn đập chẳng theo quy luật. Nhà cậu cách trường không xa, đi qua một con đường lớn đông đúc, rồi quẹo qua một con hẻm nhỏ không người, là có thể đến một căn nhà nhỏ có chút cũ kỹ được cậu và mẹ thuê.

Chu Độ nhớ đến những lời Tưởng Thi Văn nói, lúc bước đi muốn nói một vài câu để điều hòa bầu không khí, vì vậy liền mở miệng hỏi Hạ Nghiêu: "Tối hôm qua em làm gì?"

Hạ Nghiêu không dám quay đầu nhìn hắn, cố gắng giữ một chút khoảng cách với hắn, sợ người khác sẽ nhìn ra được bầu không khí hồng phấn bất thường giữa bọn họ. Bước chân cậu dừng lại một chút, cúi đầu nhẹ giọng trả lời: "Cũng không làm gì, xem sách thôi."

Chu Độ không đợi được nữa hỏi tiếp câu nữa: "Vậy em có nhớ anh không?"

Hạ Nghiêu đỏ mặt gật đầu.

Chu Độ cũng vội vàng nói: "Anh cũng nhớ em." Nói xong hắn nhịn không được bổ sung câu nữa: "Anh ngày nào cũng nhớ em."

"Đừng nói nữa." Hạ Nghiêu luống cuống cắt ngang Chu Độ, "Bị người khác nghe được thì không tốt đâu."

Chu Độ lập tức mất hứng, hắn bước nhanh ra trước mặt Hạ Nghiêu, chặn cậu lại nói: "Vì sao không thể nói, anh chính là thích…"

"Chu Độ." Hạ Nghiêu hoảng sợ nhìn, xung quanh toàn là người, thỉnh thoảng còn có vài bạn học về muộn lướt qua bọn họ. Hạ Nghiêu kéo Chu Độ chạy nhanh mấy bước, quẹo vào trong cái hẻm nhỏ không người kia.

Đợi đến lúc không có người, Hạ Nghiêu mới dừng lại nói với Chu Độ: "Bọn mình đều là nam."

Chu Độ nghe vậy, cau mày nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu nói: "Anh biết."

"Cho nên, ở trước mặt người khác, bọn mình không thể không kiêng nể gì như vậy được, biết không? Bọn mình… ở chỗ đông người chỉ có thể làm bạn học bình thường thôi." Nói xong Hạ Nghiêu thấp thỏm nhìn Chu Độ.

Thật ra Chu Độ trước giờ chẳng nghĩ đến chuyện này, hắn cân nhắc chốc lát nói: "Nhưng mà anh thích em,

em là nam anh cũng thích."

Câu nói của hắn chỉ vô tình, thế nhưng lại nói trúng làm cho sống mũi Hạ Nghiêu có chút cay, cậu mở miệng giọng nói nghẹn ngào: "Anh không sợ, những người khác nói chúng ta là đồng tính sao?"

"Không sợ, " Chu Độ tiến tới một bước nói: "Đồng tính thì làm sao, nếu như thích em chính là đồng tính, vậy thì bọn mình cùng làm một đôi đồng tính luyến ái đi, ai dám nói em, anh đánh người đó."

Hạ Nghiêu đem một tia khổ sở nuốt vào trong lòng, ngẩng đầu cười với Chu Độ: "Anh không sợ em cũng không sợ, nhưng mà, lúc ở trưởng phải chú ý một chút, đợi tốt nghiệp xong rồi tính tiếp được không?"

Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu thật sự rất để ý việc này, chỉ có thể gật đầu đồng ý yêu cầu của cậu. Hạ Nghiêu thấy mình thuyết phục được hắn, thở phào nhẹ nhõm, rồi lại như nhớ đến việc gì, hỏi tiếp: "Cái, cái bức mà An Bồng Bồng đưa cho em, có thể trả lại cho em không?"

Cậu vừa dứt lời, từng cọng lông trên người Chu Độ như bị thiêu cháy. Hắn đưa tay vào trong túi quần đồng phục, nắm chặt bức thư tình, gương mặt cảnh giác hỏi: "Em muốn làm cái gì, anh nói em nghe, em bây giờ không được phép thích người khác, chỉ có thể thích anh."

Hạ Nghiêu dở khóc dở cười giải thích: "Anh nghĩ nhiều rồi, em chỉ muốn trả bức thư lại cho cậu ấy mà thôi."

Chu Độ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng lại chẳng có ý gì muốn trả bức thư lại cho Hạ Nghiêu, "Ngày mai anh giúp em bỏ vào hộc bàn của nhỏ là được rồi, em lấy về nhà có phải muốn lén lút xem không?"

Hạ Nghiêu nghĩ thầm, đó là bức thư viết cho em, cho dù xem cũng là xem quang minh chính đại, sao có thể gọi là lén lút xem chứ. Nhưng lời này đương nhiên cậu không thể nói trước mặt Chu Độ được, lắc lắc đầu nói với Chu Độ: "Ngày mai không được."

"Tại sao?" Lông mày Chu Độ dựng lên, "Chẳng lẽ em thật sự muốn lấy về xem hả?"

Hạ Nghiêu vội vàng giải thích: "Không phải, chỉ là còn hai ngày nữa là đến kỳ thi tháng rồi, em đợi thi xong rồi mới trả lại cho cậu ấy, nếu không thì sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng đi thi của cậu ấy."

Chu Độ nghe xong, trong lòng vẫn bất mãn như cũ, hắn lẩm bẩm: "Thi thì có gì mà ảnh hưởng tâm trạng chứ." Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng rốt cuộc vẫn đưa bức thư trong tay cho Hạ Nghiêu, cuối cùng vẫn còn không yên tâm mà căn dặn: "Nhất định không được xem."

Hạ Nghiêu liên tục gật đầu cam đoan mình sẽ không lén xem, vẻ mặt Chu Độ mới lộ ra được một chút yên tâm.

Trong hẻm nhỏ thỉnh thoảng sẽ có mấy đứa nhóc chạy tới chạy lui, Hạ Nghiêu nhìn đồng hồ trên tay một chút, nói với Chu Độ: "Cũng trễ lắm rồi, anh mau về nhà đi."

Chu Độ còn muốn ngốc với Hạ Nghiêu một chốc nữa, nhưng đã đưa người về đến nhà rồi, hình như không còn lý do gì để có thể tiếp tục ở lại nữa. Hắn rũ mặt xuống, suy sụp ừ một tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi.

Hạ Nghiêu đứng sau lưng hắn, nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn một hồi, nhịn không được mở miệng gọi một tiếng: "Chu Độ."

Chu Độ quay đầu lại, mơ hồ nhìn Hạ Nghiêu. Hạ Nghiêu giơ tay lên, vẫy vẫy tay với hắn, cười nói: "Ngày mai gặp."

Tâm tình Chu Độ lập tức tốt lên, đúng vậy, ngày mai hắn lại có thể nhìn thấy Hạ Nghiêu rồi.

Hắn thích Hạ Nghiêu.

Chờ đến khi không còn thấy bóng lưng của Chu Độ nữa, lúc này Hạ Nghiêu mới xoay người đi về hướng nhà mình. Ngày hôm nay là ngày vui vẻ nhất trong hai đời của cậu, Hạ Nghiêu cảm thấy bước chân của mình nhẹ đi không ít.

Lúc sắp về đến cửa nhà, Hạ Nghiêu nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang dừng bên kia không xa. Sống trong tòa nhà này đa số công nhân, bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe xa xỉ như vậy, làm cho Hạ Nghiêu không nhịn được mà quay đầu lại mấy lần.

Đợi đến lúc cậu đi lên tầng trên, một người phụ nữ khí chất ưu nhã, trang điểm tinh tế từ trên lầu bước xuống. Hạ Nghiêu nghiêng người dán vào bức tường, muốn nhường bà xuống lầu. Không nghĩ tới khi người phụ nữ đó đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu lại dừng lại.

Cái cầu thang trong cái tòa nhà cũ kỹ này vừa nhỏ vừa hẹp, bà dừng lại, khoảng cách giữa Hạ Nghiêu và người phụ nữ thoáng cái đã được kéo gần thêm rất nhiều.

Mùi nước hoa dễ chịu trên người người phụ nữ kia chậm rãi quấn quanh chóp mũi của Hạ Nghiêu, bà vừa lễ độ vừa xa cách mà cười với Hạ Nghiêu: "Hạ Nghiêu?"

Hạ Nghiêu kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt, trong lòng nghi hoặc làm sao bà lại nhận biết mình.

"Xin hỏi cô là?"

Người phụ nữ kia không trả lời câu hỏi của Hạ Nghiêu, chỉ cười nhẹ rồi gật đầu với cậu, sau đó xoay người tiếp tục đi xuống dưới.

Hạ Nghiêu nhìn người phụ nữ lên chiếc xa xỉ kia, lúc này mới chầm chậm bước lên lầu.

Cánh cửa lớn trong nhà lúc này đang được khép hờ, Hạ Nghiêu dựa gần vào liền ngửi thấy được từ trong nhà bay ra một mùi giống như mùi nước hoa của người phụ nữ kia.

Mẹ Hạ đang ngồi ở trong phòng khách chật hẹp, lúc Hạ Nghiêu đẩy cửa vào, phát hiện trên bàn cơm trong nhà đặt một ly trà nhỏ.

"Mẹ." Hạ Nghiêu đứng ở cửa gọi một tiếng, mẹ Hạ lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

"Tan học rồi hả?" Mẹ Hạ kéo ra một nụ cười với con trai mình, sau đó đứng lên hỏi: "Có đói bụng không, bây giờ mẹ đi nấu cơm cho con."

Hạ Nghiêu một bên đi cất ba lô vào trong phòng, một bên hỏi: "Sao hôm nay mẹ về sớm vậy?"

Mẹ Hạ không nói gì, Hạ Nghiêu tưởng bà không nghe thấy, lại hỏi lại một câu: "Người mới nãy đến nhà là ai vậy? Con nhìn thấy một người phụ nữ ở cầu thang."

Sắc mặt mẹ Hạ không tốt lắm, bà cầm lấy cái tạp dề treo trên tường, không để ý ừ một tiếng.

Hạ Nghiêu nói tiếp: "Bà ấy là ai vậy, sao bà ấy có vẻ như biết con?"

Ngón tay đang thắt tạp dề của mẹ Hạ dừng lại, sau đó ngữ khí bình thản nói: "Là bạn của mẹ, rất nhiều năm rồi không gặp, hôm nay ở vùng khác qua đây thuận tiện đến thăm mẹ."

Hạ Nghiêu lúc này cũng theo bà vào nhà bếp, cậu khom lưng lật lật mấy củ khoai tây trên mặt đất, ngẩng đầu nói với mẹ: "Tối nay ăn cái này đi."

Mẹ Hạ cười, nói được.

Hạ Nghiêu dù sao cũng là người sống đến hai kiếp, vừa nhìn liền nhận ra mẹ mình có chút tâm tình không yên, cậu vừa gọt vỏ khoa tây vừa nói: "Sao trước giờ chưa từng nghe nói mẹ có một người bạn nhiều tiền như vậy?"

Tay cầm mui của mẹ Hạ chợt nắm chặt lại, bà ngừng hồi lâu mới mở miệng hỏi Hạ Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu, con có cảm thấy đi theo mẹ cực khổ không?"

Hạ Nghiêu trong lòng khẽ động, cười nói, "Mẹ, mẹ nói câu này, con được mẹ một thân một mình nuôi lớn như vậy, nói khổ phải là mẹ khổ mới đúng, con khổ chỗ nào chứ."

Mẹ Hạ cười khổ một tiếng, khom lưng kéo Hạ Nghiêu đang ngồi chồm hổm dưới đất lên, "Được rồi, ở đây không cần con giúp đâu, con đi vào phòng học bài đi."

Hạ Nghiêu biết tính cách mẹ mình cố chấp, nghe vậy liền đặt củ khoai tây trong tay xuống, cậu mở vòi nước chà chà tay, vừa vẫy nước vừa nói với mẹ mình: "Vậy cũng được, con đi đọc sách đây, hai ngày nữa đến kỳ thi tháng rồi."

Mẹ Hạ lúc này mới cau mày nói: "Sao mấy ngày trước không nói cho mẹ biết, hôm nay trong nhà hết thịt rồi, bây giờ mẹ đi siêu thị coi thử còn không."

"Mẹ đừng đi nữa." Hạ Nghiêu níu lại cánh tay của mẹ Hạ, "Bây giờ đã mấy giờ rồi, không nói đến việc có còn thịt hay không, cho là có đi, nhưng chắc chắn không phải là thịt tươi."

Mẹ Hạ cảm thấy cậu nói cũng đúng, "Vậy thôi sáng mai mẹ đi mua xương về hầm canh."

Hạ Nghiêu biết mình không ngăn cản được mẹ mình, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chu Độ sau khi tắm rửa xong liền xui vào ổ chăn, hắn tựa vào đầu giường, trong tay đang cầm cuốn nhật ký mà Hạ Nghiêu viết cho hắn.

Hắn một bên xem, một bên nhịn không được mà cười ngu ngốc, điện thoại di động lúc này đột nhiên vang lên.

Chu Độ cầm lên liền nhìn, là Vương Hạo gọi tới. Hắn vừa mới nhận nút nghe, liền nghe thấy Vương Hạo trong điện thoại hét to: "Chu Độ bây giờ mày đang ở đâu? Nhanh qua đây! Trương Dương bị đập!"

Chu Độ từ trên giường đứng lên, khom lưng kéo ngăn kéo ra, vừa đặt cuốn nhật ký vào bên trong vừa hỏi: "Sao đấy, mày nói chậm một chút, bây giờ hai đứa bay đang ở đâu?"

Vương Hạo bên kia hình như có rất nhiều người, nói nhao nhao ầm ĩ, một hồi lâu, hắn mới quay lại điện thoại rống lên với Chu Độ: "Tụi tao đang ở trước của tiệm nét trên con đường ăn vặt phía sau trường học, mày nhanh ra đây đi!" Cậu ta vừa nói dứt câu, cũng cúp điện thoại luôn.

Chu Độ thầm mắng Vương Hạo một tiếng ngu ngốc, rồi nhanh chóng thay bộ đồ ngủ ra.

Lúc hắn xuống dưới lầu, mẹ Chu đang ôm em gái đi lại ở trong phòng khách. Bà thấy bộ dạng Chu Độ vô cùng gấp gáp, nhíu nhíu mày hỏi: "Đã trễ thế này rồi còn đi đâu nữa?"

Chu Độ một bên mang giày một bên nói với mẹ mình: "Vương Hạo gọi con có chút chuyện, con đi một tí rồi về."

Mẹ Chu quét mắt nhìn Chu Độ nói: "Đã trễ thế này rồi còn có việc gấp gì chứ, hai đứa con không phải lại đi ra ngoài lại việc xấu đó chứ."

Chu Độ kéo cánh cửa nhà mình ra, quay đầu lại nói với mẹ Chu: "Không phải đâu, chỉ là có chút chuyện nhỏ thôi, đừng nói cho bố biết giúp con với." Nói xong liền liền như một con gió biết mất.

Người giúp việc của Chu gia ôm lấy Chu Châu trong tay mẹ Chu, vẻ mặt lo lắng nói: "Bà chủ, đã sắp chín giờ rồi."

"Không sao." Mẹ Chu ngồi trên ghế sofa, cầm lấy ly nước mật ong mà người giúp việc đã pha, nhấp một miếng nói tiếp: "Thằng nhóc này ấy mà, nghịch ngợm một chút mới tốt."

Người giúp việc Chu gia thấy mẹ người ta cũng chẳng quan tâm, vì vậy cũng thông minh im miệng không dám nói nữa.

Chu Độ cả đường hấp tấp đón xe chạy đến trường, hắn ngồi trong xe liên tục gọi cho Vương Hạo, nhưng vẫn chẳng có ai nghe máy.

"Bác tài nhanh lên một chút." Chu Độ nhịn không được giục tài xế trước mặt.

Vị tài xế kia xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Chu Độ, chậm rãi nói: "Có nhanh hơn nữa cũng chỉ có 4 bánh thôi, cũng không bay được, đã tối thế này còn có chuyện gì gấp gáp thế."

Chu Độ chẳng có tâm trạng nói chuyện với tài xế, nghe ổng nói vậy liền im miệng nghiêng đầu sang một bên.

Qua khoảng hơn 20 phút nữa Chu Độ cuối cùng cũng đến được cái quán nét đen kia ở sau trường học, hắn vừa xuất hiện, liền có người rống lên một tiếng: "Chu Độ!"

Lúc này Chu Độ mới nhận ra Vương Hạo và Trương Dương ở trong góc phòng.

"Sao vậy?" Chu Độ chạy đến bên cạnh bọn họ, sốt ruột hỏi.

Khóe miệng Vương Hạo như bị đấm một cú, hiện lên vết bầm tím. Cậu ta bĩu môi nói: "Vừa bị đập."

"Ai đập?"

Vương Hạo không lên tiếng, Trương Dương ở bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn mở miệng nói: "Bọn Lưu Tam Cường."

Trường học nào cũng có vài tên côn đồ văn dốt võ nát, Lưu Tam Cường chính là một trong số đó. Hắn thường bị trường học gửi về nhà giấy phê bình, thế nhưng vẫn như cũ tao thích tao làm, mấy người Chu Độ bình thường chẳng hề có chút dây mơ rễ má gì với bọn họ. Do Lưu Tam Cường tác oai tác oái trong trường không đủ thỏa mãn, bình thường hay sẽ hay đi chơi với mấy tên côn đồ ở đầu đường xóm chợ.

"Mày không có việc đi chọc hắn làm cái gì?"

"Tao không có!" Vương Hạo sốt ruột giải thích: "Hôm nay tan học tao muốn đến đây chơi game giải trí một chút." Cậu ta nói chuyện, có chút chột dạ mà quét mắt sang Trương Dương ở bên cạnh.

Thành tích của Vương Hạo trong ba người là kém nhất, Chu Độ không phải là người quá để ý đến thành tích, cho nên từ trước đến giờ chẳng quan tâm đến chuyện học hành này của Vương Hạo. Thế nhưng Trương Dương thì không giống hắn, mỗi lần trước khi kỳ thi bắt đầu, cậu ta đều giúp Vương Hạo học thêm, để cho Vương Hạo có thể làm bài không đến mức quá tệ.

Vương Hạo là một tên chẳng thích học hành, mỗi lần bị Trương Dương bắt đi học thêm, ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thật ra vẫn vô cùng kháng cự.

Chu Độ vẫn luôn cảm thấy đây là chuyện của hai đứa kia, cho nên trước giờ chẳng tham dự vào, xem ra hôm nay Vương Hạo lén lút trốn Trương Dương, một mình chạy đến tiệm nét này chơi game rồi.

"Sao lại đánh nhau?" Chu Độ mỗi tay một người, kéo hai tên đang ngồi ở đất lên.

Đợi đến lúc Trương Dương đứng lên, hắn mới phát hiện cậu ta bị thương còn nặng hơn Vương Hạo. Một con mắt hoàn toàn xưng lên, trên mặt thì chỗ xanh chỗ tím, dường như còn có thể nhìn thấy mấy vết máu.

"Sao lại nghiêm trọng như vậy?" Chu Độ cau mày, hắn kéo cánh tay của Trương Dương nói: "Nhanh đi với tao đến bệnh viện."

"Đừng đụng nó!" Vương Hạo hét lên một tiếng, đẩy tay của Chu Độ ra nói: "Cánh tay nó bị thương rồi."

Chu Độ hung hăng trừng mắt với Vương Hạo, "Lát nữa tìm mày tính sổ, đưa Trương Dương đi bệnh viện trước đã."

26. Chương 26

Vương Hạo đỡ Trương Dương chui vào phía sau xe taxi, Chu Độ mặt đen lại ngồi bên cạnh tài xế, trưng ra bộ mặt khó ngửi giáo huấn Vương Hạo.

Trương Dương vốn chẳng lên tiếng nhìn thấy Vương Hạo bị rầy, mở miệng bảo vệ cậu ta nói: "Việc này không trách nó."

Chu Độ tức giận hừ một tiếng, mặt lạnh không lên tiếng nữa.

Vương Hạo cụp đầu xuống, không nói một lời ngồi ở bên cạnh Trương Dương. Cậu ta lo sợ bất an nhìn Trương Dương kế bên, cuối cùng vẫn cuối cùng vẫn lầm bầm một câu xin lỗi.

Trương Dương giơ tay lên xoa xoa cái đống lông xù trên đầu của cậu ta, thở dài nói: "Mày không thích học thêm, sau này tao không ép mày nữa."

Vương Hạo lập tức luống cuống, mặt đỏ lên giải thích: "Tao không có không thích."

Chu Độ lạnh lùng chém một đao: "Đã sớm kêu mày mặc kệ nó, bùn nhão không trát nổi tường."

Vương Hạo tức giận hung hăng đạp một cước vào lưng ghế Chu Độ.

Chờ đến khi đưa Trương Dương từ bệnh viện về đến nhà, đã 11 giờ khuya rồi. Chu Độ với Vương Hạo đều là con nhà giàu, nhà ở trong cùng một khu toàn biệt thự. Vương Hạo bị thương không dám về nhà, trên đường lắp bắp cầu xin Chu Độ nói: "Tối này mày có thể cho tao ở nhờ nhà mày một đêm không?"

"Không được." Chu Độ lãnh khốc cự tuyệt.

Vương Hạo ủ rũ nửa ngày, trong đầu đột nhiên hiện ra một ý tưởng, cậu ta nhìn thoáng qua Chu Độ, hắng giọng một cái nói: "Mày không muốn Hạ Nghiêu thích cái gì hả?"

Chu Độ ung dung thản nhiên nhìn cậu ta một cái hỏi: "Mày nghe ngóng được rồi?"

"Ừ ừ." Vương Hạo liên tục gật đầu.

Chu Độ hất chân mày ý bảo mày nói chuyện, Vương Hạo cò kè mặc cả nói: "Tao không cần cái mô hình kia nữa, đêm nay cho tao ngủ nhờ một đêm được không?"

"Mày nói cậu ấy thích cái gì trước đi đã."

Vương Hạo nhìn hai bên một chút, thấy xung quanh không có ai, đắc ý đến gần bên tai Chu Độ mở miệng như muốn nói cho hắn biết cái gì quan trọng cơ mật lắm: "Cậu ấy thích An Bồng Bồng."

Chu Độ lập tức biến sắc, cắn răng nghiến lợi nói: "Ai nói cho mày biết?"

Vương Hạo nhún nhún vai: “Cái này còn cần phải có người nói cho tao sao? Bây giờ mọi người trên lớp ai cũng nhìn ra bọn họ có một chân.”

“Tào lao!” Chu Độ nổi trận lôi đình quát: “Sao tao nhìn không ra?”

“Haizz, Chu Độ, không phải tao chửi mày đâu. Mày xem mày từ nhỏ đến lớn có biết bao nhiêu đứa con gái ôm trái tim thầm mến mày, mày có bao giờ nhận ra không? Hoa khôi của trường chỉ còn thiếu mỗi bước khắc mấy chữ tớ thích cậu lên trên ót nhỏ nữa thôi, mày xem mày có phải ngu không mà thế cũng chẳng biết, tao nghĩ ở trong này của mày có lẽ có vấn đề í.” Vương Hạo chỉ chỉ đầu, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng nói: “Gương mặt đẹp trai như thế, thật là đáng tiếc mà.”

Chu Độ sửng sốt một chút nói: “Từ nhỏ đến giờ có người thích tao hả?”

Vương Hạo nhịn không được liếc hắn nói: “Mày còn nhớ Lưu Phi lúc trước xếp sau bọn mình không?”

Chu Độ lắc đầu.

Vương Hạo phát điên nói: “Tụi mình còn học chung trường tiểu học nữa vậy mà không nhớ luôn hả?”

Chu Độ cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như có một người như vậy.”

Vương Hạo nói tiếp: “Cấp hai nhỏ phải chuyển nhà đến thành phố khác, cô gái nhỏ kia có một lần sau khi tan học tìm cậu khóc đứt cả ruột gan, kết quả mày lại nói một câu, “Nước mũi của bạn chảy ra kìa” làm cho nhỏ từ lần đó về sau chẳng dám nhìn mày nữa.”

Chu Độ bừng tỉnh đại ngộ nói: “Tao nhớ ra rồi, nhưng mà cái này thì có liên quan gì đến việc có người thích tao?”

Vương Hạo bày ra một vẻ mặt đồng cảm nói: “Chu Độ, sau này ai mà yêu mày, chắc ở mốc đến 8 kiếp.”

Chu Độ không vui nói: “Mày có ý gì?”

“Mày mà sẽ yêu đương hả? Mày có biết mày đơ như một khúc gỗ không, ai muốn yêu đương với mày chứ, sẽ bị mày làm cho tức chết.”

Chu Độ nhấc chân tính đạp, Vương Hạo nhanh chóng trốn sang một bên. Sau đó lại hèn hạ tiến đến trước mặt hắn nói: “Đêm nay mày cho tao ngủ nhờ một đêm đi.” Lại bị Chu Độ vô tình cự tuyệt.

“Vì sao chứ hả!” Vương Hạo không phục, “Tao giúp mày nghe ngóng được rồi, mày vậy mà ăn quỵt.”

Chu Độ lạnh lùng nói: “Mày nghe ngóng không đúng.”

“Hả?” Vẻ mặt Vương Hạo một dấu chấm hỏi to đùng.

Chu Độ không muốn giải thích nhiều, nhanh chóng chạy mất, quăng tên phía sau lại thật xa. Hắn nghĩ thầm, Hạ Nghiêu với An Bồng Bồng mới không có một chân, là cùng hắn có một chân, nên là hắn Chu Độ mới đúng.

Rạng sáng hôm sau, Chu Độ treo hai cái bọng mắt đen xì đi đến lớp học. Tối hôm qua trước khi ngủ, hắn vẫn luôn nhớ tới câu nói kia của Vương Hạo ————- “Ai mà yêu mày chắc ở mốc đến 8 kiếp”.

Tuy rằng hắn chẳng hề muốn thừa nhận, thế nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì hình như mình chẳng có tí kinh nghiệm yêu đương nào. Hắn vô cùng thích Hạ Nghiêu, ngoại trừ ngày nào cũng đưa cậu ấy về nhà, giúp cậu làm bài tập, Chu Độ còn muốn làm vài chuyện mà khi yêu đương ai cũng làm.

Chỉ đáng tiếc hắn chẳng biết phải làm cái gì, ngay cả những ý tưởng theo đuổi Hạ Nghiêu cũng là do Tưởng Thi Văn giúp hắn nghĩ ra, hơn nữa Hạ Nghiêu còn nói, không muốn người khác biết được quan hệ giữa hai người, cho nên hắn chẳng thể nào đi hỏi Tưởng Thi Văn phải làm như thế nào yêu đương với Hạ Nghiêu nữa.

“Mình sẽ bị Hạ Nghiêu ghét bỏ sao?” Chu Độ nơm nớp lo sợ nghĩ, dẫn đến việc cả đêm hắn đều đắm chìm trong cơn khủng hoảng nếu Hạ Nghiêu phát hiện ra mình không biết nói chuyện yêu đương, sau đó sẽ bị vứt bỏ.

“Mình nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra.” Chu Độ âm thầm tuyên thệ.

Hạ Nghiêu ngồi ở chỗ ngồi của mình, không nhịn được cứ quay đầu nhìn Chu Độ mãi, nhờ công phu qua 5 lần nhặt bút, cậu cuối cùng cũng nhận ra Chu Độ hình như đang có tâm sự.

Phản ứng đầu tiên của Hạ Nghiêu chính là nghĩ rằng có khi nào Chu Độ đã hối hận rồi không, vừa nghĩa tới khả năng này, sắc mặt cậu thoáng chốc trở nên trắng bệch. Hạ Nghiêu thấp thỏm ngồi ở chỗ của mình, hoàn toàn không có cách nào đem lực chú ý chuyển lên cuốn sách tiếng Anh trong tay.

Lúc tan học, Hạ Nghiêu đi vệ sinh, lúc ra ngoài hành lang vừa vặn gặp Chu Độ đang muốn đi vào lớp học. Cậu căng thẳng định mở miệng chào hỏi hắn, nhưng lại chẳng nghĩ tới Chu Độ cúi thấp đầu vội vã đi qua cậu, một bộ dạng chẳng thèm quan tâm đến cậu.

Cả người Hạ Người như té vào hầm băng, lạnh đến nỗi cả hàm răng đều run lên.

Kỳ thực không phải Chu Độ cố ý không quan tâm đên Hạ Nghiêu, một mặt hắn sợ Hạ Nghiêu biết được chuyện hắn không biết nói chuyện yêu đương, mặt khác, Chu Độ lúc nào cũng ghi nhớ lời Hạ Nghiêu đã nói với hắn ——— Lúc ở trường, bọn mình chỉ là bạn học bình thường thôi.

Hắn rất muốn nói chuyện với Hạ Nghiêu, thế nhưng lại sợ bản thân không kiềm chế được mà nói mấy câu như thích em các kiểu, cho nên chỉ có thể vội vàng bước qua cậu.

Cả ngày hôm nay tinh thần của Hạ Nghiêu luôn trong trạng thái hoảng hốt, đợi đến giờ tan học buổi chiều, ngẩng đầu nhìn chỗ cửa phòng học mấy lần, nhìn thấy người mình mong nhớ chẳng còn đợi ở chỗ đó nữa, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra một vẻ mất mát.

Cậu sắp xếp lại ba-lô đi ra khỏi cửa, thế nhưng lại nhìn thấy An Bồng Bồng đang đứng ở cửa phòng học.

An Bồng Bồng vừa nhìn thấy Hạ Nghiêu, mặt mày nhanh chóng đỏ lên, nhỏ lắp bắp nói: "Cậu hôm nay không cần phải chạy hậu cần đúng không?"

Sau khi Hạ Nghiêu biết được tình cảm An Bồng Bồng dành cho mình, gặp lại nhỏ cứ luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên, cậu ừ một tiếng, cũng hỏi một câu: "Cậu cũng vậy phải không?"

Có hai người từ bên cạnh bọn họ bước qua, cố ý đụng vào Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu không chú ý liền đụng vào người An Bồng Bồng.

"Xin lỗi." Cậu vội vàng xin lỗi.

Sắc mặt An Bồng Bồng đỏ bừng nói: "Không có gì, cậu muốn về nhà phải không? Bọn mình cùng về đi."

Nhà bọn họ không ở cùng hướng, tính cùng về cũng chỉ có thể đi được một đoạn đường ngắn từ phòng học ra đến cổng trường mà thôi.

Hạ Nghiêu không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng của An Bồng Bồng, vì vậy gật đầu, hai người sóng vai đi về phía cổng trường.

Mà Chu Độ vì không muốn làm Hạ Nghiêu khó xử, đã cố ý đứng đợi trước cổng trường, muốn đợi Hạ Nghiêu vừa đi ra, hắn liền có thể đi sau lưng cậu đưa cậu về nhà.

Vì vậy mà hắn còn cự tuyệt Vương Hạo lôi kéo muốn cùng đi thăm Trương Dương, thế nhưng chuyện làm cho hắn tuyệt đối không thể nghĩ đến chính là, Hạ Nghiêu và An Bồng Bồng cùng nhau bước ra ngoài cổng trường.

Chu Độ không có cách nào miêu tả tâm trạng tức giận của hắn ngay thời khắc này, hắn muốn bắt lấy Hạ Nghiêu, hỏi xem rốt cuộc cậu có ý gì, không phải đã nói thích hắn rồi sao? Vì sao lại ở cùng với An Bồng Bồng?

Hắn trơ mắt nhìn Hạ Nghiêu và An Bồng Bồng hai người cười nói chào tạm biệt, nhìn Hạ Nghiêu đi qua trước mặt mình, cuối cùng đánh mất lý trí, mạnh mẽ chạy theo.

Hắn không nói một lời đi theo sau Hạ Nghiêu, mà Hạ Nghiêu trong nháy mắt khi thấy Chu Độ đi theo thì đã biết rồi, cậu vài lần muốn quay lại nói chuyện với Chu Độ, nhìn thấy gương mặt trầm xuống của Chu Độ, rốt cuộc vẫn là im lặng.

Hạ Nghiêu chậm rãi bước đi, Chu Độ quy củ bước theo sau, chờ đến lúc hai người bước vào cái hẻm nhỏ kia, Chu Độ đột nhiên xông lên ôm lấy Hạ Nghiêu vào trong lòng.

"Bây giờ không có ai." Giọng nói buồn bực của Chu Độ cất lên.

Trái tim vẫn treo lơ lửng của Hạ Nghiêu lúc này mới trở lại vị trí, cậu đem cằm gác lên vai Chu Độ, cặp lông mi xinh đẹp cong lên.

Chu Độ cứ như vậy ôm một hồi, đợi đến lúc cơn tức giận trong lòng không còn ứ lại nhiều như lúc nãy nữa, mới lưu luyến không rời mà buông Hạ Nghiêu ra.

"Sao em lại ở cùng với An Bồng Bồng?" Chu Độ vẻ mặt ủy khuất, "Em có biết hôm nay anh ở cổng trường đợi em lâu lắm không!"

Hạ Nghiêu chẳng ngờ Chu Độ sẽ đợi cậu ở cổng trường, vẻ mặt xin lỗi nói: "Xin lỗi, em không anh, em tưởng anh về trước rồi."

"Vậy nên em ở cùng với An Bồng Bồng chứ gì!" Chu Độ trách móc nói.

Hạ Nghiêu nghĩ chỉ có đi cùng nhau đến cổng trường thôi mà, nhưng nhìn thấy bộ dạng tức giận cuống cuồng của Chu Độ, trong lòng lập tức mềm xuống, cậu nịnh nọt nói với Chu Độ: "Là em không tốt, lần sau nhất định sẽ cùng anh về nhà."

Chu Độ nghiêng đầu sang một bên.

Hạ Nghiêu nhìn nhìn xung quanh, thấy không có ai, vì vậy nhỏ giọng nói: "Anh muốn hôn hả, Chu Độ?"

Chu Độ lập tức quay đầu lại, ánh mắt lấp lánh mà gật gật đầu, Hạ Nghiêu nhanh chóng hôn lên khóe miệng hắn một cái, sau đó đỏ mặt chạy đi mất.

"Ngày mai gặp!" Cậu dùng lực vẫy vẫy tay với Chu Độ, Chu Độ ngu ngốc nhìn gương mặt tràn đầy nét cười của Hạ Nghiêu, hai lỗ tai đỏ lên lắp bắp nói: "Ngày, ngày mai gặp."

Sau khi về đến nhà, Chu Độ ngồi trước bàn đọc sách thỉnh thoảng lại sờ sờ khóe miệng, một chốc thì cười ngu một lát thì lại nhăn mặt, hắn vừa nhớ tới lời Vương Hạo nói với mình rằng hắn không biết nói chuyện đương liền cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bỗng nhiên hắn nhanh trí, nghĩ tới một biện pháp, nếu không thể hỏi những người xung quanh, vậy thì hắn có thể lên baidu* nha.

**Baidu: công cụ tìm kiếm thông tin của Trung Quốc, giống Google.*

Chu Độ cảm giác mình quả thực quá thông minh, trên mạng nhất định sẽ có người dạy quá trình và cách thức nói chuyện yêu đương nha.

Đợi sau khi ăn xong cơm tối, Chu Độ thừa dịp bố không có nhà, lợi dụng khe hở khi mẹ đang chăm em gái, len lén chạy vào thư phòng của bố mình.

Chu Độ mở máy tính lên, nhập vào "Làm thế nào để yêu đương."

Câu trả lời đầu tiên nhảy ra chính là ——- Nên yêu đương như thế nào mới đúng. Chu Độ kích động click vào.

Hắn vừa xem lướt qua, vừa ghi nhớ nội dung bên trong của bài post.

Đầu tiên phải hỏi số điện thoại của người mình thích, Chu Độ suy nghĩ một chút, Hạ Nghiêu hình như có nói cậu ấy không có điện thoại di động, vậy cái này hắn không thực hiện được rồi.

Tặng cho cô ấy món đồ mà cô ấy thích, Chu Độ không biết Hạ Nghiêu thích cái gì, hắn quyết định tìm một cơ hội hỏi bóng hỏi gió một chút.

Hẹn hò.

Chu Độ nhìn hai chữ này, lúc này mới có phản ứng. Đúng vậy, quan trọng nhất trong lúc yêu đương không phải đi hẹn hò sao? Hắn đột nhiên cảm thấy hình như mình lấy được bí kíp của cao thủ võ lâm, mừng rỡ như điên.

Chu Độ vội vàng search baidu quá trình và trình tự khi đi hẹn hò. Hầu hết các đáp án đều là bảo hắn mang người mình thích đi xem phim, đi ăn, sau đó tìm một cái công viên nhỏ không có người đi dạo các kiểu.

Chu Độ phát hiện những đề nghị này cái nào hắn cũng thích, nhịn không được xem thêm vài lần nữa, đem những kiến thức yêu đương quý giá bên trong nhớ kỹ trong lòng.

Thứ 5 và thứ 6 tuần này là kỳ thi tháng, sau khi thi xong nhà trường cho hai ngày nghỉ, Chu Độ quyết định nhân dịp cuối tuần kết thúc kỳ thi tháng, đi hẹn hò với Hạ Nghiêu.

Vừa nghĩ đến hai chữ này, trong lòng Chu Độ lập tức như được ngâm trong một hũ đường, ngọt ngào.

Hắn không nhịn được muốn lập tức chạy đến bên cạnh Hạ Nghiêu nói cho cậu biết việc cuối tuần đi hẹn hò, mang theo tâm trạng kích động này, Chu Độ cứ như vậy lại mất ngủ lần nữa.

Ngày hôm sau đi học, Hạ Nghiêu vừa kéo ghế ra, phát hiện trong hộc bàn của mình đặt một tờ giấy. Phản ứng đầu tiên của cậu chính là nhìn về chỗ ngồi của An Bồng Bồng, thế nhưng An Bồng Bồng còn chưa tới.

Chu Độ ngồi ở chỗ mình mong chờ, đợi phản ứng của Hạ Nghiêu khi xem nội dung của tờ giấy.

Hạ Nghiêu mở tờ giấy ra, trên đó viết năm chữ lớn như rồng bay phượng múa ————-

Chúng ta hẹn hò đi.

Cậu nhìn nét chữ quen thuộc, nhịn không được quay đầu nhìn về phía Chu Độ. Chu Độ nháy mắt một cái với cậu, Hạ Nghiêu nở nụ cười, cách một đám người làm khẩu hình ——

Được.

Chu Độ nhìn dáng dấp cười đến cong hai mắt của Hạ Nghiêu, nhịp tim lập tức đập lệch vài phách. Nghiêu Nghiêu nhà mình, tại sao lại đẹp mắt như vậy chứ.

27. Chương 27

Trong hai ngày thi, bầu không khí trong lớp trở nên vô cùng nặng nề, ngay cả Mập mạp bình thường sát giờ học mới vô bây giờ đã ngồi ở chỗ của mình sớm nửa tiếng, mà trên tay cũng không cầm cái bánh bao nào.

Trong lòng Hạ Nghiêu cũng vô cùng căng thẳng, đời trước môn vật lý của cậu cực kỳ tệ. Sống lại lần nữa, trực tiếp sống ngay lúc lớp 12, những kiến thức vật lý lớp 10, 11 cậu đã quên gần hết rồi.

Song may mắn những kiến thức cơ sở khác vẫn còn nắm được, đặc biệt là tiếng Anh, cậu lúc học đại học chính là học chuyên ngành tiếng Anh, đối phó với bài thi tiếng Anh ở trung học phổ thông cũng không đến nỗi nào.

Chu Độ là học bá, chẳng có tí hứng thú nào với kỳ thi tháng. Hắn ngồi ở đằng sau, lấy tay chống đầu, yên lặng ngắm bóng lưng của Hạ Nghiêu đến ngu người.

Hắn đã mua luôn vé xem phim rồi, nhà hàng đi ăn cũng đặt trước luôn rồi, công viên nhỏ để đi hẹn hò cũng sớm được hắn tiến hành thăm dò thực địa, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị xong hết, chỉ còn chờ cuối tuần đến nữa thôi.

Hắn ngắm Hạ Nghiêu ngắm đến xuất thần, ngay cả Vương Hạo xuất hiện bên cạnh cũng không biết.

"Ây, sao ngu người ra đấy." Vương Hạo đưa tay vỗ vỗ vai hắn.

Chu Độ bị cậu ta làm cho giật mình, bực mình nói: "Làm cái gì?"

Vương Hạo thần bí hề hề tiến đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: "Cuối tuần mày có thời gian không?"

"Không có."

"Mày bình thường đều có thời gian mà, sao đột nhiên tuần này không có nữa." Vương Hạo không tin hỏi: "Tuần này thi xong, tụi mình đi thư giãn một chút, như nào?"

"Không quan tâm."

"Đừng mà," Vương Hạo vẫn chưa chết tâm tiếp tục hỏi: "Chắc mày biết anh Đào chứ, Đào Văn Bác, ảnh gọi tụi mình cuối tuần này đi thành phố A chơi."

"Không đi."

"Ây, đừng như vậy mà Chu Đô Đô ~~" Vương Hạo bắt đầu mặt dày chơi xấu.

Chu Độ nhấc chân cho cậu ta một đạp, khó chịu phun ra một chữ: "Cút."

Cuối tuần này, ai cũng không thể ngăn cản hắn đi hẹn hò với Hạ Nghiêu.

Hai ngày thi nhanh chóng trôi qua, sáng sớm thứ bảy, người giúp việc Chu thức dậy chuẩn bị làm bữa sáng cho cả gia đình ông chủ, bị Chu Độ đi ra từ nhà vệ sinh dọa cho hết hồn.

Chu Độ đã rửa mặt xong xuôi, trên tay đang cầm chai nước hoa dành cho nam giới của bố mình.

"Chu Độ, cháu làm gì mà dậy sớm vậy?" Người giúp việc Chu gia đứng ở trong phòng khách nhẹ giọng hỏi.

Chu Độ khoát khoát tay nói: "Con có chút chuyện, không cần quan tâm, dì đi làm việc của dì đi." Người giúp việc Chu gia nghe vậy không dám hỏi nhiều nữa, quay người đi vào nhà bếp.

Chu Độ đổi đến mấy bộ đồ, chải đi chuốt lại kiểu tóc, trước khi đi còn đặc biệt xịt một ít nước làm thanh mát cổ họng.

Mẹ Chu còn ngái ngủ mơ màng từ trên lầu đi xuống, vừa vặn nhìn thấy Chu Độ đang chuẩn bị ra ngoài. Bà ngáp một cái, nhìn thằng con trai chải chuốt bảnh bao của mình, khoan thai mở miệng nói: "Con trai, đi hẹn hò hả?"

Chu Độ cả người lảo đảo muốn té, quay đầu rống lên với mẹ mình: "Mẹ nói tào lào!" Sau đó mang hai lỗ tai đã đỏ lên phi như bay ra ngoài.

Lúc này vẫn còn sớm, Chu Độ tính gọi xe, sau lại nghĩ nghĩ thế nào thôi vẫn là đi xe buýt đến nhà Hạ Nghiêu vậy.

Hắn nhớ đến lần đầu tiên đi xe buýt với Hạ Nghiêu, hai người bởi vì trên xe buýt quá đông mà phải lâm vào tình huống dựa sát vào nhau, nội tâm kích động không thôi, nóng lòng muốn chút nữa kéo Hạ Nghiêu ngồi xe buýt lượn một vòng quanh thành phố H.

Hắn bên này đã xuất phát, mà Hạ Nghiêu bên kia lúc này chỉ mới vừa ngủ dậy. Chu Độ nói với cậu thời gian chiếu của bộ phim là ba giờ chiều, cậu định ăn xong cơm trưa rồi mới đi. Bọn họ đã hẹn sẵn địa điểm gặp nhau là ở trước cổng trường.

Thế nhưng mà lại quên mất việc quan trọng nhất, hẹn thời gian gặp nhau.

Chu Độ 8 giờ đã đến trường học, đợi mãi đến 9 giờ vẫn chưa thấy Hạ Nghiêu, hắn lúc này có chút sốt ruột.

Lẽ nào Hạ Nghiêu đổi ý rồi? Chu Độ càng nghĩ càng lo lắng, càng đợi càng tâm phiền ý loạn, hắn nhìn mãi về hướng nhà của Hạ Nghiêu, nghĩ nghĩ, cất bước đi về phía bên kia.

Mẹ Hạ Nghiêu đã đi ra ngoài bán hàng rồi, Hạ Nghiêu nhìn bữa ăn sáng trong nhà bếp mà mẹ chuẩn bị cho mình, mặc luôn quần áo ngủ ngồi xuống ăn một chút.

Hai ngày thi thật làm cho cậu tổn thương nguyên khí nặng nề, vốn định ăn xong thì đi nghỉ thêm chốc nữa.

Vừa mới mang chén đũa đi rửa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa. Hạ Nghiêu mơ hồ nhìn về phía cửa, nếu như là mẹ thì hẳn bà phải mang theo chìa khóa, còn bình thường thì sẽ chẳng có ai đến nhà mình cả.

Nhưng mà cậu dù sao cũng là một nam sinh thân cao mét tám, cũng không sợ người lạ đến nhà. Hạ Nghiêu bỏ chén đũa xuống, đi tới cửa hỏi một câu: "Ai?"

Chu Độ ở bên ngoài mang théo chút khẩn trương trả lời: "Anh, Chu Độ."

Nhịp tim Hạ Nghiêu chợt lệch một nhịp, cậu lúc này đang mặc đồ ngủ, tóc tai cũng đang trong trạng thái mới ngủ dậy.

"Mở cửa." Chu Độ lại gõ cái nữa.

Hạ Nghiêu cảm thấy mình cũng không phải là con gái, quần áo xốc xếch thì xốc xếch đi, cậu cắn răng mở cửa ra.

Cửa vừa mở, Chu Độ lần đầu tiên thấy được Hạ Nghiêu mặc đồ ngủ, tóc tai bù xù. Bộ dạng Hạ Nghiêu như vầy mà lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng đáng yêu, Chu Độ cảm thấy hắn hết thuốc chữa rồi.

"Anh," hắn ấp úng một chút lại nói tiếp: "Anh đợi em thật lâu em cũng không có đến."

Hạ Nghiêu ngạc nhiên hỏi: "Không phải buổi chiều mới đi xem phim hả?"

Chu Độ lúc này mới nhận ra hắn có chút quá vội vàng rồi.

"Vào đi." Hạ Nghiêu nghiêng người để Chu Độ bước vào. Lúc Chu Độ đi ngang qua bên người cậu, vừa vặn ngửi thấy được trên người Hạ Nghiêu có mùi của ổ chăn vô cùng dễ ngửi. Hắn đứng sau Hạ Nghiêu, xấu hổ nói: "Anh làm phiền em ngủ rồi phải không?"

"Không có, đã dậy rồi." Hạ Nghiêu cũng có chút tay chân luống cuống, ở cùng Chu Độ trong cùng một phòng, luôn luôn làm cho cậu trở nên căng thẳng lạ thường.

"Mẹ nuôi đâu rồi?" Chu Độ hỏi.

Hạ Nghiêu sửng sốt một chút, mới nhớ ra mẹ nuôi hắn nói là ai.

"Mẹ đi bán hàng rồi."

"Ừm." Chu Độ gật đầu, ánh mắt không dám lia qua Hạ Nghiêu.

Đồ ngủ của Hạ Nghiêu tuy mới chỉ mặc có hơn một năm, thế nhưng một năm nay cậu đã cao lên không ít, dẫn đến bộ đồ thoáng cái nhỏ đi.

Bình thường vì để cho thoải mái, cậu tháo hết hai cái nút thắt ra, thế nhưng lại quên béng mất chuyện này, ánh mắt Chu Độ quét qua, liền có thể nhìn thấy xương quai xanh xinh đẹp cùng với lồng ngực như ẩn như hiện ở phía dưới.

"Ngồi xuống đi." Hạ Nghiêu khom lưng kéo băng ghế ra, Chu Độ vừa vặn có thể nhìn xuyên qua khe hở kia nhìn thấy hai điểm trước ngực, mặt hắn nóng lên, vội vàng ngồi xuống.

Hạ Nghiêu xoay người muốn trở về phòng thay bộ đồ ngủ ra, Chu Độ vội vàng hỏi: "Em đi đâu?" Hạ Nghiêu không tiện nói em muốn đi thay đồ, chỉ có thể tìm một cớ nói: "Chăn chưa gấp, em đi gấp chăn."

"Anh có thể vào thăm quan phòng em không?" Chu Độ đứng lên theo.

Hạ Nghiêu cảm thấy phòng mình không có cái gì không dám để người khác xem, vì vậy gật đầu đồng ý. Chu Độ liền đi theo cậu vào phòng ngủ.

Nhà Hạ Nghiêu đối với Chu Độ mà nói, là cực kỳ nhỏ, cực kỳ chật hẹp.

Nhà hắn ở là một căn biệt thự bốn tầng, phòng hắn còn bự hơn cả nhà của Hạ Nghiêu, sau khi hắn bước vào phòng của Hạ Nghiêu, mới nhận ra căn phòng này thật sự là quá nhỏ rồi. Nhỏ đến nỗi hắn và Hạ Nghiêu đứng chung một chỗ, cũng chẳng thể xoay người được.

"Nhà em có hơi nhỏ." Hạ Nghiêu xấu hổ nói: "Nếu anh thấy chật chội thì ra ngoài đợi em đi."

Chu Độ lắc đầu không nói gì, ánh vẫn vậy mà vẫn luôn đặt trên người Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu bị hắn nhìn đến đỏ mặt, không thể làm gì khác hơn là khom lưng gấp chăn lại.

Phía sau đột nhiên bị lồng ngực ấm nóng dán lên, Hạ Nghiêu cả người chấn động. Chu Độ từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Hạ Nghiêu, đem cậu ôm thật chặt vào trong lồng ngực mình.

Mặt Hạ Nghiêu lập tức đỏ lên.

Chu Độ tiến đến bên tai Hạ Nghiêu, hơi thở ấm áp phun vào trong lỗ tai Hạ Nghiêu, "Bây giờ chỉ có bọn mình." Giọng nói của hắn khàn khàn: "Em nói rồi, vào lúc chỉ có hai chúng ta thì có thể hôn."

Chu Độ lại dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng của Hạ Nghiêu, hơi thở hỗn loạn hỏi cậu: "Bây giờ bọn mình có thể hôn nhau không?"

Hạ Nghiêu cảm giác miệng mình có chút khô, cậu đỏ mặt gật đầu, sau đó xoay người. Sau khi cậu quay đầu lại, hai người gần như là mặt kề mặt, Hạ Nghiêu theo bản năng lùi về sau một bước, té ngồi lên giường.

Chu Độ lại cúi người xuống, một tay chống xuống bên người Hạ Nghiêu, chầm chậm cúi đầu.

Đôi môi hai người vừa chạm vào nhau, Chu Độ dùng sức đè Hạ Nghiêu xuống giường.

Hai tay Hạ Nghiêu chống lên ngực Chu Độ, theo tiềm thức vươn tay cởi ý phục của hắn. Đến khi tay sờ vào lưng quần của Chu Độ lúc này mới đột ngột bừng tỉnh, cậu lập tức đẩy Chu Độ ra.

"Được rồi." Hạ Nghiêu thở hổn hển nói với Chu Độ: "Anh, anh mau đứng lên."

Vành tai Chu Độ đỏ bừng, hắn chột dạ nghiêng đầu sang một bên, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Hạ Nghiêu, lắp ba lắp bắp hỏi: "Nhà vệ sinh ở đâu?"

Đợi Chu Độ đi vệ sinh rồi, thừa dịp này Hạ Nghiêu mới dám cởi đồ ngủ ra. Vừa nãy cậu suýt chút nữa đã nhầm Chu Độ thành Chu Độ của đời trước, nếu không phải mình tỉnh táo lại kịp thời, nói không chừng quần của Chu Độ đã bị mình cởi ra luôn rồi.

Hạ Nghiêu càng nghĩ càng xấu hổ, cậu cùng với Chu Độ ở đời trước đã lăn giường vô số lần, nhưng mà Chu Độ bây giờ còn chưa thành niên nữa, hơn nữa cậu đoán rằng hắn cũng chẳng biết giữa hai người đàn ông phải làm ~ tình như nào.

Chờ Chu Độ giải quyết xong rung động xấu hổ của mình, Hạ Nghiêu cũng thay y phục xong rồi.

"Không thì chúng mình ra ngoài đi dạo đi?" Hạ Nghiêu đưa ra đề nghị, hai người bọn nếu lại ở gần nhau, Hạ Nghiêu sợ tiếp theo sẽ cọ ra lửa mất.

Sau khi ra cửa, Chu Độ mới từ trong cái xấu hổ hồi nãy quay trở về. Hắn nhìn Hạ Nghiêu bên người, trong lòng ngọt đến mềm nhũn, nhịn không được hỏi: "Tối qua em làm gì?"

Khóe miệng Hạ Nghiêu cong lên một chút, buồn cười nhìn Chu Độ nói: "Tối qua em nhớ anh."

Chu Độ không ngờ Hạ Nghiêu sẽ thẳng thắng như vậy, sửng sốt một chút, sau đó mừng rỡ như điên nói: "Anh cũng nhớ em!"

Hai người nhìn nhau cười.

Chu Độ nhét tay vào trong túi quần, vừa vặn sờ vào cái điện thoại di động đặt trong túi quần, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Hạ Nghiêu, anh muốn tặng em một món quà."

"Quà?" Hạ Nghiêu tò mò hỏi: "Quà gì vậy?"

"Anh muốn tặng em một cái điện thoại di động, Chu Độ dè dặt nói: "Như vậy thì lúc anh nhớ em có thể gọi điện cho em."

Hạ Nghiêu dừng một chút nói: "Điện thoại di động mắc lắm…"

"Anh biết!" Chu Độ vội vàng ngắt lời cậu nói: "Nhưng mà anh chính là muốn tặng là cho em, anh có tiền, là tiền của mình, anh vô cùng muốn tặng quà cho em." Ngữ khí của hắn mang theo chút khẩn cầu, Hạ Nghiêu biết gia đình Chu Độ có tiền, một cái điện thoại trong mắt hắn, cũng chỉ giống như một bánh hành chiên.

"Em cũng phải tặng lại anh một món quà." Chu Độ vì để cho Hạ Nghiêu yên tâm, chủ động mở miệng đòi quà Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu thật ra cũng để dành được một khoản, thế nhưng mà số tiền đó Hạ Nghiêu muốn để lại để mỗi năm một lần dẫn mẹ đi kiểm tra toàn thân.

"Được rồi." Cuối cùng Hạ Nghiêu cũng thỏa hiệp, cái điện thoại này sẽ coi như là Chu Độ cho cậu mượn, sau khi sống lại, cậu cũng cảm thấy không có điện thoại thật là một chuyện vô cùng phiền phức.

"Vậy bọn mình cùng đi chọn quà đi!" Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu thả lỏng rồi, hưng phấn kéo cánh tay cậu nói: "Em mời anh đi xe buýt đi."

Hạ Nghiêu cười với hắn một cái nói nói một tiếng: "Được."

Hai người cùng nhau đi ra trạm xe buýt.

Chuyện Chu Độ không nghĩ tới chính là, xe buýt hôm nay vô cùng rộng rãi thoáng mát, hoàn toàn không chút cơ hội nào có thể làm cho hắn và Hạ Nghiêu da thịt tiếp xúc thân mật nữa.

Hắn buồn bực theo sau Hạ Nghiêu lên xe, hai người tìm một băng ghế dựa ở phía sau.

Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ mới nãy vẫn còn hết sức phấn khởi, đảo mắt một cái sắc mặt liền đổi, cho rằng chắc là hắn không quen ngồi xe buýt, vì với nói với hắn: "Anh không muốn đi xe buýt thì tụi mình gọi xe đi?"

Chu Độ không phải là không muốn đi xe buýt, là không muốn đi một cái xe buýt rộng rãi thoáng mát như này. Hắn không có cách nào nói cho Hạ Nghiêu suy nghĩ của mình, chỉ có thể buồn bực trả lời một câu: "Không cần."

Ở phía sau xe lúc này chỉ có hai người bọn họ, Hạ Nghiêu quay đầu mắt cười dịu dàng nhìn Chu Độ, sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay phải đang đặt trên đầu gối của Chu Độ.

Tay của Hạ Nghiêu mang theo một chút cảm giác mát mẻ, Chu Độ chợt kinh ngạc, mừng rỡ quay đầu nhìn Hạ Nghiêu. Ánh mắt Hạ Nghiêu nhìn về phía trước, làm bộ chẳng có gì xảy ra, Chu Độ trở tay đan lấy bàn tay của Hạ Nghiêu, mười ngón đan chặt vào nhau mãi cho đến khi đến nơi.

Sau khi xuống xe, Chu Độ lưu luyến mà buông tay ra. Hai người đi thẳng đến một cửa hàng bán điện thoại di động, Chu Độ móc điện thoại của mình ra, nói với người kia: "Lấy cho tôi một cái giống vậy."

Điện thoại chính là quà mừng năm mới mà cậu hắn tặng hắn, nghe nói đây là đây điện thoại thông minh mới nhất đang thịnh hành. Nhân viên của cửa hàng nhìn một cái, lúng túng bày tỏ, cửa hàng của bọn họ không có loại điện thoại này.

Hạ Nghiêu biết, năm 2008 điện thoại thông minh vẫn chưa được thông dụng lắm, cậu chỉ vào một cái có bàn phím trong một dãy điện thoại di động: "Vậy lấy cái này đi."

Chu Độ vốn định tặng Hạ Nghiêu cái đắt nhất, lại sợ cậu từ chối, chỉ có thể theo ý cậu chọn cái điện thoại kia.

Sau khi chọn xong điện thoại, Chu Độ nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới 10 giờ. Bây giờ đi ăn cơm vẫn còn sớm lắm, lần đầu tiên Chu Độ đi hẹn hò, không có kinh nghiệm, gặp phải tình huống không có trong kế hoạch này, lập tức luống cuống tay chân.

Hạ Nghiêu hình như phát hiện lo lắng của hắn, cậu nhìn thấy một cái trung tâm mua sắm ở đối diện nhà sách, vì vậy nói với Chu Độ: "Nếu không thì chung ta vô trung tâm mua sắm đi dạo đi?"

Cuối tuần người đi mua sắm cực kỳ nhiều, Hạ Nghiêu với Chu Độ đứng chung một chỗ, hai người thỉnh thoảng vì muốn né người khác mà đụng vào nhau. Mỗi lần mà Hạ Nghiêu đụng vào người Chu Độ, hắn cứ y như một thằng nhóc con ăn trộm được mấy viên kẹo, trong lòng len lén vui vẻ cả buổi.

Lúc Hạ Nghiêu đi đến một cửa hàng quần áo nam ở lầu hai, dừng lại. Chu Độ ngẩng đầu nhìn hỏi: "Em muốn mua đồ hả?"

Hạ Nghiêu cười cười không nói gì, kéo Chu Độ đi vào.

Lúc cậu đi vào, hai nhân viên bán hàng đứng ở ngay cửa xúm lại cười nói tám chuyện, một trong hai ngẩng đầu nhìn Hạ Nghiêu một cái, thấy cậu ăn mặc mộc mạc, vì vậy chẳng thèm để ý, tiếp tục nói chuyện với đồng nghiệp.

Đồng nghiệp của cô ta vậy mà lại tinh mắt nhìn thấy Chu Độ ở phía sau Hạ Nghiêu, cả người Chu Độ toàn là hàng hiệu, người bình thường có lẽ không biết, thế nhưng những người bán hàng bên trong trung tâm mua sắm chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể phân biệt được, hai người bọn họ lập tức tươi cười đầy mặt mà bu lại quanh Chu Độ.

Chu Độ nhìn thấy hai người mỗi người một chân, tách hắn ra khỏi Hạ Nghiêu, lập tức mất hứng nói: "Làm phiền nhường đường."

Trong đó có một cô gái bán hàng dáng người cao gầy, thân hình thon thả vội vàng nghiêng người sang, mặt

đầy tươi cười nói: “Xin hỏi, anh đẹp trai anh muốn mua âu phục hay là quần áo bình thường?”

Ánh mắt Chu Độ vẫn luôn đặt trên người Hạ Nghiêu, nhìn thấy cậu đã đi đến khu âu phục, hắn liếc cũng thẳng liếc người đẹp bên cạnh một cái, trực tiếp đi thẳng qua bên người cô, chạy đến bên cạnh Hạ Nghiêu.

“Em muốn quần áo hả?” Chu Độ hỏi.

Hạ Nghiêu lắc đầu, vừa đi vừa nhìn, hai nhân viên bán hàng vẫn chưa từ bỏ ý định, trong tay cầm một bộ âu phục đến gần Chu Độ nói: “Anh đẹp trai anh có muốn mặc thử bộ này không, em cảm thấy bộ này vô cùng hợp với khí chất của anh.”

Chu Độ không nhịn được nhíu mày, muốn làm cho hai người kia cách xa mình một chút. Hạ Nghiêu nhìn thấy bộ đồ mà nhân viên bán hàng kia đang cầm, quan sát Chu Độ một hồi nói: “Vẫn chưa nhìn thấy anh lúc mặc âu phục.”

Chu Độ nghe vậy, liền cầm lấy bộ âu phục trên tay nhân viên bán hàng nói: “Nếu mặc vào mà xấu em không được cười anh.”

Nhân viên bán hàng dáng người cao gầy ở phía sau Chu Độ, vừa đi vừa nói: “Sao có thể xấu được chứ, em dám đảm bảo, sau khi anh mặc vào chắc chắn vô cùng đẹp trai.” Chu Độ nhìn thấy cô ta muốn theo mình đến phòng thử đồ, mặt đen lại nói: “Cô đừng đi theo tôi.”

Cô nàng kia lúng túng đến đỏ mặt lên giải thích: “Em giúp anh cầm quần áo.”

“Không cần.” Chu Độ lạnh lùng cự tuyệt.

Hạ Nghiêu nhìn hai em gái kia hoàn toàn chẳng quan tâm đến cậu, vì vậy mở miệng nói với bọn họ: “Giúp tôi chọn một cái cà-vạt với.”

Nhân viên bán hàng dáng người cao gầy hất mắt một cái hỏi: “Anh mua cho mình?”

Hạ Nghiêu lắc đầu:”Cho anh đẹp trai vừa nãy.”

Nhân viên bán hàng cao hứng bừng bừng đi chọn cà-vạt.

Trong cửa hàng khắp nơi đều là gương để thử đồ, Hạ Nghiêu đứng trước một tấm gương, nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi của mình mang theo một chút ngây thơ, ánh mắt nhiễm lên một chút mơ màng, cậu cùng một chỗ với Chu Độ nhiều năm như vậy rốt cuộc là mình đang mơ, hay là tất cả mọi thứ bây giờ mới là một giấc mơ.

Lúc Chu Độ thay đồ xong bước ra ngoài, vừa vặn nhìn Hạ Nghiêu đang đứng đờ người ra trước gương, hắn mở miệng gọi một tiếng tên của Hạ Nghiêu. Hạ Nghiêu lúc này mới trở về, cậu quay đầu lại, nhịp tim chợt dừng.

Thật ra lúc nãy là cậu lừa Chu Độ, lúc trước khi mà còn ở cùng một chỗ với Chu Độ, cậu từng nhìn thấy Chu Độ mặc âu phục, cậu biết được Chu Độ mặc âu phục có bao nhiêu mê người.

Hạ Nghiêu yên lặng nhìn người trước mắt, dường như quên mất phải hít thở.

Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu chỉ nhìn mình mà chẳng lên tiếng, cho rằng hắn mặc âu phục rất xấu. Hắn hai ba bước đến trước mặt Hạ Nghiêu, không được tự nhiên hỏi: "Có phải rất xấu không?"

Hạ Nghiêu sửng sốt, vội vàng lắc đầu nói: "Cực kỳ đẹp trai."

Khóe miệng Chu Độ cong lên, ánh mắt mang theo một chút đắc ý. Nhân viên bán hàng lúc này vừa vặn chọn xong cà-vạt mang qua đây, Hạ Nghiêu từ trên tay cô cầm lấy.

"Anh biết thắt không?" Hạ Nghiêu giơ cà-vạt lên hỏi.

Chu Độ thật ra có thể thắt cà-vạt, hắn nhìn nhìn Hạ Nghiêu đứng trước mặt mình, vì vậy nói điêu mình không biết thắt.

Người đẹp bán hàng không có mắt lập tức tranh nói: "Em giúp anh cho."

Chu Độ căm hận trừng cô ta một cái.

Hạ Nghiêu kéo cà-vạt ra, kéo Chu Độ đến trước một cái gương thử đồ nói: "Không làm phiền cô, tôi giúp anh ấy."

"Cái này không cần cô giúp đâu, chúng tôi có việc sẽ gọi cô." Chu Độ nghiêng mặt liếc cô nhân viên một cái, giọng điệu như hạ lệnh đuổi khách.

Người đẹp bán hàng chỉ có thể ỉu xìu đi mất.

Hạ Nghiêu hết sức tập trung giúp Chu Độ thắt cà-vạt, chẳng nhận ra Chu Độ đang nhìn cậu không chớp mắt. Khi cậu thắt xong ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vặn chạm vào ánh mắt Chu Độ.

Trái tim Hạ Nghiêu nhảy lên một cái, mặt liền đỏ lên lùi ra phía sau.

Bên trong cái gương ở sau lưng, Chu Độ đẹp trai chói mắt làm cho người ta không thể nhìn thẳng, Hạ Nghiêu đứng bên cạnh hắn, cứ như là người của hai thế giới.

Trong lòng Chu Độ không thoải mái, hắn không thích cái cảm giác này, vì vậy nói với Hạ Nghiêu: "Em thích bộ này hả?"

Hạ Nghiêu nói: "Em chọn cho anh mà, hồi nãy anh tặng quà em, còn đây là quà em tặng anh."

Chu Độ hơi hơi cau mày, một bộ âu phục trong trung tâm mua sắm làm sao có thể rẻ hơn điện thoại di động được, trên mặt làm ra vẻ không hài lòng nói: "Anh không thích màu này."

Hạ Nghiêu đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, vì vậy chỉ chỉ cà-vạt nói: "Em muốn tặng anh cái này này, anh có thích màu của cà-vạt không?"

"Em muốn tặng anh cà-vạt?" Chu Độ vui vẻ hỏi.

Hạ Nghiêu gật đầu.

"Thích." Vui mừng của Chu Độ lộ rõ trên nét mặt. Trong trí nhớ của hắn, cà-vạt của bố đều là mẹ mua cho, cà-vạt của cậu cũng là mợ mua cho, cho nên hắn luôn cho rằng, cái việc tặng cà-vạt này, chính là cái việc mà chỉ có vợ chồng mới có thể làm.

Bây giờ Hạ Nghiêu tặng cà-vạt cho hắn, sao hắn có thể không thích được chứ.

"Vậy anh đi thay đồ." Chu Độ cảm thấy mặc âu phục luôn mang lại cho hắn một cảm giác bó buộc, hắn đi đến cửa phòng thay đồ, đột nhiên quay đầu lại nói với Hạ Nghiêu: "Có thể giúp anh tháo cà-vạt xuống không?"

Hạ Nghiêu đành phải đi theo hắn vào phòng thay đồ.

Cậu vừa mới bước vào, liền bị Chu Độ ấn vào cửa phòng hôn một cái. Sau khi hôn xong, Chu Độ áp trán mình vào trán Hạ Nghiêu, tận lực đè thấp giọng nói mang theo một tia khàn khàn: "Anh thích em." Hắn vừa đem đôi môi hôn nhẹ vào chóp mũi Hạ Nghiêu, vừa ghé vào bên tai cậu nói: "Vô cùng thích em."

Sắc mặt Hạ Nghiêu đỏ bừng ừ một tiếng, sau đó giúp Chu Độ tháo cà-vạt.

Mua quà xong, Chu Độ nhìn đồng hồ, nhận ra có thể đi ăn cơm rồi. Vì vậy muốn dẫn Hạ Nghiêu lên nhà hàng ở tầng 5 của trung tâm mua sắm ăn cơm.

Sau khi lên tới lầu 5, khóe mắt Chu Độ không để ý quét qua một đôi tình nhân. Hắn lén lút quan sát xem

người ta yêu đương như thế nào, tính học luôn làm luôn.

Chỉ thấy bạn nữ khoác tay bạn nam, hai người cùng nhau đi đến bên cạnh một cái máy. Bạn nữ dừng lại, chỉ chỉ cái máy làm nũng với bạn nam kia.

Chu Độ tò mò, bước chân dần chậm lại, ghé mắt nhìn xem đôi tình nhân kia đang làm cái gì.

Đợi đến khi bạn nam kia gắp từ trong máy ra một con thú nhồi bông, hắn mới biết bọn họ đang chơi máy gắp thú. Bạn nữ thấy bạn trai mình gắp được một món đồ chơi, hưng phấn ôm con thú nhồi bông hôn một cái.

Chu Độ quay đầu nhìn gò má Hạ Nghiêu nói: "Bọn mình đi chơi cái đó đi?"

Hạ Nghiêu nhìn theo hướng chỉ của ngón tay hắn, nói được.

Bên kia đặt ba cái máy gắp thú, Chu Độ đi đến cái máy bên cạnh bạn nam kia, Hạ Nghiêu giúp hắn bỏ tiền xu vào.

Bạn nữ kia thấy Chu Độ đẹp trai ngời ngợi bước tới, vội vàng xoay người nhìn hắn gắp thú nhồi bông.

Chu Độ điều khiển cái cần, chầm chậm hướng xuống dưới, kết quả lúc kéo lên lại chẳng gắp được cái gì.

Bạn nữ kế bên nhìn thấy vậy chủ động mở miệng nói: "Cái máy đó gắp không được đâu, anh đến chỗ em này." Cô nàng đẩy bạn trai mình đang đứng bên cạnh ra, ý bảo Chu Độ qua đây.

"Mê trai." Bạn nam kia phun tào một câu, di chuyển đến bên cạnh Hạ Nghiêu.

Toàn bộ sự chú ý của em gái kia đều đặt trên người Chu Độ, nhỏ đứng bên cạnh chỉ đạo hắn: "Lúc anh sắp gắp được thì chậm lại một chút."

Hạ Nghiêu nhìn bạn trai nhỏ đứng bên cạnh mình, mang theo áy náy nói: "Thật xin lỗi, nếu không thì cậu chơi cái này đi." Cậu vừa nói vừa tránh người ra.

Bạn nam kia cũng khá đẹp trai, mái tóc được cắt cực kỳ ngắn, lộ ra vẻ dương quang hoạt bát. Cậu ta khom lưng nhét tiền xu vào, cong khóe miệng cười cười với Hạ Nghiêu: "Cậu muốn con nào, tôi gắp cho."

Chu Độ đang hết sức tập trung gắp thú, hoàn toàn chẳng để ý đến tình huống ở bên kia.

Bạn nam kia điều khiển hai ba cái, thật sự gắp được một con thú nhồi bông, cậu ta cầm con thú nhồi bông

nhét vào trong ngực Hạ Nghiêu nói: "Tặng cậu."

"Không cần đâu." Hạ Nghiêu vội vàng từ chối, "Vẫn là nên đưa cho bạn gái cậu đi."

"Bạn gái?" Bạn nam kia sửng sốt một chút, sau đó chỉ vào em gái kia nói: "Cậu nói nó hả, nó là em gái tôi. Bạn gái tôi mà giống nó, tôi nào dám dẫn ra đường."

Hạ Nghiêu xấu hổ đứng một bên, không biết nói tiếp như thế nào.

"Phương Trạch Vũ anh muốn chết hả!" Em gái kia nghe được anh trai mình móc mỉa mình trước mặt người lạ, nhào tới muốn đập cậu ta.

Chu Độ bên kia rốt cuộc cũng gặp được một con thú nhồi bông, hấn vội vàng khom lưng lấy con thú nhồi bông lên, hết sức phấn khởi quay đầu muốn tặng cho Hạ Nghiêu, thế nhưng lại phát hiện trong tay Hạ Nghiêu đang ôm một con thỏ nhồi bông rồi.

Hưng phấn lập tức bị một gáo nước lạnh dập mất.

Em gái kia cũng phát hiện con gấu bông trong tay Chu Độ, nhỏ thét lên một tiếng chạy đến bên cạnh Chu Độ: "Anh thật giỏi! Anh trai em chẳng bao giờ gắp được con này, có thể tặng em không?"

Chu Độ nắm chặt con gấu kia, gắt gao nhìn Hạ Nghiêu không nói lời nào.

"Đừng quậy nữa." Bạn nam tên Phương Trạch Vũ kia kéo em gái lại bên mình nói: "Đi thôi, đi ăn cơm."

Em gái kia đi một bước quay lại nhìn ba lần bị anh trai kéo đi mất.

Chu Độ mặt đen lại đứng ở một bên chẳng nói chẳng rằng, Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra Chu Độ hình như không vui lắm, cậu vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Chu Độ chỉ vào con thú nhồi bông trong tay Hạ Nghiêu, ủy khuất nói: "Sao em lại nhận quà của người khác?"

Hạ Nghiêu lập tức giải thích: "Hồi nãy cậu ấy gắp được nên tiện tay cho em thôi."

"Vứt đi."

"Hả?" Hạ Nghiêu chẳng hiểu Chu Độ có ý gì.

Chu Độ giật lấy con thú nhồi bông trong tay cậu, nhét vào trong chỗ lấy thú nhồi bông của cái máy bên cạnh, sau đó ném con gấu bông mình gắp được vào trong ngực Hạ Nghiêu, thở hồng hộc quay đầu bước đi.

Hạ Nghiêu nhìn con gấu bông trong ngực mình, lúc này mới nhận ra được Chu Độ giận rồi.

Cậu ôm con gấu bông nhanh chóng chạy lên vài bước đuổi theo Chu Độ, dùng ngón tay trái khẽ khẽ đụng vào ngón tay của Chu Độ nói: "Anh giận hả?"

"Không có!"

"Đừng giận nữa, em không thích con thỏ kia, em thích con gấu này." Hạ Nghiêu kéo kéo lỗ tai con gấu, "Con thỏ kia xấu quắc, vẫn là con gấu này đáng yêu hơn."

Bước chân của Chu Độ dừng lại, hắn lập tức nhìn Hạ Nghiêu, đem đầu quay lại, mặt không biểu tình nói: "Thật không?"

"Ừa ừa." Hạ Nghiêu liên tục gật đầu.

Chu Độ không nhịn được khóe môi cong lên, lại bị Hạ Nghiêu phát hiện, lập tức nghiêm mặt lại.

"Sau này không được ai cho đồ cũng lấy có biết không?" Hắn một bộ dạng chững chạc đàng hoàng giáo huấn Hạ Nghiêu.

"Ừa ừa."

"Ai biết được người ta có lòng tốt gì."

"Ừa nè."

"Cậu ta cho em con thỏ xấu như vậy, chắc chắn là có thành kiến với em, lần sau thấy cậu ta không được để ý đến có biết không?"

"Ừa ừa."

Hạ Nghiêu suốt đường đi, chỉ toàn nghe thấy Chu Độ nói xấu bạn nam vừa nãy, vậy mà lại thầm nghĩ, thì ra bộ dạng ghen tuông của Chu Độ lại đáng yêu như vậy.

Hai người cùng bước vào một nhà hàng, lúc này đang là giờ cơm trưa, có vài ba người đang ngồi ở băng ghế dài bên ngoài nhà hàng.

Chu Độ ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, nhận ra các cửa hàng có thể ăn cơm đều có đầy người đang đứng đợi, chỉ có nhà hàng này hơi ít người hơn một chút.

"Bọn mình đợi chút nữa đi." Hạ Nghiêu cũng nhận ra vấn đề, kéo kéo Chu Độ ý bảo hắn ngồi bên này đợi chút xíu.

Hai người ngồi xuống chưa được bao lâu, một giọng nữ quen thuộc ngạc nhiên hô lên một câu: "Hai anh đẹp trai! Hai anh cũng đến đây ăn cơm hả?"

Chu Độ ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên cặp anh em hồi nãy gặp ở chỗ máy gắp thú.

Em gái kia vội vàng chạy đến trước mặt bọn họ nói: "Có phải hai anh không có chỗ ngồi đúng không, đúng lúc gặp tụi em nè, có muốn cùng ngồi không?"

Anh trai nhỏ đang hai tay đút túi đứng phía sau, như vô tình mà nhìn lướt qua con gấu bông trong ngực Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu cảm thấy có chút lúng túng, dù sao mới nãy người ta vừa cho mình một con thú nhồi bông, mà mình lại vứt nó đi mất tiêu.

"Không cần." Chu Độ trầm mặt từ chối lòng tốt của người trước mắt.

"Ây, có lẽ hai anh sẽ phải đợi rất lâu đấy, bọn em lúc nãy vì đợi lâu quá, cho nên mới đi chơi gắp thú, anh chắc chắn không muốn ngồi cùng bọn em chứ?"

"Bọn họ không muốn thì thôi đi, dong dài làm gì, nhanh đi vào." Bạn nam đứng phía sau bực mình giục một câu.

"Được rồi." Em gái kia nhìn thấy Chu Độ không muốn, cũng không nói thêm nữa, theo anh trai mình đi vào trong nhà hàng.

Mà điều Chu Độ không ngờ tới, bọn họ vậy mà có cơ hội gặp nhau lần thứ ba.

Lúc hắn mua xong nước ngọt bắp rang chuẩn bị dắt Hạ Nghiêu vào rạp chiếu phim, lại nhìn thấy cặp anh em kia ở cửa vào.

Chu Độ: "..."

"Trời ơi, chúng ta có duyên quá đi." Em gái kia sau nghe được suất phim mà Chu Độ và Hạ Nghiêu muốn xem, vội vàng hỏi: "Các anh ngồi hàng nào ghế bao nhiêu?"

Hạ Nghiêu cầm vé xem phim ra so với em gái kia, nhận ra bọn họ cư nhiên ngồi cùng một hàng. Chu Độ ngồi hàng D ghế 12, Hạ Nghiêu ngồi hàng D ghế 13. Mà cặp anh em kia vừa vặn ngồi bên cạnh Hạ Nghiêu.

Em gái kia sau khi nhìn thấy vé xem phim của Hạ Nghiêu, trên mặt nở nụ cười nói với Hạ Nghiêu: "Để em giới thiệu một chút, em tên là Phương Dao Dao, đây là Phương Trạch Vũ anh trai em."

"Anh tên là Hạ Nghiêu, đây là Chu Độ." Hạ Nghiêu cũng giới thiệu chút về mình và Chu Độ.

"Bọn mình thật sự có duyên quá đi." Phương Dao Dao kích động nói: "Tên hai đứa mình đều là /yáo/*, hehe."

**Chữ Nghiêu trong Hạ Nghiêu và chữ Dao trong Phương Dao Dao đồng âm đọc là /yáo/.*

Hạ Nghiêu cười giải thích: "Tên anh có ba bộ thổ*."

** Chữ Nghiêu gồm ba bộ thổ .*

Em gái kia mở to hai mắt nói: "Thì ra cái chữ đó là đọc là /yáo/. Em trước giờ vẫn luôn đọc là /guī/ hahaha."

"Thiểu não." Anh trai nhỏ ở một bên đâm một dao.

Mặt Chu Độ đen lại, đứng ở một bên không nói một tiếng.

Khóe mặt Hạ Nghiêu quét qua hắn, vội vàng nói: "Chúng ta đi vào đi, phim sắp chiếu rồi."

"Ừa ừa." Phương Dao Dao cầm đầu đi vào.

Chu Độ cố ý chờ đến khi hai người kia đều đã đi vào trong mới kéo Hạ Nghiêu đi vào: "Lát nữa bọn mình đổi chỗ."

Hạ Nghiêu cảm thấy ngồi chỗ nào chả giống nhau, vì vậy gật đầu.

Hai người đi vào chưa bao lâu, toàn bộ rạp phim đều tối đi, Chu Độ sau khi ngồi xuống, nhận ra bên phải mình quả nhiên là Phương Trạch Vũ.

Hắn ôm lấy hộp bắp rang, đôi chân dài hơi quắp lại, mặt không biểu tình chăm chú nhìn màn hình lớn trước mắt.

Phương Trạch Vũ dựa vào phía sau một chút, quay đầu về phía Hạ Nghiêu bên kia hỏi: “Con thỏ hồi nãy tôi cho cậu đâu?”

Hạ Nghiêu lúng túng không biết mở miệng như nào, Chu Độ cũng dựa vào phía sau một chút, vẻ mặt khiêu khích ngăn cản đường nhìn của Phương Trạch Vũ: “Vứt rồi.”

Phương Trạch Vũ quan sát Chu Độ một chút, híp mắt nói: “Hai người hai tên nam sinh cùng nhau đi xem phim, tình cảm thật là tốt.”

Hạ Nghiêu hốt hoảng giải thích: “Cậu ấy, cậu ấy là em trai tôi.”

“Ồ ~” Phương Trạch Vũ kéo dài âm thanh, sau đó quay đầu đi chỗ khác, hết sức chuyên chú nhìn lên màn hình chiếu phim.

Trong lòng Chu Độ lại giận không kiềm được.

Hắn gắt gao nhìn màn hình lớn trước mắt, muốn đem cái câu “Cậu ấy là em trai tôi.” của Hạ Nghiêu ném ra sau đầu, thế nhưng càng muốn không để ý, lại càng để ý.

Nhưng mà ở trong rạp chiếu phim hắn lại không có cách nào đi chất vất Hạ Nghiêu, chỉ có thể tự mình buồn bực.

Đến khi phim chiếu xong, trong lòng Chu Độ vẫn không có cách nào buông bỏ, hắn nhét hộp bắp rang hình như chẳng đụng miếng nào vào trong ngực Hạ Nghiêu, một mình đi vệ sinh.

Hạ Nghiêu ôm bắp rang đợi ở cửa rạp chiếu phim, vừa vặn Phương Dao Dao cũng ở chỗ này đợi anh trai.

“Anh học trường nào vậy?” Nhỏ đi đến bên cạnh Hạ Nghiệu lôi kéo cậu làm quen.

” A Trung.”

“Woa~” Phương Dao Dao sùng bái nói: “A Trung toàn là học bá thôi, Chu Độ cũng học A Trung sao?”

“Ừ.” Hạ Nghiêu gật đầu: “Bọn anh cùng lớp.”

“Không ngờ nha không ngờ nha, đi ra ngoài có một chút thôi mà đụng phải tận hai học bá, còn đẹp trai như vậy.” Phương Dao Dao cả mặt đều là đang hiện vẻ mê trai, “Bọn mình trao đổi số điện thoại đi, nếu có bài nào không hiểu em có thể hỏi anh rồi.”

Hạ Nghiêu mang theo áy náy nói với nhỏ: "Thật xin lỗi, hôm nay anh mới mua điện thoại, vẫn chưa có số điện thoại."

"Vậy anh có biết số của Chu Độ không?" Sắc mặt em gái kia hiện thoáng qua một chút đỏ.

Hạ Nghiêu trong lòng căng thẳng, lúc này mới nhận ra thì ra Phương Dao Dao để ý Chu Độ rồi.

"Anh," Cậu dừng lại một chút: " Không nhớ số của cậu ấy, không bằng em tự mình hỏi cậu ấy đi."

"Ai ya làm phiền anh rồi." Phương Dao Dao lấy một tờ giấy note trong cặp ra, viết số điện thoại của mình lên, nhét vào trong tay Hạ Nghiêu: "Lát nữa lúc hai anh về nhà, có thể giúp em đưa cái này cho anh ấy không?"

Đầu lưỡi Hạ Nghiêu có chút đắng, nhắm mắt ừ đại một tiếng.

Phương Dao Dao nhìn thấy Hạ Nghiêu đồng ý giúp mình, vui vẻ mà nói một tiếng cảm ơn với cậu, sau đó lại hỏi Hạ Nghiêu: "Anh với Chu Độ là bạn học, vậy ở trong trường học anh ấy có bạn gái hay người mà người anh ấy thích chưa?"

Hạ Nghiêu mấp máy môi, chẳng biết nên trả lời như thế nào.

May mắn lúc này Chu Độ vừa hay đi ra.

"Đi thôi." Cổ áo hắn có chút nhăn nhúm, đưa tay cầm lấy đồ trên tay Hạ Nghiêu.

Phương Dao Dao nhìn thấy Chu Độ đi ra, cũng không tiện nghe ngóng tiếp, vì vậy nói với hai người: "Tạm biệt." Liền hớn hở chạy qua chỗ anh trai mình bên kia.

Hạ Nghiêu đang chuẩn bị xoay người cùng rời đi với Chu Độ, âm thanh hoảng sợ của Phương Dao Dao ở phía sau truyền đến: "Anh, anh bị ai đánh vậy?"

Chu Độ đang đi ở phía trước, khóe miệng nhịn không được vểnh lên.

28. Chương 28

Sau khi hai người ra khỏi nhà hàng, bầu trời đã được phủ lên một tấm màn màu đen, điểm lên vài ngôi sao nhỏ nếu không cố gắng nhìn cũng chẳng nhìn thấy.

Chu Độ đứng ở bậc tam cấp ở trước cửa nhà hàng, chột dạ nhìn Hạ Nghiêu một cái nói: "Nghe nói gần đây có một cái công viên, bọn mình đi dạo một vòng đi?"

Hạ Nghiêu ôm con gấu bông được Chu Độ tặng đứng ở bên cạnh hắn, cậu biết cái công viên mà Chu Độ nói. Cách đây không xa, băng qua con đường xe cộ đông đúc trước mặt, rồi đi tiếp khoảng chục mét nữa là tới.

Đó là một công viên có hồ nước, nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Lượng người đi dạo ở đây khá đông, nhưng mà đông hơn chính là các cặp tình nhân đến đó để hẹn hò.

Vì cách cái công viên đó không xa có một trung tâm mua sắm, một vài cặp tình nhân ăn xong đi mua sắm xong đều sẽ đến công viên này đi dạo, mà người thiết kế công viên này không biết có phải dự đoán trước được tình huống này hay không, đặc biệt có lòng thiết kế đèn đường tối tối mờ mờ, cứ như vậy, nơi này trở thành thánh địa hẹn hò của các cặp tình nhân.

"Được thôi." Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm mũi chân mình, trả lời một tiếng.

Chu Độ vô cùng vui vẻ kéo cánh tay của Hạ Nghiêu bước về phía trước.

Mà ở một nơi cách đó không xa, Vương Hạo đang ngồi trên xe riêng của nhà mình, xuyên qua cửa sổ xe, vừa vặn nhìn thấy Hạ Nghiêu cùng Chu Độ ở bên kia đường.

"Thằng này nó nói cuối tuần không có thời gian, thì ra là đi chơi với Hạ Nghiêu." Vương Hạo nghĩ thầm trong lòng, đưa tay ấn nút kéo cửa sổ xuống. Cậu ta vừa định to mồm gọi tên Chu Độ, không ngờ lại nhìn thấy Chu Độ kéo Hạ Nghiêu chạy qua con đường phía đối diện chạy đi mất.

"Đóng cửa sổ lại." Mẹ Vương Hạo ngồi ở ghế phó lái quay đầu nói với con trai mình, Vương Hạo nghiêng đầu qua trả lời: "Mẹ, hình như con mới nhìn thấy Chu Độ."

"Thấy Chu Độ thì có cái gì hiếm lạ, con ngồi lại đàng hoàng cho bố coi."

Vương Hạo nghe thấy bố mình lên tiếng, vì vậy chỉ có thể đóng cửa sổ xe lại.

Ven bờ hồ trong công viên cứ cách một đoạn là lại có một cái chòi nhỏ để nghỉ mát, mấy cái chòi đó được xây ngay trên mặt nước, mỗi cái đều có một cặp tình nhân đang ngồi.

Hạ Nghiêu cùng Chu Độ sóng vai đi đến một con đường nhỏ mờ tối ven hồ, thỉnh thoảng có vài người đi tới từ phía đối diện chen chính giữa bọn họ mà bước qua.

Chu Độ đang vắt nát óc suy nghĩ nên mở miệng như thế nào để đánh tan bầu không khí lúng túng này, Hạ Nghiêu vậy mà lại mở miệng trước, cậu hỏi Chu Độ: "Vậy cuốn nhật ký của em… thật sự là ở chỗ anh hả?"

Sự căng thẳng trong lòng Chu Độ như muốn bùng nổ, vẻ mặt hắn đề phòng nhìn Hạ Nghiêu nói: "Ừ thì làm sao, tự em đặt ở chỗ ngồi của anh mà, đừng hòng anh trả lại."

Cả gương mặt Hạ Nghiêu đỏ lên nói: "Vậy sao lúc đó em hỏi anh, anh lại nói là không nhìn thấy?"

Chu Độ thấy kiểu nào cũng đang nói đến hắn, mở miệng đổi chủ đề: "Lúc nãy đứng ở cửa rạp chiếu phim, em với nhỏ kia nói cái gì mà vui vẻ như vậy?"

Trong lòng Hạ Nghiêu thở dài một cái, biết Chu Độ chính là không muốn trả lời câu hỏi của mình, vì vậy cậu giải thích: "Có nói gì đâu, chỉ là đứng đó đợi bọn anh đi ra thôi. À, đúng rồi." Cậu móc tờ giấy ghi số điện thoại mà Phương Dao Dao đưa cho mình từ trong túi quần ra, đưa đến trước mặt Chu Độ nói: "Cái này cho anh."

Chu Độ thấy cậu đưa cho hắn một tờ giấy nhỏ, tưởng rằng có viết bí mật nào đó, vành tai đỏ lên nói: "Thật là, có gì thì cứ nói thẳng với anh sao phải đưa giấy, ngây thơ quá đi."

Hạ Nghiêu lúng túng nhìn Chu Độ giải thích: "Cái này là Phương Dao Dao bảo em đưa cho anh, là số điện thoại của em ấy."

Chu Độ đang trong tư thế chuẩn bị nhét tờ giấy vào trong túi quần, nét mặt lập tức trầm xuống, ngữ khí mang theo một chút tức giận hỏi: "Nhỏ bảo em đưa em liền đưa cho anh luôn?"

Hạ Nghiêu cảm thật mình thật ủy khuất, vì vậy không lên tiếng.

Chu Độ bực bội ném tờ giấy vào một góc ven hồ, sau đó nhanh chân, một mình cắm đầu đi mất đất.

"Chu Độ." Hạ Nghiêu vội vàng chạy vài bước theo sau hắn, "Anh sao vậy?"

Chu Độ nghe được Hạ Nghiêu hỏi như vậy, trong lòng càng tức giận, hắn chợt xoay người lại muốn chất vấn Hạ Nghiêu, vừa vặn lúc này có hai người đang từ phía đối diện bước tới.

Hạ Nghiêu không thể làm gì khác hơn là di chuyển sang bên cạnh, để người ta đi qua giữa cậu và Chu Độ. Thế nhưng Hạ Nghiêu không biết hành động này của cậu như đang thêm dầu vào lửa, Chu Độ cho rằng Hạ Nghiêu khi thấy có người thì liền tránh hắn, trong lòng vừa tức giận vừa tủi thân, những lời vốn muốn nói ra lại lần nữa nghẹn lại trong bụng, tiếp tục cắm đầu đi về phía trước.

Hắn chưa đi được mấy bước, góc áo đã bị một người nhẹ nhàng kéo lại.

“Chu Độ đừng tức giận nữa.” Hạ Nghiêu nhỏ giọng mở miệng nói xin lỗi: “Xin lỗi mà.”

Chu Độ vừa nghe thấy giọng nói của Hạ Nghiêu nhỏ nhẹ nói xin lỗi với mình, trong lòng lập tức mềm thành một mảnh, tức giận vô cớ vừa nay bốc hơi không còn một mống.

Hắn nghĩ thầm, mình cái tên đại lão gia* này sao có thể đi tức giận với người yêu chứ. Hắn xoay người nhìn chằm chằm gương mặt của Hạ Nghiêu không nhúc nhích, nhìn cậu một hồi rồi mới nói: “Anh ghen.”

**đại lão gia: ở đây có nghĩa là coi mình là lớn nhất, mình làm cái gì cũng đúng*

“Hả?” Hạ Nghiêu chẳng mô tê gì.

“Lúc em nhận con thỏ nhồi bông đó làm anh ghen.” Chu Độ nề nếp nói tiếp: “Lúc em nói chuyện với thằng đó ở trong rạp chiếu phim anh cũng ghen. Anh biết đánh người là sai, nhưng anh sẽ không xin lỗi đâu.”

Vẻ mặt Hạ Nghiêu mờ hồ: “Đánh người, anh đánh ai vậy?”

Chu Độ chẳng trả lời câu hỏi này của Hạ Nghiêu, nói tiếp với cậu: “Nhỏ kia nhờ giúp nó đưa số điện thoại, lẽ nào em không ghen hả? Hạ Nghiêu, em có phải là người yêu của anh không?”

Hạ Nghiêu bị hắn nói đến xấu hổ, lúc đó Phương Dao Dao nhờ cậu đưa dùm số điện thoại, trong lòng quả thật vô cùng khó chịu, thế nhưng mình đồng ý rồi, lại không làm được mấy việc trái với lương tâm, chỉ có thể thành thật đưa tờ giấy cho Chu Độ.

“Em…” Hạ Nghiêu mấp máy môi, lời cậu vẫn chưa nói ra, Chu Độ liền mở miệng nói: “Nếu mà em lại làm chuyện này lần nữa, anh sẽ…”

Hắn muốn nói anh sẽ đánh em, nhưng mà nghĩ lại nếu như vậy mình sẽ đau lòng, vì vậy chuyển ý uy hiếp Hạ Nghiêu nói: “Anh sẽ hôn em.”

Hạ Nghiêu phụt một cái bật cười, cậu nhìn nhìn xung quanh, nhét con gấu bông vào trong ngực Chu Độ, sau đó kéo cổ áo hắn đi qua khu rừng phía bên kia.

Đi lên phía trên của công viên, trồng một loạt cây to. Nơi này tục xưng là khu chuyên dụng dành cho người lớn, chỉ cần nhìn tên cũng đủ hiểu vào đây để làm cái gì.

“Em muốn làm gì?” Chu Độ bị Hạ Nghiêu kéo đi lảo đảo sắp ngã, Hạ Nghiêu quay đầu cong cong hai hàng lông mi nói với hắn: “Không phải anh nói muốn hôn em hả?”

Cậu kéo hắn đến một cái cây to ở bên cạnh, sau đó dựa lưng vào cây, ánh mắt mang theo mong chờ mà

nhìn chằm chằm Chu Độ ở trước mắt.

Mặt Chu Độ lập tức đỏ lên, lúc này xung quanh chẳng có ai, thật là một cơ hội tốt để lén lút làm chút gì đó. Trong lòng hắn như nổi trống, nhìn thấy gương mặt ửng hồng của Hạ Nghiêu, chầm chậm cúi đầu xuống.

"A ~" Đột nhiên từ một bụi cỏ cách bọn họ không xa truyền đến một tiếng rên.

Cả người Chu Độ lập tức cứng đờ, hắn cùng Hạ Nghiêu ngừng thở, đồng thời quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

"A ~" Một tiếng rên lớn hơn lại truyền tới, Hạ Nghiêu cũng được coi như là một người đàn ông trưởng thành sống đến hai đời, tự nhiên hiểu được trong bụi cỏ xa xa kia đang làm việc gì.

Chu Độ nhíu nhíu mày, hắn thấp giọng nói với Hạ Nghiêu: "Bên kia hình như có người."

"Ừa nè." Ánh mắt Hạ Nghiêu úp úp mở mở, không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Độ, Chu Độ đứng thẳng lại, đang định hét lên một câu: "Ai đang ở bên kia?"

Hắn vừa lấy hơi, miệng liền bị bịt chặt lại.

"Ô ô ô." Hắn trợn hai mắt chẳng hiểu gì mà nhìn Hạ Nghiêu.

Sắc mặt Hạ Nghiêu đỏ bừng nói: "Đừng la lớn, người ta đang… đang làm việc."

"Làm việc?" Chu Độ nghi hoặc hỏi.

Hạ Nghiêu đỏ mặt không lên tiếng, Chu Độ lúc này mới muộn màng nhận ra.

"Mẹ nó." Hắn thấp giọng chửi thề một câu, kéo tay Hạ Nghiêu nói: "Bọn mình đi thôi."

"Đợi chút." Hạ Nghiêu nắm chặt Chu Độ không cho hắn đi, cậu nhỏ giọng nói: "Tại sao lại phải đi?" Cậu vừa nói vừa ngửa đầu lên nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Chu Độ, nỉ non: "Anh không cảm thấy này rất kích thích sao, Chu Độ?"

Chu Độ đang đứng ở ranh giới của của thiếu niên huyết khí sục sôi, nào chịu được khiêu khích của Hạ Nghiêu, lúc này mặc kệ tất cả mọi người liền đè người lên thân cây làm nụ hôn sâu hơn.

Hắn bây giờ cũng đã dần dần hiểu được, hôn không chỉ môi dán môi là xong, cũng cần phải có kỹ xảo nha.

Ví dụ như bây giờ, hắn biết phải chầm chậm mở miệng, đem miệng Hạ Nghiêu mở ra chui vào.

Tiếng rên rỉ của phụ nữa cứ lẩn quẩn bên tai, tiếng thở dốc của Chu Độ nặng thêm, trong lòng Hạ Nghiêu nổi lên ý xấu, cố ý lấy đầu lưỡi liếm một cái ở trên môi Chu Độ.

Cả người Chu Độ cứng lại, chợt thẳng người lại đẩy Hạ Nghiêu ra.

"Bọn, bọn mình đi thôi." Hắn ôm lấy nửa thắt lưng của Hạ Nghiêu, xấu hổ nói với cậu.

Đều là đàn ông, Hạ Nghiêu biết dưới tình huống này cơ thể nổi lên phản ứng là chuyện hết sức bình thường, cậu đưa lấy ôm lấy lưng quần của Chu Độ, bởi vì động tình mà giọng nói có chút khàn khàn.

"Anh muốn cứ như vậy mà đi sao?" Cậu liếc xuống phía dưới của hắn một cái.

"Hạ, Hạ Nghiêu, anh, anh." Chu Độ bị Hạ Nghiêu nhận ra sự khác thường của cơ thể, căng thẳng đến nỗi chẳng nói nên lời.

Hạ Nghiêu ưỡn người về phía Chu Độ đối diện, cơ thể dính chặt vào cơ thể của hắn, ghé vào bên tai hắn chầm chậm nói: "Chu Độ, bọn mình làm chút việc người lớn mới có thể làm đi." Cậu vừa nói, ngón tay đã theo khe hỡ giữa lưng quần mà chui vào.

Chu Độ cảm thấy mình bị nổ thành một cái pháo hoa chói mắt nhất trên bầu trời.

Mãi cho đến lúc trên đường trở về, cả người Chu Độ dường như vẫn đang còn ở trên mây, hắn thỉnh thoảng quay đầu quan sát Hạ Nghiêu ở bên người, khóe miệng nhịn không được lại cong cong lên.

Hai người theo đường cái chậm rãi đi về phía trước, Chu Độ thỉnh thoảng lại lấy ngón tay hắn khều khều lòng bàn tay của Hạ Nghiêu, mà tay còn lại của hắn thì đang ôm con gấu bông mà hắn tặng cho Hạ Nghiêu.

"Có phải anh rất lợi hại không?" Chu Độ đưa đầu dựa gần sát vào Hạ Nghiêu, nhẹ giọng hỏi một câu ở bên tai cậu, sắc mặt Hạ Nghiêu đỏ lên, ấp a ấp úng không trả lời được.

Mặt Chu Độ mang theo vẻ đắc ý không nhịn được ngâm nga một khúc nhạc không vần điệu.

Lòng bàn tay Hạ Nghiêu như vẫn còn lưu lại hơi ấm của Chu Độ, nhịn không được vân vê bàn tay mình.

"Ha! Tao biết chính là hai đứa bay mà!" Đột nhiên có người dùng sức vỗ một cái lên vai hai người, Chu Độ và Hạ Nghiêu đồng thời quay đầu lại.

Vương Hạo đứng sau lưng bọn họ cười ngu ngốc.

"Hai đứa bay làm cái gì vậy, hẹn hò hả?" Vương Hạo chen vào giữa hai người, một tay ôm lấy Chu Độ, một tay ôm lấy Hạ Nghiêu, trêu ghẹo nói.

Chu Độ nghe vậy nhăn mày, hắn đẩy mạnh cái tay đang ôm Hạ Nghiêu của Vương Hạo ra, sau đó kéo lấy Hạ Nghiêu ôm vào trong ngực, nhếch mày khiêu khích nói với Vương Hạo: "Đang hẹn hò đó, rồi sao?"

Hạ Nghiêu bị hắn ôm vào trong ngực, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

29. Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vương Hạo đầu tiên là sửng sốt, sau đó phình bụng cười to nói: "Vậy hai đứa bay hẹn hò vui vẻ nha, tao không quấy rầy tụi bây nữa hahaha."

Chu Độ thấy Vương Hạo không tin, lập tức nóng nảy, hướng về phía Vương Hạo nói: "Hai đưa tao bây giờ là người yêu thật."

"Khụ khụ, mày nói gì?" Vương Hạo đang cười ha há bị dọa đến sặc nước miếng, sắc mặt ngu ngu ngơ ngơ* mà nhìn hai người kia, "Người, người yêu, hai đứa bay?"

*ngu ngu ngơ ngơ: cái mặt như này nè

Hạ Nghiêu đứng ở một bên trầm mặc không nói, Chu Độ nhìn Vương Hạo trước mặt với ánh mắt mày là thằng ngu.

"Đờ mờ!" Vương Hạo nhìn nhìn Chu Độ rồi lại nhìn nhìn Hạ Nghiêu nói: "Mày đừng lừa tao, hai thằng con trai sao làm người yêu được?"

"Hai thằng con trai thì sao không thể làm người yêu?" Chu Độ nhướng mày.

Vương Hạo cũng không nói được rốt cuộc là do đâu mà hai thằng con trai không thể làm người yêu, cậu ta mấp máy môi muốn phản bác, nhưng chỉ nói được một câu: "Dù thế nào thì cũng không thể được."

Hạ Nghiêu mặt không còn chút máu vùng ra khỏi cánh tay Chu Độ đang ôm chặt lấy mình, hít một hơi thật sâu nói: "Em về trước."

Chu Độ lúc này mới phát hiện sắc mặt Hạ Nghiêu không tốt lắm, đột nhiên nhớ tới Hạ Nghiêu đã từng nói không được nói về quan hệ của bọn họ trước mặt người ngoài.

"Việc đó," Chu Độ tiến đến bên người Hạ Nghiêu, luống cuống nói: "Hạ Nghiêu em đừng giận, Vương Hạo là bạn từ nhỏ của anh, nó sẽ không…"

Vương Hạo trừng hai mắt nhìn chằm chằm Chu Độ bộ dạng khép nép khuất phục ở bên người Hạ Nghiêu, lúc này mới thật sự tin những lời Chu Độ nói.

"Trù đợi, hai đưa bay thật sự là người yêu." Vương Hạo khôi phục lại thần trí từ trong khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin được.

Ba người đang ngồi trong một tiệm cà phê vắng vẻ u tối, giờ này đến uống cà phê chả có mấy người. Chu Độ chọn một xó xỉnh sát tường, gọi một cái bánh ngọt nhỏ đặt ở trước mặt Hạ Nghiêu đang ngồi bên cạnh.

Vương Hạo ngồi đối diện hai người nhìn chằm chằm cái người trước mắt khá là giống Chu Độ, nhịn không được le lưỡi lắc đầu.

"Tao nói, hai đứa bay cấu kết với nhau làm việc xấu, thông đồng ở bên nhau từ bao giờ đấy?" Vương Hạo vừa dứt lời, Chu Độ ở dưới bàn hung hăng cho hắn một bàn chân.

Vương Hạo đau đến nhe răng trợn mắt, cúi người xuống ra sức xoa xoa cái chân bị Chu Độ đạp đau.

Còn Chu Độ vẫn là một bộ dạng chẳng có cái quái gì xảy ra cả, một bên đưa bánh kem cho Hạ Nghiêu, một bên uy hiếp Vương Hạo: "Nếu mày dám nói với người khác, tao đập sml mày."

Vương Hạo: "..."

Đợi đến lúc Hạ Nghiêu cúi đầu từng miếng một ăn miếng bánh ngọt kia, Chu Độ mới xoay người nhìn thẳng mắt Vương Hạo.

"Tao xem mày là bạn từ nhỏ của tao nên mới nói với mày, bây giờ tao tìm được người yêu trước mày rồi." Chu Độ nhịn không được bắt đầu khoe khoang.

Trước đây Vương Hạo chế giễu Chu Độ nhất định độc thân cả đời, hai người đập nhau xong một trận bèn giao hẹn, ai tìm được người yêu trước chính là bố, bây giờ Chu Độ tìm được người yêu rồi, Vương Hạo đáng thương vẫn như cũ là một con cẩu độc thân. Ôi, không, là một con cẩu độc thân có thêm một người bố.

"Mẹ bà!" Vương Hạo vỗ bàn một cái, chỉ vào Chu Độ nói: "Có người yêu thì giỏi lắm chắc, sáng mai tao tìm được ngay một người."

Chu Độ hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh bỉ.

Vương Hạo còn muốn nói thêm mấy câu nữa, điện thoại di động ở trong túi quần reo lên. Thì ra là bố mẹ cậu ta xong việc rồi gọi cậu ta về nhà.

"Tao đi trước đây." Vương Hạo đẩy ghế ra đứng lên, trước khi đi còn không quên nói với Hạ Nghiêu: "Hạ Nghiêu, haizz, không phải tớ chửi cậu, nhưng ánh mắt cậu quá kém rồi."

"Cút!" Chu Độ lại định đạp cậu ta một bàn chân nữa, Vương Hạo vội vã chống cái ghế nhảy ra, chạy ra đến ngoài cửa, cậu ta đối mặt với hai người ngồi bên trong, hai tay làm thành một hình trái tim, cười như một thằng ngu.

Hạ Nghiêu không nói một tiếng ăn xong cái bánh ngọt trước mắt, rồi uống sạch sẽ ly sữa, lúc này mới ngẩng đầu nói với Chu Độ: "No rồi."

Hai người hẹn hò lần đầu tiên, cứ tốt đẹp như vậy mà kết thúc.

Đại hội thể thao một tuần sau đúng hạn mà đến, Chu Độ mấy năm trước đều tham gia chạy bền với tư cách là tuyển thủ, năm nay cũng không có gì bất ngờ chạy được top 3.

"Không tồi nha!" Lớp trưởng thể dục quàng tay ôm lấy cổ Chu Độ, nện vài quyền trước ngực hắn nói: "Lớp mình phải dựa vào mày đại diện đi thi rồi."

Chu Độ vặn chai nước suối trong tay, nghi hoặc hỏi: "Đi thi cái gì?"

"Mày không biết hả, lần trước bộ môn thể dục mở cuộc họp nói, trong thành phố quyết định mở rộng đại hội thể thao lần này, tập hợp toàn bộ tuyển thủ top 3 của các trường thi tiếp lần nữa."

"Ăn no rửng mỡ." Chu Độ ngửa đầu tu một ngụm nước suối.

"Haizz, ai biết được, nghe đâu lần này có đến 8 trường cấp 3 cùng thi đấu, Chu Độ mày có tự tin lấy được một giải thành phố nào không? Nghe nói mấy đài truyền hình trên tỉnh đã đến rồi, phần trao giải sẽ được chiếu trên ti vi đó."

“Lố bịch, tao không đi.” Chu Độ nghĩ cũng chả thèm nghĩ cự tuyệt.

Lớp trưởng thể dục lắc lắc đầu nói: “Đây không phải là việc mày không muốn đi thì không phải đi, theo hạng đó mày hiểu không?”

Chu Độ không chịu được cánh tay đầy mô hồi nhớp nháp của lớp trưởng thể dục quàng lấy hắn, đưa tay đẩy cậu ta ra, dửng dưng như không nói: “Vậy thì đi thôi.”

Bên này vừa dứt lời, Hạ Nghiêu vội vội vàng vàng chạy qua bên cạnh hắn, Chu Độ theo bản năng đưa tay kéo cậu lại hỏi: “Em chạy cái gì đấy.”

Trong tay Hạ Nghiêu đang cầm băng gạc cùng rượu thuốc, thở hổn hển trả lời: “Có bạn té, em vừa đi phòng y tế lấy thuốc.”

Lớp trưởng thể dục cũng sáp đến nói: “Hạ Nghiêu làm hậu cần bên này thật là tốt, lần này cuộc thi trong thành phố mỗi trường đều phải cử đi mấy tình nguyện viên, hay là Hạ Nghiêu đi đi, tớ thật sự không đi được, kỳ thi tháng vừa rồi thi nát quá, cuối tuần bị bắt đi học bổ túc rồi.”

Hạ Nghiêu ừ một tiếng, cầm băng gạc chạy mất.

Trong lòng Chu Độ không nhịn được trở nên vui vẻ, nếu như có Hạ Nghiêu đi, vậy có nghĩa là cuối tuần bọn họ lại có thể bên nhau rồi?

Hắn hắng hắng giọng nói với lớp trưởng thể dục: “Chạy được top 3 chắc chắn phải đi chứ gì, haizz, được rồi, dòm cả lớp chỉ có duy nhất mình tao là có phần, vậy tao sẽ đi để tăng mặt mũi cho tụi bay.”

Lúc Hạ Nghiêu chạy đến chỗ bạn học bị thương kia, cậu ta đã được dìu đến ngồi ở một bên, xung quanh là mấy bạn học đang nghỉ ngơi.

Hạ Nghiêu đến gần nhìn nhìn, phát hiện Vương Hạo cũng đang ở trong đám người.

Ánh mắt cậu và Vương Hạo vừa chạm nhau, liền xấu hổ mà rời đi. Sau lưng Vương Hạo dán số 013, ngồi ở đó cầm cái khăn lông đang quạt quạt mặt mình.

Hạ Nghiêu nửa quỳ trước mặt bạn học bị thương kia, cậu lấy cồn ra nói với người kia: “Tớ sẽ sát trùng vết thương cho cậu trước, có lẽ hơi đau, chịu một chút.”

Bạn học nam kia hình như mới vừa chạy ở trên bãi tập, trên trán vẫn còn đọng lại vài giọt mồ hôi, cậu ta hướng về Hạ Nghiêu cười nhe hàng răng trắng: “Không sao, trầy miếng da thôi mà, làm phiền cậu rồi.”

Hạ Nghiêu cũng cười lại một cái với bạn học kia, lấy ra một miếng băng gòn từng chút một giúp cậu ta sát trùng những vùng quanh vết thương.

Vương Hạo ngồi một bên, bất động thanh sắc đánh giá tương tác giữa Hạ Nghiêu cùng bạn học kia, Hạ Nghiêu với Chu Độ bây giờ đã là người yêu, mình phải giúp anh em xem chừng một chút.

Hạ Nghiêu sát trùng xong những vùng xung quanh vết thương, ngẩng đầu lên nói với bạn học nam kia: “Tớ bôi chút thuốc, có lẽ sẽ đau.”

Bạn học nam kia mặc một cái quần thể dục ngắn rộng rãi, cậu ta hơi hơi co chân lên, nói với Hạ Nghiêu: “Lên đi, tớ cũng không có yếu ớt như vậy.”

Hạ Nghiêu đổ một chút thuốc lên vết thương của cậu ta.

“Shh!” Bạn học nam kia đau đến méo miệng, Hạ Nghiêu theo bản năng thổi thổi vết thương của người ta nói: “Được rồi, tớ giúp cậu băng lại là ổn rồi.”

Vương Hạo ở một bên xem đến trái tim bé nhỏ run rẩy, nghĩ thầm, vậy không thể được, không thể để Hạ Nghiêu bị tên tiểu bạch kiểm* trước mắt câu đi.

*tiểu bạch kiểm: những chàng trai với vẻ ngoài trắng trẻo yếu ớt/thư sinh nhã nhặn/trói gà không chặt (thường mang nghĩa châm chọc), công tử bột… (theo beedance07.com)

Cậu ta đứng dậy đi tới bên người Hạ Nghiêu, vỗ vỗ vai cậu nói: “Tớ giúp cậu ta băng lại.”

“Cậu băng?” Hạ Nghiêu ngữ khí không tin tưởng hỏi: “Cậu làm được không đó?”

“Này có xá gì?” Vương Hạo đẩy Hạ Nghiêu qua một bên, nói với cậu: “Không phải cậu rất bận sao? Nói không chừng có chỗ khác đang cần cậu đó, băng một cái vết thương thôi mà, cái này có gì không được chứ.”

Hạ Nghiêu nửa ngờ nửa tin đứng sang một bên, bạn học nam bị thương kia lại duỗi thẳng chân ra, hướng về phía Vương Hạo cười đùa nói: “Đến đến đến, trước lạ sau quen, anh coi như giúp chú em luyện tập vậy.”

Vương Hạo cắn răng nét mặt cười âm u, Hạ Nghiêu ở một bên một hồi, thấy động tác của cậu ta quả thật không có việc gì, vì vậy xoay người chuẩn bị rời đi.

Cậu bên này vừa xoay lưng lại, Vương Hạo ở sau lưng học theo giọng nói dịu dàng của Hạ Nghiêu mà nói với bạn nam kia: “Lưu An Kiệt, chút nữa sẽ hơi đau, cố chịu một chút.”

Lưu An Kiệt hi hi ha ha nói: “Ey yo, đây không phải Vương Hạo sao, hôm nay không có uống lộn thuốc chứ…A!!!”

Vương Hạo “bộp” một tiếng đập miếng băng vào vết thương của cậu ta, sau đó lấy thuốc đổ lên trên, lại dùng sức mà nhấn một cái, trong miệng vẫn còn nói: “Tao nói tụi bây cái lũ đại lão gia này, mới đau có chút đã kêu như heo bị chọc tiết, có xấu hổ không?” Nói xong vẫn tiếp tục dùng tay ấn ở trên vết thương, nhào nặn vết thương của Lưu An Kiệt.

“Tao *** ông nội mày Vương Hạo ——-” Lưu An Kiệt đau đến trắng bệch cả mặt.

Vương Hạo sau khi băng bó xong đàng hoàng cho cậu ta, lui về sau hai bước, thưởng thức kiệt tác của bản thân, vẻ mặt tự hào nói với Lưu An Kiệt: “Tao thật sự là thiên tài mà.” Trước khi đi còn vỗ một cái lên vết thương của Lưu An Kiệt.

Lưu An Kiệt cắn răng, trừng mắt nhìn bóng lưng Vương Hạo nói: “Thằng oắt con mày chờ đi, lần tới đừng rơi vào tay tao.”

Vương Hạo nghe cậu ta nói vậy, xoay người hướng cậu ta cười lộ cả hàm răng trắng.

“Lêu lêu lêu lêu ~ mày tới đánh tao nè ~”

Trong sân tập vang lên một loạt tiếng hô cố lên inh ỏi, Vương Hạo đắc ý ngâm nga một khúc, dòm Chu Độ ở phía bên kia không xa, lặng lẽ nghĩ thầm trong tim: “Anh em, tao chỉ có thể giúp mày đến đây thôi.”

30. Chương 30

Bảy giờ sáng thứ bảy, trước cổng trường đậu mấy chiếc xe buýt. Ánh nắng sớm xuyên qua hai tòa nhà cao to thẳng tắp, uể oải mà luồn qua cửa sổ xe rơi xuống trên người Hạ Nghiêu.

Thầy thể dục đang đứng ở cửa xe kiểm tra họ tên và lớp của những học sinh trên xe, Hạ Nghiêu ôm ba lô trước ngực, đờ người nhìn về phía cổng trường vắng vẻ.

Điện thoại di động để trong túi quần đồng phục rung lên vài tiếng, Hạ Nghiêu hồi phục tinh thần, lấy điện thoại ra, tiếng chuông từ từ lan ra trong xe.

"A lô."

"Em ngồi chiếc số mấy?"

Hạ Nghiêu vươn đầu ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn rồi trả lời: “Em ở chiếc thứ hai.”

“Chốc nữa gặp.” Chu Độ nói xong liền cúp điện thoại.

Chẳng được bao lâu, Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ từ cửa trước của xe buýt bước lên, ánh mắt hai người vừa chạm, Hạ Nghiêu sắc mặt không kìm được có chút nóng lên.

Chỗ trống trên xe còn rất nhiều, nhưng Chu Độ liếc cũng không thèm liếc mấy chỗ ngồi kia một cái, trực tiếp đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu ngồi xuống.

“Ăn sáng chưa?” Hắn vừa nói vừa lấy một hộp sữa từ trong ba lô ra, vặn nắp hộp rồi đưa đến tay Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu sửng sốt một chút, Chu Độ đem hộp sữa đẩy vào trong tay cậu: “Nhanh uống đi.”

Chờ cậu ngửa đầu uống một ngụm, Chu Độ mới lộ ra một nụ cười hài lòng. Hắn chỉ lớp sữa màu trắng ở trên môi Hạ Nghiêu nói: “Sao giống như con nít vậy?” Rồi chẳng ghét bỏ, trực tiếp lấy tay áo chà chà lên môi Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu bị hắn nói đến sắc mặt đỏ bừng, cậu dùng sức rút cái tay đang bị cái tay còn lại của Chu Độ nắm lấy, nhỏ giọng nói: “Trên xe có rất nhiều người.”

Chu Độ bất mãn lầm bầm: “Hồi nãy lên xe anh đếm rồi, chỉ có 7 người.”

Hạ Nghiêu thẳng sống lưng lên, ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, giả bộ không có nghe thấy cái gì hết trơn.

Chẳng được bao lâu, điện thoại di động ở trong túi quần lại vang lên. Số điện thoại này của Hạ Nghiêu chỉ một mình Chu Độ biết, không cần nghĩ cũng biết là ai đang tìm cậu, cậu tiếp tục uống sữa, không có dự định nhận cuộc gọi đang reo inh ỏi trong túi quần.

“Này.” Trên tay Chu Độ cầm một cái điện thoại di động, dùng cùi chỏ đụng đụng Hạ Nghiêu nói: “Bạn học, điện thoại của bạn kêu kìa.”

Hạ Nghiêu nhìn hắn một cái, lúc này mới chầm chậm móc điện thoại ra.

Màn hình hiển thị có ba tin nhắn chưa đọc.

Hạ Nghiêu mở ra xem, quả nhiên là Chu Độ gửi đến.

“Sữa uống ngon không?”

“Anh bây giờ vô cùng muốn hôn em.”

“Tối qua có nhớ anh không?”

Ba cái tin nhắn làm Hạ Nghiêu xem đến đỏ mặt, cậu làm bộ cái gì cũng không biết hết trơn lại nhét điện thoại vào túi quần.

“Này,” Chu Độ lại đụng đụng cậu nói: “Sao bạn không trả lời tin nhắn của người khác chứ, bất lịch sự quá đi, nhanh trả lời nhanh trả lời.”

“Chu Độ đừng quậy nữa.” Hạ Nghiêu ngượng ngùng nhéo nhéo thắt lưng hắn.

Chu Độ tiếp tục ấn điện thoại di động của mình.

Điện thoại đặt trong túi quần của Hạ Nghiêu lại vang lên, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lại móc điện thoại ra.

“Anh hôm qua nhớ em, anh nằm mơ vẫn mơ thấy gặp em.”

“Em đoán coi anh mơ thấy cái gì?”

Hạ Nghiêu ấn ấn bàn phím, chỉnh sửa hồi lâu mới gửi đi.

Điện thoại di động trong tay Chu Độ sáng lên, hắn vội vàng mở lên xem, thấy tin nhắn mà Hạ Nghiêu gửi đến chỉ có vọn vẻn hai chữ ——

“Mộng xuân.”

Mặt Chu Độ lập tức đỏ lên.

Xe chạy trên đường rất chậm, buổi sáng Hạ Nghiêu lại dậy rất sớm, xe chưa lắc lư được bao lâu, cậu đã mơ mơ màng màng ngủ mất.

Chu Độ vốn đang dựa vào lưng ghế, nhìn ót Hạ Nghiêu đến ngu người, thấy cả người cậu đang dựa vào cửa

sổ bên kia, hắn vội vàng đưa một tay ra, chỉnh đầu Hạ Nghiêu về phía mình.

Hạ Nghiêu chạm tới bờ vai của Chu Độ, liền dựa vào ngủ luôn.

Trái tim Chu Độ vừa ngọt ngào vào mềm mại, hắn nhìn chằm chằm gương mặt ửng hồng khi ngủ của Hạ Nghiêu, nhịn không được muốn cắn một cái lên mặt cậu.

Thế nhưng trong đầu lại nhớ đến những lời Hạ Nghiêu nói, không thể để lộ mối quan hệ của bọn họ trước mặt người ngoài.

Chu Độ cảm giác trái tim mình giống như một con mèo điên bị nhốt trong lồng, cào hắn đến ngứa ngáy từ gót chân chạy thẳng một mạch lên tới đỉnh đầu.

Chiếc xe dừng trước cổng nhà thi đấu thành phố, bên ngoài đã đậu mấy chiếc xe buýt rồi. Hạ Nghiêu ngủ đến choáng váng, Chu Độ không nỡ đánh thức cậu. Thế nhưng mọi người trên xe đã lục tục đi hết rồi, đến lúc chỉ còn hắn cùng Hạ Nghiêu hai người, Chu Độ đành phải đánh thức Hạ Nghiêu đang dựa đầu ở trên vai mình.

Hạ Nghiêu mở mắt ra, vừa định nói xin lỗi với Chu Độ, đã đè cậu suốt đoạn đường. Chu Độ bên người đột nhiên đưa tay kéo rèm cửa sổ lại, sau đó đỡ lấy gáy Hạ Nghiêu đè cậu lên cửa sổ nhanh chóng hôn một cái lên môi cậu.

"Còn người nào không?" Tiếng hô to của tài xế làm Hạ Nghiêu giật mình đẩy Chu Độ ra, cậu cực kỳ sợ hãi nói với Chu Độ: "Anh điên rồi hả?"

Chu Độ cười cười không nói gì, kéo Hạ Nghiêu đứng lên, lên tiếng trả lời bác tài: "Đến đây đến đây, xuống xe ngay, ngủ quên mất."

Đợi sau khi xuống xe, Hạ Nghiêu cùng Chu Độ liền bị tách ra.

Chu Độ là vận động viên, bị thầy thể dục kéo đi chỗ khác cùng các vận động viên khác. Mà Hạ Nghiêu là tình nguyện viên, được một thầy giáo khác phụ trách các tình nguyện viên dẫn đi mất.

Hạ Nghiêu đi theo mấy tình nguyện viên đi vào một phòng họp, một người phụ nữ trung niên trang điểm đoan trang đứng giữa phòng họp, bà nói với Hạ Nghiêu cùng mọi người: "Nhanh vào, chúng ta có một cuộc họp ngắn."

9 giờ đại hội thể thao sẽ chính thức được bắt đầu, sau khi họp xong Hạ Nghiêu đi lấy đồng phục cùng bảng tên, rồi đi vào sân.

Lần này cậu phụ trách khu vực khán giả, chủ yếu là phòng ngừa một số khán giả sẽ chạy từ trên khán đài

vào trong sân đấu.

Cậu vào sân sớm, đi một vòng theo đường biên của sân thể dục quan sát phạm vi xung quanh khán đài có gì bất thường hay không, phía sau đột nhiên có một tiếng gọi không biết của người nào: "Hạ Nghiêu?"

Hạ Nghiêu cảm thấy hình như mình đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó rồi, đợi đến lúc quay quay người lại nhìn, nhận ra người phía sau quả thực mới gặp cách đây không lâu.

"Phương…"

"Phương Trạch Vũ." Phương Trạch Vũ nhe răng cười với Hạ Nghiêu nói: "Này cũng quá trùng hợp rồi."

Hạ Nghiêu cười với cậu ta, Phương Trạch Vũ đi đến bên cạnh cậu nói: "Cậu là tình nguyện viên ở đây hả?"

Hạ Nghiêu gật đầu.

Phương Trạch Vũ lại nói tiếp: "Tớ chạy bền, còn cậu?"

Hạ Nghiêu không có nghiêng đầu nhìn hắn, chỉ là vừa đi theo ranh giới vừa trả lời: "Tớ chịu trách nhiệm khán đài bên này."

Phương Trạch Vũ "Ồ" một tiếng cũng không mở miệng nói tiếp.

Trên khán đài đã dần dần có khán giả tiến vào, bước chân của Hạ Nghiêu nhanh lên vài phần. Thế nhưng Phương Trạch Vũ là sinh viên trường năng kiếu thể thao, vẫn như cũ nhàn rỗi chậm bước chân mà đi theo bên cạnh cậu.

"Lần trước sao cậu vứt con thỏ đi?"

Phương Trạch Vũ mở miệng hỏi một câu mà Hạ Nghiêu không cách nào trả lời được, cậu không thể nói với Phương Trạch Vũ, là vì Chu Độ ăn giấm, cho nên mới vứt con thỏ kia đi.

"Không cẩn thận làm rớt mất." Hạ Nghiêu ngượng ngùng nói dối.

"Vậy hả, tớ còn tưởng rằng cậu không thích thỏ."

"Không có, thỏ dễ thương lắm." Hạ Nghiêu bất chấp trả lời, cậu vừa định mở miệng hỏi Phương Trạch Vũ, không cần đi chuẩn bị trước hả, trên khán đài đột nhiên xuất hiện hai bóng hình quen thuộc.

Vương Hạo cũng nhìn thấy Hạ Nghiêu, cậu ta kéo Trương Dương, nhanh chạy từ cửa vào đến lan can khán đàn, hướng về phía Hạ Nghiêu chào hỏi một tiếng.

Hạ Nghiêu cũng ngẩng đầu lên cười với bọn họ, hỏi: "Sao hai cậu lại đến đây?"

"Cậu nói coi, hôm nay là ngày trọng đại của Chu Độ, tớ đương nhiên phải đến chứ!"

"Chu Độ?" Phương Trạch Vũ ở bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi: "Em trai cậu cũng đến hả?"

Vương Hạo lúc này mới chú ý tới Phương Trạch Vũ bên cạnh Hạ Nghiêu, cậu quan sát người này một đường từ trên xuống dưới, trong lòng lập tức hiện lên báo động.

Thằng oắt con nhân mô cẩu dạng* này, mình không biết nó, lẽ nào là bạn bên ngoài của Hạ Nghiêu hả?

**Nhân mô cẩu dạng: Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sử nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó (theo dongphongha.wordpress.com).*

Cậu ta càng nghĩ càng thấy đúng, nghe ra người này hình như cũng biết Chu Độ, thế nhưng cậu lại chưa bao giờ nghe Chu Độ nhắc đến người như vậy.

Vương Hạo ung dung thản nhiên cười một cái với Phương Trạch Vũ nói: "Anh em học trường nào đấy, xưng hô như nào? Sao lại quen biết Nghiêu Nghiêu nhà chúng tôi vậy?"

Trương Dương nghe thấy Vương Hạo gọi Hạ Nghiêu vô cùng thân mật, lông mày không khỏi nhíu lại một cái.

Phương Trạch Vũ híp mắt một cái, cậu ta như cố ý đưa tay ra khoát lên vai Hạ Nghiêu nói: "Việc này nói ra dài lắm, dù sao thì tôi và Nghiêu Nghiêu cũng được xem như là có duyên phận."

Nghiêu Nghiêu! Cậu ta cư nhiên gọi Hạ Nghiêu là Nghiêu Nghiêu!

Vương Hạo tức giận đến bốc hỏa, cậu ngoài cười nhưng trong không cười nói với Phương Trạch Vũ: "Chưa bao giờ nghe Nghiêu Nghiêu nhà chúng tôi nói qua, ei, Hạ Nghiêu cậu đứng ngốc ở đó làm gì, cậu không phải tình nguyện viên hả, nhanh nhanh đi làm việc đi."

Trương Dương đối với mỗi một động tác, mỗi một biểu tình nhỏ xíu của Vương Hạo đều rõ như lòng bàn tay. Lúc này hắn nghe thất ngữ khí cùng vẻ mặt khi nói chuyện của Vương Hạo, biết được Vương Hạo nhất định đang tức giận.

Hắn trầm mặc một hồi, ánh mắt nhìn Hạ Nghiêu có thêm một tia đề phòng.

Hạ Nghiêu thấy bầu không khí có chút quái quái, mà Phương Trạch Vũ lại gọi mình thân mật như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, vì vậy né sang một bên, sau đó nói Phương Trạch Vũ: "Tôi đi làm việc trước đây, cậu cũng mau đi chuẩn bị đi."

Vương Hạo lôi kéo Trương Dương trở về chỗ ngồi, mông cậu ta còn chưa chạm ghế, điện thoại gọi cho Chu Độ đã thông.

Trương Dương ngồi trên ghế nghi hoặc nhìn Vương Hạo, Vương Hạo lúc này mới nhớ đến lời Chu Độ, không được để người khác viết quan hệ của hắn với Hạ Nghiêu.

Cậu ta cúp điện thoại, sau đó giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nói với Trương Dương: "Tớ đi vệ sinh, trở về ngay." Nói xong không đợi Trương Dương phản ứng, nắm lấy cái điện thoại đang rung inh ỏi trong túi, nhanh chóng chạy về phía nhà vệ sinh.

Ánh mắt Trương Dương nhìn bóng lưng Vương Hạo tối sầm lại.

Thời gian lúc này vẫn còn sớm, cho nên bên trong vẫn còn rất vắng vẻ, Vương Hạo nghe điện thoại của Chu Độ, chưa kịp đợi đối phương mở miệng đã vội vội vàng vàng gào lên: "Chu Độ mày mau ra sân thể dục, có một thằng tiểu bạch kiểm đang thả thính Hạ Nghiêu."

Bàn tay cầm lấy điện thoại của Chu Độ lập tức siết chặt lại, giọng nói của hắn trầm xuống nói: "Thằng nào?"

"Haizz, tên gì tao không biết, mày không biết đâu, nó vừa nãy cư nhiên ở trước mặt tao gọi Hạ Nghiêu là Nghiêu Nghiêu! Bọn họ trông có vẻ thân thiết lắm, học trường khác, rất cao, tóc ngắn."

Chu Độ cắn răng nghiến lợi nói với Vương Hạo: "Tao biết thằng nào rồi, thằng chó đó, bị tao đánh chưa chừa chứ gì!" Nói xong hắn tức giận cúp điện thoại.

Chỉ để lại Vương Hạo cả người đầu óc mơ hồ quay trở lại khán đài.

31. Chương 31

Ngay lúc Chu Độ tức giận đùng đùng muốn đi ra sân thi đấu giết người, thầy thể dục lại xuất hiện.

"Tập hợp, sắp sửa vào sân rồi." Thầy thể dục thổi còi, đứng trước mắt tất cả các học sinh vỗ vỗ tay, "Mấy vật dụng cá nhân như điện thoại di động đều phải để lại, thi đấu xong thì đến chỗ thầy lấy lại."

Chu Độ bất đắc dĩ mang điện thoại di động đi nộp.

Sau khi cả đoàn người tiến vào sân, Chu Độ theo mấy vận động viên điền kinh đi chỗ khác.

Thứ tự thi đấu dùng rút thăm quyết định, Chu Độ nhìn quanh sân thi đấu một vòng cũng không nhìn thấy Hạ Nghiêu, thế nhưng hắn lại phát hiện ra Phương Trạch Vũ đang đứng cách mình không xa.

Phương Trạch Vũ mặc đồ vận động viên, đang cười nói với đồng đội của mình.

Chu Độ hung hăng trừng hắn.

Phương Trạch Vũ vốn quay ót về phía Chu Độ, cậu ta đột nhiên cảm nhận được có cái gì đó, quay đầu quét mắt về phía Chu Độ.

Ánh mắt hai người đột ngột chạm vào nhau, tia lửa lập tức văng khắp nơi.

Phương Trạch Vũ dùng ánh mắt dòm Chu Độ một cách khinh bỉ, sau đó quay đầu tiếp tục cười nói với đồng đội mình.

Chu Độ nghiến răng, mím môi cũng quay đầu đi chỗ khác.

Bầu không khí trong sân thi đấu thoáng cái trở nên vô cùng hừng hực, Hạ Nghiêu đứng trước khán đài, nhón chân rướn cổ lên muốn nhìn phía chạy bền, tiếc là cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy đám đông vận động viên mặc mấy bộ đồ vận động kiểu dáng na ná nhau chỉ khác mỗi màu.

Sức nóng của thế vận hội Olympic làm cho nhiệt tình của mọi người khi xem thể thao chỉ có tăng không giảm, tuy rằng lần này chỉ là một cái đại hội thể thao của tám trường phổ thông liên kết lại tổ chức, thế nhưng số người đến xem lại khá đông. Trong sân thỉnh thoảng lại vang lên từng đợt rồi từng đợt cỗ vũ cố lên.

Chu Độ vốn mang thái độ đến đây tham gia chạy chơi chơi thôi, thế nhưng chẳng ngờ tới lại tình cờ gặp phải Phương Trạch Vũ ở sân thi đấu. Lòng hắn lập tức được khơi dậy ý chí chiến đấu, thầm nghĩ tí nữa nhất định phải phủ đầu Phương Trạch Vũ.

Súng phát tín hiệu vừa vang lên, Chu Độ hít một hơi thật sâu, đôi chân dài cố gắng hết sức vọt về phía trước. Phương Trạch Vũ ở đường chạy số 3, Chu Độ ở đường chạy số 5. Tuyển thủ ở giữa bọn họ đã bị bỏ lại tít phía sau. Chu Độ biết chạy bền chính là thi sức chịu đựng, hắn một bên điều hòa hơi thở, một bên dùng ánh mắt quan sát Phương Trạch Vũ bên cạnh.

Sau khi Hạ Nghiêu biết được chạy bền đã bắt đầu thi, trái tim lập tức treo lên. Cậu nhìn chằm chằm đường chạy phía trước mặt mình, thầm nghĩ đợi lúc Chu Độ chạy qua đây, cậu nhất định sẽ nói với Chu Độ một câu cố lên.

Nhìn thấy các vận động viên chạy bền càng ngày càng gầy, Hạ Nghiêu ngừng thở, đợi đến khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Chu Độ, cậu lập tức cùng với mọi người hô lên to một câu: "Cố lên!"

Chẳng ngờ đến Phương Trạch Vũ bên cạnh xoay đầu nhìn Hạ Nghiêu, nở một nụ cười với cậu: "Cảm ơn."

Chu Độ: "..." Làm sao lại có một thằng mặt dày đến vậy!

Nếu không phải vẫn còn thi đấu, Chu Độ chắc chắn cho cái thằng ngu ngốc trơ trẽn kia một đạp lên trời.

———-

Sau khi thi đấu xong, Chu Độ mới vừa bước vào phòng nghỉ ở sau sân, nước cũng chưa uống được một ngụm, liền trực tiếp đi thẳng đến phòng nghỉ của trường Phương Trạch Vũ ở sát vách.

Trường Phương Trạch Vũ lần này cử đi tham gia thi đấu toàn là học sinh năng khiếu thể thao, Chu Độ vừa mới đẩy cửa bước vào, mọi người trong phòng không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn.

Chu Độ chẳng nói tiếng nào, vung tay đấm lên mặt Phương Trạch Vũ. Phương Trạch Vũ lần này đã có kinh nghiệm, nghiêng đầu tránh được, bạn học của cậu ta đứng bên cạnh đẩy Chu Độ ra, ngữ khí cũng chẳng vừa gì nói: "Mày cái thằng oắt con này, chạy đến nhà người ta đánh người hả?"

"Cút ra." Ánh mắt Chu Độ lạnh buốt.

Phương Trạch Vũ đẩy bạn học của mình ra, đứng trước mặt Chu Độ nói: "Muốn đánh nhau chứ gì."

Chu Độ lạnh lùng nhìn cậu ta.

Phương Trạch Vũ nhấc chân bước ra ngoài: "Muốn đánh nhau thì đi theo."

———

Sau khi cuộc thi kết thúc, Hạ Nghiêu trở về phòng nghỉ của tình nguyện viện, nghe thấy hai cô gái bên cạnh đang nói chuyện: "Cậu biết không? Lúc này có hai anh đẹp trai đánh nhau ở phía sau bị bắt rồi."

"Đánh nhau? Trường nào vậy?"

"Nghe nói có một người A trung, sắc mặt thầy của bọn họ đều xanh lè rồi haha."

Bàn tay cầm lấy chai nước suối siết chặt lại, cậu vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Chu Độ.

Điện thoại reo thật lâu cũng không có ai nghe máy, Hạ Nghiêu trong lòng không yên đứng lên. Công việc của cậu buổi sáng là xong rồi, đang đợi Chu Độ buổi trưa cùng nhau ăn cơm.

Câu thu dọn đồ đạc của mình, lên tiếng chào hỏi với thầy phụ trách của mình, liền rời khỏi sân thi đấu.

Cậu vừa ra ngoài, bị Vương Hạo chặn lại.

"Đi đi đi dẫn cậu đi ăn cơm." Vương Hạo nhiệt tình lôi kéo Hạ Nghiêu.

"Chu Độ đâu?" Hạ Nghiêu vẻ mặt không giải thích được, "Vừa nãy ở bên trong nghe nói có đánh nhau, sẽ không phải là Chu Độ đi."

"Có gì đâu." Vương Hạo gãi gãi đầu nói: "Tớ dẫn cậu đi ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói."

Bọn họ tìm được một quán cơm ở gần đó, Hạ Nghiêu lúc này mới biết Chu Độ bị thầy giáo dẫn đi rồi.

"Lần này có lẽ căng rồi, nghe nói lúc đó bị rất nhiều người thấy được, các trường đều chạy ra vây xem, Chu Độ lần này thảm rồi hahaha." Vương Hạo cười vô tâm vô phế, lông mày Hạ Nghiêu cau lại.

"Cậu có biết cậu ấy đánh nhau với ai không?"

Vương Hạo liếc Hạ Nghiêu một cái nói: "Chính là cái thằng oắt con đứng bên cạnh cậu lúc sáng đó."

"Phương Trạch Vũ?" Hạ Nghiêu càng thêm khó hiểu, cậu nhớ Chu Độ với Phương Trạch Vũ đâu có đụng chạm gì đâu, ngoại trừ…

Hạ Nghiêu đột nhiên nhớ đến một câu nói của Chu Độ "Anh biết đánh người là sai, nhưng mà anh sẽ không xin lỗi đâu." Lúc này mới muộn màng nhận ra, hôm đó Chu Độ nói đánh người, phỏng chừng chính là đánh Phương Trạch Vũ.

"Không thể nào." Hạ Nghiêu yên lặng thầm nghĩ, "Chẳng lẽ anh ấy còn ghim vụ Phương Trạch Vũ tặng cho mình con thỏ nhồi bông?"

"Chu Độ bây giờ đang ở đâu?"

Vương Hạo trong miệng vẫn đang nhai, trả lời qua loa: "Ai biết chứ, có lẽ bị thầy kéo đi rồi, lúc này nó gọi cho tớ, bắt tớ dẫn cậu đi ăn cơm rồi trực tiếp dẫn cậu đến chỗ tập hợp luôn, không cần đợi nó."

Trương Dương rót ly nước cho Vương Hạo: "Ăn xong rồi nói."

Vương Hạo cúi đầu lùa hai đũa vào miệng, ực một hớp trà, nói tiếp với Hạ Nghiêu: "Không sao, đánh nhau thôi mà, viết thêm một cái kiểm điểm là xong chuyện rồi."

Hạ Nghiêu không yên lòng ăn cơm, sau khi ăn xong, cậu liền trở lại chỗ tập hợp, đợi đến chiều kết thúc thi đấu cùng quay về trường.

——-

Buổi sáng thứ hai sinh hoạt như thường lệ, trong tay Chu Độ cầm một tờ giấy bản kiểm điểm, ngông ngênh đứng trước đài phát biểu.

Hắn cúi đầu quét mắt nhìn đám người chi chít như một bầy quạ, bình chân như vại lật bản kiểm điểm của mình ra.

Bà chủ tiệm ở một bên cắn răng nghiến lợi nhìn hắn chằm chằm, Chu Độ cầm micro, "A lo a lo" hai tiếng thử tiếng, sau đó chào hỏi mọi người đang đứng phía dưới: "Chào mọi người, tôi là Chu Độ."

Trong trường có khá nhiều người biết đến Chu Độ, phía dưới lập tức truyền đến một trận hoan hô, ánh mắt Chu Độ quét qua trên người Hạ Nghiêu, hai người cách đám người cứ như vậy xa thật xa mà nhìn nhau.

"Đừng có vớ vẩn nữa, nhanh đọc cho tôi!" Bà chủ tiệm ở kế bên giục một tiếng.

Chu Độ hắng giọng, nhìn bản kiểm điểm đọc lên.

Đại để chính là mình không nên đi ra ngoài đánh nhau, làm cho mất mặt bố mẹ mình các kiểu vân vân.

Đợi hắn đọc xong, đám người biết chuyện bữa hôm đứng ở dưới cư nhiên đi đầu vỗ tay.

Hiệu trưởng nặng nề ho khan hai tiếng, nhận lấy micro trong tay Chu Độ, đầu tiên là phê bình hắn một trận, sau đó đem chủ đề câu chuyện chuyển lên cho học sinh toàn trường.

Chu Độ đứng ở một bên, ánh mặt vẫn luôn nhìn Hạ Nghiêu.

Sau khi buổi sinh hoạt kết thúc, Chu Độ lại bị bà chủ tiệm mắng nhiếc một hồi mới được thả về lớp.

Vương Hạo ngồi chồm hổm ở trên đường trông chừng Chu Độ, sau khi nhìn thấy hắn được thả ra, hả hê hỏi hắn: "Thế nào, cảm giác là tiêu điểm của toàn trường có sướng không?"

Chu Độ liếc hắn một cái nói: "Sướng hay không mày đi thử chút là biết ngay."

Vương Hạo móc lấy cổ hắn, thân thiết nói: "Cái thằng Phương Trạch Vũ học trường nào vậy, cuối tuần này đi chặn nó."

"Không hứng thú." Chu Độ đẩy cậu ta ra, nhấc chân bước về lớp học.

Buổi chiều tan học, Chu Độ theo phía sau Hạ Nghiêu muốn đưa cậu về nhà, nửa đường lại bị Tưởng Thi văn chặn lại.

"Hôm nay bất luận như nào cũng đem mấy việc đón thành viên mới quyết định cho xong." Tưởng Thi Văn kéo Chu Độ đi đến quán trà sữa của nhà mình.

Trong lòng Hạ Nghiêu ghen tuông cuồn cuộn, trên mặt lại không có biểu cảm gì tiếp tục hướng về con đường về nhà mà đi.

Chu Độ vừa muốn nói đợi anh, Tưởng Thi Văn ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: "Đúng rồi, sao dạo gần đây cậu không nói tớ nghe về chuyện giữa cậu cùng với nữ thần của cậu nữa, sao rồi, thành chưa?"

Chu Độ vốn định kêu lên một tiếng bảo Hạ Nghiêu dừng lại, hắn lấy lệ nói một câu: "Vẫn chưa, tớ có ý kiến rồi, hai người kia tới chưa?"

"Tới rồi tới rồi." Tưởng Thi Văn vừa nghe Chu Độ nói như vậy liền biết hắn đồng ý cùng mình đi thảo luận kế hoạch cho buổi chào đón thành viên mới rồi, vội vàng kéo hắn đến quán trà sữa nhà mình.

Vương Hạo đang từ cổng trường đi ra, vừa nhìn liền thấy Tưởng Thi Văn đang dính một chỗ với Chu Độ, cậu vội vàng tìm kiếm thân ảnh Hạ Nghiêu, lại phát hiện Hạ Nghiêu đang lẻ loi một mình băng qua đường.

"Trời ơi đờ mờ!" Vương Hạo thầm chửi thề một câu, hấp tấp chạy đến bên cạnh Chu Độ, móc cổ hắn kéo khỏi Tưởng Thi Văn.

"Tao tìm mày khắp nơi, mày thì ngon rồi, chạy tới đây thả thính người đẹp." Cậu siết chặt cổ Chu Độ, Chu Độ suýt chút nữa bị cậu ta suýt đến tắt cmn thở.

Hắn một phát đẩy Vương Hạo ra, muốn đạp mông cậu ta một cái, Tưởng Thi Văn lần nữa kéo Chu Độ đi, vừa đi còn vừa quay đầu lại nói với Vương Hạo: "Chu Độ nhà cậu hôm nay cho tớ mượn dùng chút, đừng ghen tị nha, ngoan ngoãn về nhà đi ~"

Vương Hạo trừng mắt nhìn bóng lưng của bọn họ, nghĩ nghĩ, quay về hướng Hạ Nghiêu chạy đi.

Trương Dương trước khi tan học bị giáo viên giữ lại, vì vậy ra khỏi cổng chậm hơn Vương Hạo một chút, bọn họ vốn đã hẹn gặp nhau ở trước cổng trường, sau đó cùng nhau đến nhà Trương Dương học bổ túc, đợi đến khi hắn ra đến cổng trường nhìn một cái, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng của Vương Hạo đang đuổi theo Hạ Nghiêu.

Hắn đứng tại chỗ sửng sốt một chút, một hồi lâu mới cúi đầu xuống cười khổ một tiếng, giơ tay lên gọi một chiếc taxi rồi chui vào.

Vương Hạo đuổi theo sau Hạ Nghiêu, vỗ vỗ lên bả vai cậu rồi lên tiếng chào hỏi: "Ei, nhà cậu ở bên này hả?"

Hạ Nghiêu vốn đang nặng nề tâm sự, chợt bị Vương Hạo vỗ một cái, giật mình hô lên một tiếng.

"Ai, xin lỗi xin lỗi." Vương Hạo vội vàng lên tiếng xin lỗi: "Làm cậu giật mình rồi? Ai ya, vô cùng xin lỗi, con người tớ cẩu thả vậy quen rồi."

"Không sao." Hạ Nghiêu lắc đầu.

Vương Hạo nhảy về phía trước hai bước đến bên cạnh Hạ Nghiêu nói: "Ừ, tớ nói với cậu, cậu đừng nhìn Chu Độ cái mặt nó thả thính gái khắp nơi, kỳ thực nó ngây thơ lắm, từ nhỏ đến giờ chưa qua lại với cô gái nào hết."

Hạ Nghiêu cúi đầu, không nói tiếng nào.

Vương Hạo sốt ruột vò đầu bứt tai, cậu ta suy nghĩ một chút nói tiếp: "Việc kia, chính là Tưởng Thi Văn ấy, tuy rằng trong trường đều đồn đại bọn họ, tớ dám đảm bảo với cậu, nó đối với Tưởng Thi Văn tuyệt đối không có xíu xiu tình cảm nào! Tớ len lén nói cho cậu biết một bí mật, tớ nhớ năm lớp 10 lúc Chu Độ mới vào hội sinh viên đó, Tưởng Thi Văn đã tỏ tình với nó, thế nhưng lúc đó nó trực tiếp từ chối rồi."

"Bây giờ đã qua 2 năm rồi, Chu Độ rất ít khi tiếp xúc với nhỏ."

"Vương Hạo," Hạ Nghiêu quay đầu cắt lời Vương Hạo nói: "Chu Độ có một người anh em vô cùng tốt."

Vương Hạo ngượng ngùng lắc đầu.

Hạ Nghiêu nói tiếp: "Tớ biết Chu Độ với Tưởng Thi Văn không có gì hết, tớ chính là, chính là có chút buồn, tớ và cậu ấy, vĩnh viên không thể xuất hiện một cách quang minh chính đại trước mắt mọi người." Hạ Nghiêu mất mát xị mặt xuống nói: "Ngay cả cãi nhau cũng không thể giống như cậu và Chu Độ, không chút kiêng kỵ gì."

Vương Hạo mấp máy môi, không biết phải an ủi Hạ Nghiêu như thế nào, lúc hai người sắp đi đến con hẻm

nhỏ kia, Vương Hạo đột nhiên dừng lại nói với Hạ Nghiêu: "Không sao đâu Hạ Nghiêu, cứ cho là toàn bộ thế giới đều chống lại các cậu, chỉ có hai người các cậu cùng nhau, tớ Vương Hạo sẽ mãi mãi chúc phúc hai cậu."

Sống mũi Hạ Nghiêu có chút cay, nở một nụ cười với Vương Hạo.

32. Chương 32

Vẫn chưa hết tháng 10, tiết trời oi bức dần dần biến mất. Ánh nắng đầu thu phảng phất như những chàng trai đã qua cái thời yêu đương nồng nhiệt, lười biếng duỗi mình trong phòng học.

Sống lưng Hạ Nghiêu thẳng tắp, cúi đầu chuyên tâm viết bài. Mập mạp bên cạnh cúi đầu trốn dưới bàn chơi điện thoại di động.

Ánh mắt Hạ Nghiêu quét qua cậu ta, Mập mạp cũng vừa hay ngẩng đầu lên.

"Hạ Nghiêu." Mập mạp lấy sách che lên đầu, tiến lại gần bên cạnh Hạ Nghiêu nói: "Quan hệ của cậu với Chu Độ tốt lắm phải không?"

Hạ Nghiêu bất động thanh sắc nhìn Mập mạp một cái, không nói tiếng nào.

Giáo viên vừa viết xong bài trên bảng đen vừa vặn quay đầu lại, đặt giáo án lên bục giảng, sau đó nặng nề khụ một tiếng.

Mập mạp bị dọa sợ lập tức ngồi lại nghiêm chỉnh.

Sau khi tan học, Hạ Nghiêu thu dọn ba lô, chậm rãi hỏi Mập mạp: "Sao cậu lại hỏi tớ chuyện này?"

Mập mạp một tay chống đầu trả lời Hạ Nghiêu: "Nghe nói sắp đến sinh nhật Tưởng Thi Văn rồi."

Hạ Nghiêu sắc mặt bất biến, thế nhưng động tác thu dọn sạch lại chậm lại, cậu giả bộ vô ý hỏi lại: "Ô, sinh nhật của cậu ấy thì liên quan gì đến Chu Độ?"

"Haizz, cậu không biết hả, Tưởng Thi Văn năm nào cũng mời mấy người bạn đến nhà của cậu ấy để chúc mừng sinh nhật, quan hệ của Chu Độ với cậu ấy tốt như vậy, chắc chắn sẽ được mời. Tớ thấy quan hệ của cậu với Chu Độ cũng khá tốt, cậu thử hỏi một tiếng xem Chu Độ lúc sinh nhật Tưởng Thi Văn có thể dẫn tụi mình theo không?"

Vẻ mặt Hạ Nghiêu xìu xuống, giọng nói nhàn nhạt: "Tụi mình đến đó làm gì?"

Mập mạp ủ rũ cúi đầu gục đầu xuống bàn, thở dài nói: "Chỉ là muốn tham gia buổi tiệc sinh nhật của cậu ấy một lần, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của tớ trong năm cuối rồi."

Hạ Nghiêu nhìn gò má cô đơn của Mập mạp, không khỏi cảm thấy có chút thông cảm với cậu ấy. Cái cảm giác thầm mến vô vọng này, cậu hoàn toàn đồng bệnh tương liên.

"Chuyện đó…" Hạ Nghiêu do dự một hồi, mở miệng nói: "Tớ giúp cậu hỏi thử, nhưng mà tớ không biết có được hay không đâu."

"Thật hả?" Ánh mắt Mập mạp lập tức sáng lên, cậu ta hưng phấn nói với Hạ Nghiêu: "Vậy thì nhờ cậu đó, Hạ Nghiêu!"

Chu Độ kể từ khi biết được sau khi tan học về nhà Hạ Nghiêu chỉ có một mình, hắn liền mặt dày mày dạn đưa Hạ Nghiêu về đến cửa nhà.

Lúc đầu hắn còn đàng hoàng chỉ đưa Hạ Nghiêu đến dưới tòa nhà rồi về ngay, tiếp theo sau đó hắn đưa Hạ Nghiêu về đến cửa nhà rồi mới về, cuối cùng thì lại mặt dày trơ trẽn đưa Hạ Nghiêu vào tới trong nhà. Còn kiếm được cái lý do: "Đi một cả đường dài như vậy, mệt quá trời, để anh vào trong ngồi một lát đi."

Lúc đầu Hạ Nghiêu cho hắn vào nhà, hắn cũng thành thật ngồi một lát rồi về, diễn biến tiếp theo lại biến thành cái tên nào đó vô liêm sĩ đè Hạ Nghiêu xuống hôn một hồi, cuối cùng thì đem tay nắm lấy quần Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu lúc này mới sống chết cũng không cho hắn vào nhà nữa.

Không phải cậu sợ Chu Độ sẽ làm gì mình, mà sợ bản thân không kiềm chế được ăn sạch sẽ Chu Độ.

Hôm nay bọn họ vừa bước vào con hẻm nhỏ kia, Hạ Nghiêu giả bộ vô tình mở miệng hỏi: "Nghe nói sắp đến sinh nhật Tưởng Thi Văn rồi?"

Chu Độ đang lén lút trù tính xem hôm nay phải tìm lý do gì để chui vào nhà Hạ Nghiêu, đột nhiên nghe thấy Hạ Nghiêu hỏi như vậy, nhất thời không phản ứng kịp.

"Hả? Anh không biết, em quan tâm khi nào sinh nhật nhỏ làm cái gì?"

Hạ Nghiêu lúng túng nhìn chằm chằm mũi chân mình nói: "Nghe nói năm nào cậu ấy cũng mời vài người bạn đến tham gia bữa tiệc sinh nhật."

"Em hỏi cái này làm cái gì?" Chu Độ nghi hoặc đánh giá Hạ Nghiêu nói: "Anh nói em nghe, nếu như nhỏ mời em không cho phép em đi."

Hạ Nghiêu lắc đầu giải thích: "Không có, em chỉ muốn hỏi, nếu như cậu ấy mời anh đi, anh có thể dẫn theo em với Mập mạp không?"

Chu Độ càng thêm nghi hoặc.

"Hai em không có việc gì tham gia sinh nhật nhỏ làm cái gì?"

Hạ Nghiêu thầm thở dài, không thể làm gì khác hơn là nói thật với Chu Độ: "Mập mạp ấy, cậu ấy nhân cơ hội năm cuối chưa kết thúc, có thể được đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của Tưởng Thi Văn một lần, cậu ấy hình như có ý với Tưởng Thi Văn."

Chu Độ nghe Hạ Nghiêu giải thích xong, vẫn không hiểu hỏi: "Có ý gì với Tưởng Thi Văn?"

Hạ Nghiêu ở trong lòng yên lặng thở dài tiếp tục nói: "Cậu ấy thích Tưởng Thi Văn."

Chu Độ nghe thấy Hạ Nghiêu trả lời như vậy, sửng sốt một chút, sau đó cau mày lại.

"Thích nhỏ thì nói với nhỏ đi, sao phải đợi đến sinh nhật?"

"Có lẽ là cảm thấy mình không xứng, sợ bị từ chối." Hạ Nghiêu đem ánh mắt nhìn vào xa xăm, chậm rãi mở miệng nói.

Chu Độ nhìn thấy bộ dạng này của cậu, trong lòng có chút không thoải mái. Hắn ừ một tiếng nói với Hạ Nghiêu: "Được rồi, đến lúc đó anh sẽ thử hỏi Tưởng Thi Văn."

Hai người vừa đi vừa nói, một lát là tới dưới tòa nhà nơi Hạ Nghiêu sống.

"Được rồi, anh mau về đi." Hạ Nghiêu dừng lại phất phất tay với Chu Độ: "Ngày mai gặp."

"Sao được, anh còn phải đưa em về đến tận nhà nữa chứ."

"Không cần đâu." Hạ Nghiêu lùi về sau một bước nói tiếp: "Anh mau về nhà đi."

"Ừ." Chu Độ cụp đầu xuống không tình nguyện quay người rời đi.

Mập mạp không ngờ tới Hạ Nghiêu có thể đả động đến Chu Độ để hắn dẫn mình đến tham gia tiệc sinh

nhật của Tưởng Thi Văn, sau khi liên tục nhận được sự đảm bảo của Hạ Nghiêu, cậu ta thiếu chút nữa ôm lấy Hạ Nghiêu hung hăng hôn một cái.

May mắn Hạ Nghiêu đủ linh hoạt, tránh thoát được cái ôm mạnh mẽ, nếu mà để cái túi giấm họ Chu ở phía sau thấy được, hắn nhất định sẽ làm phiền Mập mạp.

Lần sinh nhật này của Tưởng Thi Văn vừa vặn là cuối tuần, bố nhỏ bị chuyển công tác sang một phố khác, nghe nói phải 3 năm sau mới có thể được điều về, cho nên bình thường nhỏ ở với người mẹ làm bác sĩ của mình.

Mẹ Tưởng Thi Văn biết con gái mình năm nào cũng sẽ mời vài người đến nhà tổ chức sinh nhật, bệnh viên nơi bà làm vẫn luôn khá bận rộn, vừa hay có người cùng trải qua sinh nhật cùng với con gái, bà không ở nhà, bạn bè của con gái cũng thể chơi vui vẻ một chút.

Vì vậy chiều thứ 7, mẹ Tưởng Thi Văn ăn cơm xong nói với con gái mình: "Tối nay mẹ phải trực đêm, các con có thể chơi, nhưng không được quậy quá khuya có biết không? Sau khi kết thúc nhớ dọn dẹp sơ sơ một chút, mẹ không muốn sáng mai từ bênh viện trở về tại nhìn thấy trong nhà lộn xộn lung tung đâu."

"Biết rồi mà mẹ ~" Tưởng Thi Văn ôm lấy mẹ mình làm nũng một hồi, đợi mẹ mình vừa bước ra khỏi nhà, nhỏ vội vàng lấy điện thoại di động gửi một tin nhắn cho một nhóm người.

"Các đồng chí! Có thể vào thôn rồi!"

Nhóm các cô gái bình thường khá thân với Tương Thi Văn đến nhà nhỏ đầu tiên, mấy cô đẩy cái bàn trà trong phòng khách sang một bên, treo lên những dây đèn ngôi sao rực rỡ sắc màu.

Bánh sinh nhật đã được đặt trước, sẽ được giao đến lúc năm giờ chiều.

Tưởng Thi Văn lôi dàn âm thanh cất kho trong nhà ra, cầm micro thử âm.

Hơn bốn giờ chiều, những người khác cũng lục tục cầm theo quà bấm chuông nhà Tưởng Thi Văn.

Lúc Chu Độ dẫn theo Hạ Nghiêu và Mập mạp đến, trong nhà đã bắt đầu quậy tưng bừng. May mắn hiệu quả cách âm không tệ, đứng ở bên ngoài cũng không nghe được một chút động tĩnh nào ở bên trong, đến lúc người bên trong mở cửa ra, những hét đến khàn cả cổ họng lập tập tràn ra bên ngoài.

"Ai yo ei, hotboy oppa của chúng ta đến rồi nè! Mọi người mau chào đón mau chào đón!" Người mở cười là một cô gái có gương mặt mũm mĩm, trên đầu đeo một đôi tai thỏ, là người vỗ tay đầu tiên.

Chu Độ nhét hộp quà vào trong ngực cô gái kia, cắt ngang màn tung hứng của nhỏ. Đa số mọi người trong phòng Hạ Nghiêu đều không biết, cậu đứng cùng một chỗ với Mập mạp, nhìn bọn họ vây quanh Chu Độ.

"Các cậu tha cho cậu ấy đi." Tưởng Thi Văn hôm nay trang điểm vô cùng xinh đẹp, mặc dù đã vào thu, nhỏ vẫn mặc một cái váy qua gối, tóc cột thành một cái đuôi ngựa thật cao, nhìn vừa gọn gàng vừa hoạt bát.

"Hạ Nghiêu, Quách Đông Đông, chào mừng các cậu đến với bữa tiệc sinh nhật của tớ." Tưởng Thi Văn đứng trước mặt Hạ Nghiêu và Mập mạp, nở một nụ cười lên tiếng chào hỏi với bọn họ.

Hạ Nghiêu vội vàng đưa hộp quà trong tay ra, Mập mạp đã lâu lắm rồi không nghe thấy tên thật của cậu ta, cộng thêm lần đầu tiên cách Tưởng Thi Văn một khoảng cách gần đến như vậy, vô cùng căng thẳng không nói nên lời.

"Qua đây chơi đi." Tưởng Thi Văn như nhìn thấy được sự căng thẳng của cậu ta, chủ động kéo cậu ta vào trong cái đám người đang múa may quay cuồng điên loạn kia.

Người trong nhà kỳ thực không nhiều lắm, tính thêm cả Hạ Nghiêu bọn họ cũng chỉ hơn mười người. May mắn phòng khách nhà Tưởng Thi Văn đủ rộng, nhiều người như vậy đứng cạnh nhau cũng không quá chen chúc.

Mập mạp câu nệ bị đám chị em của Tưởng Thi Văn vây quanh, trên tay của các cô cầm mấy món đồ trang sức, đang treo lên người của Mập mạp.

Mập mạp tìm được chuyện để làm cảm giác căng thẳng cũng giảm đi không ít, Chu Độ kéo Hạ Nghiêu ngồi xuống cái ghế sofa ở bên cạnh.

"Chu Độ đến đây giúp tớ một việc." Tưởng Thi Văn đứng trong phòng bếp gọi một tiếng.

Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu ở bên cạnh, Hạ Nghiêu thì lại nghiêng người sang để cho hắn đi ra.

Tưởng Thi Văn gọi tiếng nữa, Chu Độ chỉ có thể trả lời: "Đến ngay."

Đợi sau khi hắn đi vào phòng bếp, Tưởng Thi Văn thấp giọng hỏi: "Cậu nói dẫn theo bạn đến đây, tớ còn tưởng là dẫn theo bạn gái chứ, tại sao lại mang đến hai tên con trai?"

"Hả, tôi tưởng cậu biết."

Tưởng Thi Văn nhìn Mập mạp ở bên ngoài nói: "Cậu ấy thì tớ biết là có ý gì, còn Hạ Nghiêu? Sẽ không phải cũng là người thầm mến tớ đấy chứ."

"Không phải." Chu Độ nhanh chóng phủ nhận.

Tưởng Thi Văn giống như một con cáo nhỏ, mắt híp lại, nói với Chu Độ: "Chu Độ, xem ra cậu không có

nói sự thật cho tớ."

Ánh mắt Chu Độ chột dạ nhìn lướt qua Hạ Nghiêu ở bên ngoài, trả lời lại một nẻo với Tưởng Thi Văn: "Gọi tôi làm cái gì?"

"Tớ tưởng cậu theo đuổi một cô gái nào, chẳng nghĩ đến nha Chu Độ. Chậc chậc." Tưởng Thi Văn không hề có ý định buông tha cho hắn.

Chu Độ lúc này mới nghiêm túc lại, hắn nhìn thoáng qua đám người đang om sòm ở bên ngoài, sau đó đi đến cửa phòng bếp, đưa tay đóng cửa bếp lại.

"Cậu dám nói ra thì…"

"Thì làm sao? Tsk tsk, Chu Độ ơi là Chu Độ, não cậu có chút thiếu phải không? Hạ Nghiêu đang ngồi bên ngoài, nói không chừng đang âm thầm quan sát tình hình của hai đứa mình ở trong nhà bếp, cậu thì hay rồi, lạch cạnh đóng cửa lại, không sợ cậu ấy sẽ hiểu lầm sao?"

Chu Độ thật ra không có nghĩ nhiều như vậy, phản ứng đầu tiên của hắn lúc đó chính là trăm vạn lần không thể để cho mấy người bên ngoài nghe thấy chuyện này, nếu không Hạ Nghiêu sẽ trách mình.

Tưởng Thi Văn nhìn biểu tình méo xệch của Chu Độ, đắc ý nhướng mày nói: "Nhớ tới năm đó tớ bị cậu lạnh lùng từ chối, trong lòng vẫn luôn nghẹn một cục, muốn nhìn thử xem Chu Độ rốt cuộc là thích mẫu con gái như thế nào, không ngờ tới hahaha, Chu Độ tớ nói thật nha, đến bà tớ còn không đỡ nhưng mà tớ phục cậu rồi* hahaha."

**hình như ở đây chơi chữ hay sao á, đỡ với phục đồng âm đọc là /fú/, mẹ editor cũng không hiểu lắm ạ…*

Tưởng Thi Văn vừa cười vừa kéo cửa nhà bếp ra.

Chu Độ đen mặt lại, đi theo sau Tưởng Thi Văn ra ngoài.

33. Chương 33

Hai người mới bước ra không bao lâu, bánh sinh nhật liền được đưa đến. Tất cả đèn đóm trong nhà đều được tắt hết, chỉ giữ lại mấy dây đèn nhỏ hình ngôi sao rực rỡ sắc màu.

Trong bóng tối, có người dẫn đầu hát chúc mừng sinh nhật. Hạ Nghiêu đứng bên cạnh Chu Độ, đột nhiên bàn tay bị người nắm chặt lấy.

Cậu nghiêng đầu nhìn gò má của Chu Độ, Chu Độ và mọi người đều đang nhìn Tưởng Thi Văn cầu nguyện, Hạ Nghiêu cong ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của Chu Độ, ánh mắt nhìn thấy khóe môi Chu Độ cong lên.

Sau khi thổi nến, có người chuẩn bị đi mở đèn, trong bóng tối lại có một giọng nam cắt ngang nói: "Đợi một chút."

Cậu ta nói tiếp: "Hôm nay nhân dịp sinh nhật hoa khôi của chúng, tớ có một vài lời muốn nói với cậu ấy, mọi người hãy im lặng một chút."

Bạn nam lên tiếng kia học cùng lớp với Tưởng Thi Văn, những người xung quanh đều phát ra tiếng "xì" ý vị thâm trường, Mập mạp đứng bên cạnh Hạ Nghiêu, trầm mặc cúi đầu.

"Khụ khụ." Bạn nam sinh cao gầy, cầm lấy cái micro ở bên cạnh, alo hai tiếng nói tiếp: "Uhm, là bạn học với Tưởng Thi Văn nhà tôi ba năm rồi. Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy vào năm lớp 10 liền bị cậu ấy thu hút, ngoài sáng trong tối tôi đã thả thính cậu ấy không ít lần, con mắt sắp muốn co giật luôn rồi, vậy mà Tưởng Thi Văn nhà tôi cũng chẳng có tôi một chút phản ứng nào."

"Ai là Tưởng Thi Văn nhà ông chứ, thật là không biết xấu hổ." Khuê mật của Tưởng Thi Văn cười mỉa bạn nam kia một câu.

"Được rồi được rồi, là Tưởng Thi Văn của mọi người được chưa?" Bạn nam kia bị cắt ngang cũng không tức giận, vẫn cười cợt nhả trả lời một câu rồi nói tiếp: "Ba năm rồi, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, tôi đã chết trên ngọn giáo của Thi Văn rồi. Năm nay đã là năm cuối rồi, tớ nghĩ nếu không tỏ tình, Thi Văn đẹp như vậy nhất định sẽ bị con heo khác cắp đi mất. Cho nên, nhân dịp sinh nhật năm nay của Thi Văn, tớ bằng bất cứ giá nào cũng muốn nói ra ——-"

"Tưởng Thi Văn! Tớ thích cậu, vô cùng thích cậu! Có thể cho tớ một cơ hội không?"

Quần chúng vây xem bắt đầu ồn ào, Mập mạp sắc mặt trắng bệch không nói được lời nào, Hạ Nghiêu nhìn cậu ta một cái, ánh mắt tràn ngập đồng tình.

"Yên lặng, mọi người yên lặng cho tớ." Tưởng Thi Văn cười mở miệng cắt ngang nhóm hồ bằng cẩu hữu.

"Haizz, hôm nay là sinh nhật tớ, mà ngọn gió đầu này lại bị cậu cướp mất rồi." Tưởng Thi Văn lắc đầu, bất đắc dĩ mở miệng. Thật ra có rất nhiều người thích Tưởng Thi Văn, trong lòng nhỏ vô cùng rõ ràng điều này, hôm nay trong đám người đến đây cũng có ít nhất ba người thầm mến nhỏ.

Nhưng Tưởng Thi Văn là một người dám yêu dám hận, nhỏ thích ai thì sẽ đi tỏ tình với người đó, dù cho có bị từ chối thì nhỏ cũng sẽ không ôm hận. Không thích một người nào đó thì sẽ từ chối ngay, sẽ không xem người ta như là bánh xe dự phòng.

Về phần những người thầm mến khác, Tưởng Thi Văn chẳng có biện pháp gì, cũng không thể chạy đến

trước mặt người ta nói cậu đừng thích tớ nữa mấy lời muốn bị đập như vậy.

Bạn nam hôm nay tỏ tình với Tưởng Thi Văn, thật ra hai người họ đã ở bên nhau rồi, chị em khuê mật của nhỏ đều biết. Nam sinh chọn ngày hôm nay để tỏ tình với Tưởng Thi Văn, mục đính chính là muốn nói với những người mang tâm tư thầm mến Tưởng Thi Văn, Tưởng Thi Văn đã có chậu rồi.

Quả nhiên, sau khi Tưởng Thi Văn nói xong, đi đến bên cạnh nam sinh kia, nhón chân lên sờ sờ đầu cậu ta nói: "Biểu hiện hôm nay của ngươi làm bản vương vô cùng hài lòng, vậy nên ta đồng ý."

Nam sinh kia vòng lấy thắt lưng của Tưởng Thi Văn ôm nhỏ lên.

Đám người bên cạnh ồn ào nói: "Hôn đi, hôn đi."

Nam sinh kia cúi đầu chuẩn bị hôn Tưởng Thi Văn, bị Tưởng Thi Văn cho cậu ta cái tát đẩy ra: "Lão nương hôm nay tốn biết bao nhiêu công sức trang điểm, anh dám hôn thì anh chết chắc rồi đấy."

Nam sinh kia cũng không tức giận, cưng chiều nhìn Tưởng Thi Văn nói: "Được rồi được rồi không hôn không hôn."

"Xì ~" Có người không chịu được khi nhìn bọn họ show ân ái, phát ra một tiếng xì ghét bỏ.

"Được rồi, mở đèn lên đi." Nam sinh kia nói một câu, không nghĩ tới Tưởng Thi cắt ngang cậu ta nói: "Mở đèn gì chứ! Ngồi trong một khung cảnh tối lửa tắt đèn, chúng ta chơi trò gì đi được không?"

Nhỏ nói xong nhảy lên sofa, nói tiếp với mọi người ở phía dưới: "Đến sinh nhật năm lớp 12, chúng ta cũng được xem như là người lớn rồi." Nhỏ chỉ chỉ chai rượu được đặt ở bên cạnh nói: "Hôm nay vui như vậy, không uống chút rượu sao được, nhưng mà cứ như vậy uống bia thì chẳng có ý nghĩa gì, nhân dịp có nhiều người, chúng ta chơi trò đại mạo hiểm hay nói thật đi. Tớ thật sự muốn biết những bí mật trong lòng mọi người nha ~"

Những người khác cũng vô cùng hăng hái, vội vàng phụ họa nói muốn chơi.

Tưởng Thi Văn nhảy từ trên ghế sofa xuống, ngồi xuống đất nói với mọi người: "Đến đến đến ngồi xuống hết." Mọi người tạo thành một vòng tròn rồi ngồi xuống.

Tưởng Thi Văn cầm lấy chai bia được đặt bên cạnh, dùng răng cắn mở ra, ừng ực trong một ngụm tu hết cả chai.

"Sướng!" Nhỏ để chai bia xuống dưới đất, miệng chai hướng về phía mình. "Chốc nữa tớ xoay cái chai, miệng chai chỉ về phía ai, người đó chọn đại mạo hiểm hoặc là nói thật."

Mọi người nhìn Tưởng Thi Văn dũng cảm như vậy, cũng không muốn nhăn nhó, đều hăng hái hừng hực nhìn chằm chằm chai bia trong tay nhỏ.

"Được rồi, tớ bắt đầu xoay." Ngón tay nhỏ xoay một cái, chai bia bắt đầu xoay tròn, sau mấy giây, miệng bình lại chỉ vào người nhỏ.

Mọi người cười ầm lên, Tưởng Thi Văn nhướng đôi lông mày xinh đẹp, nói: "Được rồi, vậy là tôi bắt đầu, mọi người muốn hỏi cái gì cứ việc hỏi."

"Anh hỏi anh hỏi." Bạn trai của Tưởng Thi Văn vội vàng giơ tay lên, những người khác cũng không tiện giành với cậu ta, cho nên để cho cậu ta hỏi.

Nam sinh kia nhìn lướt qua Chu Độ, vẻ mặt mong đợi nói với Tưởng Thi Văn: "Em thấy anh đẹp trai hay Chu Độ đẹp trai?"

Tưởng Thi Văn nhìn tên bạn trai ngu ngốc nhà mình thở dài nói: "Anh vì sao cứ muốn rước lấy nhục vậy, cái này còn phải hỏi hả?"

"Ô." Bạn trai nhỏ cụp đầu xuống, mọi người xung quanh lập tức cười bò ra đất.

Tưởng Thi Văn tiếp tục xoay chai bia, sau khi chơi được mấy vòng, nhỏ nói với mọi người xung quanh: "Mọi người toàn hỏi mấy câu hỏi gì đâu không, giống con nít quá, như vầy đi, người tiếp theo bị chỉa trúng tớ hỏi cho như nào?"

Thấy không có ai phản đối, Tưởng Thi Văn lại quay chai bia, chai bia lộc cộc xoay vài vòng, dừng ngay trước mặt Chu Độ.

"Oh yeah ~" Tưởng Thi Văn chà xát hai tay, vẻ mặt cười gian nhìn Chu độ nói: "Cậu cuối cùng cũng rơi vào tay tớ rồi."

Chu Độ ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt chả bõ nhìn Tưởng Thi Văn.

Tưởng Thi Văn một tay chống cằm suy nghĩ một chút, sau đó vẻ mặt cười xấu xa hỏi Chu Độ: "Chu Độ, tớ muốn biết lần gần đây nhất khi cậu DIY*, cậu nghĩ đến ai?"

**DIY: do it yourself, quay tay ấy ạ...*

Gương mặt Chu Độ đỏ lên như bị lửa thiêu, hắn vô cùng tức giận nói với Tưởng Thi Văn: "Cậu hỏi câu tào lao gì vậy! Tôi từ chối trả lời."

"Yo ~~" Có một nam sinh kế giễu cợt nói: "Chu Độ cái này có gì khó trả lời đâu, chẳng lẽ cậu nghĩ đến bà chủ tiệm hả hahaha."

"Cút!" Chu Độ thẹn quá hóa giận rống lên một tiếng với nam sinh kia.

"Được rồi được rồi." Tưởng Thi Văn lên tiếng ngăn cản cuộc cãi lộn vớ vẩn của bọn họ, nói tiếp: "Cậu chọn không trả lời câu hỏi này, vậy cậu phải chơi đại mạo hiểm rồi."

Chu Độ vẻ mặt cảnh giác nhìn Tưởng Thi Văn, ánh mắt Tưởng Thi Văn giảo hoạt đảo qua trên mặt Hạ Nghiêu.

"Như vầy đi, Chu Độ cậu chọn một trong những người ở đây để hít đất đi."

Tưởng Thi Văn giải thích tiếp: "Người được cậu chọn sẽ nằm phía dưới cậu, cậu hít đất, làm đến khi không làm nổi nữa, mọi người thấy thế nào?"

"Được được!" Có người hiểu chuyện dẫn đầu nói được.

Chu Độ căm giận trừng mắt nhìn Tưởng Thi Văn, Tưởng Thi Văn giục hắn: "Nhanh chọn đi, cậu không chọn tớ liền giúp cậu chọn đấy, coi như cho mấy chị em tớ một chút phúc lợi."

Chu Độ vẻ ngoài đẹp trai, trong trường học có rất nhiều người thầm mến hắn, bản thân Tưởng Thi Văn cũng đã từng tỏ tình với hắn.

"Để tôi tự chọn." Chu Độ quả thật sợ Tưởng Thi Văn sẽ chọn giúp hắn, vội vàng mở miệng nói.

Ánh mắt hắn vẫn luôn chột dạ nhìn về phía Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu thì căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay toát cả mồ hôi.

"Cậu ấy đi." Chu Độ chỉ chỉ Hạ Nghiêu, nhỏ giọng nói.

Gian kế của Tưởng Thi Văn thực hiện được, vẻ mặt hưng phấn nói với Chu Độ: "Vậy thì bắt đầu đi, nhưng mà Chu Độ, cậu đừng có mà mới làm được một cái đã nói mình không được nữa, phải biết, ngay cả hít đất cũng không làm được, sau này làm sao hạnh phúc được nha, mọi người nói có đúng không?"

Tất cả nam sinh đều bày vẻ mặt bọn tao hiểu mà nhìn Chu Độ.

Trái tim Chu Độ đùng đùng nhảy tới nhảy lui, hắn nhìn Hạ Nghiêu, lắp bắp nói: "Em, em mau nằm xuống."

Cả gương mặt Hạ Nghiêu thoáng cái đỏ lên, cậu dịch dịch về phía sau, nhưng không có ý nằm xuống.

"Ể? Xem ra Hạ Nghiêu không đồng ý rồi." Tưởng Thi Văn thở dài nói: "Vậy thì chỉ có thể tìm một người đồng ý thôi." Ánh mắt của nhỏ quét một vòng trên người đám chị em của mình.

"Em ấy đồng ý!" Chu Độ vội vàng cắt ngang lời nói của Tưởng Thi Văn, hắn nắm lấy cánh tay của Hạ Nghiêu nói: "Em đồng ý mà."

Hạ Nghiêu tự nhiên sẽ không muốn Chu Độ làm chuyện này với người khác, lúc này nếu câu mà còn không đồng ý, phỏng chừng Tưởng Thi Văn sẽ thật sự tìm người khác nằm phía dưới Chu Độ.

Cậu nhìn vẻ mặt chờ mong của Chu Độ đang nhìn mình, cuối cùng vẫn là thở dài một cái, đỏ mặt nằm xuống trên mặt đất.

Chỗ ngồi của Hạ Nghiêu hơi dựa vào góc tường, cậu vừa nằm xuống cả người đều bị bóng tối bao lấy.

Chu Độ thuận thế đè lên người Hạ Nghiêu.

Các nữ sinh kế bên kích động kêu lên mấy tiếng, che gương mặt đang hứng phấn lại nhìn hai người ở trên mặt đất.

Hai tay Chu Độ chống ở hai bên người Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu căng thẳng nhìn chằm chằm lồng ngực của Chu Độ, không dám đối mắt với hắn.

"Bắt, bắt đầu đi." Tưởng Thi Văn ra lệnh.

Chu Độ gập cánh tay lại, làm xong cái hít đất đầu tiên.

Khi mặt của Chu Độ tiến sát vào, Hạ Nghiêu không nhịn được mà nín thở, Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu nằm dưới thân mình, trái tim đập nhanh đến nỗi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực hắn.

Đợi sau khi hắn làm xong mười mấy cái hít đất, cánh tay đã không còn sức lực nữa. Dù sao hắn cũng vừa làm, còn phải ngăn chặn bản thân không được đụng đến Hạ Nghiêu, cho nên dùng nhiều sức hơn.

"Chu Độ, có phải cậu không được đúng không?" Tương Thi Văn trêu ghẹo nói.

Chu Độ cắn răng tiếp túc làm mấy cái nữa.

"Thể lực của Chu Độ rất tốt mà." Có một em gái cười đùa nói.

Chu Độ không để ý đến bọn họ, sau khi tiếp tục làm mười mấy cái, chống lên không nhúc nhích nữa.

"Được rồi chứ?" Chu Độ nghiêng đầu sang hỏi bọn họ.

Tưởng Thi Văn vừa cắn hạt dưa vừa nói: "Cậu thừa nhận mình không được nữa thì có thể dừng lại."

Hạ Nghiêu biết Tưởng Thi Văn cố ý kích thích Chu Độ, cậu nhỏ giọng nói với Chu Độ: "Được rồi, đứng lên đi."

"Xem đi." Tưởng Thi Văn phun vỏ phạt dưa ra nói tiếp: "Ngay cả Hạ Nghiêu cũng cảm thấy cậu không được, chậc chậc."

Chu Độ nghiến răng, hung hăng trừng mắt nhìn Tưởng Thi Văn.

Hắn tuyệt đối sẽ không ở trước mặt Hạ Nghiêu thừa nhận mình không được!!!

34. Chương 34

Sau khi rời khỏi nhà Tưởng Thi Văn, Hạ Nghiêu vẫn có chút không dám nhìn thẳng Chu Độ.

Lúc nãy sau khi Chu Độ làm xong cái hít đất cuối cùng, chẳng biết là cố ý hay thật sự là mệt hết hơi, ngay lập tức đè lên người Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu đang chuẩn bị đưa tay đỡ hắn lên, không nghĩ tới Chu Độ cư nhiên lén lút hôn một cái vào cần cổ cậu, dọa Hạ Nghiêu cả người cứng đờ. Bị nhiều người nhìn như vậy, cậu cảm thấy vừa căng thẳng lại vừa kích thích.

Bữa tiệc trong nhà Tưởng Thi Văn vẫn còn đang tiếp tục, những người ở lại đều là nhóm chị em tốt cùng với bạn trai của nhỏ, Chu Độ vốn chẳng muốn đến tham gia, vì vậy thừa cơ lôi kéo Hạ Nghiêu tìm đại cái cớ rời khỏi bữa tiệc.

Trước khi đi Hạ Nghiêu cảm thấy ánh mắt Tưởng Thi Văn nhìn mình có chút ý vị thâm trường* hơn bình thường, vì vậy cậu đụng đụng cánh tay Chu Độ hỏi hắn: "Chuyện kia, Tưởng Thi Văn… có phải nghi ngờ bọn mình rồi không?"

**ý vị thâm trường: ánh mắt hàm chứa một ý gì đó mờ ám, mang theo chút chọc ghẹo.*

Chu Độ ấp a ấp úng không dám trả lời câu hỏi của Hạ Nghiêu, càng không dám nói cho Hạ Nghiêu rằng

Tưởng Thi Văn đã biết tổng quan hệ của bọn họ, bởi vì hắn nhận ra, Hạ Nghiêu hình như rất để ý đến cách nhìn của người khác về quan hệ của bọn họ.

"Em có đói không, bọn mình đi ăn khuya đi."

Hạ Nghiêu lắc đầu nói: "Đã tối như vậy rồi, vẫn là về nhà thôi, đúng rồi, ngày mai anh có thời gian không?"

Chu Độ dừng lại một chút nói: "Có chuyện gì hả? Ngày mai có lẽ anh phải đi theo mẹ mua sắm."

Mẹ Chu Độ đã ra cữ, dự định tìm một lúc nào đó cả nhà cùng mời hai mẹ con Hạ Nghiêu ăn một bữa cơm. Bà vốn muốn làm từ lâu lắm rồi, chỉ đáng tiếc khoảng thời gian trước vẫn luôn trong thời gian ở cữ, không tiện. Bây giờ ra cữ rồi, bà dự định dẫn theo con trai, đi mua quà cho Hạ Nghiêu.

Dù sao hai người cũng là bạn cùng lứa, Mẹ Chu Độ muốn hắn cho mình ý kiến để mua quà.

Hạ Nghiêu nghe thấy Chu Độ nói như vậy, vội vàng mở miệng nói: "Không có việc gì, chỉ là hỏi vậy thôi." Ngày mai cậu định đi nhà sách mua một ít tài liệu, vốn muốn đi cùng với Chu Độ, nhưng bây giờ hắn có việc rồi, cậu cũng không thể vì chút chuyện nhỏ mà đi làm phiền hắn, vì vậy quyết định đi một mình cũng được.

"Thật sự không có chuyện gì?"

"Thật sự không có." Hạ Nghiêu nở nụ cười thúc giục nói: "Chúng ta mau chóng trở về thôi."

Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu, đến gần bên tai cậu hỏi: "Em không muốn biết đáp án của câu hỏi lúc nãy mà Tưởng Thi Văn hỏi anh sao?"

Hạ Nghiêu sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ ra Tưởng Thi Văn hỏi cái gì, sắc mặt liền đỏ lên nói: "Em biết là ai."

Chu Độ ngạc nhiên nhìn cậu nói: "Em biết?"

Hạ Nghiêu gật đầu, nhanh chóng bước về phía trước mấy bước. Chu Độ đi theo phía sau cậu không ngừng hỏi: "Làm sao em biết được?"

Hạ Nghiêu ngừng lại, xoay người không chớp mắt nhìn chằm chằm Chu Độ: "Em biết."

"Vậy em nói xem là ai nào." Chu Độ mong đợi nhìn Hạ Nghiêu.

Sắc mặt Hạ Nghiêu nóng lên, thấp giọng trả lời: “Là em.”

Chu Độ sửng sốt ba giây sắc mặt lập tức đỏ lên, chột dạ liếc Hạ Nghiêu một cái nói: “Làm sao em biết được?”

Hạ Nghiêu xấu hổ không muốn trả lời câu hỏi này của hắn, chẳng lẽ nói với Chu Độ mình mỗi lần DIY cũng nhớ đến hắn. May mắn Chu Độ cũng không có tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, sau khi đưa cậu về đến nhà liền rời đi.

———-

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nghiêu vừa mở mắt, liền bị tiếng chuông điện thoại gọi tỉnh. Cậu móc ra nhìn, hiển thị người gọi đến là Chu Độ.

“A lo.” Giọng nói của cậu mang theo chút khàn khàn vừa mới tỉnh ngủ, Chu Độ vừa nghe cả người tê rần.

Chu Độ: “Có phải anh đánh thức em rồi không?”

Hạ Nghiêu: “Không có, em cũng chuẩn bị thức dậy rồi.”

Chu Độ nghe thấy tiếng Hạ Nghiêu bên kia đầu dây đang sột soạt thay quần áo, vì vậy mặt dày sáp lại nói với Hạ Nghiêu: “Hạ Nghiêu, em hôn anh một cái đi.”

Hạ Nghiêu một tay cầm điện thoại một tay thay quần áo đờ người ra hỏi: “Hả? Anh có đây đâu hôn như thế nào?”

Người ở đầu dây bên kia đột nhiên “chụt” một tiếng thật to, sắc mặt Hạ Nghiêu liền đỏ lên, đã hiểu được ý của Chu Độ.

Cậu đưa điện thoại ra trước mặt mình, nhìn chằm chằm ống nói một hồi, sau đó dán lên môi mình, cũng hôn một cái.

“He he.” Chu Độ cười ngu một tiếng, đầu bên kia hình như có người đang hối Chu Độ, hắn lúc này mới lưu luyến không rời mà cúp điện thoại với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu thức dậy dọn dẹp một chút cũng ra khỏi nhà, cậu tính đi đến cái nhà sách lớn ở trung tâm thành phố, ở trong đó bán khá đầy đủ các loại tài liệu.

Ngày hôm nay khá nắng, Hạ Nghiêu sau khi xuống liền phát hiện có chút nóng, may mắn nhà sách cách đây không xa, nhưng mà đợi đến lúc cậu đến được nhà sách, sau lưng vẫn là ướt một lớp mồ hôi.

Cuối tuần người đến nhà sách khá đông, Hạ Nghiêu chạy đến khu tài liệu cấp 3 nằm ở tầng 2, xem một lúc lâu mới chọn được tài liệu mà mình muốn mua, trong tay cậu cầm sách và vở mới mua, chuẩn bị đi xuống dưới lầu tính tiền.

Bàn tính tiền ở lầu một đang xếp một hàng thật dài, Hạ Nghiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân dù sao cũng không có gấp lắm, vì vậy tìm đại một nơi nào đó ngồi xuống tiện tay lật mấy cuốn sách ra xem.

Cậu đang xem đến mê mẩm, bả vai đột nhiên bị ai đó vỗ một cái.

Hạ Nghiêu kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện trước mắt là một em gái xinh đẹp đang nhìn mình cười tít mắt.

"( ) Hi, Hạ Nghiêu ~"

Hạ Nghiêu sửng sốt một hồi, cảm thấy em gái này rất quen mắt. Em gái kia thấy Hạ Nghiêu không nhận ra mình, không hài lòng bĩu môi nói: "Em là Phương Dao Dao, bọn mình còn từng xem phim cùng nhau nữa, anh quên rồi."

Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra.

"Là em hả?" Cậu vội vàng treo lên một nụ cười áy nói: "Thật xin lỗi, anh có chút mù mặt."

"Ừ, không sao không sao." Phương Dao Dao tháo cái túi đeo trên người xuống, đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống bên cạnh Hạ Nghiêu.

"Sao có một mình anh vậy, anh đẹp trai lần trước đâu?"

"Hôm nay cậu ấy có việc."

"Vậy hả?" Ngữ khí Phương Dao Dao mang theo một chút tiếc nuối.

Hạ Nghiêu nghĩ nghĩ hỏi: "Còn em, cũng một mình hả?"

"Không phải, anh em ở bên kia."

Phương Dao Dao giơ tay lên chỉ, Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra Phương Trạch Vũ ở phía sau mấy cái kệ sách.

Cậu có chút ngượng ngùng nhìn bóng lưng của cậu ta, tính ra thì, Chu Độ từng vì mình mà đánh nhau với người 2 lần, Hạ Nghiêu cảm thấy Phương Trạch Vũ vô cùng vô tội.

“Anh mua những gì vậy?” Phương Dao Dao ướn cổ về phía trước, nhìn mấy cuốn sách tài liệu trong lòng Hạ Nghiêu.

Chỉ đáng tiếc mấy cuốn sách này đều là sách viết bằng tiếng Anh, Phương Dao Dao cau mày cắn môi nói: “Một quyển cũng không biết.”

Hạ Nghiêu cảm thấy nhỏ vô cùng đáng yêu hồn nhiên, vì vậy nhẹ giọng đọc ra tên mấy quyển sách.

Phương Dao Dao nghe thấy phát âm đúng chuẩn của cậu, cả gương mặt lập tức mang theo vẻ sùng bái nói với Hạ Nghiêu: “Anh thật là giỏi, em với anh em chẳng đọc được sách, bố mẹ em nói hai đứa em là anh em đần độn.”

Nhỏ còn chưa nói hết câu, ót đã bị ai đó đập một phát.

“Mình mình ngu không chịu còn lôi anh theo.” Phương Trạch Vũ trong tay cầm mấy cuốn sách xuất hiện trước mặt hai người.

Phương Dao Dao ôm đầu trừng mắt với Phương Trạch Vũ: “Anh không phải đồ ngu chứ là cái gì, anh chính là một tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển.”

Phương Trạch Vũ liếc nhỏ một cái cũng không quan tâm nữa, trái lại đưa mắt đến trên người Hạ Nghiêu. Hắn quan sát Hạ Nghiêu từ trên xuống dưới một hồi nói: “Hôm nay không dẫn cái tên em trai bạo lực nhà cậu theo sao?”

Hạ Nghiêu xấu hổ không biết trả lời câu hỏi này của cậu ta như thế nào, chỉ có thể lắc đầu.

Phương Dao Dao vội vàng xen mồm hỏi: “Anh đưa số điện thoại của em cho em trai anh chưa?”

Hạ Nghiêu lại càng thêm xấu hổ, cậu nhìn thấy hàng tính tiền đã vơi bớt người, vội vàng đổi chủ đề nói: “Ở bên kia ít người rồi, chúng ta mau chóng đi tính tiền đi.”

Phương Trạch Vũ nhìn Hạ Nghiêu như đang suy nghĩ gì đó, sau đó dẫn đầu đứng lên đi về phía quầy tính tiền bên kia.

Sau khi ba người tính tiền sau, ở bên ngoài đã nóng hơn rất nhiều.

Hạ Nghiêu vốn định về nhà luôn, không nghĩ tới Phương Dao Dao cứ một mình đòi đi ăn kem, Phương Trạch Vũ bị em gái mình làm phiền đến hết cách, chỉ có thể thuận theo ý nhỏ.

“Cùng đi đi.” Cậu ta nói với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu do dự một chút, lắc đầu.

"Sao vậy, sợ em trai cậu lại đánh tôi hả?" Phương Trạch Vũ cười nói.

Hạ Nghiêu nghe hắn nói như vậy, lập tức xấu hổ, cậu nhìn Phương Trạch Vũ nói: "Tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi cậu, cậu ấy có lúc như một khúc gỗ vậy, cậu đừng đặt trong lòng."

Phương Trạch Vũ vỗ vỗ vai Hạ Nghiêu nói: "Nếu muốn tôi không đặt trong lòng thì cùng tôi đi ăn kem đi."

Hạ Nghiêu thấy cậu ta nói vậy, chỉ có thể miễn cưỡng đi cùng với anh em bọn họ, ba người đi đến tiệm kem.

Cậu vốn định mời khách, thế nhưng lại bị Phương Dao Dao đè lại nói: "Em nói anh nghe, anh em có tiền lắm, anh đừng có tiết kiệm dùm anh ấy, hai hôm trước anh tham gia đại hội thể thao được hạng nhất, nhà trưởng lại phát tiền thưởng cho anh ấy."

Nhỏ ở bên này nói, Phương Trạch Vũ bên kia đã bắt đầu đi xếp hàng.

"Trời ơi!" Phương Dao Dao kinh động hô lên một tiếng: "Em quên mất phải nói với anh em là em muốn ăn vị gì rồi, không được em phải tự mình đi xem, nếu không lát nữa anh sẽ chắc chắn sẽ chọn cho em một vị khó ăn nhất."

Nhỏ nói xong liền chạy đi mất như một làn khói.

Hạ Nghiêu ngồi thêm một hồi nữa, Phương Trạch Vũ trong tay cầm hai ly kem bước tới.

"Em gái cậu đâu?" Hạ Nghiêu lúng túng nhận lấy ly kem trong tay cậu hỏi một câu.

Phương Trạch Vũ: "Nó nhiều tật xấu lắm, cái vị mà nó muốn ăn hết rồi, nhà bếp đang làm, để nó ở đó đợi."

Tiệm kem này rất lớn, hơn nữa phần lớn người đến chỗ này ăn kem đều là tình nhân. Hạ Nghiêu cùng với Phương Trạch Vũ ngồi mặt đối mặt, lập tức cảm thấy có chút xấu hổ.

Phương Trạch Vũ nhìn mấy cuốn sách mà Hạ Nghiêu mua, chỉ chỉ hỏi: "Tiếng Anh của cậu rất tốt?"

Hạ Nghiêu gật đầu, Phương Trạch Vũ cau mày nói: "Tôi cảm thấy tiếng Anh khó quá trời."

Hạ Nghiêu nghĩ nghĩ nói với Phương Trạch Vũ: "Thật ra học tiếng Anh đơn giản lắm, không thì tôi giới thiệu cho cậu vài cuốn tài liệu tiếng Anh, cậu làm nhiều vào, nói không chừng sẽ giúp cậu rất nhiều đó."

"Được." Phương Trạch Vũ đĩnh đạc nói, cậu ta móc điện thoại ra hỏi Hạ Nghiêu: "Số điện thoại của cậu bao nhiêu, gửi danh sách bằng tin nhắn cho tôi đi, như vậy khi nào có chỗ không hiểu tôi cũng có thể hỏi cậu."

Hạ Nghiêu đọc số điện thoại của mình ra, Phương Trạch Vũ lưu xong gọi đến Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu lấy điện thoại ra sửa dãy số lạ này thành Phương Trạch Vũ.

Chu Độ theo mẹ mình từ trong trung tâm mua sắm bước ra, hai người vốn định trực tiếp chạy xe đến nơi khác, mẹ Chu vừa nhìn liền thấy tiệm kem đối diện trung tâm mua sắm. Vì vậy bà níu lại Chu Độ đang chuẩn bị đi xuống hầm xe nói: "Con trai, chúng ta đi ăn kem đi."

Chu Độ nhíu mày nhìn mẹ mình nói: "Mẹ mới ra cữ xong đã muốn đi ăn cái đó?"

"Trời ơi, lúc người ta trong cữ vô cùng thèm ăn đó, bố con sống chết cũng không cho mẹ ăn, hôm nay chúng ta lén ăn một chút thôi, có được không?"

Chu Độ bị mẹ mình phiền đến hết cách, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Sau khi hai người bước vào tiệm kem, Chu Độ đang chuẩn bị tìm chỗ ngồi cho mẹ mình, không nghĩ tới mẹ Chu tinh mắt, lập tức phát hiện Hạ Nghiêu, bà vội vàng vui vẻ mà kéo con trai mình đi về phía Hạ Nghiêu.

Chu Đổ ngẩng đầu nhìn, vừa hay nhìn thấy Hạ Nghiêu ngồi cùng với Phương Trạch Vũ, hai người đang ăn kem.

Sắc mặt hắn lập tức lạnh lẽo đến cực điểm.

35. Chương 35

Chỗ ngồi của Hạ Nghiêu vừa vặn chếch về phía cửa, cậu nhanh chóng phát hiện mẹ Chu đang lôi kéo Chu Độ đi về phía mình.

Sắc mặt Hạ Nghiêu trắng bệch, có chút hốt hoảng mà đứng lên.

Phương Trạch Vũ phát hiện sắc mặt Hạ Nghiêu có chút không đúng, theo ánh mắt của cậu tự động nghiêng đầu sang, vừa vặn nhìn thấy Chu Độ đang bị một dì xinh đẹp nào đó kéo về phía mình.

"Nghiêu Nghiêu, con ra ngoài chơi với bạn hả?" Mẹ Chu nhiệt tình chào hỏi với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu không dám nhìn sắc mặt của Chu Độ, chỉ nhìn mẹ Chu trả lời qua loa một tiếng "dạ".

Mẹ Chu Độ đẩy con trai mình nói: "Đi mua dùm mẹ một ly kem vị dâu đi." Sau đó đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu ngồi xuống.

"Hôm nay nóng quá trời, đây là bạn con hả? Đẹp trai ghê." Mẹ Chu Độ cười nói với Phương Trạch Vũ.

Phương Trạch Vũ nhã nhặn lịch sự nói tiếng xin chào với mẹ Chu.

Mẹ Chu tiếp tục nói: "Ngày hôm nay thực sự là nóng quá, con ra ngoài mau cái gì đó?" Bà quay đầu lại hỏi Hạ Nghiêu bên cạnh.

Hạ Nghiêu: "Mua một số tài liệu."

Sau khi Chu Độ mua kem xong, đi cùng với Phương Dao Dao trở về chỗ ngồi, Phương Dao Dao vừa nhìn thấy mẹ Chu Độ liền ngạc nhiên kêu lên: "Woa, chị chắc là mẹ của Chu Độ rồi! Thật là xinh đẹp!"

Mẹ Chu được những lời của nhỏ làm cho cười đến vui vẻ: "Chị cái gì chứ, bác là mẹ nó." Nói xong liền cầm ly kem Chu Độ đưa cho, lấy muỗng múc một miếng cho vào miệng.

Chu Độ sau khi ngồi xuống vẫn luôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Phương Dao Dao thì đang líu ra líu rít nói chuyện với mẹ Chu.

Tâm tình Hạ Nghiêu rối loạn cả lên, thế nhưng vào giờ phút này cậu lại chẳng thể giải thích với Chu Độ, chỉ có thể vẻ mặt bất an ngồi ở một bên, ngay cả kem cũng không ăn thêm miếng nào.

Mẹ Chu sau khi ăn hết kem, cầm lấy khăn giấy đặt ở bên cạnh ưu nhã lau tay, quay đầu nói với Hạ Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu cùng về với dì đi, ở bên ngoài nóng như vậy."

Hạ Nghiêu vốn không muốn làm phiền mẹ con Chu Độ, thế nhưng cậu sợ Chu Độ sẽ hiểu lầm là mình muốn ở lại với Phương Trạch Vũ, vì vậy đứng dậy đi với mẹ Chu Độ.

Hạ Nghiêu ngồi với Chu Độ ở băng ghế sau xe, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Hạ Nghiêu dùng khóe mắt nhìn Chu Độ mấy lần, thế nhưng lại nhận ra người nọ chỉ sầm mặt xuống, hoàn toàn không có ý quan tâm đến mình.

Trong lòng cậu thấp thỏm không yên, thế nhưng mà mẹ Chu đang ngồi ở phía trước, cậu không tiện mở miệng, chỉ có thể nghĩ một lát lúc trở về sẽ gọi điện thoại giải thích với Chu Độ một lượt.

Xe chậm rãi chạy về phía trước, một tiếng chuông đột nhiên từ chỗ tài xế vang lên. Mẹ Chu đưa tay mở

túi ra, lấy ra điện thoại di động đang réo ầm ĩ ở bên trong.

Bà nhìn thấy người gọi đến là người giúp việc ở nhà, vội vàng bắt máy.

"A lo? A lo, a lo, cái gì? Được rồi, một lát nữa là tôi về đến, cô đừng gấp, rồi, tôi đáng lái xe, cúp đây."

Sau khi mẹ Chu Độ cúp điện thoại, liền đỗ xe ở ven đường. Bà quay đầu vẻ mặt áy náy nói với Hạ Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu, thật sự xin lỗi con, dì không thể chở con về đến nhà rồi. Chu Châu ở nhà có chút chuyện, dì phải nhanh chóng trở về, như vậy đi, dì bảo Chu Độ đưa con về có được không?"

"Không cần đâu..." Hạ Nghiêu vội vàng nói: "Dì, nếu dì có việc thì về trước đi, con ngồi xe buýt về là được rồi."

"Như vậy sao được, ở bên ngoài nắng như vậy, để Chu Độ dẫn con gọi xe về nhà." Bà đưa ánh mắt đến trên người con trai mình: "Đưa Hạ Nghiêu về nhà có biết chưa?"

Hạ Nghiêu sợ Chu Độ khó xử, vẫn nói không cần. Chẳng ngờ đến Chu Độ một tiếng chẳng rằng đẩy cửa xe bước xuống.

Hắn đứng ở ngoài xe, cũng không nhìn đến Hạ Nghiêu ở trong xe, trầm mặc nhìn nóc xe.

Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ đã xuống xe, cũng không tiện từ chối nữa, chỉ có thể đẩy cửa xe bước xuống.

Mẹ Chu trước khi đóng cửa sổ xe lại cứ dặn Chu Độ dặn đi dặn lại mãi, nhất định phải đưa Hạ Nghiêu về đến nhà, sau đó khởi động xe chạy đi.

Hạ Nghiêu lúng túng đứng phía sau Chu Độ, mấp máy môi chuẩn bị giải thích, không nghĩ tới Chu Độ giơ tay chặn lại một chiếc xe, Hạ Nghiêu lại mất đi cơ hội giải thích.

Taxi đưa bọn họ đến trước con hẻm nhỏ liền dừng lại, Chu Độ sau khi trả tiền xong liền đẩy cửa xe bước xuống, Hạ Nghiêu hít sâu một hơi, đi theo phía sau Chu Độ, hai người cùng đi vào trong con hẻm nhỏ vắng vẻ kia.

Hạ Nghiêu nghĩ rằng Chu Độ sẽ chất vấn mình vì sao lại ở cùng với Phương Trạch Vũ, thế nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy Chu Độ lên tiếng muốn nói chuyện với mình, vì vậy cậu chỉ có thể dừng lại, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Chu Độ."

Bước chân của Chu Độ dừng lại, hắn không xoay người lại cũng không đi tiếp về phía trước. Hạ Nghiêu không thấy rõ biểu cảm của Chu Độ, có chút hoảng hốt, vì vậy bước nhanh hơn đi tới bên cạnh Chu Độ.

Cậu lo sợ bất an mà nhìn sắc mặt Chu Độ, nhận ra Chu Độ diên vô biểu tình nhìn chằm chằm về phía trước, chính là không nhìn đến mình.

"Chu Độ." Hạ Nghiêu đắn đo mở miệng: "Anh nghe em giải thích."

Chu Độ như cũ vẫn không nhìn Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu đưa tay chuẩn bị kéo góc áo của Chu Độ, không nghĩ tới lại bị Chu Độ mạnh mẽ gạt ra.

"Giải thích?" Ngữ khí hắn âm u, quay đầu trừng mắt với Hạ Nghiêu nói: "Cậu đáp ứng tôi cái gì cậu quên rồi sao, tôi đã nói nếu lần sau có đụng phải cậu ta cậu tuyệt đối không được để ý đến cậu ta."

Hạ Nghiêu mấp máy môi, chật vật tiếp tục mở miệng nói: "Em, em chỉ là vô tình đụng phải cậu ta, cho nên…"

"Cho nên cậu liền đi theo cậu ta sao?" Ngực Chu Độ phập phòng mãnh liệt, ngữ khí mang theo trào phúng nói với Hạ Nghiêu: "Cậu là chó sao, nhìn thấy người nào liền đi theo người đó có phải không?"

Hạ Nghiêu bị những lời này của hắn tàn nhẫn tổn thương, cậu theo bản năng lùi về sau một bước.

Chu Độ khóe mắt đỏ bừng lại áp sát: "Hay là nói cậu vốn chính là loại người như vậy, nhìn thấy một thằng con trai đẹp trai liền dán lên người người ta!"

Sắc mặt Hạ Nghiêu trắng bệch, đôi môi run rẩy, mở miệng không lưu loát giải thích: "Không… không phải như vậy đâu."

Chu Độ lúc này đã bị lửa ghen làm cho đầu óc mê muội, hắn biết những lời này sẽ tổn thương Hạ Nghiêu, thế nhưng hắn lại không khống chế được bản thân. Hắn nắm chặt tay lại quả đấm, thở hổn hển, trong lòng liên lục nói với bản thân: "Chu Độ mày im miệng đi, mày phải nói xin lỗi với Hạ Nghiêu."

Sắc mặt Hạ Nghiêu sớm đã không còn chút máu, cậu không biết nên giải thích với Chu Độ như thế nào.

Hai người trầm mặc thật lâu, Chu Độ cũng dần dần khôi phục lại lý trí, hắn nhìn Hạ Nghiêu bị mình ép vào một góc, cảm giác đau lòng tức thì lan khắp người.

"Anh…" Hắn mấp máy môi, đưa tay muốn chạm vào Hạ Nghiêu, đột nhiên một tiếng rung ông ông từ trong túi quần Hạ Nghiêu vang lên.

Chu Độ biến sắc, số điện thoại di động của Hạ Nghiêu của có một mình hắn biết, bây giờ ai đang gọi cho cậu chứ, ngón tay vốn muốn chạm vào Hạ Nghiêu của hắn trực tiếp trượt vào trong túi quần cậu móc điện

thoại di động ra ————-

Phương Trạch Vũ.

Ba chữ được hiện thị trên màn hình gọi đến kích thích làm cả người Chu Độ run lên, lửa giận toàn thân dường như trong thoáng chốc lui hết sạch sẽ, ánh mắt hắn không có chút ấm áp nào nhìn Hạ Nghiêu, gằn từng chữ một: “Có giải thích một chút là vì sao không?”

Tiếng chuông điện thoại vẫn như cũ khoan khoái mà reo lên trong con hẻm nhỏ.

Cổ họng Hạ Nghiêu khô đến dọa người, cậu gian nan nói với Chu Độ: “Em cho cậu ấy số điện thoại là bởi vì…”

Chu Độ đột nhiên cười một tiếng, rất nhỏ rất nhẹ, Hạ Nghiêu kinh ngạc nhìn hắn, nhìn thấy tia cười dưới đáy mắt Chu Độ biến mất không còn một chút.

Hắn diện vô biểu tình giơ cái điện thoại di động lên ném vào bức tường ở phía sau, “bang” một tiếng, điện thoại trong nháy mắt hi sinh tính mạng, con hẻm nhỏ lại lần nữa rơi vào yên lặng.

Hạ Nghiêu không nghĩ tới Chu Độ sẽ giận đến như vậy, trái tim cậu nhảy lên “thình thịch”, vừa chua vừa chát.

Chu Độ sau khi đập xong điện thoại cũng không thèm nhìn Hạ Nghiêu một cái, xoay người bước ra khỏi con hẻm nhỏ.

Hạ Nghiêu không biết mình đứng bao lâu, đợi đến khi cậu cảm thấy đùi phải bắt đầu có chút tê lúc này mới hồi phục tinh thần.

Cậu cúi đầu nhìn chiếc điện thoại vỡ thành từng mảnh ở trên mặt đất, chậm rãi ngồi xuống, nhặt lên từng mảnh từng mảnh của chiếc điện thoại.

Hạ Nghiêu vừa nhặt vừa đưa tay dụi dụi mắt, cậu cảm thấy chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà rơi nước mắt, hình như có chút mất mặt.

Chu Độ có lẽ, sẽ không thích mình nữa rồi.

36. Chương 36

Chu Độ giận đùng đùng trở về nhà, mẹ Chu đang ôm Chu Châu chọc cười con bé, đột nhiên nhìn thấy thằng con trai mình buồn bực chạy lên lầu.

"Chu Độ." Bà đứng lên gọi một tiếng, "Con đưa Hạ Nghiêu về nhà chưa?"

Chu Độ mau lẹ "rồi" một tiếng, bước chân không ngừng chạy thẳng lên lầu.

Mẹ Chu cảm thấy có chút kỳ lạ, bà đưa Chu Châu trên tay sang cho người giúp việc, đi theo Chu Độ lên lầu.

Bà đi đến cửa phòng Chu Độ, đưa tay gõ gõ cửa phòng hắn, quan tâm hỏi han: "Con trai, làm sao vậy?"

"Không có gì." Chu Độ buồn bực khó chịu trả lời.

"Không có gì con nhốt mình trong phòng làm gì, nhanh mở cửa ra."

Bên trong không có tiếng động nào, ngay lúc mẹ Chu cho rằng Chu Độ sẽ không ra mở cửa cho bà, cửa vậy mà lại được Chu Độ ở bên trong mở ra.

Vành mắt có Chu Độ có chút đỏ.

Mẹ Chu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của con trai, bà vội vàng lách người đi vào trong phòng, sau đó trở tay đóng cửa lại, giọng nói dịu dàng nói: "Sao vậy, nói mẹ nghe xem."

Chu Độ ương ngạnh không nói lời nào, mẹ Chu kéo con trai mình ngồi xuống cái ghế bên cạnh hỏi: "Cãi nhau với Hạ Nghiêu hả?"

Chu Độ vẫn không rên một tiếng, mẹ Chu trong lòng thở dài một cái. Con trai mình mà mình còn không hiểu sao, chắc chắn là lúc nãy trên đường đưa Hạ Nghiêu về nhà đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng mà điều làm bà cảm thấy kỳ lạ nhất là, đây là lần đầu tiên Chu Độ lộ ra nét mặt như vậy, vừa ủy khuất vừa tức giận, cũng chẳng biết là đang giận dỗi với mình hay là đang giận dỗi với Hạ Nghiêu.

"Các con mấy thằng nhóc lớn tướng này, cãi nhau gì đó rất là bình thường, nếu như là lỗi của con, bình tĩnh lại sáng mai đi nói xin lỗi với Hạ Nghiêu đi. Còn nếu là Hạ Nghiêu sai…"

"Là lỗi của con." Chu Độ khàn giọng lên tiếng cắt ngang mẹ mình nói: "Con đã nói rất nhiều lời quá đáng, làm rất nhiều chuyện quá đáng."

Mẹ Chu cau mày hỏi: “Đánh nhau hả?”

Chu Độ lắc đầu, hắn nắm chặt tay thành quyền, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Con đập đồ của Hạ Nghiêu.”

Chân mày mẹ Chu nhíu lại sâu hơn, bà ngẩng đầu lên nhìn con trai mình, giọng nói nghiêm túc nói với Chu Độ: “Các con vì sao lại đánh nhau mẹ không muốn hỏi nguyên nhân bên trong nữa, nhưng hành động đập vỡ đồ Hạ Nghiêu của con vô cùng trẻ con, đây là một hành vi bạo lực, con có biết không?”

Chu Độ cúi đầu không nói lời nào.

Mẹ Chu lại mở miệng nói: “Lúc cãi nhau đương nhiên sẽ không biết lựa lời để nói, con vậy mà lại lựa chọn cách đập vỡ đồ của Hạ Nghiêu để phát tiết cơn giận của mình? Chu Độ, hành động này của con được xem là hành vi bạo lực, con có biết không. Còn Hạ Nghiêu đâu? Các con cãi nhau ở đâu?”

Vào lúc Chu Độ quay người bước đi thì hắn đã hối hận rồi, hắn vừa hối hận vừa sợ hãi. Hối hận vì nói những lời quá đáng kia với Hạ Nghiêu, còn ở trước mặt mà đập vỡ điện thoại của cậu ấy. Sợ hãi vì sau này Hạ Nghiêu có lẽ sẽ không thèm để ý đến hắn nữa.

“Chắc là về nhà rồi…” Giọng nói Chu Độ mang theo chút nghẹn ngào.

Mẹ Chu thở dài, vỗ vỗ vai con trai mình nói: “Được rồi, con biết mình sai là được rồi, lần sau không được như vậy có biết không? Ngày mai đến trường nhận lỗi đàng hoàng với Hạ Nghiêu đi, mẹ tin con chỉ xúc động nhất thời thôi, sau này nhất định phải kiểm soát được tâm trạng của bản thân.”

Mẹ Chu nói xong liền đứng lên, lúc đi đến cửa phòng, bà quay người lại nói một câu: “Tự con ở trong phòng bình tĩnh lại đi, nghĩ xem ngày mai phải nói xin lỗi với Hạ Nghiêu như thế nào.”

Một mình Chu Độ ngồi trong căn phòng hiu quạnh, nhìn chằm chằm cái cà vạt Hạ Nghiêu tặng hắn mà yên lặng ngây người.

———-

Lớp học vào thứ hai luôn mang một màu sắc u ám, mọi người vẫn chưa thoát khỏi sự thoải mái của hai ngày cuối tuần, vành mắt đen xì tinh thần uể oải do phải vội vã thức khuya thức hôm để làm bài.

Hạ Nghiêu đang viết chính tả từ vựng tiếng Anh, Mập mạp mặt mày phờ phạc ngồi ở bên cạnh cậu.

“Chào buổi sáng.” Cậu ta quay đầu lên tiếng chào hỏi với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu sốc lại tinh thần của mình, cười cười với Mập mạp, "Tối qua ngủ không ngon hả?"

Mập mạp u oán nhìn Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu lúc này mới nhớ đến sự việc xảy ra hôm thứ bảy ở nhà Tưởng Thi Văn, Mập mạp phải tận mắt chứng kiến nữ thần của mình yêu đương với người khác, chắc hẳn là đả kích rất lớn đối với cậu ta.

"Cậu," Hạ Nghiêu nhẹ nhành an ủi Mập mạp: "Cậu đừng có buồn quá, có một câu thành ngữ nói rằng, trời đất nơi đâu mà không có hoa thơm, con người cả đời không thể chỉ yêu mãi một người, sau này cậu nhất định sẽ gặp được một người tâm đầu ý hợp."

Hạ Nghiêu quay đầu nhìn Mập mạp, vì vậy chẳng nhận ra đúng lúc này Chu Độ đi ngang qua người cậu vừa vặn nghe thấy câu này, sắc mặt hắn thoáng chốc trở nên ảm đạm.

Mập mạp thở dài, uể oải yếu ớt mà lấy sách tiếng Anh ra, rồi nằm đần ra trên bàn với bộ dạng em muốn chết em không muốn sống nữa.

Chu Độ sau khi trở về chỗ ngồi, trong đầu đều là câu nói kia của Hạ Nghiêu ——

Con người cả đời không thể chỉ yêu mãi một người.

Hắn đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, nếu Hạ Nghiêu không thích hắn nữa, vậy hắn phải làm sao bây giờ?

Thế nhưng bây giờ hắn lại chẳng có cách nào tìm Hạ Nghiêu để xin lỗi, hắn không biết Hạ Nghiêu có còn quan tâm đến mình nữa không, hắn sợ Hạ Nghiêu lại một lần nữa nói với hắn: "Chu Độ, thật ra tớ không có thích cậu."

Cái suy nghĩ sẽ mất đi Hạ Nghiêu này ngày càng lớn lên, Chu Độ phát hiện nó giống như một bụi gai đang sinh trưởng điên cuồng, gắt gao đâm vào trái tim hắn, đau đến mức hô hấp cũng phải dè dặt cẩn thận từng chút một.

Hắn cả ngày lòng không yên, thật không dễ dàng lắm mới gặp được Hạ Nghiêu ở hành lang, Hạ Nghiêu vậy mà lại cúi đầu xuống lướt qua bên người xem hắn như không khí.

"Em ấy thật sự không quan tâm mình nữa rồi." Trong lòng Chu Độ lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ.

Chỉ là hắn không biết, Hạ Nghiêu cũng nghĩ như vậy.

Buổi chiều tiếng chuông tan học vừa vang lên, Chu Độ liền vội vội vàng vàng dọn dẹp đồ của mình, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của Hạ Nghiêu, nhìn thấy cậu đứng lên, cũng vội vàng đi theo.

Hạ Nghiêu vừa mới bước ra khỏi cổng trường, đột nhiên có một bạn nữ cùng lớp chạy tới nói với cậu: "Hạ Nghiêu, ở cổng trường có một bạn nam đang tìm cậu, hình như vừa rồi tớ nghe được cậu ta đang hỏi mấy người khác về cậu."

Hạ Nghiêu có chút kinh ngạc, nói cảm ơn với bạn nữ kia, sau đó hỏi nhỏ: "Ở đâu vậy?"

Bạn nữ kia giơ tay lên chỉ, Hạ Nghiêu nhìn theo hướng tay của nhỏ, quét mắt một cái nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Là Phương Trạch Vũ.

Hạ Nghiêu dừng lại, do dự một hồi, không biết có nên đi về phía trước hay không.

Không ngờ tới Phương Trạch Vũ đã nhận ra Hạ Nghiêu, hắn cho Hạ Nghiêu một hàm răng trắng *(cười)*, sau đó phất phất tay với cậu.

Hạ Nghiêu vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, Phương Trạch Vũ chạy đến bên cạnh cậu nói: "Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi."

"Sao vậy?" Hạ Nghiêu lùi về sau một bước, kéo dãn khoảng cách với Phương Trạch Vũ.

Phương Trạch Vũ giơ cái túi xách trong tay lên nói: "Hôm qua lúc cậu về quên mất cầm tài liệu mà cậu mua theo, đợi đến lúc tớ phát hiện gọi điện thoại cho cậu, vậy mà chẳng có ai nghe cả, buổi tối gọi lại thì không gọi được nữa."

Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra Phương Trạch Vũ chạy đến trường tìm mình là vì muốn đưa đồ cho mình.

"Cảm ơn cậu." Cậu lúng túng nói tiếng cảm ơn với Phương Trạch Vũ.

Phương Trạch Vũ đưa túi đồ cho Hạ Nghiêu nói: "May mà Dao Dao biết cậu học trường nào, tớ sợ cậu cần gấp, cúp tiết cuối đưa đồ cho cậu đó."

Cậu ta nói như vậy làm cho Hạ Nghiêu càng cảm thấy lúng túng hơn, lại lên tiếng cảm ơn Phương Trạch Vũ lần nữa.

Phương Trạch Vũ nhướng mày nói: "Không có gì, dù sao tiết cuối của tôi cũng chỉ là luyện tập, nghỉ một ngày cũng không sao hết, nhưng mà nếu như cậu muốn cảm ơn tôi, vậy mời tôi uống gì đó đi."

Hạ Nghiêu nghe cậu ta nói như vậy, lập tức im lặng. Yêu cầu của Phương Trạch Vũ không hề quá phận, cậu ấy đi thật xa để đưa tài liệu cho mình, mời cậu ấy một ly nước cũng không có gì là không đúng, nhưng mà…

Hạ Nghiêu không biết tại vì sao, dù cho cậu biết mình với Phương Trạch Vũ rõ ràng chẳng có gì, thế nhưng khi nhớ đến bộ dạng ngày hôm qua của Chu Độ, cậu lại do dự.

Phương Trạch Vũ nhìn Hạ Nghiêu im lặng không lên tiếng, lập tức cười haha nói: "Không có gì đâu, tôi chỉ đùa vậy thôi, tôi về trước đây, tạm biệt."

Hạ Nghiêu nhìn cậu ta nói: "Thật sự xin lỗi."

Phương Trạch Vũ cười cười, nói không sao hết, leo lên xe đạp rời đi.

Chu Độ vẫn luôn đứng ở phía sau Hạ Nghiêu, chỉ đến khi Vương Hạo đi đến bên cạnh vỗ một cái vào sau lưng hắn, hắn mới hồi phục tinh thần.

Vương Hạo theo bản năng nhảy về phía sau, dựa theo thông lệ, Chu Độ lúc này chắc chắn sẽ cho hắn một đạp. Chẳng ngờ tới Chu Độ chỉ nâng mí mắt lên liếc cậu ta một cái, sau đó chẳng nói tiếng nào xoay người đi mất.

Trong lòng Vương Hạo cảm thấy quái quái, cậu ta chạy lên vài bước đuổi theo Chu Độ nói: "Thằng nhóc này hôm nay làm sao vậy? Tâm trạng không vui?"

Chu độ vẫn như trước im lặng không nói.

Vương Hạo như nhớ ra cái gì đó nói với Chu Độ: "Đúng rồi, sao hôm nay mày không cùng Hạ Nghiêu về nhà, bình thường không phải là chưa tan học đã đứng trước cổng chờ cậu ấy rồi sao? Hạ Nghiêu đâu?"

Cậu ta ngẩng đầu tìm trong đám người, thế nhưng lại phát hiện Hạ Nghiêu đã băng qua con đường cái trước trường.

Mà Chu Độ thì lại đi về hướng ngược lại với Hạ Nghiêu, hai người lưng đối mà bước đi.

Vương Hạo lúc này mới muộn màng nhận ra bầu không khí giữa Chu Độ và Hạ Nghiêu có chút không đúng.

Cậu ta đi theo phía sau Chu Độ đụng đụng bả vai của hắn nói: "Này, hai cậu cãi nhau hả?"

Chu Độ không quan tâm đến cậu ta.

Vương Hạo nhíu nhíu mày, hỏi tiếp: "Sẽ không chia tay chứ?"

Chu Độ đột nhiên quay đầu lại hung hằng trừng Vương Hạo.

"Rồi rồi, được rồi, tao không nói nữa." Cậu ta nhìn thấy Chu Độ chẳng thèm quan tâm đến mình, lại tiếp tục độc thoại: "Còn có Trương Dương nữa, gần đây chẳng biết bị làm sao nữa, đối xử với tao vô cùng xa cách. Tao nói hai thằng bay, xảy ra chuyện gì cũng không thèm nói với tao, có còn xem tao là anh em không hả?"

Chu Độ bị cậu ta làm phiền không chịu nổi, vẻ mặt hung dữ nói với Vương Hạo: "Ồn chết đi được."

Vương Hạo vỗ vỗ bả vai hắn, than ngắn thở dài: "Tao biết, tâm trạng của mấy người thất tình chẳng lúc nào vui được, không sao, tao hiểu mày. Nếu muốn khóc thì nhào vào lòng anh này, anh nhất sẽ an ủi chú đàng hoàng."

Chu Độ chẳng nghe thấy Vương Hạo đang lảm nhảm cái gì, lòng hắn nặng trĩu, trong đầu đều là chuyện của Hạ Nghiêu và Phương Trạch Vũ.

Ngày hôm qua trong chớp mắt khi hắn nhìn thấy Hạ Nghiêu ở cùng với Phương Trạch Vũ trong tiệm kem, trong lòng lập tức oanh tạc.

Hạ Nghiêu rõ ràng nói với hắn là cuối tuần không có việc gì, vậy mà sau lưng hắn lại cùng đi ăn kem với Phương Trạch Vũ. Là hắn thì hắn sẽ không bao giờ đi ăn kem với người khác, nếu như không phải ngày hôm đó Hạ Nghiêu muốn hắn mang theo cậu cùng với Quách Đông Đông, hắn căn bản cũng chẳng muốn tham dự buổi tiệc sinh nhật của Tưởng Thi Văn.

Từ khi ở cùng một chỗ với Hạ Nghiêu, ngay cả với Vương Hạo hắn cũng duy trì một khoảng cách nhất định. Hắn không muốn đem lại cho Hạ Nghiêu bất cứ cơ hội hiểu lầm nào, thế nhưng Hạ Nghiêu, cậu ấy vậy mà có thể…

Chu Độ vừa nghĩ đến đây, bàn tay liền nắm chặt lại thành quyền.

Thật ra, không phải hắn ghét Phương Trạch Vũ, mà là sợ cậu ta. Chu Độ sợ, khi Hạ Nghiêu gặp được một người tốt hơn, liệu sẽ có một lựa chọn khác hay không.

Hạ Nghiêu sau khi về đến nhà, đang chuẩn bị bước lên lầu, thế nhưng trước cổng lại xuất hiện chiếc xe cao cấp quen thuộc kia, làm bước chân cậu dừng lại.

Cậu nhìn nhìn chiếc xe kia, sau đó chậm chầm bước lên trên lầu.

Trong hành lang cũ nát quanh năm đều tràn ngập một mùi ẩm mốc, Hạ Nghiêu đột nhiên cảm thấy có chút

hoảng sợ.

Cậu đi đến trước cửa nhà mình, đang định lấy chìa khóa mở cửa. Ở bên trong cánh cửa gỗ cách âm không tốt lắm truyền đến một giọng nữ xa lạ: "Tóm lại nó vẫn muốn trở về bên cạnh bố của nó."

Ngón tay vừa định mở cửa của Hạ Nghiêu cứng lại.

37. Chương 37

Lúc người phụ nữ kia bước ra, Hạ Nghiêu cố ý trốn ở tầng dưới. Xuyên qua khe hở của cầu thang, cậu nhận ra là người phụ nữ lần trước gặp mặt ở cầu thang.

Hạ Nghiêu bất động thanh sắc nhìn chằm chằm bà ta, đợi đến khi bà ta đi xuống tầng trệt không còn nhìn thấy nữa, cậu mới thở phào một hơi đứng trước cửa nhà mình.

Hạ Nghiêu từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nghe thấy mẹ nhắc đến bố mình, cậu vẫn luôn cho rằng mình không có bố. Có lẽ đã chết rồi, có lẽ đã vứt bỏ cậu và mẹ rồi. Chẳng quan tâm là trường hợp nào, người vẫn luôn cùng cậu sống nương tựa lẫn nhau vẫn luôn chỉ có một mình mẹ mà thôi.

Cậu chẳng hiểu cái câu "Nó sớm muộn cũng muốn trở về bên cạnh bố nó thôi" của người phụ nữ kia là có ý gì. Hoặc cũng có thể nói, thật ra cậu có một người bố, hơn nữa cuộc sống của ông ấy cũng không tệ lắm.

Nhưng mặc kệ gia cảnh cái người được gọi là bố kia như thế nào, Hạ Nghiêu sẽ không rời bỏ mẹ mình. Cậu không cần, kiếp trước không cần, kiếp này cũng không cần. Lúc nhỏ không cần, lớn rồi cậu càng không cần.

Tuy rằng hiện tại cậu với mẹ sống khá khó khăn, nhưng mà Hạ Nghiêu tin tưởng thông qua những nỗ lực của bản thân, sau này nhất định sẽ cho mẹ sống những ngày tháng thoải mái.

Cậu đứng ngoài cửa điều chỉnh tâm trạng của mình, lúc này mới đẩy cái cửa gỗ loang lỗ nhiều màu.

"Mẹ, người bạn kia của mẹ lại tới nữa?" Cậu giả vờ vô tình hỏi một câu.

Mẹ Hạ tâm trạng nặng trĩu, nhất thời không nghe rõ Hạ Nghiêu nói cái gì.

Hạ Nghiêu tiếp tục kiên trì hỏi: "Lúc nãy ở dưới lầu con lại nhìn thấy cái dì lần trước."

"À." Ánh mắt mẹ Hạ úp úp mở mở, "Bà ấy hôm nay có thời gian rảnh nên lại đến thăm mẹ."

“Vậy hả.” Hạ Nghiêu như không để ý đổi chủ đề: “Hôm nay mình ăn cá đi mẹ, lâu lắm rồi không ăn.”

Mẹ Hạ vội vàng đứng lên: “Vậy con đi làm bài tập đi, mẹ đi nấu cơm.”

Hạ Nghiêu xách ba lô lên đi vào trong phòng, cậu dựa vào cửa phòng, rũ mắt không biết đang suy nghĩ những gì.

———-

Lúc người giúp việc Chu gia đi lên lầu gọi Chu Độ ăn cơm, phát hiện cửa phòng hắn mở toang ra, đang vùi đầu trên bàn viết cái gì đó.

Người giúp việc Chu gia thấy hắn vứt đầy giấy vụn trên mặt đất, tưởng là Chu Độ đang giải một bài toán khó. Vì vậy gõ gõ cửa phòng Chu Độ, nhẹ giọng nói: “Có thể đi xuống ăn cơm rồi.”

Chu Độ nghe thấy sau lưng có người nói chuyện, vội vội vàng lấy nhét tờ giấy mình đang vào ngăn kéo, hắn quét mắt nhìn đống giấy vụn bừa bãi bên chân, giả bộ như không có chuyện gì nói: “Biết rồi, chút nữa cháu xuống.”

Đợi sau khi bảo mẫu Chu gia đi rồi, hắn lại vội vàng khom lưng nhặt đống giấy kia lên.

Sáng hôm sau, Chu Độ treo hai cái quầng thâm mắt đen xì phờ phạc thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi học. Mẹ Chu vừa hay đang từ trên lầu bước xuống, bà gọi Chu Độ đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa lại.

“Nhìn cái bộ dáng chỉ muốn chết không thiết sống nữa của con kìa, Hạ Nghiêu không chấp nhận lời xin lỗi của con hả?”

Chu Độ “dạ” một tiếng, dường như chẳng muốn nói về vấn đề này với mẹ mình, đẩy cửa nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mẹ Chu đứng ở trên cầu thang, nhíu mày như đang suy nghĩ điều gì.

Trường học vẫn náo nhiệt như thường, hai tay Chu Độ nhét vào túi quần, như đang siết chặt thứ gì.

Hạ Nghiêu ngồi ở chỗ của mình, cúi đầu làm bài tập, Chu Độ nhìn bóng lưng cậu một hồi lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí, đứng dậy chuẩn bị đi đến bên cạnh cậu.

Thế nhưng bạn học ngồi trước mặt Hạ Nghiêu đột nhiêu xoay người xuống đặt một cuốn tài liệu xuống ngay chỗ ngồi của cậu, Hạ Nghiêu dừng bút, cầm lấy cuốn sách tài liệu của bạn học kia, hai người hình như đang thảo luận cái gì đó.

Chu Độ chỉ có thể ngồi xuống lần nữa.

Buổi sáng kiểm tra liên tục hai tiết, buổi trưa Hạ Nghiêu lại bị Mập mạp kéo đi căn tin. Chu Độ mãi mà chẳng tìm được cơ hội nói chuyện với Hạ Nghiêu.

Đợi đến tiết thứ ba của buổi chiều kết thúc, Hạ Nghiêu đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, Chu Độ lúc này mới đuổi theo phía sau cậu.

Thế nhưng khi đi đến cửa phòng học, Hạ Nghiêu bị thầy tiếng Anh chặn lại, thầy tiếng Anh vẫn luôn rất thích Hạ Nghiêu, Chu Độ chỉ có thể quay người trở lại lớp học.

Cậu mới quay về phòng học chưa được bao lâu, bà chủ tiệm nghiêm mặt bước vào.

Lớp học vốn đang ồn ào lập tức im lặng.

"Sắp sửa bắt đầu tiết học rồi, các cô cậu vẫn còn ngồi đây om sòm, không biết phải lấy sách ra xem trước sao!"

Mọi người đã quen với những lần bị chửi vô cớ như vậy, những học sinh ngoan vội vàng lấy ra sách giáo khoa của tiết sau.

Vẻ mặt Chu Độ lại có chút khó chịu, không yên lòng nhìn chằm chằm cái bàn của mình. Bà chủ tiệm bình thường cũng khá "quan tâm" Chu Độ, lúc này nhìn thấy bộ dạng hồn vía lên mây của hắn, lập tức tức giận không chỗ phát tiết.

Ông vừa định lên tiếng giáo huấn Chu Độ, trong trường học đột nhiên phát ra tiếng chuông cảnh báo có động đất.

Thành phố Chu Độ sinh sống vốn thuộc một khu vực dễ xảy ra động đất, cộng thêm trận động đất ở huyện Vấn Xuyên mới xảy ra cách đây mấy tháng, trong phòng học lập tức hỗn loạn cả lên.

"Nhanh xuống lầu! Chạy về phía đất trống!" Bà chủ tiệm đứng trên bục giảng quát lớn với lũ học trò bị dọa đến ngu người ở bên dưới.

Lũ học trò lúc này mới giật mình, lập tức như một ổ kiến mà tràn về phía cửa.

Từ lầu trên đến lầu dưới từ bên ngoài đến bên trong đều vang lên những tiếng bước chân "đùng đùng đùng", làm cho tòa nhà cũ nát cao tuổi của khối 12 lung lay như muốn sập.

Đợi đến khi học sinh cuối cùng trong lớp chayj ra rồi, bà chủ tiệm lúc này mới chạy theo phía sau học sinh

xuống dưới lầu.

Học sinh toàn trường đều chạy đến sân thể dục mới xây, giáo viên chủ nhiệm của các lớp lúc này đang tập hợp học sinh của lớp mình lại.

Chu Độ chống đầu gối thở hổn hển, mấy bạn học bên cạnh mặt ai cũng trắng không còn chút máu.

Hắn ngẩng đầu quét mắt một vòng trong đám bạn học của mình.

Chu Độ lập tức hoảng sợ, hắn vội vàng níu lấy một bạn học bên cạnh hỏi: "Cậu có thấy Hạ Nghiêu không?"

Bạn học kia bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, một cái lắc đầu mạnh mẽ.

Một bạn học nữ ở bên cạnh lúc này vẫn chưa bình tĩnh lại được, nhỏ hốt hoảng nói với Chu Độ: "Lúc nãy tớ vào lớp, nhìn thấy Hạ Nghiêu đi theo thầy tiếng Anh đi lên văn phòng ở tầng 5."

Âm thanh của bạn nữ kia còn chưa dứt, Chu Độ đã đẩy đám người nhốn nháo trước mặt ra, chạy về phía tòa nhà của trường.

Hắn một mình theo hướng ngược lại với dòng người chạy về phía tòa nhà, trong dòng người truyền đến một tiếng thét hoảng sợ, bà chủ tiệm quay đầu lại nhìn, tức giận đến thiếu chút nữa là méo mũi.

"Chu Độ!!! Quay lại!!!" Ông rống to về phía bóng lưng Chu Độ.

Chu Độ vậy mà làm như chẳng nghe thấy gì, bấp chấp tất cả chạy vọt vào trong tòa nhà.

Vương Hạo nhìn thấy Chu Độ như một thằng điên chạy vào trong tòa nhà, cậu ta lập tức sốt ruột hết cả lên, vội vàng muốn đuổi theo, thế nhưng lại bị Trương Dương phía sau gắt gáo níu lại.

"Bỏ tao ra!" Vương Hạo rống lên với Trương Dương.

Trương Dương lại chẳng nói tiếng nào, chỉ gắt gáo níu chặt lấy Vương Hạo không buông.

"Mày muốn nhìn Chu Độ đi tìm chết hả!" Vương Hạo điên cuồng giãy dụa, Trương Dương vậy mà chỉ lên tiếng nói một câu: "Đó cũng là nó tự đi tìm chết, thế nhưng tao sẽ không để mày đi tìm chết."

Ánh mắt Vương Hạo như muốn xé đôi Trương Dương, bà chủ tiệm tức giận đến không thể chịu được quát lớn một câu: "Câm miệng hết cho tôi!"

Hạ Nghiêu nhẹ giọng nói với mấy bạn học lớp khác một câu: "Làm phiền nhường đường." Sau đó chầm chậm đi đến chỗ tập hợp của lớp mình.

Vương Hạo vừa nhìn thấy Hạ Nghiêu, vội vàng vọt về phía cậu hô lên: "Hạ Nghiêu, cậu cmn! Chu Độ đi lên tìm cậu rồi!"

Hạ Nghiêu sửng sốt một hồi, cậu nhìn thấy Vương Hạo đang bị Trương Dương gắt gao níu chặt, vành mắt đã đỏ lên.

Sau khi Chu Độ phát hiện Hạ Nghiêu không có trong văn phòng của giáo viên, vội vàng chạy xuống phòng học dưới lầu.

Tiếng còi báo động cứ kêu "ò e ò e" trên đỉnh đầu làm tâm tình hắn trở nên hoảng loạn, hắn kỳ thật cũng rất sợ, hắn sợ bản thân vẫn chưa tìm được Hạ Nghiêu, mà giây tiếp theo cả tòa nhà này đã sụp xuống.

Hạ Nghiêu sau khi hồi phục tinh thần, nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Vương Hạo, vội vàng chạy đến bên cạnh cậu ta giải thích: "Cậu đừng lo lắng, đây chỉ một buổi diễn tập thôi."

Từ sau vụ động đất ở huyện Vấn Xuyên, các trường học đều bắt đầu quan trọng hóa việc luyện tập phòng chống động đất. Mà lần này chính là một buổi diễn tập không thông báo trước về cách chạy thoát thân tạm thời.

Các giáo viên đều đã được thông báo từ trước, vì vậy bà chủ tiệm mới xuất hiện hiện trước ở trong phòng học. Mà Hạ Nghiêu đi theo thầy tiếng Anh đến văn phòng, ngay lúc tiếng còi báo động vang lên, đã được thầy tiếng Anh nói cho biết chân tướng.

Cậu và thầy tiếng Anh đợi mọi người chạy xuống gần hết rồi mới đi xuống, Hạ Nghiêu trong lúc nhất thời không tìm được lớp của mình, đợi đến khi cậu vất vả lắm mới tìm được lớp mình, lại nghe Vương Hạo nói cho mình tin tức này.

Ánh mắt Hạ Nghiêu phức tạp ngẩng đầu lên nhìn về phía tòa nhà.

Mà lúc này Chu Độ vẫn như cũ chạy qua từng cái từng phòng học trống rỗng mà tìm Hạ Nghiêu.

Hiệu trường trường cấp 3 A đã hơn 50 tuổi rồi, đầu hói, bụng bia, không đeo mắt kiếng. Ông ta dùng ngón tay mập mạp chỉ vào Chu Độ, nói với bố Chu đúng ở bên cạnh: "Đứa con này của anh, thật là! Tôi chẳng biết là trong đầu nó chứa cái gì nữa!"

"Người ta ai cũng biết khi động đất thì phải chạy xuống dưới lầu, nó thì hay rồi, một mình chạy lên trên

lầu, em nói coi, trong đầu em rốt cuộc chứa cái gì hả!"

Bà chủ tiệm cũng đứng bên cạnh hiệu trưởng, chịu đựng cười với hiệu trưởng: "Chuyện này phải trách tôi, thực hành quá ít mấy việc phòng chống động đất cho tụi nhỏ, thầy yên tâm, về sau tôi sẽ bắt tụi nó học tập chăm chỉ hơn nữa, về phương diện này chắc chắn sẽ không thả lỏng tụi nó."

"Thầy đừng tức giận." Bố Chu Độ cười ôn hòa, hiệu trưởng cũng không dám tức giận với bố Chu Độ, ông ta quay đầu trừng mắt với bà chủ tiệm: "Anh là chủ nhiệm cũng có trách nhiệm trong chuyện này đấy, không phải đã nói các anh đi xuống dưới phòng học trước để tổ chức lại học sinh cho đàng hoàng sao? Vậy mà lại có thể để cho em ấy chạy lên lầu."

Bà chủ tiệm liên tục gật đầu, không dám bác bỏ mấy lời của thầy hiệu trưởng.

Hiệu trưởng lại quay đầu nghiêm mặt nói với Chu Độ: "Em nói cho tôi nghe xem, em chạy lên lầu làm cái gì?"

Chu Độ mím chặt môi không hó hé, bố Chu cau mày, trầm giọng quát một tiếng: "Chu Độ."

Chu Độ dừng một hồi mới không tình nguyện mở miệng nói một câu: "Lấy đồ."

"Ba!" một tiếng, bàn tay mập núc ních của thầy hiệu trưởng vỗ mạnh lên trên cái bàn gỗ, hình như vỗ một cái đau tay rồi, sắc mặt thầy hiệu trưởng liền thay đổi, giận đùng đùng nói với Chu Độ: "Em đi lấy đồ gì hả! Đồ gì mà còn quan trọng hơn tính mạng của em!"

Chu Độ cúi đầu, im lặng chịu giáo huấn.

Bố Chu lúc này mới lên tiếng nói với hiệu trưởng: "Thầy đừng nóng, hôm nào thầy có thời gian, chúng ta tìm cơ hội nào đó uống một ly, như thế nào?"

Bố Chu Độ ở thành phố H cũng được xem như là một nhân vật tai to mặt lớn, thầy hiệu trưởng không dám tức giận với ông ấy, nhìn thấy bố Chu cho mình một bậc thang đi xuống, vì vậy phất phất tay cho Chu Độ đi ra ngoài.

Sau khi Chu Độ trở lại lớp, Vương Hạo vừa định lẻn đến bên cạnh hắn chế nhạo hắn ngu ngốc một chút, không ngờ tới bà chủ tiệm cũng theo sau mông Chu Độ bước tới.

Bà chủ tiệm nâng mắt quét một vòng đám học sinh trong lớp, mọi người đều đang cúi đầu đợi nghe bà chủ tiệm giáo huấn.

Không ngờ bà chủ tiệm chỉ thở dài một hơi rồi nói: "Tuy rằng hôm nay chỉ là một buổi diễn tập phòng chống động đất, thế nhưng các em ai cũng không biết được nguy hiểm thật sự sẽ xảy ra vào lúc nào. Bình

thường là do tôi sơ suất, chuyện nhiều nhất mà ngày nào tôi cũng nói với các em chính là phải học tập, học tập, còn về chuyện giáo dục an toàn cho các em thì lại không nói tới."

Bà chủ tiệm nhìn Chu Độ đang ngồi trên ghế, tiếp tục nói: "Chu Độ, em nhất định phải nhớ kỹ lần giáo huấn này, sau này khi gặp nguy hiểm việc đầu tiên chính là đảm bảo an toàn cho chính bản thân, không có đồ vật nào quan trong hơn tính mạng của em cả, có biết không?"

Hạ Nghiêu đang ngồi ở vị trí của mình, nghe thấy bà chủ tiệm nói như vậy, không kìm được siết chặt lấy cây bút bi đang cầm trong tay.

Chu Độ trước khi tan học đã bị bố Chu đón đi mất.

Đợi đến khi người trong lớp học về gần hết, Hạ Nghiêu mới thu dọn sách vở chuẩn bị đi về. Chẳng ngờ tới cậu vừa mới ra khỏi phòng học, đã bị Vương Hạo chặn lại.

"Có phải cậu cãi nhau với Chu Độ không?" Vương Hạo trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hạ Nghiêu lắc đầu, không biết phải giải thích với Vương Hạo như thế nào.

Vương Hạo cũng chẳng để ý, hai người cứ như vậy chậm rãi bước về phía cổng trưởng.

"Cậu nói coi có phải Chu Độ rất ngu hay không." Vương Hạo làm bộ vô tình lên tiếng: "Hôm nay thật sự là tớ bị dọa sợ chết khiếp, tớ còn cho rằng có động đất thật sự, Vấn Xuyên lúc đó…"

Hạ Nghiêu đột nhiên dừng lại, cậu quay đầu Vương Hạo nói với cậu ta: "Vương Hạo, tớ có thể nhờ cậu một việc không?"

Vương Hạo có chút ngạc nhiên, "Việc gì?"

"Sau này nếu như loại chuyện như thế này lại xảy ra, cậu nhất định phải giúp tớ chặn cậu ấy lại."

Vương Hạo biết cậu ấy trong lời nói của Hạ Nghiêu là ai, cậu ta dừng lại nói với Hạ Nghiêu: "Tớ nói câu này cậu đừng có trách tớ, khi đó nếu tớ biết được Chu Độ đi tìm cậu, tớ chắc chắn cũng sẽ không để cho nó đi."

Hạ Nghiêu gật đầu, nói tiếp: "Cậu làm đúng lắm."

Vương Hạo thở dài nói: "Nhưng mà tớ đoán chắc cũng chẳng cản được cậu ấy, ngày hôm nay cậu không nhìn thấy đâu, nó vừa nghe thấy có người nói cậu vẫn chưa xuống lầu, chẳng nói một câu liền chạy vọt lên."

"Tớ cũng không biết hai người có mâu thuẫn gì, nhưng mà Chu độ hai ngày nay cứ buồn bực chẳng vui. Hạ Nghiêu, nếu nó nói cái gì làm cậu tức giận, cậu tha thứ cho nó đi, Chu Độ từ nhỏ đến giờ vẫn luôn như vậy, không biết cách nói chuyện."

"Tớ không có giận cậu ấy." Hạ Nghiêu không có cách nào nói với Vương Hạo, cậu cho rằng kể từ sau ngày hôm đó Chu Độ sẽ không quan tâm đến mình nữa.

"Không giận là được rồi, vậy hai cậu mau chóng làm hòa đi, nhìn thấy hai cậu như vậy trong lòng tớ cũng khó chịu."

Hạ Nghiêu "ừ" một tiếng, bọn họ đúng lúc đi tới bên ngoài cổng trường, Vương Hạo phất phất tay với Hạ Nghiêu, hai người mỗi người một ngã.

Buổi tối khi mẹ Hạ Nghiêu về đến nhà, nói với Hạ Nghiêu: "Chiều nay, bố mẹ Chu Độ đến nhà mình."

"Đến nhà mình?"

Mẹ Hạ ngồi xuống bên cạnh Hạ Nghiêu nói: "Nói là tối mai muốn mời chúng ta ăn một bữa cơm, mẹ từ chối thế nào bọn họ cũng không chịu."

"Vẫn là về việc lần trước con hiến tủy sao?"

"Ừ." Mẹ Hạ giơ tay vuốt vuốt mấy lọn tóc rối ở bên tai, nói tiếp: "Lần đó ở trong phòng bệnh, không phải bố mẹ Chu Độ để cho nó nhận mẹ làm mẹ nuôi sao. Mẹ Chu Độ nói, khoảng thời gian trước dì ấy vẫn luôn ở trong cữ, không có thời gian đến thăm chúng ta, bây giờ dì ấy ra cữ rồi, vì vậy muốn mời chúng ta một bữa cơm, để cho Chu Độ chính thức nhận mẹ làm mẹ nuôi."

"Haizz." Mẹ Hạ thở dài nói: "Mẹ làm gì có tư cách làm mẹ nuôi Chu Độ chứ, nếu không thì con…"

"Mẹ." Hạ Nghiêu lên tiếng cắt ngang lời mẹ mình nói: "Không sao cả, nếu bọn họ đã mời, chúng ta đi ăn một bữa cơm cũng không có gì hết, nếu không thì bọn họ sẽ luôn cảm thấy rất khó xử. Nếu như mẹ không thích làm mẹ nuôi Chu Độ, vậy thì chúng ta có thể nói rõ ràng với bọn họ."

Mẹ Hạ nghe thấy lời nói của con trai, cũng cảm thấy có chút đúng, vì vậy gật đầu.

Buổi chiều hôm sau sau khi tan học, bố Chu Độ trực tiếp lái xe đến trường học. Hạ Nghiêu cùng với Chu Độ hai người ngồi ở ghế sau của xe, bố Chu Độ vừa lái xe vừa nói với Hạ Nghiêu: "Mẹ con đã đến nhà hàng rồi, mẹ Chu Độ đang nói chuyện cùng với bà ấy, chú đặc biệt tới đón con qua đó."

"Làm phiền chú Chu quá." Hạ Nghiêu lịch sự nói tiếng cảm ơn.

"Cảm ơn cái gì." Bố Chu Độ cười nói: "Là cả nhà chú phải cảm ơn con đàng hoàng, thật là, con với Chu Độ trở thành bạn học, chú cảm thấy đó chính là may mắn của cả gia đình chú."

"Có thể quen với Chu Độ cũng làm con cảm thấy thật may mắn."

Chu Độ kinh ngạc quay đầu nhìn Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu cũng không nhìn hắn, ánh mắt như cũ nhìn về phía trước.

Xe hơi chậm rãi dừng ở trước cửa nhà hàng, tiếp tân đứng ở cửa vội vàng tiến đến mở cửa xe.

Sau khi Hạ Nghiêu bước vào gian phòng ở trên lầu, nghe thấy mẹ mình đang cười nói với mẹ của Chu Độ.

"Ai ya, Nghiêu Nghiêu đến rồi." Mẹ Chu vội vàng đứng lên, kéo Hạ Nghiêu ngồi vào giữa bà và mẹ Hạ, sau đó nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: "Có thể mang thức ăn lên được rồi."

Chu Độ thì ngồi đối diện với Hạ Nghiêu.

"Kỳ thật sớm đã phải đi thăm hai mẹ con chị rồi, nhưng mà con gái nhỏ nhà em, việc này chị cũng biết mà, kéo dài tới bây giờ mới đến thăm chị được, thật sự xin lỗi chị." Mẹ Chu một bên nói mấy lời khách sáo, một bên rót nước cho Hạ Nghiêu.

"Dì ơi, không cần đâu." Hạ Nghiêu vội vàng đưa tay tiếp lấy ấm trà.

Bố Chu vỗ lưng con trai mình một cái nói: "Thằng con trai ngốc nhà em, đến rồi cũng không biết lên tiếng chào hỏi mẹ nuôi."

Chu Độ vốn dĩ đang mãi len lén quan sát Hạ Nghiêu, nghe thấy bố mình nói như vậy, vội vàng đứng lên lễ phép cung kính gọi một tiếng "Mẹ nuôi."

Nói xong vừa định ngồi xuống, bố Chu lại lên tiếng: "Tôi nhớ hình như Hạ Nghiêu lớn hơn Chu Độ mấy tháng, Chu Độ, về sau Hạ Nghiêu chính là anh con có biết chưa?"

Chu Độ liếc Hạ Nghiêu một cái, gật đầu.

"Được rồi." Lúc này thức ăn đã được mang lên đầy đủ, mẹ Chu lên tiếng nói: "Ăn cơm trước đi, có lời gì chúng ta ăn xong lại nói tiếp."

Hạ Nghiêu trong lúc ăn vẫn luôn rất yên lặng, đợi đến khi mọi người đều đã rượu no cơm đầy, mẹ Chu lúc này giống như nhớ ra cái gì đó, ai ya một tiếng nói: "Quà tặng cho Hạ Nghiêu dì để quên ở nhà mất tiêu rồi."

"Chu Độ." Bà gọi con trai mình một tiếng, sau đó nói: "Nếu không thì con dẫn Hạ Nghiêu về nhà lấy đi."

Chu Độ vội vàng đứng lên nói: "Mình con đi lấy là được rồi."

Mẹ Chu hận sắt không thành thép trừng mắt với con trai mình.

Không nghĩ tới Hạ Nghiêu cũng đứng lên nói: "Tớ đi cùng với cậu."

Mẹ Chu lúc này mới lộ ra một nụ cười hài lòng, bà khoát khoát tay nói với bọn họ: "Quà đặt ở trong thư phòng của ba con, các con mau đi đi."

Sau đó bà quay đầu sang mẹ Hạ ở bên cạnh nói: "Chị ơi, chốc nữa ăn xong chị đi dạo với em đi. Chị không biết đâu, mấy tháng ở cữ em mập lên không ít thịt, quần áo lúc trước chẳng mặc vừa cái nào nữa."

Sau khi Hạ Nghiêu với Chu Độ bước xuống taxi, hai người liền cùng nhau đi nhau về phía biệt thự nhà Chu Độ.

Sống lưng Chu Độ thẳng tắp, từ khi hắn cùng với Hạ Nghiêu cãi nhau, đây là lần đầu tiên hai người ở cùng một chỗ, hắn vừa căng thẳng vừa bất an, không biết phải phá vỡ trầm mặc với Hạ Nghiêu như thế nào.

Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ dòm cũng không dám, đột nhiên dừng lại.

"Chu Độ."

Chu Độ vội vàng quay đầu qua, mắt không chớp nhìn Hạ Nghiêu.

"Hôm qua… cảm ơn anh."

"Anh," Chu Độ siết chặt nắm tay, hít sâu một hơi nhìn Hạ Nghiêu nói: "Anh xin lỗi em."

Đèn đường màu vàng vương trên bả vai hai thiếu niên, Hạ Nghiêu yên lặng nhìn Chu Độ.

"Anh không nên chửi em, không nên tức giận với em, càng không nên đập điện thoại."

"Hạ Nghiêu, xin lỗi, anh biết sai rồi. Hai ngày anh vô cùng áy náy, anh sợ em sẽ không để ý đến anh nữa." Một nam sinh thân cao mét tám, vậy mà nói đến nghẹn ngào.

Hắn hít mũi một cái, móc trong túi quần ra một tờ giấy được gấp ngay ngắn.

Theo ánh đèn mờ ảo, Chu Độ từ từ mở tờ giấy kia ra ————

Đó là bản kiểm điểm Chu Độ dùng mấy buổi tối để viết ra.

Đợi Chu Độ đọc bản kiểm điểm đó, trong lòng Hạ Nghiêu vừa xót vừa chát.

Kỳ thật chuyện hôm đó cậu không hề trách Chu Độ, khi vừa nhìn thấy Chu Độ ở trong tiệm kem cậu liền biết Chu Độ chắc chắn sẽ tức giận. Sau đó Chu Độ nói với cậu những lời kia, sau khi cậu nghe xong trong lòng quả thật cảm thấy rất khó chịu, thế nhưng càng sợ hơn chính là Chu Độ sẽ không thích mình nữa.

Nhưng mà hành động hôm qua của Chu Độ, Hạ Nghiêu trở về suy nghĩ thật lâu, có lẽ trong trái tim của Chu Độ, cậu không hề không quan trọng.

Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ vẫn cái bộ dạng cúi đầu làm sai đó, đột nhiên đưa tay vòng lấy cổ Chu Độ, hôn một cái lên miệng hắn.

Chu Độ mở to hai mắt, dường như không dám tin.

Hạ Nghiêu hôn lướt lên môi Chu Độ một cái liền buông tay ra.

Chu Độ ngây ngốc nhìn Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu ngượng ngùng nói: "Chúng ta mau chóng đi lấy quà đi."

"Được, được rồi." Vành tai Chu Độ thoáng cái đỏ lên.

Đợi sau khi đi được mấy bước, Chu Độ đột nhiên mở miệng hỏi: "Có phải lúc nãy em hôn anh không?" Hắn lúc này hình như mới phản ứng kịp.

"Ừ." Hạ Nghiêu bị Chu Độ hỏi thẳng như vậy, mặt lập tức nóng lên.

“Vậy đây có phải ý bảo em không giận anh nữa không?”

“Ừ.”

“Vậy, vậy mấy lời lúc trước có còn được tính không?” Chu Độ quay đầu qua, luống cuống nhìn Hạ Nghiêu.

“Lời nào?”

“Chính là” Chu Độ xấu hổ nói: “lúc không có người, anh có thể hôn em không?” Hắn thấp thỏm nhìn Hạ Nghiêu, sợ người nọ nói ra hai chữ “không thể”.

“Có thể.” Hạ Nghiêu nhỏ giọng nói.

Chu Độ nhịn không được cong khóe môi.

Hạ Nghiêu thả chậm bước chân, quay đầu nhìn Chu Độ nói: “Chu Độ, thật ra anh không cần để ý Phương Trạch Vũ đâu, vì em chỉ thích mình anh thôi.” Bất kể kiếp này hay kiếp trước, em chỉ thích một mình anh.

Chu Độ dừng lại trước mặt Hạ Nghiêu, hắn có chút ủy khuất nói: “Lúc trước, cũng trên con đường này, em nói không thích anh. Em chỉ cảm thấy anh học giỏi, đẹp trai cho nên mới bị thu hút. Cái tên Phương Trạch Vũ kia, anh không biết cậu ta có học giỏi hay không, thế nhưng dáng vẻ không tồi, anh sợ, khi em gặp được người ưu tú hơn anh, em sẽ không thèm nhìn đến anh nữa.”

Hạ Nghiêu không biết, thì ra Chu Độ cũng sẽ sợ mình không để ý đến anh ấy.

“Chu Độ.” Hạ Nghiêu khó khăn mở miệng nói với Chu Độ: “Trên thế giới chắc chắn sẽ có những người ưu tú hơn anh, thế nhưng bọn họ không phải là anh, bất kể người ta có ưu tú đến như thế nào, người em thích chỉ có một mình anh, em chỉ thích anh.”

Lần tỏ tình này của Hạ Nghiêu làm cho trái tim Chu Độ nóng hầm hập, hắn không kìm được ôm Hạ Nghiêu vào lòng, ở bên tai cậu không ngừng nói: “Anh cũng thích em, cũng chỉ thích một mình em, sau này anh sẽ không tức giận với em nữa.”

38. Chương 38

Chu Độ phát hiện, quà mẹ mình tặng cho Hạ Nghiêu vậy mà lại là một chiếc điện thoại di động mới. Hắn lúc này mới hiểu được dụng ý của mẹ mình, thì ra bà cố ý để Hạ Nghiêu cùng với mình đi lấy quà, là vì muốn tạo cơ hội cho hắn nói xin lỗi với Hạ Nghiêu.

Tháng mười chớp mắt liền trôi qua, tháng mười một mới chính thức chuyển sáng tiết trời mùa thu thoải mái dễ chịu.

Chiều hôm nay sau khi tiết học thứ hai kết thúc, Vương Hạo ép Mập mạp, tiến lại gần bên người Hạ Nghiêu nhỏ giọng hỏi: "Ngày mai là sinh nhật Chu Độ, cậu có biết không?"

Hạ Nghiêu thích Chu Độ đã nhiều năm như thế, lại sống chung với hắn nhiều năm như vậy, đương nhiên là biết sinh nhật của Chu Độ. Nhưng mà nếu Vương Hạo đã hỏi hắn như vậy, cậu chỉ có thể che dấu lương tâm lắc lắc đầu nói: "Không biết."

"Trù đợi, nếu như để Chu Độ biết được, không chừng lại giận dỗi làm mình làm mẩy, tớ có ý này, he he, cậu có muốn nghe thử không?"

Hạ Nghiêu: "Ý gì?"

Vương Hạo thừa dịp Chu Độ không có mặt trong lớp, tiến đến bên cạnh Hạ Nghiêu thấp giọng nói: "Hôm kia tớ xem báo thấy nói là ngày mai có mưa sao băng, không thì tối mai mấy đứa tụi mình đi đến ngoại ô tổ chức sinh nhật cho Chu Độ đi, tiện thể ngắm mưa sao băng luôn, lãng mạn biết bao nhiêu."

"Mưa sao băng?"

"Ừ ừ, gọi thêm Trương Dương nữa. Haizz, thằng nhóc kia khoảng thời gian này chẳng biết uống lộn thuốc gì, chẳng thèm để ý đến tớ."

Hạ Nghiêu quay đầu nhìn về phía Trương Dương, phát hiện Trương Dương đang diện vô biểu tình nhìn mình, trong ánh mắt mang theo một tia… bất thiện.

Hạ Nghiêu cảm thấy chắc là mình nhìn sai rồi, cậu quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với Vương Hạo: "Mưa sao băng lúc mấy giờ?"

"Hình như 11 giờ hơn."

"Vậy thì trễ quá."

"Không sao hết." Vương Hạo cười he he nói: "Bọn tớ có lều, trước giờ tớ chưa từng cắm trại ngủ ngoài trời bao giờ, chỉ nghĩ thôi đã vô cùng xúc động."

Hạ Nghiêu do dự một hồi nói: "Tớ phải về nhà nói với mẹ một tiếng."

"Đó là đương nhiên!" Vương Hạo vỗ vai Hạ Nghiêu, "Nhưng mà về cái thằng Chu Độ kia cậu đi nói với nó

nha, nếu như tớ nói muốn đi ngắm mưa sao băng, nó chắc chắn sẽ không thèm để ý đến tớ."

"Tớ nói với cậu ấy?"

Vương Hạo liên tục gật đầu.

Hạ Nghiêu suy nghĩ một chút nói tiếp: "Để tớ nói thử xem, nhưng mà nếu cậu ấy không muốn đi, tớ cũng hết cách rồi."

"Cậu mà nói nó chắc chắn sẽ đi! Thằng Chu Độ bây giờ ngoài mẹ nó, nghe theo nhất chính là lời của cậu."

Hạ Nghiêu nghe được Vương Hạo nói như vậy, gương mặt kìm không được đỏ lên.

Buổi chiều tan học, Chu Độ với Hạ Nghiêu sóng vai cùng về nhà, lại đến con hẻm nhỏ không người kia, Hạ Nghiêu dừng lại nói với Chu Độ: "Ngày mai là sinh nhật của anh hả?"

Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu, làm bộ không để ý trả lời: "Ừ, nhưng mà sinh anh đều tùy tiện trôi qua thôi, em cũng đừng có tặng quà gì."

Hạ Nghiêu dừng một chút nói tiếp: "Vậy, ngày mai bọn mình cùng nhau đi ngắm mưa sao băng đi, thế nào?"

"Ngắm mưa sao băng?"

Hạ Nghiêu gật đầu nói: "Ừ, nhưng mà phải đi ngoại ô, có thể sẽ phải ngủ ngoài trời."

Chu Độ lập tức mở cờ trong bụng, ngủ ngoài trời cùng với Hạ Nghiêu ở ngoại ô, chỉ nghĩ thôi đã kích động.

"Nếu em muốn đi thì mình đi thôi." Một bộ dạng không thành vấn đề.

Hạ Nghiêu nhìn thấy dáng vẻ kia của hắn, cho là hắn không có hứng thú gì, vì vậy nói tiếp: "Nếu như anh không thích cũng không sao, bọn mình sẽ không đi nữa."

"Đi!" Chu Độ vội vàng nói: "Em cái người này sao lại như vậy hả, một hồi nói muốn đi hồi nữa lại không muốn đi, nếu đã nói đi rồi thì nhất định phải đi chứ."

Hạ Nghiêu thấy chủ độ lật mặt nhanh hơn bánh tráng, ngây ngốc gật đầu: "Được rồi, vậy thì đi."

Chu Độ đắc ý vểnh khóe môi.

Ngày hôm sau sau khi ra đến ngoại ô, lúc Chu Độ phát hiện Vương Hạo và Trương Dương sớm đã có mặt ở chỗ đó, sắc mặt đen xì nói với bọn họ: "Hai đứa bay đến làm gì?"

Vương Hạo kích động nhào tới trên người Chu Độ, sau đó bị Chu Độ cho một đạp văng ra. Bọn họ chọn một cái công viên ẩm ướt ở vùng ngoại ô, từ chỗ này đi thêm vài mét nữa là có xe, cũng không được xem là quá hoang vu.

Mà bố mẹ Vương Hạo đương nhiên sẽ không thể yên tâm thằng con trai bảo bối nhà mình một thân một mình chạy đến vùng ngoại ô ngủ ngoài trời. Sau khi biết được Chu Độ cũng sẽ đi, bọn họ còn cho một tài xế riêng kiêm bảo vệ chở Vương Hạo đi.

Tài xe kia ngoài mặt thì nghe lời Vương Hạo lái xe rời đi, thật ra là lái xe đến một cái cây to ven một con đường cái cách đó không xa, chuẩn bị trốn trong xe ngủ một đêm.

Vương gia có mỗi một thằng con trai bảo bối, đương nhiên sẽ không thật sự yên tâm để một mình nó ngủ ngoài cả đêm.

Tài xế riêng kia là một quân nhân xuất ngũ, một mình đấu với vài tên côn đồ cũng chẳng thành vấn đề. Nơi ông ấy dừng xe vừa vặn có thể nhìn thấy bọn Vương Hạo, như vậy có chuyện gì xảy ra cũng có thể nhanh chóng chạy đến.

"Đương nhiên là cùng đến ngắm mưa sao băng rồi! Thuận tiện chúc mừng sinh nhật mày, thế nào? Hạ Nghiêu không nói cho mày hả?"

Hạ Nghiêu quả thật đã nói với hắn rồi, thế nhưng mà Chu Độ vẫn tưởng rằng chỉ có hắn và Hạ Nghiêu hai người cùng đi ngắm mưa sao băng.

Hắn căm phẫn trừng Vương Hạo, vứt cái lều vải đã chuẩn bị tươm tất xuống mặt đất.

Chu Độ biết nhà Hạ Nghiêu chắc chắn sẽ không có mấy dụng cụ cắm trại này, hắn còn cố ý vác theo một cái túi ngủ đôi, muốn tối ngủ có thể cùng Hạ nghiêu đồng sàng cộng chẩm*.

**đồng sàng cộng chẩm: chung giường chung gối.*

Vương Hạo thấy Chu Độ chỉ lấy ra có mỗi một cái lều, lập tức chặc một tiếng: "Chu Độ mày cũng keo quá đi, vậy mà không chuẩn bị lều cho Hạ Nghiêu, may là vẫn có tao chu đáo!"

Cậu ta đưa tay chỉ cái lều kế bên nói với Hạ Nghiêu: "Tan tan tan ~ tớ chuẩn bị bốn cái lều lận haha, chúng ta mỗi người ngủ một cái!"

Cậu ta nhiệt tình kéo Hạ Nghiêu, vừa lấy cái lều vừa nói: "Đây đều là mấy cái lều đơn giản, rất dễ dựng, ngăn lạnh giữ ấm, lúc ngủ hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng mà tớ cảm thấy tối nay mọi người chắc chắn sẽ không ngủ được hahaha."

Chu Độ đứng bên cạnh tức đến mức hận không thể đạp văng Vương Hạo đến Siberia.

Trương Dương đứng một bên không lên tiếng, cậu ta nhìn cái lều vải ở trên mặt đất mà Chu Độ vác đến, chỉ vào nó nói: "Dựng lên trước đi, ai biết được buổi tối có cần dùng hay không."

Chu Độ nghĩ nghĩ, cảm thấy Trương Dương cũng có chút đúng, tối hôm nay bất luận như nào hắn cùng phải ngủ Hạ Nghiêu, chỉ cần Trương Dương không cảm thấy có cái gì không đúng, hắn cũng chẳng thèm quan tâm Vương Hạo nghĩ cái gì.

Vương Hạo hưng phấn hệt một con khỉ, một hồi thì muốn đi xếp mấy cái vỉ nướng, bị Trương Dương ngăn lại. Một hồi thì lại muốn lắp kính thiên văn.

Trương Dương dòm Vương Hạo hoàn toàn chẳng có ý định động tay dựng lều cho mình, thở dài một hơi đến một bên, bắt đầu chuẩn bị chỗ ngủ tối nay cho Vương Hạo.

Một đám người bận xong đã 9 giờ rồi, Vương Hạo lấy ra một túi đồ ăn vặt lớn, lại mang ra một cái bánh kem nói với Chu Độ: "Đến đây đến đây, nhanh thổi nến cầu nguyện."

Chu Độ bị cậu ta quấy rầy chịu không nổi, hắn thổi nến lừa cho xong chuyện, sau đó phất phất tay ý bảo cậu ta mang cái kem đi đi.

"Còn chưa cầu nguyện! Nhanh cầu nguyện đi!" Vương Hạo bưng cái bánh kem nhất quyết không bỏ qua.

"Mày phiền phức quá đi."

"Nhanh lên."

Chu Độ bất đắc dĩ, chỉ có thể nhắm mắt lại tùy tiện ước một cái.

Vương Hạo lúc này mới buông tha hắn, vẫn chưa im lặng được bao lâu, lại giống như nhớ ra được cái gì đó hô lên một tiếng: "Tiêu rồi! Hình như phải ước nguyện trước mới được thổi nến."

"Mày mà còn ngu nữa thì biến về nhà cho tao!" Chu Độ hung dữ với cậu ta, cậu ta lúc này mới tủi thân mà ngồi xuống bên cạnh Trương Dương, lấy một bịch snack khoai tây ra nhai nhóp nhép như chuột.

Trương Dương đưa tay muốn xoa xoa đầu cậu ta, thế nhưng đưa lên giữa không trung lại dừng lại, hắn

đứng lên kéo dãn khoảng cách với Vương Hạo, một mình đến chỗ kính viễn vọng.

Vương Hạo nhìn thấy khoảng trống bên cạnh mình, vội vàng như một cái đuôi đi theo Trương Dương.

Hai người kia vừa đi, để lại Chu Độ cùng Hạ Nghiêu hai người.

Chu Độ nhìn thấy hai tên kia đi xa rồi, lúc này mới tiến đến bên cạnh Hạ Nghiêu hỏi: "Em có lạnh không?"

Hạ Nghiêu lúc này mặc một cái áo khoác dày, lắc đầu nói: "Không lạnh."

Chu Độ "ồ" một tiếng.

Hạ Nghiêu suy nghĩ một chút hỏi: "Anh lạnh không?"

Chu Độ vốn cũng muốn trả lời không lạnh, hắn nhìn thấy ánh mắt Hạ Nghiêu thân thiết nhìn mình, đổi lời nói: "Bây giờ thì không sao, haizz, nhưng mà buổi tối lúc ngủ sẽ lạnh lắm."

"Túi ngủ của anh không giữ nhiệt hả? Em nghe Vương Hạo nói cậu ấy cho em cái túi ngủ giữ nhiệt kia, nếu không thì tụi mình đổi đi."

Ý của Chu Độ căn bản là muốn Hạ Nghiêu nói mấy lời như nếu anh lạnh, vậy thì hai người chúng ta ngủ chung đi, không ngờ tới Hạ Nghiêu lại nói hắn đổi nơi khác ngủ đi.

"Không cần đâu." Hắn rầu rĩ không vui nói.

Hạ Nghiêu nghiêng đầu quan sát hắn một hồi nói: "Chu Độ, anh sợ bóng tối hả?"

Chu Độ nghĩ thầm, anh một tên tráng hán thân cao mét tám sợ bóng tối cái gì chứ, hắn vừa định phủ nhận, đột nhiên lại sinh ra một kế khác nói: "Ừ, cắm trại ở ngoại ô càng sợ hơn."

"Không sao cả." Hạ Nghiêu lại nói: "Nếu như anh sợ bóng tối, Vương Hạo nói buổi tối cậu ấy có thể ngủ cùng anh."

Chu Độ tức đến trẹo quai hàm, nghiêng đầu sang một bên.

Hạ Nghiêu ở sau lưng cười một tiếng.

Cậu vỗ vỗ vai Chu Độ nói: "Thế nào? Anh không muốn ngủ cùng với Vương Hạo hả?"

Chu Độ dịch dịch sang một bên, tiếp tục không để ý đến Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu là đang cố ý đùa với người bên cạnh.

"Chu Độ." Cậu chọt chọt lưng của Chu Độ: "Sao anh không để ý đến em nữa?"

Chu Độ xoay đầu lại trợn mắt nhìn cậu.

Hạ Nghiêu thở dài nói: "Haizz, thật ra em không dám ở một mình, anh có muốn tối nay cùng em ngủ không?"

Khóe mắt Chu Độ lập tức ngập tràn vẻ vui mừng, hắn đè lại cái đuôi sắp vểnh lên tận trời của mình, nhìn Hạ Nghiêu nói: "Em lớn như vậy buổi tối vẫn không dám ngủ một mình sao, quên đi quên đi, ai biểu bây giờ anh là bạn trai của em chứ, vậy thì anh sẽ cố gắng cùng em ngủ."

Hạ Nghiêu cười thầm, "Vậy thì thật là cảm ơn anh."

"Không có gì." Chu Độ vung tay lên.

Hạ Nghiêu đột nhiên tiến đến bên cạnh hắn, ở bên tai Chu Độ nhẹ giọng hỏi: "Chu Độ, chúng ta hôn đi."

Nói xong không đợi Chu Độ phản ứng, liền hôn một cái ở trên miệng hắn.

Chu Độ ngu ngốc nhìn Hạ Nghiêu trước mắt, đang chuẩn bị nhào qua, không nghĩ tới Vương Hạo vừa hay xoay người đi về phía bên này.

"Khụ khụ khụ!" Cậu ta nhìn thấy bộ dáng muốn vồ vào trên người Hạ Nghiêu của Chu Độ, nặng nề ho mấy tiếng nói: "Hai đứa bay làm gì vậy hả, tối lửa tắt đèn chú ý chút coi."

Hạ Nghiêu ngượng ngùng đứng lên, đi qua một bên, Chu Độ thì đang tức giận trừng mắt với Vương Hạo.

Hạ Nghiêu nhìn thấy một mình Trương Dương đang hí hoáy với kính viễn vọng, vì vậy hiếu kỳ, bước tới bên cạnh cậu ta muốn nhìn một chút.

Không nghĩ tới cậu vừa mới bước đến bên cạnh Trương Dương chưa được bao lâu, người bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi Hạ Nghiêu: "Cậu là gay đúng chứ?"

Trái tim Hạ Nghiêu lập tức chấn kinh.

39. Chương 39

"Sao vậy? Sợ bị người ta biết được sao?" Trương Dương nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Hạ Nghiêu, cười lạnh một tiếng hỏi.

Cậu ta hùng hổ nói với Hạ Nghiêu: "Để tôi đoán thử, Vương Hạo có biết cậu thích đàn ông không? Hay là phải nói thật ra bây giờ cậu với Chu Độ đã ở bên nhau rồi?"

Hạ Nghiêu nhịn không được lùi về sau một bước, cậu mấp máy môi, thế nhưng lại chẳng nói ra được tiếng nào.

Trương Dương cong khóe miệng, thế nhưng trong mắt lại chẳng có chút ý cười nào: "Hay là nói, thật ra cả hai người họ cậu đều muốn?"

"Không có." Đôi môi Hạ Nghiêu run rẩy, cậu xoay người muốn rời khỏi bên cạnh Trương Dương, cổ tay lại bị Trương Dương gắt gao kéo lại.

"Tốt nhất là cậu nên tránh xa Vương Hạo ra một chút." Ánh mắt cậu ta lạnh lẽo, "Nếu không tôi dám đảm bảo, chuyện cậu thích con trai, cả trường sẽ biết sớm thôi."

Hai người lúc này đang đứng trong bóng tối, Vương Hạo cách đó không xa đang cãi nhau um sùm với Chu Độ, Hạ Nghiêu ổn định lại tâm trạng, cậu hất tay Trương Dương ra, lùi ra phía sau một bước lên tiếng nói: "Nếu như cả trường biết tôi con trai, vậy thì Vương Hạo cũng sẽ biết cậu thích cậu ấy."

Cậu bỏ lại một câu liền xoay người đến đầu cũng không thèm quay lại, chạy đến chỗ có ánh đèn.

Ánh mắt nhìn Hạ Nghiêu của Trương Dương trong bóng tối nhất thời lạnh lẽo.

Bầu trời đêm ở ngoại ô thuần chất hơn bầu trời đêm ở trong thành phố rất nhiều, không có những chùm đèn nê ông muôn màu muôn vẻ, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy những ngôi sao nho nhỏ điểm lên trên màn đêm.

Lúc này đã hơn 10 giờ, một buổi tối cuối thu phá lệ lạnh lẽo, bốn người họ vây quanh một cái đèn sưởi ấm trò chuyện.

"Lạnh quá đi." Vương Hạo rúc cái cổ, gió lạnh vù vù từ cần cổ của cậu chui vào bên trong, cậu ta đêm nay chỉ mặc mỗi cái áo khoác ngoài mỏng manh.

Trương Dương nhìn thấy cậu ta lạnh đến run cầm cập, nhịn không được cởi áo khoác của mình ra. Vương

Hạo nhìn thấy hắn đang chuẩn bị cởi áo khoác, vội vàng nói: "Mày ngu hả, trời lạnh như vậy cởi áo khoác ra không đông chết mới lạ."

Trương Dương nghe cậu ta nói như vậy, lại lặng lẽ mặc áo khoác vào. Dây kéo còn chưa kéo xong, Vương Hạo đột nhiên nhào vào lồng ngực của hắn, ôm lấy hông hắn cười hì hì nói: "Đến đây đến đây, mượn lồng ngực của chú em sưởi ấm cho anh coi."

Cả người Trương Dương lập tức cứng ngắc như một hòn đá, một chút cũng không dám nhúc nhích.

Hạ Nghiêu không dám nhìn thẳng che kín gương mặt.

Vương Hạo không kìm được sờ sờ thắt lưng Trương Dương, tấm tắc khen: "Thật đầy đặn, mày còn có cơ bụng phải không?"

Trương Dương nén giận không dám nói lời nào, Vương Hạo cười xấu xa nói: "Đến đây đến đây, tao sờ thử coi là sáu múi hay tám múi."

Hai cái móng vuốt của cậu ta đang mưu đồ quấy rối, Trương Dương thực sự nhịn không nổi nữa, hắn một tay đẩy Vương Hạo ra, đứng lên nói với cậu ta: "Tao đi hút điếu thuốc."

Vương Hạo lại dựa vào gần cái đèn lần nữa, xé một bịch snack hỏi Hạ Nghiêu: "Cậu ăn không?"

Hạ Nghiêu lắc đầu, Chu Độ nhìn giờ ở trên điện thoại, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

"Không phải mày nói khoảng 11 giờ là có mưa sao băng hả?"

Vương Hạo không để ý lắm nói: "Bây giờ mới có mấy giờ, mày gấp cái gì."

"Đã 11 giờ rồi."

Vương Hạo kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Bầu trời đen vô tận chỉ có vài ngôi sao nhỏ đang lấp lánh.

"Có lẽ... trễ hơn chút nữa?" Cậu ta không chắc chắn hỏi lại.

"Chúng ta đợi lát nữa đi." Hạ Nghiêu mở miệng giải vây cho Vương Hạo.

Chu Độ quay đầu nhìn Hạ Nghiêu, dựa lại gần hỏi: "Em có lạnh không?"

Hạ Nghiêu: “Vẫn chịu được.”

Chu Độ nhìn thấy Trương không có ở đây, ôm lấy Hạ Nghiêu vào trong lồng ngực mình từ phía sau, còn đắc ý dào dạt vứt cho Vương Hạo một ánh mắt.

Vương Hạo không chịu được lầm bầm một câu: “Cẩu nam nam.” Sau đó xoay mặt sang một bên.

Bốn người họ đợi mãi đến khi sắp đến hừng đông, cũng chẳng nhìn thấy cái gọi là mưa sao băng.

“*** không đợi nữa!” Chu Độ dùng sức chống tay đứng lên, “Tao muốn đi ngủ, buồn ngủ chết đi được.” Hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Hạ Nghiêu.

Vương Hạo vẫn như cũ ngu ngốc nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm trong miệng: “Không thể nào, trên tin tức nói có mưa sao bằng mà, không được, chắc chắn lúc rơi xuống bị chặn rồi, tao phải đợi tiếp.”

Trương Dương nhìn lướt qua Chu Độ cùng Hạ Nghiêu, nhàn nhạt nói: “Hai người nếu buồn ngủ thì đi ngủ trước đi, tao đợi với nó.”

Chu Độ vô cùng tha thiết cậu ta sẽ nói như vậy, vì vậy dùng chân đụng nhẹ Hạ Nghiêu nói: “Này, em còn không đi ngủ.”

Hạ Nghiêu chậm rãi bò dậy, cùng Chu Độ song song đi về phía lều.

Trong lều Chu Độ đang sáng đèn, hắn khom lưng mở cửa lều ra, nói với Hạ Nghiêu: “Em mau vào đi, bên ngoài lạnh chết đi được.”

Hai người vừa rời khỏi cái đèn sưởi ấm mới nhận ra thì ra hừng đông cuối thu lạnh như vậy.

Hạ Nghiêu lạnh không chịu được, thấy Chu Độ nói vậy, vì vậy vội vàng chui vào.

Đợi sau khi Chu Độ cũng vào trong lều, không gian liền trở nên chật hơn. Hạ Nghiêu nhịn không được nhích nhích sang bên cạnh, nhưng cánh tay lại bị Chu Độ kéo lại.

“Đây là lều đôi, đủ cho hai đứa mình ngủ.”

Sau khi cởi áo khoác chui vào trong túi ngủ, trái tim bé nhỏ Chu Độ thình thịch thình thích đập còn nhanh hơn thỏ.

Hạ Nghiêu cũng vậy, ánh mắt cậu không biết phải phải nhìn đi đâu, chỉ có thể rũ mi xuống, một tiếng cũng

không nói.

Chu Độ lấy hết dũng khí, đưa tay chạm vào gò má Hạ Nghiêu, khàn giọng nói: “Hạ Nghiêu em thật là đẹp mắt.”

Cả gương mặt Hạ Nghiêu thoáng cái đỏ lên.

Chu Độ nhích nhích đến bên cạnh Hạ Nghiêu, vành tai hắn đỏ bừng dựa vào gần Hạ Nghiêu nói: “Em vẫn chưa nói chúc mừng sinh nhật anh.”

Hạ Nghiêu lúc này mới lúc này mới nhớ ra hình như mình thật sự chưa có nói chúc mừng sinh nhật với Chu Độ.

“Nhưng mà sinh nhật của anh qua mất tiêu rồi.” Cậu nhỏ giọng nói.

Chu Độ lại nhích nhích đến bên cạnh Hạ Nghiêu, ánh mắt hắn mập mờ nhìn Hạ Nghiêu hỏi: “Anh, anh muốn cùng em làm cái việc kia lần nữa.” Hắn vẫn chưa nói hết câu, cả gương mặt đã nóng lên như một cái bánh chưng chiên.

Hạ Nghiêu ấp úng hỏi: “Chuyện, chuyện gì?”

“Chính là,” Chu Độ chui ra khỏi túi ngủ của mình, sau đó chen vào túi ngủ của Hạ Nghiêu “việc mà người lớn có thể làm.”

Hạ Nghiêu lập tức hiểu cái chuyện mà hắn nói là chuyện nào, lần trước lúc ở công viên cậu kéo Chu Độ đi vào một khu rừng nhỏ, nói là làm chút chuyện mà chỉ người lớn có thể làm.

Chu Độ có kinh nghiệm từ lần trước, lúc này đã có chút quen liền thuận theo thắt lưng của Hạ Nghiêu sờ xuống dưới.

Hạ Nghiêu có chút thở gấp.

“Vương Hạo với Trương Dương còn ở bên ngoài.” Cậu nhỏ giọng nói.

“Chúng ta nhẹ nhàng thôi.” Chu Độ đến bên tai Hạ Nghiêu thổi một ngụm khí.

Thắt lưng Hạ Nghiêu lập tức mềm nhũn.

Ngọn đèn trong lều lúc này vẫn còn sáng, mặc dù đèn màu quýt, thế nhưng Hạ Nghiêu vẫn có chút xấu hổ.

“Anh tắt đèn đi.”

Chu Độ vậy mà lại làm bộ chẳng nghe thấy, vẫn đang miệt mài vùi đầu vào cần cổ Hạ Nghiêu hôn hôn.

“Chu Độ.” Hạ Nghiêu thở hổn hển đẩy hắn nói: “Anh tắt đèn đi.”

“Không.” Chu Độ ngẩng đầu lên nhìn vào ánh Hạ Nghiêu nói: “Vì sao lại muốn tắt đèn?”

Hạ Nghiêu bị Chu Độ nhìn đến xấu hổ, cậu rũ mắt xuống, hai tay chống lên ngực Chu Độ nói: “Em, em không quen.” Kiếp trước khi cậu cùng Chu Độ làm mấy việc như này, đều là ở trong một căn phòng tối hù, cậu trước giờ không mở đèn, bởi vì sợ phải nhìn thấy biểu tình bị bắt ép hoặc là chán ghét của Chu Độ.

Chu Độ đưa cánh tay còn lại ôm lấy Hạ Nghiêu vào trong lồng ngực, ở trên đỉnh đầu cậu đặt xuống một cái hôn nói: “Anh muốn nhìn em.” Hắn chầm chậm vuốt ve gương mặt của Hạ Nghiêu, đôi mắt, chiếc mũi, cuối cùng dừng lại ở trên môi.

“Ánh muốn nhìn em. ” Hắn vừa nói vừa cúi đầu hôn lên môi Hạ Nghiêu.

Vương Hạo đợi chẳng được một lúc đã dần dần có chút buồn ngủ, cậu ta ngẩng đâu nhìn về hướng lều của Chu Độ. Một cơn gió lạnh thổi qua, cậu ta run bần bật nói với Trương Dương: “Hai chúng ta cũng đi ngủ thôi, phỏng chừng tao bị tin tức lừa rồi.”

Trương Dương ừ một tiếng, đứng lên.

Vương Hạo nắm lấy cánh tay Trương Dương cũng bò dậy, cậu ta phủi phủi cỏ khô dính trên mông, cho Trương Dương nguyên hàm răng trắng nói: “Ngủ ngon.”

Trương Dương im lặng không lên tiếng nhìn cậu ta, ngay lúc Vương Hạo xoay người chuẩn bị đi về lều mình, hắn đột nhiên lên tiếng nói: “Vương Hạo, buổi tối lúc ngủ, nhớ là không được mở mắt nhìn ra bên ngoài.”

Sau khi vứt lại một câu như vậy, hắn liền đi về phía lều của mình.

Vương Hạo lúc đầu cảm thấy chẳng có gì, đợi sau khi cậu ta chui vào trong lều, nhìn thấy bóng cây nhè nhẹ đung đưa bên ngoài đang phản chiếu lên trên lều, nhịn không được chui đầu vào trong túi ngủ.

Cậu ta càng nghĩ tới câu nói kia của Trương Dương càng cảm thấy sợ, cứ luôn lo lắng bên ngoài lều có thứ gì đấy.

Lúc này đã là đêm khuya vắng người, chỉ có tiếng gió thỉnh thoảng rít lên.

Vương Hạo cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, ôm lấy cái gối kéo cửa lều ra chạy một mạch về phía lều Chu Độ.

Chu Độ đang dựa đầu bên gáy Hạ Nghiêu thở dốc, hai bàn tay của Hạ Nghiêu đang ở bên dưới chà xát, bàn tay hắn bóp lấy thắt lưng của Hạ Nghiêu ngày càng chặt.

"Chu Độ ———" Vương Hạo ở ngoài lều đột nhiên tiến đến nhỏ giọng gọi một câu, Chu Độ bị dọa cho mềm nhũn ngay tại chỗ.

May mắn đèn trong lều lúc này tắt rồi, Hạ Nghiêu lập tức dừng lại động tác, căng thẳng đến nín thở.

"Chu Độ, tao sợ, tao có thể ngủ cùng với mày không?" Vương Hạo ôm lấy cái gối, đáng thương nói với Chu Độ ở bên trong lều.

"Cút!" Ở trong lều truyền đến tiếng rống tức giận của Chu Độ.

Vương Hạo biết tính tình Chu Độ thối tha, vì vậy tủi thân ôm lấy cái gối mong chờ nhìn về phía lều Trương Dương ở bên kia, hình như Trương Dương vẫn chưa ngủ, xuyên qua lều vẫn có thể nhìn thấy thân ảnh hắn đang ngồi trong lều.

Vương Hạo ôm lấy cái gối đi đến bên ngoài lều Trương Dương, tiếp tục đáng thương nói với người bên trong: "Trương Dương, tao sợ, tao có thể ngủ với mày không?"

Người ở bên trong im một chút, sau đó kéo lều ra, nói với Vương đáng thương đang đứng ở bên ngoài: "Lều của tao là lều đơn."

Vương Hạo vội vàng chui vào, dán vào một chỗ với Trương Dương nói: "Không sao không sao, hai mình chen chúc cho ấm áp." Cậu ta đặt gối đầu bên cạnh gối đầu của Trương Dương, vỗ vỗ túi ngủ nói với Trương Dương: "Đến đây, bọn mình mau ngủ thôi." Sau đó nhanh chóng chui vào.

Ánh mắt Trương Dương lặng lẽ nhìn chằm chằm bóng lưng của Vương Hạo, cũng theo cậu ta chui vào.

Vương Hạo vốn muốn đối mông với Trương Dương, sau lại nhận ra mặt mình sắp sửa dán vào lều rồi, cuống quít xoay người mặt dán mặt với Trương Dương.

Trương Dương vốn đang lặng lẽ nhìn ót Vương Hạo đến ngu người, người bên cạnh đột nhiên xoay người lại, gương mặt làm mình tim đập thình thịch đột nhiên cứ như vậy mà dán qua.

Nhịp tim Trương Dương đột nhiên dừng lại, hắn nhìn chằm chằm gương mặt ngủ say của Vương Hạo một hồi, mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chỉ cần vẫn có thể bên cạnh cậu, cho dù chỉ là dựa vào thân phận của một người bạn bình thường, cũng đã là vinh hạnh lớn nhất cuộc đời này của tớ.

40. Chương 40

Ngày hôm sau, bốn người bọn họ trừ Vương Hạo, đều bị cảm hết.

Vương Hạo có chút hả hê cười nhạo Chu Độ, lại bị Chu Độ châm biếm ngược lại một câu: "Xem ra cái câu ngu ngốc thì không bị cảm kia thật sự đúng nha."

Vương Hạo lập tức nổi khùng.

Chu Độ cảm thấy điểm bất tiện duy nhất mà cảm mạo mang lại cho hắn chính là, hắn không thể hôn Hạ Nghiêu nữa, bởi vì cả hai người bọn họ đều đang nghẹt mũi.

Lúc này trong một gian phòng cuối cùng bên trong nhà vệ sinh, Hạ Nghiêu khóe mắt có chút hồng hai tay chống lên lồng ngực Chu Độ.

"Chúng ta phải trở về lớp rồi."

Chu Độ lần đầu tiên ở trong trường hôn Hạ Nghiêu, cảm thấy kích động không chịu được. Ánh mắt hắn không chớp nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu, nhìn đôi môi đỏ lên vì bị mình chà đạp của Hạ Nghiêu, bất mãn lầm bầm nói: "Chỉ hôn có 30 giây."

Hạ Nghiêu mang theo âm mũi đặc nghẹt mở miệng nói: "Đó là bởi vì bọn mình bị cảm."

Chu Độ nghe thấy cậu nói vậy, lại cúi đầu hôn một cái lên khóe môi cậu, vừa gặm vừa lâm bầm: "Anh ghét cảm."

Hạ Nghiêu bất đắc dĩ cười cười.

Tiết trời càng ngày càng lạnh, trận tuyết đầu tiên kèm theo kiểm tra cuối kỳ cùng nhau rơi xuống.

Lúc Hạ Nghiêu ra khỏi nhà không ngờ tới sẽ có tuyết rơi, sau khi thi xong định về nhà mới nhận ra mình không có đem theo dù. Bên ngoài tuyết rơi không lớn lắm, Hạ Nghiêu quay đầu nhìn Chu Độ ở trong lớp, phát hiện người kia đã chạy đến bên cạnh mình.

"Anh mang dù, đưa em về nhà." Chu Độ cười nhe cả hàm răng trắng với cậu.

Đám cấp 3 cuối cùng cũng thi xong, nhưng cấp 1 cấp 2 đã được nghỉ từ đời nào rồi. Trong trường lúc này không còn náo nhiệt như thường ngày nữa, Chu Độ nắm chặt lấy bờ vai của Hạ Nghiêu, ôm lấy người nọ vào trong lồng ngực, hai người chậm rãi đi ra ngoài cổng trường.

"Nghỉ đông rồi chúng ta không thể ngày nào cũng được gặp nhau nữa rồi." Chu Độ vừa mở miệng trong miệng liền hà ra một ngụm khí trắng.

Hạ Nghiêu kỳ thực trong lòng cũng rất không nỡ, thế nhưng cậu không muốn thể hiện ra ngoài, chỉ có thể an ủi Chu Độ: "Không sao đâu, mùng tám là khai giảng rồi, cũng chỉ mười mấy ngày thôi."

"Chỉ mười mấy ngày thôi?" Chu Độ ủy khuất trừng mắt với Hạ Nghiêu: "Thế nhưng mà cả hai ngày cuối tuần anh cũng muốn được ở bên em."

Hắn vừa dứt lời, Hạ Nghiêu vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, may mắn lúc này tuyết đang rơi, mọi người đều vội vã bước đi, không ai chú ý đến hai người bọn họ.

Chu Độ thấp giọng nói tiếp: "Anh thật muốn nhanh chóng lên đại học."

Hạ Nghiêu nhớ rõ kiếp trước trường đại học của hai người không ở cùng một thành phố, thần sắc ảm đạm nói: "Lên đại học chúng ta có thể sẽ phải tách ra rồi."

Chu Độ ôm chặt lấy bờ vai của Hạ Nghiêu, hắn ngừng lại, giận đùng đùng nói với Hạ Nghiêu: "Ai nói, chúng ta phải thi vào cùng một trường đại học."

Hạ Nghiêu lắc đầu nói với hắn: "Không thể đâu Chu Độ, thành tích của bọn mình không thể cùng vào một trường đại học được."

Chu Độ dừng lại một hồi, hắn nhìn Hạ Nghiêu sau đó lầm bẩm với bản thân một câu: "Cùng lắm thì anh thi thấp điểm một chút, dù sao anh cũng phải học một trường đại học với em."

Hạ Nghiêu nghe thấy hắn nói như vậy, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

"Chu Độ." Đây là lần đầu tiên cậu nghiêm túc gọi tên Chu Độ: "Nếu như anh vì muốn ở bên em mà thật sự thi thấp điểm, em sẽ vô cùng áy náy."

Chu Độ: "Lẽ nào em không muốn ở bên anh sao?"

"Em muốn ở bên anh, thế như có rất nhiều sự việc không như ý chúng ta muốn, bọn mình không thể đảm bảo rằng sẽ không tách khỏi nhau mỗi phút mỗi giây được. Lẽ nào không sống cùng nhau, anh không còn thích em nữa sao?"

Chu Độ nghe thấy Hạ Nghiểu hỏi lại như vậy, vội vàng trả lời: “Làm sao có thể!”

“Em cũng như vậy.” Hạ Nghiêu quay đầu nhìn Chu Độ nói: “Khoảng cách sẽ càng làm em nhớ anh, thế nhưng sẽ không làm em dừng yêu anh.”

Phần biểu lộ bất tình lình này của cậu làm Chu Độ sửng sốt, vành tai hắn đỏ lên tiến đến gần Hạ Nghiêu nói: “Làm sao bây giờ, anh hiện tại vô cùng muốn hôn em.”

Hạ Nghiêu cố ý nghiêng đầu sang một bên, làm bộ như chẳng nghe thấy gì.

“Bất quá nếu không thể thi vào cùng một trường đại học, bọn mình cũng có thể thi ở cùng một thành phố, Hạ Nghiêu, em muốn học trường nào?”

Hạ Nghiêu suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Muốn học W đại ở B thành.” Cậu vẫn luôn rất thích tiếng Anh, kiếp trước không thể thi vào W đại trong lòng vẫn luôn nuối tiếc không thôi, đời này cậu muốn cố gắng một lần.

“Vậy thì anh thi vào S đại ở B thành là được rồi.” Chu Độ tràn đầy tự tin nói.

S đại là trường đại xếp top 3 toàn quốc, Hạ Nghiêu cảm thấy Chu Độ có thể làm được.

“Vậy bọn mình ước hẹn vậy nha.” Ánh mắt Chu Độ sáng rực nhìn Hạ Nghiêu nói: “Cùng đi B thành.”

“Được.” Hạ Nghiêu nở một nụ cười cho hắn một lời hứa hẹn.

Lúc hai người đi đến cổng trường, Hạ Nghiêu nhận ra mẹ mình đang đang che ô đứng ở đó nhìn xung quanh.

Hạ Nghiêu vội vã chạy tới, gọi một tiếng: “Mẹ.” Mẹ Hạ nhìn thấy con trai mình, vội vàng đưa dù qua che lên đỉnh đầu cậu nói: “Mẹ thấy con không mang dù, đến đây đưa dù cho con, thế nhưng không được cho vào trong trường.”

Hạ Nghiêu xoa xoa bàn tay lạnh buốt của mẹ mình, đau lòng đến đỏ hai vành mắt.

“Mẹ nuôi.” Chu Độ cũng bước đến chào một tiếng.

Mẹ Hạ chỉ cao đến vai con trai mình, Hạ Nghiêu vội vàng giúp bà cầm lấy cái ô trong tay.

“Hôm nay tuyết rơi, không bày hàng, không sao.” Mẹ Hạ vỗ vỗ cánh tay của con trai, sau đó nhìn Chu Độ

nói: “Có muốn đến nhà mẹ ăn cơm không?”

Chu Độ sửng sốt một chút, không nghĩ tới mẹ Hạ sẽ mời mình, vội vàng gật đầu.

Những ngày mùa đông trời mau tối, đợi mẹ Hạ làm cơm xong, đèn đường bên ngoài cửa sổ đã sáng lên.

Căn nhà rất nhỏ, mùi hương thơm phức của canh gà tràn đầy cả gian phòng, Hạ Nghiêu bưng thức ăn bày chén đũa, Chu Độ cũng muốn giúp, nhưng lại bị mẹ Hạ ngăn lại.

“Con tới nhà chúng ta làm khách, sao có thể để khách làm việc chứ.”

Chu Độ cười lên phản bác lại: “Mẹ nuôi sao lại nói những lời này, con cũng là con trai của mẹ, giúp đỡ chút việc có sao đâu.” Hắn nói xong đoạn đi đến bưng lấy chiếc dĩa trên tay mẹ Hạ.

Mẹ Hạ chùi tay vào trên tạp dề, sắc mặt dịu dàng giãn ra.

“Được rồi, nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

Cơm nước xong xuôi, Chu Độ cùng Hạ Nghiêu chủ động nhận thầu mấy công việc như dọn bàn rửa chén, mẹ Hạ nhìn thấy hai đứa con trai không muốn cho mình nhúng tay, chỉ có thể ngồi ở một bên.

Đợi sau khi mọi thứ được dọn dẹp xong, mẹ Hạ nhìn khí trời bên ngoài nhíu nhíu mày nói: “Tuyết vẫn chưa dừng, trời lại tối rồi, có muốn gọi người nhà con đến rước không? Là do mẹ suy nghĩ không chu toàn, tuyết rơi còn gọi con đến ăn cơm nữa.”

“Không sao đâu ạ.” Chu Độ cầm ly nước của Hạ Nghiêu ở trên bàn uống một ngụm nói: “Con một thằng con trai cao lớn thì sợ gì chứ, một lát nữa con tự về cũng được.”

Mẹ Hạ nhìn Chu Độ ăn mặc phong phanh, nhíu mày càng sâu hơn.

“Nếu không thì tối nay con chen chúc với Hạ Nghiêu một đêm đi, không biết nhà con có đồng ý không, ở bên ngoài lạnh lắm, con mặc ít như vậy, về đến nhà chắc chắn sẽ cảm mất.”

Chu Độ một ngụm nước mới vào trong khí quản thì bị sặc, ho đến đỏ hết cả mặt mày.

Mẹ Hạ cũng cảm thấy đề nghị của mình có chút đường đột, bà vội vã nói thêm: “Mẹ cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi, con cũng nên liên lạc với người nhà của mình đi.”

Chu Độ chột dạ liếc Hạ Nghiêu một cái, đặt cái ly lên bàn, nhỏ giọng nói: “Con thật sự có thể ngủ ở đây

ạ?"

Mẹ Hạ Nghiêu nghe xong cười một cái nói: "Chỉ cần con không chê chật là được, mẹ cũng biết nhà mình rất nhỏ, Hạ Nghiêu vẫn luôn ngủ giường đơn."

"Không chê không chê ạ." Chu Độ vội vã trả lời.

Mẹ Hạ kỳ thực rất thích Chu Độ, đứa nhóc này vừa đẹp trai, người nhìn qua cũng có vẻ thành thật.

Hạ Nghiêu đang ở trong bếp nấu nước, gian phòng vốn đã nhỏ, cuộc trò chuyện của mẹ Hạ với Chu Độ cậu đều nghe thấy rõ ràng, sắc mặt nhuộm lên một chút đỏ.

Mẹ Hạ tắm rửa xong liền đi ngủ, trước khi đi ngủ bà còn đi xem xem chăn mềm trong phòng Hạ Nghiêu có đủ dày không.

Chu Độ thì lại ước gì cái chăn mỏng chút, như vậy nếu Hạ Nghiêu có lạnh chắc chắn sẽ chui vào trong lồng ngực hắn.

Đợi mẹ Hạ rời đi, phòng khách chật hẹp chỉ còn lại mỗi Chu Độ cùng Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu lấy một cái thau, đổ nước nóng vào bên trong, nói với Chu Độ: "Ngâm chân đi rồi đi ngủ."

Ánh mắt Chu Độ vẫn cứ mãi dán trên người Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu đi đâu, hắn liền nhìn đến đó, như một con chó cỡ bự nhìn chằm chằm khúc xương.

Hạ Nghiêu không biết lấy đâu ra một cái ghế đẩu nhỏ, đặt bên cạnh cái chậu, hỏi Chu Độ: "Có ngại cùng em ngâm chân không?"

Chu Độ đương nhiên không ngại.

Hai người ngâm chân xong, Chu Độ giúp đem nước đi đổ, cất gọn cái ghế, sau đó hai mắt long lanh nhìn Hạ Nghiêu: "Mau đi ngủ thôi."

Hạ Nghiêu bị hắn nhìn đến xấu hổ, vành tai đỏ lên nói: "Anh ngủ trước đi, đợi lát nữa em…"

Cậu còn chưa nói hết câu đã bị Chu Độ kéo vào trong phòng.

"Một người ngủ lạnh lắm, vẫn là hai người ngủ ấm áp hơn." Chu Độ vì bản thân mà tìm cái cớ hoàn hảo.

Chiếc giường này đối với Chu Độ và Hạ Nghiêu quả thật quá nhỏ, thế nhưng Chu Độ lại không vui vẻ cho lắm, hắn còn ước gì cái giường nhỏ miếng nữa, như vậy Hạ Nghiêu chỉ có thể ngủ trong lòng hắn, không giống như vây giờ, hai người chen chúc vậy mà vẫn còn có thể nằm được.

Hạ Nghiêu đưa lưng về phía Chu Độ, Chu Độ lúc mới leo lên giường còn thành thật, nhịn chẳng được bao lâu, tiến đến gần Hạ Nghiêu nhỏ giọng gọi tên cậu.

Sắc mặt Hạ Nghiêu đỏ bừng, cậu thấp giọng nói với Chu Độ ở sau lưng: "Mẹ em ở sát vách."

Chu Độ đặt tay lên thắt lưng của Hạ Nghiêu, nhìn thấy Hạ Nghiêu không phản đối, cũng đưa một chân ra cọ cọ chân Hạ Nghiêu. Sau đó được một tấc lại muốn tấc nữa, kéo cả người Hạ Nghiêu vào trong lồng ngực mình.

Hắn cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ ở sau gáy Hạ Nghiêu để lại những cái hôn nho nhỏ.

Hạ Nghiêu cắn gối đầu, tận lực bình ổn hô hấp của bản thân. Thế nhưng cái tên ở phía sau lại chẳng tính buông tha cậu, một cánh tay mò vào trong quần áo Hạ Nghiêu, chậm rãi hướng lên phía trên dạo chơi.

Hạ Nghiêu bắt lại cái tay không an phận của hắn, khàn giọng nói: "Chu Độ, không được, mẹ em ở sát vách." Âm thanh của cậu rất nhỏ rất nhẹ, Chu Độ mặc cho cậu cầm lấy bàn tay mình, chẳng nói gì, vẫn như cũ hôn lên phía sau cậu.

Hạ Nghiêu cho rằng hắn bỏ cuộc rồi, đang thở phào nhẹ nhõm, Chu Độ phía sau đột nhiên phát ra mấy tiếng thở dốc vừa kiềm nén vừa sung sướng, Hạ Nghiêu nhịn không được xoay người lại đối mặt với Chu Độ, phát hiện cái tay còn lại của người nọ đang ở thân dưới tự chơi tự sướng.

Cả gương mặt Hạ Nghiêu nhất thời đỏ bừng như có thể chảy máu, cậu tức giận trừng mắt với Chu Độ.

Chu Độ lập tức ủy khuất phồng miệng nói: "Thế nhưng anh thật sự nhịn không được."

Hắn không biết xấu hổ cùng Hạ Nghiêu mũi kề mũi, dùng âm thanh khàn khàn gợi cảm đặc biệt của thiếu niên mê hoặc Hạ Nghiêu: "Giúp anh đi Hạ Nghiêu."

Hạ Nghiêu đang chuẩn bị mở miệng trả lời, Chu Độ nhân cơ hội chặn lại đôi môi của cậu, nghịch ngợm vói đầu lưỡi vào.

(Phần tiếp theo mời tự thẩm.)

Chu Độ run rẩy từ trong chăn bò ra, cầm lấy giấy vệ sinh đặt trên bàn cẩn thận giúp Hạ Nghiêu lau tay, Hạ Nghiêu kéo hắn vào trong ổ chăn, ôm hắn nhỏ giọng nói: "Được rồi, có thể ngủ rồi."

Trong lòng Chu Độ vô cùng ngọt ngào, một chút buồn ngủ cũng không có, trong tim căng tràn yêu thương.

Hắn dùng đầu đẩy đẩy đầu Hạ Nghiêu, như muốn nhẹ nhàng nói gì đó.

"Sau này đợi chúng ta trưởng thành rồi, mua một căn nhà sống cùng nhau đi." Chu Độ ở bên tai Hạ Nghiêu thủ thỉ nói mãi: "Em có thích chó không? Đến lúc đó chúng ta có thể nuôi một con. Anh có thể học nấu ăn, sau khi tan học, bọn mình có thể cùng nhau làm cơm. Chúng ta còn có thể..." Giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ.

Tuyết bên ngoài cửa sổ càng rơi càng lớn, Hạ Nghiêu nghe Chu Độ ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng rù rì, khóe môi nhịn không được cong lên.

Cuộc sống Chu Độ miêu tả quá mức hoàn hảo, Hạ Nghiêu nhịn không được ôm Chu Độ chặt hơn, như vậy cậu mới có thể xác định, Chu Độ của giờ này khắc này thật sự đang tồn tại, mà không phải bản thân mình đang ở trong một giấc mộng hoang đường.

41. Chương 41

Kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu rồi, Hạ Nghiêu làm bài tập vào buổi sáng, buổi chiều thì đi đến chỗ sạp hàng của mẹ Hạ.

Tuy rằng mẹ Hạ đã cố gắng hết sức khuyên ngăn để Hạ Nghiêu có thể ở nhà yên tâm học tập, nhưng mà cậu vẫn cứ cố chấp mỗi ngày đều đến giúp đỡ.

Ngày thường phải đi học cậu không có thời gian, bây giờ kiểm tra cuối kỳ kết thúc rồi, cậu mới có thể đến phụ mẹ mình.

Hạ Nghiêu dung mạo thanh tú trắng nõn, cậu đứng ở sạp hàng, việc làm ăn của mẹ Hạ cũng khá khẩm hơn nhiều.

Mẹ Hạ không nỡ để con trai mình chịu khổ, muốn đuổi cậu về nha, lại bị Hạ Nghiêu ấn ngồi xuống cái ghế nhỏ phía sau.

"Mẹ, con đứng chưa được 10 phút nữa làm sao có thể mệt được chứ, còn không bằng một tờ giấy."

Những sạp hàng nhỏ bên cạnh cũng đều đang khen mẹ Hạ sao đẻ được đứa con trai khéo vậy, mẹ Hạ tuy rằng trên miệng "Nào có chứ" thế nhưng trên khuôn mặt lại không giấu được sự vui vẻ cùng tự hào.

Hạ Nghiêu từ nhỏ đã rất nghe lời, mặc dù mẹ Hạ nuôi cậu rất cực khổ, thế nhưng từ trước đến giờ bà lại

chưa bao giờ hối hận, cả cuộc đời của bà có được đứa con trai như vậy là đủ rồi.

Bà phải nhân lúc mình còn làm được việc, kiếm nhiều tiền một chút, để tương lai có thể cho Hạ Nghiêu lấy vợ.

Hạ Nghiêu đang gói chiếc bánh hành chiên lại đưa cho chú bên cạnh, một cái bóng đột nhiên xuất hiện trước mắt cậu. Hạ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn, Chu Độ đang cười nham nhở với mình.

"Mẹ nuôi." Hắn chìa cái đầu ra lên tiếng chào hỏi mẹ Hạ đang ở phía sau Hạ Nghiêu, mẹ Hạ vội vàng đứng lên: "Sao con lại đến đây, nhanh đến đây ngồi."

Chu Độ vội vàng đỡ mẹ Hạ để bà ngồi xuống lần nữa, sau đó đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu nói: "Con ở nhà cũng không có gì làm, đến đây tìm Hạ Nghiêu chơi ạ."

"Nghiêu Nghiêu, con mau cùng Chu Độ đi chơi đi, một mình mẹ ở đây là đủ rồi." Mẹ Hạ vừa muốn đứng lên lần nữa.

Hạ Nghiêu xoay người nói với bà: "Hôm nay lạnh như vậy đi đâu chơi được chứ." Cậu đem ánh mắt đến trên người Chu Độ hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Chu Độ nhếch miệng cười nói: "Không đi đâu hết, mẹ nuôi, con cùng với Hạ Nghiêu giúp mẹ bán bánh."

Có một dì ở gần đó nhìn thấy Chu Độ ăn mặc không giống mấy đứa trẻ trong mấy gia đình phổ thông, vì vậy hỏi: "Đây là ai vậy, sao lại gọi bà là mẹ nuôi?"

Mẹ Hạ quay đầu giải thích với người nọ: "Nó là bạn học của con tôi, hai nhà chúng tôi kết thân."

Người bên cạnh gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt dò xét vẫn cứ luôn đặt trên người Chu Độ.

Chu Độ thì lại như chẳng biết, nhiệt tình chào hỏi vị khách trước mặt, có rất nhiều cô gái trẻ tuổi trên đường bị hai anh đẹp trai hấp dẫn, cho dù không mua cũng sẽ dừng lại tán gẫu với bọn họ vài câu.

Trong lúc nhất thời, trước sạp hàng của mẹ Hạ nhốn nháo đầy người.

Ánh mắt của những người xung quanh lập tức phát ra một tia ghen tỵ.

Buổi tối mùa đông nhiệt độ thấp, mẹ Hạ dọn hàng sớm, Chu Độ ở đây giúp đỡ cả một buổi chiều, hiển nhiên là đi theo Hạ Nghiêu về nhà cọ cơm.

Mẹ Hạ bận rộn trong nhà bếp, Chu Độ đứng ở cửa tán gẫu với bà.

Hắn giống như trời sinh đã biết cách làm người lớn vui vẻ, nịnh nọt vô cùng thuận miệng: "Mẹ nuôi, không phải con khen mẹ, hôm đó ở nhà mẹ ăn bữa cơm, về nhà con nhớ đến mấy ngày lận."

Mẹ Hạ được hắn khen đến vui vẻ hỏi: "Làm sao, mẹ con làm cơm không ngon hả?"

"Còn lớn vầy vẫn chưa bao giờ ăn được bữa cơm nào do mẹ con nấu," Chu Độ thở dài nói, "Mẹ con nói bà là tiên nữ, tiên nữ thì không thể xuống bếp được."

Mẹ Hạ nghe xong lời hắn nói, mi mắt cười cong cong, chỉ là trong ánh mắt ấy mang theo một tia hâm mộ.

"Mẹ con thật là có phúc."

Chu Độ vội vàng đổi giọng nói: "Cho nên ăn cơm mẹ làm luôn mang theo mùi vị của mẹ, mẹ nuôi, sau này không có việc gì con có thể tới đây cọ cơm không?"

"Muốn đến thì đến." Mẹ Hạ quay đầu lại nhìn hắn nói: "Chỉ cần con không chê cơm mẹ nuôi bình thường là được."

"Đương nhiên không chê ạ!" Chu Độ đi tới bên cạnh mẹ Hạ, ngượng ngùng mở miệng nói: "Mẹ nuôi, mẹ có thể dạy con nấu cơm không?"

Mẹ Hạ kinh ngạc nhìn hắn hỏi: "Con muốn học nấu ăn?"

"Vâng ạ."

Mẹ Hạ cười lắc đầu nói: "Nếu con muốn học nấu ăn, phòng bếp nhà con chắc chắn sẽ chuyên nghiệp hơn chỗ này của mẹ."

Chu Độ nghĩ thầm, sao có thể vậy được, con muốn học tài nghệ của mẹ, chính là để sau này nấu cơm cho Hạ Nghiêu ăn đó.

Mẹ Hạ nói tiếp: "Con thằng nhóc này, vừa nhìn liền biết là một đứa đau lòng vợ mình, bây giờ học nấu ăn, sau này vợ con có phúc rồi."

Chu Độ nhịn không đường cong cong khóe môi.

Sau khi ăn cơm tối xong, Chu Độ lại mở miệng lèo nhèo kì kèo không muốn về, Hạ Nghiêu phát hiện ý đồ

của hắn, trước khi mẹ mình mở miệng liền vội vàng nói với Chu Độ: "Trời tối rồi, em tiễn anh một đoạn."

Nói xong liền đi lấy khăn quàng quấn lên cổ chuẩn bị mở cửa.

Chu Độ hờn trừng cậu một cái, không tình không nguyện đi theo phía sau.

Nơi ở của Hạ Nghiêu chỉ có vài ba cái đèn đường nhỏ mờ mờ cũ nát, Chu Độ nhìn thấy mùa đông trên đường chẳng có người, đường hoàng nắm lấy tay Hạ Nghiêu kéo vào bên trong túi áo khoác.

Chiếc cằm nhọn của Hạ Nghiêu chôn hết vào trong khăn quàng, cậu quay đầu sang nhìn Chu Độ nói: "Anh làm gì mà cứ đến nhà em thế hả?"

Chu Độ dùng sức vân vê tay Hạ Nghiêu ở trong túi áo khoác nói: "Em có đến nhà anh tìm anh đâu, anh đương nhiên phải đến nhà em tìm em rồi."

Hạ Nghiêu ngừng lại, câu ngẩng đầu lên khỏi chiếc khăn quàng nhìn Chu Độ nói: "Anh đừng đến nữa, em sợ mẹ em sẽ nhận ra cái gì đó."

Sắc mặt Chu Độ lập tức đen xuống, hắn nhấc chân muốn đi, thế nhưng nhớ tới những chuyện hắn đã cam đoan với Hạ Nghiêu trong bản kiểm điểm, cố gắng khống chế chân mình.

Hạ Nghiêu biết mình nói như vậy Chu Độ chắc chắn sẽ tức giận, cậu móc điện thoại đi động ra quơ quơ nói: "Bọn mình có thể gửi tin nhắn, gọi điện thoại."

"Thế nhưng anh muốn tận mắt nhìn thấy em." Chu Độ ủy khuất nói với Hạ Nghiêu: "Anh phút giây nào cũng nhớ em, không kể đang làm bài tập hay ăn cơm, anh muốn vuốt ve em anh muốn hôn em, anh muốn cùng em làm…"

"Chu Độ." Hạ Nghiêu đỏ mặt cắt đứt hắn nói: "Anh đừng nói nữa."

Chu Độ lúc này mặc một cái áo bông dày, hắn một tay kéo Hạ Nghiêu ôm vào trong lòng ấm ức nói: "Sao không thể nói, anh càng muốn nói."

Gương mặt hắn tiến gần đến gương mặt Hạ Nghiêu, hơi thở ấm áp quanh quẩn trên mặt Hạ Nghiêu.

"Em không muốn anh sao?"

Mùa đông hai người đều mặc rất dày, Hạ Nghiêu bị hắn ôm như vậy, không thoải mái ngọ nguậy nói: "Muốn chứ, như mà chúng ta phải biết tiết chế bản thân." Cậu đột nhiên nhớ đến một câu nói kinh điển trong một bộ phim điện ảnh từng coi, nói: "Thích là buông thả, còn yêu là tiết chế."

“Anh không muốn tiết chế, anh chính là muốn buông thả mà thích em.” Chu Độ nói xong câu đó liền cúi đầu xuống hôn lên môi Hạ Nghiêu.

Đèn đường mờ mờ, cái hẻm nhỏ tối tăm, cùng với người con trai mà mình thích đến đòi mạng ở trong lồng ngực.

Hạ Nghiêu nhắm mắt lại, yên tâm hưởng thụ nụ hôn Chu Độ cho mình.

Hai người hôn thật lâu, Chu Độ mới chầm chậm buông Hạ Nghiêu ra.

Hạ Nghiêu nhìn vành tai đỏ bừng của Chu Độ, cười rồi xoa xoa, sau đó lấy khăn quàng cổ xuống quấn lên cổ Chu Độ.

“Nhanh về nhà đi.”

“Em không lạnh hả?” Chu Độ muốn kéo cái khăng quàng cổ xuống, Hạ Nghiêu đè tay hắn lại nói: “Em chút nữa là về đến nhà rồi, khăn quàng để lần sau tụi mình gặp lại thì anh hẵng trả em.”

Chu Độ bị lời hẹn ước lần sau gặp mặt của cậu làm cho ngọt ngào, cười như một thằng ngu mà trở về nhà.

42. Chương 42

Năm mới trong một trận tuyết nhỏ không tiếng động tưới mát muôn vật lặng lẽ đến.

Hạ Nghiêu từ lúc biết nhận thức đến nay, năm mới chỉ có cậu và mẹ hai người cùng nhau trải qua. Không cần phải đi thăm họ hàng hay bạn bè, Hạ Nghiêu ăn cơm giao thừa xong liền cùng mẹ xem chương trình đêm giao thừa.

Mẹ Hạ ngủ sớm, cũng không có thói quen đón giao thừa, vẫn chưa đến chín giờ, bà đã bắt đầu ngáp mấy cái liền.

“Mẹ, mẹ đi ngủ trước đi.” Hạ Nghiêu nghiêng đầu nhìn gò má mẹ mình nói.

Mẹ Hạ đứng lên, vỗ vỗ vai Hạ Nghiêu nói với cậu: “Con cũng đừng thức quá khuya, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Dạ.”

Mẹ Hạ vào phòng chưa được bao lâu, Chu Độ đã gọi điện thoại đến. Hạ Nghiêu bước vào phòng mình, đóng cửa lại, nghe điện thoại.

"Chúc mừng năm mới." Giọng nói của Chu Độ từ đâu bên kia truyền qua.

"Chúc mừng năm mới." Hạ Nghiêu nhỏ giọng trả lời lại một câu.

"Ăn cơm tất niên chưa?"

"Ăn rồi."

Hạ Nghiêu có thể nghe thấy âm thanh cười nói từ đầu điện thoại bên kia của Chu Độ.

"Em đợi một chút." Chu Độ nói với Hạ Nghiêu một câu, sau đó che điện thoại chạy lên phòng ở lầu trên.

"Hôm nay ông bà nội đều đến mừng năm mới, người trong nhà hơi đông." Sau khi lên lầu, Chu Độ vội vàng giải thích với Hạ Nghiêu.

Trong lòng Hạ Nghiêu cực kỳ hâm mộ, cậu không có ông bà nội, cũng không có ông bà ngoại, hình như ngoài mẹ ra, cậu chẳng còn người thân nào nữa.

"Vậy anh đi nói chuyện với ông bà đi." Hạ Nghiêu nói với Chu Độ.

"Không sao," Chu Độ cười cười nói: "Anh nói chuyện với em."

Trong lòng Hạ Nghiêu lập tức cảm thấy ấm áp, viền mắt có chút cay, nhịn không được nhỏ giọng nói Chu Độ ở đâu bên kia điện thoại: "Cảm ơn anh Chu Độ."

Cảm ơn anh thích em, cảm ơn anh nguyện ý tiếp nhận em.

Cấp 3 luôn luôn thuộc nhóm khai giảng sớm nhất, mùng tám năm mới trong trường đã bắt đầu chính thức lên lớp rồi.

Bà chủ tiệm đứng trên bục giảng, từ trên cao nhìn xuống nói với mọi người: "Các em lấy lại tinh thần ngay cho tôi, đã qua năm mới rồi, đã đến lúc bước vào kỳ thi đại học rồi, bắt đầu từ học kỳ này, trường học sẽ bắt buộc tất cả học sinh lớp 12 ở lại tự học vào buổi tối."

Trong lớp học lập tức truyền ra những tiếng kêu bi thương.

"Im lặng!" Bà chủ tiệm vỗ bàn, "Có hoàn cảnh đặc biệt có thể xin nghỉ với tôi, nếu không, mặc kệ các cô cậu ở ngoại trú hay nội trú, đều phải thành thật tự học vào buổi tối."

Trường học nói được làm được, ngay tối hôm đó liền giữ lại tất cả các học sinh lớp 12 ở lại tự học buổi tối.

Lúc 9 giờ tan học, bên ngoài trường học đã đứng đầy các vị phụ huynh đến đón con mình. Hạ Nghiêu biết đây là thông lệ của trường, cho nên trước đó đã nói qua với mẹ Hạ.

Chu Độ đang chuẩn bị đưa Hạ Nghiêu về nhà, lại bị Hạ Nghiêu cự tuyệt.

"Đã trễ như vậy, anh về nhà đi, sau này tự học buổi tối, anh không cần ngày nào cũng phải đưa em về đâu." Cậu sợ Chu Độ không vui, lại bổ sung thêm câu nữa: "Không phải chúng ta đã ước hẹn cùng đi đến B thành học đại học sao? Chỉ có mấy tháng này thôi, cùng nhau cố gắng nha."

"Nhưng mà việc này thì liên quan gì đến việc anh muốn đưa em về nhà?" Chu Độ không vui hỏi.

Hạ Nghiêu đỏ mặt nói: "Sau khi anh đưa em về nhà, trong đầu em chỉ toàn là anh thôi, như vậy về nhà sao em có thể yên tâm học tập được chứ, cho nên sau này vẫn là để em tự về thôi."

Chu Độ nghe thấy cậu nói như vậy, trong lòng lập tức đắc ý dào dạt.

"Vậy còn được." Hắn lẩm bẩm một câu, sau đó nói với Hạ Nghiêu: "Vậy được, nhưng mà về đến nhà phải gửi tin nhắn cho anh."

Hạ Nghiêu gật đầu đồng ý.

Hạ Nghiêu biết khoảng cách của mình đến W đại còn một khoảng khá xa nữa, thành tích của Chu Độ vẫn luôn xuất sắc, đậu vào S đại là việc mười phần chắc chín.

Thế nhưng Hạ Nghiêu đối với W đại thì lại là việc chưa thể nói rõ được, cho nên, cậu chỉ có thể nỗ lực gấp đôi, mới có thể làm cho khoảng đến W đại gần thêm một chút.

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, Hạ Nghiêu và Chu Độ đã ước hẹn rõ trong khoảng thời gian này, hai người đều miệt mài học tập, thành tích của lần thi thử đầu tiên vừa được phát xuống, Hạ Nghiêu cư nhiên thi được hạng 5 của lớp.

Mẹ Hạ vô cùng vui vẻ, chiều thứ 7 dọn hàng sớm, nói muốn dẫn Hạ Nghiêu đi ăn tiệm.

Hạ Nghiệu lại bày tỏ: “Mẹ, ăn tiệm làm gì, ở nhà mình nấu đồ ăn không phải tốt hơn sao?”

“Con nói gì vậy hả, con thi tốt, lòng mẹ vui vẻ.”

Hạ Nghiêu suy nghĩ nói: “Mấy quán ăn ngoài không chắc chắn sạch sẽ, con sắp thi đại học rồi, nếu ăn vào đau bụng ảnh hưởng đến học tập thì không tốt đâu.”

Mẹ Hạ cảm thấy con trai mình nói rất có đạo lý, vì vậy bà suy nghĩ một chút nói: “Đúng rồi, vẫn là ở nhà tự nấu yên tâm hơn, buổi tối con muốn ăn gì? Mẹ đi mua cho con.”

Hạ Nghiêu nói ta mấy món mà mình thích ăn, mẹ Hạ vô cùng vui vẻ liền chuẩn bị đi ra chợ mua thức ăn.

Mẹ Hạ vừa đi, điện thoại đặt trong túi quần Hạ Nghiêu liềm ông ông kêu lên.

Cậu móc ra nhìn, là tin nhắn Chu Độ gửi đến ———-

“Em đang làm gì đó?”

Hạ Nghiêu nghĩ nghĩ rồi trả lời hắn: “Viết bài.”

Qua một lúc Chu Độ lại gửi đến một tin nhắn nói: “Anh nhớ em, em có nhớ anh không?”

Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm mẩu tin nhắn một hồi, mới trả lời lại một chữ: “Nhớ.”

Chu Độ lập tức gửi thêm một tin nhắn nữa qua: “Nhớ bao nhiêu?”

Hạ Nghiêu nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, vì vậy nhét điện thoại vào lại trong túi, lấy một cuốn tập ra, muốn để bản thân yên tĩnh một chút.

Thế nhưng điện thoại đặt trong túi cứ ông ông rung lên không ngừng.

“Nhanh trả lời.”

“Người đâu rồi.”

“Hạ Nghiêu!”

Hạ Nghiệu bị chiếc điện thoại cứ rung lên mãi làm mệt tim, cậu vừa định lấy ra trả lời Chu độ, Chu Độ đã gọi một cú qua đây.

Tay Hạ Nghiêu run lên, lỗ tai lại nghe thấy cửa nhà bị người mở ra.

"Nghiêu Nghiêu." Mẹ Hạ đứng ở cửa gọi một tiếng.

Hạ Nghiêu vội vàng tắt điện thoại, thế nhưng vẫn chưa được một giây, điện thoại lại ông ông kêu lên. Hạ Nghiêu sợ bị mẹ phát hiện, hoảng loảng tắt luôn nguồn điện thoại.

"Sao vậy? Mẹ." Hạ Nghiêu đứng ở cửa phòng hỏi.

Mẹ Hạ cười lắc đầu nói: "Tuổi lớn rồi, đi nửa đường mới phát hiện không có mang theo ví tiền. Có phải làm phiền con học bài rồi không?"

"Không có." Ánh mắt Hạ Nghiêu tiễn mẹ Hạ ra đến cửa, lúc này mới quay trở lại trong phòng.

Hạ Nghiêu lấy điện ra bật nguồn, mở điện thoại ra nhìn, Chu Độ đã không còn gọi đến nữa.

Cậu nhìn cuốn tập số học để trên bàn, nghĩ nghĩ, nhét điện thoại vào trong ngăn kéo.

Chu Độ cả đường như bay, chạy thẳng đến nhà Hạ Nghiêu vẫn còn thở hồng hộc.

Hạ Nghiêu đang phấn đấu với mấy bài toán, cửa lại truyền đến tiếng gõ. Trong lòng hiếu kỳ, cho là chắc mẹ mình lại quên thứ gì đó, vì vật mở lửa phòng đi ra.

Đến khi cậu mở ra nhìn, phát hiện cái người đang đứng bên ngoài cư nhiên là Chu Độ.

"Sao, sao anh đến đây?" Hạ Nghiêu kinh ngạc nhìn Chu Độ.

Chu Độ thở hổn hển nói: "Sao em không nghe điện thoại của anh."

Hạ Nghiêu vội vàng kéo Chu Độ vào trong.

"Em đang làm bài tập." Như để làm cho Chu Độ tin mình, cậu đi vào phòng mình, chỉ cuốn tập trên bàn nói với Chu Độ: "Anh nhìn nè."

Chu Độ hai ba bước nhảy vào trong phòng Hạ Nghiêu, sau đó đóng cửa lại, áp Hạ Nghiêu lên cửa nói với

cậu: “Mau nói nhớ anh.”

Hạ Nghiêu bị hắn làm cho dở khóc dở cười.

“Anh vì cái này mà chạy đến nhà em hả?”

Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu không nói câu đó, lập tức hung hăng chặn môi cậu, vừa mãnh liệt hôn vừa nói: “Nói em thích anh.”

“Chu Độ.” Hạ Nghiêu ậm ừ gọi một tiếng, cậu đẩy ra Chu Độ ra nói: “Đừng như vậy.”

Chu Độ làm mặt ủy khuất, cứ như vậy mà nhìn Hạ Nghiêu.

Trong lòng Hạ Nghiêu lập tức mềm nhũn, cậu đưa tay xoa xoa gương mặt Chu độ, si mê nhìn hắn nói: “Em thích anh.”

Khóe môi Chu Độ nhịn không được cong cong, hắn một bên cúi đầu hôn lên môi Hạ Nghiêu, một bên khàn giọng hỏi: “Thích bao nhiêu?”

Trên mặt Hạ Nghiêu nhuộm đỏ, cậu mặc cho Chu Độ hôn mình, sau đó thấp giọng nói với hắn: “Rất thích, vô cùng thích.”

“Anh cũng vậy.” Chu Độ nói xong câu liền kéo đầu lưỡi Hạ Nghiêu ngậm vào trong miệng mình.

Sắc mặt mẹ Hạ trắng bệch đứng ở ngoài cửa phòng Hạ Nghiêu, túi ni lông cầm trong tay đã làm cho mấy ngón tay đỏ bừng.

Những lời Chu Độ nói với Hạ Nghiêu ở trong phòng bà đã nghe rõ ràng hết thảy, lúc đầu bà nghe thấy Hạ Nghiêu cùng Chu Độ nói chuyện trong phòng, còn muốn gõ cửa hỏi thử xem Chu Độ có muốn ở lại ăn cơm tối không.

Thế nhưng lúc đi đến cửa bà lại nghe thấy Chu Độ nói một câu: “Nói em thích anh.”

Lúc mẹ Hạ nghe thấy câu này không nghĩ nhiều lắm, thế nhưng câu trả lời sau đó của con trai mình lại làm cho bà như bị sét đánh cứng ngắc ngay tại chỗ.

Hai đứa chúng nó…

Mẹ Hạ hốt hoảng lùi về sau một bước, Chu Độ cách một cánh cửa đang hôn Hạ Nghiêu đến quên mình.

Mẹ Hạ cầm lấy thức ăn mới mua, lần nữa đi ra bước ra khỏi cửa nhà mình.

Bà đứng ở cửa, trong đầu trống rỗng.

Trong ấn tượng của mẹ Hạ, chuyện con trai thích con trai là không đúng, đó là một loại bệnh, con trai bà bị bệnh rồi.

Bà sợ hãi suy nghĩ, phải làm sao đây. Nghiêu Nghiêu của bà rõ ràng từ nhỏ đến lớn luôn luôn ngoan ngoãn, tại sao đột nhiên lại học xấu rồi.

Chắc chắn là do Chu Độ.

Trong mắt mẹ Hạ hiện lên một tia phẫn hận, chắc chắn nó đã làm hư con trai mình. Thế nhưng hiện giờ bà không thể nhảy vào tách hai đứa ra, Hạ Nghiêu sắp phải thi đại học rồi.

Đúng rồi, mẹ Hạ lại yên tâm, chỉ cần Hạ Nghiêu thi đậu đại học, tách khỏi Chu Độ, chắc chắn sẽ trở lại bình thường thôi.

Bà giống như tìm cho mình một tia hy vọng, trên mặt cuối cùng cũng khôi phục một tia huyết sắc.

Mẹ Hạ bình ổn lại tâm tình của bản thân đứng, đứng ở ngoài cửa gọi với vào bên trong: “Nghiêu Nghiêu.”

Hạ Nghiêu trong phòng hoảng loạn đẩy Chu Độ ra, vội vàng đáp lại: “Mẹ, mẹ về rồi.”

Cậu mở cửa phòng ra, chạy đến phía cửa cầm lấy thứ ăn trên tay mẹ.

“Mẹ nuôi.” Chu Độ cũng tiến lên lên tiếng chào hỏi.

Mẹ Hạ ép bản thân phải nở một nụ cười khách khí, gật đầu với Chu Độ.

“Mẹ nuôi con giúp mẹ rửa thức ăn cho.” Chu Độ vội vàng nhiệt tình nói.

Ánh mắt mẹ Hạ vẫn luôn không nhìn tới Chu Độ, bà nhìn Hạ Nghiêu nói: “Còn đừng làm nữa, nhanh trở về phòng làm bài đi.”

Hạ Nghiêu chỉ có thể để thức ăn xuống, dự định trở về phòng.

Chu Độ nhìn thấy mẹ Hạ không để ý đến mình, lập tức có chút xấu hổ.

“Chu Độ.” Mẹ Hạ khó khăn mở miệng gọi tên hắn.

“Sao vậy mẹ nuôi?”

“Con, về nhà trước đi, các con chuẩn bị thi đại học rồi, yên tâm chuẩn bị thi đi, đợi thi xong con lại đến tìm Nghiêu Nghiêu chơi.”

Chu Độ thấy mẹ Hạ muốn đuổi mình đi, hắn sửng sốt một chút, sau đó tiếp tục cười nói: “Mẹ nuôi nói đúng, vậy con đi trước.” Hắn cố ý to giọng nói với Hạ Nghiêu trong phòng một câu: “Anh về trước đây Hạ Nghiêu.”

Hạ Nghiêu từ trong phòng bước ra, nói với Chu Độ: “Em tiễn anh.”

“Tiễn cái gì.” Trên mặt mẹ Hạ tuy rằng treo một nụ cười, thế nhưng trong mắt lại chẳng có chút ý cười nào, “Con mau chóng đi làm bài tập đi, đừng vì lần này thi tốt mà có thể chủ quan đâu đấy.”

“Đúng vậy,” Chu Độ phụ họa cho mẹ Hạ nói: “Cũng không phải không biết đường, vậy con trước đây, chào mẹ nuôi.”

Đợi thân ảnh Chu Độ biến mất sau cửa, nụ cười trên mặt mẹ Hạ cuối cùng cũng tắt ngúm.

Hạ Nghiêu cảm thấy mẹ mình gần đây đối với mình có chút căng thẳng, trước đây mẹ Hạ chưa bao giờ hỏi đến tình hình học tập của cậu ở trong trường, bây giờ vậy mà quanh co lòng vòng nghe ngóng.

Hạ Nghiêu muộn màng nhận ra một chút chuyện, thì ra mẹ mình đang lo lắng vấn đề mình yêu sớm.

“Mẹ, mẹ yên tâm.” Hạ Nghiêu cam đoan với mẹ mình: “Con khẳng định sẽ không yêu sớm ảnh hưởng học tập đâu.”

Ánh mắt mẹ Hạ phức tạp nhìn con trai mình: “Mẹ thật ra cũng không phải người cổ hũ như vậy, nếu con có thích một bạn gái nào đó mẹ cũng phản đối, chỉ là bây giờ con còn nhỏ, đợi lên đại học, mẹ nhất định sẽ không can thiệp chuyện yêu đương của con.”

“Mẹ, con biết rồi, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ lấy việc học tập làm đầu.”

Mẹ Hạ làm sao có thể yên tâm được, thế nhưng có chuyện bà không muốn nói ra, có thể giả hồ đồ liền giả hồ đồ đi. Bà cho rằng Hạ Nghiêu còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đến lúc cậu lên đại học, tách khỏi Chu Độ, chắc chắc sẽ có thể thay đổi lại.

Thời gian thi đại học mỏng dính như một tờ khăn giấy, bất tri bất giác, thời gian đếm ngược ở phía sau

bảng đen đã từ 3 con số biến thành 2 con số rồi lại biến thành 1 con số.

Càng gần đến kỳ thi đại học, bà chủ tiệm lại không đặt nặng áp lực cho lũ học trò nữa.

Áp lực tinh thần của Hạ Nghiêu rất lớn, thành tích thi thử lần thứ 3 này không tốt lắm, dẫn đến khoảng thời gian này tinh thần cậu lúc nào cũng không phấn chấn được.

Chu Độ thừa dịp Mập mạp tan học không có ở đó, cố ý ngồi ở vị trí của cậu ta nói chuyện với Hạ Nghiêu.

"Sao lại không vui vậy hả?"

Hạ Nghiêu nhìn hắn, lại thở dài nói: "Theo như thành thích lần thi thử thứ 3, em chắc chắn sẽ không thể đậu vào W đại."

Điều làm cho Hạ Nghiêu không nghĩ tới nhất là, Chu Độ cư nhiên an ủi cậu: "Không sao, thi không đậu thì không đậu." Hắn thấp giọng nói: "Cho dù không ở cùng một thành phố cũng không sao, cùng lắm thì mỗi tuần anh đi tìm em, anh không muốn mỗi ngày em đều không vui."

Trong lòng Hạ Nghiêu cảm động, cậu nhìn Chu Độ nói: "Thật ra, vào W đại vẫn luôn là giấc mộng của em, vẫn chưa thi mà, vẫn chưa biết chắc được."

Chu Độ lúc này vô cùng muốn sờ mặt Hạ Nghiêu, thế nhưng trong lớp học vẫn còn người, hắn chỉ thể nhét tay vào túi quần, đứng lên nói: "Em cứ thi đi, không sao hết."

Hạ Nghiêu gật đầu với hắn.

Tâm tình Vương Hạo gần đây có chút không vui, thành tích của cậu ta vẫn luôn không tốt, theo lý mà nói thì sẽ không thể vì một hai lần thi thử không tốt mà phiền muộn được.

Chu Độ cuối cùng cũng có lương tâm nhận ra, hắn dành ra một chút xíu xiu sự quan tâm dành Hạ Nghiêu ban phát cho thằng bạn nối khố của mình.

"Sao mày gần đây cứ dở sống sở chết vậy?" Hắn đứng sau lưng Vương Hạo đá vào ghế của cậu ta.

Vương Hạo u oán nhìn hắn, sau đó thở dài.

"Haizz ~"

Chu Độ không chịu được cái bộ dạng như này của cậu ta, thế là thu hồi lại phần quan tâm chưa bằng một

cái móng tay cái, một mình đi về chỗ ngồi của mình.

"Đợi chút." Vương Hạo kéo lại cánh tay của Chu Độ nói với hắn: "Buổi tối tụi mình cúp tiết đi."

"Cúp tiết?" Chu Độ nhíu mày. "Mày muốn làm cái gì?"

"Mua say." Vương Hạo giả vờ trầm lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, Chu Độ không chút lưu tình từ chối: "Không đi."

"Mày có là anh em của tao không vậy?" Vương Hạo không chịu buông tha ôm lấy cánh tay Chu Độ không buông.

Chu Độ vốn định đá cậu ta ra, Trương Dương từ bên ngoài lớp học bước vào.

"Hai bay đang làm gì vậy?" Cậu ta nhìn Vương Hạo với Chu Độ, sau đó kéo Vương Hạo đang bám lấy Chu Độ như một con lười ra.

"Trương Dương." Vương Hạo đem ánh mặt đến trên người Trương Dương nói: "Tối nay mày cùng tao đi mua say đi."

Trương Dương bình tĩnh nhìn cậu ta, "Mày muốn mua say cái gì, thất tình hay là thi rớt."

"Không phải." Vương Hạo như một quả bóng xì hơi gục xuống bàn nói: "Bố tao muốn tống tao ra nước ngoài."

Chu Độ cùng Trương Dương hai người lúc này mới đơ ra.

Lúc này đang tiết hai giờ tự học của khối 12, trong một quán đồ nướng bên đường, Vương Hạo đang hung hăng cắn miếng thịt trên cây, sau đó nốc một ngụm bia lớn.

"Cái trình độ tiếng Anh của mày mà còn ra nước ngoài?" Chu Độ khinh thường trào phúng một câu.

Vương Hạo nuốt miếng thịt theo bia xuống, ủy khuất nhìn Chu Độ nói: "Tao cũng có muốn đi đâu, nhưng mà bố tao muốn tao đi."

Trương Dương từ lúc nghe xong cái tin xuất ngoại của Vương Hạo, vẫn luôn trầm mặc chẳng lên tiếng.

Vương Hạo dùng cùi chỏ huých huých cánh tay Trương Dương nói với hắn: “Không phải bình thường mày là người có nhiều cách nhất sao? Giúp tao nghĩ biện pháp coi.”

Ánh mắt Trương Dương phức tạp nhìn Vương Hạo, khó khăn mở miệng nói: “Bố mày cho mày ra nước ngoài, chẳng qua là do thành tích của mày ở trong nước chỉ có thể thi vào một trường đại học phía dưới. Đã như vậy, thà cho mày ra nước ngoài còn hay hơn.”

Vương Hạo không ngờ tới Trương Dương không những không giúp mình nghĩ cách, mà còn chung một giuộc với bố mình, lập tức tức giận nói: “Tao ra nước ngoài thì có thể học một trường tốt sao? Vẫn là học mấy cái trường ôn dịch dưới đáy.”

Trương Dương nghe cậu ta nói vậy, cũng không phản bác, chỉ cầm lấy chai bia trên bàn uống một ngụm.

“Dù thế nào đi nữa tao cũng không muốn ra nước ngoài,” Vương Hạo nói tiếp: “Nước ngoài có cái mẹ gì tốt chứ, tụi bay đều ở lại nước, vậy mà lại ném mình tao ra nước ngoài, tao không đi đâu.”

Chu Độ liếc cậu ta một cái nói: “Lúc trước Trương Dương ngày nào cũng kéo mày đi học thêm sao mày không biết trân quý hả?”

Vương Hạo lúc này mới quay đầu nhìn Trương Dương, ghé vào trên vai hắn giả khóc nói: “Em sai rồi, anh Trương, vẫn là ngài anh minh, em hối hận muốn chết rồi.”

Bàn tay đặt trên bàn Trương Dương siết lại thành quả đấm, dùng sức siết chặt mới có thể khống chế ý niệm muốn ôm lấy Vương Hạo của bản thân.

“Mày đi nước nào?” Giọng nói cậu ta khàn khàn hỏi.

“Không biết nữa, nghe ý bố tao thì chắc là tống tao đi Mỹ, tiếng Anh của tao good morning còn nói không ra hơi, đến đó làm sao mà sống, không có tụi bay tao biết phải làm sao?” Lần này Vương Hạo chân thành khóc đến nghẹn ngào.

Trương Dương cuối cùng vẫn là không kìm được, đưa vỗ nhè nhẹ lên đầu Vương Hạo nói: “Không sao, mày ở đó sống tốt đi, nói không chừng sau này tụi mình vẫn còn có hội gặp nhau.”

Vương Hạo lập tức vui vẻ, cao hứng nói: “Mày cũng đi Mỹ?”

Trương Dương lắc đầu nói: “Nghe nói lên đại học mỗi trường đều có những có hội cho sinh viên ra nước ngoài làm trao đổi sinh, tao chỉ có thể nói là có khả năng, không thể đảm bảo.”

Vương Hạo lại như đống bùn nhão gục xuống trên bàn.

Chu Độ nhìn không quen bộ dạng như chó chết của cậu ta, ở dưới bàn đạp cậu ta một đạp nói: "Không phải ở mấy năm là về sao, cứ làm như sắp chết đến nới."

"Mày nói nghe dễ dàng quá, vậy để cho Hạ Nghiêu đi Mỹ mấy năm coi xem mày có vui không!"

"Vương Hạo!" Sắc mặt Chu Độ mang theo một tia tức giận.

Vương Hạo lúc này mới nhận rõ mình lở miệng, cậu ta chột dạ nhìn Trương Dương, không ngờ tới Trương Dương thản nhiên mở miệng nói: "Mày với Hạ Nghiêu, đã bên nhau từ sớm rồi chứ gì."

Vương Hạo với Chu Độ hai tên giật mình nhìn Trương Dương, Chu Độ phản ứng kịp, vội vàng trừng mắt với Vương Hạo.

"Tao không có nói," Vương Hạo cũng vội vàng thề: "Tao thật sự không có nói."

"Tao tự mình phát hiện đó." Trương Dương vẫn bộ dạng vân đạm phong khinh, "Tính cách của Hạ Nghiêu vẫn luôn hướng nội, bây giờ đột nhiên lại đi gần với mày như vậy, tao nghĩ chẳng ra có thể là vì lý do gì. Hơn nữa," Cậu ta dừng lại một chút sau đó nói tiếp: "Ánh mắt mày mỗi lần nhìn Hạ Nghiêu có thể thu liễm bớt không, đến lúc không chỉ tao có thể phát hiện, mà người khác cũng có thể nghi ngờ đấy."

Chu Độ bị hắn nói đến đỏ hai lỗ tai, hắn khinh thường nói: "Nếu không phải Hạ Nghiêu không muốn để người khác biết, tao cũng chẳng thèm để ý đến cách nhìn của người khác, ông đây yêu ai thích ai, liên quan cái rắm gì đến bọn họ."

"Đúng vậy, liên quan cái rắm gì đến bọn họ! Lên, cụng ly!" Vương Hạo giơ ly lên ừng ực ừng ực uống một hơi.

"A ~ Sướng!" Cậu ta khui một chai bia nói.

Trương Dương yên lặng một hơi uống hết bia trong ly, dấu hết tất cả sự hấp mộ dành cho Chu Độ xuống dưới đáy mắt.

Không chút lo lắng nào, Vương Hạo uống đến say bí tỉ không còn biết gì.

Chu Độ tuy rằng trên mặt ghét bỏ, thế nhưng vẫn khoác cậu ta lên vai mình.

"Đưa nó về nhà?" Trương Dương hỏi Chu Độ.

"Nó như này mà đưa về nhà bố nó chắc chắn sẽ lột da nó ra, vẫn là đưa về nhà tao đi." Hắn dừng lại một chút nói: "Không được, đến nhà tao sẽ bị bố tao biết được, bố nó chắc chắn cũng sẽ biết luôn, quên đi hay

là đưa về nhà mày đi."

Chu Độ khoác tay Vương Hạo lên vai Trương Dương nói: "Mày cho nó ở một đêm đi, thời gian không sớm nữa, tao cũng phải về."

Trương Dương ôm lấy thắt lưng Vương hạo, gật đầu với Chu Độ nói: "Ừ, được, mày đi đường cẩn thận."

Vương Hạo tuy rằng say, nhưng trong miệng vẫn không ngừng lầm bầm: "Tao không đi Mỹ, tao không muốn đi Mỹ."

Trương Dương giống như đang dỗ mấy đứa nhóc, tiến đến bên tai cậu ta nhỏ giọng nói: "Được rồi, chúng ta không đi đâu hết, theo tao về nhà."

Hạ Nghiêu cả buổi trốn trong chăn nhắn tin với Chu Độ mới biết đươc việc xuất ngoại của Vương Hạo, cậu nhịn không được thổn thức nói: "Haizz, vậy Trương Dương có nói gì không?"

Chu Độ lấy làm kỳ lạ sao Hạ Nghiêu lại hỏi đến Trương Dương, thế nhưng vẫn thành thật trả lời Hạ Nghiêu: "Trương Dương nói nó ủng hộ việc Vương Hạo đi Mỹ."

Hạ Nghiêu nghe thấy Chu Độ nói vậy, trong lòng vô cùng bội phục cậu ta. Nếu như Chu Độ đi nước ngoài ở mấy năm, cậu chắc chắn sẽ không chịu được.

"Dù thế nào đi nữa anh cũng không tách khỏi em đâu, chúng phải cùng nhau đi B thành, có biết không?" Tin nhắn của Chu Độ lại đến.

Hạ Nghiệu nhìn mẩu tin nhắn, trong lòng vô cùng ấm áp. Trả lời lại một câu ——-

"Biết rồi."

Cậu cùng Chu Độ, có lẽ sẽ không tách ra đâu ha. Hạ Nghiêu đặt điện thoại sang một bên, ngẩng đầu đờ người nhìn trần nhà, chỉ là phía mẹ mình…

Hạ Nghiêu trở mình, cách tường nhìn về phía gian phòng của mẹ mình.

Cậu tuyệt đối sẽ không giống như kiếp trước cãi nhau với mẹ sau đó chẳng quan tâm đến mẹ nữa, nếu như mẹ không đồng ý, vậy thì sẽ đợi, cậu tin tưởng, sẽ có một ngày mẹ mình sẽ hiểu mình.

Dù sao cũng là mẹ của mình, không phải sao?

43. Chương 43: Phiên Ngoại Lễ Tình Nhân

Lúc Chu Độ xuống máy bay, đã sắp 5 giờ 10 rồi, hắn đeo cái túi một bên vai theo dòng người bước ra ngoài, lông mày hơi nhíu lại, mang theo chút lo lắng.

Theo kế hoạch ban đầu là 3 giờ chiều sẽ đáp đến M thành, ai biết được cái máy bay chó chết này lại trễ giờ.

Xem ra không kịp ăn tối cùng với Hạ Nghiêu rồi.

Nhà hàng đã đặt sẵn 6 giờ, Chu Độ không ngừng đưa tay lên xem đồng hồ, đợi ra khỏi sân bay, hắn lập tức vẫy một chiếc taxi, nói ra địa chỉ trường đại học của Hạ Nghiêu.

Hôm nay là lễ tình nhân, hắn nghìn dặm bay đến chính là muốn cùng với Hạ Nghiêu trải qua ngày lễ này.

Chu Độ cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa, nếu muốn ăn lễ thì cũng phải là Hạ Nghiêu đến tìm mình mới đúng, rõ ràng là cậu ấy muốn ở cùng một chỗ với mình.

Thế nhưng cả ngày hôm qua, Hạ Nghiêu chẳng nhắc gì liên quan đến ngày lễ tình nhân. Đầu óc Chu Độ lúc này có chút sốt ruột, trực tiếp mua vé máy bay bay đến thành phố hiện tại của Hạ Nghiêu, còn tiện tay đặt luôn nhà hàng ———-

Đương nhiên cái tiện tay làm hắn tốn không ít sức, tìm không ít người.

Dù sao thì nhà hàng vào ngày lễ tình nhân, sớm đã được người ta đặt hết chỗ.

Xuyên qua cửa sổ taxi, Chu Độ có thể nhìn thấy từng đôi từng đôi tình nhân đang nắm tay đi dạo trên con đường lớn. Hắn nhìn chằm chằm những người kia một hồi, cúi đầu nhìn điện thoại của mình.

“Em có ở trường học không?” Hắn gửi cho Hạ Nghiêu một tin nhắn.

Chẳng bao lâu, tin nhắn của Hạ Nghiêu được gửi qua.

“Có.”

Chu Độ không nhịn được ngẩng đầu giục chú tài xế: “Có thể nhanh hơn một chút không?”

Bác tài xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Chu Độ, sau đó đạp cần ga lủi nhanh hơn.

Tuổi trẻ bây giờ, chậc chậc, một phút đồng hồ cũng không đợi được.

Lúc Chu Độ đứng ở cửa trường mới gọi điện thoại cho Hạ Nghiêu.

Thế nhưng làm cho hắn không ngờ tới chính là, điện thoại chỉ mới vang được hai tiếng đã bị tắt mất.

Chu Độ sửng sốt một chút, chuẩn bị gọi lại, Hạ Nghiêu lại chủ động gọi tới.

"A lo?" Cậu đè thấp âm thanh nhẹ giọng nói.

"Em ở đâu?" Chu Độ vừa bước vào trong trường vừa hỏi.

Hạ Nghiêu dừng một chút nói: "Lúc nãy ở phòng tự học của thư viện, sao vậy, có chuyện gì sao?"

Thật ra vào lúc này khi Chu Độ gọi điện thoại cho cậu, trong lòng Hạ Nghiêu vẫn là mơ hồ có chút mong chờ, anh ấy có biết hôm nay là lễ tình nhân không? Anh ấy sẽ nói gì với mình đây?

Bước chân Chu Độ dừng lại, hắn từng đến phòng ngủ của Hạ Nghiêu, thế nhưng hắn lại không biết thư viện nằm ở đâu.

"Anh ở cổng trường em, bây giờ có thể ra ngoài không?"

"Cái, cái gì?" Hạ Nghiêu tưởng là mình nghe lầm rồi.

Chu Độ lại nói lại một lần nữa.

"Em đến cổng trường tìm anh."

Sau khi Hạ Nghiêu cúp điện thoại, ngay cả sách cũng không cầm trực tiếp chạy về phía cổng trường.

Chu Độ đến rồi.

Trái tim cậu đập thình thịch thình thịch, vẫn không dám tin, lại tràn ngập chờ mong.

Đợi cậu chạy đến cửa trường học nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, mới nhận ra thật sự là Chu Độ.

"Sao, sao anh lại đến đây?" Hạ Nghiêu thở hổn hển hỏi.

Chu Độ nhìn cậu, trên mặt chẳng có biểu tình gì nói: "Ồ, hôm nay theo trường học đến M thành khảo sát, nhớ đến em cũng ở đây, cho nên thuận đường đến thăm em."

Tâm tình mới nãy vẫn còn vui vẻ của Hạ Nghiêu lập tức bị đông đến lạnh lẽo.

Thì ra là tự mình đa mình rồi, cũng đúng, Chu Độ cậu ấy sao có thể đặc biệt đến thăm mình chứ.

Hạ Nghiêu thu lại biểu tình mất mát trên gương mặt, nhìn Chu Độ, cẩn thận dè dặt hỏi: "Vậy anh ăn cơm chưa? Hay là phải ăn cùng với giáo viên của trường?"

Chu Độ chờ chính là lời này của Hạ Nghiêu.

"Chưa, anh nói với các thầy cô là đến đây, không phải để bọn họ chờ anh."

"Vậy, anh có muốn ăn cơm cùng em không?"

Chu Độ mặt lạnh ừ tiếng, Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra mình chẳng mang theo cái gì, vì vậy nói với Chu Độ: "Anh đợi em một chút, em đi phòng ngủ lấy đồ."

"Lấy cái gì?"

"Tiền…"

Chu Độ nhìn cậu nói: "Nhưng mà anh đói rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đi." Hắn nói xong cũng chẳng đợi Hạ Nghiêu phản ứng, trực tiếp đi ra ngoài trường.

Hạ Nghiêu vội vàng đi theo.

Bên ngoài trường học có một con đường chuyên mỹ thực, Hạ Nghiêu vốn định dẫn Chu Độ đến đó ăn cơm, không ngờ tới Chu Độ giơ tay vẫy một chiếc taxi.

"Bọn mình, đi đâu vậy?" Hạ Nghiêu đứng ở ngoài xe do dự hỏi.

"Đi đến trung tâm thành phố, lẽ nào em muốn cho anh ăn ở mấy cái quán ăn nhỏ đó?" Chu Độ cố ý nghiêm mặt, Hạ Nghiêu cho rằng hắn thật sự tức giận rồi, vội vàng chui vào trong xe.

Hai người ngồi trong xe, ở giữa vẽ một cái phân cách tuyến rõ ràng, hai người ai cũng không chủ động mở miệng nói chuyện.

Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm cái gáy của bác tài đến đờ người, đây là lần thứ hai Chu Độ đến tìm cậu, lần đầu là vào năm nhất. Ngày hôm đó không biết vì sao cậu lại uống đến say bí tỉ, gọi điện thoại cứ khóc nháo với Chu Độ, Chu Độ lúc này mới từ trường học của bọn họ vội vàng chạy qua.

Nhưng mà đến lúc Chu Độ đến rồi, Hạ Nghiêu đã tỉnh rượu rồi.

Cậu mướn cho Chu Độ một phòng ở quán trọ nhỏ kế bên trường học. Mà lần đầu tiên cậu cùng Chu Độ tiếp xúc thân mật, chính là xảy ra ở trong căn phòng nhỏ của quán trọ kia.

Xe taxi thắng gấp cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ Nghiêu, cậu hồi phục tinh thần, nghe thấy bác tài mở miệng giải thích: "Phía trước hình như kẹt xe rồi."

Chu Độ không ngừng lấy điện thoại ra xem giờ, lúc này chỉ còn không tới 20 phút nữa là đến 6 giờ.

"Chỗ này cách nhà hàng xx còn bao xa?" Hắn trườn người về phía trước, hỏi tài xế.

"Ồ, vậy thì không xa lắm, cậu xuống xe quẹo qua khúc cua này đến một con đường cái, sau đó đi thêm mấy trăm mét nữa là đến rồi."

Chu Độ nói tiếng cảm ơn với tài xế, đụng đụng cánh tay Hạ Nghiêu nói: "Chúng ta đi bộ đến đó."

Đợi đến khi bọn họ đến được nhà hàng, vừa vặn 6 giờ đúng.

Chu Độ cất bước muốn đi vào, nhưng lại bị phục vụ đứng ở cửa chặn lại nói: "Thật xin lỗi anh, nhà hàng đã đầy rồi."

Chu Độ nhìn cậu ta không nói, trực tiếp móc điện thoại ra gọi đến một số điện thoại, chẳng bao lâu quản lý từ bên trong đẩy cửa bước ra, trên mặt tràn đầy ý cười đón hai người vào.

Đây là lần đầu Hạ Nghiêu đến một nhà hàng như này ăn cơm, cậu cảm thấy bản thân cùng với tất cả mọi thứ ở đây chẳng hợp với nhau.

Toàn bộ nhà hàng vì để chào đón lễ tình nhân nên đã đặc biệt được trang trí lại, sau khi Hạ Nghiêu ngồi xuống, nước trà được bưng đến vậy mà còn được cắm thêm một đóa hoa hồng.

Chu Độ làm như chẳng thấy gì nói với Hạ Nghiêu: "Đói rồi, chúng ta gọi món trước đi, em muốn ăn cái gì?"

Hạ Nghiêu lật lật menu không biết phải làm như thế nào, Chu Độ cau mày nhìn một hồi, giả bộ như mình không để lắm nói: "Hôm nay hình như là lễ tình nhân, hèn gì nhiều phần ăn tình nhân như vậy, em có muốn thử không?"

Hắn ngẩng đầu nhìn Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu căn bản chẳng biết mình nên ăn cái gì, thấy Chu Độ hỏi như vậy, cũng gật đầu đồng ý.

Cùng với thức được mang lên còn có một vị nghệ sĩ chơi vi-ô-lông, đó là một anh đẹp trai tóc vàng người nước ngoài, vị nghệ sĩ ưu nhã chào hỏi Chu Độ cùng Hạ Nghiêu, sau đó bắt đầu kéo vi-ô-lông.

Hạ Nghiêu nhịn không được nghiêng đầu hai mắt nhìn anh đẹp trai người nước ngoài kia, Chu Độ đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Dừng." Hắn dùng tiếng Anh nói chuyện: "Chỗ này không cần anh, anh xuống đi."

Vị nghệ sĩ chơi vi-ô-lông kia cũng không tức giận, nho nhã lễ độ rời đi.

Sau khi không còn tiếng nhạc nữa, bầu không khí liền trở nên trầm mặc. Hạ Nghiêu nhìn thấy beefsteak đặt trước mặt mình, trong lúc nhất thời không biết nên ăn như thế nào.

Chu Độ cắt xong phần của mình liền đưa đến trước mặt Hạ Nghiêu nói: "Mau ăn đi."

Hắn cầm lấy phần của Hạ Nghiêu, tùy tiện cắt hai cái liền cho một miếng lớn vào miệng ăn.

Hạ Nghiêu cũng cầm lấy dĩa từng chút một ăn hết phần beefsteak.

Lúc hai người bước ra khỏi nhà hàng, thời gian vẫn còn sớm, Hạ Nghiêu kìm không được hỏi: "Chốc nữa anh có phải tập hợp lại với mấy thầy cô không?"

Chu Độ biết khi nói ra một lời nói dối phải thêm 99 lời nói dối khác để đậy lại, vì vậy một bộ dạng đứng đắn nói: "Thời gian buổi tối, các thầy cô không quản nữa."

Hạ Nghiêu thấy cơm cũng ăn rồi, người cũng thấy rồi, lại hỏi tiếp: "Anh ở khách sạn nào? Có muốn quay về nghỉ ngơi không?"

Chu Độ căn bản đâu có đặt khách sạn, hắn cố ý đổi chủ đề nói: "Vẫn còn sớm, anh dẫn em đi dạo."

Kỳ thật Hạ Nghiêu cũng chẳng quen thuộc M thành lắm, nhưng nếu Chu Độ đã nói, cậu đương nhiên cam tâm tình nguyện ở lại với hắn thêm một lát.

Chỉ là làm cho bọn họ cảm thấy lúng túng chính là, cả hôm nay trên đường 80% đều là tình nhân, bọn họ mười ngón tay đan nhau, trên mặt mang theo những nụ cười ngọt ngào. Còn quá đáng hơn, ngay trên

đường hôn nhau luôn.

Hạ Nghiêu cùng Chu Độ trầm mặc bước về phía trước, hai người cố hết sức duy trì một khoảng cách nhỏ.

Chu Độ cảm thấy cứ như này chẳng có ý nghĩa gì, hắn dừng lại quay người nói với Hạ Nghiêu: "Chúng ta quay về đi."

"Quay về?"

"Quay về trường học."

Hạ Nghiêu không rõ vì sao Chu Độ lại muốn cùng mình trở về trường, lúc cậu mở cửa phòng ký túc xá bên trong vẫn tối hù hù.

Mấy tên tráng hán trong ký túc xá đều thoát ế rồi, có lẽ tối nay sẽ không quay về đâu.

Chu Độ đặt túi xách xuống trên bàn, quan sát ký túc xá một hồi.

Hạ Nghiêu muốn rót cho Chu Độ ly nước, thế nhưng lại phát hiện trong bình thủy hết nước nóng rồi. Tầng dưới phòng ngủ của Hạ Nghiêu có nơi lấy nước nóng, Chu Độ thấy Hạ Nghiêu xách bình thủy xuống lầu, vội vàng mở túi xách của mình ra xem.

Nhìn thấy thứ mình mang theo vẫn còn, vì vậy liền yên tâm.

Chẳng bao lâu Hạ Nghiêu đã xách bình thủy lên, cậu lấy ra một cái ly rót nước cho Chu Độ.

Chu Độ bưng ly nước, giả bộ như không để ý lắm nói với Hạ Nghiêu: "Lúc nãy thầy anh gọi điện cho anh."

"Giục anh trở về sao?"

"Không phải." Chu Độ đặt ly nước lên bàn, chột dạ nhìn chằm chằm miệng ly nói: "Thầy nói khách sạn đã đặt chỉ còn hai phòng, có lẽ tối nay anh không có nơi ở rồi."

"Vậy phải làm sao?" Hạ Nghiêu lộ ra vài phần lo lắng.

Chu Độ nhìn nhìn phòng ngủ của cậu nói: "Thật sự không được thì hôm nay anh ngủ lại chỗ này một đêm."

Hạ Nghiêu ngẩn người không nói tiếng nào.

“Sao vậy, không được sao?” Sắc mặt Chu Độ tối sầm.

“Có thể thì có thể, nhưng mà giường có chút…”

“Không sao,” Chu Độ cắt ngang cậu nói: “Cũng không phải ngày nào cũng ngủ ở đây, chen chúc có một đêm thôi mà, hôm nay là ngày gì chứ, bên ngoài chắc chắn chẳng đặt được phòng.”

Hạ Nghiêu suy nghĩ thấy cũng đúng, vì vậy nói với Chu Độ: “Vậy anh có muốn tắm không?”

Chu Độ cố ý mang theo quần áo để thay, nghe Hạ Nghiêu nói vậy, liền trả lời: “Đương nhiên muốn.” Vì vậy Hạ Nghiêu dẫn hắn đến phòng tắm.

Lúc Chu Độ tắm xong bước ra, nhìn thấy Hạ Nghiêu đang khom thắt lưng trải ga giường.

Phòng ngủ của Hạ Nghiêu không giống phòng ngủ của hắn, tuy rằng cũng là tầng trên tầng dưới, thế nhưng trên dưới đều là giường, toàn bộ bàn đều được nối thành một dãy kê ở một bên.

Chu Độ thưởng thức vòng eo thon nhỏ của Hạ Nghiêu một hồi, lặng yên không một tiếng động đi đến phía sau cậu: “Đến em rồi.”

Hạ Nghiêu bị hắn dọa giật mình, vừa xoay người liền đụng lên người Chu Độ.

Trên cổ Chu Độ vắt một cái khăn lông, sắc mặt Hạ Nghiêu đỏ lên, nghiêng người bước qua.

Đợi sau khi Hạ Nghiêu tắm xong bước ra, phát hiện Chu Độ đã nằm trên giường. Hạ Nghiêu đứng ở một bên ngơ ngác không bước tới, ngữ khí Chu Độ không vui nói: “Sao vậy, không muốn ngủ cùng anh hả?”

“Không phải.” Hạ Nghiêu vội vàng trả lời.

Cậu tắt đèn phòng ngủ, sau đó mò mẫm trong bóng tối đến giường mình. Ánh mắt của Chu Độ trong bóng tối như phát sáng, nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu vuốt cạnh giường sau đó nằm xuống bên cạnh Chu Độ.

Chu Độ đang nghiêng người ngủ, Hạ Nghiêu chỉ có thể đưa lưng lại với hắn. Hai người ai cũng không nói chuyện, phòng ngủ tối hù chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đan xen.

Chu Độ vẫn luôn nhìn chằm chằm gáy Hạ Nghiêu, nội tâm hắn thì đấu tranh, nên mở miệng như thế nào mới có thể thuận lý thành chương mà đè Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu kỳ thực cũng chưa nhắm mắt, cậu mở hai mắt, yên lằng nhìn bàn học của mình đến đờ ra.

"Hạ Nghiêu." Trong bóng tối Chu Độ đột nhiên gọi một tiếng Hạ Nghiêu.

"Cái, cái gì?" Hạ Nghiêu căng thẳng đáp lại.

Bàn tay Chu Độ chậm rãi đặt lên thắt lưng Hạ Nghiêu, "Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta ngủ cùng nhau không?"

Hạ Nghiêu đương nhiên là nhớ rồi, sắc mặt đỏ bừng như sắp chảy máu.

Hạ Nghiêu lúc đó chẳng biết mình ăn phải gan gấu gan hùm gì, lúc nằm bên cạnh Chu Độ, cư nhiên tự lột sạch trơn sau đó nhảy lên người Chu Độ đang mang vẻ bị ép bức.

"Muốn thử không?" Hắn dùng âm thanh vừa mê hoặc vừa trầm khàn quyến rũ Hạ Nghiêu.

Thân thể Hạ Nghiêu khẽ run, cậu có thể cảm nhận được mỗi một tia ấm áp ở trên người Chu Độ nằm phía sau.

"Cởi quần áo ra." Chu Độ đột nhiên tiến đến bên tai cậu nói.

Hạ Nghiêu run rẩy gọi một tiếng: "Chu Độ."

Chu Độ khẽ chống lên, tiếp tục nói với Hạ Nghiêu: "Cởi quần áo."

Hạ Nghiêu run run bắt đầu cởi nút áo, Chu Độ như ghét bỏ động tác của cậu quá chậm, chủ động đưa tay cởi áo ngủ của cậu ra.

Khí trời lúc này vẫn còn khá lạnh, da dẻ Hạ Nghiêu trần trụi lập tức cảm thấy lạnh lẽo, cậu không chịu được liền rụt vào trong chăn.

Chu Độ đột nhiên kéo Hạ Nghiêu ra, chân dài bước qua đặt Hạ Nghiêu ở dưới thân.

Hắn thẳng sống lưng cởi quần áo trên người ra, sau đó ném xuống mặt đất.

Hạ Nghiêu không kìm được nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Chu Độ lại phủ lên người Hạ Nghiêu, giọng nói trầm khàn: "Ôm anh." Vì vậy Hạ Nghiêu liền nghe lời đưa

tay lên ôm lấy Chu Độ.

Dáng người Chu Độ rất đẹp, Hạ Nghiêu ôm chặt thắt lưng hắn, nhất thời tâm viên ý mã.

Chu Độ cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể Hạ Nghiêu, cười xấu xa một tiếng tiến lại gần bên tai cậu: "Em cứng rồi."

Cả gương mặt Hạ Nghiêu ầm cái nóng hổi.

———-

Sáng hôm sau lúc Hạ Nghiêu mở mắt ra, phát hiện bên người đã sớm trống không, trong ánh mắt hiện lên một tia mất mát.

Hạ Nghiêu đỡ thắt lưng có chút nhức đứng lên, mở toàn bộ cửa sổ trong phòng ngủ để thoáng khí. Ga giường bị làm đến vậy chắc phải tháo vứt đi, thế nhưng bây giờ thân thể cậu rất khó chịu, thật sự là chẳng muốn nhúc nhích.

Cậu lại nằm lại trên giường, nhắm lại nhớ lại chuyện tối qua với Chu Độ.

Kỹ thuật của Chu Độ thật sự không thể nói là tốt, tối qua mãi đến gần cuối Hạ Nghiêu mới cảm nhận được chút sung sướng, phần lớn thời gia đều chỉ có một cảm giác, đó chính là đau.

Thế nhưng dù có đâu cậu cũng nguyện ý, đau cậu cũng vẫn có thể chịu đựng được. Đây là lần đầu tiên Chu Độ chủ động nói muốn làm việc này với cậu.

Trong lòng Hạ Nghiêu cảm thấy có chút ngọt ngào.

Ngoài cửa có người đang mở cửa, Hạ Nghiêu tưởng rằng là bạn cùng phòng của mình về rồi, vội vàng bò dậy.

Trên tay Chu Độ cầm theo tô cháo, hắn thấy Hạ Nghiêu tỉnh rồi, nhìn cậu nói: "Em nằm đi đừng động."

Hạ Nghiêu chớp chớp mắt, xác định người trước mặt quả thực là Chu Độ.

"Anh, vẫn chưa đi hả?"

"Đi?" Chu Độ cau mày nói: "Em như vậy sao anh có thể đi." Hắn đi đến bên giường ngồi xuống, vành tai đo đỏ hỏi: "Vẫn còn đau hả?"

Hạ Nghiêu lắc đầu.

Chu Độ bưng cháo đến hỏi: "Ăn cháo không, anh vừa xuống dưới mua."

Hạ Nghiêu tối qua vẫn chưa ăn no, lúc này ngửi thấy mùi cháo thơm ngát, bụng đã sớm đói rồi. Cậu đưa tay muốn cầm lấy tô cháo trên tay Chu Độ, không ngờ tới Chu Độ ấp úng nói với cậu: "Anh đút em cho."

Sắc mặt Hạ Nghiêu đỏ bừng.

Cậu cảm thấy, lễ tình nhân đầu tiên của cậu với Chu Độ, đại khái sẽ làm bản thân khắc ghi cả đời.

44. Chương 44

Đã qua mấy ngày kể từ cái ngày Vương Hạo uống say mèm, kỳ thi đại học thoáng cái đã đuổi tới mông.

Mọi người trên lớp lúc này mặc kệ đang làm gì cũng phải nhẹ chân nhẹ tay, sợ làm phiền đến mấy bạn học tranh thủ thời gian lên lớp gục xuống bàn ngủ.

Tâm trạng Hạ Nghiêu cũng dần dần thả lỏng, bởi vì cậu biết, càng gần lúc này, càng phải bình tĩnh. Hơn nữa cậu cũng đã từng trải qua một lần thi đại học, cho nên đối với cậu mà nói áp lực của lần thi này không nặng bằng kiếp trước.

Hướng dẫn đăng ký cho kỳ thi đại học đã được phát ra, Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm W đại một hồi, sau đó quay đầu nhìn Chu Độ ở phía sau.

Vương Hạo từ sau cái hôm cúp tiết đó vẫn cứ ủ rũ chẳng vui, Chu Độ cho rằng cậu ta vẫn còn giận dỗi cái chuyện đi Mỹ kia, vì vậy cũng chẳng để ý lắm.

Hôm nay sau khi hết giờ tự học tối, Vương Hạo vung ba lô lên vai chuẩn bị bước ra ngoài lớp học, Trương Dương ngồi bên cạnh cậu ta, đưa tay lên kéo lại cánh tay của cậu ta.

"Bọn mình nói chuyện đi."

Vương Hạo biến sắc, cậu ta giống như vô cùng ghét bỏ khi bị Trương Dương đụng vào, mạnh mẽ vung tay lên. Bởi vì dùng quá sức, cả cơ thể lập tức đụng vào bàn của bạn học bên cạnh.

"Đừng đụng vào tao." Cậu rũ mắt xuống, như chẳng muốn nhìn thấy Trương Dương, quay đầu chạy một mạch ra khỏi lớp học.

Động tĩnh bên này hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người trong lớp.

Sắc mặt Trương Dương chỉ trắng bệch trong nháy mắt, sau đó lại như chẳng có gì xảy ra, mặt không biểu cảm dọn dẹp sách vở.

Hạ Nghiêu ngồi ở chỗ mình nghiêng đầu nhìn sang, vẻ mặt suy tư nhìn Trương Dương. Chu Độ đi đến bên cạnh cậu đụng đụng vai nói: "Đi thôi, về nhà."

Lúc hai người sóng vai đi ra khỏi trường, Hạ Nghiêu hỏi: "Trương Dương cãi nhau với Vương Hạo hả?"

"Không biết." Chu Độ chẳng để ý lắm nói.

Hạ Nghiêu do dự một hồi, nói với Chu Độ: "Anh không hỏi hả?"

Chu Độ thở dài, nói với Hạ Nghiêu: "Em đừng có nhìn thằng Vương Hạo lúc nào cũng vô tâm vô phế, thật ra nó ấy, có chuyện gì cũng thích giấu trong lòng. Bây giờ anh đi hỏi cũng chẳng hỏi ra được gì, đợi đến lúc nó muốn nói, tự nhiên sẽ nói với anh. Hơn nữa, ngoài anh với nó còn có Trương Dương, ba đứa tụi anh từ cấp 2 đã là bạn học, hai đứa nó cãi nhau không biết bao nhiêu lần, không sao hết, qua mấy ngày nữa là tốt ngay."

Thế nhưng Hạ Nghiêu cảm thật chuyện lần này không có đơn giản như vậy.

Quả nhiên, ngày hôm say, Vương Hạo chẳng đến trường nữa.

Chuyện làm Hạ Nghiêu cảm thấy kỳ lạ, đó là bà chủ tiệm vậy mà làm như chẳng nhận ra, vẫn cứ theo lẽ thường mà dạy học.

Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ cũng là bộ dáng chẳng quan tâm lắm, cậu cảm thấy có lẽ mình nghĩ nhiều rồi. Hơn nữa kỳ thi đại học chỉ còn 5 ngày nữa, cậu cũng chẳng dư thừa tinh lực mà đi quan tâm chuyện của người khác.

Chỉ mãi đến trước kỳ thi đại học Vương Hạo mới trở lại lớp học.

Hôm nay cả khối 12 đều không lên lớp, chủ nhiệm mỗi lớp lấy tiết cuối làm một buổi sinh hoạt lớp. Ở trên lớp có mấy bạn gái khá nhạy cảm đều đang lén lút khóc, Hạ Nghiêu cảm thấy vành mắt mình cũng có chút cay.

Sau khi nói những lời chia tay với những cảm xúc lẫn lộn, bà chủ tiệm lại nghiêm mặt lại, thông báo với mọi người những chuyện cần phải chú ý trong kỳ thi đại học, sau đó liền cho nghỉ.

Đây là lần nghỉ hè cuối cùng của khối 12, đại diện cho cuộc sống học sinh của bọn họ hoàn toàn kết thúc rồi.

Sau khi thi xong môn cuối cùng bước ra, Hạ Nghiêu nhìn thấy mẹ mình đợi đã lâu ở bên ngoài địa điểm thi. Cậu vội vàng chạy đến.

Mẹ Hạ cũng không hỏi cậu thi như thế nào, chỉ nói con vất vả rồi, sau đó kéo cậu về nhà.

Hạ Nghiêu lại không ngừng quay đầu nhìn về phía sau, cậu biết Chu Độ cũng thi ở chỗ này, không biết người nọ đã ra hay chưa.

Mà Chu Độ như cảm nhận được sự nhung nhớ của Hạ Nghiêu, đột nhiên từ trong đám người xuất hiện trước mặt Hạ Nghiêu.

"Mẹ nuôi." Hắn nhiệt tình lên tiếng chào hỏi với mẹ Hạ Nghiêu.

Sống lưng mẹ Hạ cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, cười cười với hắn.

Mẹ Chu lúc này đang mặt một cái đầm xinh đẹp, mang giày cao gót đi đến bên cạnh hắn.

"Chị." Bà trang điểm tinh tế, đeo trang sức, đứng bên cạnh Chu Độ chẳng giống mẹ con mà lại giống như chị em.

"Hai thằng quỷ không dễ dàng gì đã thi xong rồi, chúng ta đi ăn mừng một bữa đi, chị thấy thế nào?"

"Không được." Mẹ Hạ khách khí cười cười với mẹ Chu: "Nhà em đi chúc mừng đi, chị và Hạ Nghiêu có chút chuyện, phải về nhà trước."

"Hả? Vậy sao?" Sắc mặt mẹ Chu lộ ra một tia mất mát, thế nhưng bà nhanh chóng phủ lên một nụ cười: "Không sao, dù sao nghỉ hè còn dài mà, đợi có kết quả rồi, em sẽ mời Hạ Nghiêu một bữa thật hoành tráng."

Mẹ Hạ khách khí từ chối một hồi, liền dắt Hạ Nghiêu rời đi.

Chu Độ lưu luyến nhìn bóng lưng của Hạ Nghiêu, mẹ Chu ghét bỏ nhìn con trai mình, nói với hắn: "Hai con mắt nhìn đến sắp muốn rơi ra rồi kìa, về nhà thôi ~"

Hạ Nghiêu cuối cùng cũng nhận ra thái độ của mẹ mình đối với Chu Độ đã thay đổi không còn giống lúc trước nữa, tuy rằng cậu không nói ra được là rốt cuộc khác ở đâu, thế nhưng cái cảm giác ấy cho cậu biết nó rất không tốt.

Hạ Nghiêu có chút lo sợ bất an nói với mẹ Hạ: “Mẹ, có phải mẹ không thích Chu Độ đúng không?”

Trong lòng mẹ Hạ căng thẳng, ổn định tâm trạng nói với Hạ Nghiêu: “Làm sao có thể chứ, thằng nhóc đó vừa khôi ngô, thành tích tốt, lại lễ phép, là một đứa dễ làm người khác thấy mến.”

“Nhưng mà,” Mẹ Hạ gian nan nói tiếp với Hạ Nghiêu: “Nó dù gì cũng là con nhà có tiền, Nghiêu Nghiêu, nhà mình nghèo, trèo không tới những mối quan hệ với người giàu như họ. Chuyện con hiến tủy, mẹ xem như là chúng ta làm việc thiện, con nghìn vạn lần không thể thật sự tin tưởng những lời nói của họ. Những người có tiền, lời nói của bọn họ có bao nhiêu phần là thật chứ?” Câu hỏi cuối cùng của bà cũng chẳng biết là đang hỏi Hạ Nghiêu, hay là đang hỏi chính bản thân mình.

Hạ Nghiêu trấn an mẹ mình nói: “Mẹ, sẽ không đâu, Chu Độ không phải là loại người như vậy.”

“Nó bây giờ còn đang đi học, vẫn còn đơn thuần, đương nhiên không phải loại người đó. Đợi khi nó đi vào xã hội thì sẽ thay đổi thôi, con người đều sẽ thay đổi.” Tâm tình mẹ Hạ đột nhiên trở nên kích động.

Hạ Nghiêu vội vàng lên tiếng trả lời: “Vâng, con biết rồi, con sẽ chú ý.”

Bàn tay cầm lấy Hạ Nghiêu của mẹ Hạ ngày càng chặt, Hạ Nghiêu tuy rằng rất đau, thế nhưng vẫn nói tiếng nào để mặc cho mẹ mình lôi đi.

Đến khi về đến cửa nhà, mẹ Hạ lúc này mới bàn tay của Hạ Nghiêu bị mình lôi đến có mấy vết đỏ.

“Con cái đứa ngốc này,” Vành mắt bà đỏ lên, “Có đau không?”

“Không đau.” Hạ Nghiêu cười lộ cả hàm răng trắng với mẹ mình.

Mẹ con hai người thân thiết chuẩn bị vào nhà, vị khách không mời mà đến vậy mà sớm đã kính cẩn đợi chờ ở trước cửa.

Sau khi Chu Độ về nhà với mẹ mình, người giúp việc Chu gia sớm đã chuẩn bị xong bữa tối phong phú.

Bố Chu lúc này vẫn còn ở công ty, mẹ Chu đi xem con gái nhỏ của mình đang ngủ say trước, rồi mới lấy điện thoại ra gọi điện cho chồng mình.

Chu Độ co quắp ngồi trên ghế sofa, có chút buồn bực không vui.

Mẹ Chu cúp điện thoại nhìn thấy dáng vẻ cá mặn* của con trai, đá đá chân hắn hỏi: “Làm sao, lần này thất thủ rồi hả?”

**cá mặn: đại ý là nếu một người sống mà không có lý tưởng thì cũng giống như con cá khô "được ướp muối" bán ngoài chợ ~> vô dụng*

Chu Độ nhìn mẹ mình, u sầu nói: "Con cảm thấy mẹ Hạ Nghiêu không thích con."

"Yo, làm sao, chàng nghĩ chàng đào hoa lắm ư, người gặp người thích, không thích con mới là bình thường, con nhìn lại con rồi nhìn Hạ Nghiêu người ta xem, mẹ nó có đứa con trai ngoan như vậy, làm gì thích được thứ hàng hóa bèo bọt như con."

Chu Độ bị mẹ mình diss, tâm trạng lại kém hơn, xoay người chuẩn bị lên lầu.

Mẹ Chu ngồi trên ghế sofa, mở ti vi lên, sau đó quay đầu nói với Chu Độ đang lên lầu: "Lên lầu tắm rửa bận đồ đẹp, lát nữa bố con về chúng ta đi ăn cơm, tối nay ba người chúng ta không say không về."

Chu Độ hung hăng đóng cửa phòng.

Sau khi vào phòng, Chu Độ cong lưng dựa vào phía sau cửa, đôi chân dài hơi gập lại.

"Thi thế nào?" Hắn gửi cho Hạ Nghiêu một tin nhắn.

Qua một hồi lâu, người nọ cũng vẫn chưa trả lời.

"Đang làm gì vậy?" Lại gửi tin nữa.

Qua thêm vài phút nữa, Hạ Nghiêu vẫn là không trả lời.

Chu Độ hung hăng trừng điện thoại mình, sau đó ném nó lên giường, rồi cả người cũng nhào lên.

Thật muốn nhìn thấy Hạ Nghiêu, hắn ôm gối đầu vào trong lồng ngực, lẩm bẩm: "Sao mày không phải là Hạ Nghiêu chứ?" Nói xong liền ném cái gối đầu sang một bên.

Gối đầu đáng thương nhảy hai cái ở trên giường, sau đó liền lăn xuống dưới sàn nhà.

Chu Độ nằm hình chữ bát ( ) ở trên giường, điện thoại bên cạnh đội nhiên ông ông rung lên hai tiếng. Chu Độ vui mừng cầm lên, lại nhìn thấy cuộc gọi đến của Vương Hạo.

Sự hưng phấn mới nãy của hắn lầm tức biến mất không chút dấu vết, cầm lấy cái điện thoại dở sống dở chết mà "a lô" một tiếng.

“Mày ở nhà hả?”

“Ừ.”

“Buổi tối tao đến tìm mày.”

“Sao vậy?”

“Tao, tao nói với mày chút chuyện, tao nghĩ mãi không thông, nghẹn khó chịu. Tao cảm thấy mày có kinh nghiệm hơn tao.”

Chu Độ cảm thấy quái quái, hắn có chuyện gì mà có kinh nghiệm hơn Vương Hạo chứ. Ồ, học hành, rồi nói với người đầu kia: “Sao vậy, đã thi xong hết rồi, còn muốn tìm tao học bổ túc?”

“Không phải chuyện học!” Vương Hạo rống lên với Chu Độ đầu bên kia điện thoại, sau đó lấy điện thoại xuống cúp luôn.

Chu Độ nhìn cuộc gọi bị cắt, lặng lẽ nói một câu: “Thần kinh.” Sau đó bò dậy, đi vào nhà tắm trong phòng.

Đợi sau khi Chu Độ tắm xong xuống lầu, bố Chu đã về nhà.

“Vất vả rồi.” Bố Chu cười cười với con trai mình, phất phất tay nói: “Qua đây ngồi.”

Cả nhà vui vẻ hòa thuận ngồi cùng nhau, người giúp việc Chu gia cũng ngồi xuống bên cạnh Chu Độ.

Bố Chu: “Như thế nào, quyết định muốn học trường nào chưa?”

Chu Độ: “S đại.”

Bố Chu: “A, khẩu khí còn không nhỏ nhỉ.”

Mẹ Chu lập tức không vui, “Con tôi học S đại thì làm sao, tôi cho nó một bộ não thông minh như vậy, thi vào S đại là một việc nhỏ xíu, đúng không con trai?”

Chu Độ không định phản ứng lại mẹ mình.

Bố Chu nói tiếp với Chu Độ: “Bố nghe nói Vương Hạo chuẩn bị đi Mỹ du học, thế nào, con có nghĩ đến vấn đề này không?”

“Không.” Chu Độ lên tiếng phủ định, “Con không muốn đi Mỹ, con chỉ muốn học S đại.”

“Tốt.” Bố Chu nghe thấy câu trả lời như vậy của con trai, dường như rất vui vẻ, ông cầm ly rượu trước mặt lên, nói với Chu Độ: “Vậy thì bố chúc con lần này mã đáo thành công.” Nói xong ngửa đầu uống sạch ly rượu.

Chu Độ nhìn thấy rượu trắng trong ly mình, nén một hơi, cũng học bố mình uống sạch.

Cơm nước xong xuôi, Chu Độ đang chuẩn bị về phòng gọi cho Hạ Nghiêu một cú điện thoại, không nghĩ tới Vương Hạo đến rồi.

Chu Độ nhìn thấy hắn thật sự có tâm sự, vì vậy dẫn hắn lên phòng mình.

Sau khi hai người lên đến phòng, Chu Độ kéo cái ghế bàn học ra, hất hất cằm với Vương Hạo ở một bên nói: “Nói đi, chuyện gì?”

Vương Hạo xoắn xuýt nửa ngày, lúc này mới không được tự nhiên mà hỏi Chu Độ: “Mày bị Hạ Nghiêu chịch chưa?”

Chu Độ ngẩn người: “Mày nói cái gì?”

45. Chương 45

“Cái gì?” Chu Độ dường như không thể tin được, “Làm sao có thể!” Hắn vội vàng phủ định, “Tao với Hạ Nghiêu là yêu đương thuần khiết.”

Vương Hạo thở dài, bộ dạng sống nhưng không được yêu nói với Chu Độ: “Tao cảm thấy hình như tao bị người khác chịch rồi.”

Chu Độ: “…” Hắn cảm thấy tối nay người uống rượu không phải mình mà là Vương Hạo mới đúng.

“Cái gì gọi là hình như,” Chu Độ liếc hắn một cái nói: “Chuyện này mà bản thân mày cũng không biết nữa hả?”

Ánh mắt Vương Hạo buồn bã, không nói tiếng nào.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mày nói coi.”

Vương Hạo trầm mặc một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Chính là hôm đó, sáng sớm lúc tao tỉnh rượu, phát hiện mình đang ở nhà Trương Dương."

Chu Độ nhớ lại một chút, trả lời: "Ồ, hôm đó không phải mày say bí tỉ sao? Tao sợ mày về nhà bị bố đập, cho nên để Trương Dương mang mày về. Nhưng mà mày yên tâm đi, tao nói với mẹ mày rồi."

"Thì ra là mày hại tao." Vương Hạo vẻ mặt như đưa đám nói với Chu Độ: "Buổi sáng thức dậy phát hiện mình bị Trương Dương chịch rồi, thằng chó đó!"

Chu Độ không thể tin được trợ to hai mắt nói: "Mày thần kinh hả?"

"Hai đưa tao trần như nhộng ôm nhau, buổi sáng Trương Dương tỉnh lại còn nói xin lỗi với tao là nó không kiềm chế được, mày nói coi nếu không phải tao bị nó chịch còn có thể xảy ra chuyện gì được nữa!"

Chu Độ như không thể tin được trợn to hai mắt nói: "Mày thần kinh hả?"

"Hai đứa tao trần truồng như nhộng cùng ôm nhau, sáng đó Trương Dương tỉnh lại còn nói xin lỗi tao, rằng nó không khống chế được, mày nói coi không phải tao bị nó chịch rồi còn có thể xảy ra chuyện gì khác nữa chứ!" Vương Hạo nói một tràng không nghỉ giống như đậu đổ, "Tao cmn nếu không phải xem Trương Dương như là anh em, chó chứ! Anh em cũ! Tao đã sớm đập chết nó rồi, từ bây giờ tao với nó không còn tình nghĩa gì nữa!"

Chu Độ nghe xong trợn mắt há mồm.

"Không chừng mày nghĩ nhiều rồi, có thể chỉ là lúc ngủ có hơi nóng nên cởi đồ ra mà thôi, Trương Dương không có việc gì dưng lại đi muốn chịch mày."

"Ai nói! Nó!" Vương Hạo hung hăng trợn mắt nhìn Chu Độ nói: "Thằng chó đó nói nó thích tao lâu rồi, mẹ nó mày không chịch Hạ Nghiêu thì lúc ngủ có cởi đồ cậu ấy ra không!"

Chu Độ nghe Vương Hạo nói vậy, cảm thấy cũng có chút đúng.

"Vậy mày tính làm gì?"

"Tao muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với nó."

Chu Độ thấy bộ dạng tức muốn nổ tung của cậu ta, đột nhiên hỏi: "Vậy mày không đi học là vì đau mông?"

"Cái gì?" Sắc mặt Vương Hạo ù ù cạc cạc hỏi: "Vì sao tao lại đau mông?"

Chu Độ ho nhẹ một tiếng, vành tai hơi đỏ lên nói: "Ờ thì, lúc rảnh rỗi tao lên mạng tìm hiểu, hình như thấy bảo là con trai bị người khác chịch mông sẽ rất đau, mấy nay mày không đi học, lẽ nào là vì chuyện này?"

"Mới không phải!" Vương Hạo nhảy dựng lên nói: "Tao là vì không muốn nhìn thấy Trương Dương, dù sao tao cũng phải đi Mỹ, có đi học hay không thì cũng như nhau. Còn mông tao không có đau chút nào hết!"

Chu Độ nghĩ nghĩ, cau mày nói: "Vậy có khi nào mày chịch Trương Dương không?"

"Tao… tao mới không có! Tao lúc đó say bí tỉ, chẳng biết cái gì nữa."

"Vậy thì đúng rồi, mày uống say rồi chịch Trương Dương rồi." Chu Độ đưa ra kết luận cho việc này.

Vẻ mặt Vương Hạo khiếp sợ, cậu ta mấp máy môi nhưng lại chẳng biết nên nói cái gì. Nghĩ kỹ lại, sáng hôm đó sắc mặt Trương Dương quả thật trắng bệch, lẽ nào mình chịch cậu ta rồi?

"Mày nhìn đi, Trương Dương bị mày chịch, sợ mày áy náy nên còn tỏ tình với mày, kết quả mày vậy mà lại muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với nó." Chu Độ lắc đầu nói: "Đồng cảm Trương Dương."

"Cái rắm!" Sắc mặt Vương Hạo lập tức đỏ lên, cậu ta vội vàng giải thích: "Cứ, cứ xem như tao chịch nó rồi, vậy cũng trách nó chứ, lẽ nào nó không biết phản kháng hả! Tao làm gì đánh lại nó."

"Không phải mày nói rồi sao, Trương Dương nói nó thích mày đó, mày muốn chịch nó, nó còn có thể đập mày sao."

Vương Hạo cảm thấy hình như mình bị Chu Độ thuyết phục rồi.

"Không, không thể nào." Cậu ta vẫn còn không thể tin được, "Tao muốn về nhà nghĩ lại đàng hoàng đã."

Vẻ mặt Vương Hạo xốc xếch ra khỏi phòng Chu Độ.

Đợi sau khi cậu ta đi rồi, Chu Độ lúc này mới phản ứng lại, lúc này Vương Hạo nói gì ấy ta? Trương Dương thích nó? Sao mình không biết ta?

Điện thoại trong túi quần Hạ Nghiêu rung lên nhiều lần, thế nhưng cậu lại chẳng có tí tâm tình nào để ý đến nó.

Ở trong gian nhà, một người phụ nữ đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trên bàn đặt một ly nước. Bà thẳng

người lên, cầm lên đưa đến bên miệng thổi thổi, sau đó nhấp một ngụm. Như đang uống không phải là nước trắng được đun sôi từ hệ thống cấp nước, mà là như thưởng thức một thứ cà phê nổi tiếng trong một tiệm cà phê cao cấp.

Bà ta tao nhã đặt cái ly xuống bàn, nở một nụ cười vừa đủ với Hạ Nghiêu.

"Kỳ thi kết thúc rồi phải không? Cảm thấy như thế nào?"

Hạ Nghiêu mím môi, trong ánh mắt mang theo chút nghi hoặc cùng một tia thù địch, cậu luôn cảm thấy người phụ nữ này không giống như những gì mẹ mình nói, là một người bạn ở xa của mẹ.

"Khá tốt." Hạ Nghiêu chậm rãi phun ra hai chữ.

"Ồ?" Người phụ nữ kia hất khóe mắt hỏi: "Vậy có nghĩ đến việc muốn học trường nào chưa?"

Hạ Nghiêu lần này ngay cả hai chữ nói cho có lệ cũng không muốn cho bà ta, trực tiếp đứng lên nói với mẹ mình ở bên cạnh: "Mẹ, con mệt rồi, vào phòng nằm một lát."

"Con đi đi." Tâm tình mẹ Hạ phức tạp nhìn con trai mình.

Hạ Nghiêu "dạ" một tiếng, nhìn cũng chẳng thèm nhìn người phụ nữ kia, bước vào trong phòng.

"Cô đi đi." Mẹ Hạ hạ giọng nói với người phụ nữ kia: "Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa."

Trên mặt người phụ nữ kia mang theo một chút cau có, ánh mắt bà ta quét một vòng quan sát căn nhà cũ nát của mẹ Hạ nói: "Chỗ này, tôi nhớ trước đây vẫn là anh ấy sắp xếp cho các người."

Sắc mặt mẹ Hạ trắng bệch.

"Đã nhiều năm trôi qua như vậy, quả thật là do tôi suy nghĩ không chu toàn. Chuyện tôi nói chị nghĩ lại cho kỹ đi, dù sao, nó đi theo bố nói cùng với theo chị, sự chênh lệnh giữa hai việc này tôi nghĩ rằng chị rõ hơn ai hết."

Hạ Nghiêu nằm ở trong phòng, cuộc nói chuyện ở bên ngoài cậu nghe rõ ràng hết thảy.

Bố, cậu lại nghe được một chữ này.

Cậu nghiêng người sang, một tay kê dưới đầu, trên mặt lại chẳng lộ ra bất kỳ biểu tình nào.

Sau khi người phụ nữ kia rời đi, mẹ Hạ ngồi một mình bên ngoài phòng khách thật lâu. Đợi đến khi trời tối đến mức không còn nhìn thấy nữa, lúc này bà mới đứng lên đi mở đèn.

"Nghiêu Nghiêu." Giọng nói mẹ Hạ có chút khàn khàn, "Đói rồi hả, giờ mẹ đi nấu cơm."

Hạ Nghiêu mở cửa phòng ra, trong phòng của cậu cũng chẳng mở đèn, tối hù, mẹ Hạ nhất thời không thấy rõ mặt con trai mình.

Đợi đến lúc Hạ Nghiêu bước đến chỗ có ánh đèn, mẹ Hạ lúc này mới nhận ra trên mặt Hạ Nghiêu mang theo một nụ cười.

"Đói lâu rồi, mẹ, con giúp mẹ rửa thức ăn, tối nay con muốn thịt kho tàu."

Sống mũi mẹ Hạ có chút cay, bà nhìn bóng lưng con trai mình, trong lòng lại sinh một tâm tình khác.

Con trai mình ưu tú như vậy, đi theo mình quả có thật rất... thế nhưng bà không muốn, bà không cam tâm, dựa vào đâu chứ? Dựa vào việc người đàn bà kia không sinh được con trai, liền muốn cướp đi con trai mình sao.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, lần đầu tiên mẹ Hạ không phải một mình trở về phòng.

Hạ Nghiêu rất ít khi đi vào trong phòng mẹ mình, thật ra hai căn phòng bố cục như nhau. Không gian nhỏ, kê một cái giường, thêm một cái bàn nữa là không còn kê được thứ gì khác nữa. Mấy thứ đồ như quần áo các kiểu, đều phải dùng mấy cái thùng xốp nhét dưới đáy giường.

Cũng may hai người cũng không có nhiều quần áo lắm.

Hạ Nghiêu cùng mẹ mình ngồi song song trên giường, mẹ Hạ lục lọi mấy cái thùng xốp ở dưới đáy giường, lấy ra một tấm hình cũ đã ngã vàng.

Bà đặt tấm hình vào trong tay Hạ Nghiêu nói với cậu: "Tấm này là mẹ chụp lúc còn trẻ."

Tấm hình là hình trắng đen, mẹ Hạ lúc này quả thật còn rất trẻ, thắt hai bím tóc đuôi sam thịnh hành vào thời đó, nở một nụ cười ngượng ngùng với ống kính.

Người đàn ông đứng bên cạnh cao hơn bà một cái đầu. Mặc dù là ở trong một tấm hình cũ mơ hồ, Hạ Nghiêu vẫn có thể nhận ra người này rất thanh tú, rất trắng, trên gương mặt có thể nhìn ra một dáng vẻ quen thuộc.

Người đàn ông trên tấm ảnh một tay đút túi quần, tay còn lại thì hơi ôm lấy vai mẹ Hạ.

"Ông ta chính là bố… của con?" Lúc Hạ Nghiêu nói ra chữ kia, bởi vì không quen miệng nên dừng lại một chút.

Mẹ Hạ im lặng gật đầu.

"Sao rồi ạ, ông ấy chết rồi hay là đã vứt vỏ chúng ta?" Ngữ khí Hạ Nghiêu rất bình thản, mẹ Hạ kinh ngạc nhìn cậu, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Ông ấy, không có kết hôn với mẹ."

Mẹ Hạ mang thai trước thi kết hôn, mà bố Hạ Nghiêu – Triệu Văn Hoa, năm đó là sinh viên duy nhất ở khu nhà bọn họ.

"Lúc mẹ làm người yêu của ông ta, người trong nhà không ai biết. Sau này ông ta thi đậu đại học, đi lên thành phố. Mẹ vốn cho rằng ông ta sẽ không trở về nữa, không ngờ tới kỳ nghỉ đông năm thứ 2 ông ta lại xuất hiện."

"Ông ta nói muốn kết hôn với mẹ," lúc mẹ Hạ nói đến đên cười gượng một tiếng: "Lúc đấy ông ấy có lẽ là thật sự muốn kết hôn cùng với mẹ đi."

"Mẹ dẫn ông ta đến gặp anh mẹ, bố mẹ mẹ đã mất từ sớm, mẹ cùng lớn lên với anh mình." Mẹ Hạ dừng lại một chút lại tiếp tục nói: "Anh mẹ vậy mà lại không phản đối việc kết hôn của mẹ với ông ta, nhưng mà anh ấy nói, sau này kết hôn, ông ấy phải đón mẹ lên thành phố cùng sinh sống."

"Ông ta khi đó hứa hẹn cam đoan với anh mẹ, nói tốt nghiệp sau sẽ đón mẹ lên. Sau đó qua tết ông ta liền rời đi, ông ta đi được được khoảng 3 tháng, mẹ mới phát hiện mình đã mang thai con."

"Anh mẹ sai người viết thư cho ông ta, bảo ông ta quay về kết hôn với mẹ, thế nhưng vẫn luôn chẳng có hồi âm, mẹ liền nói với anh ấy, để mẹ lên thành phố tìm ông ta. Cho dù ông ta không cần mẹ, cũng phải cho mẹ một câu trả lời."

"Mẹ được người quen dẫn lên thành phố, tìm đến được trường học của ông ta, thế nhưng khi ông ta nghe thấy tin mẹ đến, hình như rất không vui." Mẹ Hạ nói đến đây, kìm không được quay đầu đi, bà trầm mặc một hồi lâu mới tiếp tục nói: "Mẹ hỏi ông ta có phải ông muốn nhận mẹ nữa, ông ta nói không có, gần đây sắp tốt nghiệp nên bận rộn, không có thời gian trả lời thư."

"Ông ta tìm cho mẹ một nhà trọ nhỏ, để mẹ ở đó. Mẹ viết thư cho bác con nói mẹ tìm thấy ông ta rồi, ông ta đồng ý sẽ lấy mẹ, thế nhưng, mẹ ở nhà trọ đó gần ba tháng, ông ta cũng chẳng nhắc đến việc quay về kết hôn với mẹ."

"Cái thai ngày càng lớn, lúc này nếu như mẹ về làng, chắc chắn sẽ bị người ta phát hiện, mẹ năn nỉ ông ấy cùng mẹ quay về, thế nhưng ngày hôm sau ông ta lại dẫn một người phụ nữ đến."

"Chính là cái người phụ nữ lúc nãy ngồi ở bên ngoài, ông ta nói bà ấy là vị hôn phu của ông ta." Mẹ Hạ hơi

lộ ra một tiếng cười khe khẽ, chỉ là tiếng cười này mang theo một tia mỉa mai: "Trong bụng mẹ còn đang mang thai con ông ta, ông ta vậy mà lại nói với mẹ ông ta có vị hôn thê."

"Mẹ còn có thể làm sao được nữa, người phụ nữ kia nói chỉ cần mẹ đồng ý, đứa bé có thể được sinh ra. Nhưng mà, đứa bé được sinh ra phải không được có quan hệ với Triệu Văn Hoa, rằng mẹ chỉ là một người họ hàng xa cùng thôn với ông ta, mang thai trước khi kết hôn nên mới trốn đến thành phố nhờ ông ta giúp đỡ."

"Quả báo, đều là quả báo." Trong mắt mẹ Hạ lộ ta một tia oán hận, "Người phụ nữ kia bây giờ không sinh được con, lại muốn mẹ cho con đi nhận lại Triệu Văn Hoa. Nghiêu Nghiêu, con nói mẹ có thể cho con nhận lại không?"

"Mẹ không cam tâm, dựa vào cái gì chứ, mười mấy năm nay, ông ta ngoài một cái nơi để ở ra, có từng hỏi thăm con câu nào chưa? Dựa vào cái gì con phải đi làm con trai ông ta, cho ông lợi lộc chứ?"

"Mẹ." Hạ Nghiêu đột nhiên đưa tay ôm mẹ vào ngực, "Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ ở bên cạnh mẹ, không đi đâu hết."

"Nghiêu Nghiêu, có phải mẹ rất ích kỷ không? Con đi theo mẹ, trải qua biết bao nhiêu cực khổ, người kia lấy được tiểu thư nhà giàu, bây giờ phát đạt lắm, muốn đón con về làm đại thiếu gia nhà có tiền."

"Mẹ, mặc kệ ông ta có tiền hay không có tiền, mặc kệ ông ta là ai, con chỉ có mẹ. Con lớn như vậy, là được mẹ ngậm đắng nuốt cay từng chút một mà nuôi lớn, sau này khi con thành công hai chúng ta sẽ cùng sống những ngày thoải mái, cho dù con không có tiền độ, cũng sẽ không để mẹ chết đói đâu, chúng ta đã cùng nhau trải qua những ngày gian khổ, con tin rằng sau này chúng ta sẽ càng ngày càng tốt lên."

Mẹ Hạ nghe thấy con trai mình nói vậy, rốt cuộc kìm không được gục đầu vào bờ vai gầy yếu của cậu.

Trong tiếng khóc nức nở của bà, không biết là ủy khuất nhiều hơn, hay là vui mừng nhiều hơn.

46. Chương 46

Đại sảnh sân bay thành phố H, mẹ Vương Hạo đang kéo con trai mình, viền mắt đỏ bừng đang dặn dò gì đó.

Mà Chu Độ với tư cách bạn nối khố của Vương Hạo, tự nhiên cũng đến tiễn cậu ta. Thế là hắn còn gọi thêm Hạ Nghiêu tới nữa, gọi với cái tên mỹ miều là đến tiễn bạn học, thật ra là bởi vì hắn muốn có thêm chút thời gian ở cùng với Hạ Nghiêu mà thôi.

Vương Hạo nhìn thấy mẹ mình đang có xu thế càng khóc càng lớn, cũng vội vàng cắt ngang nói: "Mẹ, nếu

như mẹ luyến tiếc con như vậy, vậy thì con không đi Mỹ nữa."

"Tầm bậy!" Bố Vương Hạo đứng ở một bên mắng, sau đó kéo vợ mình sang một bên ngữ khí không vui nói: "Nó đã sắp đủ 18 rồi, có cái gì phải khóc chứ. Tiễn nó đi Mỹ, chứ có phải tiễn đi châu Phi đâu, bà lo lắng cái gì, nó có khổ gì đâu. Tôi thấy, nó sống quá an nhàn rồi, cũng nên đi ra ngoài nếm chút khổ."

Mẹ Vương Hạo đỏ hai mắt, đánh chồng mình một cái nói: "Ông sao lại đưa nó đi cái gì Mỹ, Trung Quốc có nhiều trường đại học như vậy, nó có thể học một trường nào đó mà. Chúng ta lại chẳng trông cậy vào tương lai nó đi học có thể học ra được chút thành tựu nào, nhà chúng ta còn không nuôi nổi một đứa con trai sao?"

"Bà!" Bố Vương Hạo nghe thấy vợ mình nói những lời này, giận đến nỗi hai con ngươi như muốn lồi ra ngoài."Thằng Vương Hạo bây giờ nó như vậy, đều là do bà chiều đó."

Ông dùng tay chỉ vào Chu Độ bên cạnh nói tiếp: "Bà nhìn Chu Độ nhà người ta xem, rồi lại nhìn con trai bà, quả thật là một đứa trên trời một đứa dưới đất mà.

"Bố, bố đừng nói mẹ con nữa." Vương Hạo vội vàng bảo vệ mẹ mình, "Được rồi, con sẽ đi Mỹ, bố yên tâm chưa, bây giờ con có thể nói tạm biệt với Chu Độ không?"

Bố mẹ Vương Hạo thấy thế, lặng lẽ bước sang một bên.

Vương Hạo đi đến bên cạnh Chu Đọ, Hạ Nghiêu nhích sang một bên nhường chỗ bọn họ, để cho hai người nói chuyện đàng hoàng. Không ngờ Chu Độ chặn cậu lại, kéo cậu đến bên cạnh mình.

Hạ Nghiêu sợ hãi vội vã nhìn qua bố mẹ Vương Hạo, lại phát hiện mẹ cậu ta vẫn còn đang đứng lau nước mắt, bố Vương Hạo ở kế bên nói nhỏ với bà cái gì đó.

Vương Hạo trừng mắt với Chu Độ, cậu ta nhìn nhìn về phía cổng lớn của sân bay, sau đó nói với Chu Độ: "Có phải mày không có nói với Trương Dương hôm nay tao đi đúng không?"

Hai tay Chu độ đút túi, nâng mí mắt làm biếng quét mắt nhìn cậu ta một cái nói: "Nếu muốn để người khác đến tiễn mình, sao tại không tự thân vận động đi nói với người ta."

"Ai muốn để nó đến tiễn chứ! Tao chỉ nói là nó không đến, thì ra là do mày không có nói cho nó."

"Nói rồi." Chu Độ nói tiếp: "Nhưng mà người ta không đến tao còn cách nào nữa giờ, nếu tao là Trương Dương tao cũng không đến. Đến làm gì, nhìn ánh mắt khinh thường của mày hả."

"Mày!" Vương Hạo muốn lên cơn, nhưng mà bố mẹ mình còn ợ bên cạnh cậu ta lại không tiện nói nhiều, chỉ có thể thấp giọng đi đến bên cạnh Chu Độ nói: "Tao làm sao khinh thường chứ, lúc đó tao lại không biết."

“Bây giờ thì mày biết rồi, sao không tự mình mở miệng nói xin lỗi với người ta?”

Cả gương mặt Vương Hạo đỏ lên, cậu ta mới không thèm thừa nhận là mình sĩ diện.

“Quên đi.” Cậu ra buồn bực gãi gãi đầu: “Không đến thì không đến, dù sao tao đi Mỹ rồi nó cũng không tìm được tao nữa.”

Hạ Nghiêu đứng ở một bên nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, có chút lọt vào trong sương mù.

“Được rồi, mày mau đi đi, nói dong nói dài có thấy phiền không.” Chu Độ không kiên nhẫn liếc cậu ta một cái: “Cũng không phải mày lên sao Hỏa, rườm ra, mấy năm sau không phải năm nào cũng về sao?”

“Chu Độ mày mới là cái tên bạch nhãn lang.” Vương Hạo chỉ mũi Chu Độ cắn răng nghiến lợi mắng một câu, sau đó xoay người đi đến bên cạnh bố mẹ mình.

Chu Độ quay đầu nói với Hạ Nghiêu bên cạnh: “Được rồi, bọn mình đi thôi.”

Hạ Nghiêu kinh nhạc nhìn hắn hỏi: “Không tiễn Vương Hạo lên máy bay sao?”

“Không sao, nó có bố mẹ mà.” Chu Độ dứt lời với Hạ Nghiêu, hô một tiếng “Chú, dì vậy tụi con đi trước đây.” Sau đó liền kéo Hạ Nghiêu rời khỏi sân bay.

Lúc bọn họ vừa bước ra khỏi sảnh chính sân bay, liền phát hiện Trương Dương đang đứng ở ngoài cổng sân bay. Cậu ta dựa vào bên cạnh một bức tường thủy tinh, nghiêng đầu nhìn tình huống bên trong đại sảnh xuyên qua bức tường thủy tinh.

Hạ Nghiêu là người đầu tiên phát hiện cậu ta, cậu vội vàng kéo Chu Độ bên cạnh nói: “Trương Dương.”

Chu Độ nhìn theo hướng chỉ tay của Hạ Nghiêu, quả nhiên là Trương Dương.

“Mày ở đây làm gì, vào đi.” Chu Độ đi đến bên cạnh Trương Dương, vỗ vỗ vai cậu ta.

Trương Dương quay đầu lại, hắn nhìn thoáng qua Chu Độ cùng Hạ Nghiêu trước mắt, lắc đầu nói: “Không được, hai người phải đi hả? Tao tiễn tụi bay.”

Chu Độ cảm thấy kỳ lạ, nhưng mà Trương Dương đã đi trước đến bãi đỗ xe.

Trương Dương lớn hơn bọn họ một tuổi, cho nên sau khi kỳ thi đại học đã nhanh chân đi thi bằng lái xe. Cậu ta chậm rãi lái xe từ trong bãi đỗ ra, Chu Độ cũng không khách khí với cậu ta, dắt Hạ Nghiêu lên xe.

“Đến rồi sao lại không vào xem, lúc này nó có phàn nàn với tao sao mày không đến.”

Trương Dương nghe hắn nói vậy, sửng sốt một chút, dường như không dám tin: “Cậu ấy thật sự nói như vậy?” Hỏi xong cậu này lại cúi đầu cong khóe miệng cười tự giễu: “Tao còn cho rằng nó không bao giờ muốn nhìn thấy tao nữa.”

Chu Độ ngồi ở phía sau, nhìn thoáng qua sườn mặt của Trương Dương sau đó nói: “Tính tình thằng Vương Hạo như thế nào không phải mày không biết, mày thật sự muốn cùng nó trở mặt?”

Trương Dương lắc đầu, cười khổ, “Lần này không giống.”

“Sao lại không giống.” Chu Độ quét mắt sang Hạ Nghiêu, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng nói ra: “Chuyện của hai đứa bay Vương Hạo đã nói với tao rồi, tao nói nha sao mày giấu kỹ thế, mày khi nào thì xem vừa ý thằng kia, sao tao một chút cũng không nhận ra.”

Hạ Nghiêu nghe Chu Độ nói vậy, trong lòng cả kinh. Cậu vội vàng nhìn thoáng qua Trương Dương đang lái xe.

Chỉ nhìn thấy Trương Dương thở dài một cái nói: “Lâu rồi, khoảng chừng lúc từ lớp 11 lên lớp 12.”

Chu Độ nhướng mày nói: “Cho nên nhiều năm như vậy mày thật ra vẫn luôn yêu thầm Vương Hạo, mày thật là giỏi.”

Trương Dương trầm giọng “ừ” một tiếng, dường như không muốn nói thêm nữa, vì vậy hơi xoay đầu hỏi hai người phía sau: “Hai đứa bay muốn đi đâu? Tao đưa tụi bay đến đó.”

“Về nhà.”

“Trung tâm thành phố.”

Chu Độ cùng Hạ Nghiêu đồng thời trả lời, thế nhưng lại nói ra địa điểm khác nhau.

“Về nhà làm gì, thật không dễ dàng gì mới ra ngoài được một chuyến, đương nhiên phải đi hẹn hò.”

Hạ Nghiêu thấy Chu Độ đem những lời này nói trắng ra, cậu lúng túng quét mắt sang Trương Dương trước mắt, sau đó khẽ nói với Chu Độ: “Nói nhỏ chút.”

Chu Độ một phát nắm lấy bàn tay cậu, cố ý tiến đến bên tai cậu nhẹ giọng nói: “Không về nhà, bọn mình đi hẹn hò.” Nói xong thuận thế hôn một cái lên trán Hạ Nghiêu.

Gương mặt Hạ Nghiêu lập tức đỏ lên.

Trương Dương thở dài, sau đó đánh tay lái, chạy về hướng trung tâm thành phố.

Sau đi đưa hai người đến nơi, Trương Dương liền lái xe đi mất.

Chỗ này vừa hay cách một tiệm kem không xa, Chu Độ nhìn kỹ, nhận ra cái tiệm này vậy mà chính là cái tiệm lần trước mà Hạ Nghiêu cùng Phương Trạch Vũ cùng đi ăn kem.

"Chúng ta đi đến đó." Chu Độ đưa tay lên chỉ. Hạ Nghiêu theo hướng ngón tay hắn nhìn sang, do dự một hồi hỏi: "Anh muốn ăn kem?"

Chu Độ "ừ" một tiếng, kéo Hạ Nghiêu đi về phía bên đó.

Sau khi hai người bước vào quán, Chu Độ tìm một chỗ, để Hạ Nghiêu ngồi đó đợi, sau đó tự mình xếp hàng mua kem.

Lúc này đang là giữa hè, việc làm ăn của quán kem vô cùng phát triển.

Đợi đến lúc Chu Độ bưng được hai ly kem về chỗ, phát hiện có một bạn nữ đang ngồi đối diện Hạ Nghiêu.

Sắc mặt hắn trầm xuống, vội vàng bước qua.

"Làm phiền nhường chỗ." Ngữ khí của Chu Độ không vui nói với bạn nữ kia.

Bạn nữ kia quay đầu nhìn, không nghĩ tới bạn nam đứng phía sau còn đẹp trai hơn.

Nhỏ vội vàng đứng lên vẻ mặt xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, trong quán hết chỗ rồi, tôi nhìn thấy lúc nãy anh đẹp trai này chỉ ngồi một mình ở đây, cho nên định cùng cậu ấy ghép lại thành một bàn."

"Em đã nói với bạn ấy là có người rồi." Hạ Nghiêu sợ Chu Độ hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Em gái kia cười đến mi mắt cong cong nói: "Đúng vậy, cậu ấy có nói. Nhưng mà cái bàn này của anh là bàn bốn người, có phiền chen chúc với tôi?"

"Phiền." Chu Độ không chút khách khí từ chối, sau đó đặt một ly kem trong tay hắn đến trước mặt Hạ Nghiêu, sau đó ngồi xuống đối diện Hạ Nghiêu.

Bạn nữ kia không nghĩ tới Chu Độ sẽ nói thẳng như vậy, sắc mặt đỏ lên nói tiếng "Xin lỗi" với hai người. Sau đó liền rời đi.

Hạ Nghiêu cẩn thận từng chút nhìn Chu Độ, mở miệng nói rõ đầu đuôi với Chu Độ: "Bạn ấy lúc nãy đột nhiên ngồi xuống, em đã nói với bạn ấy là đối diện có người ngồi, bạn ấy vẫn không tin."

Chu Độ cầm cái muỗng múc một muỗng kem bỏ vào mồm, vị ngọt béo của bơ lập tức tan ra trong miệng. Một tia ngọt ngào theo cổ họng lạnh buốt chầm chậm thấm vào trong lòng.

Hắn nhướng mày nói với Hạ Nghiêu: "Anh có nói gì đâu."

Hạ Nghiêu không biết hắn có phải là đang giận dỗi hay không, cầm cái muỗng bất an mà khuấy khuấy kem ở trong ly, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Chu Độ trước mặt không chớp.

Chu Độ ngẩng đầu lên nhìn cậu, thấy Hạ Nghiêu đang ngẩn người nhìn hắn, cong khóe môi cười cười nói: "Em muốn ăn ly của anh hả?"

Hắn dùng cái muỗng lúc nãy mình mới ăn múc một muỗng kem trong ly mình đưa đến trước mặt Hạ Nghiêu nói: "Cho xem thử nè."

Hạ Nghiêu ngượng ngùng mấp máy môi, nói với hắn: "Nhiều người lắm."

"Lại không quen chúng ta." Chu Độ lắc lắc cái muỗng ở trước mặt, sắc mặt Hạ Nghiêu nóng bừng, hơi cúi đầu ngậm lấy cái muỗng Chu Độ đưa tới vào trong miệng.

Lúc Chu Độ lấy lại cái muỗng còn ở trước mặt Hạ Nghiêu đưa lên miệng mình liếm liếm, ánh mắt lại kiên định nhìn Hạ Nghiêu, cười xấu xa nói với cậu: "Thật ngọt."

Cả gương mặt Hạ Nghiêu thoáng cái đỏ lên.

Sau khi hai người ăn kem xong, thời gian vẫn còn sớm. Chu Độ không biết bị cái gì, tâm huyết trào dâng, lại kéo Hạ Nghiêu đi xem phim.

Rạp chiếu phim buổi chiều tựa hồ không có bao nhiêu người, Chu Độ cố ý chọn một vị trí vô cùng hẻo lánh ở phía sau, kéo Hạ Nghiêu đi vào.

Sau khi đi vào mới phát hiện, bộ phim mà bọn họ coi, ngoại trừ giữa hàng phía trước có ba bốn người, những chỗ ngồi khác đều trống hơ trống hoắc.

Chu Độ cảm thấy hành động hắn dẫn Hạ Nghiêu đi xem phim thật là đúng đắn, hắn tìm vị trí của mình

với Hạ Nghiêu rồi ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống chẳng bao lâu, cả rạp chiếu phim đều tối xuống.

Hạ Nghiêu lập tức tập trung tinh thần nhìn chằm chằm màn hình lớn trước mắt, chỉ là khoảng cách quá xa, cậu phải hơi híp híp mắt lại.

Ánh sáng trên màn hình lớn như ẩn như hiện chiếu vào trên gương mặt Hạ Nghiêu, Chu Độ nghiêng đầu, một tay chống đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào gò mắt của Hạ Nghiêu, hoàn toàn chẳng quan tâm phim điện ảnh đang diễn cảnh gì.

Hạ Nghiêu cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, lập tức thận trọng hơn.

Chu Độ đột nhiên áp người đến gần Hạ Nghiêu, đưa thẳng tay ra nắm lấy tay Hạ Nghiêu, quay đầu cậu qua bên đây.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Chu Độ thấp giọng nói với Hạ Nghiêu: "Phim hay* hơn anh hả?" Nói xong tiến lại gần bên môi Hạ Nghiêu, hôn lên thật sâu.

**Tác giả dùng chữ ngoài nghĩa xem hay, cũng có nghĩa là đẹp trai, ưa nhìn.*

Hạ Nghiêu đưa tay chống lên lồng ngực Chu Độ, một cái hôn kết thúc. Chu Độ nói với cậu: "Lúc nãy anh đút em ăn kem, em chưa đút lại anh, bây giờ bổ sung vẫn còn kịp."

Hắn liếm môi, vẫn chưa thỏa mãn lắm nói: "Hừm, quả nhiên thật ngọt."

Trong bóng tối, Hạ Nghiêu đỏ mặt nói với Chu Độ: "Vậy anh có muốn thử tiếp không?"

Chu Độ nghe thấy cậu nói vậy, đè gáy Hạ Nghiêu xuống, mãnh liệt hôn lên.

47. Chương 47

Sau khi Hạ Nghiêu về nhà, thấy mẹ mình còn chưa về, chủ động nấu bữa tối.

Mẹ Hạ sau khi dọn hàng về nhà phát hiện con trai mình vậy mà còn biết nấu cơm, vô cùng kinh ngạc. Hạ Nghiêu kiếp trước là vì Chu Độ, cho nên cố ý học nấu cơm. Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của mẹ, trong lòng cậu rất là áy náy.

“Mẹ,” Cậu gắp cho mẹ mình một muỗng thức ăn, nói tiếp: “Nghỉ hè con muốn ra ngoài tìm việc.”

“Làm việc? Sao vậy? Thiếu tiền hả?” Mẹ Hạ vội vàng hỏi.

Hạ Nghiêu giải thích nói: “Không phải, dù sao nghỉ hè tận hai tháng, con lại chẳng có việc gì để làm, còn không bằng ra ngoài làm chút việc thử xem sao. Cũng coi như là rèn luyện bản thân, mẹ, con đã sắp trưởng thành rồi.”

Mẹ Hạ thở dài, chậm rãi đặt chén cơm trên tay xuống bàn: “Đều do mẹ vô dụng.”

“Mẹ, mẹ đừng nói vậy.” Hạ Nghiêu cắt ngang mẹ mình nói: “Con chỉ là muốn rèn luyện bản thân thôi, sau này lên đại học rồi, đi ra ngoài làm việc, phải có chút kinh nghiệm chứ ạ. Hơn nữa con đã thi xong rồi, cứ ngây người mãi trong nhà cũng chẳng có ích lợi gì. Mẹ sẽ không bắt con phải học bài đó chứ?”

Hạ Nghiêu cuối cùng thuyết phục được mẹ Hạ, thành công tìm được một công việc.

Chu Độ vốn muốn dẫn Hạ Nghiêu đi du lịch, thế nhưng điều làm cho hắn không ngờ đến chính là, Hạ Nghiêu vậy mà đi tìm việc làm.

Nơi làm việc của cậu là một quán trà sữa, Hạ Nghiêu khá ưa nhìn, cho nên chủ tiệm cho cậu đứng mặt tiền, chuyên môn là đứng quầy hàng kéo khách.

Chu Độ từ sau khi phát hiện có gọi điện thoại hay nhắn tin cho Hạ Nghiêu đều chẳng có hồi âm, cuối cùng nhịn không đường chạy đến nhà tìm cậu, vậy mà người lại chẳng có ở nhà.

Đợi đến tối Hạ Nghiêu tan ca về nhà mới biết được chuyện của Chu Độ.

“Em thiếu tiền hả?” Chu Độ hỏi một câu giống y chang mẹ Hạ.

Hạ Nghiêu thở dài nói: “Đúng là em thiếu tiền.”

Một chút tiền Hạ Nghiêu để dành dắt mẹ đi khám tổng quát thì không vấn đề gì, nhưng mà ở đời trước mẹ cậu là vì ung thư nên mới qua đời. Mặc dù lúc mẹ cậu bị bệnh, cậu đã đi làm được mấy năm rồi, nhưng mà Hạ Nghiêu muốn chuẩn bị chu toàn mọi thứ trước.

Cho dù sức khỏe bây giờ của mẹ Hạ chưa có vấn đề gì, cậu vẫn muốn kiếm một chút tiền học phí cho bản thân, giảm bớt gánh nặng cho mẹ.

Chu Độ lại tìm được một việc làm mới, đó là tối nào cũng đến đón Hạ Nghiêu tan làm.

“Em nói coi sau này chúng ta lớn rồi, còn có thể giống như bây giờ không?” Chu Độ đứng bên cạnh Hạ Nghiêu, hai người đang đi bộ chầm chậm dọc theo đường cái đến trạm xe buýt.

Hạ Nghiêu nhớ tới tình cảnh đời trước bọn họ ở bên nhau, lắc đầu nói: “Lúc đó công việc của chúng ta đều rất bận, chắc chẳng thể tự do tự tại như bây giờ.”

Chu Độ như là nhớ đến thứ gì đó nói với Hạ Nghiêu: “Vậy em đã nghĩ tới muốn làm gì chưa?”

Hạ Nghiêu suy nghĩ một chút nói: “Không biết nữa, muốn tìm một công việc có liên quan đến ngoại ngữ. Còn anh?”

Chu Độ đắc ý hất hất chân mày nhìn Hạ Nghiêu nói: “Anh đương nhiên muốn tìm một công việc có thể kiếm được thật nhiều tiền, anh phải kiếm tiền nuôi gia đình.” Hắn tiến đến bên tại Hạ Nghiêu mập mờ nói.

Hai tai Hạ Nghiêu đỏ lên.

Ngày có kết quả kỳ thi đại học, mẹ Hạ đặc biệt nghỉ một ngày. Sáng đó Hạ Nghiêu căng thẳng đến mức chẳng nuốt nổi cơm, đợi đến 10 giờ hơn, số điện thoại tra điểm rốt cuộc cũng được nối.

Giọng nữ máy móc lãnh lẹo trong điện thoại đọc lên kết quả của từng môn, mồ hôi trong lòng bàn của Hạ Nghiêu ngày càng nhiều, cậu yên lặng ngừng hơi thở, đợi đến khi tổng số điểm cuối cùng được thông báo, cậu thở ra một hơi thật dài.

“Con trai, sao rồi?” Mẹ Hạ không rõ mấy con điểm này đại biểu cho cái gì.

Hạ Nghiêu cười lên nói với mẹ mình: “Mẹ, con có thể đến thành phố B học đại học rồi.”

Viền mắt mẹ Hạ lập tức đỏ lên, bà gắt gao siết lấy cánh tay của Hạ Nghiêu, không ngừng gật đầu nói: “Tốt lắm, tốt lắm.”

Hạ Nghiêu đang định mở miệng nói chuyện, điện thoại trong tay lại vang lên lần nữa, cậu vừa nhìn màn hình, là Chu Độ.

“Mẹ, con về phòng trước.”

Mẹ Hạ Nghiêu tự nhiên cũng nhìn thấy người gọi hiện trên điện thoại cậu, sắc mặt bà hơi thay đổi: “Con đi đi.”

Sau khi Hạ Nghiêu đóng cửa phòng liền nghe điện thoại của Chu Độ.

“Thi đậu không?” Câu nói đầu tiên của Chu Độ là quan tâm đến kết quả của Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu trầm mặc một hồi không nói chuyện, Chu Độ lập tức sốt ruột, “Không thi đậu?”

“Chu Độ.” Hạ Nghiêu chậm rãi mở miệng nói: “Bọn mình có thể cùng đi thành phố B rồi.”

Chu Độ ở đầu bên kia hít sâu một hơi, qua một hồi lâu hắn mới mở miệng, giọng nói có chút run nói với Hạ Nghiêu: “Em, em đợi chút, giờ anh đi tìm em.”

“Anh đừng qua đây.” Hạ Nghiêu vội vàng ngăn cản nói.

“Sao vậy?” Chu Độ không hiểu, hắn bây giờ vô cùng muốn gặp Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu ấp a ấp úng nói: “Mẹ em ở nhà, anh vẫn là đừng đến.”

“Vậy thì thôi.” Chu Độ mất mác nói.

Hạ Nghiêu không nỡ thấy hắn như vậy, vì vậy an ủi hắn nói tiếp: “Ngày mai, anh có thể đến quán trà sữa tìm em, em được nghỉ nửa buổi chiều.”

“Được!”

Trưa hôm sau, Hạ Nghiêu vẫn chưa đến giờ thay ca, Chu Độ vậy mà đã đợi trong quán trà sữa gần 2 tiếng đồng hồ.

Đồng nghiệp trong quán nháy mắt ra hiệu với Hạ Nghiêu nói: “Cái anh đẹp trai mỗi ngày đến đón cậu lại đến nữa rồi, là gì của cậu vậy?”

Hạ Nghiêu căng thẳng nhìn thoáng qua Chu Độ, giải thích với đồng nghiệp: “Người đó là em trai tớ.”

“Em trai?” Bạn nữa kia kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Hai người chẳng giống nhau chút nào.”

“Không phải em ruột.” Hạ Nghiêu lúng túng giải thích.

Chu Độ vốn đang nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu, thấy cậu nói chuyện với đồng nghiệp hình như rất vui vẻ, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Đợi sau khi Hạ Nghiêu tan ca, Chu Độ ở bên cạnh cậu vẫn chẳng thèm nói chuyện.

“Sao vậy?” Hạ Nghiêu có chút kỳ quái hỏi hắn.

Chu Độ trầm mặc một hồi, ngữ khí không vui nói: “Anh không thích em làm việc ở chỗ này, ngày mai em từ chức đi, không được đến nữa.”

Hạ Nghiêu sửng sốt một chút, kinh ngạc hỏi ngược lại: “Tại sao?”

“Dù sao cũng không được, nếu em thiếu tiền anh cho em, em không được đi làm nữa.”

Hạ Nghiêu vốn đang đi bên cạnh Chu Độ đột nhiên dừng lại.

“Chu Độ.” Hạ Nghiêu nhìn bóng lưng người trước mắt: “Quan hệ bây giờ của bọn mình chỉ là người yêu. Em không phải là sủng vậy được anh nuôi. Không phải anh nói không thích em liền nhất định phải làm.”

Chu Độ siết chặt tay lại thành quyền.

Hạ Nghiêu vậy mà lại nói thêm: “Em không cần tiền của anh, em cũng sẽ không từ chức, nếu như anh không thích, anh có thể không cần đến đón em tan làm nữa.”

Hạ Nghiêu nói xong những lời này, trong ngực cũng có chút thấp thỏm. Cậu nhìn chằm chằm sau gáy Chu Độ, nghĩ thầm, nếu như anh ấy cứ như vậy mà đi mất thì phải làm sao? Mình có phải đuổi theo không?

Nhưng mà Hạ Nghiêu không thích dáng vẻ này của Chu Độ, cậu sau này không thể chỉ dựa vào Chu Độ mà sống được, cậu cũng có những việc mà mình muốn làm, cậu còn muốn phụng dưỡng mẹ mình.

Hai người cứ như vậy giằng co ở bên đường một hồi, trong lòng Hạ Nghiêu thở dài một hơi, tiến về phía trước một bước đưa tay vỗ lên vai Chu Độ.

Không nghĩ tới Chu Độ đột nhiên quay người lại, hấn dè dặt nhìn nhìn Hạ Nghiêu rồi nói: “Anh sai rồi, em đừng giận.” Sau đó đưa tay đụng đụng vào cánh tay của Hạ Nghiêu, “Bọn mình đi ăn đi, em có đói không?”

Trong ngực Hạ Nghiêu trở nên ấm áp, cậu suy nghĩ một chút nói: “Có muốn thưởng thức tay nghề của em không?”

“Em có thể nấu cơm?” Chu Độ kinh ngạc hỏi.

“Ừm.” Hạ Nghiêu gật đầu.

“Tốt quá,” Chu Độ cao hứng nói: “Vậy đến nhà anh đi? Bố mẹ anh bế em gái đến nhà ông bà rồi, dì bảo

mẫu cũng nghỉ một ngày về quê rồi, bây giờ nhà anh không có ai hết."

Nhà bếp của nhà Chu Độ to hơn gấp mấy lần so với nhà bếp nhà Hạ Nghiêu, lúc bắt đầu cậu căn bản chẳng biết những thứ phải dùng ở đâu, hỏi Chu Độ lại phát hiện cái tên đại thiếu gia này còn mơ hồ hơn mình.

"Quên đi, em tự tìm vậy." Cậu thở dài, đành chịu nói.

Chu Độ đứng bên cạnh muốn giúp đỡ, Hạ Nghiêu ghét bỏ hắn vướng chân vướng tay, đuổi hắn ra ngoài.

Chu Độ chỉ có thể dựa vào bức tường bên ngoài nhà bếp, lén lút nhìn Hạ Nghiêu đang bận rộn ở bên trong, trong lòng ngọt như đường.

"Hạ Nghiêu thật là giống vợ mình." Hắn nghĩ thầm trong lòng, sau đó lại xì một tiếng: "Giống cái gì chứ, em ấy chính là vợ mình."

Hắn nhìn cơ thể Hạ Nghiêu hơi cong xuống rửa thức ăn, lộ ra vòng eo trắng như tuyết. Chu Độ không khỏi bắt đầu tâm viên ý mã, hắn lặng yên không một tiếng động đứng ở phía sau Hạ Nghiêu.

Lúc Hạ Nghiêu rửa thức ăn xong thẳng người lên, bị Chu Độ ở phía sau làm cho giật mình.

"Anh làm gì vậy?" Hạ Nghiêu vẫy vẫy mấy ngón tay ướt nhẹp, lấy cùi chỏ đụng đụng ngực Chu Độ nói: "Anh tránh ra, cản đường em."

Chu Độ vậy mà lại ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu xoay cả người cậu lại, đè cậu lên cửa tủ lạnh.

Tủ lạnh nhà Chu Độ rất lớn, Hạ Nghiêu vừa dán lên, sau lưng liền cảm nhận được dòng điện đang ông ông chuyển động.

"Anh muốn làm cái gì?" Hạ Nghiêu nhỏ giọng hỏi.

Chu Độ chống tay lên tủ lạnh (kabedon), nhìn vào mắt Hạ Nghiêu nói: "Bọn mình làm đi, Hạ Nghiêu."

Cả gương mặt Hạ Nghiêu thoáng cái đỏ bừng lên, cậu cầm cải trắng trong tay vỗ lên mặt Chu Độ, sau đó đẩy hắn ra nói: "Làm cái gì, em muốn nấu cơm, anh đừng làm phiền em."

Chu Độ như một con cún quan sát khúc xương của mình, đứng phía sau Hạ Nghiêu, chấp nhất nói: "Bọn mình thử xem, anh đã tra được rất nhiều tài liệu ở trên mạng, em yên tâm, anh nhất định sẽ không làm em đau. Thử xem nha?"

Hạ Nghiêu bị hắn nói đến gương mặt càng ngày càng nóng, cậu vốn cảm thấy nhà bếp nhà Chu Độ quá rộng, bây giờ lại cảm thấy chật hẹp làm cả người cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

"Anh đừng nói nữa." Hạ Nghiêu cúi đầu xuống, cố gắng làm bản thân mình bình tĩnh lại: "Bọn mình bây giờ vẫn chưa được."

"Vì sao không được?" Chu Độ không phục hỏi, "Bọn mình đã tốt nghiệp cấp 3 rồi, đã là người lớn rồi, tại sao không thể làm những chuyện của người lớn."

Hạ Nghiêu lúc này mới quay người lại nhìn Chu Độ, thở dài nói: "Đợi đến lúc chúng ta chín chắn rồi mới được gọi là người lớn, anh bây giờ quá trẻ con Chu Độ."

Chu Độ lần đầu tiên nghe được Hạ Nghiêu nói hắn trẻ con, lập tức không vui, hắn trừng mắt với Hạ Nghiêu, sau đó đi ra khỏi nhà bếp.

Hạ Nghiêu cho rằng hắn đã buông tha, tiếp tục trở lại nấu cơm. Không nghĩ tới Chu Độ chỉ là đi về phòng hắn, lấy ra cái cà vạt lúc trước Hạ Nghiêu tặng hắn.

Hắn ở trong phòng lấy ra bộ âu phục của mình, sau đó thắt cà vạt lên, còn lén lút dùng chút keo vuốt tóc của bố mình vuốt vuốt mái tóc.

Sau khi Hạ Nghiêu nấu cơm xong, liền nhìn thấy Chu độ ăn mặc như người lớn, chầm chậm từ trên lầu bước xuống.

Hạ Nghiêu cả người hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, Chu Độ như thế này, giống y chang hắn lúc trưởng thành sau này.

48. Chương 48

Chu Độ nhìn thấy bộ dạng ngốc lăng kia của Hạ Nghiêu, trong lòng vô cùng đắc ý. Hắn hất hất mày với Hạ Nghiêu: "Như thế nào?"

Hạ Nghiêu phục hồi tinh thần lại, rũ mi mắt xuống, nghiêng đầu sang một bên nói với Chu Độ: "Nhanh đi ăn cơm thôi."

Chu Độ đùng đùng đùng từ trên lầu chạy xuống, đứng trước mặt Hạ Nghiêu nói: "Nhìn anh."

Hạ Nghiêu thở dài, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Chu Độ nói: "Đến đây ăn cơm."

Hai người cơm nước xong xuôi, Chu Độ chủ động lên tiếng muốn thu dọn chén bát, Hạ Nghiêu nhìn thấy hắn mặc âu phục mang giày da, cười nói: "Anh vẫn là thay đồ ra đi."

Chu Độ thấy Hạ Nghiêu nói như vậy, suy nghĩ liền chuyển nói: "Đúng rồi, em vẫn chưa nhìn thấy phòng anh đúng không, đi, đi, dẫn em đi tham quan phòng anh một chút." Hắn không đợi Hạ Nghiêu mở miệng, không nói lời nào kéo Hạ Nghiêu lên lầu.

Hạ Nghiêu nhìn phía sau gáy Chu Độ, mang theo một phần tâm tư không biết xấu hổ nho nhỏ. Cậu cái gì cũng không nói, để mặc cho Chu Độ kéo mình vào phòng.

Phòng của Chu Độ rất lớn, rất sáng sủa. Đây là cảm nhận đầu tiên của Hạ Nghiêu, lại nhìn kỹ lại một lần, nhận ra đồ đạc trong phòng đều được sắp xếp ngay ngắn, dưới đất không có một hạt bụi. Hạ Nghiêu biết chắc chắn là nhờ công lao của người giúp việc Chu gia.

Chu Độ nhìn cái ghế được nhét dưới bàn học, dùng cùi chỏ đẩy đẩy nó vào bên trong.

"Ngồi đây." Hắn vỗ vỗ cái giường với chăn mền được xếp gọn đàng hoàng.

Hạ Nghiêu nhìn thoáng qua, xoắn xuýt không biết có nên ngồi không, lại bị Chu Độ kéo tay ấn ngã xuống trên giường.

"Chu Độ." Cổ họng Hạ Nghiêu căng lên, cậu đưa tay đẩy ra, cà-vạt thắt trên cổ Chu Độ đúng lúc lướt qua trên mặt Hạ Nghiêu.

"Hình như hơi nóng." Chu Độ một tay chống bên người Hạ Nghiêu, hơi hơi thẳng người lên, tay kia đem cà-vạt kéo lỏng ra một chút.

Hạ Nghiêu lại đưa hai tay sờ lên nút áo của bộ âu phục, "Ngày Đại Hạ anh lại mặc âu phục đương nhiên là nóng rồi, cởi ra đi." Cậu vừa giúp Chu Độ cởi nút áo, vừa nói.

Cả người Chu Độ ngây ra một chút, sau đó mừng rỡ như điên cởi âu phục ra ném sang một bên.

Hạ Nghiêu cùng hắn đối mắt một hồi, sau đó đưa tay kéo cà-vạt của Chu Độ, kéo cả người hắn đến trước mặt mình.

Chu Độ nuốt một ngụm nước miếng, Hạ Nghiêu nhắm mắt lại, lông mi khẽ run. Cậu hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Chu Độ.

Cậu biết Chu Độ muốn làm cái gì, lồng ngực Hạ Nghiêu thình thịch nhảy lên.

Chu Độ cũng nhắm mắt lại, cả người bao lấy cả người Hạ Nghiêu.

[Tắt đèn]

Gương mặt Chu Độ nhăn nhó như cái cái cà-vạt ở trên tay hắn, Hạ Nghiêu ở một bên mặc đồ vào đàng hoàng, cậu quay đầu nhìn bộ dạng đó của Chu Độ, mặt đỏ lên nói: "Vứt đi."

"Không." Chu Độ cứ khăng khăng nhét cái cà-vạt xuống dưới gối đầu.

Hạ Nghiêu còn chưa bước trong nhà, điện thoại của Chu Độ đã gọi tới, cậu vừa chuẩn bị nghe, lại phát hiện trong nhà có khách đến.

Hạ Nghiêu cho là người phụ nữ kia lại đến, vội vàng rón rén đẩy cửa nhà ra.

Nhưng mà làm cậu không ngờ tới chính là, người trong gian nhà vậy mà lại là hàng xóm sống cùng tòa nhà này.

"Về rồi sao?" Cả gương mặt mẹ Hạ đều tràn đầy nét cười nói với Hạ Nghiêu.

Sau khi Hạ Nghiêu lên tiếng chào hỏi hết các cô các bác trong nhà, cậu gật đầu với mẹ mình.

"Các cô các bác biết con thi đậu đại cậu, vô cùng vui mừng, cho nên đến đây chúc mừng con."

Hạ Nghiêu nghe thấy mẹ mình nói vậy, vội vàng hướng về phía các cô các bác bày tỏ sự cảm ơn.

"Lệ Xuân, buổi tối bà đừng nấu cơm nữa, mấy người bọn tôi đặt một bàn ở Hương Mãn Viên rồi, buổi tối chúng ta đến đó ăn cơm."

"Sao lại như vậy được." Mẹ Hạ vội vàng từ chối.

"Này có gì đâu, đều là hàng xóm cả mà, bà xem Hạ Nghiêu không dễ dàng gì mới đạt được thành tích tốt như vậy, sao lại không chúc mừng một bữa chứ? Đi, đi thôi, Nghiêu Nghiêu, đi lấy chìa khóa cửa đi, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn."

Hạ Nghiêu nhìn thấy mấy cô mấy bác nhiệt tình như vậy, cũng không muốn trực tiếp ý tốt của bọn họ, vì vậy nói với mẹ mình: "Mẹ, vậy thì đi thôi."

Mẹ Hạ đã bị bọn họ kéo ra ngoài cửa, Hạ Nghiêu cười cười, đi ở phía sau khóa cửa.

Hai tháng nghỉ hè trôi qua rất nhanh, sau khi Hạ Nghiêu kết toán tiền lương, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cậu đem số tiền này về nhà, đặt vào trong tay mẹ mình nói: "Mẹ, sau này có con, mẹ không cần phải cực khổ bản thân nữa có biết không? Nếu như có hôm nào con lén về nhà mà thấy mẹ tằng tiện, vậy con ở bên ngoài cũng sẽ sống giống như mẹ vậy."

"Con cái đứa bé này." Mẹ Hạ lại đem tiền nhét lại vào tay Hạ Nghiêu nói: "Tiền này con giữ lại đi, đến lúc muốn cái gì thì cầm đi mua, học phí của con không cần lo lắng, đến trường đại học chỉ cần học hành chăm chỉ, không được đi làm thêm kiếm tiền biết chưa?"

Hạ Nghiêu nghĩ thầm đây là không thể nào, nhưng mà vì để mẹ mình yên tâm, vẫn là nói lời cam đoan với bà.

Trước hai ngày báo danh đại học Hạ Nghiêu cố ý dẫn mẹ mình đến bệnh viện khám tổng quát, lúc đầu mẹ Hạ sống chết cũng không đồng ý, nhưng mà không lay chuyển được Hạ Nghiêu.

Kết quả kiểm tra cho thấy cả người mẹ Hạ đều bình thường, Hạ Nghiêu lúc này mới yên tâm.

Tuy rằng lúc mẹ Hạ phát ung thư vào đời trước Hạ Nghiêu đã đi làm được mấy năm, thế nhưng Hạ Nghiêu vẫn không yên tâm, cậu muốn mỗi năm đều dẫn mẹ mình đi kiểm tra toàn thân. Hơn nữa sau khi vào đại học, cậu càng phải cố gắng kiếm tiền, như vậy sau này lúc mẹ bị bệnh, cậu mới có thể không thúc thủ vô sách*.

**Thúc thủ vô sách: bó tay không có cách nào*

Chu Độ báo danh sớm hơn hai ngày so với Hạ Nghiêu, cái hôm Hạ Nghiêu đến thành phố B, mẹ Hạ kìm không được nắm lấy tay cậu dặn dò thật lâu trước nhà ga, đây là lần đầu tiên mẹ Hạ để cho Hạ Nghiêu rời khỏi bên cạnh mình, trong lòng nói không được có bao nhiêu khó chịu.

"Mẹ, đợi con đến thành phố B rồi sẽ gọi điện cho mẹ." Trước khi đi, Hạ Nghiêu lấy số tiền mà mình kiếm được trong suốt kỳ nghỉ hè mua cho mẹ một cái điện thoại.

Thông báo của nhà ga đọc số xe của Hạ Nghiêu, mẹ Hạ một bên lau nước mắt, một bên giục Hạ Nghiêu mau đi thôi.

Hạ Nghiêu cầm lấy vé xe, cứ đi một bước lại quay đầu nhìn ba lần cho đến khi vào đến cổng soát vé.

Lúc xe khách đường dài đến được thành phố B, Hạ Nghiêu bị cơn say xe làm cho cả người đều quay cuồng, khó chịu muốn ói.

Chu Độ ăn mặc thời thượng, đeo thêm cặp kính mát, chẳng ăn nhập gì với bầu không khí lộn xộn ở nhà xe.

Lúc Hạ Nghiêu kéo va-li từ cổng nhà ga bước ra, Chu Độ vừa liếc liền nhìn thấy cậu. Hắn vội vàng chạy lên cầm lấy va-li trong tay Hạ Nghiêu.

Sắc mặt Hạ Nghiêu trắng bệch, Chu Độ đau lòng nói: "Đã nói là để anh đặt vé máy bay trước cho em mà, sao rồi, rất khó chịu sao?"

Hạ Nghiêu lắc đầu không muốn nói chuyện, Chu Độ nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, vốn muốn trực tiếp gọi chiếc taxi đưa cậu về khách sạn, bây giờ chỉ có thể tìm một nơi để cậu ấy nghỉ ngơi trước đã.

Ở gần trạm xe vừa hay có một tiệm KFC, Chu Độ mua cho Hạ Nghiêu một ly cà phê đá, để cậu ổn lại.

Đợi cơn say xe của Hạ Nghiêu qua đi, hắn lúc này mới dẫn cậu về khách sạn.

Dạ dày Hạ Nghiêu không ổn, đến khách sạn tắm rửa xong liền ngủ luôn, Chu Độ thấy dáng vẻ này của cậu, cũng không tiện đánh thức cậu, chỉ có thể nằm xuống bên cạnh cậu.

Gần 10 giờ tối, Hạ Nghiêu lúc này mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Sau khi ngủ được một giấc cuối cùng cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Chu Độ đang ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu, đầu tựa bên cạnh vai cậu, hơi thở ấm áp nhịp nhàng phả vào trên tai Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu kìm không được nghiêng đầu sang chỗ khác, Chu Độ bị cậu đánh thức mất tiêu.

"Em tỉnh rồi? Có đói không?" Thanh âm Chu Độ mới tỉnh giấc mang theo chút khàn khàn, Hạ Nghiêu xoay người nhìn chằm chằm gương mặt Chu Độ một hồi, sau đó đưa tay lên sờ sờ.

"Anh cũng chưa ăn cơm hả?"

"Ừ," Chu Độ nắm lấy bàn tay Hạ Nghiêu để bên miệng hôn một cái nói: "Ra ngoài ăn cơm không?"

Hạ Nghiêu gật đầu, hai người sửa soạn một chút rồi đi ra ngoài.

Thành phố B với tư cách là một thành phố lớn, 10 giờ chính là lúc cuộc sống về đêm của nó mới vừa bắt đầu. Lúc này ở một thành phố xa lạ, cố kỵ trong lòng Hạ Nghiêu cũng vơi đi ít nhiều, lúc ngón tay Chu Độ như có như không chạm vào lòng bàn tay cậu, cậu lấy hết dũng khí nhẹ nhàng nắm chặt lấy nó.

Chu Độ ngạc nhiên quay đầu nhìn Hạ Nghiêu, sau đó nắm ngược lại tay Hạ Nghiêu càng chặt hơn, hai người cứ như vậy bước đi trên con đường xa lạ, giống như những đôi tình nhân bình thường, nắm chặt lấy tay nhau theo ánh đèn đường từng bước bước về phía trước.

Sau khi chính thức nhập học, Hạ Nghiêu mới nhận ra khoảng cách giữa trường mình và trường Chu Độ có bao nhiêu xa. Cứ như một người ở đầu bên này thành phố, người còn lại thì ở tận đầu bên kia.

Chương trình học năm nhất khá nhiều, Chu Độ ngoài cuối tuần cố định đến tìm Hạ Nghiêu, bình thường lúc không có tiết cũng sẽ nhích ra chút thời gian đi tìm cậu.

Trong lòng Hạ Nghiêu vẫn luôn cảm thấy vô cùng áy náy, vì vậy cũng có khi bản thân có thời gian rảnh, cậu cũng sẽ đến trường Chu Độ tìm hắn.

Mỗi khi đến lúc này, Chu Độ sẽ luôn tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Nhập học chưa bao lâu thì đến sinh nhật Hạ Nghiêu, hôm đó Chu Độ đặc biệt cúp luôn giờ tự học buổi tối, từ đầu bên này của thành phố tìm đến trường học của Hạ Nghiêu để chuẩn bị trải qua sinh nhật cùng với cậu.

Vì để tạo cho Hạ Nghiêu một bất ngờ, hắn cố ý không nói trước với Hạ Nghiêu, mà lén lút đặt một bàn ở nhà hàng gần trường Hạ Nghiêu, sau đó ngồi ở trong gian phòng gọi điện thoại cho Hạ Nghiêu.

Thế nhưng lại bị Hạ Nghiêu cúp hết tất cả các cuộc gọi, Chu Độ cho rằng Hạ Nghiêu vẫn còn đang ở trên lớp, vì vậy đợi thêm một lúc, hắn đi đến phía dưới khu ký túc xá của Hạ Nghiêu.

Đợi đến 9 giờ rưỡi, hắn nghĩ chắc có lẽ là tan học rồi, vì vậy lại gọi cho Hạ Nghiêu một cuộc nữa.

Cuộc gọi này được Hạ Nghiêu bắt máy, nhưng mà Chu Độ lại nghe thấy ngữ khí của cậu tựa hồ có chút uể oải.

"Làm sao vậy? Anh gọi mấy cuộc cũng không nghe, mới tan học hả?"

Hạ Nghiêu nghe thấy Chu Độ nói như vậy, xốc lại tinh thần nói: "Ừ… không sai biệt lắm, còn anh? Về phòng ngủ chưa?"

Chu Độ muốn cho Hạ Nghiêu một bất ngờ, vì vậy mở miệng trả lời lại: "Rồi, đang ở phòng ngủ nè, còn em, về phòng ngủ chưa?"

"Em đến dưới phòng ký túc xá rồi." Hạ Nghiêu dừng lại một chút rồi nói.

Chu Độ quét một vòng xung quanh ký túc xá của Hạ Nghiêu, sau đó hỏi: "Em đến dưới ký túc xá rồi?"

"Ừm." Hạ Nghiêu tiếp tục trả lời: "Em lên lầu rồi, không nói nữa, anh nghỉ ngơi sớm đi."

Sắc mặt Chu Độ nhất thời trầm xuống, hắn vẫn đứng dưới ký túc xá của Hạ Nghiêu, nếu như Hạ Nghiêu thật sự về đến phòng ngủ rồi, vậy thì đương nhiên hắn sẽ biết chứ.

Hắn dường như không tin, chạy lên phòng ngủ của Hạ Nghiêu.

Gõ cửa phòng ngủ của Hạ Nghiêu, một tên bạn cùng của Hạ Nghiêu đang ở bên phòng chơi game, còn một tên đang cầm cuốn sách dựa vào trên giường xem.

Chu Độ nhìn một lượt bên trong phòng ngủ, hỏi bạn cùng phòng của Hạ Nghiêu: "Hạ Nghiêu đâu?"

"Hả?" Cái tên đang chơi trò chơi tháo tai nghe ở trên tai xuống, cậu ra quay đầu nhìn về phía giường của Hạ Nghiêu, "Không biết, vẫn chưa về, dạo gần đó cậu ấy về rất muộn."

Chu Độ nắm chặt tay nắm cửa, hắn không biết vì sao Hạ Nghiêu lại muốn gạt hắn. Điện thoạt đặt trong túi áo rung nhẹ lên, Chu Độ cầm lên xem, phát hiện là tin nhắn mà Hạ Nghiêu gửi qua ————

"Em đã về phòng rồi, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon."

Chu Độ đứng ở cửa phòng ngủ của Hạ Nghiêu, nhìn chằm chằm mẩu tin nhắn thật lâu.

49. Chương 49

Chu Độ siết chặt chiếc điện thoại trong tay, hắn hít sâu một hơi, sau đó bấm vào số điện thoại của Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu lúc này vừa đến cổng trường, cậu nhìn màn hình hiện cuộc gọi đến, chân mày hơi nhíu lại, nhưng vẫn bấm vào nút trả lời.

"Anh ở cửa phòng ngủ của em." Giọng nói của Chu Độ không mang theo chút ấm áp nào.

Cả người Hạ Nghiêu run lên.

Đợi đến lúc Hạ Nghiêu chạy đến dưới khu ký túc xá của mình, vừa nhìn liền thấy được Chu Độ đang đứng dưới lầu. Hắn đang đứng trước bảng thông báo ở trước khu ký túc xá, hai tay nhét túi quần, mặt không cảm xúc nhìn Hạ Nghiêu đang từ đằng xa bước tới.

Hạ Nghiêu đi đến bên cạnh Chu Độ, xoắn xít một hồi lâu mới mở miệng hỏi hắn: "Tại sao trễ thế này anh còn đến trường em?"

Lửa giận trong lòng Chu Độ đang đốt hắn đến sắp mất đi lý trí, thế nhưng nhớ tới tờ kiểm điểm hắn viết cho Hạ Nghiêu, hắn nuốt lại những lời nói gây tổn thương sắp tuôn ra khỏi miệng.

"Hôm nay là sinh nhật em." Hắn chậm rãi mở miệng nói.

Hạ Nghiêu sửng sốt, lúc này mới chợt nhận ra.

"Chu Độ." Hạ Nghiêu lập tức luống cuống, sinh viên xung quanh đi qua đi lại hiếu kỳ quan sát Chu Độ và Hạ Nghiêu.

"Em…" Hạ Nghiêu mấp máy môi, cậu không ngờ tới mình về trễ vậy mà lại bị Chu Độ bắt ngay tại trận, thế nhưng chỗ này lại không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện, cậu chỉ có thể thấp giọng nói với Chu Độ: "Sau này chúng mình nói chuyện qua tin nhắn đi."

Chu Độ đang tức giận, hắn cúp tiết buổi tối, vô cùng vui vẻ chạy từ đầu bên này thành phố đến trường học Hạ Nghiêu, muốn cho cậu ấy một món quà sinh nhật bất ngờ. Hắn biết bản thân mình phải lý trí, tin tưởng Hạ Nghiêu. Thế nhưng trong lòng hắn vẫn muốn một lời giải thích từ Hạ Nghiêu, vậy mà Hạ Nghiêu lại nói sau này nói tiếp.

"Được." Chu Độ cắn răng phun ra một chữ, sau đó chẳng thèm quay đầu lại rời khỏi trường học của Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu nhìn bóng lưng của Chu độ, cậu bận rộn cả một buổi tối, kỳ thực đã rất mệt rồi. Cậu chẳng hề muốn giấu diếm Chu Độ việc mình ra ngoài làm thêm, chỉ là cậu vẫn chưa tìm được cơ hội để nói với hắn, nhưng mà nhìn thấy bóng lưng cô độc rời đi của Chu độ, Hạ Nghiêu do dự một hồi, vẫn là bất chấp đuổi theo hắn.

Cậu không muốn giữa mình và Chu Độ có thêm bất kỳ hiểu lầm nào nữa, một chút cũng không muốn.

Sau khi Hạ Nghiêu đuổi kịp Chu Độ, cậu đụng đụng cánh tay hắn, nhỏ giọng hỏi: "Chu Độ anh giận hả?"

Chu Độ mặt không cảm xúc nói: "Anh giận cái gì chứ.

Hạ Nghiêu gật đầu bày tỏ: "Vậy chắc là giận rồi."

Chu Độ vốn đang tức giận, nghe Hạ Nghiêu nói vậy càng giận hơn nữa. Hắn nhanh bước chân, nhanh chóng bước ra khỏi cổng trường. Hạ Nghiêu thì vẫn một mực đi theo phía sau hắn.

Hai người cùng nhau đi đến cổng trường, lúc này đã sắp 10 giờ rồi, còn một tiếng nữa là cửa ký túc xã sẽ đóng, mà Chu Độ lúc này cho dù có muốn về, phỏng chừng cũng chẳng chui vô được phòng ngủ.

Thế nhưng hắn lại cố chấp đi về phía trạm xe buýt, may mắn lúc này ở bên ngoài trường đã chẳng còn bao nhiêu sinh viên.

Hạ Nghiêu đột nhiên đưa tay bắt lấy cánh tay của Chu Độ, nói với hắn: "Đã trễ thế này rồi anh còn muốn về hả?"

Chu Độ để mặt cho cậu nắm lấy cánh tay hắn, nghiêng đầu sang một bên, chính là không nhìn Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu nhẹ giọng dịu dàng nói với Chu Độ: "Nếu không thì tối này bọn mình thuê một phòng gần đây, sáng mai anh hẵng về?"

Chu Độ bị hai chữ "bọn mình" lấy lòng, lúc này mới quay đầu nhìn mặt Hạ Nghiêu nói: "Tùy em."

Hạ Nghiêu biết như này chính là bày tỏ anh đồng ý rồi, vì vậy dẫn hắn đến một nhà nghỉ nhỏ ở gần trường học.

Sau khi đặt phòng xong, Hạ Nghiêu tắm đại một cái rồi nằm lên giường. Cậu cố gắng chống hai mí mắt để bản thân không ngủ mất, chờ sau khi Chu Độ tắm xong ra ngoài, cậu mới ngồi lên nhìn Chu Độ nói: "Em tìm được việc làm thêm ở trong thành phố."

Chu Độ dừng lại, hắn ngồi xuống bên cạnh Hạ Nghiêu, ngẩng đầu lên nhìn cậu một hồi nói: "Sao em không nói với anh?"

"Cái gì?"

"Nếu cuộc sống em có bất kỳ khó khăn nào, em đều có thể nói với anh." Vẻ mặt Chu Độ nghiêm túc, Hạ Nghiêu cũng nghiêm túc nói với Chu Độ: "Chu Độ, nhà anh thật sự khá hơn nhà em rất nhiều, nhưng mà em không thể cứ dựa dẫm mãi vào anh được, em…"

"Sao lại không dựa dẫm mãi vào anh?" Chu Độ không vui.

Hạ Nghiêu trầm mặc một hồi, sau đó nói Chu Độ: "Em nói cho anh nghe, em dựa vào không phải anh, mà là bố mẹ của anh."

"Bố mẹ làm gì có nghĩa vụ này." Hạ Nghiêu đối mắt với Chu Độ.

Chu Độ sửng sốt một chút, giờ mới hiểu được ý của Hạ Nghiêu. Đúng vậy, bây giờ hắn làm gì có năng lực để Hạ Nghiêu có thể yên tâm mà dựa dẫm vào mình.

"Anh hiểu rồi." Tâm trạng Chu Độ có chút suy sụp.

Hạ Nghiêu nhìn thấy bộ dạng này của hắn, kìm không được ôm lấy thắt lưng hắn, cằm tựa lên vai hắn, tiến gần đến bên tai hắn nói: "Chu Độ, chúng ta đã không còn là con nít nữa, bọn mình phải nhanh chóng trở nên độc lập."

Vào khoảnh khắc Hạ Nghiêu ôm lấy hắn, Chu Độ cũng đưa tay ra ôm lấy cậu vào trong lồng ngực. Hắn nghe thấy Hạ Nghiêu nói như vậy, lúc này mới nhận ra quả nhiên suy nghĩ của mình quá đơn giản rồi.

Hắn chỉ muốn ở cùng một chỗ với Hạ Nghiêu, thế nhưng từ trước đến giờ lại chẳng bao giờ nghĩ đến, cuộc sống sau này phải trải qua như thế nào.

"Anh hiểu rồi." Chu Độ thấp giọng nói với Hạ Nghiêu: "Hạ Nghiêu, anh sẽ trở thành một người bạn trai có trách nhiệm, em đợi anh."

Hạ Nghiêu nhắm mắt lại nở nụ cười, lại gần bên tai Chu Độ hôn một cái: "Vậy tụi mình ngủ thôi."

Chu Độ lập tức vui vẻ, hắn vội vàng đè Hạ Nghiêu xuống giường, đưa tay chuẩn bị cởi quần cậu.

Hạ Nghiêu sống chết nắm chặt lưng quần nói với Chu Độ: "Em nói ngủ không phải là ý này!"

Chu Độ dừng động tác, vô cùng ủy khuất nhìn Hạ Nghiêu nói: "Lúc nãy em mới nói bọn mình không phải con nít nữa." Bàn tay hắn chui vào trong bộ quần áo mỏng manh của Hạ Nghiêu, chậm rãi bò lên trên.

Gương mặt Hạ Nghiêu bắt đầu nóng lên, cậu bắt lấy bàn tay không an phận của Chu Độ: "Hôm nay em mệt lắm, lần sau có được không?"

Chu Độ nhìn thấy sắc mặt Hạ Nghiêu quả thật không ổn lắm, hắn tuy rằng đã bứt rứt không chịu được, thế nhưng lại rút tay ra khỏi quần áo của Hạ Nghiêu, sau đó nằm xuống bên cạnh, ôm chặt lấy thắt lưng Hạ Nghiêu nói: "Ngủ!"

Hạ Nghiêu mím môi cười cười, hôn một cái bên khóe miệng Chu Độ, sau đó nhắm mắt lại.

Chu Độ tắt đèn trong phòng, trong bóng tối tiến đến bên tai Hạ Nghiêu thấp giọng lẩm bẩm một câu: "Chỉ biết chọc anh."

Hai người cứ như vậy mà ôm nhau ngủ một đêm.

Sáng hôm sau Hạ Nghiêu không có tiết, đợi đến lúc cậu tỉnh lại mới phát hiện, Chu Độ vẫn ôm lấy cậu trong lồng ngực.

Hạ Nghiêu giật mình, vội vàng gọi Chu Độ dậy nói: "Mau dậy thôi, anh không cần phải về trường đi học

hả?"

Chu Độ lúc này mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, hắn cầm lấy điện thoại để bên giường nhìn nhìn, ngáp một cái nói: "Lỡ mất tiết đầu buổi sáng rồi."

Hạ Nghiêu sốt ruột: "Vậy phải làm sao?"

"Không sao, dù sao cũng đã cúp tiết rồi, cúp một tiết với cúp hai tiết cũng chẳng khác gì nhau."

Hạ Nghiêu nghe hắn nói vậy, trừng mắt nhìn hắn: "Tối qua anh cũng cúp hả?"

Chu Độ thành thật gật đầu.

Hạ Nghiêu càng thêm áy náy, Chu Độ cúp tiết đến mừng sinh nhật cậu, vậy mà cậu lại…

"Xin lỗi anh." Hạ Nghiêu càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi với Chu Độ.

Chu Độ nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn mang theo áy náy của Hạ Nghiêu, vì vậy tiến đến trước mặt cậu nói: "Em hôn anh một cái anh liền tha thứ cho em."

Hạ Nghiêu không nói lời nào hôn một cái lên môi hắn.

Chu Độ sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, đè Hạ Nghiêu xuống giường.

"Ưm ưm ưm" Hạ Nghiêu sống chết vỗ vỗ bả vai Chu Độ nói: "Chưa có đánh răng."

"Anh không ngại."

Hai tên người lớn sáng sớm ở trong căn phòng nhỏ của nhà nghỉ tiến hành một buổi sáng vận động hài hòa.

Lúc Hạ Nghiêu đi trả phòng trên gương mặt còn vương lại chút đỏ, còn trên gương mặt tên nào đó vô cùng thỏa mãn dắt Hạ Nghiêu đi ra ngoài.

Hạ Nghiêu ngọ ngoạy một chút, lại bị Chu Độ nắm chặt hơn.

Bà chủ nhà nghỉ nhìn thấy chuyện lạ lại làm như chẳng lạ, tiếp tục cắn hạt dưa xem tiếp bộ phim truyền hình.

Lúc này vừa vặn là thời gian lên lớp, trạm xe buýt trước cổng trường chỉ mỗi hai người Chu Độ và Hạ Nghiêu.

Trường học Hạ Nghiêu được xem như thuộc vùng ngoại ô, trạm xe buýt đặt cạnh một cái cây to. Lúc này đã sắp 10 giờ rồi, trạm xe buýt dưới tán cây có chút mát mẻ khác thường.

Tâm tình Chu Độ tốt vô cùng, hắn một mực nắm lấy bàn tay Hạ Nghiêu không buông.

"Đủ rồi, em phải về trường rồi." Hạ Nghiêu muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay của Chu Độ.

Chu Độ lại chơi xấu nói: "Được thôi, em hôn anh cái nữa anh cho em về."

"Chu Độ không cho phép anh như này." Hạ Nghiêu đỏ cả hai vành tai, cậu dùng sức rút tay mình ra khỏi bàn tay Chu Độ.

"Em đi trước đây." Hạ Nghiêu lùi về phía sau một bước đối mặt với Chu Độ.

Chu Độ nhìn thấy cậu lùi về phía sau, vì vậy liền bước lên phía trước một bước.

Hạ Nghiêu bị hành vi này của hắn chọc cười, cậu nhìn hai bên không có ai, vì vậy nhanh chóng hôn một cái lên môi hắn rồi chuẩn bị rời đi, thế nhưng lại bị Chu Độ nắm lấy cánh tay kéo đến bên cạnh hắn hung hăng gặm một hồi mới để cậu trở về.

Hai người lúc này như đang được nhúng vào trong mật ong, ngọt ngào nhìn nhau. Lưu luyến không rời, ai cũng không muốn rời đi. Tiếc rằng chiếc xe buýt sát phong cảnh xuất hiện trước bến.

"Mau đi đi." Hạ Nghiêu phất phất tay với hắn, Chu Độ lúc này mới bắt đắc dĩ lên xe.

Hạ Nghiêu nhìn chiếc buýt cho đến khi không còn thấy bóng dáng nữa, lúc này mới quay người trở về trường học.

Mà phía kia con đường lúc này đang đậu một chiếc BMW màu đen, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi ngồi bên trong. Ông ta mặt một bộ âu phục vừa vặn, mím môi không nói một lời xuyên qua cửa sổ xe đang được mở nửa, thu hết tất cả những gì đã xảy ra ở trạm xe buýt đối diện vào đáy mắt.

Quan sát thật kỹ diện mạo người đàn ông này mới phát hiện, gương mặt của ông ta có bảy tám phần tương tự với Hạ Nghiêu.

Tài xế lái xe cận thẩn xuyên qua kính chiếu hậu quan sát người đàn ông ngồi ở ghế sau, đắn đo mở miệng nói: "Triệu tổng, chúng ta, có vào trường không?"

Gương mặt Triệu Văn Hoa chẳng có bất kỳ cảm xúc nào, ông ta trầm mặc chẳng hề lên tiếng. Tài xế chỉ có thể thức thời ngậm miệng lại, qua một hồi lâu mới nghe thấy Triệu Văn Hoa trầm giọng mở miệng nói: "Về nhà."

Tài xế lái xe lúc này mới khởi động lại xe, vững vàng cho xe chạy lên đường cái.

Triệu Văn Hoa nghiêng đầu sang một bên, trong mắt dần hiện ra một tia chán ghét. Con trái hắn, lại bị Hạ Lệ Xuân nuôi thành cái đức hạnh này.

Đây là điều mà ông ta tuyệt đối không thể tha thứ.

50. Chương 50

Từ sau khoảnh khắc chia tay hôm đó, thời gian Chu Độ đến thăm Hạ Nghiêu đã trở nên ít hơn rất nhiều so với trước đây. Bình thường thì không thể nào ngày nào cũng đến, thế nhưng trong một tuần ít nhất cũng phải đến hai ba lần, còn chưa bao gồm cuối tuần. Thế nhưng khoảng thời gian này, Chu Độ chẳng biết là do bài vở bận rộn hay là do nguyên nhân nào khác, có đôi khi thâm chí hai tuần rồi mới đến thăm Hạ Nghiêu một lần.

Hạ Nghiêu cảm thấy như vậy trái lại làm cho cậu cảm thấy thoải mái hơn một chút, gần đây cậu làm đến hai công việc làm thêm, đều là gia sư. Một công việc là dạy thêm tiếng Anh cho một đứa nam sinh lớp 10 vào cuối tuần, còn công việc còn lại là dạy tiếng anh cho một bé gái lớp ba vào mỗi tối từ 6 giờ đến 8 giờ.

Hai công việc đều là lãnh lương theo giờ, như vậy thì học phí học kỳ sau, Hạ Nghiêu có thể tự mình trả rồi, nói không chừng ngay cả tiền sinh hoạt cũng có thể tự giải quyết.

Do bận bù đầu bù cổ như vậy, cậu chậm rãi vứt Chu Độ ra sau đầu. Mãi cho đến một tối nọ, cậu mới từ nhà bé gái mà cậu nhận dạy thêm bước ra, vừa hay nhận được điện thoại của Chu Độ gọi đến.

"Có phải là em quên mất tiêu mình còn có một tên bạn trai không?" Ngữ khí Chu Độ có chút không vui.

Hạ Nghiêu cười khẽ một tiếng, trấn an người bên kia điện thoại: "Thật xin lỗi, gần đây bận quá, tuần này em có một ngày nghỉ, đi tìm anh có được không?"

Chu Độ dừng lại một chút rồi nói: "Không được, em không dễ dàng mới có được một ngày nghỉ, ở lại trường đi đừng chạy đến chỗ anh."

"Sao vậy? Anh không vui hả?"

"Không có." Chu Độ có chút không được tự nhiên nói: "Cuối tuần anh có chút việc, đợi tuần sau anh qua tìm em."

Hạ Nghiêu cho rằng chắc hắn bận bài vở, vì vậy trả lời: "Được rồi, vậy giờ em lên xe buýt đã, về đến phòng ngủ em gửi tin nhắn cho anh."

"Đợi chút." Chu Độ cho rằng Hạ Nghiêu định cúp điện thoại, hắn quay điện thoại hôn chụt một cái, hài lòng nói: "Được rồi, hôn anh một cái đi rồi cúp."

Hạ Nghiêu bất đắc dĩ nở nụ cười, cũng học theo Chu Độ, hôn một cái lên điện thoại, lúc này mới cúp.

Cậu còn chưa đi đến trạm xe buýt, một chiếc BMW màu đen chậm rãi dừng lại bên cạnh.

Hạ Nghiêu dường như cảm giác được, nghiêng đầu qua nhìn chiếc xe bên cạnh.

Cửa sổ xe lúc này chậm rãi hạ xuống, một gương mặt làm cho Hạ Nghiêu vừa cảm thấy xa lạ vừa cảm thấy quen thuộc xuất hiện ở trước mắt.

Trong một gian phòng ở một quán trà kiểu Nhật, Hạ Nghiêu mặt không cảm xúc ngồi đối diện người đàn ông. Căn phòng không lớn lắm phảng phất mùi đàn hương càng làm cho nó thêm phần ngột ngạt, ly trà trước mặt Hạ Nghiêu đang phả ra làn khói trắng nhàn nhạt, hòa lẫn với mùi hương của trà nhẹ nhàng lướt qua sống mũi.

Triệu Văn Hoa nâng chung trà trước mặt lên, đảo nhẹ, sau đó nhấp một ngụm.

"Tôi nghĩ cậu nên biết thân phận của tôi." Ông ta chậm rãi đặt ly trà xuống chiếc bàn ngắn trước mặt.

Hạ Nghiêu chẳng có chút cảm xúc nào nhìn ông ta, nói: "Thân phận của ông? Tôi nên biết thân phận gì của ông?"

Da dẻ Triệu Văn Hoa được chăm sóc rất tốt, nếu không nhìn kỹ thì chẳng thể nào phát hiện ra trên mặt ông ta có nếp nhăn. Ông ta dường như chẳng hề thích cười, nếp nhăn hai bên cánh mũi rất nhạt. Thế nhưng sau khi nghe xong câu hỏi hỏi ngược lại của Hạ Nghiêu, ông ta lại như có như không cong khóe miệng lên.

"Trên phương diện huyết thống mà nói, tôi là bố cậu."

Bàn tay Hạ Nghiêu siết chặt thành quả đấm.

“Đương nhiên, trên phương diện pháp luật mà nói, tôi cũng là bố của cậu.”

“Bố?” Hạ Nghiêu trào phúng nhìn ông ta.

Sắc mặt Triệu Văn Hoa chẳng có chút biến hóa nào, “Đương nhiên, cậu cũng có thể không thừa nhận. Nhưng mà chẳng có ai có thể thay đổi sự thật này, không phải sao?” Ông ta nâng ấm trà bên cạnh lên, châm cho Hạ Nghiêu một ly nữa.

Tức giận trên mặt Hạ Nghiêu chợt lóe lên, cậu cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại, sau đó đứng lên mang theo một tia mỉa mai nói với Triệu Văn Hoa: “Thật ngại quá, ông muốn tìm ai làm con trai cũng được, còn tôi thì không có cái hứng thú này đâu. Thêm nữa, hi vọng từ giờ trở về sau ông không cần đến tìm tôi nữa, bao gồm cả bà vợ của ông nữa.”

Nói xong câu này, Hạ Nghiêu cầm lấy cái ba lô bên cạnh chuẩn bị rời đi.

Ngay khi Hạ Nghiêu chuẩn bị đẩy cánh cửa gỗ ra, Triệu Văn Hoa ở đằng sau cậu lại mở miệng.

“Mẹ cậu có biết cậu ở bên đường hôn môi một thằng con trai không?”

Cả người Hạ Nghiêu run lên, sắc mặt trắng bệch, tức giận xoay người trừng mắt với Triệu Văn Hoa.

Một chút ý cười như có như không ở bên khóe môi Triệu Văn Hoa cuối cùng cũng biến mất, ánh mắt ông ta chẳng có chút ấm áp nào nhìn Hạ Nghiêu, nói: “Tốt nhất là cậu không nên có bất kỳ quan hệ nào với thằng kia.”

Ngón tay siết lấy quai đeo ba lô của Hạ Nghiêu trắng bệch, cậu hít sâu một hơi, sau đó kéo cánh cửa bước ra ngoài.

Hạ Nghiêu hồn bay phách lạc về tới phòng ngủ, cậu nghĩ không ra, vì sao Triệu Văn Hoa lại biết quan hệ của mình với Chu Độ.

Vừa nghĩ tới những lời mà mẹ nói với cậu ở kiếp trước sau khi phát hiện ra cậu thích con trai, nỗi đau trong lòng Hạ Nghiêu lại quặn lên.

Tuyệt đối không được để mẹ biết.

Đây là suy nghĩ duy nhất bây giờ của Hạ Nghiêu, cậu không muốn lại trở thành người dưng nước lã với mẹ ở đời này.

Điện thoại rung lên mấy tin nhắn Chu Độ gửi qua, Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm mấy mẩu tin thật lâu, lúc

này mới chật vật trả lời lại một câu —-

“Hôm nay em mệt quá, chuẩn bị ngủ rồi, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.”

Hai ngày nay tâm trạng Hạ Nghiêu vẫn có chút không yên, cậu biết mình không thể giấu mẹ cả đời được, thế nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Cậu không biết đời trước mẹ mình rốt cuộc mắc phải bệnh gì mà qua đời, cậu sợ nếu như sau khi mẹ biết được việc cậu ở cùng một chỗ với Chu Độ, sẽ gây ảnh hưởng đến sức khỏe của bà.

Nếu như giống với đời trước, bà bắt cậu với Chu Độ chia tay, hiện tại cậu chẳng có cách nào đảm bảo rằng bản thân mình sẽ quyết định như thế nào.

Cậu không muốn mất đi Chu Độ, thế nhưng cậu lại càng sợ mình sẽ mất đi mẹ.

Tháng chín cứ lặng lẽ như vậy mà trôi qua, đầu tháng mười, chính là quốc khánh. Sáng sớm hôm đó Chu Độ gọi điện thoại cho Hạ Nghiêu, vì hắn đã đặt vé xong, muốn cùng cậu trở về nhà.

Thế nhưng điều làm hắn không ngờ nhất chính là, Hạ Nghiêu lại từ chối.

“Em, muốn về trễ hai ngày.” Đầu lưỡi Hạ Nghiêu có chút khô, “Cho nên anh về trước đi.”

“Trễ hai ngày, tại sao? Làm thêm hả?”

Hạ Nghiêu “ừ” một tiếng, do dự không biết lên tiếng giải thích với Chu Độ như thế nào. Không ngờ Chu Độ vậy mà lại nói: “Vậy thôi, nhưng mà em tự về phải cận thẩn đó, về tới nhà nhớ gọi điện thoại cho anh có biết chưa?”

Hạ Nghiêu vô cùng kinh ngạc, cậu vốn cho là Chu Độ còn muốn bắt cậu về cùng với hắn.

“Haizz, cũng đã lâu lắm rồi anh chẳng gặp em.” Chu Độ thở dài, “Ngày mai anh đi rồi, em có đến tiễn anh không?”

“Em…” Hạ Nghiêu không biết mình nên trả lời như thế nào.

“Được rồi, được rồi, anh biết em bận. Vậy chiều nay anh đến tìm em, buổi chiều em có rảnh không?”

“Chu Độ, em…” Lần này Hạ Nghiêu quả thật không phải kiếm cớ, buổi chiều cậu có lớp, tối còn phải dạy thêm cho cô nhóc kia.

Chu Độ ở đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, ngay lúc mà Hạ Nghiêu cho rằng Chu Độ đang tức giận, hắn vậy mà lại điềm tĩnh nói với Hạ Nghiêu: "Được rồi, vậy trở về thành phố H chúng ta gặp nhau."

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Hạ Nghiêu có chút ủ rũ. Cậu hiện tại bị vây trong một trạng thái vừa áy náy vừa sợ hãi.

Thế nhưng điều làm cậu không ngờ tới chính là, buổi chiều hôm đó, Triệu Văn Hoa lại đến trường học của cậu.

Hạ Nghiêu nhìn thấy bóng dáng của con người kia trong lòng đã tràn đầy chán ghét, cậu rất muốn giờ vờ mình không nhìn thấy người kia, thế nhưng tài xế lái xe lại cung kính đứng bên cạnh Hạ Nghiêu, nhỏ giọng nói với cậu cái gì đó.

Những sinh viên xung quanh bắt đầu hướng ánh mắt về phía Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu siết chặt tay thành đấm, rốt cuộc vẫn là theo người kia lên xe.

"Quốc khánh có tính về nhà không?" Triệu Văn Hoa ngồi ở phía sau xe, bộ dạng nhàn nhã hỏi Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu cúi đầu xuống, không muốn nói chuyện với ông ta.

"Trong lòng cậu chắn chắc rất là hận tôi." Triệu Văn Hoa nghiêng đầu sang quan sát Hạ Nghiêu, cậu rũ hai mi mắt, vô cùng giống ông ta thời niên thiếu. Chỗ sâu nhất trong lòng ông ta cuối cùng cũng sinh ra một chút tình thương xa lạ của một người cha.

Triệu Văn Hoa thở dài, "Tôi làm đều vì muốn tốt cho cậu thôi, cậu bây giờ tuổi vẫn còn nhỏ, vẫn chưa biết phân biệt đúng sai, tôi chỉ không muốn cậu bước lên một con đường sai lệch."

Hạ Nghiêu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Triệu Văn Hoa, khóe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc: "Nếu con đường của tôi là sai, vậy thì nó phải sai từ mười mấy năm trước rồi cơ."

Triệu Văn Hoa nghe thấy Hạ Nghiêu nói vậy, không khỏi cau mày.

Tiết cuối cùng của buổi sáng còn chưa kết thúc, Chu Độ liền cầm lấy tập sách chạy ra ngoài từ cửa sau phòng học. Lúc đi ngang qua bạn cùng phòng của mình, hắn ném sách vào trong lòng thằng bạn, thấp giọng nói: "Tao đi trước, phiền mày mang về giúp tao."

Giảng viên đứng trên bục đang cúi đầu loay hoay với thiết bị phát sóng, đợi lúc bà ngẩng đầu lên, Chu Độ đã chạy ra ngoài cửa.

Nếu buổi tối Hạ Nghiêu không có thời gian, vậy thì buổi trưa mình đi tìm cậu ấy là được rồi.

Chu Độ chạy như điên ra đến cổng trường học, hắn nhìn một vòng trạm xe buýt quanh trường, cuối cùng vẫn là quyết định gọi xe taxi qua bên đó.

Hắn rất muốn được nhìn thấy Hạ Nghiêu, càng nhanh càng tốt.

Từ chỗ hắn chạy đến trường học của Hạ Nghiêu làm cho Chu Độ tốn hết một khoảng tiền sinh hoạt, trước đây hắn chẳng hề quan tâm tốn bao nhiêu tiền, thế nhưng từ sau khi hắn bắt đầu đi làm thêm, hắn mới biết thì ra làm thêm chẳng dễ dàng như vậy.

Hắn nhất cổ tác khí* chạy đến cửa phòng của Hạ Nghiêu, trong phòng ngủ vậy mà chẳng thấy bóng dáng của Hạ Nghiêu.

**Nhất các cổ khí: có nghĩa là không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối*

"Cậu ấy không có ở đây." Bạn cùng phòng của Hạ Nghiêu vừa nhìn thấy Chu Độ liền biết người hắn muốn tìm là ai, còn chưa đợi Chu Độ lên tiếng hỏi cậu ta đã chủ động trả lời thắc mắc của hắn.

"Cậu có biết cậu ấy đi đâu không?"

Bạn cùng phòng lắc đầu nói: "Không biết, hay là đi ăn cơm rồi."

Chu Độ nghe thấy cậu ta nói vậy, móc điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Hạ Nghiêu. Không ngờ tới phía sau lại truyền đến một giọng nam: "Cậu tìm Hạ Nghiêu hả, cậu ấy mới vừa leo lên một chiếc xe đi rồi."

"Đi rồi? Đi đâu?"

Bạn cùng phòng có lẽ mới từ bên ngoài trở về, cậu ta đặt đồ mới mua lên bàn, sau đó nói với Chu Độ: "Không biết, chỉ nhìn thấy chiếc xe chạy ra khỏi trường. Hình như bị một người đàn ông đón đi." Lúc cậu ta nói câu này, còn cố ý quan sát nét mặt của Chu Độ.

Kỳ thật quan hệ của Hạ Nghiêu ở trong ký túc xá rất tốt, cậu ưa nhìn, tính cách cũng tốt. Ở khoa ngoại ngữ của Hạ Nghiêu, nữ sinh chiếm đa số, theo lý mà nói một nam sinh như cậu phải là chậu có bông rồi, thế nhưng Hạ Nghiêu từ lúc nhập học cho đến nay, chưa từng thấy cậu có tình cảm vượt mức với nữ sinh nào.

Người bạn cùng phòng kia ban đầu cũng chẳng để ý lắm, thế nhưng sau khi nhìn Chu Độ hay chạy đến tìm Hạ Nghiêu, cậu ta đã có chút hoài nghi về quan hệ giữa hai người.

Thế nhưng cậu ta chẳng có hứng thú với những chuyện như này, Hạ Nghiêu thích con trai hay thích con gái, chẳng liên quan tí gì đến cậu ta.

Cậu ta bồi thêm một cậu cũng chính là vì nhìn thuận mắt Chu Độ.

Chu Độ nói tiếng cảm ơn với bạn cùng phòng của Hạ Nghiêu, sau đó xoay người xuống lầu. Hắn vừa đi vừa gọi điện thoại cho Hạ Nghiêu, thế nhưng các cuộc gọi lại bị Hạ Nghiêu từ chối.

Chu Độ biết bản thân không nên suy nghĩ lung tung, thế nhưng sự nóng nảy không rõ trong lòng ngày càng lớn, lại làm cho hắn càng lúc càng muốn bắt Hạ Nghiêu về hỏi cho rõ ràng.

51. Chương 51

Hạ Nghiêu bị ép phải cùng Triệu Văn Hoa ăn một bữa cơm, đợi đến lúc cậu xuống xe ở cổng trường, đã sắp đến giờ lên lớp rồi.

Hạ Nghiêu vừa móc điện thoại ra gọi lại cho Chu Độ vừa đi về phía ký túc xá mình.

Chu Độ đợi ở dưới tòa nhà ký túc xá của Hạ Nghiêu thật lâu, ngay lúc hắn chuẩn bị rời đi, điện thoại để trong túi quần lại rung lên.

"A lô." Hạ Nghiêu thở hổn hển mở miệng: "Chu Độ, buổi trưa em có chút việc, không tiện nghe điện thoại, sao vậy?"

Chu Độ siết chặt điện thoại di động trong tay, chậm rãi thở ra một hơi, đem sự buồn bực trong lòng đè sâu xuống.

"Anh đang đứng dưới lầu ký túc xá của em, em đâu rồi?"

Hạ Nghiêu sửng sốt một chút, nhanh chóng nói một câu với người đầu bên kia điện thoại: "Anh đợi em." Sau đó cúp điện thoại, chạy nhanh hơn về phía ký túc xá.

Lúc Hạ Nghiêu chạy đến bên cạnh Chu Độ, nhìn thấy Chu Độ hai tay đút túi, vô cùng buồn chán đứng bên đường.

"Chu Độ." Hạ Nghiêu vì chạy quá nhanh nên trên mặt có chút ửng đỏ, "Anh, đến đây lúc nào vậy?"

Chu Độ ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu thấp thỏm nhìn lại hắn. Không ngờ tới Chu Độ lại toét miệng cười nói: "Không lâu lắm, cả buổi trưa em chạy đi đâu vậy, sắp đến giờ học rồi."

"Em," Hạ Nghiêu chột dạ dời ánh mắt đi chỗ khác, "Em ra ngoài có chút việc."

"Ồ." Chu Độ cũng chẳng hỏi thêm, hắn nghiêng đầu qua một bên, nhìn cây ngô đồng ở bên cạnh, sau đó quay đầu lại nói với Hạ Nghiêu: "Vậy anh đi trước đây, em đi học đi, đợi anh về đến nhà rồi liên lạc với em."

Ánh mắt Hạ Nghiêu lộ ra vài phần không nỡ, cậu vô ý dựa lại gần bên cạnh Chu Độ: "Chu Độ, xin lỗi, em…"

"Không sao." Chu Độ cắt ngang cậu nói: "Em sắp trễ rồi kìa."

Hạ Nghiêu vô cùng kinh ngạc Chu Độ vậy mà không giận cậu, cậu nhìn thời gian mới nhận ra sắp đến giờ học rồi, vì vậy nói với Chu Độ: "Vậy anh đi đường bình an, về đến nhà chúng ta lại liên lạc."

"Được." Chu Độ gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Hạ Nghiêu nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên cảm thấy trong ngực trống rỗng.

Thật ra ngày mai cậu đã về rồi, nếu như cậu nói cho Chu Độ, cậu nghĩ Chu Độ sẽ đợi cậu thêm một ngày nữa.

Thế nhưng Hạ Nghiêu lại sợ hãi, nếu như mẹ cậu muốn đi đón cậu, nhìn thấy cậu đi cùng với Chu Độ sẽ nghĩ như thế nào đây? Hơn nữa vừa nghĩ đến Triệu Văn Hoa biết mối quan hệ của cậu và Chu Độ, trong lòng Hạ Nghiêu lại mang theo một chút khó chịu cùng hoảng sợ không rõ.

Bữa cơm hôm nay chẳng vui vẻ gì, vì Triệu Văn Hoa nói ngày mai muốn cùng cậu trở về thành phố H một chuyến.

Cậu chẳng biết ông ta rốt cuộc là có ý gì, cho nên trên bàn cơm cậu trực tiếp lật mặt với ông ta.

Thế nhưng Triệu Văn Hoa vậy mà lại nói, nếu ông ta đã phát hiện ra chuyện của cậu, chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn không quản. Nếu như Hạ Nghiêu không muốn cùng ông ta trở về thành phố H, vậy thì ông ta sẽ tự mình đi tìm mẹ cậu nói những chuyện liên quan đến cậu trong khoảng thời gian học đại học.

Hạ Nghiêu lúc đó tức đến mức vô cùng muốn đập ông ta một trận, thế nhưng cậu nhịn xuống, cũng khuất phục, đồng ý ngày mai dẫn theo Triệu Văn Hoa cùng nhau trở về thành phố H.

Tối đó lúc Hạ Nghiêu ở trong phòng thu dọn đồ đạc, Chu Độ gọi điện thoại đến.

"Đến nhà rồi?"

"Ừm." Chu Độ đang nằm trên giường ở trong phòng mình, nhìn chằm chằm trần nhà nói với Hạ Nghiêu:

“Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Hai ngày nữa em về bằng gì? Em bị say xe cho nên đừng đi xe đò nữa, anh đặt vé cho em được không?” Ngữ khí Chu Độ đắn đo, hắn biết Hạ Nghiêu không chịu xài tiền của mình, thế nhưng hắn lại không nỡ để Hạ Nghiêu chịu cực.

“Không sao.” Hạ Nghiêu ngồi trên giường, phòng ngủ lúc này trống rỗng, hai tên bạn cùng phòng ở tỉnh lận cân, đường không xa, đã về hết rồi. Còn một tên người địa phương, cũng sắp về rồi.

“Nghiêu Nghiêu.” Chu Độ thả nhẹ ngữ khí, thân mật gọi biệt danh của Hạ Nghiêu: “Anh là bạn trai em, sao em lúc nào cũng khách sáo với anh như vậy?”

Trong lòng Hạ Nghiêu chua chát, cậu không hề muốn khách sáo với Chu Độ, nhưng mà ngày mai phải về thành phố H với Triệu Văn Hoa, mà Triệu Văn Hoa chắn chắn sẽ không cho cậu ngồi xe khách về nhà.

“Em không có khách sao với anh, anh yên tâm, em không đi xe khách.” Hạ Nghiêu giả bộ nhẹ giọng nói: “Anh vẫn còn sợ không có chỗ để tiêu tiền hả? Đợi sau khi chúng ta tốt nghiệp còn phải mua một căn nhà đó, không phải anh nói muốn nuôi chó sao?”

Chu Độ nghe thấy Hạ Nghiêu nói vậy, trong lòng lập tức mềm nhũn.

“Đúng rồi, ngày mai anh muốn về quê muốn chuyến, bà nội bệnh rồi, nhà anh phải đi thăm.”

“Bà nội làm sao vậy?” Hạ Nghiêu vội vàng ân cần hỏi thăm.

“Tuổi lớn rồi, là một chút bệnh của người già thôi, anh bây giờ cũng không rõ tình hình cụ thể. Có thể sẽ phải về quê vài ngày, lúc em về có lẽ không đi tìm em được rồi.”

“Không sao.” Hạ Nghiêu quan tâm nói: “Sau này chúng ta lại có cơ hội gặp nhau thôi.”

Hai người lại nói thêm mấy lời thân mật một hồi mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Bởi vì cùng Triệu Văn Hoa trở về thành phố H, cho nên Hạ Nghiêu không hề nói trước với mẹ về việc mình trở về.

Triệu Văn Hoa đi theo Hạ Nghiêu đến nhà cậu, trên mặt Hạ Nghiêu vẫn luôn chẳng có chút biểu cảm nào.

Sau khi vào nhà, cậu cũng chẳng mời Triệu Văn Hoa ngồi, cũng chẳng muốn rót cho ông ta một ly nước.

Triệu Văn Hoa cũng chẳng khách sáo, sau khi tìm được chỗ ngồi xuống, hỏi Hạ Nghiêu đang ở một bên sắp xếp đồ đạc: "Mẹ cậu dạy cậu cách tiếp đãi khách là như thế này sao?"

Hạ Nghiêu chẳng thèm nhìn ông ta lấy một cái.

Triệu Văn Hóa gác chéo chân nói tiếp: "Mẹ cậu đâu rồi? Vẫn đi làm sao, cậu không nói cho bà ấy biết hôm nay chúng ta đến sao?"

Hạ Nghiêu ném đồ đạc trên tay xuống, xoay người tức giận trừng mắt với Triệu Văn Hoa: "Rốt cuộc ông muốn cái gì?"

Triệu Văn Hoa đổi một tư thế khác nói với cậu: "Nếu cậu đã sang lên thành phố B học đại học, vậy tôi cũng muốn lập một chút kế hoạch cho tương lai của cậu."

Hạ Nghiêu không chịu được lời nói ghê tởm này của ông ta, nhịn một hồi lâu mới không đuổi ông ta ra khỏi nhà.

Cậu cầm lấy ba lô định vào phòng mình, điện thoại lại đột nhiên reo lên.

Hạ Nghiêu cho rằng là điện thoại của Chu Độ, vì vậy sau khi đóng cửa phòng lại mới móc điện thoại ra.

"Nghiêu Nghiêu hả? Con mau về nhanh đi! Mẹ con xảy ra chuyện rồi!" Người phụ nữ đầu bên kia điện thoại tê tâm liệt phế mà gào lên với Hạ Nghiêu.

Cả người Hạ Nghiêu sửng sốt, vội vàng nói với người bên kia: "Dì, dì nói gì? Mẹ con xảy ra chuyện rồi? Con bây giờ đang ở nhà, con lập tức đến."

Sau khi Hạ Nghiêu cúp điện thoại, hốt hoảng kéo cửa phòng chạy ra ngoài.

Triệu Văn Hoa đứng lên, hỏi cậu: "Cậu đi đâu?"

Hạ Nghiêu chẳng tính giải thích với ông ta, Triệu Văn không thể làm gì khác hơn là theo sau Hạ Nghiêu cùng ra ngoài.

Đợi lúc đến chỗ sạp hàng của mẹ Hạ, Hạ Nghiêu nhìn thấy mẹ mình đang nằm dưới đất, cả người đang

choáng váng.

Sạp hàng nhỏ buôn bán của mẹ Hạ lúc này đã ngã đổ lộn xộn ở một bên, mà mẹ Hạ thì lại đang nằm trên đất, quần áo toàn là dầu mỡ. Lúc Hạ Nghiêu chạy đến bên cạnh mẹ mình, mới nhận ra hô hấp của bà rất yếu ớt, cả gương mặt trắng bệch, phần da lộ ra bên ngoài đã bị phỏng đến chẳng thể nhìn ra hình dạng nữa.

"Mẹ..." Hạ Nghiêu run rẩy đưa tay về phía mẹ mình, Triệu Văn Hoa chợt đưa tay ra mạnh mẽ kéo cậu đứng lên, ông ta rống lên với mọi người xung quanh: "Có gọi 120 chưa?"

Dì hồi nãy gọi điện thoại cho Hạ Nghiêu vội vàng đứng lên nói: "Gọi rồi, đã gọi rồi."

Triệu Văn Hoa kéo Hạ Nghiêu đến bên cạnh mình, nói với cậu: "Bây giờ đừng đụng vào bà ấy, đợi bác sĩ đến." Giọng nói của ông ta vừa dứt, tiếng còi xe cứu thương đã truyền đến từ đằng xa.

Hạ Nghiêu ngồi trên ghế dài ngoài phòng cấp cứu, cả người cậu vẫn còn hoảng hốt.

Triệu Văn Hoa ngồi bên cạnh Hạ Nghiêu, ông ta nghiêng đầu nhìn Hạ Nghiêu, thở dài, đưa tay ra xoa xoa lưng bàn tay của Hạ Nghiêu, "Đừng lo lắng, cho dù mẹ cậu có chuyện gì ngoài ý muốn, vẫn còn có tôi."

Lời nói này kích động Hạ Nghiêu, cậu chợt quay đầu hai viền mắt đỏ bừng trừng người đàn ông bên cạnh: "Cút, cút đi!"

Sắc mặt Triệu Văn Hoa sầm lại, ông ta đứng lên, ngữ khí không vui nói với Hạ Nghiêu: "Cậu đây là thái độ gì?"

Hạ Nghiêu lại cúi đầu xuống, cả người như là bị cố định tại một chỗ, chẳng hề nhúc nhích nhìn chằm chằm hành lang của bệnh việc, chẳng nói thêm lời nào.

Triệu Văn Hoa nhìn xoáy đầu Hạ Nghiêu một lâu, rốt cuộc thở dài ngồi xuống bên cạnh cậu.

Cửa phòng cấp cứu được bác sĩ ở bên trong đẩy ra, bác sĩ nam đeo khẩu trang nhìn Hạ Nghiêu và Triệu Văn Hoa đang đợi ở bên ngoài, nói với hai người: "Khí quản của bệnh nhân bị tổn thương, hiện tại phải nhanh chóng tiến hành phẫu thuật, hai người ai đi ký tên?"

Hạ Nghiêu vội vàng đứng lên, nói một tiếng tôi, sau đó được y tá dẫn đi.

Phẩu thuật được tiến hành mãi cho đến tối, lúc cửa phòng cấp cứu được mở ra lần nữa, Hạ Nghiêu vội vàng xong tới.

"Mẹ tôi sao rồi?"

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nói với Hạ Nghiêu: "Đã được đưa đến phòng ICU, nhưng vẫn phải tiếp tục quan sát, nếu như bị nhiễm trùng phải chuyển lên bệnh viện phía trên. Phần da bị bỏng khá lớn, có thể sẽ phải cấy da."

"Tôi, tôi có thể đi thăm mẹ không?" Trong đầu Hạ Nghiêu lúc này là một mảnh trống rỗng.

"Không được, hiện tại vẫn chưa phải là thời gian thích hợp để vào thăm." Bác sĩ lại đeo khẩu trang lên: "Đợi sáng mai chúng tôi sẽ báo lại kết quả cho cậu."

Cả người Hạ Nghiêu cứ như bị rút hết tất cả sức lực, trượt xuống ngồi ở một bên.

Có ý tá đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu và Triệu Văn Hoa hỏi: "Xin hỏi phần tiền lúc sau ai đóng?"

Triệu Văn Hoa nhìn Hạ Nghiêu thất lạc hồn phách ở bên cạnh, chẳng mở miệng nói chuyện.

Y tá kia lại hỏi một tiếng nữa, Hạ Nghiêu lúc này mới hồi phục tinh thần.

"Tôi," Cậu khó khăn mở miệng nói với y tá kia: "Bây giờ tôi không có mang tiền theo bên người, tôi có phải về nhà lấy không?"

Y tá kia gật đầu, rồi rời đi.

Hạ Nghiêu lúc này mới vịn vào ghế dài của bệnh viện đứng lên.

Triệu Văn Hoa nhìn thấy bộ dáng chuẩn bị rời đi của Hạ Nghiêu, đột nhiên mở miệng nói với cậu: "Cậu có biết tiền phí lúc sau tốn bao nhiêu không?"

Hạ Nghiêu chẳng để ý đến ông ta, vẫn bước ra ngoài như cũ.

Triệu Văn Hoa bước lên trước một bước, đưa tay đặt lên bả vai Hạ Nghiêu: "Bây giờ cậu bày ra tính tình trẻ con với tôi làm gì, mẹ cậu còn nằm trong phòng ICU kìa, cậu biết phòng ICU một ngày hết bao nhiêu không?"

Hạ Nghiêu rốt cuộc không nhịn được nữa bạo phát, cậu mạnh mẽ hất cánh tay của Triệu Văn Hoa ra, rống lên với ông ta: "Liên quan gì đến ông!"

Triệu Văn Hoa cười lạnh một tiếng: "Không liên quan đến tôi? Cậu cảm thấy bây giờ cậu như vậy có cứu sống được mẹ mình không?"

Cả người Hạ Nghiêu không cầm được bắt đầu run lên, cậu không biết những lần trị liệu tiếp theo sẽ tốn bao nhiêu tiền, thế nhưng mặc kệ tốn bao nhiêu, cho dù phải bán nhà, cho dù phải nghỉ học, cậu cũng sẽ cố gắng dùng tất cả nỗ lực của mình để cứu lấy mẹ.

Triệu Văn Hoa nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Nghiêu, rốt cuộc thở dài một hơi, móc một chiếc thẻ từ trong túi tiền ra: "Cầm lấy đi."

Hạ Nghiêu nhìn chiếc thẻ mà ông ta đưa qua, chẳng thèm cầm quay đầu rời khỏi bệnh viện.

52. Chương 52

Lúc Hạ Nghiêu về nhà lấy tiền rồi lại chạy đến bệnh viện lần nữa, Triệu Văn Hoa vậy mà đã thay cậu nộp viện phí.

"Tôi cảm thấy bây giờ cậu chẳng có tí năng lực nào để thanh toán tiền viện phí cho mẹ mình." Triệu Văn Hoa thản nhiên nói: "Hoặc là cậu có thể đi tìm cái thằng kia, ừ, nói thế nào nhỉ, bạn trai nhỏ? Để nó trả tiền viện phí cho mẹ cậu?"

"Không biết sau khi mẹ cậu biết được chuyện này thì sẽ có thái độ như nào nhỉ, bà ấy sẽ để cho con trai của mình đi cầu xin một thằng con trai khác trả tiền viện phí giúp mình sao?" Câu nói cuối cùng của Triệu Văn Hoa cực kỳ mỉa mai.

Hạ Nghiêu bởi vì tức giận, siết chặt bàn tay thành đấm.

"Rốt cuộc ông muốn làm cái gì?" Cậu gầm nhẹ một tiếng ở trong cổ họng.

Triệu Văn Hoa thở dài, đứng bên cạnh Hạ Nghiêu nói với cậu: "Tôi chẳng muốn làm cái gì hết, tôi với mẹ cậu tuy rằng không có kết hôn, thế nhưng tình cảm thì vẫn có. Bây giờ bà ấy xảy ra chuyện, tôi không thể không dòm ngó tới được."

Ánh đèn trắng ảm đạm trong bệnh viện hắt lên bờ vai gầy gò của Hạ Nghiêu, cậu nhìn chằm cái bóng của Triệu Văn Hóa được phản chiếu bên chân, tức giận trong lòng cuồn cuộn từng cơn.

Thế nhưng cậu không thể, cậu không còn sức lực nói một tiếng cút với ông ta nữa. Quả thật giống như những gì Triệu Văn Hoa nói, thật ra cậu có thể đi tìm Chu Độ, đi tìm bố mẹ Chu độ giúp đỡ mình trong lúc khó khăn này. Thế nhưng nếu như bị mẹ biết quan hệ giữa cậu và Chu Độ, bà ấy có phải sẽ từ chối nhận sự giúp đỡ của gia đình Chu Độ hay không?

Hạ Nghiêu thật sự rất sợ, cậu sợ mẹ mình sẽ vẫn khăng khăng như đời trước, cậu sợ ở trong tình huống như thế này bị mẹ biết được quan hệ giữa mình và Chu Độ, có phải mẹ sẽ lại bắt cậu làm ra một lựa chọn

không thể quay đầu lại nữa hay không.

Triệu Văn Hoa giơ tay lên vỗ vỗ bả vai Hạ Nghiêu nói: "Từ lúc xuống máy bay đến giờ đến nước cậu cũng chưa uống một ngụm nào, mẹ cậu xảy ra chuyện rồi, việc quan trọng nhất bây giờ là phải đảm bảo cậu không được ngã xuống, sau này mẹ cậu chỉ có thể dựa vào cậu thôi."

Những lời này của Triệu Văn Hoa đâm thẳng vào tim cậu, cậu chậm rãi nuốt lại tức giận trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Văn Hoa, khó khăn mở miệng nói một tiếng cảm ơn.

Triệu Văn Hoa lắc đầu, đi ngang qua cọ vào vai Hạ Nghiêu.

"Tôi dẫn cậu đi ăn chút gì."

Sau khi dẫn Hạ Nghiêu đi ăn chút gì ông ta liền một mình đi tìm khách sạn, Hạ Nghiêu vốn tính ở lại bệnh viện, thế nhưng bác sĩ lại bảo cậu về nhà nghỉ ngơi đi.

"Bây giờ cậu ở bệnh viện cũng chẳng có tác dụng gì, tình trạng của mẹ cậu hiện giờ không thể vào thăm, phòng chăm sóc đặc biệt lúc nào cũng có bác sĩ ý tá túc trực, cậu về nhà đợi đi, sáng mai đến đây sớm chút là được."

Hạ Nghiêu nói tiếng cảm ơn với bác sĩ, cuối cùng vẫn nghe lời khuyên của ông ấy trở về nhà.

Thế nhưng khi nằm trên giường trong phòng mình, Hạ Nghiêu lại cảm thấy chẳng có một tia buồn ngủ nào.

Cậu cầm điện thoại lên, mở danh bạ tìm tên của Chu Độ, gắt gao nhìn chằm chằm hai chữ ấy thật lâu.

Lâu đến nỗi hai mắt bắt đầu cay, cậu mới chầm chậm nhắm hai mắt lại.

"Chu Độ, em phải làm sao đây." Hạ Nghiêu ôm điện thoại trong lồng ngực, khẽ lẩm bẩm.

Sáng hôm sau, trời vẫn chưa sáng. Hạ Nghiêu thu thập đồ đạc qua loa, rồi đi đến bệnh viện.

Bởi vì thức đêm, đôi mắt mang theo một vài tia máu. Bệnh viện sáng sớm vô cùng yên tĩnh, Hạ Nghiêu chẳng có tâm trạng ăn sáng, thuận tay mua một ly sữa đậu nành, uống được vài ngụm rồi vứt nó vào thùng rác kế bên.

Tiền trên người cậu bây giờ chẳng nhiều, may mắn tiền để dành trong nhà mẹ đã từng nói qua với cậu, thế nhưng với chỉ chút tiền này, Hạ Nghiêu chẳng biết có thể chống đỡ được đến bao lâu.

Ý tá trực ban ở bệnh viện đang chuẩn bị đổi ca với đồng nghiệp, sau khi nhìn thấy Hạ Nghiêu gật đầu chào hỏi với cậu.

"Tình trạng mẹ em không tệ lắm." Cô nhàn nhạt cười với Hạ Nghiêu lắm, "Em không cần lo lắng đâu, tối qua đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi, trị liệu sau này chắc không có vấn đề gì đâu."

"Cảm ơn." Hạ Nghiêu nghe thấy chị y tá nói mấy lời an ủi mình, nói một tiếng cảm ơn tử tận đáy lòng.

"Không có gì, một chút nữa bác sĩ lên ca, em có thể ông ấy thử xem có thể vào thăm được chưa." Chị y tá sau khi dặn dò Hạ Nghiêu, liền tan ca.

Hạ Nghiêu ngồi đợi ở bên ngoài phòng bệnh, đợi bác sĩ lên ca, lúc này Hạ Nghiêu mới bước lên hỏi thăm tình hình của mẹ mình.

Bác sĩ gọi Hạ Nghiêu đến phòng làm việc của mình, nhìn gương mặt non nớt của cậu, vì vậy hỏi: "Cái người ngày hôm qua là bố cháu phải không, hôm nay không đến hả?"

Hạ Nghiêu sửng sốt một chút, không biết phải trả lời câu hỏi của bác sĩ thế nào, chỉ có thể nói: "Ông ấy có việc, có việc gì ngài đều có thể nói với cháu, cháu đã trưởng thành rồi."

Bác sĩ cười khẽ một tiếng: "Mẹ cháy đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi, chiều nay cháu đến thăm đi." Bác sĩ nói xong những lời này liền đi làm việc của mình.

Hạ Nghiêu vẫn túc trực ở ngoài phòng bệnh như cũ, khoảng hơn 9 giờ Triệu Văn Hoa mới qua bệnh viện.

Chắc trước đó ông ta đã đi tìm bác sĩ tìm hiểu tình huống cụ thể, đợi lúc ông ta đến bệnh Hạ Nghiêu, mở miệng nói với cậu: "Mẹ cậu đã qua thời nguy hiểm rồi, cậu không cần lo lắng."

Hạ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn ông ta, ừ một tiếng rồi không lên tiếng nữa.

Triệu Văn Hoa ngồi xuống bên cạnh cậu nói tiếp: "Tình huống này của mẹ cậu, vẫn còn phải tiến hành phẫu thuật lần nữa."

Hạ Nghiêu vội vàng quay đầu lo lắng nhìn Triệu Văn Hoa.

"Việc này cậu không cần lo, là phẫu thuật cấy da, tôi đã thương lượng với bác sĩ điều trị chính cho mẹ cậu rồi, nếu cậu đồng ý, tôi sẽ chuyển mẹ cậu đến bệnh viện ở thành phố B. Tôi có quen biết với một bệnh tư nhân có cơ sở vật chất khá tốt ở thành phố B, nếu không khi cậu đi học, không thể để một mình mẹ cậu ở đây được."

“Tôi…” Hạ Nghiêu chuẩn bị lên tiếng, Triệu Văn Hoa cắt ngang cậu nói tiếp.

“Tôi biết cậu muốn nói gì, cậu muốn bỏ học, tiếp tục ngồi đây đợi mẹ cậu bình phục sao? Đầu tiên không nói đến tôi có đồng ý hay không, cậu cảm thấy sau khi mẹ cậu tỉnh lại sẽ đồng ý với cách làm này của cậu sao?”

Hạ Nghiêu nghe thấy những lời này của Triệu Văn Hoa lại lặng lẽ ngậm miệng lại.

Triệu Văn Hoa nhìn gò má con trai mình, lại thở dài nói: “Tôi biết, cậu cảm thấy tiêu tiền của tôi rất là không thoải mái có đúng không? Như vậy đi, số tiền này tôi sẽ không cho không cậu, sau khi cậu tốt nghiệp rồi từ từ trả lại cho tôi, đương nhiên, chúng ta ít hay nhiều đều có quan hệ máu mủ, tôi sẽ không tính tiền lãi, việc bây giờ cậu cần làm là học hành đàng hoàng, sau này tìm một công việc tốt, cho mẹ cậu một hoàn cảnh sống tốt.”

Hạ Nghiêu không nghĩ tới Triệu Văn Hoa sẽ nói với mình những lời này, cậu cúi đầu trầm mặc hồi lâu, sau cùng nói một tiếng cảm ơn với ông ta.

Triệu Văn Hoa thở dài, vỗ vỗ bả vai Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu không thể không thừa nhận, lần này Triệu Văn Hoa quả thật giúp đỡ cậu rất nhiều. Cậu vẫn rất ghét người đàn ông trước mặt này, thế nhưng cậu lại có chút cảm kích việc lần này ông ta cứu mẹ cậu.

Buổi chiều Hạ Nghiêu cùng với Triệu Văn Hoa bước vào trong phòng bệnh, mẹ Hạ vẫn còn hôn mê như cũ. Hạ Nghiêu nhìn thấy dáng vẻ này của mẹ, trong lòng lại quặn lên từng cơn đau.

Nếu lúc đó cậu chịu nói cho mẹ về việc mình trở về, nếu như mẹ biết mình sẽ trở về, chắc chắc sẽ đi đón cậu, như vậy sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Thế nhưng trong lòng Hạ Nghiệu lại rất rõ ràng, cho dù hôm đó mẹ không xảy ra chuyện, nếu bà cứ tiếp tục cực khổ kiếm tiền chắt chiu từng đồng như vậy, sẽ có một ngày nào đó xảy ra chuyện thôi.

Nói cho cùng cũng là do cậu vô dụng, sống lại lần nữa thì sao chứ, cậu vẫn không thể thay đổi cuộc sống của mẹ.

Thời gian thăm rất ngắn, sau khi Hạ Nghiêu ra khỏi phòng bệnh, tâm trạng vẫn luôn suy sụp.

Triệu Văn Hoa sau khi nghe xong điện thoại nói với Hạ Nghiêu ông ta phải về thành phố B một chuyến, còn để lại một tấm danh thiếp in số điện thoại của mình.

Hạ Nghiêu rất muốn từ chối, nhưng cậu không làm vậy. Cậu biết, lúc này cậu chỉ thể nhận sự giúp đỡ của Triệu Văn Hoa.

Cậu vốn cho rằng Triệu Văn Hoa sẽ lợi dụng cơ hội này mà đề ra một số yêu cậu gì đó, ví dụ như bắt cậu nhận lại ông ta làm bố. Thế nhưng điều làm cho Hạ Nghiêu không nghĩ tới chính là, Triệu Văn Hoa vậy mà chẳng nói gì.

Tối đó lúc Hạ Nghiêu trở về nhà nhận được điện thoại của Chu Độ.

Giọng nói của Chu Độ ở đầu bên kia có chút khàn khàn, bàn tay cầm điện thoại của Hạ Nghiêu thả lỏng rồi lại siết chặt, lưỡng lự không biết có nói cho Chu Độ về tình trạng của mẹ mình.

Giọng nói của Chu Độ ở trong điện thoại có vẻ rất mệt mỏi: "Hạ Nghiêu, bà anh có lẽ sắp không được rồi."

Trái tim Hạ Nghiêu nhói lên: "Sao lại như vậy?"

Chu Độ dừng lại một chút nói: "Tuổi lớn rồi, sẽ luôn có một ngày phải rời đi. Anh bây giờ rất khó chịu, anh rất muốn gặp em."

Viền mắt Hạ Nghiêu lập tức nóng lên: "Chu Độ, em cũng rất muốn gặp anh." Cậu cuộn người lại trong chăn, nhỏ giọng nói với Chu Độ ở đầu bên kia.

Lúc Triệu Văn Hoa từ thành phố B quay lại, dẫn theo một đội ngũ y bác sĩ, trực tiếp đi gặp gỡ bác sĩ trị liệu chính cho mẹ Hạ.

Hạ Nghiêu lúc này mới biết thì ra hai ngày nay ở thành phố B ông ta đã liên hệ với bệnh viện kia, tâm trạng cậu vô cùng phức tạp.

Cơ sở vật chất của bệnh viện ở thành phố B tốt hơn thành phố H rất nhiều, ở trong bệnh viện còn có phòng ngủ độc lập để cậu có thể ở lại, như vậy buổi tối không cần phải lại chạy về trường đại học.

Sau khi Triệu Văn Hoa trở về thành phố B, thì không thường xuyên đến bệnh viện nữa.

Hạ Nghiêu lại cảm thấy ông ta không đến ngược lại làm cho cậu thoải mái hơn một chút, bởi vì bây giờ cậu thật sự không biết bản thân mình phải đối mặt với Triệu Văn Hoa như thế nào.

Cậu cũng không có cách nào xem Triệu Văn Hoa như là không khí nữa, nhưng cũng không có cách nào xem ông ta như là người thân của mình.

Thế nhưng Triệu Văn Hoa không tới, bà xã của ông lại tới rồi.

Hạ Nghiêu kiềm chế tâm trạng của mình, cậu biết Triệu Văn Hoa cùng với người phụ nữ sang trọng quý phái này là người một nhà, cậu bây giờ chỉ có thể cố gắng hết sức tự nhủ với bản thân, đối xử với Triệu

Văn Hoa như một nhà từ thiện là được.

Căn tin của bệnh viện tư này có đến mấy tầng, vợ Triệu Văn Hoa – Vương Vũ Đình dẫn Hạ Nghiêu lên một quán cà phê ở tầng 3.

Hai tay Hạ Nghiêu đặt trên đùi, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm ly cà phê bốc hơi nóng trước mặt. Mười ngón tay cậu nắm chặt lấy nhau, trầm mặc không lên tiếng.

Vương Vũ Đình nhìn bộ dáng này của Hạ Nghiêu, nở một nụ cười dịu dàng với cậu nói: "Nếu không phải bây giờ mẹ cậu vẫn còn nằm trong phòng bệnh, tôi nghĩ chắc cậu cũng chẳng muốn cùng tôi uống ly cà phê này."

Hạ Nghiêu mím môi không nói.

Vương Vũ Đình thở dài nói: "Mẹ câu chắc đã nói rõ ràng cho cậu biết về chuyện cũ của những năm trước rồi, tôi biết trong lòng cậu vô cùng hận tôi, thế nhưng tôi đối với bố cậu…"

"Triệu phu nhân." Hạ Nghiêu đột nhiên lên tiếng cắt ngang bà ta nói: "Tôi không có bố gì cả, hy vọng bà có thể nhớ cho chuyện này."

Vương Vũ Đình nghe cậu nói vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại dán bên khóe miệng nụ cười dịu dàng lúc nãy.

"Sao cậu lại nói mấy lời trẻ con như vậy, cho dù cậu không muốn thừa nhận, ông ấy vĩnh viễn là bố của cậu."

Lời này của Vương Vũ Đình, lại châm lên ngọn lửa tức giận trong lòng Hạ Nghiêu.

53. Chương 53

Thế nhưng lý trí lại giúp cậu đè nén lại ngọn lửa tức giận trong lòng.

Hạ Nghiêu cố gắng hết sức để có thể làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ bình thường.

"Bà còn có chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì thì tôi xin phép đi trước." Hạ Nghiêu nói xong chuẩn bị đứng lên rời đi.

Không nghĩ tới Vương Vũ Đình cầm lấy ly cà phê trước mặt uống một ngụm, chậm rãi mở miệng nói

chuyện: “Chúng ta thảo luận một số điều kiện đi Hạ Nghiêu.”

Động tác của Hạ Nghiêu dừng lại, cậu ngồi lại đối diện với người phụ nữ trước mặt hỏi: “Hai người muốn gì?”

Vương nữ sĩ lắc đầu nhìn Hạ Nghiêu, nói: “Không phải là hai người, mà là tôi, chuyện này… chồng tôi không hề hay biết.”

Hạ Nghiêu nhìn bà ta không lên tiếng.

Vương Vũ Đình thế nhưng lại hỏi tiếp một câu không mấy liên quan: “Cậu cảm thấy bệnh viện này như thế nào?”

Trên mặt Hạ Nghiêu chẳng có chút cảm xút nào trả lời: “Rất tốt.”

Vương Vũ Đình nở một nụ cười: “Bệnh viện này do gia đình tôi đầu tư xây dựng đó.”

Bàn tay Hạ Nghiêu đặt trên đùi siết chặt lại.

“Ăn uống, giải trí, bất động sản, du lịch, vân vân, ở thành phố B này chúng có rất nhiều công ty, xí nghiệp.” Vương nữ sĩ nhìn Hạ Nghiêu chậm rãi mở miệng nói.

Hạ Nghiêu không nói một tiếng.

“Tập đoàn Vương thị của chúng tôi ở thành phố B tuy không thể nói là tập đoàn lớn nhất nhì, thế nhưng danh tiếng cũng không thấp. Bố tôi chỉ có một người con gái là tôi, trên tay tôi nắm 30% cổ phần của tập đoàn nhà tôi.”

Hạ Nghiêu chẳng biết người phụ nữ trước mắt này nói những lời này với cậu rốt cuộc có ý gì.

Vương Vũ Đình bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm, nói tiếp: “Cậu nhận lại Triệu Văn Hoa, tôi đảm bảo với cậu, toàn bộ số cổ phần trên tay tôi đều cho cậu, như thế nào?”

Hạ Nghiêu vô cùng kinh ngạc, cậu áp xuống lửa giận trong lòng, cong khóe môi cười nhẹ một tiếng với người phụ nữ trước mặt.

Vương Vũ Đình dường như rất có tự tin, bà ta nhìn thấy Hạ Nghiêu như vậy, cho rằng cậu đã động tâm với điều kiện của mình rồi.

"Cậu có biết ý nghĩa của việc sau khi cậu có thứ này không?" Vương Vũ Đình đặt tay lên bàn, hơi nghiêng người về phía trước.

"Ông ấy vốn là bố của cậu, chỉ cần cậu đổi lại họ thành Triệu, đem giấy khai sinh đến nhà chúng tôi, không chỉ phần của tôi. Phần của bố cậu, của bố tôi, tất cả đều là của cậu."

Hạ Nghiêu im lặng nghe bà ta nói xong, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt của Vương Vũ Đình, ánh mắt như đang suy ngẫm điều gì đó.

"Những lời bà nói đều là thật sao?"

Vương nữ sĩ cho rằng mình đã thuyết phục được Hạ Nghiêu, trong lòng không kìm được cười khẩy một tiếng, sắc mặt thế nhưng lại trở nên dịu dàng hơn.

"Đương nhiên là thật."

Hạ Nghiêu chậm rãi đứng lên, hơi nghiêng người về phía trước, nở một nụ cười với người phụ nữ trước mắt: "Triệu phu nhân, có phải bà cảm thấy bản thân mình vô cùng vĩ đại đúng chứ?"

Vương Vũ Đình sững người.

Hạ Nghiêu nói tiếp: "Xem kìa, bản thân không sinh được con, lại phải đi nhận con của người khác để lấy lòng chồng mình. Có phải bà còn tự cảm thấy cảm động? Haha." Cậu trầm giọng cười một tiếng: "Bà thật là quá đáng thương, quá nực cười rồi."

Hạ Nghiêu nói xong câu này liền xoay người rời đi một mạch.

Vương Vũ Đình nhìn theo bóng lưng của Hạ Nghiêu, hung hăng siết chặt cái bóp trong tay mình.

———-

Hạ Nghiêu ở suốt trong bệnh viện mãi cho đến khi khai giảng, cậu nhớ tới hai học sinh mà mình dạy thêm, tìm một ngày đi giải thích rõ ràng với gia đình bọn họ, sau đó còn tiến cử một người bạn cũng khá giỏi của mình dạy thế.

Mấy ngày nay cậu vẫn chẳng liên lạc với Chu Độ, Chu Độ vậy mà cũng chẳng gọi điện thoại cho Hạ Nghiêu.

Hôm đó Hạ Nghiêu về trường lấy ít xách chuẩn bị đi đến bệnh việc, chẳng ngờ lúc cậu lấy sách chuẩn bị đến bệnh viện, vừa hay đụng phải Chu Độ mới bước xuống từ xe buýt ở ngay cổng trường.

Tuy rằng hai người chỉ mới có mấy ngày không gặp, thế nhưng lúc Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ, phát hiện hắn gầy sọp đi cả một vòng lớn.

Hạ Nghiêu vội vàng chạy đến bên cạnh Chu Độ, cậu còn chưa lên tiếng, Chu Độ đã mạnh mẽ kéo cậu vào một cái ôm.

Lúc này mặc dù là buổi tối, thế nhưng sinh viên qua lại ở cổng trường học vẫn còn rất đông. Hạ Nghiêu căng cứng cả người, giơ tay muốn đẩy Chu Độ ra.

Âm thành khàn khàn của Chu Độ lại ở bên Hạ Nghiêu: "Bà anh đi rồi."

Bàn tay của Hạ Nghiêu chống lên lồng ngực Chu Độ nhất thời khựng lại, cậu không quan tâm đến ánh mắt khác thường của những người xung quanh nữa, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Chu Độ.

"Đừng, đừng buồn." Hạ Nghiêu thấp giọng an ủi Chu Độ, Chu Độ lại thêm siết chặt Hạ Nghiêu vào trong lồng ngực mình.

Đột nhiên, một chiếc xe cách Hạ Nghiêu không xa liên tục vang lên mấy tiếng còi in ỏi, Hạ Nghiêu lúc này mới hồi thần, quay đầu lại nhìn, liền thấy gương mặt khó chịu của Triệu Văn Hoa, đang đứng bên cạnh chiếc xe nhìn cậu.

Hạ Nghiêu vội vàng hoảng sợ đẩy Chu Độ ra, "Em," cậu cúi đầu không dám nhìn gương mặt Chu Độ: "Em có chút chuyện, bây giờ phải đi vào trong thành phố một chuyến, anh về trường học trước đi, em về rồi sẽ liên lạc lại với anh."

Trên mặt Chu Độ vẫn còn mang theo chút bi thương, hắn nghi hoặc nhìn Hạ Nghiêu. Hạ Nghiêu thì lại quay người đi một mạch, đi về phía Triệu Văn Hoa.

Chu Độ nhìn bóng lưng của Hạ Nghiêu, nhìn thấy cậu chui vào chiếc xe màu đen kia, nhìn thấy chiếc xe đó chầm chậm khởi động rời đi khỏi tầm mắt của mình.

Ánh mắt hắn có chút mờ mịt, sau đó dường như đã bắt kịp, chậm rãi nở một nụ cười, chỉ là nụ cười này lại nằm sâu dưới đáy mắt.

Sau khi Hạ Nghiêu lên xe của Triệu Văn Hoa, vội vàng hỏi: "Sao ông lại đến đây, có phải mẹ tôi xảy ra chuyện gì rồi không?"

Triệu Văn Hoa khó chịu ra mặt, lạnh giọng nói: "Cậu còn có mặt mũi hỏi thăm mẹ mình sao, bà ấy bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, cậu thì hay rồi, tìm được cơ hội liền cùng với cái thằng…" Ông ta hình như không thể mở miệng nói ra ba chữ "người rừng* kia", chỉ có thể hừ mấy tiếng.

**Người rừng: , theo mình mò được trên baidu thì là để chỉ đàn ông làm người thứ ba, không biết dịch sao nên dịch luôn từ dã là người rừng…*

Vẻ mặt Hạ Nghiêu buồn bã, cậu rũ mi mắt, giọng nói nhàn nhạt: "Tôi chỉ về lấy vài cuốn sách ngày cần cho buổi học ngày mai."

Triệu Văn Hoa im lặng trong chốc lát, sau đó mở miệng nói: "Tôi không quan tâm mối quan hệ bây giờ giữa cậu với thằng kia là gì, thế nhưng tôi hi vọng khoảng thời gian mẹ cậu đang nằm viện này, cậu nên chăm sóc bà ấy đàng hoàng vào, không được liên lạc với thằng kia nữa, nếu không thì tôi không đảm bảo tôi có nói cho mẹ cậu việc này hay không."

Hạ Nghiêu sợ nhất chính là bị mẹ biết được mối quan hệ giữa cậu và Chu Độ, cậu siết chặt lấy mấy cuốn sách trong tay, cúi đầu nói với Triệu Văn Hoa: "Tôi, lần sau sẽ không như vậy nữa."

Tài xế dừng xe lại ở bên cạnh bệnh viện, điện thoại của Triệu Văn Hoa lúc này lại vang lên. Sau khi ông ta nghe xong, ừ một tiếng với đầu bên kia, sau đó nói một câu biết rồi, rồi cúp điện thoại.

Hạ Nghiêu chuẩn bị mở cửa xuống xe, Triệu Văn Hoa ở phía sau lên tiếng: "Mẹ cậu tỉnh rồi."

Hạ Nghiêu lập tức vô cùng vui mừng, vội vàng chạy ra khỏi chiếc xe.

Đợi sau khi cậu mặc xong quần áo chống khuẩn đi vào phòng bệnh, phát hiện mẹ mình thật sự đã tỉnh rồi.

Hạ Nghiêu mừng rỡ đến đỏ hồng hai viền mắt, yết hầu nghẹn ngào chuyển động lên xuống, chầm rãi đứng bên cạnh mẹ mình.

Mẹ Hạ bởi vì khí quản cũng bị thương, lúc này vẫn chưa thể mở miệng nói chuyện. Bà chỉ có thể dùng ánh mắt trấn an con trai mình.

Nước mắt Hạ Nghiêu không ngừng rơi xuống, cậu mím môi cười với mẹ mình, mẹ Hạ chật vật mãi mới hơi cong được khóe môi.

Lúc đi ra khỏi phòng bệnh, Hạ Nghiêu mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim lúc nào cũng treo lơ lửng của cậu lúc này mới được thả lỏng.

Hạ Nghiêu cầm sách quay về phòng mình nghỉ ngơi, cậu móc điện thoại ra, do dự rất lâu mới gọi cho Chu Độ.

Điện thoại reo thật lâu cũng chẳng có người nghe, trong lòng Hạ Nghiêu có chút hoảng loạn, vội vàng gọi tiếp cuộc nữa.

Ngay lúc cậu chuẩn bị gọi cuộc thứ 4, đầu bên kia điện thoại lúc này mới thông.

"Chu Độ." Hạ Nghiêu vội vàng mở miệng gọi một tiếng.

Chu Độ im lặng một lát, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

"Em," Hạ Nghiêu mấp máy môi, yết hầu có chút khó chịu.

"Hôm nay anh mệt quá." Âm thanh của Chu Độ nghe có vẻ rất uể oải, "Anh muốn nghỉ ngơi, em có chuyện gì, lần sau chúng ta gặp mặt thì nói hết với anh đi."

Hạ Nghiêu im lặng, không biết phải giải thích với Chu Độ như thế nào.

"Anh tin em." Chu Độ thấp giọng cười, "Mỗi người ai cũng đều có chuyện riêng mà, Hạ Nghiêu, có phải trước đây em cảm thấy anh rất trẻ con phải không. Anh, anh không muốn làm khó em nữa. Em yên tâm đi, nếu như khoảng thời gian này em bận, anh không làm phiền em nữa, đợi đến lúc nào đó em bận xong rồi, em nói chuyện lại với anh, anh lại đi tìm em, được không?"

Hạ Nghiêu cảm thấy cổ họng mình bị nghẹn một cục than nóng rực, nghẹn đến nỗi cậu vừa mở miệng liền bị cơn nóng thiêu rụi tất cả những lời muốn nói.

"Được." Cậu nhẹ giọng trả lời Chu Độ một chữ.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Nghiêu siết chặt lấy điện thoại, vành mắt đã đỏ đến nỗi có thể chảy máu.

Mà ở trong phòng bệnh của mẹ Hạ, Triệu Văn Hoa đang ngồi chỉnh tề bên cạnh giường bệnh của bà, yên lặng nhìn mẹ Hạ đang nằm trên giường bệnh.

"Bà chắc sẽ đang cảm thấy kỳ lạ tại sao tôi lại xuất hiện ở đây chứ gì." Triệu Văn Hoa bắt chéo hai chân mở miệng nói chuyện với mẹ Hạ.

Mẹ Hạ lúc này vẫn chưa thể nói chuyện, chỉ có thể phát ra vài tiếng u ô từ trong khí quản.

"Bà không cần kích động," Triệu Văn Hoa đưa tay ra phất phất vài cái với không khí, "Lẽ nào bà cho rằng chỉ dựa vào Hạ Nghiêu là bà có thể ở trong cái bệnh viện như thế này, nằm trong cái phòng bệnh như thế này sao?"

Mẹ Hạ hơi nghiêng đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Triệu Văn Hoa ở bên cạnh.

"Tôi cứu bà, cũng xem như là nghĩa vụ của tôi, dù sao chúng ta cũng có chung đứa con mà không phải sao? Hai chúng ta mặc dù không có duyên vợ chồng, nhưng mà với tư cách làm cha mẹ, tôi nghĩ chẳng ai muốn đẩy con mình vào tuyệt cảnh cả."

Mẹ Hạ vẫn như cũ không nhúc nhích nhìn chằm chằm Triệu Văn Hoa.

"Hạ Nghiêu là một tay bà nuôi lớn, bà xảy ra chuyện có lẽ nó sẽ dùng hết tất cả mọi cách để cứu bà. Thế nhưng nó vẫn chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, có thể có cách nào chứ? Bà cũng không nên trách nó nhận sự giúp đỡ của tôi, nếu không thì bà muốn nó phải làm gì? Bán nhà? Bỏ học? Hay là đi làm mấy cái việc tầm bầy tầm bạ?"

Vành mắt mẹ Hạ lập tức đỏ lên.

"Hoặc là," Vẻ mặt tao nhã của Triệu Văn Hoa biến mắt, ánh mắt ông ta mang theo một tia hàn ý, "Bà muốn để nó đi tìm cái thằng Chu Độ kia mượn tiền?"

Đồng tử mẹ Hạ bỗng nhiên mở lớn.

Triệu Văn Hoa nhìn thấy bộ dáng của bà ấy, ánh mắt mang theo một tia tức giận, "Bà biết thằng Chu Độ kia."

Mẹ Hạ phát ra hai tiếng "ô ô" từ trong cổ họng.

"Vậy thì chắc bà biết mối quan hệ giữa Hạ Nghiêu với cái thằng Chu Độ kia, bà nhìn coi bà nuôi con trai như thế nào vậy hả? Ở trên đường lớn vậy mà ngang nhiên ôm ôm hôn hôn một thằng con trai khác!" Âm thanh của Triệu Văn Hoa không khỏi to lên.

Sắc mặt mẹ Hạ vốn chẳng có bao nhiêu máu lúc này lại trắng bệch, bà không ngừng ô u muốn nói gì đó, Triệu Văn Hoa lại nâng mí mắt nhìn bà nói: "Tôi không quan tâm trước đây bà có biết quan hệ của Hạ Nghiêu với thằng kia không, bây giờ tôi nói với bà những lời này, chúng ta phải nghĩ cách nào đó, ngăn chặn không cho Hạ Nghiêu tiếp tục sa ngã."

Cơ sở vật chất trong bệnh viện tư nhân vô cùng tốt, Hạ Nghiêu nằm trên giường trong phòng bệnh, trong phòng còn thoang thoảng mùi hương của nhàn nhạt của hoa lan. Trong phòng rất yên tĩnh, không có chút tiếng ồn, thế nhưng Hạ Nghiêu lại cứ nhìn mãi bức tường trắng của bệnh viện, nhìn cho đến khi trời sáng.

54. Chương 54

Lần phẫu thuật thứ hai của mẹ Hạ rất thành công, Hạ Nghiêu đắm chìm trong niềm vui rằng mẹ mình đã sắp bình phục, hoàn toàn chẳng chú ý đến ánh mắt của mẹ mình nhìn cậu như muốn nói lại thôi.

Hôm nay mẹ Hạ cuối cùng cũng được chuyển đến phòng bệnh bình thường, Hạ Nghiêu ngồi trên chiếc ghế thấp lùn bên cạnh giường bệnh, cúi đầu chậm rãi gọt táo cho mẹ mình.

Mẹ Hạ nghiêng đầu nhìn đỉnh đầu con trai mình, mấp máy môi, bà vẫn chưa phát ra âm thanh, Hạ Nghiêu như cảm nhận được ánh mắt của bà, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình.

"Sao vậy mẹ?" Hạ Nghiêu vội vàng đứng sát lại bên cạnh bà, giúp bà vuốt vuốt góc chăn hỏi: "Có chỗ nào khó chịu sao ạ?"

Mẹ Hạ im lặng lắc đầu, Hạ Nghiêu nhìn thấy bình giữ nhiệt đặt ở một bên, vì vậy thuận tay muốn rót cho bà ly nước.

Giọng nói mẹ Hạ khàn khàn gọi một tiếng: "Nghiêu Nghiêu."

Cánh tay cầm ly nước của Hạ Nghiêu hơi khựng lại, khó hiểu nhìn mẹ mình.

"Con ngồi xuống đi, mẹ có chút chuyện muốn nói với con."

Vì vậy Hạ Nghiêu lại ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc ghế thấp lùn ở bên cạnh, nhịp tim cậu đột nhiên đập nhanh vài nhịp, có một dự cảm bất an đang nhắc nhở cậu, việc mẹ sắp nói đây đối với cậu mà nói chẳng hề là một việc tốt.

Quả nhiên, sau khi mẹ Hạ nói một vài chuyện học hành ở trường của cậu, lại chuyển lời hỏi cậu: "Con, có muốn ra nước ngoài du học không?"

Hạ Nghiêu chợt mở to hai mắt, "Mẹ, tại sao mẹ lại hỏi vậy, con ở trường đại học ở đây học rất ổn mà."

Mẹ Hạ do dự một lát, nói tiếp: "Nghiêu Nghiêu, con có thể vì mẹ mà ra nước ngoài du học được không?"

Ánh mắt Hạ Nghiêu mang theo một chút khổ sở, cậu không dám nhìn mẹ mình, mở miệng nói: "Tại sao vậy mẹ, có phải là ý của Triệu Văn Hoa không, ông ta muốn con ra nước ngoài? Hay là muốn con nhận lại ông ta?"

Mẹ Hạ chầm rãi nhắm mắt lại, giữa mi mắt bà dường như có một sự đau khổ chẳng nói nên lời.

"Nghiêu Nghiêu," Âm thanh mẹ Hạ mang theo một chút đau khổ cùng van xin, "Con cứ xem như là vì mẹ có được không?"

Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra ánh mắt của mẹ mình có chút không đúng, cậu giống như bị người tạt một gáo nước lạnh ướt đẫm từ đầu tới chân, cả hàm răng nhịn không được run lên, cậu mở miệng hỏi: "Có, có

phải Triệu Văn Hoa nói gì với mẹ không? Mẹ, mẹ tuyệt đối không được tin những lời ông ta nói với mẹ, con, con…"

Mẹ Hạ chậm rãi lắc đầu, không chớp mắt nhìn chằm chằm con trai mình. Hạ Nghiêu đụng phải ánh mắt như nhìn thấu tất cả mọi thứ của mẹ mình, quả thật không còn chút dũng khí nào tiếp tục nói dối nữa.

"Con không muốn ra nước ngoài, thưa mẹ." Hạ Nghiêu như đang bất chấp tất cả, cúi đầu.

Ánh mắt mẹ Hạ dời khỏi trên người Hạ Nghiêu, sắc mặt bà trắng bệch, hai bàn tay không kìm được bắt đầu phát run.

Hạ Nghiêu cúi đầu một hồi lâu, không nghe thấy âm thanh của mẹ mình, vội vàng ngẩng đầu lên, nhận ra sắc mặt mẹ trắng như tờ, giọt lệ ngay khóe mắt chầm chậm trượt xuống trên chiếc gối trắng, nhuộm lên một mảng màu đậm không theo hình thù.

"Mẹ." Hạ Nghiêu lập tức luống cuống.

"Nghiêu Nghiêu, mẹ không có ngốc, không có ngốc." Mẹ Hạ run rẩy đôi môi, chậm rãi mở miệng nói: "Mẹ biết vì sao con không muốn đi, Nghiêu Nghiêu, sao con lại hồ đồ như vậy, sao lại hồ đồ như vậy hả." Mẹ Hạ siết chặt tay thành quả đấm hung hăng nền xuống giường hai cái.

Hạ Nghiêu nhanh chóng đưa tay nắm lại bàn tay của mình, nghẹn ngào nói với bà: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, đừng như vậy mà."

Mẹ Hạ chẳng thèm nhìn Hạ Nghiêu lấy một cái, cứ là ngây người nhìn trần nhà không nhúc nhích.

Hạ Nghiêu đặt trán xuống trên lưng bàn tay của mẹ mình, mẹ Hạ vừa kiên quyết vừa chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay Hạ Nghiêu.

Hai ngày sau đó, mẹ Hạ đều chẳng nói một câu với Hạ Nghiêu, cũng chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái. Bà dùng phương thức quyết tuyệt này chính là muốn nói với con trai mình, nếu cậu muốn đi theo con đường đó, tuyệt đối không được, bà không đồng ý.

Trên tay Hạ Nghiêu đang bưng một bát cháo nóng hổi, vầng thâm dưới mí mắt đen đến đáng sợ, sắc mặt cũng trắng bệnh.

Cậu bưng chén cháo, cận thẩn đứng bên cạnh mẹ mình, nhỏ giọng nói: "Mẹ, con đút mẹ ăn nha."

Mẹ Hạ quay đầu sang, chẳng nhìn cậu.

Hạ Nghiêu yên lặng nhìn bóng lưng mẹ mình, mẹ Hạ nghiêng người, không nói một lời, không ăn không uống.

Hạ Nghiêu biết mẹ mình đối với chuyện này có bao nhiêu cố chấp, đời trước cậu đã được thể nghiệm qua. Thế nhưng lúc đó cậu chẳng do dự mà chọn Chu Độ, cậu thà rằng mình và Chu Độ cùng nhau đến một thành phố xa lạ sinh sống, cũng không muốn quay về nhìn mẹ mình.

Thế nhưng cậu biết vào ngay lúc biết tin mẹ mất, cậu đã hối hận rồi, cậu biết mình sai rồi. Nếu không có mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi cậu thành người, cậu làm sao có thể an nhàn thoải mái yêu đương với Chu Độ chứ.

Hạ Nghiêu cầm chén cháo chầm chậm đặt xuống đầu giường bệnh của mẹ, rồi bỗng nhiên quỳ xuống bên giường của bà.

"Mẹ," Cậu nghẹn ngào mở miệng nói: "Con thật sự, thật sự rất thích cậu ấy, con muốn cùng cậu ấy…" Hạ Nghiêu còn chưa nói xong, tiếng khóc nức nở của mẹ Hạ đã truyền đến bên tai cậu, những lời tiếp theo Hạ Nghiêu không thể nào nói ra được nữa.

Cậu chậm rãi đứng lên, cầm chén cháo đặt ở đầu giường lên, "Cháo nguội rồi, con đi lấy tô khác cho mẹ."

Mẹ Hạ vẫn như cũ chẳng lên tiếng, chỉ ở trên giường bệnh khóc một mình.

Lúc Hạ Nghiêu đi đến của phòng, đột nhiên quay người lại, giọng nói bình tĩnh nói với mẹ mình: "Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, con đồng ý, con đồng ý ra nước ngoài du học."

Mẹ Hạ lúc này mới ngẩng đầu lên đôi mắt đẫm lệ mông lung, nhìn con trai mình.

Thế nhưng Hạ Nghiêu lại chỉ cho bà một bóng lứng mơ hồ, sau đó đóng cánh cửa phía sau lưng lại.

Cậu dựa vào bức tường trắng trước cửa phòng, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cậu vốn cho rằng chỉ cần mình cẩn thận chút xíu thì có thể lén lút ở bên Chu Độ bao lâu hay bấy lâu, cậu nghĩ đợi sau khi cậu trưởng thành rồi, đến lúc có thể tự mình gánh vác trách nhiệm, mới từ từ nói chuyện với mẹ, thế nhưng cậu chẳng có cái cơ hội này nữa rồi.

Cậu hình như đã được định trước là không thể ở bên Chu Độ.

Bất kể đời trước hay đời này, cậu đều không thể.

Buổi chiều Hạ Nghiêu vẫn có lớp, buổi trưa sau khi hầu hạ mẹ Hạ ăn cơm xong, cậu cầm lấy sách vở vội vàng đến trường học.

Triệu Văn Hoa còn đặc biệt cho một tài xế riêng đến đưa đón Hạ Nghiêu, thế nhưng Hạ Nghiêu lại thà chen chúc trên xe buýt, còn hơn là ngồi chiếc xe hơi rộng rãi thoải mái kia.

Tài xế riêng tận chức tận trách đi theo phía sau xe buýt, chỉ khi nhìn thấy Hạ Nghiêu bước vào cổng trường, ông ta mới quay đầu xe rời đi.

Triệu Văn Hoa hình như nghe được phong phanh, buổi chiều còn đặc biệt đợi đến lúc Hạ Nghiêu tan học, lái xe đến cổng trường đón cậu. Hạ Nghiêu nhìn thấy gương mặt kia của ông ta tức đến không chịu được, cậu chẳng thèm nhìn ông ta, quay đầu đi về phía trạm xe buýt.

Không nghĩ tới Triệu Văn Hoa kiên trì đi theo sau Hạ Nghiêu, lúc Hạ Nghiêu đi đến trạm xe buýt, ông ta cũng vừa vặn dừng xe ngay bên cạnh cậu.

Lúc này đúng là cuối tuần, người đợi xe ở trạm xe đông vô cùng, Triệu Văn Hoa chầm chậm hạ cửa kính xe xuống, sau đó nói với Hạ Nghiêu: "Lên xe."

Ánh mắt của những người xung quanh đều đang tập trung trên người Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu tức giận đến tay siết thành quyền, lúc này cậu rất muốn hung hăng nện một quyền lên mặt Triệu Văn Hoa.

Có người bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ Hạ Nghiêu, da mặt Hạ Nghiêu vốn mỏng, cậu thấy Triệu Văn Hoa không có chút ý nào muốn rời đi, chỉ có thể kéo cửa xe Triệu Văn Hoa chui vô.

Triệu Văn Hoa nhìn gương mặt khó chịu của Hạ Nghiêu, hai chân bắt chéo ung dung nhàn nhã, đầu ngón tay còn vỗ nhẹ lên đầu gối.

"Cậu cảm thấy là tôi ép mẹ cậu bắt cậu ra nước ngoài đúng chứ?"

Hạ Nghiêu cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Triệu Văn Hoa lại nói tiếp: "Hạ Nghiêu, tôi không có hèn hạ như cậu nghĩ đâu, có lẽ cậu không biết, mẹ cậu đã sớm biết quan hệ giữa cậu và Chu Độ rồi."

Hạ Nghiêu không thể tin được ngẩng đầu lên nhìn Triệu Văn Hoa.

Triệu Văn Hoa làm một lão hồ ly trà trộn trên thương trường đã lâu, lừa gạt Hạ Nghiêu chẳng tốn bao nhiêu công sức.

"Tôi biết chắc trong lòng cậu vô cùng hận tôi," Ông ta bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tôi quả thật không hi vọng cậu và cái thằng kia ở bên nhau, thế nhưng xem ra mẹ cậu còn không hi vọng cậu đi lên con đường này còn hơn tôi."

"Việc cậu ra nước ngoài, là mẹ cậu chủ động nói với tôi đó." Ông ta nói dối mặt không đỏ hơi không đứt: "Thật ra chuyên ngành của cậu mà ra nước ngoài học tập không tệ đâu, nhưng mà, tôi vẫn mong cậu có thể dứt khoát cắt đứt quan hệ với thằng kia đi, tôi nghĩ chắc mẹ chẳng kiên trì như tôi đâu, cậu chắc cũng không muốn một ngày nào đó bị bà ấy giận đến mức cắt đứt mối quan hệ mẹ con với cậu đâu nhỉ."

Câu nói đe dọa vô tâm này của ông ta không ngờ lại vừa vặn đâm trúng tâm tư của Hạ Nghiêu, cậu gắt gao siết chặt tay thành quyền.

Triệu Văn Hoa vô cùng hài lòng với kết quả này, ông ta đổi tư thế, nói với tài xế một cái địa chỉ.

Sau đó quay đầu nói với Hạ Nghiêu: "Tôi nhìn thấy mấy ngày này cậu gầy đi không ít, buổi tối dẫn cậu đi ăn chút đồ ăn ngon, không chú ý cái gì cũng được, thế nhưng sức khỏe không thể xem nhẹ."

Hạ Nghiêu đột nhiên cảm thấy có chút mệt tâm, tối nay là tối đầu tiên cậu không ở lại bệnh viện, mà muốn quay về phòng ký túc xá.

Lúc này cậu đang trông mẹ ăn cơm tối, Triệu Văn Hoa cũng ngồi trong phòng bệnh, trong phòng chẳng ai lên tiếng, Hạ Nghiêu đứng bên cạnh nói với mẹ mình: "Sáng mai con có lớp, tối nay con về ký túc xá đây."

Triệu Văn Hoa nghe vậy, cũng đứng lên nói với Hạ Nghiêu: "Vậy tôi đưa cậu về trường."

Hạ Nghiêu nhìn mẹ mình một cái, thấy bà cũng không có ý gì, vì vậy cậu không nói được cũng chẳng nói không cần, cầm lấy đồ của mình liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Hạ người lần nữa ngồi vào trong xe, Triệu Văn Hoa không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để thể hiện ý tốt của ông ta với cậu.

"Đợi sau khi cậu ra nước ngoài, tôi sẽ chăm sóc mẹ cậu." Ông ta móc trong túi ra một chiếc chìa khóa nói với Hạ Nghiêu: "Tôi có một căn nhà ở khu XX, đợi đến khi mẹ cậu có thể xuất viện, hai mẹ con cậu dọn đến đây đi, tình huống hiện tại của mẹ cậu, chắc không thích hợp để đi bán hàng nữa đâu."

Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa trong tay ông ta hồi lâu, cuối cùng vẫn là chầm chậm đưa tay nhận lấy.

Khóe miệng Triệu Văn Hoa hơi cong lên, ngữ khí trở nên nhẹ nhàng hơn nói: "Cậu yên tâm, mẹ cậu ở thành phố B tuyệt đối sẽ không chịu cực khổ nữa đâu, cậu cứ chăm chỉ học tập, sau này tốt nghiệp, về công ty tôi…"

"Đến rồi." Hạ Nghiêu mặt không biểu cảm cắt ngang lời nói của Triệu Văn Hoa.

Triệu Văn Hoa không nói nữa, xài xế chuẩn bị lái xe vào trong trường.

“Dừng ở đây đi.” Hạ Nghiêu đột nhiên mở miệng nói.

Triệu Văn Hoa cũng không muốn xung đột với cậu vì cái chuyện nhỏ này, vì vậy nói tài xế: “Vậy thì dừng ở đây đi.”

Hạ Nghiêu còn chưa đợi xe dừng lại đàng hoàng, đã mở cửa xe bước xuống đi một mạch.

Triệu Văn Hoa nhìn chằm chằm bóng lưng cậu một lúc lâu, lúc này mới lộ ra một nụ cười đắc ý, tâm tình vô cùng vui vẻ nói tài xế: “Về thôi.”

Hạ Nghiêu không ngờ cậu sẽ đụng phải Chu Độ đã ngày rồi không gặp ở cổng trường.

Chu Độ có lẽ mới từ trạm xe buýt qua đây, chẳng biết hắn có nhìn thấy Hạ Nghiêu bước xuống từ chiếc xe đen lúc nãy không, trong khoảnh khắc Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ, trong lòng lập tức trào lên vô vàn sự ủy khuất, cậu muốn nói tất cả mọi thứ cho Chu Độ.

Cậu không muốn chia tay với hắn, không muốn ra nước ngoài, cậu thích Chu Độ, cậu thật sự rất muốn ở bên hắn cả đời.

Thế nhưng giống như tất cả những gì Triệu Văn Hoa nói, nếu như cậu thật sự giống như vậy, vậy thì thứ đợi cậu sẽ lại là một lần đoạn tuyệt dứt khoát nữa của mẹ.

Hạ Nghiêu ép bản thân bản nở một nụ cười với Chu Độ, thế nhưng cậu lại chẳng thấy gương mặt tức giận đáng sợ của Chu Độ.

“Sao anh lại đến đây?” Hạ Nghiêu đứng bên cạnh Chu Độ nhẹ giọng hỏi.

Chu Độ nhìn chằm chằm cậu hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Anh không thể đến sao?”

Hạ Nghiêu khựng người một chút, “Ý em không phải vậy.”

“Vậy ý em là gì?” Chu Độ hùng hổ dọa người hỏi: “Hạ Nghiêu, chúng ta bao lâu không có liên lạc, em có gọi cho anh cuộc điện thoại nào sao, có gửi cho anh tin nhắn nào sao?”

Hạ Nghiêu mấp máy môi, không biết nên giải thích như thế nào.

“Hay là tối nay anh đến không đúng lúc,” Chu Độ trào phúng cười một tiếng, hắn không thể khống chế cái miệng tổn thương người khác của mình nữa: “Hay là nói, em đã tìm được người mỗi ngày đều có thể ở bên cậu, không cần anh nữa.”

Sắc mặt Hạ Nghiêu trắng bệch, lúc mới nhận ra Chu Độ hiểu lầm rồi, "Em, không phải như vậy đâu, em chỉ là…"

"Chỉ là sao?" Chu Độ bước lên một bức, hỏi ép: "Em tự mình nói coi, đây là làn thứ mấy anh nhìn em bước xuống từ xe người khác rồi. Hạ Nghiêu, lòng tin của con người có giới hạn, em rốt cuộc giấu anh làm cái gì!"

Câu chất vấn cuối cùng Chu Độ không nhịn được mà rống lên.

Hạ Nghiêu nhìn thấy gương mặt tức giận của Chu Độ, cậu đột nhiên có chút hoảng hốt.

Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao cậu chỉ muốn đàng hoàng nói chuyện yêu đương với Chu Độ, mà lại khó như vậy chứ.

Cậu vốn nghĩ, cho dù cậu có ra nước ngoài học mấy năm cũng chẳng sao, chỉ cần cậu giải thích rõ ràng với Chu Độ, nói không chừng ————

Trong lòng Hạ Nghiêu bỗng nhiên cười một cái, nói không chừng cái gì chứ? Cậu dựa vào cái gì cho rằng Chu Độ sẽ đợi cậu, cậu dựa vào cái gì nghĩ muốn đi thì đi, muốn về thì về.

Có lẽ cậu nên buông tay, giống như cậu từng khuyên Mập mạp vậy. Con người không thể thích một người cả đời được, cậu với Chu Độ có lẽ chẳng có duyên rồi. Mẹ cậu không đồng ý một ngày, thì cậu sẽ không được ở bên Chu Độ một ngày.

Vậy thì cậu định để Chu Độ đợi bao lâu, một năm? Hai năm? Mười năm? Hay là hai mươi năm?

Dựa vào cái gì, cậu dựa vào cái gì mà yêu cầu Chu Độ phải làm như vậy chứ.

Nếu như không có cậu, Chu Độ sẽ giống như một người bình thường khác, có một người vợ dịu dàng, những đứa con đáng yêu, sẽ có được gia đình hạnh phúc mỹ mãn giống như bố cậu vậy.

Cậu vốn chỉ nên sống trong bóng tối, lén lút nhìn Chu Độ vậy là tốt lắm rồi.

Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu không trả lời câu hỏi của hắn, bàn tay nắm lấy cánh tay cậu không kìm được siết chặt.

"Tại sao em không nói chuyện?"

Hạ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn Chu Độ, nhàn nhạt nói: "Nói gì? Không phải anh đã nói thay em hết tất cả rồi sao?"

Chu Độ như không thể tin được, hắn nhìn Hạ Nghiêu mấp máy môi, lại chẳng biết nên phản bác lại như thế nào.

Hạ Nghiêu rút cánh tay mình ra khỏi tay Chu Độ nói: "Nếu như anh đã không tin em, vậy chúng ta ở cùng nhau còn có ý nghĩa gì nữa? Chúng ta." Hạ Nghiêu dừng lại một chút, khó khăn mở miệng nói: "Chúng ta cứ như vậy đi."

"Cái gì gọi là cứ như vậy?" Chu Độ mấp máy môi, lại phát hiện giọng nói của mình khàn đến đáng sợ.

"Chúng ta thôi đi." Hạ Nghiêu lui về sau một bước nói.

"Ý em là gì? Cái gì thôi đi, em, muốn chia tay với anh sao?" Chu Độ run rẩy nói ra hai chữ kia.

Trái tim Hạ Nghiêu như bị trăm ngàn thanh đao sắc nhọn mạnh mẽ đâm xuyên qua, cậu rướn cổ lên, không nói một lời.

Chu Độ lập tức cuống cuồng, tức giận trên gương mặt hắn trong thoáng chốc biến mất không dấu vết, hắn hoảng sợ nhìn Hạ Nghiêu, vội vàng nói xin lỗi với cậu: "Anh, anh không có ý đó. Anh chỉ là, có chút bực mình. Anh nhớ em lắm Hạ Nghiêu, không phải anh muốn chia tay với em."

Hắn hoảng loạn móc ra một tấm thẻ ngân hàng đặt vào trên tay Hạ Nghiêu nói: "Khoảng thời gian này anh đi làm thêm, đây là lương anh làm thêm kiếm được, anh, anh tối nay qua đây chính là muốn đưa em cái này. Sau này anh sẽ cố gắng kiếm tiền, cái thẻ này giữ ở chỗ em đi, tiền sau này anh kiếm được đều gửi vào cái thẻ này."

Chu Độ nhìn thấy gương mặt không có chút phản ứng nào của Hạ Nghiêu, nói năng lộn xộn: "Không phải em nói sau khi bọn mình tốt nghiệp sẽ cùng nhau mua nhà sao? Bắt đầu từ bây giờ anh sẽ cố gắng kiếm tiền, anh…"

Hạ Nghiêu đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời nói của hắn: "Ở đây của anh có bao nhiêu tiền?" Cậu giơ chiếc thẻ trong tay lên.

Chu Độ khó khăn mỏ miệng nói: "Hơn ba ngàn."

"Hơn ba ngàn?" Hạ Nghiêu cong khóe môi, móc từ trong túi ra chìa khóa nhà mà Triệu Văn Hoa đưa cho cậu, quơ quơ trước mặt Chu Độ nói: "Thế nhưng bây giờ tôi đã có nhà rồi."

Chu Độ chợt mở to hai mắt, hắn không dám tin nhìn chiếc chìa khóa trên tay Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu cắn chặt đầu lưỡi, nhét tấm thẻ ngân hàng lại vào trong tay Chu Độ nói: "Chu Độ, tôi không muốn trải qua những ngày tháng cực khổ nữa, cứ cho rằng cậu có thể mua được một căn nhà ở thành phố

B đi, thế nhưng tại sao tôi lại phải đợi không bao nhiêu năm đó, bây giờ tôi đã có thể có nhà của mình, có thể hưởng thụ một cuộc sống tốt hơn rồi."

Chu Độ vô lực rũ hai cánh tay xuống, hắn gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt của Hạ Nghiêu, sắc mặt trắng bệch nói: "Anh không tin, em, em không phải là loại người như vậy."

Hạ Nghiêu cong khóe môi nở một nụ cười nói: "Chu Độ, cậu có bao giờ từng suy nghĩ đến, tại sao cả lớp, cả trường có nhiều người như vậy, mà tôi lại cứ thích cậu, cứ để cuốn nhật ký đó ở chỗ ngồi của cậu."

"Trường chúng ta còn có ai nhiều tiền hơn cậu chứ?" Hạ Nghiêu chầm rãi mở miệng nói: "Tôi là người như thế nào trước giờ cậu chưa bao giờ hiểu được cả, cậu thích dáng vẻ nào của tôi? Đáng thương hả, ủ rũ hả, hay là biết tìm kiếm sự thương hại? Cậu trước giờ không biết thứ tôi cần rốt cuộc là gì, bây giờ dù sao cũng nói ra rồi, tôi sẽ nói rõ ràng với cậu, tôi Hạ Nghiêu là một người tham tiền hơn nữa còn là một người tham lam hưởng thụ, bây giờ cậu hiểu chưa?"

Chu Độ lùi về sau một bước, như không thể tiếp nhận được mà nhìn Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu lúc này đã nếm được mùi rỉ sắt nhàn nhạt ở trong miệng, cậu chậm rãi thở ra một hơi, quay người chuẩn bị đi vào trong trường.

Cậu biết, giữa cậu và Chu Độ, có lẽ là hết rồi.

Thế nhưng điều làm cậu không ngờ chính là, người phía sau cư nhiên mạnh mẽ bước lên nắm chặt lấy cánh tay cậu.

"Nghiêu Nghiêu," sắc mặt Chu Độ không còn chút huyết sắc, thế nhưng hắn vẫn như cũ kéo ra một nụ cười: "Em, em không cần nói mình như vậy." Hắn hút sau một hơi, sau đó nói tiếp: "Nếu như em thật sự muốn nhà, anh có thể, anh có thể mua ngay một căn nhà ở thành phố B bây giờ."

Hạ Nghiêu tàn nhẫn rút tay mình ra khỏi tay Chu Độ: "Chu Độ, tôi cần không phải là một đứa con nít hôi sữa chỉ biết chìa tay ra trước mặt bố mẹ, cậu còn con nít lắm, chúng ta không hợp."

Chu Độ bị câu nói này đâm thật sâu, hắn biết bản thân từ nhỏ đến lớn đều trải qua rất tùy tiện, hắn biết kỹ năng yêu đương của bản thân cũng không cao cũng không được tính là thành thục, hắn biết gia cảnh bản thân từ trước đến giờ sẽ không để hắn phải lo lắng.

Thế nhưng kể từ sau ở bên Hạ Nghiêu, hắn vẫn luôn cố gắng thay đổi bản thân.

Hạ Nghiêu không thích hắn chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt mà ăn giấm, vậy thì hắn thay đổi. Hạ Nghiêu cảm thấy hắn không biết đến những sự khó khăn trên cuộc đời này, vậy thì hắn cũng đã cùng với cậu phấn đấu kiếm tiền, Hạ Nghiêu cảm thấy hắn không đủ chín chắn chững chạc, hắn cũng đã thử cho Hạ Nghiêu một khoảng không gian để tin tưởng nhau.

Thế nhưng hắn thay đổi nhiều đến vậy, Hạ Nghiêu một chút cũng không nhìn thấy, cậu ấy vẫn là không muốn hắn nữa.

Tại sao mình lại như vậy chứ? Chu Độ mông lung nhìn người trước mắt.

"Chúng ta chia tay đi, cậu như vậy khó nhìn quá, đừng làm khó tôi nữa được không?" Ngữ khí Hạ Nghiêu vẫn dịu dàng như vậy, cậu chậm rãi lại kiên định rút cánh tay của mình ra khỏi tay của Chu Độ lần nữa.

Chu Độ ngây người nhìn Hạ Nghiêu hồi lâu, dường như đã kịp phản ứng lại.

"Anh không đồng ý, anh không muốn chia tay với em." Hắn vừa lắc đầu vừa lui về sau một biết.

Hạ Nghiêu cảm thấy hô hấp của bản thân cũng bắt đầu trở nên khó khăn: "Chu Độ bộ dáng bám dai như đỉa của cậu rất khó coi đó."

Vành mắt Chu Độ đỏ lên nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu lại đổ thêm dầu vào lửa nói tiếp: "Nếu như cậu không buông tay, vậy thì lần sau tôi có thể dẫn người đó đến gặp mặt cậu, cậu có lẽ cũng biết chênh lệch giữa cậu và anh ấy rồi, thế nhưng tôi không kiến nghị cậu làm vậy, bởi vì như vậy rất là tự rước lấy nhục đó."

"Im mồm." Chu Độ trầm giọng rống lên một câu.

"Cậu nhìn xem cái bộ dạng này của cậu, sao nào, dựa vào cái sự bám dai như đỉa này cậu cảm thấy tôi sẽ thay tâm đổi ý sao? Chu Độ, chúng ta không còn là con nít nữa."

Chu Độ chợt ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Nghiêu, "Tôi không thích cậu nữa." Hắn chậm rãi lui ra phía sau, lui một bước nói một câu: "Tôi không thích cậu nữa."

Ngón tay Hạ Nghiêu gắt gắt đâm vào lòng bàn tay mình, đợi đến khi bên tai cậu không còn nghe thấy âm thanh của Chu Độ nữa, chỉ còn nhìn thấy cử động môi mấp máy của hắn, Chu Độ đã lui ra xa ba mét.

"Tôi hận cậu."

Hạ Nghiêu nhìn thấy đôi môi Chu Độ chậm rãi mở ra, sau đó người kia chẳng thèm quay đầu lại chạy đi mất.

Con ngươi Hạ Nghiêu khô đến khó chịu, thế nhưng kỳ lạ là đến cả một giọt nước mắt cậu cũng không thể chảy ra.

Chu Độ, đừng hận em.

Cậu dựa vào cổng lớn của trường học, đôi môi run rẩy.

Đừng hận em.

55. Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thành phố B trong vài năm trở lại đây phát triển nhanh chóng, mấy năm trước ở những nơi cách xa trung tâm thành phố vẫn còn nhìn thấy những khu dân cư thấp bé. Thế nhưng trong khoảng gian ngắn ngủi mấy năm trở lại đây, những khu dân cư thấp bé đó đã hoàn toàn chẳng nhìn thấy bóng dáng, thay thế vào đó là các tòa nhà cao chọc trời san sát nhau.

Chu Độ đang ngồi phòng làm việc cúi đầu phê duyệt tài liệu của công ty, điện thoại đặt bên cạnh lúc này rung lên hai tiếng ông ông.

Hắn quay đầu quét mắt nhìn một cái, sau đó vẻ mặt không thay đổi tiếp tục công việc trên tay. Điện thoại im lặng được một chốc, sau đó giống như một cô bạn gái bị lạnh nhạt bắt đầu cáu kỉnh, lại rung lên mãi không dứt.

Chu Độ bị tiếng chuông điện thoại cố chấp gọi đến làm cho đau đầu, cuối cùng như chịu không nổi nữa mới cầm điện thoại lên.

"Làm gì?" Ngữ khí mang theo một chút không vui.

Giọng nam ở đầu bên kia điện thoại thấy Chu Độ đã chịu nghe điện thoại, vội vàng gân cổ lên gào: "Tao nói nè Chu tổng, ngài lúc nào cũng bận rồi vậy mà đã nể mặt tao chịu nghe điện thoại rồi cơ đấy."

Chu Độ một tay cầm điện thoại, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm phần tài liệu trên tay.

"Có chuyện thì nói."

Người ở đầu bên kia chính là Vương Hạo, cậu ta lúc ta mới trở về từ Mỹ, ở nhà ở thành phố H chẳng được mấy ngày, đã nhanh chóng chạy qua thành phố B.

Nói đến cũng lạ, cái thằng ngu năm đó sau khi ra nước ngoài một chuyến, cư nhiên bắt đầu trở nên chịu học, học một hơi đến khi học xong nghiên cứu sinh mới về nước. Vương Hạo cứ như bây giờ mới giác ngộ ra sự thú vị của việc học hành, học xong nghiên cứu sinh không nói, vậy mà vẫn còn muốn tiếp tục học lên tiến sĩ.

Bố mẹ Vương Hạo cho rằng phần mộ tổ tiên nhà mình bốc lên khói xanh*, bây giờ nhìn thấy thằng con trai nhà mình nhìn kiểu nào cũng thấy nó thuận mắt.

*Phần mộ tổ tiên bốc lên khói xanh: cách nói trong phong thủy, ý chỉ việc có được vận may, gặp được chuyện tốt.

"Bây giờ tao đang ở thành phố B nè, sao, buổi tối có muốn đến uống một ly không?" Giọng nói sang sảng của Vương Hạo truyền đến bên tai Chu Độ.

Chu Độ lúc này mới sửng sốt một chút rồi hỏi: "Mày về nước lúc nào vậy?"

"Về chưa lâu lắm, ở thành phố H mấy ngày, sao, có muốn đón gió tẩy trần cho anh chú không ~"

Chu Độ dùng cổ kẹp điện thoại, cầm lấy nắp bút đậy vào, thuận tay cầm luôn chiếc áo khoác vắt sau lưng ghế rồi nói với Vương Hạo: "Nói chuyện thừa thãi, tối nay gặp ở đâu?"

Vương Hạo vội vàng nói một cái địa chỉ, Chu Độ cúp điện thoại, khoác áo khoác lên, chuẩn bị tan làm sớm.

Người vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc, thư ký bên ngoài đã gõ cửa mấy cái rồi đẩy cửa bước vào.

Thư ký tên Chu Đồng, cùng họ với Chu Độ. Là một ngự tỷ xinh đẹp chân dài ngực lép, cô nhìn Chu Độ hình như muốn ra ngoài, khựng lại một chút rồi tăng nhanh tốc độ nói chuyện nói với Chu Độ: "Chu tổng, có chút chuyện nhỏ muốn báo cáo với anh."

Chu Độ cau mày, lại quay lại ghế ngồi xuống, hất hất cằm ý bảo Chu Đồng nói đi.

Chu Độ vội vàng đặt xấp tài liệu trên tay xuống trên bàn làm việc của Chu Độ nói: "Đây là một vài tài liệu mà công ty chúng ta cần dịch, thế nhưng vị phiên dịch viên họ Lý đã từng làm việc với công ty chúng ta lại bận việc trong nhà, cho nên đề cử đàn em cùng trường với anh ta, Chu tổng, ngài xem phần này."

Chu Độ nâng mí mặt nhìn Chu Đồng, lại đứng lên nói với cô: "Nếu đã là anh Lý đề cử, vậy cô cứ liên hệ với đàn em của anh ta đi, lấy một phần đưa cho cậu ấy thử dịch xem, nếu đạt yêu cầu thì chúng ta tiếp tục hợp tác."

"Vâng ạ." Thư ký có được sự đồng ý của ông chủ mình, vì vậy rũ đôi mi ôm lấy xấp tài liệu liền đi ra ngoài.

Chỉ đi trễ có một chút xíu, vậy mà lại kẹt xe trên suốt quãng đường đi. Thành phố lên đèn đường lúc trời còn sáng vậy mà chẳng bao lâu đã tối sầm xuống, đợi Chu Độ lái xe đến được quán bar Vương Hạo nói, sắc trời đã hoàn toàn tối đen như mực.

Người vẫn chưa vào cửa, điện thoại đã rung lên. Chu Độ nhìn cũng chẳng thèm nhìn cúp luôn điện thoại, sau đó sải bước bước vào bên trong quán bar.

Đây là một thanh bar*, không có mấy cái đèn sặc sỡ làm người hoa mắt, cũng không có người nhảy nhót điên loạn.

*thanh bar: ý là quán bar không có đèn đóm sắc sỡ, không vũ trường nhảy nhót, chỉ đơn giản là quán bar vào uống rượu, nghe nhạc thôi

Sau khi Chu Độ bước vào, quét quanh một vòng, nhìn thấy Vương Hạo đang ngồi ở chiếc sofa trong góc.

Trên tay Vương Hạo đang cầm điện thoại, cậu ta bị Chu Độ tắt máy, không phục định tiếp tục quấy rầy hắn.

Chu Độ đang chuẩn bị lên tiếng chào hỏi với Vương Hạo, đột nhiên hắn phát hiện bên cạnh Vương Hạo còn thêm một tên đàn ông thân hình cao lớn, trên tay đang cầm hai ly rượu sặc sỡ.

Trương Dương đặt một ly xuống trước mặt Vương Hạo, nhìn cậu ta nói: "Em gấp cái gì, không chừng là kẹt xe rồi."

Vương Hạo thấy Trương Dương nói chuyện, cất điện thoại vô, trong miệng vẫn lầm bầm một câu: "Ốc sên còn bò nhanh hơn nó."

"Vậy mày đi tìm con ốc sên coi." Chu Độ đột nhiên lên tiếng, Vương Hạo mừng rỡ ngẩng đầu lên, vội vàng đứng lên bổ nhào vào phía sau Chu Độ, hung hăng nện mấy phát vào bả vai hắn nói: "Mày đó cuối cùng cũng đến rồi."

Trương Dương đưa cách tay dài ra kéo một phát, ôm lấy eo Vương Hạo kéo cậu ta ngồi xuống bên cạnh mình.

Chu Độ quét một vòng hai tên này, giả bộ chẳng nhìn thấy cái gì, ngồi xuống đối diện bọn họ.

Vương Hạo có chút không được tự nhiên, lại không dám đứng lên từ bên cạnh Trương Dương mà về chỗ ngồi cũ, chỉ có thể mở miệng nói chuyện với Chu Độ: "Mày nói coi mày làm một tên phú nhị đại lăn lộn ăn chơi không sướng sao? Thích lăn lộn khổ sở lắm hay gì, tao nghe mẹ mày nói một năm mày về nhà còn không được hai lần, mày bán mạng vậy làm gì, còn phòng ngừa tranh giành tài sản với em gái mày nữa chứ."

Trương Dương lên tiếng cắt ngang cái tên tiểu tâm can không biết lựa lời mà nói nhà mình: "Nói nhảm cái gì đó."

Chu Độ nhướng lông mày nói: "Đúng vậy, đây không phải là do nhìn thái hậu nhà tao cưng chiều công chúa nhỏ sao, tao phải chuẩn bị trước cho tương lai của tao chứ."

"Mày đó thôi đi." Vương Hạo bưng ly rượu trước mặt ực một hơi, uống xong mới nhận ra ly mình cầm là ly của Trương Dương, vành tai cậu ta có chút đỏ lên, sau đó giả bộ như chẳng có chuyện gì xảy ra, định đặt cái ly lại trước mặt Trương Dương.

Không nghĩ tới Trương Dương lại trực tiếp cầm lấy từ tay của cậu ta, cũng hơi nhấp một chút tại nơi mà Vương Hạo mới vừa đụng miệng uống.

Vương Hạo lúc này không chỉ vành tai đỏ lên, mà da mặt cũng bắt đầu nóng lên.

Chu Độ như cái gì cũng không nhận ra, dựa ra phía sau, đưa tay xoa xoa ấn đường.

"Hai đứa bay ăn chưa?" Hắn bỏ tay xuống rồi hỏi hai tên trước mặt.

Vương Hạo vừa định nói chưa ăn, Trương Dương lại chủ động mở miệng nói: "Ăn rồi, tao thấy mày có vẻ mệt lắm, không thì về trước nghỉ ngơi đi?"

Chu Độ mấy năm trước lúc tự xây dựng sự nghiệp, vẫn luôn ngủ rất ít. Lúc bận rộn đừng nói ngủ, ngay cả cơm cũng muốn ba bữa dồn vào một ăn quách cho xong. Mấy năm nay công ty bước vào thời kỳ ổn định, không cần hắn phải bán sức bán mạng như vậy nữa, thế nhưng chuyện làm hắn không nghĩ tới chính là, hắn còn chưa vượt qua ngưỡng 30, vậy mà đã bắt đầu mất ngủ.

"Cũng được." Chu Độ gật đầu với hai tên trước mắt, "Mày về chắc cũng chẳng đi ngay đâu nhỉ, cuối tuần này bọn mình lại tìm nơi nào đó uống vài ly."

"Ừ." Vương Hạo lúc này mới nhận ra sự uể oải của Chu Độ, vì vậy nói với hắn: "Sắp tới tao đều ở thành phố B, hiện tại là một tên vô công rỗi nghề, thời gian dư giả lắm, lúc nào mày có thời gian tụi mình lại tụ tập."

Chu Độ ừ một tiếng, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Vương Hạo nhìn bóng lưng của Chu Độ, do dự một chút, đắn đo hỏi: "Hỏi cái, mày bây giờ vẫn độc thân hả?"

Cả người Chu Độ khựng lại, hắn nghiêng đầu cười cười với Vương Hạo: "Sao, muốn làm mai cho tao hả?"

Ánh mắt Vương Hạo hơi loạn, không dám nhìn thẳng Chu Độ: "Tao tùy tiện hỏi vậy thôi, nếu mày cần thì tao làm mai cho, tao nói mày nghe, tao một tên bạn học đẹp trai lắm, là một anh đẹp trai người lai, da trắng như trân châu vậy, mắt xanh như ngọc bích vậy, mày có muốn…"

"Được rồi." Chu Độ thờ ơ nói: "Vậy hôm nào mày gọi bạn mày theo đi, bọn mình cùng chơi."

"Thật không?" Vương Hạo mừng rỡ nhìn Chu Độ, Chu Độ gật đầu, cầm áo khoác vắt lên tay, ánh mắt hắn tuy rằng là nhìn Vương Hạo, thế nhưng lại nói với Trương Dương bên cạnh cậu ta: "Tao nói nè mày cái tên này ra nước học hành không phải chỉ để xem mấy anh đẹp trai đó chứ."

Tóc gáy Vương Hạo đều dựng cả lên, vội vàng nói: "Mày đừng có nói bậy! Tao làm gì có!"

Chu Độ cong khóe môi nở một nụ cười xấu xa, sau đó rời khỏi quán bar.

Trương Dương lúc này mới đưa tay tùy ý vòng qua sau eo Vương Hạo, dựa vào trên ghế sofa nâng mí mắt lên hỏi: "Hửm? Anh đẹp trai người lai?"

Vương Hạo: "…"

Sau khi Chu Độ về đến nhà, treo áo khoác lên, sau đó đi tắm rửa. Tầm nhìn từ căn nhà hắn mua rất đẹp, lúc này vào ban đêm được bao bọc với cái loại đèn neon rực rỡ, giống như một vũ nữ trong dáng vẻ yêu kiều.

Chu Độ đứng trước cửa sổ sát đất, một bên lau tóc một bên nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Ăn xong bữa tối đơn giản, Chu Độ bước vào phòng. Bên giường đặt một cuốn sách còn chưa xem xong, hắn đang dựa vào trên giường tiện tay lật lật.

Điện thoại rung lên một tiếng, Chu Độ cầm lên xem, là email thư ký Chu gửi đến.

Hắn đặt sách sang một bên, mở laptop đặt ở một bên lên.

Thư ký Chu để lại lời nhắn nói, chiều nay cô ấy có gửi cho đàn em của phiên dịch họ Lý một đoạn nhỏ, cậu ấy dịch xong rồi, cho nên gửi qua đây để Chu Độ xem.

Chu Độ mở tệp đính kèm mà thư ký Chu gửi đến.

Sau khi xem được một lúc, hắn nhận ra đàn em này của phiên dịch họ Lý quả thật rất được, những thứ dịch ra so với anh Lý còn chuyên nghiệp hơn.

Có một vài từ ngữ cậu ấy còn đặc biệt chú thích ra, làm cho người khác xem một lần đã hiểu.

Thông qua những chi tiết nhỏ nhặt này, có thể nhìn thấy đây là một người vừa có tài vừa cẩn thận.

Sau khi Chu Độ xem xong trả lời lại cho thư ký Chu một cái email.

[Được rồi, lấy cậu ta đi. Đưa phương thức liên lạc của cậu ấy cho tôi, có phần tài liệu quan trọng tôi muốn trực tiếp bàn bạc với cậu ấy.]

Thư ký Chu sau khi nhận được email liền gửi phương thức liên lạc của người nó đến điện thoại của Chu Độ

Hạ: 130xxxxxxxxx

Chu Độ thấy điện thoại rung lên, định cầm lên, ngoài cửa lại truyền đến mấy tiếng kêu quấy nhiễu.

Hắn chẳng thèm để ý đến chiếc điện thoại nữa, đứng lên đẩy cửa bước ra ngoài.

Ngoài có một con Golden Retriever* chợt bổ nhào đến trên người Chu Độ, nó đè Chu Độ xuống không ngừng liếm láp, Chu Độ đẩy nó ra, dẫn nó đi tới cái ổ chó của nó.

*Golden Retriever:

"Quên mất cho mày ăn." Chu Đô xoa xoa đầu nó ý bảo xin lỗi, sau đó đổ thức ăn cho chó vào trong cái tô của nó.

Hắn buồn chán nhìn chằm chằm con chó lông vàng ăn hết bữa tối, con chó ăn xong cũng lộ ra vẻ ông đây rất vui vẻ, cắn gấu quần của Chu Độ muốn được dẫn ra ngoài.

Chu Độ ngồi xổm xuống ôm con chó vào lồng ngực xoa xoa: "Tối nay trễ quá rồi, sáng mai dẫn mày ra ngoài tản bộ nha."

Chú chó lông vàng như nghe hiểu, thấy Chu Độ nói vậy, cũng ngoan ngoãn chui về lại ổ chó của mình.

Sau khi Chu Độ quay lại phòng, cũng quên mất tiêu cái tin nhắn ở trên điện thoại lúc nãy, hắn thấy đầu tóc cũng khô rồi, liền lật chăn lên chui vô.

Một tiếng sau, hắn lại ở trên giường bò dậy, kéo cái ngăn tủ đầu giường ra, lấy ra một viên thuốc.

Sau khi uống xong viên thuốc, hắn mới lần nữa nhắm mắt lại.

Đã nhiều năm như thế trôi qua, tại sao em vẫn cứ xuất ở trong giấc mộng của anh vậy.

56. Chương 56

Hiệu suất làm việc của Chu Đồng cực cao, ngày hôm sau Chu Độ vừa mới bước vào phòng làm việc, cô đã ôm tài liệu gõ cửa phòng làm việc của hắn. Sau khi báo cáo xong mọi việc, cô mở miệng nói với ông chủ trước mặt mình: "Vị đàn em của phiên dịch Lý tôi đã liên hệ rồi, nếu chiều nay anh có thời gian thì tôi sẽ giúp anh sắp xếp một cuộc hẹn."

Chu Độ buổi chiều cũng không có việc gì, nghe thấy vậy gật đầu nói: "Vậy cô đi sắp xếp đi, hẹn xong thì đưa tôi thời gian và địa chỉ."

Chu Đồng có được chỉ thị của ông chủ, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Buổi sáng Chu Độ có hẹn ông chủ của một công ty bàn công việc, hắn nhìn thời gian, thấy cũng sắp đến giờ rồi, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Bữa trưa đương nhiên sẽ phải trải qua trên bàn nhậu, hắn uống không nhiều, thế nhưng dạ dày có chịu khó chịu, ăn xong liền về nhà luôn, không đến công ty.

Hai giờ hơn buổi chiều, Chu Đồng gửi cho Chu Độ thời gian và địa điểm. Buổi trưa Chu Độ bị cơn đau dạ dày dằn vặt mãi mới thiếp đi được một lát. Hắn không có thói quen ngủ trưa, cho nên điện thoại trên bàn còn chưa rung lên, hắn đã theo bản năng mà thức dậy.

Cầm lấy coi thời gian, lại mở ra thông tin mà Chu Đồng gửi cho hắn. Chu Đồng mỗi ngày đều báo cáo với hắn rất nhiều chuyện, cái tin nhắn cách thức liên lạc với đàn em kia mà thư ký Chu gửi đến tối qua, sớm đã bị đẩy đi thật xa.

Chu Độ cũng lười lướt lên xem, nhìn thấy thời gian và địa điểm, hắn lại đem đầu đặt xuống gối tính nằm lười một hồi nữa.

Chỉ đáng tiếc mắt hắn còn chưa nhắm lại, con chó lông vàng ngoài cửa nghe thấy động tĩnh trong phòng, cho là chủ nhân tỉnh rồi, vội vàng thè đầu lưỡi xông xáo chạy vô trong phòng, miệng cắn một góc chăn, hớn hở lắc lắc cái đầu chó của mình.

Chu Độ hít sâu một hơi, hắn ngồi dậy, kéo lại cái chăn bị trượt xuống ngang ngực, nói với con chó trước trước mặt: “Nhả ra coi.”

Con chó lông vàng có nghe hiểu tiếng người đâu, nó vừa cắn góc chăn vừa lùi về phía sau. Chu Độ cũng không thể thật sự tức giận với một con chó được, chỉ có thể từ trên giường bò dậy.

Hắn dọn dẹp qua loa một chút, sau đó dẫn con chó lông vàng xuống lầu.

Đây là khoảng thời gian mọi người đi làm, gần như chẳng có ai dắt chó đi dạo giờ này. Chu Độ dắt con chó lông vàng nhà mình hai vòng quanh công viên, sau đó về nhà.

Cho đại gia chó đồ ăn, hắn nhìn thời gian, nhận ra sắp đến giờ rồi, liền cầm lấy chìa khóa bước ra ngoài.

Quán cà phê mà Chu Đồng đặt là một quán cà phê rất cao cấp, Chu Độ còn chưa bước đến cửa, đã có người đứng sẵn ngay cửa kiếng mở cửa cho hắn.

Bên trong rất yên tĩnh, giống như đi vào thư viện vậy. Chu Độ theo phương hướng mà thư ký Chu nói cho hắn, trực tiếp bước lên bàn số hai trước cửa sổ trên lầu.

Lúc gần bước lên trên lầu, Chu Độ đột nhiên dừng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn xung quanh, trái tim đột nhiên sinh ra một tia cảm giác khác thường.

Chu Độ không thể nói ra được đó là cảm giác như thế nào, có chút cảm giác khác thường giống như câu nói của người xưa “cận hương tình khiếp”*, hắn chẳng biết cái cảm giác này đến từ đâu. Hoặc là hắn vẫn chưa tỉnh hẳn từ giấc ngủ ban trưa.

**cận hương tình khiếp: được cắt từ trong bài thơ "Độ Hán giang" (Qua sông Hán) của Lý Tần:*

Lĩnh ngoại âm thư tuyệt,

Kinh đông phục lập xuân.

Cận hương tình cánh khiếp,

*Bất cảm vấn lai nhân.**DỊCH NGHĨA***

Ở núi không có tin tức gì bên ngoài

Mùa đông đã qua, mùa xuân lại tới

Càng tới gần quê lòng càng kinh hãi

Không dám hỏi người qua đường

Sau khi bước lên lầu, lập tức có người dẫn hắn đến bàn số hai.

Bàn số hai không có người, chỉ thấy trên ghế có đặt một bìa sơ mi đựng tài liệu. Chu Độ liền ngồi vô ghế đối diện với bìa sơ mi, gọi một ly cà phê với nhân viên phục vụ bên cạnh.

Đến cùng với ly cà phê còn thêm chủ nhân của chiếc bìa sơ mi, lúc phục vụ viên khom lưng đặt ly cà phê xuống trước mặt Chu Độ, cũng vừa vặn ngăn cản tầm nhìn của Hạ Nghiêu, đợi đến lúc cậu bước đến chỗ ngồi, lúc này mới nhìn đụng phải ánh mắt của người đối diện.

Hai người đều hoảng hốt.

Chu Độ cảm thấy hô hấp của bản thân như đã ngừng lại, thế nhưng trải qua biết bao sóng gió mấy năm nay, hắn đã sớm không còn là thằng nhóc choai choai lỗ mãng năm đó nữa rồi, vì vậy khóe môi hắn nhanh chóng cong lên thành một nụ cười công nghiệp, gật đầu với người đàn ông trước mặt, nói một tiếng ————-

Xin chào.

Thế nhưng Hạ Nghiêu lại chẳng thể nào mà thản nhiên như hắn được, cậu hiển nhiên vẫn chưa phản ứng kịp, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ nhìn Chu Độ không nhúc nhích.

Trong lúc Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt, Chu Độ cũng quan sát người trước mặt.

Em ấy hình như đã gầy đi không ít, đây là cảm nhận đầu tiên của Chu Độ. Đôi môi cũng chẳng có chút huyết sắc nào, dưới đôi mắt mang theo một màu xanh nhàn nhạt, không biết là do tối qua ngủ không ngon hay là do kết quả của việc thức khuya trong một khoảng thời gian dài.

Chiếc áo sơ mi làm cho vóc người gầy gò của cậu nhìn giống như một sợi dây, Chu Độ nhìn thấy hầu kết của người nọ cứ trượt lên trượt xuống, sau đó chuyển ánh mắt hoảng loạn ra chỗ khác.

Chu Độ cũng lấy làm lạ bản thân hắn vào lúc này vậy mà lại bình tĩnh đến như vậy, hắn cho rằng đến lúc gặp lại Hạ Nghiêu, hắn nhất định sẽ vô cùng tức giận, hoặc là quay đầu đi luôn.

Thế nhưng mà lúc thực tế xảy ra, hắn lại như một kẻ nghiện nhìn thấy ma túy, gắt gao nhìn chằm chằm người trước mắt.

Hai bàn tay đặt trên đùi của Hạ Nghiêu vô thức nắm lại, cậu cảm thấy hô hấp của bản thân trở nên vô cùng khó khăn, lí trí nói với cậu rằng lúc này cậu nên rời đi, thế nhưng đôi chân lại như bị người ta đóng vào trên đất, không thể nhúc nhích được.

Đáng sợ nhất chính là đôi mắt của mình, Hạ Nghiêu đã dùng một nghị lực rất lớn mới có thể không đem ánh mắt của mình đến trên gương mặt của người đối diện.

"Sao vậy? Bạn học nhiều năm như thế, không nhận ra tôi sao?" Chu Độ đặt tay len bàn, đổi một tư thế ngồi khác, ngữ khí mang theo một chút nặc ngu* mà hỏi.

**nặc ngu : có thể hiểu nôm na là người này biết rõ câu trả lời, thế nhưng do một vài lý do nào đó lại giả ngu không biết.*

Hạ Nghiêu mấp máy môi, khó khăn lắm mới mở được miệng nói với Chu Độ một tiếng: "Không có."

Ánh mắt Chu Độ vẫn như cũ gắt gao dán lấy người trước mắt, hắn dựa ra phía sau, lấy tài liệu trong túi ra, bày lên bàn.

Hạ Nghiêu vốn cúi đầu nhìn ly cà phê trong lồng ngực mình, dư quang ánh mắt nhìn thấy tài liệu trên bàn, ánh mắt khẽ nâng lên, nhìn đến phần tài liệu ở trên bàn.

Chu Độ thế nhưng lại không có ý muốn đưa tài liệu cho Hạ Nghiêu, ngược lại mở miệng nói với cậu: "Không nghĩ tới vậy mà sẽ quay trở lại thành phố B, tôi còn tưởng rằng cậu phi thượng chi đầu* dự định di cư ra nước ngoài luôn rồi chứ, sao vậy? Kim chủ cậu tìm được lại chịu cho cậu ra ngoài kiếm chút tiền lẻ này sao?"

**Phi thượng chi đầu: lấy ý từ câu "Phi thượng chi đầu biến phượng hoàng", hiểu nôm na là tung cánh bay cao hóa phượng hoàng (Theo)*

Lời nói của Chu Độ vô cùng mỉa mai, Hạ Nghiêu kìm không được siết chặt nắm tay. Không biết là do xấu hổ hay do tức giận, trên gương mặt hiện lên chút đỏ, sau đó lại nhanh chóng biến mắt, trở thành trắng bệch.

Trái tim Chu Độ sinh ra một khoái cảm kỳ quặc, lúc này hắn hận không thể nắm lấy cổ áo Hạ Nghiêu chất vấn cậu "Cậu hối hận chưa, hối hận năm đó chia tay với tôi chưa?"

Thế nhưng đương nhiên là Chu Độ sẽ không làm như vậy, hắn đã trưởng thành, hắn đã không còn là tên thiếu niên ngu ngốc năm đó khóc lóc ồn ào nói với Hạ Nghiêu "Tôi hận cậu" nữa rồi.

Hạ Nghiêu im lặng mặc cho Chu Độ "mỉa mai", cậu nghe thấy những lời Chu Độ nói, trong lòng lại sinh ra một chút cảm giác được giải thoát kỳ lạ. Loại tâm trạng như tự ngược này làm đáy trái tim u ám của Hạ Nghiêu cảm nhận được một sự giải phóng.

Cậu cảm thấy đây chính là những gì mà mình nên chịu, đợi Chu Độ chế nhạo xong, cậu liền rời đi, sau đó cách cậu ấy thật xa. Cậu không xứng xuất hiện trước mặt Chu Độ, không xứng ngồi cùng một chỗ với cậu ấy, càng không xứng nói chuyện với cậu ấy.

Hạ Nghiêu đưa tay cầm lấy bìa sơ mi đựng tài liệu mình để bên cạnh, cậu nghĩ đợi Chu Độ nói xong, cậu sẽ nói một tiếng cáo từ, sau đó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa.

Chu Độ dường như phát hiện ra hành động này của Hạ Nghiêu, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một tia hoảng sợ. Em ấy lại muốn rời đi, Chu Độ nghĩ thầm, lần này lại muốn biến mất bao nhiêu năm nữa đây?

Chu Độ lúc này mới bất tri bất giác nhận ra mấy ngon tay của mình đang run rẩy, hắn giở vờ trấn tĩnh cầm ly cà phê trước mặt lên, dáng vẻ nhàn nhã uống một ngụm, cười khẽ một tiếng nói: "Được rồi, không nói đến chuyện cũ mấy năm trước nữa, nếu hôm nay chúng ta đến đây bàn công việc, vậy nói chuyện chính đi."

Hắn đẩy tài liệu trước mặt đến trước mặt Hạ Nghiêu, "Phần tài liệu này cậu xem thử đi, có gì cần hỏi có thể hỏi tôi luôn bây giờ."

Hạ Nghiêu siết chặt lấy bìa sơ mi của mình, cậu chẳng có chút dũng cảm nào để ngẩng đầu lên nhìn Chu Độ, vì vậy nhìn lướt qua phần tài liệu trước mặt, giọng nói mang theo chút khàn khàn lên tiếng: "Tôi, xin lỗi, có lẽ tôi không thể nhận công việc này, tôi sẽ nói chuyện lại với đàn anh tiến cử người khác cho cậu."

Ngón tay Chu Độ cầm lấy đi cà phê bỗng siết chặt lại, sự tức giận trong lòng hắn suýt chút nữa làm hắn mất đi lí trí, hắn im lặng hồi lúc lâu mới mở miệng nói chuyện với Hạ Nghiêu:

"Tôi không biết lý do cậu cự tuyệt là gì, nếu như chỉ là bởi vì mối quan mà chúng ta đã có trong khoảng giời

gian niên thiếu ngây thơ đó. Tôi nghĩ cậu chắc chắn không cần phải lo lắng đâu, con người ta luôn nhìn về phía trước mà, nếu như cậu cảm thấy tôi sẽ vì vậy mà tìm lý do tiếp cận cậu, cậu cứ yên tâm. Đống tài liệu này rất gấp, tôi tìm cậu là bởi vì cậu chuyên nghiệp, không phải bởi vì là người yêu. Hơn nữa, sau này chắc chúng ta cũng không còn cơ hội tiếp xúc trực tiếp nào đâu, phương thức liên lạc của thư ký Chu chắc cậu đã có, đợi hoàn thành công việc thì cậu cứ liên hệ trực tiếp đưa tài liệu cho cô ấy."

Chu Độ nói xong những lời này, sau đó cầm lấy túi tài liệu của mình chuẩn bị rời đi. Hạ Nghiêu toàn bộ quá trình đều cúi đầu, không nhìn Chu Độ lấy một cái.

Sau khi Chu Độ đứng lên không có trực tiếp rời đi, thế nhưng cứ nhìn xoáy đầu của người trước mắt thật lâu.

Em ghét anh đến vậy sao? Đến ngẩng đầu nhìn anh một cái cũng không muốn. Trái tim Chu Độ sinh ra một tia bi thương.

Hạ Nghiêu đương nhiên có thể cảm nhận được ánh mắt của Chu Độ, hay tay cậu cầm lấy cái ly, ngón tay siết tay lấy miệng ly, mới không để Chu Độ nhận ra bọn chúng đang run rẩy.

Chu Độ chậm rãi thở dài một hơi, hắn hơi khom lưng, cơ thể không khỏi dựa lại gần Hạ Nghiêu.

Mùi hương nhàn nhạt trên người Hạ Nghiêu cứ thế trực tiếp bay đến bên người Chu Độ, Chu Độ như bị mê hoặc, nhìn chằm chằm cần cổ trắng ngần của Hạ Nghiêu một hồi.

"Hạ Nghiêu, chuyện mà Chu Độ tôi khinh thường nhất chính là quay đầu nhai lại cỏ cũ, cho nên cậu yên tâm đi, cái việc nhục nhã như quấn dai như đỉa, tôi sẽ không làm lần nữa đâu."

Hắn nói xong câu nói này, như là muốn thoát khỏi cái gì đó, nhanh chóng rời khỏi quán cà phê.

Hạ Nghiêu ngơ người một hồi, câu nói mà Chu Độ mới vừa nói lúc này, cậu nghiền ngẫm thật kỹ từng chữ từng chữ một ở trong lòng, lúc này mới chớp chớp mắt, mạnh mẽ đè lại cái cảm giác chua xót kia.

Hạ Nghiêu chầm chậm cầm lấy tài liệu đến trước mặt mình, sau đó rời khỏi chỗ ngồi như một chiếc máy.

57. Chương 57

Đợi Chu Độ rời đi được một lúc lâu, Hạ Nghiêu lúc này mới chầm chậm lấy lại tinh thần, cầm lấy tài liệu trên bàn trở về nhà.

Mẹ Hạ từ sau năm cái năm bị thương đó, cơ thể vẫn luôn không quá tốt. Trước khi Hạ Nghiêu ra nước

ngoài, cậu nhận lấy căn nhà mà Triệu Văn Hoa cho, vì vậy mẹ Hạ cũng từ thành phố H dọn đến thành phố B.

Mà sau khi Hạ Nghiêu ra nước ngoài, trừ mỗi năm đều về một lần vào dịp Giáng Sinh ra, mãi cho đến kỳ nghỉ hè năm nay học nghiên cứu sinh xong mới hoàn toàn quay về nước. Lúc cậu quay về nhận được lời mời của một vị giáo sư đã từng dạy mình ở đại học, trước mắt đang làm trợ giảng cho trường học mà năm đó cậu đậu vào.

Mục tiêu của Hạ Nghiêu là trở thành một vị giáo sư của trường đại học W, vì vậy cậu mới đăng ký thi tuyển tiến sĩ của trường đại học này.

Cậu vừa làm trợ giảng, vừa nhận muốn số công việc liên quan đến phiên dịch. Những công việc này lúc ở nước ngoài cậu cũng làm qua kha khá, cho nên đây cũng là lý do mà vị đàn anh kia lại nghĩ tới cậu, muốn cậu làm thay anh ta phần việc này.

Thế nhưng điều làm Hạ Nghiêu không ngờ chính là, công việc đầu tiên mà cậu nhận được sau khi trở về nước chính là tài liệu của Chu Độ. Cậu cho rằng Chu Độ đã rời khỏi thành phố B trở lại thành phố H rồi, dù sao thì việc làm ăn của nhà hắn cũng chủ yếu ở bên kia.

Hạ Nghiêu làm trợ giảng tiền lương không cao, cho nên cậu vẫn luôn dựa vào công việc phiên dịch để kiếm thêm bên ngoài. Cậu cho rằng mình và Chu Độ có lẽ cả đời cũng chẳng còn cơ hội nào gặp lại nữa, thế nhưng tạo hóa trêu ngươi, hai người vậy mà lại gặp nhau thông qua cách thức như này.

Hạ Nghiêu lấy hết tất cả tài liệu ra, sau đó ngồi xuống trước máy tính. Cậu muốn cố gắng nhanh chóng dịch cho xong phần tài liệu này xong sau đó gửi đến công ty Chu Độ, sau đó nữa cậu sẽ cách Chu Độ thật xa.

Mà đầu bên kia, sau khi Chu Độ rời khỏi quan cà phê, dừng một lúc lâu ở trong bãi đậu xe để tỉnh táo lại.

Lúc ngồi vào trong xe, Chu Độ hung hăng nện mấy cái vào trên vô-lăng. Hắn nhu nhu ấn đường dựa vào chỗ dựa đằng sau ghế lái, vừa nhắm mắt lại, thế nhưng trong đầu đều là hình ảnh của Hạ Nghiêu.

Chu Độ cảm thấy bản thân hết sức hèn hạ, lúc nãy hắn mới xông về phía Hạ Nghiêu nói mấy lời vô cùng hèn hạ, tất cả đều chỉ vì hắn muốn khiến cho Hạ Nghiêu phản ứng lại mà thôi.

Hắn đang mong chờ, mong chờ Hạ Nghiêu có thể nói với hắn thêm một câu nữa, mong chờ Hạ Nghiêu có thể nhìn hắn một cái, mong chờ Hạ Nghiêu có thể đứng lên chỉ thẳng vào mặt hắn cùng hắn tranh cãi, như vậy hắn mới có được một lý danh chính ngôn thuận, mới có thể cùng Hạ Nghiêu nhớ lại khoảng gian mà hai người đã cùng nhau trải qua.

Thế nhưng người nọ từ lúc đầu vẫn luôn cúi đầu xuống, dường như xem hắn như là không khí, một chút cơ hội cũng không hắn, làm cho hắn nói ra những lời như vậy làm cho hắn một mình diễn hài kịch độc thoại vô cùng ti tiện.

Chu Độ không biết bản thân có phải là một con ngựa tốt không, thế nhưng biết bao năm qua, hắn chỉ ăn qua loại cỏ có mùi vị của Hạ Nghiêu.

Sau khi trở lại văn phòng, Chu Độ gọi thư ký Chu vào trong phòng tiến hành một cuộc gặp gỡ thân thiện.

Thư ký Chu lần đầu tiên được ông chủ đối đãi nhiệt tĩnh như vậy, lông tơ sau lưng đều dựng hết cả lên. Nhìn thấy Chu Độ lần đầu tiên nở một nụ cười có thể được xem là dịu dàng với mình, Chu Đồng vội vàng ôm chặt đống tài liệu trước ngực nói với Chu Độ: "Chu tổng, tôi không chịu quy tắc ngầm đâu."

Sắc mặt Chu Độ cứng đờ, lúng túng khụ khụ nói: "Cô nghĩ đi đâu vậy, ngồi xuống đi, có chút chuyện muốn nói với cô."

Chu Đồng sau khi có được đảm bảo của ông chủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống một góc của ghế sofa.

"Người đàn em của phiên dịch Lý..." Lời của Chu Độ còn chưa hết, Chu Đồng vội vàng nói: "Sao vậy? Ông chủ, anh phỏng vấn cậu ấy rồi cảm thấy không được hả? Vậy chút nữa tôi sẽ tìm phiên dịch khác."

Chu Độ phất phất tay với cô nói tiếp: "Không phải, tôi rất hài lòng, sau này chúng ta hợp tác với cậu ta đi."

"Hợp tác dài hạn sao ạ?"

"Đúng vậy."

"Vậy phiên dịch Lý thì sao?"

"Ồ, tôi sẽ giới thiệu công ty khác cho anh ta."

Chu Đồng đột nhiên nở một nụ cười nói: "Xem ra ông chủ đối với vị phiên dịch Hạ Nghiêu này vô cùng hài lòng ha."

Chu Độ đột nhiên nghe thấy tên Hạ Nghiêu từ miệng thư ký Chu, đờ người một lúc, đợi đến lúc phản ứng lại thì đã chột dạ mà gật đầu.

"Đúng rồi, hồ sơ lý lịch cá nhân của cậu ta cô có không?"

"Có." Chu Đồng lấy ra hồ sơ lý lịch cá nhân mà Hạ Nghiêu gửi cho cô, thật ra cũng chỉ một tờ đơn đơn giản được điền khi nộp vào công ty phỏng vấn mà thôi.

Bên trên tờ đơn theo hình thức chỉnh tề có viết tên, tuổi, học lực vân vân mấy thứ theo quy tắc phải có (khi xin việc) của Hạ Nghiêu.

Chu Độ cầm lấy tờ đơn coi một hồi lâu, cau mày nói với Chu Đồng: "Không còn cái nào chi tiết hơn hả?"

"Chi tiết hơn?" Chu Đồng không hiểu.

Chu Độ nắm hờ bàn tay thành quyền giống như che dấu gì đó, khụ nhẹ một tiếng nói: "Ví dụ như hoàn cảnh gia đình, có bạn đời chưa vân vân"

Chu Đồng nghi hoặc nhìn ông chủ của mình: "Thế nhưng công ty không hề có yêu cầu như vậy…"

Chu Độ nâng mí mắt lên nhìn Chu Đồng một cái, Chu Đồng vội vàng sửa miệng nói: "Nhưng mà nếu có thể tìm hiểu rõ ràng và chi tiết hơn về nhân viên, sẽ giúp cho việc kết nối và quản lý của công ty chúng ta trở nên dễ dàng hơn, tôi hiểu rồi Chu tổng, tôi sẽ lập tức đi tạo một mẫu form xin việc mới."

"Chờ chút." Chu Độ gọi cô lại, "Việc này, cô đừng có nói là ý của tôi, chỉ cần nói đây chính là quyết định của bộ phận nhân sự, không cần phải bắt tất cả mọi người đều phải điền đâu, cô chỉ cần nói với người kia, đàn em của Lý phiên dịch ấy, nói với cậu ấy, công ty chúng ta muốn ký hợp đồng với cậu ấy, phải viết lại một tờ chi tiết hơn, hiểu chưa?"

Chu Đồng nghe Chu Độ nói vậy, lông mày hơn nhíu lại, sau đó như đã thông suốt, quan sát Chu Độ một hồi lâu.

Chu Độ bị cô nhìn đến chột dạ, cố ý nghiêm mặt nói: "Tôi có cái gì để nhìn đâu, đi làm việc đi."

Chu Đồng liếc lút cho hắn một cái nhìn khinh bỉ trong lòng, "vâng" một tiếng, rời khỏi phòng làm việc của Chu Độ.

Đợi phòng làm việc trở lại yên tĩnh, lúc này chỉ còn có một mình Chu Độ. Hắn móc điện thoại ra, lướt đến tin nhắn mà Chu Đồng gửi số điện thoại di động của Hạ Nghiêu, sau đó lưu lại.

Lúc lưu đến tên người liên hệ, ngón tay hắn dừng lại một chút, sau đó chầm chậm đánh ba chữ ——

Cỏ nhai lại.

Buổi tối tan làm về nhà, một người một chó ăn xong cơm, Chu Độ dắt con chó lông vàng ra ngoài tản bộ.

Con chó lông vàng nhà Chu Độ không có tên, mấy bạn nhỏ trong khu nhà cực kỳ thích nó, vì vậy một đứa bé liền đặt cho con chó lông vàng một cái biệt danh gọi là Meo Meo, mà con chó ngốc nhà hắn cũng hoàn

toàn chẳng biết cái tên này dùng để gọi mèo, ngu ngốc lắm mỗi lần thấy đám trẻ con gọi hai tiếng Meo Meo, nó liền chạy tới bên cạnh mấy đứa nhóc đó chơi đùa.

Chu Độ lúc đầu cũng chẳng hiểu tại sao lại con chó lông vàng là Meo Meo, sau đó phụ huynh của đứa trẻ kia mới nói với Chu Độ, nhà bọn họ có nuôi một con mèo Ba Tư, lông rất dài, cho nên bạn cho không biết phân biệt rõ ràng, cho rằng con chó lông vàng là một con mèo cỡ lớn.

Chu Độ nhìn thằng con trai ngốc nhà mình cùng với bọn trẻ chơi đùa, liền đi đến một bên định gọi điện thoại cho Vương Hạo. Con chó lông vàng nhà hắn tính cách rất hiền lành, với lại nó cũng khá quen thuộc với bọn trẻ, cho nên hắn cũng không lo nó sẽ làm mấy bạn nhỏ bị thương.

Ngày mai vừa vặn là thứ 7, Chu Độ muốn hẹn bọn họ cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm.

Điện thoại reo hồi lâu mới có người bắt máy, người đầu bên kia sau khi nghe máy hắng hắng giọng nói tiếng "Alo" với Chu Độ.

Chu Độ đờ người, đưa điện thoại ra, xác định lại số mình gọi quả thật là số của Vương Hạo mà.

"Trương Dương?" Hắn thăm dò hỏi một tiếng.

Người ở đâu bên kia thản nhiên "Ừ" một tiếng.

Chu Độ ngược lại cũng chẳng cảm thấy khác thường, thuận miệng hỏi một câu "Vương Hạo đâu?"

Trương Dương dường như cười khẽ một tiếng, sau đó khôi phục lại ngữ khí bình thường nói với Chu Độ: "Em ấy bây giờ không tiện nghe điện thoại, sao vậy?"

Chu Độ cho rằng Vương Hạo không có ở bên cạnh cậu ta, vì vậy nói với Trương Dương: "Ồ, ngày mai hai đứa bay rảnh không, buổi tối chúng mình cùng nhau ăn bữa cơm đi."

"Có thể." Trương Dương chẳng do dự đồng ý luôn.

Chu Độ đang chuẩn bị nói cho cậu ta địa chỉ, không nghĩ tới Trương Dương lại chen ngang một câu: "Tao bên này đang có việc, sáng mai tao gọi lại cho mày."

Chu Độ "ừ" một tiếng, đang chuẩn bị cúp điện thoại. Người ở đầu bên kia hình như thật sự là rất bận, điện thoại có lẽ bị cậu ta quăng đại sang một bên, đến cả tắt máy cũng quên luôn. Chu Độ mơ hồ nghe thấy âm thanh ôn nhu của Trương Dương nói với người kia: "Ngoan, đừng gắn gối, đừng cắn cánh tay."

Hắn sửng sốt một chút, lúc này mới kịp nhận ra Trương Dương nói có chuyện là để chỉ chuyện gì, trong

phút chốc vành tai hắn đỏ lên, thấp giọng chửi một câu, vội vàng cúp điện thoại.

Đợi đến lúc hắn quay về chỗ con chó lông vàng nhà hắn, nhìn thấy con chó ngốc đang vui vẻ đuổi theo bọn trẻ con, trong lòng Chu Độ không tránh được có chút thê lương.

Tại sao đôi uyên ương nhà người ta buổi tối có thể làm chút việc không hài hòa, còn hắn chỉ có thể lặng lẽ ngây người nhìn con chó ngốc nhà mình.

Mười giờ sáng hôm sau, Trương Dương gọi lại cho Chu Độ một cú.

"Tối nay đừng đến nhà hàng nữa, đến nhà bọn tao đi." Trương Dương mở miệng nói chuyện với Chu Độ.

Chu Độ nghĩ nghĩ, cảm thấy đến nhà cậu ta cũng không tồi, chỉ là lại lặng lẽ bị cái câu "nhà bọn tao" kia của cậu ta thổn đầy thức cho chó vào trong họng.

Buổi tối hắn chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho con chó ngốc nhà mình, sau đó lái xe đến nhà Trương Dương.

Vương Hạo về nước chưa bao lâu, trước mắt vẫn cùng sống với Trương Dương.

Đến cửa nhà Trương Dương, hắn ấn chuông cửa, Vương Hạo ở bên trong trên miệng đang gặm một quả táo, nghe thấy tiếng chuông của, vội vàng phi ra mở cửa cho Chu Độ.

Chu Độ nhìn thấy Vương Hạo mặc một cái áo ba lỗ có chút to cộng với cái quần rõ ràng không phải của cậu ta, cảm thấy mình lại bị thổn một họng thức ăn cho chó.

Hắn đưa một chút trái cây trong tay đến trước mặt Vương Hạo, cúi đầu thay giày.

Trương Dương nghe động tĩnh ngoài cửa, trên người đang đeo tạp dề, trong tay còn cầm cái mui, ló đầu ra từ phòng bếp nói với Vương Hạo: "Đi lấy rượu ở trong thư phòng ra đi, lấy cho Chu Độ đôi dép đi nhà màu xanh kia luôn."

Vương Hạo "ồ" một tiếng, nhét trái táo vào mồm, khom lưng tìm dép đi nhà cho Chu Độ ở trong tủ giày.

Chu Độ nhìn thấy thằng bạn nối khố thân thiết nhất cùng với người anh em thân thiết nhất, mới nhận ra hắn đã bị cho ra rìa, đã trở thành khách rồi.

Trương Dương có lẽ đã tính toán thời gian, Chu Độ vừa mới vào không lâu, cậu ta đã lục tục bày thức ăn lên bàn.

Vương Hạo nằm úp sấp lên bàn tính ăn mảnh, Trương Dương đưa tay ra chụp, ôm lấy thắt lưng Vương Hạo kéo cậu ta sang một bên, ghé lại gần bên cạnh cậu ta nói: "Chưa đút no em hả?"

Lời nay của Trương Dương tuyệt đối không có hàm ý khác, thế nhưng Vương Hạo sau khi trải qua vận động không hài hòa tối qua thì lại nghĩ theo nghĩa khác, gương mặt nóng bừng, chửi tiếng đm, vội vàng chạy vô trong bếp.

Trương Dương nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé hoảng sợ kia, khóe môi không kìm được cong lên.

Chu Độ trên mặt không có tí biểu cảm nào nhìn hai tên ngược cẩu trước mắt, rất muốn đứt đầu chết mẹ cho xong.

Bữa cơm này có lẽ chẳng có cách nào được rồi.

Đợi sau khi thức ăn lên đầy đủ, Chu Độ mới nhận ra vì sao Trương Dương lại muốn hắn đến nhà cậu ta ăn cơm. Đầu tiên cả bàn thức ăn đều vô cùng thanh đạm, mà bọn Chu Độ khi ở thành phố H đều ăn khá là cay, tối nay nếu như để hắn đặt nhà hàng, chắc chắn hắn cũng sẽ đặt một nhà hàng mang mùi vị quê hương. Dù sao khẩu vị Vương Hạo vẫn vậy.

Quả nhiên, Vương Hạo vừa nhìn thấy một bàn thức ăn nhạt nhẽo lạt lẽo, cả gương mặt lập tức xịu xuống phàn nàn với Trương Dương: "Vậy làm sao mà ăn chứ."

Trương Dương trừng cậu ta một cái chậm rãi mở miệng nói: "Mấy ngày sắp tới em nên ăn thanh đạm một chút mới tốt."

Chu Độ cúi đầu lặng lẽ húp canh, giả bộ tui cái gì cũng không có nghe thấy hết trơn á trời.

58. Chương 58

Cơm nước xong xuôi, Chu Độ uống đến có hơi ngà ngà say. Hắn thấy thời gian cũng chẳng còn sớm nữa, xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên muốn về nhà.

Vương Hạo vội vàng ôm lấy thắt lưng hắn đỡ hắn đến sofa nằm xuống.

"Tao nói mày đó, say rồi thì còn về cái gì nữa, tối nay ở đây ngủ một đêm đi, nhà Trương Dương có phòng dành cho khách."

Chu Độ nghe xong lắc đầu từ chối ý tốt của cậu ta.

“Con chó ngốc nhà tao vẫn đang ở nhà đợi tao về.”

Vương Hạo tức giận nói: “Chu Độ tao nói mày nghe mày đủ rồi đó, có cần thiết không? Cậu ấy đã đá mày rồi, mày còn ở đó giả bộ si tình cho ai coi hả?”

Chu Độ nghe Vương Hạo nói vậy, ánh mắt mơ màng nhìn cậu ta một cái. Trương Dương ở bên cạnh kéo Vương Hạo một cái, kéo cậu ta đến bên cạnh, rồi đưa cho Chu Độ một ly nước.

Chu Độ cầm lấy sau đó nói một tiếng cảm ơn, cúi đầu im lặng uống một ngụm.

Vương Hạo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tiếp tục nói chuyện với Chu Độ: “Tao vẫn chẳng hiểu Hạ Nghiêu có chỗ nào đáng để mày thành ra như vậy? Nói không chừng người ta sớm đã có người yêu mới rồi, chỉ có mày vẫn giống như một thằng ngu…”

Cậu ta còn chưa nói hết, Chu Độ đột nhiên mở miệng nói: “Cậu ấy trở về rồi.”

“Cái gì?” Vương Hạo sửng sốt.

Chu Độ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Vương Hạo, gằn từng chữ một: “Hạ Nghiêu trở về rồi.”

Ba con người trong phòng nhất thời đều trầm mặc.

Vương Hạo ngồi xuống bên cạnh Chu Độ, đắn đo mở miệng hỏi: “Ý gì vậy, hai bay làm hòa rồi?”

Chu Độ lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc mày muốn làm gì, nếu đã trở về rồi, mày không buông được cậu ấy thì nói cho cậu ấy biết đi.”

Chu Độ vò vò đầu, đặt ly nước lên bàn, chỉ nói một câu: “Ở thành phố B chơi vui vẻ.” Sau đó liền rời đi.

Vương Hạo muốn kéo hắn lại, Trương Dương níu cánh tay cậu ta lại lắc đầu, sau đó đi theo sau Chu Độ chuẩn bị ra khỏi cửa: “Mày uống nhiều rồi, tao giúp mày gọi tài xế lái thay.”

May mắn Chu Độ không say lắm, ngày hôm sau là chủ nhật, dưới ảnh hưởng của đồng hồ sinh học đúng 7 giờ hắn liền tỉnh dậy.

Rửa mặt xong xuôi, hắn dắt con chó ngốc nhà mình xuống lầu, thuận đường mua luôn bữa sáng quay về.

Sau khi về đến nhà, hắn mở điện thoại định tìm đọc tin tức, thế nhưng nhìn chằm chằm số điện thoại của Hạ Nghiêu một hồi lâu.

Hắn bấm vô tên của Chu Đồng, gửi đi một mẫu tin [Hồ sơ lý lịch cá nhân của Hạ Nghiêu xong chưa?]

Chu Đồng không dễ dàng gì mới có thể được ngủ nướng vào chủ nhật, đợi đến lúc mười giờ hơn cô tỉnh dậy hát hiện tin nhắn của ông chủ nhà mình, sợ đến phải cấp tốc trả lời lại một tin, còn kèm thêm file điện tử lý lịch cá nhân của Hạ Nghiêu.

Chu Độ đang xử lý công việc trên máy tính, nhìn thấy dưới góc trái hiện lên một cái thông báo có email được gửi đến từ Chu Đồng, hắn khựng lại một chút, sau đó mới di chuyển con trỏ chuột đến, nhẹ nhàng bấm một cái.

Chu Đồng gửi đến là một file pdf, Chu Độ đợi một lúc lâu, mới nhìn thấy cái file mình tải xuống chầm chậm hiện ra.

Gương mặt mi mục thanh tú của Hạ Nghiêu dần dần hiện lên trước mắt Chu Độ.

Chu Độ ngây người nhìn tấm ảnh chân dung của Hạ Nghiêu một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi kéo xuống.

Đợi đến khi nhìn thấy cái dòng tình trạng hôn nhân, Chu Độ khẩn trương đến nín cả thở ———

Tình trạng hôn nhân: Chưa kết hôn

Chu Độ thở phào nhẹ nhào, trong lòng đột nhiên giống như được thứ gì đó lấp đầy. Hắn chẳng biết tại sao bỗng dưng bản thân lại trở nên vui vẻ như vậy, vội vàng kéo con trỏ chuột xuống dưới đọc tiếp, thế nhưng lại nhìn thấy cái dòng thành viên trong gia đình có viết ———

Họ tên: Hạ Dương Dương Quan hệ: Cha con

Cả người Chu Độ đều trở nên hoảng hốt, Hạ Nghiêu vậy mà đã có con trai rồi.

Hắn siết chặt con chuột, gắt gao trừng mắt với tấm ảnh Hạ Nghiêu trên mặt không có biểu tình nào trên màn hình.

Qua một lúc lâu, hắn mới chậm rãi thở dài.

Tốt lắm, Hạ Nghiêu, coi như em lợi hại.

Vương Hạo từ sau khi biết được tin tức Hạ Nghiêu đã trở về, nghĩ tới thằng bạn mình cả ngày đều trưng ra cái bộ dạng nhân sinh không có ai yêu thương, vì vậy nghĩ ra một chủ ý.

Hắn trăm cay nghìn đắng cuối cùng cũng có được phương thức liên lạc của Hạ Nghiêu, sau đó ỷ vào cái lý do mình về nước mời một vài người bạn học đang làm việc tại hình phố B, nói là tổ chức một buổi họp mặt lớp.

Mấy lời này cậu ta gửi ở trong group chat của lớp, mối quan hệ của Vương Hạo ở trong lớp vốn không tệ, cộng thêm điệu kiện nhà hắn, vì vậy lần họp lớp này không những chỉ có những bạn học ở thành phố B nói muốn với, mà đến ngay cả những người đang làm việc ở những tỉnh thành lân cận cũng nói nếu Vương Hạo tổ chức vào ngày chủ nhật, bọn họ cũng sẽ tới để tụ họp.

Vương Hạo lúc gọi điện thoại cho Hạ Nghiêu có chút thấm thỏm, cậu ta rất sợ Hạ Nghiệu sẽ cự tuyệt, thế nhưng chẳng ngờ tới Hạ Nghiêu vậy mà đồng ý đến.

Hạ Nghiêu biết Chu Độ có lẽ cũng sẽ đến, thế nhưng cậu lại luyến tiếc bỏ qua cơ hội này. Hạ Nghiêu cảm thấy bản thân thật sự rất vô sỉ, rõ ràng nói muốn cách người kia thật xa, thế nhưng khi biết được có cơ hội gặp lại lần nữa, Hạ Nghiêu lại chùn bước.

Cậu rất nhớ Chu Độ, từ sau cái hôm đó, đêm nào cậu cũng mơ thấy người kia. Cho nên lần họp mặt này chỉ cần ở đằng xa nhìn cậu ấy một cái, Hạ Nghiêu đã cảm thấy đủ rồi.

Thế nhưng điều làm Hạ Nghiêu thất vọng chính là, đến ngày họp mặt, Chu Độ vậy mà không đến.

Lúc này bọn họ khoảng gần mấy mười người bạn học cũ đều đang quây quần trong một gian phòng karaoke, nói là như vậy mới có cảm giác giống lúc tụ họp của thời học sinh.

Hạ Nghiêu ngồi một mình ở một góc, cậu ở trong lớp vốn cũng khá lặng lẽ, mọi người sau khi khách khí lên tiếng chào hỏi với cậu, cũng lần lượt tìm những người mà bọn họ có thể nói chuyện được.

Mấy cô gái thì lại tụ lại một chỗ bàn luận về mấy ông chủ cực phẩm ở công ty, nói về chồng, về mẹ chồng rồi chuyện nhà chuyện cửa. Các chàng trai thì lại tụ ở một chỗ nói về công việc của bản thân, rồi nói đến thời sự, chính trị vân vân.

Mà Hạ Nghiêu lại chẳng có hứng thú với tất cả những thứ này, cậu nhìn chằm chằm cửa phòng karaoke, trông chờ.

Cậu biết Vương Hạo chắc chắn sẽ thông báo cho Chu Độ, nếu như hắn không đến, vậy thì lý do lớn nhất chính là ——

Chu Độ không muốn nhìn thấy mình.

Nghĩ đến đây Hạ Nghiêu có cảm giác giống như trái tim mình bị ai đó hung hăng bóp một cái, cậu hơi cúi đầu xuống, rũ mi mắt xuống, khóe môi có chút tái nhợt.

Lúc này trong đám người đột nhiên truyền đến tiếng hoan hô, Hạ Nghiêu vội vàng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Chu Độ đang đẩy cửa bước vào.

Hạ Nghiêu siết chặt bàn tay thành quyền, đứng lên, thế nhưng lại nhìn thấy một chị gái xinh đẹp tóc xoăn dài đi theo phía sau Chu Độ.

"Chu tổng cậu đến trễ nha, đến đây đến đây tự phạt ba ly đi." Có người nhanh chóng đùa giỡn.

Chu Độ không muốn giải thích với bọn họ bởi vì tối nay mình có bữa cơm mà đến trễ, vì vậy chắp tay nói với bọn họ: "Tha cho tao đi, mấy đứa bay còn không biết tửu lượng của tao hả, hơn nữa tối nay tao còn lái xe nữa."

Trong đám người có một người đứng ra vỗ bả vai Chu Độ nói: "Chu Độ mày như vậy là không đủ thành ý nha, biết đến tiệc họp mặt, dẫn theo vợ xinh đẹp cũng thôi đi, nhưng mà rượu nếu không uống một ly thì mày không thoát đâu."

Chu Đồng bị người trước mắt xem là bạn gái của Chu Độ, đang chuẩn bị giải thích, Chu Độ lại dùng ánh mắt ngăn cô lại.

Phần lớn những bạn học ở đây đều là thành phần tri thức phổ thông, nếu như biết Chu Độ đến họp mặt mà còn dẫn theo thư ký, không biết trong lòng sẽ thầm nghĩ như thế nào.

Mà Chu Độ chỉ là bởi vì ở bữa cơm lúc nãy có uống chút rượu, không tiện lái xe, mới để cho Chu Đồng đưa hắn qua đây.

Vương Hạo trước đó cũng chẳng nói với Chu Độ hắn có mời Hạ Nghiêu, Chu Độ vốn nghĩ tới đây lộ cái mặt thôi, sau đó tìm cơ hội chuồn đi, cho nên mới dẫn theo Chu Đồng đến đây.

Thế nhưng hắn lại xuyên qua đoàn người nhận ra Hạ Nghiêu đang đứng sau mọi người lặng lẽ nhìn hắn.

Chu Đồng tham gia rất nhiều loại họp mặt này, theo bản năng thay ông chủ chặn rượu. Chu Độ lại nhận lấy ly rượu mà bạn học cũ đưa qua, nhẹ giọng nói với Chu Đồng một câu: "Mấy người bọn họ sẽ không buông cho tôi đâu, hai chúng ta ai cũng uống rượu, lát nữa ai lái xe."

"Woa ~" Trong đám người vang lên vài tiếng, có người hắng giọng nói: "Chu tổng, ngài vậy là không đủ thành ý nha, ở trước mặt bọn cẩu độc thân chúng tôi mà show ân ái nha, còn có để cho người ta sống không hả?"

“Đúng vậy đúng vậy.” Có người nhanh chóng phụ họa.

Chu Độ nghe xong cười cười, cũng không giải thích, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Ở bữa cơm lúc nãy hắn uống không ít, lúc này lại thêm một ly xuống bụng, dạ dày lập tức cồn cào, hắn nhịn một lúc, mới đè lại được cái cảm giác buồn nôn trào lên đến cổ họng.

Sắc mặt Hạ Ngồi trắng bệch té ngồi xuống sofa, trong đầu cứ kêu ong ong.

Thì ra anh ấy… đã có bạn gái rồi.

Hạ Nghiêu gắt gao bấu lấy cái gối ôm ở bên cạnh, Vương Hạo lúc này mới từ bên trong bước tới, nện vài cái vào sau lưng Chu Độ, hắn nện xong mới nhận ra Chu Đồng ở bên cạnh Chu Độ, vô cùng kinh ngạc trợn to hai mắt.

Cả người Chu Độ vô cùng uể oải, thế nhưng hắn chẳng muốn rời đi chút nào, trong gian phòng mờ tối, ánh mắt giống như bị đóng đinh trên gương mặt của Hạ Nghiêu, mà người kia từ đầu đến cuối đều cúi đầu, giống như ngày hôm ấy, đến cả nhìn hắn một cái cũng không muốn.

Vương Hạo cố ý móc cánh tay lên cổ Chu Độ, kéo hắn ra ngoài phòng, đến gần bên tai hắn oán giận: “Mày đó có bạn gái rồi sao không nói.”

Chu Độ mơ màng nhìn cậu ta một cái: “Bạn gái gì chứ, mày nói Chu Đồng chứ gì, cô ấy là thư ký của tao.”

“Mày đến họp mặt còn mang theo thư ký làm cái gì?”

Chu Độ hất cánh tay Vương Hạo ra: “Lúc nào đó sẽ nói rõ với mày, đúng rồi, Hạ Nghiêu muốn đến sao mày không nói trước với tao.”

“Nói cái gì mà nói, mày tự đi mà nói với cậu ấy.” Vương Hạo ném xong câu này liền bước vào trong.

Chu Độ cũng theo sau cậu ta bước vào, hắn hàn huyên với đám người trong phòng vài câu, rồi chậm rãi lắc lư đến bên cạnh Hạ Nghiêu, sau đó dựa vào bên cạnh cậu ngồi xuống.

Chu Độ đột nhiên dựa lại gần làm cho cả người Hạ Nghiêu hoảng hốt, cậu theo bản năng muốn đứng lên. Cậu cảm thấy bản thân thật là nhục nhã, Chu Độ đã sớm nói rõ ràng với mình, cậu ấy đã hướng về phía trước rồi, hơn nữa còn có bạn gái.

Mà Hạ Nghiêu lại cứ ôm khăng khăng cái bí mật không muốn người khác biết kia, ở một góc có những suy nghĩ không phải phép với Chu Độ. Hạ Nghiêu từ trước đến giờ chưa bao giờ lại chán ghét bản thân mình

như bây giờ, cậu cảm thấy bản thân căn bản chẳng có cái quyền được đi thích Chu Độ.

Chu Độ ngồi bên cạnh Hạ Nghiêu, hắn đang vặn hết óc suy nghĩ làm sao để có thể mở miệng nói chuyện với Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu lại vội vàng đứng lên, xuyên qua đám người, đẩy cửa phòng ra.

Cậu vội vàng chạy đến nhà vệ sinh, nhìn vào gương trong nhà vệ sinh, hung hắn bấu chặt lấy lòng bàn tay mình.

Mình không nên đến đây, cậu nghĩ thầm, mình nên lập tức rời đi thôi.

Thế nhưng cậu còn chưa bước ra khỏi nhà vệ sinh, cửa phòng lại bị Chu Độ ở bên ngoài đẩy ra. Bước chân Hạ Nghiêu dừng lại, lùi về sau một bước.

Chu Độ cứ như vậy mà nhìn chằm chằm gương mặt của Hạ Nghiêu, chặn ở ngay cửa.

Hạ Nghiêu vội vàng cúi đầu muốn bước ra ngoài, thế nhưng mà Chu Độ chặn cửa như vậy, lại chẳng thèm tránh ra, cũng không có ý muốn bước vào.

Hạ Nghiêu khẩn trương siết chặt lòng bàn tay, giọng nói hơi run rẩy nói với Chu Độ: "Làm phiền nhường đường."

Chu Độ đột nhiên cong khóe môi cười khẩy một tiếng, lại ép sát về phía trước một bước.

"Làm phiền nhường đường?" Hắn nhướng đuôi lông mày, "Sao vậy, mấy năm không gặp, ngay cả tên của tôi cậu cũng không nhớ nữa hả?"

Đôi môi Hạ Nghiêu run rẩy kịch liệt, cậu không biết rốt cuộc Chu Độ muốn làm gì, thế nhưng bây giờ cậu chỉ muốn rời đi. Cậu cảm thấy bản thân mình hôm nay giống như một thằng hề, tự cho rằng mình có thể ôm lấy một chút tâm tư đen tối kia, thế nhưng Chu Độ lại trực tiếp mang bạn gái tới, hung hăng cấu xé những cái ý nghĩ dơ bẩn kia của cậu.

Chu Độ thấy Hạ Nghiêu không nói, vì vậy lại ép sát về phía trước một bước nữa. Hạ Nghiêu theo bản năng lùi về phía sau một bước.

"Cậu nên nói là, Chu Độ, phiền cậu nhường đường một chút." Chu Độ nhìn chằm chằm gương mặt của Hạ Nghiêu, gằn từng chữ một: "Hay là bây giờ đến việc gọi tên tôi cậu cũng không muốn luôn? Hửm? Không cần phải vậy đâu, Hạ Nghiêu, chúng ta chỉ chia tay thôi mà, cũng đâu có thù hận sâu đậm gì chứ, cậu nói coi?"

Hạ Nghiêu vẫn cứ lùi về phía sau, cho đến khi thắt lưng đụng vào bồn rửa tay cậu mới đứng lại, Chu Độ đang đứng trước mặt cậu chẳng cách mấy bước, đôi môi cậu tái nhợt khó khăn mở miệng: "Chu, Chu Độ,

phiền cậu nhường đường một chút."

Chu Độ nghe thấy Hạ Nghiêu nói như vậy, nhìn chằm chằm gương mặt cậu hồi lâu, lúc này mới chậm rãi nghiêng người.

Hạ Nghiêu thở phào nhẹ nhàng, vội vàng nghiêng người muốn bước ra ngoài, thế lúc đi ngang qua bên cạnh Chu Độ, cánh tay lại bị người nọ nắm lại.

Chu Độ tiến gần đến bên cạnh Hạ Nghiêu, chậm rãi mở miệng nói: "Nghe nói cậu vẫn còn độc thân, sao vậy, định đợi tôi quay đầu lại tìm cậu sao?" Hắn nói xong câu này liền gắt gao nhìn chằm chằm biểu cảm trên gương mặt của Hạ Nghiêu.

Chỉ đáng tiếc sắc mặt Hạ Nghiêu trắng bệch, đôi môi cậu run rẩy muốn lên tiếng phủ nhận, thế nhưng một chữ cũng không nói ra được, may mắn lúc này điện thoại đặt trong túi quần vang lên cứu cậu.

Giây phút Hạ Nghiêu nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, hốt hoảng móc ra từ trong túi quần.

"Alo."

"Ba ba." Thanh âm nũng nịu của bạn nhỏ ở đầu bên kia kêu lên.

Cả gương mặt Hạ Nghiêu đều trở nên ôn nhu.

"Sao vậy Dương Dương, sao còn chưa ngủ nữa?"

"Muốn nghe kể chuyện, không muốn bà kể, muốn ba ba kể."

Hạ Nghiêu dịu dàng "Ừm" một tiếng nói: "Vậy con uống sữa trước đi, bố lập tức trở về."

Lúc này Chu Độ đã sớm buông cánh tay của Hạ Nghiêu ra, hắn nhìn bộ dạng ôn nhu của Hạ Nghiêu, trong không biết là tức giận hay là ghen tị.

59. Chương 59

Dạ dày đột nhiên đau đến co quắp, trán Chu Độ đã có vài giọt mồ hôi lạnh. Hắn vội vàng xoay người, dùng tay chống lên bồn rửa tay, không muốn Hạ Nghiêu phát hiện bộ dạng này của hắn.

Thế nhưng Chu Độ lại quên mất phía trên bồn rửa lại treo một tấm gương đem tất cả biểu cảm trên gương mắt hắn thu lại trong ánh mắt của Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu trong lòng cuống cuồng, vội vàng bắt lấy cánh tay Chu Độ, mặt mũi sốt ruột hỏi: "Cậu sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao?"

Chu Độ đâu đến nhăn nhúm mặt mày, siết chặt lấy mép bồn rửa tay, hắn hít sau một hơi, chậm rãi mở miệng nói: "Tôi không sao, cậu đi đi."

Hạ Nghiêu sắc mặt tái nhợt, hơi lùi ra sau một bước.

"Tớ, tớ đi gọi bạn gái cậu đến đây." Cậu nói xong câu này liền xoay người rời đi.

Người vẫn chưa chưa bước một bước, cổ tay lại bị Chu Độ nắm lấy kéo đến bên cạnh hắn.

"Bạn gái?" Chu Độ nhìn chằm chằm gò má của Hạ Nghiêu, chậm rãi mở miệng nói: "Hạ Nghiêu, nếu anh tìm bạn gái, em sẽ vui vẻ sao?"

Tia huyết sắc trên gương mặt Hạ Nghiêu thoáng cái không còn chút nào, cậu run rẩy đôi môi nói: "Tớ, tớ sẽ chúc phúc cậu."

"Ha." Chu Độ hình cảm thấy thật nực cười, bàn tay nắm lấy cổ tay Hạ Nghiêu của hắn không khỏi siết chặt lại, thần sắc mang theo vài phần tức giận hỏi: "Chúc phúc tôi? Cậu dựa vào cái gì chúc phúc tôi? Cậu dùng thân phận gì chúc phúc tôi? Bạn trai cũ sao?"

Hạ Nghiêu giãy dụa mấy cái, thế nhưng lại không thoát khỏi bàn tay Chu Độ.

"Buông tớ ra." Cậu cúi đầu không nhìn mặt Chu Độ.

Chu Độ đột nhiên cong khóe môi nở một nụ cười: "Tôi đương nhiên sẽ buông cậu ra, tôi sớm đã buông cậu ra rồi không phải sao?" Sau đó hắn buông mấy ngón tay ra, Hạ Nghiêu bởi vì thói quen lại lùi về sau hai bước.

"Cậu đi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa." Chu Độ lại quay đầu lại, ngữ khí chẳng mang theo chút tình cảm gì mở miệng nói.

Cổ họng Hạ Nghiêu nghẹn đến khó chịu, trái tim cũng giống như bị ai đó cầm một cái mũi khoan khoan xuyên qua. Cậu quay người lại, bước lên phía trước một bước, đang chuẩn bị mở cửa nhà vệ sinh, Chu Độ ở phía sau đột nhiên "đùng" một tiếng ngã xuống trên đất.

"Chu Độ!"

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, Chu Độ cảm thấy bên tai mình hình như có người đang nói chuyện, đợi hắn tỉnh lại, theo bản năng đưa tay che lại mắt mình.

Cổ tay bị người đè xuống.

"Đang vô nước biển, đừng lộn xộn!" Giọng nói quen thuộc của Vương Hạo gào lên bên tai hắn.

Chu Độ lúc này mới mở mắt ra, hắn còn chút mê man, sau đó ánh mắt dần dần trở nên rõ ràng hỏi: "Sao tao lại ở bệnh viện vậy?"

"Mày còn hỏi nữa hả!" Vương Hạo nhịn không được chỉ thẳng mặt hắn mắng: "Tao nói mày đó, là nghĩ không thông hay sao mà uống rượu uống thành cái dạng này, Chu Độ mày thật là đàn ông đó nha."

Chu Độ lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng hỏi: "Hạ Nghiêu đâu?"

"Hạ Nghiêu, mày xém tí nữa dọa chết người ta rồi đó."

Chu Độ mím môi nhìn Vương Hạo không lên tiếng.

Vương Hạo tức giận vô cùng ngồi bên giường hắn nói: "Tao thấy hai đứa bay đi vệ sinh gì mà lâu thế, tao cũng không thể chặn hoài không cho mọi người đi vệ sinh được, cho nếu tính đi ra nhìn thử coi, thì nhìn thấy Hạ Nghiêu ghé vào trên người mày khóc như một đứa ngốc, làm tao sợ chết được, tao còn tưởng mày chết rồi chứ."

Trương Dương lúc này vừa vặn đóng sau viện phí quay trở lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Vương Hạo nói: "Nói nhảm cái gì đó?"

Chu Độ trầm mặc một lúc lâu, nhịn không được mở miệng hỏi: "Vậy cậu ấy đâu?"

"Về nhà rồi."

"Về nhà?"

"Không phải mày bảo Hạ Nghiêu không được phép xuất hiện trước mặt mày sao? Tao vốn muốn để cậu ấy cùng đến bệnh viện, thế nhưng cậu ấy sống chết cũng không chịu, nói mày không muốn nhìn thấy cậu ấy, sợ mày tỉnh lại nhìn thấy cậu ấy lại tức giận, cho nên về nhà rồi."

Chu Độ nghiêng đầu sang một bên.

Vương Hạo nói tiếp: "Tao nói mày đó rốt cuộc mày nghĩ cái gì vậy, mày nếu chẳng có gì với Hạ Nghiêu, vậy thì tao sẽ không nhúng tay vào nữa. Tao còn tưởng rằng mày với cậu ấy làm hòa rồi, mới cố ý tổ chức lần họp mặt này."

Chu Độ vẫn như cũ không lên tiếng, Trương Dương lại thở dài kéo Vương Hạo đứng lên: "Em đừng nói nữa, để cậu ấy yên tĩnh chút đi, đợi truyền xong nước biển, chúng ta đưa cậu ấy về."

Đợi hai người bọn họ rời khỏi phòng bệnh, gương mặt Chu Độ lúc này mới chậm rãi hiện lên một tia buồn bã.

Lúc Hạ Nghiêu về đến nhà, phát hiện mẹ mình đang ngồi trong phòng khách. Phòng khách không có mở đèn, chỉ có chiếc ti vi tắt tiếng đang phát ra vài tia sáng.

Hạ Nghiêu đưa tay mở đèn phòng khách, mẹ Hạ vội vàng đứng lên nói: "Về rồi hả? Ăn cơm chưa?"

Hạ Nghiêu gật đầu, sau đó nói: "Sao mẹ vẫn chưa ngủ, Dương Dương ngủ rồi sao?"

"Uống sữa xong thì ngủ rồi." Mẹ Hạ cầm lấy remote tắt ti vi đi, "Con có đói không, đói thì mẹ đi làm cho con bát hoành thánh."

"Không cần đâu mẹ, mẹ nghỉ ngơi sớm đi."

Mẹ Hạ đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu, kéo một cái ghế ra nói với cậu: "Con ngồi đi, mẹ có chuyện muốn nói với con."

Trong lòng Hạ Nghiêu thở dài, biết ngay mẹ mình định nói cái gì.

"Mẹ, con không gặp, mẹ đừng nhọc tâm nữa."

Vành mắt mẹ Hạ thoáng cái đỏ lên, "Nghiêu Nghiêu, con vẫn còn trách mẹ sao?"

Trái tim Hạ Nghiêu quặn lên từng cơn đau, cậu không phải chưa từng oán trách mẹ mình, thế nhưng vậy thì làm được gì chứ, đây là mẹ ruột của cậu.

Hạ Nghiêu nhảy lên phía trước một bước, ngồi xổm trước mặt mẹ mình, nắm tay bà nói: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, con, con không muốn hại con gái nhà người ta, cái này của con chữa không khỏi đâu, đây là trời sinh rồi, con cũng không còn cách nào khác hết mẹ." Hạ Nghiêu nói mãi nói mãi, đến giọng nói của bản thân cũng trở nên nghẹn ngào, "Mẹ cứ xem như là sinh ra một cái quái thái đi, là do con không tốt, con

xin lỗi mẹ."

Mẹ Hạ từng giọt nước mắt nóng hổi "tí tách" rơi xuống trên lưng bàn tay Hạ Nghiêu.

"Nhiều năm như vậy rồi, đã nhiều năm như vậy, Nghiêu Nghiêu, con nói cho mẹ biết đi, có phải con vẫn chưa buông được nó đúng chứ?"

Vành mắt Hạ Nghiêu đỏ bừng, mím môi không nói lời nào.

Mẹ Hạ thở dài một hơi, rút tay ra khỏi bàn tay của Hạ Nghiêu, chậm rãi bước về phía phòng mình.

Hạ Nghiêu vẫn giữ nguyên tư thế quỳ một chân trên đất, cúi đầu xuống, để cho nước mắt rơi xuống trên sàn.

Mẹ Hạ từ sau khi dọn đến thành phố B, bình thường không có việc gì làm, vì vậy bị mấy dì trong khu kéo đi nhảy quảng trường.

Hai năm trước, khi Hạ Nghiêu bế Hạ Dương Dương chỉ mới được ba tháng về, cuộc sống của bà cuối cùng cũng có chút ý nghĩa.

Hạ Dương Dương là một bé trai con lai, mẹ Hạ lúc đầu vô cùng vui mừng, cho rằng Hạ Nghiêu cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi. Cho dù cưới một người phụ nữ phương Tây, bà cũng cảm thấy rất vui mừng. Thế nhưng lúc Hạ Nghiêu lấy ra bức ảnh mẹ ruột của Hạ Dương Dương, mẹ Hạ lúc này mới nhận ra có chút không đúng.

Bởi vì mẹ ruột của Dương Dương cũng là người Trung Quốc, cho dù mẹ Hạ có ít kiến thức, cũng biết hai người Trung Quốc không thể nào sinh ra được một đứa bé lai.

Hạ Nghiêu không có nói cho mẹ mình biết hoàn cảnh cụ thể của Dương Dương, mẹ Hạ sau khi biết được Dương Dương không phải cháu ruột của bà, cũng không thể tiếp nhận ngay, thế nhưng tuổi bà cũng đã khá lớn, vừa vặn đến lúc hưởng thụ thời gian dưỡng lão trông cháu, dần dần cũng xem Dương Dương như là cháu ruột của mình,

Mấy dì cùng đi nhảy quảng trường không có chuyện gì nói sẽ đá sang Hạ Nghiêu, đều cho rằng lúc ở nước ngoài cậu đã bị cô gái ngoại quốc đá, vì vậy mới mang con trai trở về.

Thế nhưng Hạ Nghiêu khá ưa nhìn, công việc lại là giảng viên đại học, Hạ Nghiêu trở về chưa đầy một năm, mẹ Hạ đã trăm phương ngàn kế muốn tìm đối tượng xem mắt cho cậu.

Thế nhưng Hạ Nghiêu lần nào cũng kiên quyết từ chối, ngay cả đi gặp mặt một lần cậu cũng không muốn.

Mẹ Hạ lúc đầu còn giận dỗi với cậu, thế nhưng Hạ Nghiêu đối với việc này vô cùng cố chấp. Cậu nói với mẹ mình, bản thân trời sinh đã thích con trai, đây là chuyện không có cách nào thay đổi được, cậu cũng không muốn đi hại con gái nhà người ta.

Sự cố chấp này của cậu, mẹ Hạ cũng không còn cách nào khác, may mắn Dương Dương vẫn luôn ở bên cạnh bà, sự chú ý bà đặt lên người Hạ Nghiêu cũng từ từ giảm bớt.

Tối nay bà lại nhắc tới chuyện này, là vì nghe nói Hạ Nghiêu muốn tham gia họp mặt bạn học thời cấp ba.

Mẹ Hạ biết, Hạ Nghiêu rất nhiều năm rồi không có liên lạc với bạn học cũ, lần này đột nhiệt muốn tham gia họp mặt, khẳng định có liên quan đến Chu Độ.

Mẹ Hạ nằm trên giường, nặng nề thở dài.

Khoảng thời gian này Hạ Nghiêu vừa vặn đang nghỉ hè, cho nên chưa đến một tuần, cậu đã gửi lại tài liệu đã dịch xong đến công ty Chu Độ.

Cậu gửi cho Chu Đồng một cái email, thông báo cho cô ấy cậu đã hoàn thành công việc.

Không lâu lắm, Chu Đồng gửi lại cho cậu một email hỏi có thể phiền cậu đến công ty một chuyến không, mang tài liệu đến công ty luôn.

Hạ Nghiêu do dự một hồi, vẫn là đồng ý, dù sao đây cũng là công việc của cậu.

Đợi đến cổng công ty của Chu Độ, Hạ Nghiêu đứng dưới lầu gọi điện thoại cho Chu Đồng.

Chu Đồng để cậu đợi ở phía dưới, cô ấy sẽ đi xuống tiếp cậu.

Đợi đến khi Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Đồng, ánh mắt giống như bị đun sôi, cô gái này, là người hôm đó đi cùng với Chu Độ đến bữa tiệc họp mặt. Cô ấy chính là bạn gái của Chu Độ.

Hạ Nghiêu siết chặt lấy bìa sơ mi đựng tài liệu ở trong tay, Chu Đồng hơi lộ ra một nụ cười nghề nghiệp, nói với Hạ Nghiêu: “Thầy Hạ, thật sự là cực khổ thầy rồi.”

Hạ Nghiêu “Ừm” một tiếng, chuẩn bị mở bìa sơ mi lấy tài liệu ra đưa cho Chu Đồng, Chu Đồng lại khoát khoát tay nói: “Thầy Hạ, cái này thầy không thể đưa cho tôi, phải đưa cho cấp trên của tôi.”

Hạ Nghiêu không biết vị cấp trên trong lời nói của cô là ai, vì vậy cũng theo cô lên lầu.

Chu Đồng dẫn Hạ Nghiêu đến bàn làm việc của mình, cầm lấy điện thoại bàn gọi cho Chu Độ, sau khi có được sự đồng ý của hắn liền dẫn Hạ Nghiêu đến cửa phòng làm việc của Chu Độ nói: "Ông chủ đang ở phía trong đợi thầy, thầy tự tay đưa tài liệu này cho ông chủ là được rồi. Nếu ông chủ thông qua, tôi sẽ dẫn thầy qua bên tài vụ."

Lúc Hạ Nghiêu nghe thấy Chu Đồng ở trong điện thoại gọi Chu tổng, cậu liền biết ông chủ hiện đang ngồi trong phòng làm việc này chính là Chu Độ, cậu nặng nề thở ra một hơi, sau đó đẩy cửa bước vào.

Chu Độ đang ngồi ngay ngắn nghiêm túc, giả bộ đang xem máy tính chăm chỉ làm việc, thế nhưng toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt ở trên cửa ra vào.

Khi tay nắm nửa bị người nhẹ nhàng mở ra, hô hấp của hắn ngưng trệ.

Hạ Nghiêu vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy Chu Độ mặt không biểu cảm đang xem máy tính trước mặt.

Cậu có chút lúng tung đứng ở cửa, Chu Độ lúc này mới nhíu mày nhìn cậu một cái, nâng cái cằm lên, máy móc nói với cậu: "Ngồi."

Hạ Nghiêu liền bước đến sofa dành cho khách ngồi xuống.

Chu Độ giả bộ điềm tĩnh đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, vội vàng lấy tài liệu ra, đặt lên bàn nói: "Đã dịch xong rồi."

Chu Độ thế nhưng chẳng lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu, ánh mắt gắt gao dính chặt lên người Hạ Nghiêu.

Trái tim Hạ Nghiêu đột nhiên tăng tốc, cậu rất muốn hỏi thăm Chu Độ hôm đó sao rồi, thế nhưng lý trí lại cảnh cáo cậu, cậu không có cái tư cách này.

Bởi vì, bạn gái hàng thật giá thật của Chu Độ đang ngồi ở bên ngoài phòng làm việc của hắn.

60. Chương 60

Chu Độ nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu một lúc lâu, rồi đi đến ghế sofa đối diện với cậu ngồi xuống.

Hạ Nghiêu đặt tài liệu trên bàn, Chu Độ lại chẳng cầm lên.

Lúc này Chu Đồng ở bên ngoài gõ cửa mấy cái, sau đó cửa mở ra, trên tay bưng hai ly trà. Cô khom lưng cầm một lý đặt xuống trước mặt Chu Độ, Chu Độ khẽ cau mày hỏi: "Cô xịt nước hoa?"

Chu Đồng hắng hắng giọng, giải thích: "Ông chủ, chỉ có hôm nay tôi mới xịt thôi, tối đi xem mắt."

Hạ Nghiêu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hai người bọn họ.

Chu Độ gật đầu nói: "Chúc cô thành công, như vậy đi, cho cô tan làm sớm một chút."

Trong lòng Chu Đồng mở cờ, thế nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười nghề nghiệp nói tiếng cảm ơn với Chu Độ, bóng lưng bước ra cửa lại vui vẻ vô cùng.

"Đó là thư ký của tôi." Chu Độ đột nhiên mở miệng, Hạ Nghiêu lúc này mới hồi thần, ngây ngốc gật đầu.

Chu Độ rời ánh mắt khỏi gương mặt Hạ Nghiêu, cầm lấy tài liệu trên bàn lật lật. Hai chân hắn bắt chéo, tư thế nhàn nhã. Thế nhưng trái tim lại vừa khẩn trương vừa thấp thỏm, hắn rất sợ giây tiếp theo Hạ Nghiêu sẽ đứng dậy.

Hạ Nghiêu cảm thấy bản thân như đang ngồi trên đống lửa, trong lòng cậu xoắn xuýt, tuy rằng đang cúi đầu nhìn ly trà, thế nhưng khóe mắt vẫn luôn chú ý đến từng động tác từng cử chỉ của Chu Độ.

Mà Chu Độ đương nhiên cũng y như vậy.

Hai người làm bộ tôi thật sự không có nhìn cậu, rồi lặng im quan sát đối phương thật lâu, Chu Độ lúc này mới bỏ tài liệu xuống, làm bộ nghiêm túc nói: "Ừm, được."

Hạ Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đứng lên nói lời cáo biệt, không ngờ tới Chu Độ lại nói tiếp: "Ngày hôm đó cảm ơn cậu."

Trái tim Hạ Nghiêu thắt lại, Chu Độ đột nhiên nhắc đến sự việc ngày hôm ấy, cậu đang xoắn xuýt không biết có nên thuận theo lời nói của hắn để hỏi thăm sức khỏe của Chu Độ như thế nào rồi.

"Không có gì, nếu Chu tổng không còn việc gì khác, tôi xin đi trước." Hạ Nghiêu đứng lên, không phải cậu không muốn hỏi, thế nhưng từng giây từng phút câu luôn nhớ kỹ lời nói của Chu Độ, sau này không được xuất hiện trước mặt hắn nữa.

"Đợi một chút." Chu Độ cũng đứng lên theo.

Hạ Nghiêu nhìn vào góc phòng, ánh mắt vẫn không dám nhìn Chu Độ.

Trong lòng Chu Độ đột nhiên buồn rầu, hắn cố ý đứng trước mặt Hạ Nghiêu, nói với cậu: "Cứ coi như là khách sao theo đúng phép lịch sự, cậu tốt xấu gì cũng nên hỏi thăm tôi ngày hôm đó như thế nào chứ."

Hạ Nghiêu mím môi không lên tiếng.

Ngữ khí Chu Độ lạnh xuống, hắn nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu, cắn răng nghiến lợi nói: "Cậu máu lạnh vô tình đến vậy sao?"

Hạ Nghiêu nghiêng đầu sang một bên.

Chu Độ cười khẩy một tiếng: "Xem ra nếu tôi có mắt bệnh nan y thì cậu cũng không quan tâm chút nào chứ gì."

Hạ Nghiêu nghe thấy ba chữ bệnh nan y cả người đều hốt hoảng, huyết sắc trên gương mặt cậu biến mất hoàn toàn, đôi môi run rẩy nhìn Chu Độ nói: "Cậu, cậu nói cái gì?"

Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu vậy mà lại có phản ứng lớn như vậy, đang muốn giải thích, thế nhưng không thể tin được Hạ Nghiêu đột nhiên kéo lấy cánh tay Chu Độ: "Cậu, cậu bị bệnh gì?"

Chu Độ nhìn thấy trong Hạ Nghiêu hiện lên sự quan tâm, trong lòng không khỏi mềm xuống, trên miệng nói: "Không có gì, chỉ là dạ dày có chút bệnh vặt thôi, có lẽ là do uống rượu nhiều."

Hạ Nghiêu nghe thấy hắn nói dạ dày không tốt, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ đến ung thư dạ dày. Bàn tay nắm lấy cánh tay của Chu Độ càng thêm dùng sức, "Không sao, không có việc gì đâu." Cậu cảm thấy cổ họng nghe đến khó chịu: "Bây giờ kỹ thuật chữa trị ở bệnh viện phát triển lắm, chắc chắn có thể chữa khỏi, cậu chắc chắn sẽ không có việc gì đâu, cậu sẽ không có việc gì đâu."

Hạ Nghiêu còn chưa nói xong, viền mắt đã đỏ lên.

Chu Độ nhận ra Hạ Nghiêu có hơi run, hắn vội vàng ôm lấy bả vai Hạ Nghiêu trấn an nói: "Tôi không sao, thật đó, chỉ là có chút loét dạ dày, cũng không phải bệnh gì to tát."

Hạ Nghiêu lại như cảm thấy hoảng sợ, run còn kịch liệt hơn.

"Loét dạ dày?" Cậu không tin muốn xác định lại một lần nữa.

Chu Độ gắt gao nhìn cậu luyến tiếc buông ra, gật đầu ừ một tiếng.

"Loét dạ dày." Hạ Nghiêu vô ý thức lặp lại, cậu quả thật đang rất sợ hãi. Đời trước mất đi mẹ mình, đời này cậu thất sự không thể mất đi Chu Độ, cậu không thể chịu đựng được sự ly biệt người sống kẻ chết này.

Chu Độ không nghĩ tới Hạ Nghiêu sẽ khóc, cậu cúi đầu, nước mắt rơi xuống trên nền đất màu nhạt, trái tim Chu Độ đột nhiên nhói lên.

"Hạ Nghiêu." Chu Độ hoảng hốt ôm chặt lấy bả vai Hạ Nghiêu kéo cậu đến trước mặt mình, Hạ Nghiêu hoàn không nhận ra lúc này bản thân mình đã lệ rơi đầy mặt, cậu cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, vội vàng đẩy Chu Độ ra, sau đó vội vàng rời khỏi phòng làm việc của hắn.

Chu Đồng nhìn thấy Hạ Nghiêu chạy qua trước mặt cô, vội vàng gọi một tiếng "thầy Hạ". Thế nhưng Hạ Nghiêu lại như không nghe thấy, đến thang máy cũng không đi, trực tiếp theo thang bộ chạy xuống dưới.

Đợi đến lúc ngồi lên xe taxi, cậu mới che mặt lại, đem toàn bộ nước mắt giấu trong lòng bàn tay.

Trên thế giới này chỉ có tình yêu và cơn ho là không tài nào che giấu được, Hạ Nghiêu biết, chỉ cần đối mặt với Chu Độ, toàn bộ sự điềm tĩnh giả vờ của cậu, đều sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Chu Độ đứng trong phòng làm việc, trầm mặc không biết đang suy nghĩ những gì. Chu Đồng rón rén đi tới cửa phòng làm việc, gõ gõ vài cái.

Chu Độ lúc này mới nghiêng đầu sang nhìn cô.

"Chuyện gì?"

"Việc kia," Chu Đồng đắn đo mở miệng nói: "Tiền lương cho công việc phiên dịch của thầy Hạ vẫn chưa được thanh toán."

"Ừ." Chu Độ bước đến bên cạnh bàn làm việc của mình, hắn dựa vào cái ghế phía sau lưng, nói với Chu Đồng: "Tôi biết rồi, cô đưa chi tiết tiền lương của cậu ấy cho tôi, để tôi xử lý."

"Vâng Chu tổng." Cô nói xong, lặng lẽ rời đi, còn tiện tay đóng luôn cửa phòng làm việc.

Xem ra suy đoán của cô đúng rồi, quan hệ của ông chủ và thầy Hạ quả nhiên không đơn giản.

Tâm trạng Hạ Nghiêu rất phức tạp, không muốn về nhà, cho nên trực tiếp một mình đến trường học.

Trường đại học mà cậu đang làm việc bây giờ chính là trường đại học W mà hồi đó cậu thi đậu, lúc này đang nghỉ hè, trong trường học chẳng có bao nhiêu người. Lúc Hạ Nghiêu bước đến cổng trường học, nhớ lại mình đã từng ở chỗ này nói lời chia tay với Chu Độ.

Cậu lộ ta một nụ cười ảm đạm, đây là lựa chọn lúc đó của cậu, bây giờ cần gì phải bày ra bộ dạng này chứ. Hạ Nghiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn theo con đường dài trước mặt, nhìn về xa xăm.

Lúc Hạ Nghiêu trở về nhà, mẹ Hạ đang nấu cơm tối. Hạ Nghiêu vừa vào cửa, Hạ Dương Dương liền bổ nhào lên ôm chân Hạ Nghiêu.

Thằng bé mới hai tuổi, giống như con koala treo trên chân của Hạ Nghiêu, "ba ba, ba ba" gọi mãi không ngừng.

Hai tay Hạ Nghiêu vòng qua cánh tay thằng bé, ôm nó vào trong lòng.

Lúc ăn cơm tối, mẹ Hạ không ngừng quan sát Hạ Nghiêu. Trong lòng Hạ Nghiêu thở dài: "Mẹ, mẹ có chuyện gì thì cứ nói."

Mẹ Hạ bỏ bát đũa xuống, dè dặt hỏi: "Nghiêu Nghiêu, mẹ có một người bạn —- chú Phùng, con còn nhớ không?"

Hạ Nghiêu gật đầu. Chú Phùng trong miệng của mẹ Hạ, Hạ Nghiêu chỉ mới gặp qua có 2 lần, nghe nói là một thành viên trong nhóm nhảy quảng trường của mẹ Hạ, hình như là một bác sĩ đông y đã nghỉ hưu.

Nghe mẹ Hạ nói, con cái của ông ấy đều ở nước ngoài, sống ở đây một mình, cho nên có một chút cảm giác của người cùng hoàn cảnh.

"Ngày mai mẹ định mời ông ấy ăn cơm, để mọi người cùng làm quen." Mẹ Hạ còn chưa nói hết lời, gương mặt đã đỏ lên.

Hạ Nghiêu nhanh chóng thông suốt, cong đôi mắt cười với mẹ Hạ nói: "Đương nhiên là được, vậy ngày mai chúng ta chuẩn bị một chút."

Vành mắt mẹ Hạ đỏ lên, bà nhìn con trai mình, giống như phạm phải tội lỗi gì đó nói: "Mẹ còn tưởng con sẽ không đồng ý."

"Mẹ." Hạ Nghiêu đưa tay nắm lấy tay của mẹ Hạ: "Chỉ cần mẹ cảm thấy hạnh phúc, mẹ làm gì con cũng đồng ý."

Hạ Dương Dương nghe thấy, cũng học theo, đưa bàn tay be bé cầm lấy bàn tay còn lại của mẹ Hạ, giọng con nít ngây ngô: "Đầm ý."

Hạ Nghiêu với mẹ Hạ đều cười rộ lên.

Ngày hôm sau Hạ Nghiêu và chú Phùng gặp mặt vô cùng thành công, Hạ Dương Dương thì cứ ôm mãi đồ chơi mà chú Phùng tặng cho không chịu buông tay. Hạ Nghiêu lễ phép chu đáo, lại không có vẻ khách sáo, cả nhà vui vẻ thoải mái ăn xong bữa cơm.

Mẹ Hạ đang chuẩn bị thu dọn, Hạ Nghiêu lại đẩy bà ra khỏi phòng bếp nói: "Mẹ, mẹ cùng với chú Phùng xuống lầu đi dạo đi, ở đây con dọn cho."

Mẹ Hạ xấu hổ cởi tạp dề ra, trước khi đi bà đột nhiên nói với Hạ Nghiêu: "Đúng rồi Nghiêu Nghiêu, cuối tuần này mẹ sẽ đi với đội múa của mẹ sang thành phố lân cận để tham gia cuộc thi múa quảng trường, có lẽ sẽ ở bên đó một đêm."

Hạ Nghiêu gật đầu nói với mẹ Hạ: "Mẹ, mẹ cứ yên tâm mà đi đi, Dương Dương con sẽ chăm sóc cẩn thận."

Mẹ Hạ còn muốn nói thêm cái gì nữa, Hạ Nghiêu nắm vai bà kéo bà đến trước mặt chú Phùng ở ngoài phòng khách: "Chú Phùng, phiền chú cùng mẹ con đi xuống dưới tản bộ ạ."

Chú Phùng ôn nhu cười một cái, nghiêng đầu dịu dàng nói với mẹ Hạ: "Có muốn đi tản bộ không?"

Mẹ Hạ xấu hổ nghiêng đầu sang một bên, "ừ" một tiếng.

Hạ Nghiêu sau khi thu dọn xong xuôi, định gọi Hạ Dương Dương đi tắm, thế nhưng bọn nhỏ Hạ Dương Dương của chúng ta say mê "Gấu ra chưa"*, nhìn chằm chằm ti vi hoàn toàn làm lơ bố mình.

**Gấu ra chưa: phim hoạt hình*

Hạ Nghiêu bất đắc dĩ nhìn con trai mình, đi đến bên cạnh thằng bé, ôm nó ngồi lên đùi mình, cùng coi "Gấu ra chưa".

Sau khi xem xong hai tập, Hạ Nghiêu cầm remote tắt ti vi đi.

"Được rồi, hôm nay chỉ được xem nhiêu đó thôi, ngày mai bố lại xem cùng con được không?"

Ưu điểm lớn nhất của Hạ Dương Dương chính là nghe lời, nhìn thấy bố tắt ti vi đi cũng không tức giận, quay người vòng tay ôm lấy cổ Hạ Nghiêu, ngoan ngoãn gật đầu.

Hạ Nghiêu tắm rửa cho Hạ Dương Dương xong xuôi, pha cho bé một bình sữa, sau đó ôm bé lên giường.

Hạ Dương Dương có phòng riêng của mình, thế nhưng mẹ Hạ đau lòng cháu trai, phần lớn thời gian bà đều để Dương Dương ngủ chung với mình.

Hạ Nghiêu ôm Dương Dương đến phòng của bé, đặt bé xuống trên giường, sau đó cầm bình sữa nhét vào lòng bé.

"Ba ba." Hạ Dương Dương ôm bình sữa, đôi mắt sáng ngời nhìn Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu đương nhiên biết này có nghĩa là gì, nở một nụ cười với bé, móc điện thoại ra định tra baidu mấy câu chuyện cổ tích kể trước khi đi ngủ.

Hạ Dương Dương vội vàng ngậm lấy núm vú của bình sữa, sau đó nằm đàng hoàng, ngoan ngoan đợi bố mình kể chuyện.

Hạ Nghiêu mở phần mềm đọc ra, lại phát hiện weixin thông báo có người thêm số liên lạc của mình. Cậu mở ra nhìn, phát hiện đây là một người mình không quen. Cậu sợ là đây là một người bạn học nào đó thêm cậu, vì vậy liền đồng ý.

Cậu đồng ý xong liền thoát khỏi weixin, định tiếp tục tìm chuyện dỗ Dương Dương ngủ.

Không ngờ tới người lúc nãy thêm weixin của cậu lại gửi đến một câu ——

Vẫn chưa ngủ sao?

Hạ Nghiêu nhíu mày một cái, trả lời lại một câu ——

Xin hỏi bạn là?

Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu gửi tới một câu hỏi vặn lại, dừng một chút, chậm rãi đánh hai chữ, sau đó bấm gửi ———

Chu Độ.

Hô hấp Hạ Nghiêu cứng lại, nhìn chằm chằm tên người nọ một hồi lâu không phản ứng.

"Ba ba." Con ngươi của Hạ Dương Dương có màu xanh giống như một loại đá quý, lông mi dài, gương mặt vừa nhìn liền biết không phải là người châu Á, da dẻ trắng bóc. Thằng bé giơ tay sờ sờ gương mặt của bố nó.

Hạ Nghiêu lúc này mới hồi thần, cậu xoa xoa đầu tóc mềm mại của Hạ Dương Dương nói: "Con uống xong sữa trước đi, rồi bố kể chuyện cho con nghe được không?"

Hạ Dương Dương phồng má, Hạ Nghiêu cúi đầu dịu dàng hôn một cái vào trán nó. Thằng bé lúc này mới miễn gật đầu, dựa vào gối đầu nhắm mắt uống sữa.

Hạ Nghiêu biết được thói quen của Hạ Dương Dương, bình thường uống xong một bình sữa là thằng bé đã dần chìm vào giấc ngủ rồi.

Chu Độ thấy Hạ Nghiêu một hồi lâu vẫn chưa trả lời lại, trong lòng thấp thỏm không yên, hắn đột nhiên nhanh trí, lại gửi thêm một tin nữa: "Tôi tìm cậu vì chuyện công việc."

Hạ Nghiêu đờ người nhìn chằm chằm tin nhắn trên điện thoại, đang suy xét phải trả lời Chu Độ như thế nào, không nghĩ tới Chu Độ lại gửi đến một tin nhắn nữa.

Cậu vội vàng trả lời hỏi: "Là tài liệu tôi dịch có vấn đề gì sao?"

Trong lòng Chu Độ có chút chột dạ nói: "Ừ, có một vấn đề nhỏ."

Hạ Nghiêu: "Vậy có thể phiền cậu gửi lại cho tôi phần có vấn đề không?"

Chu Độ: "Cái này, ở trên weixin nhất thời không nói rõ được, có lẽ phải gặp mặt nói chuyện."

Hạ Nghiêu lại trầm mặt, cậu không biết rốt cuộc là có vấn đề gì.

Chu Độ thấy Hạ Nghiêu lại không trả lời, vì vậy có thể bất chấp nói: "Tôi sẽ nói với thư ký liên lạc với cậu."

Hạ Nghiêu nhìn mẩu tin nhắn kia hồi lâu, khó khăn đánh một chữ "Vâng".

Chu Độ thấy tin nhắn trả lời của Hạ Nghiêu, khó chịu quăng cái điện thoại xuống giường.

Mà từ sau hôm đó, Hạ Nghiêu vẫn luôn đợi thư ký của Chu Đồng liên lạc với mình, thế nhưng lại chẳng thấy tin tức gì. Sau này lúc cậu hỏi Chu Đồng, Chu Đồng lại nói với Hạ Nghiêu, cái tài liệu dịch kia chẳng có vấn đề gì hết.

Hạ Nghiêu cho rằng Chu Độ chắc chỉ cố tình bới lông tìm vết, liền không tiếp tục hỏi nữa.

Sáng thứ sáu mẹ Hạ phải tập họp ngồi xe để đi qua thành phố lân cận, Hạ Nghiêu thấy mình không có chuyện gì làm, đang chuẩn bị dọn dẹp nhà cửa.

Mà Hạ Dương Dương tuy rằng không cao, tinh thần lại không nhỏ, cũng học theo dáng vẻ của bố nó, cầm giẻ lau chăm chỉ lau bàn ăn.

Chu Độ vắt hết óc suy nghĩ cớ để đi gặp Hạ Nghiêu, thế nhưng bị cú điện thoại của Vương Hạo gọi ra ngoài.

Lúc Chu Độ đến được quán bar, Vương Hạo đã uống trước.

Chu Độ nhìn bộ dáng nửa sống nửa chết của cậu ta, nhếch mày hỏi: "Sao vậy? Cãi nhau hay thất tình?"

Vương Hạo u oán dòm Chu Độ sau cái, một hơi uống cạn rượu trong ly.

"Rồi, mày không nói tao không ép." Chu Độ ngồi xuống bên cạnh Vương Hạo, Vương Hạo thở dài nói với Chu Độ: "Bố mẹ tao giục tao kết hôn."

Chu Độ nhướng mày.

"Bị Trương Dương biết được, bọn tao vì chuyện này mà cãi nhau."

Chu Độ nghe cậu ta nói như vậy, cũng bưng ly rượu trước mặt mình lên uống một ngụm.

Vương Hạo hình như có chút say rồi, tửu lượng của cậu ta vốn chẳng tốt lắm.

"Chu Độ, mày nói coi tao nên làm gì đây?"

Chu Độ trầm mặc không lên tiếng.

Vương Hạo dường như cũng chẳng cần câu trả lời của Chu Độ, tiếp tục đổ cho mình một ly rượu.

"Con người không thể nào cả đời không kết hôn được mày nói coi có đúng không." Cậu ta lẩm bẩm với ly rượu trước mắt, "Tao cũng có nói bây giờ sẽ quay về kết hôn đâu, cậu ấy dựa vào cái gì mà lại giận đến vậy chứ?"

Chu Độ nhìn gò má Vương Hạo, đột nhiên mở miệng nói: "Ý mày sao? Quay về kết hôn sao?"

"Tao… tao không biết." Vương Hạo thở dài, "Nhà tao chỉ có mỗi đứa con trai là tao, bố mẹ tao chắc chắn sẽ bắt tao kết hôn."

"Vậy mày tranh thủ còn sớm thì nên cắt đứt với Trương Dương đi, đừng chậm trễ nó đi tìm người mới."

"Không được." Tâm trạng Vương Hạo đột nhiên có chút kích động, "Tao không cắt đứt với cậu ấy."

“Vậy mày muốn làm cái gì? Để Trương Dương làm tiểu tam hả, lúc mày kết hôn rồi thì làm bồ nhí của mày? Mày mơ đẹp ghê ha Vương Hạo.”

Vương Hạo mím môi không nói.

“Nếu mày không thuyết phục được bố mẹ mày thì sớm chia tay đi, đừng có dây dưa dằn vặt lẫn nhau.”

Vương Hạo thấy Chu Độ nói vậy, quay đầu mắt nhìn chằm chằm hắn nói: “Cho nên lúc mày chia tay với Hạ Nghiêu cũng dứt khoát như vậy hả?”

Sắc mặt Chu Độ trầm xuống, Vương Hạo tiếp tục nói: “Nói đến cũng lạ, tao chỉ nghe nói hai đứa bay chia tay rồi, ngược lại chẳng nghe nhắc nhổm gì đến lý do hai bay chia tay, sao vậy, Hạ Nghiêu cũng bởi vì không muốn dây dưa dằn vặt lẫn nhau với mày nên mới dứt khoát chia tay với mày hả?”

Vương Hạo đột nhiên rống lên một câu với Vương Hạo: “Nín.”

Vương Hạo cong khóe môi, tiếp tục uống một ngụm rượu: “Đến bản thân mày còn làm không xong kìa, bây giờ mày vẫn còn đợi Hạ Nghiêu quay đầu tìm mày hả?”

Chu Độ siết chặt bàn tay thành quyền, hắn mím môi không nói.

“Thế nhưng theo tao thấy thì Hạ Nghiêu căn bản chẳng thích mày nữa rồi.”

Chu Độ nắm lấy cổ áo Vương Hạo, hung hăng trừng cậu ta.

“Mày muốn đánh tao chứ gì, đến đây!”

Chu Độ thế nhưng lại đưa tay móc điện thoại ở trong túi Vương Hạo ra, “Không phải mày khích tao đấm mày vào cú để mày thoải mái chút sao.” Chu Độ quơ quơ điện thoại trên tay, sau đó bấm gọi cho Trương Dương.

“Mày làm cái gì!” Vương Hạo giơ tay muốn giựt lại, lại bị Chu Độ cản lại.

Điện thoại chỉ mới vang có một tiếng đã được Trương Dương bắt mắt, Chu Độ cầm điện thoại đưa ra xa, Vương Hạo không ngừng xông tới Chu Độ rống: “Mày buông ra, trả điện thoại lại cho tao.”

Người ở đâu bên kia không lên tiếng nghe âm thanh của Vương Hạo, Vương Hạo vung tay qua, điện thoại liền rớt xuống đất, màn hình vỡ nát ngay tại chỗ.

Chu Độ khom lưng nhặt điện thoại lên, rồi nhét nó trở lại trong túi Vương Hạo.

"Nếu mày luyến tiếc nó thì nói rõ ràng cho nó biết đi, rồi hai người cùng nhau trao đổi cách giải quyết, nếu không thì có say chết ở quán bar cũng chẳng có tác dụng gì."

Vương Hạo đờ người nhìn ly rượu, đột nhiên nhẹ giọng mở miệng hỏi một câu: "Chu Độ, mày không sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Năm đó lúc mày cùng một chỗ với Hạ Nghiêu, mày từng nói, tại sao hai thằng con trai lại không thể ở bên nhau. Tao cảm thấy mày rất ngu, hai thằng con trai làm sao có thể ở bên nhau được chứ, điều này căn bản chẳng hợp với lẽ thường, sẽ bị mọi người chỉ trích."

"Chỉ trích? Lẽ thường?" Chu Độ thờ ơ cong khóe môi: "Mấy cái này liên quan gì đến tao, sao lại phải đến ý đến ý kiến của người khác, lẽ nào những chuyện bọn họ cảm thấy không hợp lẽ thường thì tao không được làm sao? Tao cứ làm đấy, chỉ trích thì sao, bọn họ dám thì đến trước mặt tao nói nè, tao đập chết lũ đó."

"Vậy bố mẹ mày thì sao, ý kiến của bố mẹ mày mày cũng không quan tâm ư?"

Chu Độ cúi đầu nhìn mấy ngón tay của mình, trầm mặc một lúc mới mở miệng nói: "Buổi tối hôm trước khi đi đến trường đại học báo danh tao đã ngã bài với bố mẹ rồi, tao nói tao thích Hạ Nghiêu."

Vương Hạo dường như không thể tin được trợn to hai mắt.

"Bố, bố mày không đập mày hả?"

Chu Độ như không chuyện gì to tát lắm cười cười nói: "Bị một cái tát, mẹ tao cản lại." Chu Độ đem ly rượu một hơi uống hết, sau đó lại đổ thêm ly nữa.

"Lúc đó tao chỉ nghĩ, cho dù bị đập, tao vẫn muốn ở bên Hạ Nghiêu. Dù sao bố tao cũng không thể đập chết tao được, dù chỉ còn một hơi thở, tao cũng muốn nói với bố mẹ, tao thích Hạ Nghiêu, tao muốn ở bên cậu ấy cả đời này." Chu Độ chậm rãi siết chặt lòng bàn tay.

Vương Hạo nhìn chằm chằm hắn không nhúc nhích.

"Lúc đó mẹ tao nói, tao thích ai là tự do của tao. Giống như việc học vậy, quyết định của tao lúc đó với những thứ tao làm thì tao phải tự chịu trách nhiệm cho những kết quả của những việc đó, chỉ cần sau này không khóc không nháo nói hối hận, vậy thì mẹ tao sẽ không quan tâm nữa."

Vương Hạo mấp máy môi, như muốn nói gì đó.

Chu Độ nói tiếp: "Thế nhưng tao không ngờ Hạ Nghiêu lại nói lời chia tay với tao." Hắn cười khổ một tiếng: "Khi đó tao vô cùng hận cậu ấy mày có biết không? Một hai năm sau đó, ngày nào tao cũng suy nghĩ, thế nhưng lại nghĩ thông. Sau này tao lại vô cùng nhớ cậu ấy, cho nên bán mạng kiếm tiền, tao muốn lúc cậu ấy gặp lại tao sẽ hối hận với lựa chọn khi đó của cậu ấy."

"Thế nhưng đến khi gặp lại cậu ấy, chỉ cần một ánh mắt, mấy cái thứ yêu hận mấy cái thứ hối hận gì gì đó trong lòng tao đều bị tao vứt hết ra sau đầu. Tao chỉ có duy nhất một ý niệm, đó chính là muốn ôm lấy cậu."

Chu Độ tiếp tục uống một ly rượu nữa, yết hầu chuyển động lên xuống, "Tao không biết rốt cuộc phần tình cảm mày dành cho Trương Dương là gì, nếu như giống tao, cũng muốn ở bên nó cả đời. Vậy thì mày đi nói chuyện với bố mẹ mày đi, chỉ cần mày không hối hận, cho dù bị đánh đến chỉ còn một hơi thở, cũng là hai đứa bay cùng nhau đối mặt, ít nhất, Trương Dương và mày sẽ không phải chia tay."

Vương Hạo yên lặng nghe hết những lời Chu Độ, định rót cho mình ly nữa, cánh tay lại bị người kéo lại.

"Em uống đủ rồi." Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, Vương Hạo cũng không quay đầy lại, lồng ngực người nọ dán lên lưng cậu ta, hơi thở thân quen làm Vương Hạo trong tích tắc đã nhận ra là ai.

Trương Dường giật lấy ly rượu trong tay Vương Hạo, cậu ta gật đầu với Chu Độ, sau đó ôm lấy thắt lưng Vương Hạo dìu cậu ta đứng lên.

Vương Hạo đứng lên có chút lảo đảo, Chu Độ khoát khoát tay với hai người bọn họ nói: "Mày đưa nó về đi, tửu lượng cứt cho mà cũng bày đặt mượn rượu giải sầu."

"Mày cũng uống ít thôi." Trương Dương nhắc Chu Độ một câu.

"Nhiều chuyện." Chu Độ quay đầu đi, không thèm quan tâm đến hai tên kia nữa.

Trương Dương nửa ôm dìu Vương Hạo ra khỏi quán bar.

Chu Độ ngoắc tay với nhân viên quầy bar, nói mang lên thêm chai nữa, hắn một mình chậm rãi uống.

Quán bar vào buổi tối vẫn luôn náo nhiệt, soái ca mỹ nữ đến bắt chuyện với Chu Độ cứ hết người này đi người kia tới, hắn lại chẳng lên tiếng, một mình uống rượu.

Đợi đến dạ dạy bắt đầu âm ỉ khó chịu, hắn mới vịn quầy bar lảo đảo đứng lên. Thế nhưng người còn chưa đứng vững, lại té ngồi xuống ghế.

Nhân viên quầy bar khá tốt, vội vàng đỡ hắn nói: "Anh ơi, anh như vậy rồi thì nên gọi điện kêu bạn anh đến đón anh đi."

"Đón tôi?" Chu Độ mắt say lờ đờ nhìn quầy bar, cười cười nói: "Không có ai đến đón tôi đâu, tôi chỉ có một mình thôi, tôi không giống cái thằng Vương Hạo kia, chẳng có ai đến đón cả, Trương Dương theo mùi tìm được đến đây, tôi cho dù mang dâng tận cửa, người ta cũng không thèm liếc tôi một cái."

Nhân viên quầy bar thấy Chu Độ bắt đầu đầu nói một đằng đuôi nói một nẻo, thở dài nói: "Nếu không thì vầy đi, anh đưa điện thoại cho tôi, tôi giúp anh gọi xe, đưa anh về nhà được không?"

"Điện thoại?" Chu Độ như mới sực nhớ ra, sờ sờ túi mình, móc điện thoại ra.

"Đúng rồi, tôi nên gọi điện cho cậu ấy." Hắn tự lẩm bẩm: "Tôi phải nói với cậu ấy, tôi hối hận rồi, tôi không đồng ý chia tay." Hắn lẩm bẩm nói, ngón tay run rẩy bấm vào danh bạ trên điện thoại.

Hắn nhìn "Cỏ nhai lại" trên màn hình hồi lâu, đột nhiên nở một nụ cười dịu dàng, sau đó gọi đến số điện thoại của người nọ.

"Anh hối hận rồi, em đến dẫn anh về có được không?"

Hạ Nghiêu siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay, trái tim đột nhiên nhói lên.

Chu Độ chỉ nói mãi duy nhất một câu "Anh không đồng ý chia tay, anh hối hận rồi." Nhân viên quầy bar không nhìn nổi nữa,vì vậy cầm lấy điện thoại của Chu Độ, thông báo địa chỉ với Hạ Nghiêu ở đầu bên kia, để cậu nhanh chóng đến nhận người về.

Hạ Nghiêu vừa mới dỗ Hạ Dương Dương ngủ, cậu cầm lấy điện thoại với ví tiền ở trên bàn, đi vào phòng Hạ Dương Dương, hôn một cái lên trán thằng bé, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đêm hè cũng chẳng mát mẻ hơn là mấy, khí thải từ đuôi xe hòa lẫn với mùi nhựa đường làm sinh ra một mùi đặc biệt chỉ có vào những đêm hè ở thành phố hiện đại.

Lúc Hạ Nghiêu đỡ Chu Độ lên lầu, người nọ đã say đến chẳng còn biết gì nữa.

Cậu khó khăn đỡ lấy Chu Độ, dìu hắn vào phòng mình.

Hạ Nghiêu đặt Chu Độ xuống giường mình, định đi lấy khăn lông giúp hắn lau mồ hôi. Thế nhưng cậu vừa rời khỏi bên cạnh Chu Độ, Chu Độ đột nhiên đưa tay kéo lấy Hạ Nghiêu vào trong lồng ngực.

"Em đừng đi." Đôi môi hắn nhẹ nhãng lướt qua vành tai Hạ Nghiêu: "Anh xin em." Đây là lần đầu tiên

Chu Độ lộ ra sự yếu đuối như vậy, cánh tay ôm lấy Hạ Nghiêu ngày càng siết chặt.

Hạ Nghiêu hơi ngẩng đầu lên, đối mắt với Chu Độ, cậu nghẹn ngào, khó khăn mở miệng nói: "Không phải anh nói, anh không muốn nhìn thấy em nữa sao, em…"

Lời Hạ Nghiêu còn chưa hết, Chu Độ chợt hôn lên môi Hạ Nghiêu, lật người đè cậu xuống dưới.

Hơi thở của Chu Độ đầy mùi rượu, nhấn chìm cả người Hạ Nghiêu.

61. Chương 61

Sáng sớm Chu Độ bị ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu tỉnh, hắn theo bản năng đưa lên che mắt, cả người vẫn còn trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Thế nhưng hắn nhanh chóng nhận ra có chút không thích hợp, giường không đúng, mùi của gối đầu cũng không đúng, đây không phải là nhà hắn!

Chu Độ bừng tỉnh, chống cánh tay ngồi dậy, vừa vặn mắt to trừng mắt nhỏ với Hạ Dương Dương đang đứng bên giường.

Hạ Dương Dương há hốc mồm, lông mi dài cong phối hợp với con ngươi giống đá quý, ngốc lăng nhìn người đàn ông xa lạ đang nằm trên giường của bố nó.

Chu Độ nhất thời không thời phản ứng kịp, vì vậy đưa tay nhéo nhéo gương mặt của Hạ Dương Dương.

Ừ, cảm giác không tệ.

Hạ Dương Dương không khóc không quậy, tùy ý để Chu Độ nhéo nhéo mặt, sau đó há mồm gọi một tiếng: "Ba ba."

Chu Độ: "…"

Hạ Dương Dương bạch bạch bạch chạy ra khỏi phòng, đứng ở phòng khách lại gọi tiếng nữa: "Ba ba."

Lúc này một giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai Chu Độ, Hạ Nghiêu đang ở phòng bếp nấu bữa sáng, nghe thấy lên tiếng trả lời: "Sao vậy Dương Dương?"

Hạ Dương Dương tiếp tục chạy sang phòng bếp, ôm chân bố nó, chỉ chỉ về hướng phòng ngủ.

Hạ Nghiêu xuyên qua phòng bếp nhìn đến cửa phòng ngủ, nhìn thấy Chu Độ đang đứng ở cửa phòng, cả gương mặt không thể tin được đang nhìn mình.

Hạ Nghiêu khom lưng bế Hạ Dương Dương lên, đặt nó vào ghế chuyên dụng dành cho em bé ở bên cạnh bàn ăn, sau đó cậu bưng một tô mì nhỏ.

Cả người Chu Độ bất động, ánh mắt thế nhưng lại cố định trên người Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu quẫn bách nhìn Chu Độ, đắn đo nói: "Nhà vệ sinh ở bên kia, bữa sáng một chút nữa là có rồi."

Chu Độ nhìn theo hướng chỉ tay của cậu, không nói lời nào bước vào nhà vệ sinh.

Bên trong đã có bàn chải đánh răng được trét sẵn kem đặt ở một bên, khăn lông cũng được treo ở một bên. Chu Độ nhìn chằm chằm bản thân trong gương, đưa tay lên sờ sờ mặt mình.

"Hình như không phải là mơ." Hắn nghĩ thầm.

Chu Độ vừa đánh răng vừa nhớ chuyện xảy ra tối qua, chỉ nhớ hình như mình bị Vương Hạo kéo ra ngoài uống rượu, sau đó Vương Hạo bị Trương Dương mang đi mất rồi. Rồi sau đó hình như hắn uống say, nhân viên quầy bar nói giúp hắn gọi bạn, lẽ nào cậu ta gọi Hạ Nghiêu đến sao?

Tiếng va chạm của chén đũa bên ngoài làm Chu Độ tăng tốc lên, hắn quét một vòng đồ vật trong nhà vệ sinh, phát hiện chẳng hề có chút dấu vết của phụ nữ hay đàn ông trẻ tuổi, khóe miệng nhịn không được cong lên.

Lúc hắn bước ra khỏi nhà vệ sinh, lại khôi phục lại cái dáng vẻ mặt không biểu cảm.

Một nhà "ba người" cứ như vậy hài hòa ăn xong bữa sáng, trong thời gian này hai người chẳng ai mở miệng nhắc đến chuyện tối qua.

Hạ Dương Dương ăn xong tô mì nhỏ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bố mình mong chờ được khen.

Hạ Nghiêu đưa tay sờ đầu tóc mềm mại của nó nói: "Thật là ngoan."

Chu Độ nhìn thấy tô mình cũng hết rồi, ánh mắt nhịn không đưa đặt lên người Hạ Nghiêu, thế nhưng Hạ Nghiêu lại dường như chẳng thấy, tiếp tục cúi đầu ăn mì trong tô mình.

Vì vậy Chu Độ bực mình trừng mắt với Hạ Dương Dương.

Đợi mọi người ăn uống xong xuôi, Chu Độ chuẩn bị bưng bát đũa vào phòng bếp, Hạ Nghiêu vội vàng đưa tay kéo lại cánh tay của hắn nói: "Để em làm là được rồi."

Chu Độ cuối đầu nhìn chỗ hai người tiếp xúc, Hạ Nghiêu hình như nhớ ra cái gì đó, vội vàng buông tay ra.

Nhưng mà Chu Độ vẫn kiên quyết bưng bát đũa của mình vào phòng bếp.

Hạ Nghiêu đứng phía sau Chu Độ, định đợi Chu Độ bước ra cậu sẽ rửa bát, thế nhưng Chu Độ đột nhiên xoay người. Phòng bếp đương nhiên không rộng bằng phòng khách, Hạ Nghiêu thoáng cái đã cảm nhận được hơi thở của Chu Độ.

Cậu kìm không được lùi về phía sau một bước.

Chu Độ nhướng mày, đưa tay cầm lấy bát đũa trên tay Hạ Nghiêu, sau đó xoay người bỏ vào trong bồn rửa. Đợi lúc hắn mở vòi nước, Hạ Nghiêu lúc này mới lên tiếng nói: "Để em làm cho."

Chu Độ nhìn cậu một cái, không lên tiếng, tiếp tục rửa.

Hạ Nghiêu lúng túng đứng ở một bên, Hạ Dương Dương ở bên ngoài đang chơi xếp gỗ tự giải trí.

Hai ba cái bát Chu Độ nhanh chóng rửa xong, Hạ Nghiêu lúc này mới hồi thần đưa cho hắn khăn lông lau tay.

"Cảm ơn." Đây là câu đầu tiên mà Chu Độ sau khi tỉnh lại nói với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu không kìm được ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Chu Độ đặt khăn lông sang một bên, quan sát phòng bếp, sau đó hỏi: "Mẹ nuôi đâu?"

Hạ Nghiêu sửng sốt, mới nhận ra mẹ nuôi trong miệng Chu Độ chính là mẹ cậu.

"Bà ấy đi thành phố lận cận tham gia cuộc thi múa quảng trường rồi."

"Ồ." Chu Độ gật đầu.

Không khí lại trầm mặc, Hạ Nghiêu cảm thấy hai người ở trong phòng bếp chật hẹp có chút ngột ngạt, vì

vậy quay người bước ra ngoài.

Chu Độ cũng bắt chước y chang đi theo phía sau cậu.

"Em và mẹ nuôi vẫn luôn ở thành phố B sao?"

Hạ Nghiêu đưa lưng về phía Chu Độ, "Ừm, năm nay em mới trở về."

"Còn ra nước ngoài nữa không?" Chu Độ vội vàng hỏi.

"Không đi nữa…"

Hạ Dương Dương thấy bố mình bước ra, vui vẻ gọi Hạ Nghiêu: "Ba ba, xem!" Hạ Nghiêu nhìn về hướng nó, nở một nụ cười khen ngợi nó.

Hai người lớn đứng bên cạnh Hạ Dương Dương, vây xem thằng nhỏ xếp nhà bằng gỗ.

Yết hầu Chu Độ chuyển động lên xuống, khó khăn mở miệng nói: "Con trai em sao?"

Hạ Nghiêu không dám nhìn Chu Độ, không lên tiếng gật đầu.

Mà cái câu mẹ nó đâu, Chu Độ lại không thể nào nói ra khỏi miệng. Trong lòng hắn lập tức trở nên khó chịu, ánh mắt lúc nhìn Hạ Dương Dương, nhịn không được mang theo vài phần ghen ghét.

Trẻ nhỏ mẫn cảm nhất, Hạ Dương Dương nhanh chóng phát hiện ánh mắt không mấy thiện cảm của Chu Độ, vội vàng dịch dịch về phía bố nó, muốn tìm chút cảm giác an toàn.

Hạ Nghiêu ôm Hạ Dương Dương lên, ngẩng đầu lên nhìn Chu Độ nói: "Hôm nay em định dẫn thằng bé đi thủy cung, cho nên…"

Ý Hạ Nghiêu chính là bảo Chu Độ nếu không còn việc gì nữa thì nhanh chóng đi về đi, thế nhưng Chu Độ lại làm bộ không hiểu, làm bộ làm tịch nói với Hạ Nghiêu: "Ồ, dù sao anh cũng không có việc, chúng ta cùng nhau đi đi."

Hạ Nghiêu: "…"

Đợi Hạ Nghiêu sắp xếp đồ đạc xong xuôi, Chu Độ không biết đã gọi ai lái xe qua đây. Thậm chí cả ghế ngồi chuyên dụng cho trẻ em cũng được đặt sẵn ở phía sau xe.

Hạ Nghiêu nhìn chiếc không lên tiếng, Chu Độ cường ngạch giải thích nói: "Cái này đã có sẵn từ trước rồi."

Hạ Nghiêu cũng không thèm hỏi hắn vì một tên đàn ông độc thân như hắn lại có ghế chuyên dụng dành cho trẻ nhỏ ở trên xe mình, cậu bế Hạ Dương Dương đặt lên chiến phía sau. Chu Độ khẩn trương siết chặt lấy vô lăng. Hắn nhìn thấy Hạ Nghiêu hình như không có ý muốn ngồi lên ghế phó lái, sắc mặc không khỏi hiện lên vài tia mất mác.

Hạ Nghiêu ngồi bên cạnh Hạ Dương Dương, im lặng một lát, vẫn là mở miệng nói một tiếng với Chu Độ: "Cảm ơn."

Hạ Dương Dương tò mò cứ nhìn tới nhìn lui giữa bố mình và Chu Độ.

Cuối tuần người dẫn trẻ em đến thủy cung không ít, Hạ Nghiêu sợ người đông sẽ chen chúc Hạ Dương Dương, vì vậy sau khi xuống xe ôm thằng bé vào trong lòng.

Chu Độ xung phong đi mua vé, ánh mắt Hạ Nghiêu phức tạp nhìn bóng lưng Chu Độ.

Hạ Dương Dương ôm lấy cổ bố nó, gối lên vai Hạ Nghiêu, nhìn nhìn cái xe bán kem phía nó, yên lặng chảy nước miếng.

Chu Độ mua vé xong còn mang về một trái bong bóng, hắn nhìn thấy có rất nhiều bé con đều cầm, vì vậy cũng mua cho Hạ Dương Dương một cái.

Hạ Dương Dương vô cùng vui vẻ.

Hạ Nghiêu cột quả bong bóng vào cổ tay nó, nhẹ giọng nói với nó: "Dương Dương, nói cảm ơn chú đi."

Hạ Dương Dương nhìn Chu độ, há mồm gọi một tiếng: "Ba ba."

Hạ Nghiêu vội vàng che miệng nó lại, gương mặt áy náy nói với Chu Độ: "Thằng bé nói được khá trễ, không biết nhiều xưng hô lắm, xin lỗi."

Trên miệng Chu Độ nói không sao, trong lòng lại đang vô cùng khoái trá, dù sao thì sau này cũng phải gọi bố thôi.

Hạ Nghiêu bế lấy Hạ Dương Dương chuẩn bị đi xếp hàng, Chu Độ siết lòng bàn tay ho nhẹ một tiếng: "Anh thấy em bế cũng lâu rồi, đến lượt anh bế cho."

Hạ Nghiêu do dự nhìn Hạ Dương Dương, không nghĩ tới Chu Độ vỗ vỗ tay với thằng bé, nó lập tức nhào qua lồng ngực Chu Độ, vòng tay ôm lấy cổ Chu Độ.

Hạ Nghiêu: "…"

Lúc này đang là kỳ nghỉ hè, thời tiết khá nóng nực, các bạn nhỏ đi ngang qua trên tay ai cũng cầm một cây kem. Ánh mắt Hạ Dương Dương nhìn bọn trẻ không chớp, nước miếng chảy xuống cần cổ Chu Độ.

Chu Độ nghiêng đầu qua nhìn, phát hiện tâm tư bé nhỏ Hạ Dương Dương.

"Muốn ăn hả?" Hắn thấp giọng hỏi Hạ Dương Dương.

Hạ Dương Dương gật đầu.

Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu lúc này đang xếp hàng tít đằng xa ở phía trước.

Chu Độ lặng lẽ bế Hạ Dương Dương đi đến chiếc xe bán kem, để thằng bé chọn một cây kem.

Hạ Dương Dương vui hết biết, Chu Độ dụ nó: "Gọi ba ba."

Hạ Dương Dương vô cùng vang dội gọi một tiếng: "Ba ba!"

Chu Độ đắc ý nhếch mày.

Không ngờ tới một người phụ nữ bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: "Chu tổng, không ngờ ngài đã có con trai lớn như vậy rồi!"

Chu Độ quay người lại nhìn, một người phụ nữ trang điểm gọn gàng đang đứng phía sau hắn, thằng bé trai bên cạnh người phụ nữ nhìn có vẻ cũng bốn năm tuổi rồi, đang cúi đầu tập trung chú ý liếm cây kem.

Chu Độ nhìn người phụ nữ xinh đẹp son môi đỏ, cắt tóc ngắn cũng khách khí lên tiếng chào hỏi: "Lưu tổng, trùng hợp quá, cô cũng dắt con trai đi chơi sao?"

Người phụ nữ được gọi là Lưu tổng là người từng hợp tác qua với Chu Độ, tổng công ty của cô ở Mỹ, mà Lưu nữ sĩ là người phụ trách chính của chi nhánh công ty ở thành phố B.

Cô nhìn trên dưới chưa đến 30, Chu Độ còn tưởng cô vẫn chưa kết hôn, không ngờ đã có con trai lớn vầy rồi.

"Đúng rồi." Lưu Kỳ xoa xoa đầu con trai mình, vỗ vỗ nói: "Nhanh chào hỏi."

Thằng bé ăn đến mồm miệng yoanf là sữa, ngẩng đầu lên chào Chu Độ một tiếng: "Chào chú."

Chu Độ cũng gật đầu với thằng bé.

Lưu Kỳ nhìn thấy Hạ Dương Dương trong lòng Chu Độ, hai mắt sáng quắc: "Vợ cậu là người nước ngoài sao, ai ya, mấy đứa bé con lai quả nhiên vô cùng xinh đẹp mà, giống như thiên sứ vậy, sớm biết vậy năm đó tôi cũng sinh một đứa rồi."

Con trai Lưu Kỳ nghe thấy ngẩng đầu lên ánh măt khinh bỉ nhìn mẹ mình, sau đó cũng nhìn sang Hạ Dương Dương, chỉ một ánh mắt, liền ngây dại.

Mẹ quả nhiên nói không sai, mình nhìn thấy thiên sứ rồi nè!

Chu Độ nở nụ cười, cũng không giải thích gì thêm, mang theo áy náy nói với Lưu Kỳ: "Tôi đi trước đây, hai người bọn tôi lén lút chuồn ra đây đó."

Lưu Kỳ đương nhiên hiểu ý hắn, vì vậy gật đầu nói với hắn: "Bái bai."

Lúc xếp hàng sắp đến lượt mình, Hạ Nghiêu quay người muốn gọi Chu Độ đến đây, thế nhưng lại chẳng nhìn thấy bóng dáng Chu Độ và Hạ Dương Dương.

Hạ Nghiêu lập tức hoảng sợ.

Chu Độ bế Hạ Dương Dương đi nhanh vài bước, hắn đã nhận ra dáng dấp Hạ Nghiêu đang tìm người.

Lúc Hạ Nghiêu nhìn thấy Chu Độ đang bế Hạ Dương Dương qua đây, trái tim mới trở nên nhẹ nhõm.

Chu Độ đi đến bên cạnh cậu, cậu nhẹ giọng hỏi một câu: "Hai người làm gì vậy?"

Hạ Dương Dương đang cúi đầu liếm cây kem trong tay, Hạ Nghiêu nhìn nhìn, vẫn là nhịn xuống. Cậu vốn lo lắng Hạ Dương Dương ăn quá nhiều đồ lạnh sẽ đau bụng, thế nhưng nhìn thấy Chu Độ thích Dương Dương đến vậy, cậu nhất thời không biết làm gì.

Sau khi ba người bước vào thủy cung, theo dòng người bước vào con đường có kính thủy tinh dài dài trước mặt. Hạ Dương Dương lập tức bị những cảnh vật trước mắt hấp dẫn, Hạ Nghiêu thuận thế cầm lấy cây kem trong tay thằng bé.

Chu Độ nhướng mày: "Em muốn ăn? Anh ra ngoài mua cho em." Hắn nói xong chuẩn bị ra ngoài, Hạ Nghiêu vôi vàng kéo cánh tay hắn lại: "Không phải, em sợ thằng bé ăn nhiều bụng sẽ khó chịu."

Chu Độ lúc này mới nhận ra mình không suy nghĩ thấu đáo, áy náy nhìn Hạ Nghiêu nói: "Anh chưa trông con nít bao giờ, không có kinh nghiệm, sau này anh sẽ chú ý."

Hạ Nghiêu đương nhiên hiểu được lắc đầu ý bảo không sao, hai người theo dòng người chậm rãi bước về phía trước.

Hạ Dương Dương lúc này đã được đặt xuống đất, Chu Độ cùng Hạ Nghiêu hai người một trái một phải, che chở thằng bé ở giữa.

Hạ Nghiêu vẫn luôn nhìn những đoàn cá bơi qua bơi lại trong thủy cung, mà Chu Độ lại không chớp mắt nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu quay đầu lại muốn nói chuyện với Chu Độ, thế nhưng ánh mắt lại đụng phải ánh mắt tình thâm của người nọ, cả gương mặt Hạ Nghiêu đỏ lên, nhịp tim nhịn không được tăng nhịp đập. Cây kem trên tay bắt đầu chảy, sữa theo những ngón tay Hạ Nghiêu chảy đến cổ tay.

Chu Độ nắm lấy cổ tay Hạ Nghiêu kéo đến trước mắt mình, cắn một miếng lớn của cây kem.

"Không ăn sẽ chảy." Chu Độ giải thích nói.

Da mặt Hạ Nghiêu nóng lên, ấp úng "ừm" một tiếng.

Chu Độ nhìn dáng vẻ kia của cậu, cố ý hỏi: "Em không ăn sao?"

Rõ ràng là đồ hắn đã cạp qua, Hạ Nghiêu xoắn xuýt nhìn một cái, không biết làm như thế nào.

Chu Độ tiếp tục nắm lấy cổ tay Hạ Nghiêu, lại kéo đến mặt mình cắn một miếng nữa. Ánh mắt lại nhìn Hạ Nghiêu khẽ híp lại nói: "Thật là ngọt."

Hạ Nghiêu cảm thấy hô hấp của bản thân cũng trở nên dồn dập hơn, Chu Độ thuận thế cầm lấy cây kem từ trong tay cậu.

Hạ Dương Dương đột nhiên gọi một tiếng ba ba.

Hạ Nghiêu cùng Chu Độ đồng thời lên tiếng đáp lại, sau đó cúi đầu xuống.

Hai tay Hạ Dương Dương áp lên kính thủy kinh, chỉ chỉ mấy con cá bên trong nói: "Muốn."

Hạ Nghiêu ngồi xổm xuống lắc đầu với thằng bé: "Cái này không được."

Hạ Dương Dương lập tức quay sang trái, nói với người còn lại: “Muốn.”

Chu Độ dừng một chút, hấn xoắn xuýt nhìn Hạ Nghiêu, lại xoắn xuýt nhìn gương mặt tràn đầy chờ mong của Hạ Dương Dương, nghẹn một hồi mới nói với Hạ Dương Dương: “Lát nữa ra ngoài sẽ mua cho con.”

Hạ Dương Dương vui quá trời luôn, lại vang dội gọi một tiếng nữa: “Ba ba.”

Cả người Chu Độ có một sự thoải mải không nói thành lời.

62. Chương 62

Xuyên qua con đường dài lúc nãy, tầm nhìn cũng trở nên rộng rãi hơn. Có một người thợ lăn đang ăn dưới nước chơi đùa với các loại cá, các bạn nhỏ lập tức bị hấp dẫn.

Có một đứa bé lớn hơn chút cũng vội vàng chạy qua, Hạ Dương Dương nắm lấy ống quần của Hạ Nghiêu, ý bảo con cũng muốn đi xem.

Làm Hạ Nghiêu không ngờ được chính là, một thằng nhóc trông có vẻ năm sáu tuổi kia đột nhiên nắm lấy tay Hạ Dương Dương nói: “Anh dẫn em đi xem nha.”

Hạ Dương Dương trừng mắt nhìn thằng nhóc kia.

Chu Độ vừa nhìn, chậc, vậy mà lại là con trai của Lưu Kỳ.

“Sao nhóc lại đi một mình vậy? Mẹ đâu?” Chu Độ cong lưng hỏi nó.

Hạ Nghiêu hiếu kỳ hỏi: “Anh biết nó hả?”

Chu Độ gật đầu giải thích: “Công ty của mẹ nó với công ty anh từng hợp tác qua.”

Lưu Bác Duệ cầm lấy tay Hạ Dương Dương không buông, chỉ chỉ một người ở phía xa xa nói: “Mẹ con đang nghe điện thoại.”

Chu Độ nhìn Hạ Dương Dương hỏi: “Con có muốn cùng với anh đi xem cá không?”

Hạ Dương Dương nhìn bố mình, Hạ Nghiêu thấy cũng cách đây không xa, vì vậy nói thằng bé: “Muốn đi thì đi đi.”

Lưu Bác Duệ lập tức vui mừng kéo Hạ Dương Dương đi mất.

Lưu Kỳ lúc này vừa vặn cúp điện thoại, nhìn thấy Chu Độ nói: "Lại gặp nữa rồi, vị này là?" Ánh mắt của cô đặt lên trên người Hạ Nghiêu.

Chu Độ nhanh chóng trả lời: "Là cha đứa nhỏ."

Lưu Kỳ khẽ híp mắt, sau đó chìa tay ra nói với Hạ Nghiêu: "Xin chào, tôi là Lưu Kỳ."

Hạ Nghiêu vội vàng bắt tay với Lưu Kỳ: "Tôi là Hạ Nghiêu."

Lưu Kỳ cười cười nói: "Cậu Hạ trông có vẻ còn khá trẻ, mới đầu hai mươi thôi đúng chứ?"

Hạ Nghiêu ngượng ngùng nói: "Sắp hai mươi lăm rồi."

"Ai ya, thật sự nhìn không ra nha haha."

Chu Độ thấy bọn họ nói chuyện vui vẻ, cố ý hắng hắng cổ họng nói: "Lưu tổng một mình dẫn con trai đến đây chơi sao?"

Lưu Kỳ vừa nghe liền nghe hiểu ý khác ngoài lời nói của hắn, đây là lái lụa nhắc khéo cô Hạ Nghiêu có chồng rồi.

Cô cố ý thở dài nói: "Haizz, tôi là mẹ đơn thân đó."

Hạ Nghiêu lập tức đồng cảm, cậu nhớ đến mẹ mình cũng là một mình nuôi mình lớn, vì vậy trên mặt lộ ra vài tia thân thiết nói: "Rất cực khổ nhỉ."

Chu Độ không nghĩ tới mình chữa lợn lành thành lợn què, tức đến quay đầu sang bên.

Lưu Kỳ quan sát hai người một lượt, sau đó hỏi: "Vợ của cậu Hạ đâu?"

Hạ Nghiêu dừng lại một chút rồi trả lời: "Tôi cũng là bố đơn thân."

Lưu Kỳ ý vị thâm trường nhìn cậu cười cười: "Vậy chúng ta có cùng đề tài rồi."

Chu Độ phát điên.

Thế nhưng điều làm hắn bất ngờ chính là, Lưu Kỳ vậy mà lại dời nội dung cuộc nói chuyện lên người hắn, cô giả bộ thở dài nói: "Haizz, vẫn là Chu tổng của chúng ta tự do tự tại, chỉ có một người, cuối tuần lại có còn thời gian rảnh đến đây thăm thú."

Hạ Nghiêu chột dạ không dám nhìn Chu Độ, Chu Độ lại nhướng mày cười với Lưu Kỳ: "Nay tôi đến là đi chơi với con trai nuôi tôi." Hắn thoáng chốc cái biến thành bố nuôi Hạ Dương Dương.

Lưu Kỳ như cười như không nhìn Chu Độ nói: "Cậu đó bạn gái còn chưa có nữa, mà đã làm bố nuôi rồi."

Sau đó cô lại chuyển sang Hạ Nghiêu nói: "Cậu Hạ, Chu tổng đây là hoa thơm nên dành đến tay nha, tôi quen biết với cậu ấy mấy năm rồi, chưa bao giờ nghe thấy nghe thấy chuyện trăng hoa nào của cậu ấy, chậc chậc, đây đúng thật có thể nói là một trong mười chuyện lạ nha."

Hạ Nghiêu nhất thời không biết phải nói gì, chỉ có thể nhìn Chu Độ.

Chu Độ lộ ra ánh mắt cảm động với Lưu Kỳ, sau đó vô cùng chính trực trả lời: "Là do trong lòng có người không buông được." Nói xong còn dùng khóe mắt nhìn thoáng qua Hạ Nghiêu.

Trái tim Hạ Nghiêu đột nhiên chệch hai nhịp, cậu hốt hoảng cúi đầu xuống.

Lưu Kỳ khẽ mỉm cười, nói với hai người: "Tôi đi xem thằng nhóc nhà tôi đây, đợi chút nữa nó ăn hiếp người ta thì không hay lắm."

Lưu Kỳ vừa đi, Hạ Nghiêu liền không biết làm như nào tiếp theo. Chu Độ đến đỉnh điểm rồi cũng nên ngừng, nói với Hạ Nghiêu: "Chúng ta cũng qua đó xem đi."

Một buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua, lúc ra khỏi thủy cung, Chu Độ mua cho Hạ Dương Dương không ít thứ. Chỉ cần Hạ Dương Dương nói muốn, hắn liền mua.

Hạ Nghiêu nhíu mày ngăn cản mấy lần, nhưng vừa mới quay người đi, Chu Độ liền mua hết toàn bộ.

Buổi trưa đương nhiên Chu Độ cũng dẫn bọn họ đi ăn, Hạ Dương Dương lúc này đã xem Chu Độ thành đại kim chủ, ôm chặt lấy chân hắn không buông.

Gọi ba ba càng ngày càng thuận miệng.

Sau khi ăn cơm xong, Hạ Dương ngồi trong xe thiu thiu ngủ. Chu Độ xuyên qua kính chiếu hậu nhìn nhìn, chạy chậm lại.

Hạ Nghiêu có lẽ cũng có chút mệt, dựa vào đằng sau mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Lúc chiếc xe chạy đến khu nhà, cậu mới tỉnh lại.

Hạ Dương Dương ngủ ngon vô cùng, Hạ Nghiêu chuẩn bị bế nó lên lầu. Thế nhưng Chu Độ mua một đống đồ, không biết phải xử lý như thế nào đây.

"Em bế con đi, cái này anh giúp em mang lên." Chu Độ tự xung phong giúp đỡ, Hạ Nghiêu cũng không cự tuyệt.

Lúc đi đến cửa nhà, Hạ Nghiêu đang chuẩn bị móc chìa khóa mở cửa, cánh cửa lại bị người bên trong mở ra.

Hạ Nghiêu nhìn mẹ mình mở cửa, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Chu Độ ngược lại chẳng nhận ra điều gì khác thường, nhìn thấy mẹ Hạ lập tức nhanh chóng nở nụ cười gọi một tiếng: "Mẹ nuôi."

Mẹ Hạ "ừ" với Chu Độ một tiếng, nghiêng người để bọn họ đi vào.

Hạ Nghiêu hoảng loạn đứng ở cửa, có chút không biết phải làm sao.

"Mẹ, con..." Cậu mấp máy môi, mẹ Hạ cắt ngang nói với cậu: "Vào trước đi, ở bên ngoài nóng như vậy, để Chu Độ vào uống ly nước đã."

Hạ Nghiêu như mất hết hồn vía bước vào nhà, cậu bế Hạ Dương Dương vào phòng, lắng tai lên nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Mẹ Hạ rót cho Chu Độ ly nước, Chu Độ vội vàng nói "Cảm ơn."

Hai người ngồi xuống ghế sofa, mẹ Hạ nở nụ cười với Chu Độ: "Con cũng ở thành phố B hả?"

Chu Độ: "Vâng, con ở đây mấy năm rồi, ngược lại chẳng biết mẹ vẫn luôn ở đây, mấy năm qua chẳng đến thăm mẹ, trong lòng thật sự áy náy."

Mẹ Hạ phất phất tay ý bảo không sao.

Vết sẹo do phẫu thuật trên cổ bà vẫn còn, Chu Độ đương nhiên phát hiện những vết sẹo đó. Hắn nhướng mày, không biết có nên quan tâm hỏi thăm không.

Mẹ Hạ như biết được băn khoăn của hắn, chủ động mở miệng nói: "Là vết sẹo của mấy năm trước rồi."

Chu Độ dặt dè lên tiếng hỏi: “Làm sao lại bị thương vậy, con chẳng nghe thấy Hạ Nghiêu nhắc tới.”

Mẹ Hạ thở dài nói: “Đã là chuyện của quá khứ rồi, không nói nữa, tối nay con ở đây ăn bữa cơm đi.”

Hạ Nghiêu vừa bước ra nghe thấy mẹ mình mời Chu Độ, cậu không thể tin được nhìn bà.

Chu Độ có thể ở lại ăn bữa cơm, hắn vui mừng khôn xiết, vội vàng đồng ý, còn nói với mẹ Hạ: “Mấy năm rồi chưa có thưởng thức tay nghề của mẹ.”

Mẹ Hạ cười cười không lên tiếng, bà xoay người nói với Hạ Nghiêu đang đứng ở một bên: “Mẹ đi mua thức ăn, tối nay giữ Chu Độ lại ăn bữa cơm.”

“Mẹ nuôi, con đi với mẹ. Ở bên ngoài nóng lắm, con lái xe chở mẹ đi.” Hắn xung phong đứng lên.

Hạ Nghiêu cho rằng mẹ mình sẽ cự tuyệt, không ngờ bà vậy mà lại gật đầu, sau đó dẫn Chu Độ ra ngoài.

Hạ Nghiêu có chút không hiểu rốt cuộc bây giờ mẹ mình muốn làm gì.

Chu Độ lúc ở siêu thị khăng khăng muốn tính tiền, mẹ Hạ dành không lại hắn, chỉ có thể thỏa hiệp.

Trên đường trở về, mẹ Hạ ngồi ở phía sau nhìn gáy Chu Độ. Đắn đo mở miệng hỏi: “Chu Độ.”

Chu Độ vội vàng lên tiếng đáp lại.

“Con ở thành phố B bao nhiêu năm rồi?”

Chu Độ thành thật trả lời: “Tốt nghiệp xong liền ở lại luôn.”

“Bây giờ làm việc gì?”

Chu Độ khiêm tốn nói: “Tự mình kinh doanh một công ty nhỏ.”

“Ồ,” Mẹ Hạ gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Kết hôn chưa?”

Chu Độ dừng lại một chút, cười nói: “Mẹ nuôi, con vẫn chưa kết hôn.”

“Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa.” Mẹ Hạ chậm rãi mở miệng: “Vẫn chưa gặp được người thích hợp sao?”

Chu Độ trầm mặc một hồi, mới trả lời: “Không phải, con có người trong lòng, buông không được, cho nên chưa kết hôn.”

Mẹ Hạ nghe xong câu trả lời của hắn, liền trầm mặc, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người cả đường không nói chuyện nữa, lúc vào nhà, Hạ Dương Dương đã ngủ trưa tỉnh dậy rồi.

Thằng bé nhìn thấy Chu Độ vẫn còn ở đây, lập tức vui vẻ nhào qua, kéo Chu Độ cùng đi xem mấy con cá nhỏ mua lúc nãy.

Mẹ Hạ nhìn thấy Chu Độ cùng với Hạ Dương Dương đầu to chen đầu nhỏ xem cá, sắc mặt có chút phức tạp.

Hạ Nghiêu không dám nói chuyện, cậu thấp thỏm không yên sắp xếp lại những đồ ăn mới mua về, mẹ Hạ nhìn bóng lưng gầy yếu của con trai mình, nặng nề thở dài.

Hay là cứ giống như lão Phùng nói đi, con cháu tự có phúc của con cháu, bà không nên can thiệp quá mức vào cuộc sống của Hạ Nghiêu.

Mẹ Hạ đương nhiên không hề hồ đồ, người trong lòng biết bao nhiêu năm nay của Chu Độ, không cần nghĩ cũng biết là ai, mà con trai bà, lại chẳng phải cũng như vậy sao?

Buổi tối vào mùa hè trời tối khá trễ, ăn cơm tối sau dù mặt trời đã lặn xuống núi, thế nhưng trời vẫn còn sáng trưng.

Sống đối hiện nhà Hạ Nghiêu là một đôi vợ chồng trẻ, con gái của bọn họ cũng xêm xêm Hạ Dương Dương. Có lẽ cũng đã ăn cơm tối, qua đây hỏi Hạ Nghiêu có muốn dẫn bạn nhỏ cùng xuống lầu đi chơi một lát không.

Hạ Dương Dương rất thích chơi với con gái nhà bọn họ, nghe thấy vội chạy ra cửa kéo Hạ Nghiêu muốn đi chơi.

Mẹ Hạ nói với Hạ Nghiêu: “Con dắt thằng bé xuống dưới chơi đi, nhớ đổ nước ấm vào bình sữa.”

Chu Độ đứng lên chuẩn bị tham gia náo nhiệt, không ngờ tới mẹ Hạ lại mở miệng giữ hắn lại: “Con nói chuyện với mẹ nuôi chút xíu đi, cũng mấy năm không gặp rồi, bố mẹ con vẫn khỏe chứ?”

Chu Độ chỉ có thể lưu luyến ngồi lại, nhìn Hạ Nghiêu dắt Hạ Dương Dương xuống lầu.

Hai người nói một hồi về chuyện trong nhà, Chu Độ nhịn không được vẫn đem vấn đề trong lòng mình nói

ra: “Việc này, mẹ nuôi, có chuyện này con không biết có nên hỏi hay không?”

Mẹ Hạ tỏ ý bảo cứ nói đi, Chu Độ hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Mẹ của Dương Dương, là ly hôn sao, hay là?”

Mẹ Hạ vẫn luôn đợi Chu Độ hỏi bà vấn đề này, bà lắc đầu nói: “Không có ly hôn.”

Sắc mắt Chu Độ lập tức thây đổi.

Trong lòng mẹ Hạ thở dài, đứng lên một mình bước vào phòng mình.

Chu Độ có chút kinh ngạc.

Đợi đến lúc bà bước ra, trên tay cầm theo một bức ảnh. Mẹ Hạ đặt bức ảnh xuống trước mặt Chu Độ, nói với hắn: “Đây chính là mẹ của Dương Dương.”

Ánh mắt Chu Độ cố định trên gương mặt của cô gái này thật lâu, lúc này mới nhận ra có gì không đúng.

“Mẹ thằng bé là người Trung Quốc?”

Mẹ Hạ gật đầu, Chu Độ có chút mờ mịt. Đây là sao có thể? Hạ Dương Dương rõ ràng là một đứa con lai.

Qua vài giây hắn mới phản ứng kịp, trong lòng mừng như điên: “Dương Dương không phải con ruột của Hạ Nghiêu sao?”

Mẹ Hạ cầm lại bức lên tay quan sát một hồi, lúc này mới mở miệng giải thích với Chu Độ: “Con bé này cũng là một đứa mệnh khổ.”

Thì ra mẹ của Dương Dương lúc ở nước ngoài là bạn học với Hạ Nghiêu, căn nhà hai người thuê vừa vặn ở cùng một khu.

Có một lần cô ấy từ phòng thí nghiệm trở về khá muộn, trên đường bị người ta cưỡng hiếp. Cô ấy không dám nói ra, thế nhưng làm cô ấy không ngờ nhất chính là mình lại có thai.

Chỗ cô ấy không cho phép phá thai, sau này lúc cô gái đó tự sát được Hạ Nghiêu cứu. Cố ấy uất ức hơn nửa năm, sau khi sinh đứa bé liền muốn vứt nó vào trong viện mồ côi, bị Hạ Nghiêu phát hiện ngăn chặn.

Cô gái này bất luận như thế nào cũng không muốn giữ đứa bé ở bên cạnh mình, Hạ Nghiêu cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhận nuôi Hạ Dương Dương, mang về nước.

Mà cô gái kia sau khi tốt nghiệp cũng di cư đến quốc gia của bạn trai mình, từ đó đến giờ cũng chưa từng hỏi thăm Hạ Nghiêu tình hình của con trai mình.

Bây giờ Hạ Dương Dương đã hai tuổi rồi, thế nhưng chưa bao giờ được gặp mặt mẹ mình.

"Thằng bé vô tội mà." Mẹ Hạ nhìn bức ảnh lại thở dài.

Chu Độ gật đầu, "Dương Dương rất đáng yêu."

"Thằng bé bây giờ đã là cháu mẹ rồi." Mẹ Hạ cười cười, đột nhiên chuyển đề tài: "Nhưng mà Hạ Nghiêu nhà mẹ vẫn luôn độc thân biết bao năm nay, mẹ cũng chẳng biết bởi vì Dương Dương hay là vì cái gì nữa." Bà nhìn Chu Độ một cái tiếp tục nói: "Mẹ nhớ trước đây quan hệ của bọn con không tồi, có vài lời mẹ cũng không tiện nói với Hạ Nghiêu, con có cơ hội giúp mẹ nghe ngóng một chút, xung quanh con có cô gái nào tốt, nhớ chú ý giúp mẹ."

Chu Độ biến sắc, hắn nghẹn ngay cổ họng không trả lời.

Mẹ Hạ quét mắt nhìn hắn hỏi: "Xem mẹ nói kìa, bản thân con còn chưa ổn định nữa, làm sao có thể thu xếp cho Hạ Nghiêu được chứ, haizz."

Lời nói kia của Chu Độ cứ thập thò ở đầu lưỡi, rồi bị hắn mãnh mẽ nuốt vào.

Hắn không còn là thằng nhóc trẻ trâu năm đó nữa, có một vài lời có thể nói có một không thể nói hắn vẫn có chừng mực.

Sắc trời cuối cùng cũng trở nên u tối, mẹ Hạ đứng lên nói với Chu Độ: "Thời gian cũng không còn sớm nữa.

Chu Độ hiểu ý bà, vội vàng đứng lên nói lời tạm biệt với mẹ Hạ.

Lúc mẹ Hạ tiễn hắn ra cửa, như vô tình nói ra một câu: "Cái sẹo này của mẹ là vào lúc Hạ Nghiêu học năm nhất đại học chưa bao lâu thì bị dầu hắt lên cả người làm phỏng."

Chu Độ ngạc nhiên quay đầu lại nhìn mẹ Hạ.

Mẹ Hạ nở một nụ cười sau đó nói tiếp: "May mắn bố Hạ Nghiêu ra tay giúp đỡ, mới nhặt được cái mạng về, cái nhà này cũng là ông ấy chu cấp cho mẹ và Hạ Nghiêu ở."

Cả người Chu Độ như đóng đinh tại chỗ, gắt gao nắm lấy mép cửa không buông tay.

Mẹ Hạ trong lòng thở dài, bà đưa tay để lên tay nắm cửa nói: "Trên đường trở về con nhớ lái xe chậm thôi."

Lúc cửa đóng lại, Chu Độ vẫn còn giống pho tượng đứng ở trước cửa chẳng nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, chân có chút tê, cả người hắn mới hoảng hốt xuống lầu.

Buổi tối nằm trên giường, não hắn lúc này mới sực tỉnh.

Lúc đó Hạ Nghiêu đối mặt với hắn móc ra một cái chìa khóa nhà, chính là chiếc khóa mà bố em ấy cho em ấy.

Chu Độ mạnh mẽ ngồi dậy, móc điện thoại ra, gọi đến số của Hạ Nghiêu.

"Tại sao lại phải lừa anh?" Chu Độ nhịn không được tay nắm thành quyền.

63. Chương 63

Thế nhưng trong khoảnh khắc đó, Chu Độ lại trở nên bình tĩnh. Thừa dịp điện thoại còn chưa gọi thông, hắn vội vàng tắt điện thoại đi.

Nằm lại xuống giường, hai tay Chu Độ kê ở sau đầu.

Trước đây hắn nghĩ mãi không ra tại sao Hạ Nghiêu lại nói lời chia tay với hắn, người nọ nói là vì tiền. Lòng Chu Độ tuy không tin, thế nhưng lại bị Hạ Nghiêu kích thích đến mức ở lại thành phố B, nỗ lực kiếm tiền. Bây giờ hắn lại hiểu được rồi, có lẽ trước đây lý do của Hạ Nghiêu vốn chẳng phải là vì căn nhà kia.

Chu Độ nghiêng người, nhìn chằm chằm ánh trắng ngoài cửa sổ. Hoặc là, vết sẹo của mẹ Hạ mới là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc hắn và Hạ Nghiêu chia tay.

Buổi tối mẹ Hạ sau khi dỗ Hạ Dương Dương ngủ, gõ gõ cửa phòng của Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu đang ở trước máy tính làm việc, nghe thấy động tĩnh liền tháo mắt kính xuống, mở cửa.

"Con đang bận hả?" Mẹ Hạ nhìn thấy cậu mở máy tính, liền hỏi một câu.

Hạ Nghiêu lắc đầu, bước ra ngoài, "Sao vậy ạ?" Cậu nghi hoặc hỏi.

Mẹ Hạ thở dài, bước đến ghế sofa ở ngoài phòng khách, Hạ Nghiêu cũng đi theo bà.

"Con qua đây ngồi đi, mẹ muốn nói chuyện với con."

Hạ Nghiêu cho rằng mẹ mình lại muốn giới thiệu đối tượng xem mắt cho mình, khẽ cau mày, thế nhưng vẫn nghe lời mẹ mình ngồi xuống bên cạnh bà.

Mẹ Hạ nhìn gò má con trai mình, mấp máy môi hỏi: "Nghiêu Nghiêu, con có trách mẹ không?"

Hạ Nghiêu trầm mặc một lát, không biết mẹ mình nói trách là chỉ việc gì, cậu mím môi lắc đầu.

Mẹ Hạ khẽ lau khóe mắt, Hạ Nghiêu nhìn thấy, vội vàng ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, vỗ vỗ tay bà: "Mẹ, con thật sự không có trách mẹ."

Nghe thấy Hạ Nghiêu nói vậy, vành mắt lập tức lại đỏ lên.

"Bản thân mẹ cả cuộc đời này đã nhìn nhầm người, cho nên mẹ luôn hi vọng con có thể có được một gia đình hạnh phúc mỹ mãn." Bà lại đưa tay lau khóe mắt: "Thế nhưng mà hai người đàn ông làm sao có thể xây dựng nên một gia đình chứ? Các con lại không thể kết hôn, vạn nhất con bị nó lừa thì phải làm sao. Bản thân mẹ cũng từng bị lừa, cho nên…"

"Mẹ." Đèn phòng khách chiếu lên đỉnh đầu Hạ Nghiêu, cậu cúi đầu, để mẹ Hạ không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt: "Mẹ đừng nói nữa, con đều hiểu hết."

Mẹ Hạ trở tay nắm chặt lấy tay Hạ Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu, bây giờ mẹ nghĩ thông rồi. Chú Phùng của con nói rất đúng, con người cả đời này ai cũng chẳng thể đảm bảo liên tục được thuận lợi viên mãn, ai cũng không thể nhìn thấy được tương lai rốt cuộc có hình dạng ra sao. Mẹ không nên can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của con, không nên ỷ vào cái danh mẹ mà ép bức con. Năm đó là mẹ làm sai rồi, con có thể tha thứ cho mẹ không?"

"Mẹ," Hạ Nghiêu khó khăn mấp máy môi, chậm rãi mở miệng nói: "Đây đều là những việc qua rồi, chúng ta không nói đến nữa có được không?"

Mẹ Hạ trầm mặc một lát, hỏi tiếp: "Vậy con có còn muốn ở bên Chu Độ không?"

Hạ Nghiêu trợn to hai mắt, âm thanh cậu nghẹn ngào khó chịu, thở dài, nói: "Mẹ, tất cả mọi chuyện, không phải con muốn nó như thế nào là nó có thể như thế ấy."

Mẹ Hạ nhìn gương mặt trắng bệch của con trai cùng với bờ vai gầy yếu, trong lòng không khỏi sinh ra một tia đau lòng.

“Sau này mẹ sẽ không can thiệp vào cuộc sống của con nữa, con muốn kết hôn thì kết hôn, con không muốn kết hôn mẹ cũng không ép con, con nếu vẫn còn thích Chu Độ, vậy thì đi tìm nó đi.” Bà nói những lời này liền buông tay Hạ Nghiêu ra, đứng lên, chậm rãi trở về phòng mình.

Hạ Nghiêu vẫn duy trì trạng thái này, qua một lúc lâu, cậu mới đứng lên, chậm rãi dựa lưng vào ghế sofa.

Cậu đưa cánh tay che lên mắt mình, cảm thấy có chút bi thương.

Sáng sớm hôm sau, tâm trạng Chu Đồng vô cùng tốt đang phun nước cho chậu cảnh trên bàn làm việc của mình. Đột nhiên điện thoại vang lên, Chu Độ vội vàng đặt bình xịt xuống, cầm lấy ống nghe điện thoại bàn trên bàn làm việc.

“Chu Đồng.”

“Có, Chu tổng, xin ngài cứ phân phó.”

“Buổi tối giúp tôi đặt nhà hàng.”

Chu Đồng lên tiếng đáp lại, người ở đầu bên kia còn bổ sung thêm một câu: “Bầu không khí phải lãng mạng một chút, hiểu không?”

Chu Đồng cong khóe môi, nhanh chóng trả lời: “Hiểu rồi ông chủ, ngài cứ yên tâm.”

Sau khi Chu Độ cúp điện thoại, đơ người nhìn chằm chằm cái điện thoại. Sau đó hắn mở weixin ra, đăng tấm hình hôm qua đi thủy cung lên vòng bạn bè, còn ghi thêm dòng caption ——-

Một ngày vui vẻ.

Sau đó hắn tắt điện thoại đi, lật tài liệu ở trên bàn.

Sáng thứ hai Hạ Nghiêu nhận được điện thoại từ giáo viên hướng dẫn của mình, vì vậy liền đi đến trường học.

Buổi trưa còn bị giáo viên hướng dẫn giữ lại ăn bữa cơm, hơn ba giờ chiều, cậu mới ôm một chồng tài liệu trở về nhà.

Thế nhưng cậu về nhà chưa được bao lâu, điện thoại lại reo lên.

Tên người gọi hiển thị trên màn hình là Chu Đồng, Hạ Nghiêu cho rằng chắc tài liệu lần trước mình dịch

có trục trặc, vội vàng nghe điện thoại.

"Là thầy Hạ sao?" Giọng nói trong trẻo giàu kinh nghiệm của Chu Động xuyên qua điện thoại truyền đến.

Hạ Nghiêu "Vâng" một tiếng, còn chưa mở miệng hỏi chuyện gì, Chu Đồng lại hỏi: "Tối nay thầy có thời gian không?"

Hạ Nghiêu lấy làm lạ, do dự hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Thư ký Chu khẽ cười vội vàng giải thích: "Thầy Hạ thầy đừng hiểu lầm, là như thế này. Tiền công cho tài liệu lần trước thầy dịch chúng tôi vẫn chưa đưa cho thầy, chúng tôi đã kiểm tra tài liệu đó rồi, không có vấn đề gì, không biết tôi này thầy có tiện đến ký tên không?"

"Bây giờ tôi đang có thời gian, không thì giờ tôi chạy qua luôn."

Chu Đồng ngừng một chút mở miệng nói: "Thầy Hạ thật ngại quá, bây giờ tôi không có ở công ty, mà hai ngày nữa tôi phải đi công tác rồi, tối nay mượn một chút thời gian của thầy có được không?"

Hạ Nghiêu suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói: "Vậy được rồi, không biết tối nay gặp mặt ở đâu?"

Chu Đồng nói xong tên nhà hàng, rồi cúp điện thoại. Sau khi cúp điện thoại của Hạ Nghiêu, cô vội vàng gửi một tin nhắn qua máy tính cho Chu Độ.

"Ông chủ, hẹn xong rồi."

Chu Độ vốn đang vô cùng buồi chán lật cuốn tiểu sử các nhân vật, thấy hình đại diện của Chu Đồng lóe lên, vội vàng bấm vào.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn, khóe môi hắn cong lên.

"Được rồi, làm không tồi, tôi về nhà trước đây, cô làm việc chăm chỉ vào, tháng sau tăng lương."

"Cảm ơn ông chủ!" Mặt Chu Đồng tươi cười gõ vài chữ.

Sau khi Chu Độ về đến nhà, tắm trước cái đã. Sau đó hắn đứng trước tủ đồ suy nghĩ hồi lâu, mới chọn một cái áo sơmi xám tro. Lúc mở ngăn kéo ra chọn cà vạt, Chu Độ nhìn chằm chằm chiếc cà vạt mà Hạ Nghiêu tặng hắn, đờ người, sau đó cầm lấy chiếc cà vạt đó.

Đợi hắn thu dọn xong xuôi chuẩn bị bước ra cửa, con chó ngốc nhà hắn đang lưu luyến không rời nằm

trong ổ nó nhìn Chu Độ.

Chu Độ bước qua sờ sờ đầu nó, sau đó đổ một chút thức cho chó vào bát, bưng đến trước mặt nó: "Tối nay dẫn mẹ mày về chăm sóc mày, thế nào?"

Con chó lông vàng đưa một cẳng ra muốn để lên chân hắn, muốn nhào lên người hắn. Chu Độ đẩy nó ra, đứng lên chỉnh lại cà vạt.

"Con chó ngốc." Hắn trừng con chó lông vàng một cái, sau đó cầm lấy chìa khóa bước ra ngoài.

Con chó lông vàng vội đi theo, lại bị Chu Độ vô tình nhốt lại ở sau cửa. Nó cào cái cửa nghẹn ngào kêu vài tiếng, sau đó xoay thân về ổ.

Chu Độ lúc lái xe cả người đều hưng phấn, hắn xuyên qua kính xe nhìn thấy khóe môi cong lên của bản thân, vội vàng hắng hắng cổ họng, đè khóe môi xuống.

Lúc đến nhà hàng, Chu Độ lên tiếng chào hỏi với nhân viên phục vụ, sau đó bước lên gian phòng trên lầu.

Hạ Nghiêu sau khi bước vào nhà hàng, liền có người đi đến trước mặt cậu, lễ phép hỏi: "Xin hỏi ngài có phải là ngài Hạ không?"

Hạ Nghiêu gật đầu.

Người nọ khom lưng làm một tư thế mời với Hạ Nghiêu, sau đó dẫn cậu lên lầu.

Lúc Hạ Nghiêu đẩy cửa gian phòng, mới nhận ra người đang ngồi bên trong là Chu Độ. Cậu lập tức có chút căng thẳng, siết chặt lòng bàn tay, chậm rãi bước vào.

Chu Độ quét mắt nhìn cậu, đè xuống kích động trong lòng, chậm rãi mở miệng nói: "Ngồi đi."

Hạ Nghiêu do dự một chút, Chu Độ thấy dáng vẻ này của cậu, hắng hắng giọng nói: "Chu Đồng nói tối nay bạn trai cô ấy muốn dẫn cô ấy đi gặp trưởng bối, cho nên anh để cô ấy về trước rồi."

Hạ Nghiêu câu nệ gật đầu, cậu vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn mặt Chu Độ. Chu Độ đứng lên, đi đến bên cạnh cậu, khom lưng rót cho cậu một ly trà.

Hạ Nghiêu thấy Chu Độ đột nhiên dựa lại gần, vội vàng đứng lên, kết quả không cận thẩn đụng trúng Chu Độ, nước trong bình cứ như vậy đổ lên người Chu Độ.

Hạ Nghiêu vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, em, em không phải cố ý đâu." Cậu rút khăn giấy trên bàn, lau đi nước trà đổ lên ngực Chu Độ.

Chu Độ đứng bất động, hắn cao hơn Hạ Nghiêu nửa cái đầu, lúc này Hạ Nghiêu dựa gần như vậy, hô hấp hắn cứng lại, mắt không chớp nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu đang cách chưa tới nửa thước*.

**1 thước = 1/3 mét*

Hạ Nghiêu cầm giấy lau lau trên người Chu Độ, lúc này mới nhận ra cái cà vạt hắn đeo có chút quen thuộc, ngón tay liền dừng lại.

Chu Độ nắm lấy cổ tay cậu, thanh âm trầm thấp ở bên lỗ tai cậu vang lên: "Em vẫn còn nhớ cái cà vạt này sao?"

Hạ Nghiêu tùy ý để cho Chu Độ nắm không giãy dụa.

Hai người cứ đứng yên lặng như vậy, Chu Độ nắm lấy cổ tay Hạ Nghiêu, kéo bàn tay của cậu đặt lên chiếc cà vạt.

"Em từng nói em thích dáng vẻ anh thắt cà vạt," Hắn nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu bất động, cận thẩn mở miệng nói: "Bây giờ có còn thích nữa không?"

Hạ Nghiêu giống bị câu hỏi này của hắn làm bừng tỉnh, vội vàng rút tay ra khỏi tay Chu Độ. Câu hỏi này của Chu Độ, làm trái tim cậu rung động, thế nhưng cậu lại không có mặt mũi đi trả lời câu hỏi của Chu Độ.

Chu Độ ngược lại không hề tức giận, quay trở về chỗ ngồi của mình.

"Nghe mẹ nuôi nói Dương Dương không phải con ruột của em?" Chu Độ lại đổi chủ đề khác.

Hạ Nghiêu dừng một chút, gật đầu.

"Vậy em… chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm cho thằng bé một người mẹ khác sao?" Lúc Chu Độ hỏi câu này, ngón tay siết chặt lấy ly trà trước mặt.

Hạ Nghiêu khó khăn ngẩng đầu lên nhìn Chu Độ nói: "Dương Dương có mẹ của thằng bé."

Chu Độ "ừ" một tiếng, cong khóe môi nói: "Đúng vậy, xem anh kìa vậy mà quên mất tiêu."

Lúc này nhân viên phục vụ gõ cửa, đem thức ăn lần lượt bày lên bàn.

“Nghe nói ở đây thức ăn cho trẻ em cũng không tồi, lần sau dẫn Dương Dương đến thưởng thức.”

Chu Độ vừa gắp thức ăn cho Hạ Nghiêu vừa nói.

Hạ Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn hắn, khẽ “ừm” một tiếng. Chu Độ thấy cậu đồng ý, trong lòng mở cờ. Hắn lấy ra hai ly rượu, rót cho hai người mỗi người một ly.

Hạ Nghiêu nhìn thấy ly rượu trước mắt, khẽ cau mày nói: “Không phải dạ dày anh không được tốt sao, sao lại còn uống rượu?”

Chu Độ thấy cậu nói vậy, sửng sốt một chút, ánh mắt mang theo ý cười vội vàng cất ly rượu đi: “Em nói đúng, không nên uống rượu.” Hắn cố ý thở dài nói: “Chỉ là có lúc bất đắc dĩ phải uống, đến bàn nhậu mà, sao có thể anh nói không uống là không uống.”

Ánh mặt Hạ Nghiêu nhìn hắn mang theo một chút đau lòng.

Chu Độ âm thầm sung sướng.

Thế nhưng Hạ Nghiêu chẳng hề đụng đũa, mà lại mở miệng nói: “Thư lý Chu nói tối nay muốn em tới đẩy ký tên.”

Chu Độ lúc này mới làm ra dáng vẻ như chợt nhớ ra, hắn gật đầu nói: “Đúng rồi, nhưng mà tối nay anh vẫn chưa ăn cơm…”

“Vậy ăn cơm trước đi.” Hạ Nghiêu biết những người dạ dày không tốt càng phải chú ý ăn đủ 3 bữa, cậu cầm đũa lên, cúi đầu yên tĩnh ăn cơm.

Giữa hai người cũng không ai lên tiếng nữa, đợi ăn xong bữa cơm, Chu Độ giả bộ cầm cái túi tài liệu bên cạnh lên, sau khi hắn mở ra lập tức làm ra dáng vẻ ảo não.

Hạ Nghiêu trợn tròn mắt nhìn Chu Độ.

Chu Độ mang theo áy náy nở nụ cười nói: “Xem cái trí nhớ của anh nè, quên cầm theo văn kiện qua đây rồi.”

Hạ Nghiêu mím môi khẽ cau mày.

“Nếu không thì vầy đi, chỗ anh ở cách đây cũng không xa lắm, theo anh về ký thế nào?”

Hạ Nghiêu do dự không có gật đầu.

Gương mặt Chu Độ cố ý bày ra biểu tình bi thương nói: "Được rồi, anh biết em không muốn, là anh làm khó em rồi, vậy sau này ở…"

"Không phải đâu." Hạ Nghiêu thấy Chu Độ hiểu lầm ý mình, vội vàng nói: "Em, sợ anh không tiện thôi."

"Nhà anh lại chẳng giấu ai, có gì không tiện chứ." Chu Độ cầm lấy chìa khóa cùng túi, nói với Hạ Nghiêu: "Đi thôi."

Hạ Nghiêu siết chặt ngón tay, theo Chu Độ xuống lầu.

Chu Độ mở cửa nhà mình ra, còn chưa kịp mở đèn, con chó lông vàng mạnh mẽ nhào qua. Hạ Nghiêu sợ hết hồn, kêu lên một tiếng.

Chu Độ vội vàng nắm lấy tay cậu nói: "Đừng sợ, là chó anh nuôi." Hắn mở đèn phòng khách lên, Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra là một con chó.

Sắc mặt Hạ Nghiêu đỏ lên, Chu Độ kéo tay cậu bước vào, Hạ Nghiêu rút bàn tay ra, những lại không rút được.

Đợi đến lúc vào trong, Chu Độ mới buông ra.

Con chó lồng vàng ngẹo đầu quan sát Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu thấy nó đáng yêu quá trời, cũng nhìn chằm chằm nó.

"Em có muốn sờ không?" Chu Độ xoa xoa đầu con chó lông vàng nói với Hạ Nghiêu: "Nó ngoan lắm."

Hạ Nghiêu có chút muốn thử xem sao, Chu Độ cười cười, cầm lấy tay Hạ Nghiêu đặt lên đầu nó.

Hạ Nghiêu nở nụ cười với con chó lông vàng, nghiêng đầu nói với Chu Độ: "Quả thật rất ngoan."

Chia xa lâu như vậy, đâu là đầu tiên Chu Độ nhìn thấy Hạ Nghiêu nở một nụ cười như vậy, hắn ngây người, cũng khẽ cười nói: "Ừm, em thích không?"

Hạ Nghiêu không nghe ra được ý khác trong câu hỏi của hắn, gật đầu.

Chu Độ nghĩ thầm, thích là được rồi. Hắn nhìn con chó lông vàng ngoan ngoãn nằm xuống trên sàn nhà tùy ý Hạ Nghiêu vuốt ve, vì vậy đứng lên đi vào phòng.

Sau khi Chu Độ rời đi, Hạ Nghiêu cũng thu lại bàn tay đang để trên đầu con chó lồng vàng. Cậu đứng giữa phòng khách, nhất thời có chút không biết làm thế nào.

Nhà của Chu Độ rất rộng, cậu quan sát một lát, mới nhận ra một cái cửa sổ sát đất lớn ở ngay ban công, xuyên qua cửa sổ vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh sông.

Hạ Nghiêu đờ người nhìn cảnh sông, Chu Độ đi đến bên cạnh cậu, giả bộ vô ý nửa ôm lấy thắt lưng cậu nói: "Phong cách bên đó rất đẹp." Bàn tay hắn hơi dùng lực, kéo Hạ Nghiêu ra ngoài ban công.

Bên ngoài có đặt một cái ghế hơi tựa lưng cùng với cái ghế mây.

Chu Độ ngồi xuống chiếc ghế mây, cũng tỏ ý bảo Hạ Nghiêu ngồi đi. Hạ Nghiêu lắc đầu nói: "Em, vẫn là ký tên trước trước đi."

Chu Độ rũ khóe mắt xuống, hắn quay đầu, giọng nói mang theo phần thê lương: "Em ghét ở cùng một chỗ với anh như vậy sao?"

Hạ Nghiêu nhìn bóng lưng Chu Độ, trái tim nhói lên, cậu yên lặng ngồi xuống, đắn đo mở miệng nói: "Hôm đó anh nói, không muốn nhìn thấy em nữa, em, em chỉ sợ anh…"

Cậu còn chưa nói dứt lời, Chu Độ quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn cậu nói: "Lẽ nào anh không được nói vài câu cho bõ ghét hả? Em lại còn ghi thù như vậy."

"Không phải đâu, em." Hạ Nghiêu sốt ruột không biết nên giải thích thế nào.

Khóe môi Chu Độ cong lên, cố ý quay đầu sang một bên, không để ý đến Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu bấu chặt lòng bàn tay, thấp thỏm không yên nhìn gáy Chu Độ, rồi lại nhẹ giọng dịu dàng gọi một tiếng: "Chu Độ."

Chu Độ lúc này mới quay đầu lên, dãy đèn đỏ rực rỡ trước cửa sổ chiếu lên gương mặt Chu Độ. Hạ Nghiêu nhất thời nhìn đến ngây người, không biết bản thân tiếp theo phải nói gì.

Chu Độ cũng nhìn Hạ Nghiêu bất động, hai cứ như vậy lặng lẽ mà nhìn đối phương, Chu Độ lúc này mới miệng nói: "Chuyện của mẹ em, tại sao năm đó em lại không nói với anh?"

Đôi mắt Hạ Nghiêu chợt mở to, cậu siết chặt mấy ngón tay, mím môi.

Chu Độ tiếp tục nói: "Nhà của em, là của bố em cho đúng chứ."

Hạ Nghiêu cảm thấy cổ họng nghẹn đến khó chịu, cậu cúi đầu không nói một lời. Chu Độ đột nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh Hạ Nghiêu, nửa cúi xuống trước mặt cậu hỏi: "Cho nên, những lời em nói chia tay với anh khi đó, đều là đang lừa anh có phải không?"

Chu Độ chầm chậm đưa tay đặt lên lưng bàn tay của Hạ Nghiêu, hắn dùng mấy ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa ở bên trên.

"Em vẫn còn yêu anh đúng chứ?" Ánh mắt hắn mang theo chút dè dặt.

"Điều này," Hạ Nghiêu khó khăn mở miệng nói: "Điều này không còn quan trọng nữa." Cậu lấy hết dũng khí, nhìn vào mắt Chu Độ, nói từng chữ một với hắn: "Em không đáng để anh yêu em."

Âm thanh của cậu vừa dứt, Chu Độ chợt đứng lên, sau đó đè lấy cần cổ Hạ Nghiêu hôn lên.

Hạ Nghiêu giãy dụa, Chu Độ khuỵu một chân xuống chen vào giữa hai chân Hạ Nghiêu, sau đó đề cậu xuống ghế.

Trong miệng Hạ Nghiêu nghẹn ngào vài tiếng, Chu Độ đưa lưỡi ra muốn cạy môi Hạ Nghiêu, một giọt nước mắt nóng hổi lại rớt xuống trên lưng bàn tay Chu Độ.

Chu Độ vội vàng buông Hạ Nghiêu ra, mới nhận ra người con trai trước mặt mình đang khóc.

Hạ Nghiêu chật vật xoa xoa hai mắt, muốn đứng dậy rời đi.

Chu Độ siết chặt tay thành quyền, hắn đè lại lửa giận hỏi: "Em ghét anh đến vậy sao?"

Hạ Nghiêu mạnh mẽ lắc đầu.

Chu Độ nắm lấy cằm cậu, ép buộc Hạ Nghiêu phải nhìn thẳng vào mắt hắn: "Anh yêu em." Hắn nói với người trước mắt: "Nhiều năm như vậy rồi, anh chưa từng tìm người nào khác. Anh yêu em Hạ Nghiêu, em có thể cho anh một cơ hội nữa không?"

Viền mắt Hạ Nghiêu đỏ bừng, cậu mấp máy môi, thanh âm khàn khàn nói với Chu Độ: "Chu Độ, em sợ."

Chu Độ áp trán mình lên trán Hạ Nghiêu, dịu dàng hỏi: "Em sợ cái gì?"

"Em quá nhu nhược," Hạ Nghiêu mấp máy môi: "Em không đáng để anh thích em, không đáng có được tình yêu của anh, em sợ em sẽ lại làm tổn thương anh, em…"

Chu Độ nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu sửng sốt quên mất lời mình muốn nói tiếp là gì.

Vì vậy Chu Độ lại hôn một cái nữa.

"Em có yêu anh không?" Chu Độ vẫn cứ chấp nhất với vấn đề này.

Hạ Nghiêu trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi gật đầu.

Chu Độ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hắn mang theo ý cười: "Anh chỉ cần cái gật đầu này là đủ rồi."

Hắn nhắm mặt lại hôn lên đôi môi của Hạ Nghiêu.

Cái hôn này cũng chẳng biết gợi lên dục vọng của ai trước, đợi đến lúc bàn tay Chu Độ thuận theo thắt lưng Hạ Nghiêu chuẩn bị cởi nút áo, ngón tay của Hạ Nghiêu cũng đang bị ai đó liếm.

Hạ Nghiêu sợ hết hồn đến kêu một tiếng, hai người quay đầu lại xem, mới phát hiện con chó lông vàng nhà Chu Độ đang ngẹo đầu, cả gương mặt vô tội nhìn chằm chằm hai người đang dính vào với nhau.

Hạ Nghiêu lúc này mới nhận ra quần áo mình có chút xốc xếch, vội vàng ngồi thẳng lên, sắc mặt đỏ bừng chầm chậm rút đi.

Chu Độ ảo não với con chó ngốc nhà mình, chỉ nó nói: "Quay về ổ của mày đi."

Con chó lông vàng nghe không hiểu lời Chu Độ, còn vui vẻ căn lấy gấu quần hắn kéo về phía sau. Chu Độ nổi đóa, túm vòng cổ của nó muốn tha nó đi.

Hạ Nghiêu đứng lên ngăn Chu Độ lại, âm thanh còn mang theo chút khàn khàn, "Thời gian cũng không còn sớm nữa, em, em về trước đây."

Chu Độ làm sao có thể dễ dàng buông tha miếng thịt đã đến miệng, hắn mặc kệ cho con chó lông vàng cắn gấu quần mình, hai tay ôm lấy vai Hạ Nghiêu nói: "Còn chưa ký tên nữa."

Cả gương mặt Hạ Nghiêu đỏ lên: "Lần sau ký đi."

Tuy rằng cái câu lần sau ký tên này có ý hai người bọn họ sẽ có lần gặp mặt tiếp theo, thế như bầu không khí lúc này đang vừa vặn, hắn cảm thấy nếu không sơ múi được chút gì, thì thật là xin lỗi người anh em đã nghẹn biết bao nhiêu năm của hắn.

Bất chấp con chó đang cố ý phá đám, hắn đè thấp giọng, âm thanh trầm thấp mang theo quyến rũ: "Nghiêu Nghiêu." Hắn tiến đến bên tai Hạ Nghiêu, thổi vào trong tai cậu: "Chúng ta đã nhiều năm không gặp, em lẽ nào không nhớ anh sao?"

Lỗ tai Hạ Nghiêu có chút mẫn cảm, cộng thêm lời nói cố ý khiêu khích của Chu Độ, vành tai lập tức đỏ lên.

Con chó lông vàng bên chân thấy Chu Độ không để ý đến nó, cứ đi vòng vòng quanh chân Chu Độ, còn tính toan chen vào giữa hai người.

Sắc mặt Chu Độ cứng đờ, hắn nhanh chóng hôn một cái lên gò má Hạ Nghiêu, nói với cậu: "Em giữ vững trạng thái, đợi anh mười giây."

Sau đó hắn không để ý đến phản ứng của Hạ Nghiêu, bế con chó ngốc nhà mình vào trong phòng khách.

"Mày nghe lời coi." Chu Độ đem có chó lông vàng vào trong ổ nó, nói với nó: "Sáng mai dẫn mày đi gặp chó cái."

Con chó lông vòng hai chân trước lên vai Chu Độ muốn quậy với hắn, Chu Độ nhướng mày, lại ôm nó vào phòng dành cho khách, sau đó đóng cửa nhốt nó trong đó.

Hạ Nghiêu lúc này đã chỉnh lại quần áo đàng hoàng, cũng đi vào trong phòng khách.

Chu Độ từ phòng dành cho khách bước ra liền nhận ra hình như Hạ Nghiêu muốn đi.

"Mẹ em vừa mới gọi điện thoại." Hạ Nghiêu ngượng ngùng nhìn Chu Độ một cái nói: "Dương Dương đang tìm em, cho nên…"

Trong lòng Chu Độ hận không thể ném thằng con trai ngu ngốc của mình từ lầu sáu xuống, ánh mắt hắn lưu luyến bịn rịn nhìn Hạ Nghiêu, vẻ mặt có chút đáng thương.

Trong lòng Hạ Nghiêu mềm nhũn, da mặt cậu nóng lên, đi đến trước mặt Chu Độ nói: "Chúng, chúng ta lần sau lại…" Mặt cậu đỏ lên, những lời nói phía sau không nói ra được nữa.

Chu Độ lập tức hiểu, cong khóe môi cười nói: "Đây là em nói đó nha." Hắn ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu hôn một cái trán cậu: "Vậy cuối tuần này thì sao?"

Trong lòng Hạ Nghiêu như đánh trống, cúi đầu khẽ "ừm" một tiếng.

Chu Độ lập tức trở thành một con chó có được xương, ánh mắt sáng quắc.

64. Chương 64

Chu Độ ngồi trong phòng làm việc, ánh mắt tuy rằng đang nhìn máy tính, thế nhưng trong đầu hắn chỉ có mỗi việc cuối tuần này đi gặp Hạ Nghiêu.

Hắn có chút hối hận, tại sao hôm đó lại hẹn gặp Hạ Nghiêu vào cuối tuần cơ chứ, làm cho hắn mấy ngay này chẳng tập trung làm việc gì cả.

Đợi đến tối thứ sáu, trong lòng Chu Độ kích động không thôi. Căn nhà từ trong ra ngoài đều được hắn dọn dẹp đàng hoàng một phen, để nghênh đón Hạ Nghiêu đến.

Thế nhưng hắn còn chưa đợi được Hạ Nghiêu đến, ngược lại đợi được Vương Hạo qua đây.

Lúc Vương Hạo kéo hành lý đứng ngoài cửa nhà hắn, Chu Độ vô cùng muốn khóa cửa lại, giả bộ không trông thấy cậu ta.

Người trước mặt ủ rũ mặt như trái khổ qua, đáng thương nhìn Chu Độ. Chu Độ cau mày, nghiêng người để cho cậu ta vào.

Sau khi Vương Hạo bước vào, quăng hành lý vào phòng dành cho khách, sau đó nằm sãi lai trên sofa nhà Chu Độ.

Chu Độ khom lưng xách hành lý của Vương Hạo xếp gọn vào một bên, sau đó đi đến bên cạnh cậu ta cho một đạp hỏi: "Lần này lại làm sao nữa? Cãi nhau bỏ nhà ra đi?"

Vương Hạo trong ngực một cái gối đầu, giọng nói buồn bực trả lời: "Cậu ta vậy mà dám to tiếng với tao, ông đây không ở với cậu ta nữa."

Chu Độ nghe xong gật đầu: "Vậy được, mày nhanh chóng thu dọn đi, bây giờ tao giúp mày đặt vé may bay trở về thành phố H."

Vương Hạo kinh ngạc nhìn Chu Độ, ăn vạ nói: "Tao không về, Chu Độ, mày có còn là bạn nối khổ của tao không hả, mày phải làm cho Trương Dương xin lỗi tao. Nếu không thì tao cứ ở nhà mày, không đi đâu hết."

Chu Độ nâng mí mắt thờ ơ nhìn cậu ta: "Tao khuyên mày vẫn nên trở về sớm đi, nếu Trương Dương la mày, vậy chắc chắn là mày đã làm sai cái gì đó ép nó chửi mày."

"Tao làm cái gì chứ? Không phải tao chỉ cùng đi ăn có bữa cơm với cô gái mà mẹ tao giới thiệu thôi sao! Làm gì phải leo lên đầu lên cổ tao chứ? Tao cũng có nói sẽ cùng cô gái đó kết hôn đâu, dựa vào cái gì lúc

về lại mặt nặng mày nhẹ với ông đây!"

Chu Độ cau mày, hắn lại đạp Vương Hạo cái nữa, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

"Chuyện này hai đứa bay vẫn chưa giải quyết nữa?"

"Làm sao để giải quyết đây?" Vương Hạo ủ rũ mặt mày, rầu rĩ không vui nói: "Tao nhìn thấy bố tao đã sợ chết khiếp, nào dám nói với ông ấy chuyện này."

Chu Độ: "Cho nên, ý mày bây giờ là quyết định nghe theo lời bố mẹ mày, tìm một cô gái kết hôn?"

Vương Hạo mím môi, Chu Độ cũng không giục cậu ta, qua một lúc lâu Vương Hạo mới lắc đầu nói: "Tao không biết, bây giờ tao căn bản không nghĩ đến mấy chuyện đó…"

"Mày muốn làm một con đà điểu, có thể kéo được bao lâu hay bấy lâu hả? Hôm nay mày có thể làm mẹ mày yên tâm, đi ăn bữa cơm với con gái người ta, ngày mai vì có thể để mẹ mày yên tâm, mày cưới luôn người ta chứ gì?"

"Tao không có…"

Hai tắt Chu Độ vắt lên đầu gối chậm rãi mở miệng nói: "Nếu như Trương lúc nào cũng đi cơm bữa cơm với một cô gái xa lạ nào đó, mấy đề tài trong lúc nói chuyện còn là mấy việc sau này kết hôn, mày cảm thấy thế nào?"

"Tao!" Vương Hạo bật khỏi sofa, siết chặt bàn tay thành quyền.

Chu Độ nâng mí mắt nhìn cậu ta: "Đến cả bản thân mày còn không chịu nổi, tại sao lại phải yêu cầu Trương Dương chịu đựng?"

Vương Hạo lại ngồi xuống, cúi đầu suy ngẫm những lời Chu Độ nói.

Chu Độ hếch cằm nói với cậu ta: "Bây giờ mày gọi điện thoại cho Trương Dương đi, sau đó trở về bàn bạc đàng hoàng cách giải quyết."

"Tao xin lỗi cậu ta?" Vương Hạo không thể tin trợn to hai mắt.

"Không thì?"

"Tao không xin lỗi, tao…" Vành tai Vương Hạo nóng lên, "Mày giúp tao gọi điện thoại cho cậu ta, nói tao

định ở đây vài ngày, coi cậu ta nói như nào?"

Chu Độ lắc đầu, thầm thở dài. Tính cách Vương Hạo hắn hiểu rõ, khiến cậu ta nhận sai thật chẳng dễ dàng gì, vì vậy chỉ có thể nhận mệnh móc điện thoại của mình ra, gọi cho Trương Dương.

Điện thoại reo thật lâu mới có người nghe máy, giọng nói Trương Dương lạnh lùng "Alo" một tiếng.

Chu Độ khẽ cau mày, hắn nghe thấy âm thanh bên đầu bên kia có chút ồn ào.

"Tao là Chu Độ."

"Tao biết."

"Vương Hạo đang ở chỗ tao."

"Ừ."

Chu Độ ngừng một chút, thấy Trương Dương không có phản ứng gì, vì vậy lại mở miệng nói: "Nó nói muốn ở chỗ tao vài ngày."

Vương Hạo dựng thẳng lỗ tai, mấy ngón tay bấu chặt trên ghế sofa.

"Tao biết rồi." Ngữ khí Trương Dương thản nhiên hỏi: "Còn chuyện gì nữa không?"

Sau khi Chu Độ cúp điện thoại, Vương Hạo vội vàng hỏi: "Ý cậu ấy là gì?"

"Không biết," Chu độ nhét điện thoại vào trong túi nói với cậu ta: "Nghe âm thanh có vẻ như đang ở bên ngoài chơi, hình như không có ý bảo mày trở về."

"Cái gì?" Vương Hạo lập tức tức đến bật ra khỏi sofa, "Cậu ấy thật sự nói như vậy?"

Ngữ khí Chu Độ có chút không kiên nhẫn, "Mày một tên đàn ông con trai nhận sai có gì đâu? Hay là đợi đến lúc Trương Dương thật sự chia tay với mày mày mới hối hận?"

"Chia, chia tay?" Vương Hạo trợn to hai mắt không thể tin được nói.

Chu Độ nhìn câu ta không lên tiếng.

“Không được, tao phải tìm cậu ấy hỏi rõ ràng.” Vương Hạo vội vàng móc điện thoại mình ra gọi cho Trương Dương.

Chu Độ đứng lên quay về phòng mình, định để cho Vương Hạo cùng Trương Dương nói chuyện riêng tư của hai người.

Sau khi bấm gọi, trái tim Vương Hạo vẫn luôn thấp thỏm, điện thoại reo lên vang tiếng cuối cùng cũng có người nghe.

Vương Hạo khẩn trương nuốt nước miệng, định đợi Trương Dương mở miệng trước.

Thế nhưng người ở đầu bên kia vẫn luôn im lặng, Vương Hạo chỉ có thể nghe thấy âm nhạc điếc tai nhức óc ở đầu bên kia.

“Anh đang ở chỗ nào?” Vương Hạo hỏi một câu.

Trương Dương nhàn nhạt trả lời một câu: “Quán bar.”

Vương Hạo hít sâu một hơi, tốt lắm, cậu vừa đi hắn liền đến quán bar mua vui.

Trương Dương thấy Vương Hạo không nói chuyện nữa, vì vậy lại mở miệng nói thêm một câu: “Còn chuyện gì không? Không còn tôi cúp đây?”

“Đợi chút!” Vương Hạo thốt ra: “Em đang ở nhà Chu Độ, anh, anh không muốn nói gì sao?”

Trương Dương khẽ cười một tiếng: “Cậu cùng một chỗ với Chu Độ, tôi còn có thể nói gì nữa?”

Vương Hạo trầm mặc trong giây lát nói tiếp: “Anh nói xin lỗi em, em sẽ trở về.”

Trương Dương như cảm thấy câu nói này của Vương Hạo có chút buồn cười, hắn cười với điện thoại nói: “Tôi xin lỗi?”

Vương Hạo không lên tiếng.

Trương Dương nói tiếp: “Cậu cứ ở chỗ Chu Độ đi, chỗ tôi chắc trong khoảng thời gian tới có lẽ không tiện đâu, không tiếp đãi được cậu nữa, tôi còn có việc, cúp trước đây.” Nói xong hắn không đợi Vương Hạo trả lời, chủ động cúp điện thoại luôn.

Vương Hạo đờ người nhìn cuộc điện thoại bị cúp, trong lòng lần đầu tiên có cảm giác hoảng loạn.

Trương Dương đây là có ý gì, lẽ nào không cần cậu nữa?

Chu Độ đang ngồi trong phòng mình, cầm lấy điện thoại nhắn tin weixin với Hạ Nghiêu.

"Sáng mai mấy giờ anh đón em?" Chu Độ hỏi.

Qua một lúc Hạ Nghiêu trả lời nói: "Buổi chiều đi, buổi sáng em dẫn Dương Dương đi chích ngừa."

Chu Độ vội vàng trả lời lại: "Vậy buổi sáng anh đi cùng với hai người."

"Không cần đâu." Hạ Nghiêu từ chối: "Ở ngay trong khu nhà thôi, gần lắm."

"Thế nhưng anh rất muốn gặp em." Chu Độ trả lời lại một tin.

Hắn nhìn chằm chằm dòng chữ Hạ Nghiêu đang trả lời... căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Cửa phòng bị gõ vài tiếng, Chu Độ nghe thấy âm thanh khóc lóc thảm thiết của Vương Hạo ở ngoài cửa đang nói chuyện với hắn: "Chu Độ, Trương Dương muốn chia tay với tao."

Chu Độ đặt điện thoại sang một bên, ra mở cửa.

"Chuyện gì?" Hắn nghi hoặc hỏi.

Vương Hạo nói từ đầu đến đuôi cuộc nói chuyện lúc nãy với Trương Dương cho Chu Độ.

Chu Độ nhìn dáng vẻ Vương Hạo, nói với cậu ta: "Thế nào? Cảm thấy như nào?"

Vương Hạo tức nói không nên lời.

"Nếu như mày không thể giải quyết chuyện này với bố mẹ mày, sớm muộn mày cũng sẽ phải chia tay Trương Dương thôi, hoặc là bây giờ cậu ấy đã chính thức dần dần buông tay mày, đi tìm người mới rồi."

"Cái gì?" Vương Hạo cực kỳ sợ hãi, tay chân cậu ta luống cuống nhìn Chu Độ nói: "Vậy bây giờ tao phải làm sao?"

Chu Độ lắc đầu ý bảo mình cũng hết cách.

“Kiến nghị của tao bây giờ là mày lập tức quay về đi, sau đó nói xin lỗi với Trương Dương. Nếu không đợi cậu ấy nghĩ thông suốt rồi muốn chia tay mày, lúc đó đã không còn kịp nữa.”

Ánh mắt Vương Hạo mang theo sợ hãi: “Mày, mày nói không sai.” Cậu ta vội vàng đứng lên, chạy ra phía cửa.

Chu Độ kéo cậu ta lại nói: “Đã tối như vậy rồi, tao chở mày qua đó.” Hắn kéo hành lý của Vương Hạo, theo cậu ta xuống lầu.

Đợi sau khi Chu Độ chở Vương Hạo đến nhà Trương Dương, lúc này mới nhớ ra điện thoại của mình quăng ở trong phòng, đang nói chuyện giữa chừng với Hạ Nghiêu.

Chu Độ vội vàng trở về nhà, hắn mở weixin ra, thấy tin nhắn Hạ Nghiêu gửi đến —-

Em cũng rất nhớ anh.

Khóe môi Chu Độ cong lên.

Hạ Nghiêu có lẽ đợi lâu không thấy Chu Độ trả lời, vì vậy ở phía dưới lại hỏi một câu —-

Người đâu rồi?

Chu Độ nhanh chóng trả lời Hạ Nghiêu nói —-

Anh kích động quá, xuống lầu chạy một vòng.

Qua một lát sau Hạ Nghiêu mới gửi đến một tin nhắn âm thanh vài giây, Chu Độ bấm vào nghe, liền nghe thấy giọng nói mang theo chút ngái ngủ cùng với tiếng cười khe khẽ của Hạ Nghiêu nói: “Vừa mới dỗ Dương Dương ngủ xong, em cũng suýt tí nữa là ngủ luôn rồi.”

Chu Độ bị âm thanh nửa mơ nửa tỉnh của Hạ Nghiêu khiêu khích, cổ họng trầm khàn, cũng trả lời lời một tin nhắn âm thanh ——-

Nghiêu Nghiêu, bọn mình video call đi.

Chu Đợi đợi một lúc thấy Hạ Nghiêu không có trả lời, đang định giải thích, không ngờ tới lúc này lời mời gọi video call của Hạ Nghiêu được gửi tới.

Chu Độ kích động trượt tay, sau đó tắt luôn.

Hắn vội vàng gửi lại lời mời khác, Hạ Nghiêu nhanh chóng đồng ý.

Gương mặt quen thuộc của người nọ xuất hiện trước mặt mình, Chu Độ đột nhiên cảm thấy hối hận, không nên gọi video với Hạ Nghiêu, cái loại cảm giác chỉ có thể nhìn không thể ăn này, thật sự là cực hình.

Hạ Nghiêu lúc này vừa tắm xong, vài lọn tóc trên đầu dịu dàng rơi xuống trán, làm cho cậu trông có vẻ vừa trẻ trung vừa ngây thơ.

Chu Độ nở nụ cười với vợ hắn, hỏi: "Tắm hả?"

Hạ Nghiêu gật đầu, sau đó để điện thoại ra xa một chút xíu, để cho quần áo ngủ hiện lên màn hình nói: "Mới tắm xong."

Trái tim Chu Độ đập thình thịch thình thịch, hắn đưa mấy ngón tay ra, cách màn hình sờ sờ gương mặt của Hạ Nghiêu.

"Biết bây giờ anh rất muốn làm gì không?" Giọng nói Chu Độ khàn khàn hỏi.

Hạ Nghiêu lắc đầu hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Ánh mắt Chu Độ nhìn Hạ Nghiêu mang theo một tia mê luyến, hắn đè thấp giọng, thanh âm quyến rũ chậm rãi phun ra hai chữ ——

Làm em.

Cả gương mặt Hạ Nghiêu lập tức đỏ bừng.

"Anh, anh nói càn cái gì đó."

Chu Độ mặt dày trơ trẽn cười nói: "Nói càn gì chứ anh chính là rất muốn làm em, không được sao?"

Hạ Nghiêu giật mình chỉnh nhỏ âm thanh, đến gần điện thoại nói: "Anh nói nhỏ thôi."

Chu Độ thừa dịp cũng ghé sát lại màn hình hôn một cái nói: "Ngủ đi, vợ, ngày mai gặp." Sau đó tắt video call.

Hắn cúi đầu nhìn người anh em của mình, trong miệng lẩm bẩm một câu "Không tiền đồ."

Sau đó cầm lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm.

65. Chương 65

Sáng hôm sau, Hạ Nghiêu đút cho Hạ Dương Dương ăn xong chén cháo nhỏ, sau đó lên tiếng nói với mẹ mình: "Mẹ, lát nữa con dẫn Dương Dương đi chích là được rồi, bên ngoài nóng lắm, mẹ ở nhà đi.

Mẹ Hạ từ trong phòng bếp bước ra, nhìn thấy một lớn một nhỏ ở trên bàn hỏi: "Một mình con có được không? Mẹ sợ thằng bé sẽ khóc lên, con không dỗ nổi."

Hạ Dương Dương mở to đôi mắt tròn, nhìn bà mình, lớn tiếng nói: "Dương Dương ngoan! Không khóc!"

Mẹ Hạ yêu thương nhìn thằng bé nở nụ cười, phất phất tay nói: "Được rồi, con dẫn nó đi đi, lát nữa nếu khóc dữ quá, thì gọi điện cho mẹ. Đường không xa, mẹ sẽ nhanh chóng chạy qua đó."

Hạ Nghiêu đội một chiếc mũ nhỏ che nắng cho Hạ Dương Dương, dắt tay thằng bé vẫy tay với mẹ Hạ, sau đó rời khỏi nhà.

Làm Hạ Nghiêu không ngờ được chính là, cậu mới bước xuống khu nhà liền nhìn thấy đứng bên cạnh luống hoa ngay cổng ra vào, là Chu Độ đang cúi đầu nhàm chán đá mấy viên đá nhỏ.

Trái tim Hạ Nghiêu chợt đập nhanh, cậu còn chưa kịp làm gì, Hạ Dương Dương sớm đã nhào đến người nọ đang đứng không xa, giọng nói vô cùng vui mừng gọi một tiếng: "Ba ba!"

Thằng be ôm lấy chân Chu Độ ngửa đầu lên, ánh mắt lấp lánh, cả mặt vui vẻ.

Hạ Nghiêu lúng túng bước qua, cậu kéo thằng bé ra, hắng hắng cổ họng hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Chu Độ nhướng mày nở nụ cười: "Không phải hôm qua đã nói rồi sao, dẫn Dương Dương đi chích ngừa."

Vành tai Hạ Nghiêu nóng lên, Hạ Dương Dương biết được chỉ cần mình lấy lòng Chu Độ có nghĩ là cái gì cũng được mua mua mua, vì vậy bám vào chân hắn như viên kẹo sữa. Hạ Nghiêu mới kéo nó ra khỏi chân Chu Độ, cậu không chú ý một chút nó lại dính tới.

Chu Độ khom lưng bế nó vào lòng, hất cằm với Hạ Nghiêu nói: "Đi thôi."

Hạ Nghiêu chỉ có thể đi bên cạnh hắn, dẫn hắn đi đến trung tâm y tế trong khu nhà.

Hôm nay mấy bạn nhỏ được dẫn đến chích ngừa rất đông, ba người bọn họ vừa mới bước vô cửa trung tâm y tế, liền nghe thấy xung quanh truyền đến những tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Hạ Dương Dương dường như có chút sợ hãi, siết chặt lấy cổ Chu Độ. Hạ Nghiêu thấy dáng vẻ này của thằng bé, vì vậy nói với Chu Độ: "Để em bế cho."

Chu Độ chỉ có thể đưa Hạ Dương Dương cho Hạ Nghiêu.

Những tiếng khóc của trẻ em trong phòng liên tục không ngừng, Hạ Dương Dương như bị ảnh hưởng, gương mặt nhỏ đều nhăn lại.

Chu Độ móc điện thoại trong tay ra, hỏi Hạ Nghiêu: "Bình thường ở nhà thằng bé thường xem phim hoạt hình gì?"

Hạ Nghiêu lúng túng nhìn Chu Độ, trả lời: "Gấu ra chưa."

Sau đó Chu Độ mở ứng dụng coi video trên điện thoại ra, search "Gấu ra chưa", làm dời đi sự chú ý của Hạ Dương Dương.

Đợi đến lượt của Hạ Dương Dương, thằng bé đã hoàn toàn chìm đắm trong cuộc phiêu lưu của gấu lớn gấu bé và đầu trọc.

Hạ Nghiêu giơ cánh tay thằng bé lên, lúc chị y tá lấy cồn sát trùng xoa xoa lên cánh tay thằng bé, Hạ Dương Dương mới chuyển sự chú ý đến cánh tay mình.

Chu Độ đột nhiên mở miệng nói chuyện với Hạ Dương Dương: "Con có muốn cái này không?" Hắn chỉ gấu lớn gấu bé trên màn hình, Hạ Dương Dương lại quay đầu lại nhìn điện thoại, ra sức gật đầu.

"Vậy lát nữa chúng ta đi mua có được không?" Chu Độ đưa ra một lời dụ dỗ hấp dẫn.

Hạ Dương Dương lập tức vui vẻ hết sức, lại quay sang Chu Độ gọi một tiếng: "Ba ba!"

Chị y tá cười nói: "Cậu nhìn tuổi tác cũng chẳng lớn lắm, nhưng mà dỗ trẻ em thật giỏi nha. Hôm nay phần lớn những người mang trẻ em đến chỗ chúng tôi chích người đều là mẹ hoặc là bà, hai cậu thật là thú vị, là anh em sao?"

Sắc mặt Hạ Dương trắng bệch, Chu Độ lại hào sảng nói: "Không phải, là bạn bè."

Chị y tá sửng sốt một chút, ánh mắt quan sát giữa hai người bọn họ, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, xoay người đi lấy kim.

Hạ Nghiêu cúi đầu xuống, Chu Độ thì lại căng thẳng nhìn cậu.

Hạ Dương Dương hoàn toàn bị phim hoạt hình hấp dẫn, đợi đến lúc chị y tá lấy đầu kim ra khỏi cánh tay mình, thằng bé lúc này mới hậu tri hậu giác quay đầu lại nhìn.

Trên mặt nó có chút mơ hồ, nhìn thấy bố đang cầm bông gòn ấn trên cánh tay mình, nó hình như mới có cảm giác sợ hãi, đôi mắt to xinh đẹp lập tức ngậm đầy nước mắt.

"Ba ba." Thằng bé ủy khuất nhào vào lòng Hạ Nghiêu, ôm lấy cổ cậu không buông, Chu Độ biết được lúc này có nói thêm gì nữa cũng không kịp, chỉ có giúp Hạ Nghiêu cầm đồ, hai người ôm lấy Hạ Dương Dương trở về nhà.

Lúc Hạ Nghiêu đi đến cửa ra vào của khu nhà, liền gặp phải người mẹ trẻ tuổi sống đối diện nhà mình.

"Thầy Hạ." Cô lên tiếng chào hỏi.

Trong lòng Hạ Nghiêu đang bế Hạ Dương Dương, khách khí gật đầu với cô.

Hạ Dương Dương vùi đầu vào cần cổ Hạ Dương, khóc thút thít. Hạ Nghiêu dịu dàng xoa xoa lưng thằng bé, nói chuyện với người mẹ trẻ trước mắt: "Hôm nay chị cũng dẫn bé đi chích sao?"

"Đúng vậy." Người mẹ trẻ nở nụ cười: "Ở nhà dỗ mãi mới chịu đi, còn thầy, một mình dẫn thằng bé đi sao?"

Bé gái được mẹ mình bế trong lòng, khóe mắt Hạ Nghiêu khẽ liếc sang Chu Độ hình như đang muốn dịch sang một bên, vì vậy cậu nhích lại gần Chu Độ, nhìn hắn một cái, sau đó giới thiệu: "Đi với bạn."

Chu Độ thuận thế lên tiếng chào hỏi với người mẹ trẻ.

Ánh mắt người mẹ trẻ lóe qua một tia kinh ngạc, thế nhưng khóe môi nhanh chóng cong lên cười nói: "Vậy hả, vậy chị đi trước đây, Dương Dương ngoan quá, không khóc nhỉ." Cô xoa xoa đầu Dương Dương, sau đó lên tiếng chào Hạ Nghiêu, rồi rời đi.

Chu Độ cả đường đều đi bên cạnh Hạ Nghiêu, vẫn luôn không nói tiếng nào. Đợi lúc đến đi đến tầng dưới nhà của Hạ Nghiêu, lúc này hắn mới nói với Hạ Nghiêu: "Anh không lên đâu, em bế thằng bé chắc không sao đâu ha?"

Hạ Nghiêu ngạc nhiên nhìn Chu Độ, lên tiếng hỏi: "Không lên ngồi chơi sao?"

Một nụ cười gượng gạo chợt lướt qua trên gương mặt Chu độ: "Anh sợ mẹ nuôi… không chào đón anh lắm."

Chu Độ không phải là thằng ngu, có một vài việc chỉ cần hắn suy nghĩ kĩ sẽ biết được lý do. Hạ Nghiêu năm đó chia tay với hắn, hắn tin tưởng Hạ Nghiêu chắc chắn không đồng ý, nếu đã không đồng ý, vậy thì là ai không muốn hắn và Hạ Nghiêu ở bên nhau, không nói cũng biết.

Chu Độ hiểu được thái độ của bố mẹ mình, từ đó suy ra, đương nhiên cũng có thể đoán được quan điểm của mẹ Hạ về việc Hạ Nghiêu thích con trai.

Trái tim Hạ Nghiêu như bị ai đó đâm vào một nhát, đau đến tê dại, ánh mắt cậu mang theo áy náy, Chu Độ phất phất tay: "Không sao, em… tối nay em có thời gian cùng đi ăn bữa cơm với anh không?"

Chu Độ nhìn chằm chằm gương mặt Chu Độ bất động, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Chu Độ vui vẻ cười rộ lên.

"Vậy tối nay anh lại đến đón em." Sự vui sướng trong ánh mắt hắn làm vành mắt Hạ Nghiêu đỏ lên.

"Được." Cổ họng cậu khô khốc trả lời.

Lúc hai người chuẩn bị nói lời tạm biết, không ngờ đến mẹ Hạ lại bước ra từ hành lang, bà vừa nhìn liền thấy Chu Độ đứng bên cạnh Hạ Nghiêu.

Trong lòng Chu Độ lập tức hoảng hốt, thế nhưng sắc mặt vẫn bình chân như vại, lễ phép lên tiếng chào hỏi mẹ Hạ.

Mẹ Hạ nhìn hai người một cái nói: "Chu Độ đến lúc nào vậy, sao không lên trên?"

Hạ Nghiêu chuẩn bị trả lời, Chu Độ lại chen vào nói: "Mới qua đây liền đụng phải Hạ Nghiêu, cũng không có chuyện gì, con đến đây gặp khách hàng, trùng hợp gặp Hạ Nghiêu."

Mẹ Hạ lòng biết rõ, bà cũng không vạch trần, trái lại lại mời Chu Độ: "Hôm nay nóng lắm, lên trên ngồi chơi đi, uống ly trà."

Sắc mặt Chu Độ lộ ra vài phần xoắn xuýt, hắn quả thật rất muốn ở cùng với Hạ Nghiêu thêm chốc nữa, thế nhưng…

"Lên đi." Hạ Nghiêu đứng bên cạnh hắn nhẹ giọng nói một câu, hắn lúc này mới theo Hạ Nghiêu đi lên.

66. Chương 66

Mẹ Hạ đặt trái cây đã gọt vỏ xuống trước mặt Chu Độ, mà Hạ Dương Dương đang dựa vào lòng Chu Độ, đáng thương nhìn hắn.

Khóe miệng mẹ Hạ mang theo một nụ cười ấm áp, mở miệng nói: "Xem ra con với thằng bé Dương Dương có duyên ghê, nó dính con quá trời."

Chu Độ nghe xong nhìn thằng nhóc cuộn mình lăn qua lăn lại trong lòng mình, ánh mắt hai người chạm nhau, cả mặt Hạ Dương Dương tràn đầy mong chờ lại gọt một tiếng ba ba.

Chu Độ biến sắc, hắn vội vàng ngẩng đầu giải thích với mẹ Hạ: "Lúc nãy con cùng thằng bé đi chích người, có hứa với nó mua đồ chơi, có lẽ nó vẫn còn nhớ."

Mẹ Hạ nhớ đến lúc nãy hắn ở dưới lầu nói đến đây gặp khách hàng, đối diện với lời nói chưa đánh đã khai này, bà cũng không vạch trần, cười cười kéo Hạ Dương Dương khỏi lồng ngực Chu Độ nói: "Buổi trưa nếu không chuyện gì, thì ở lại ăn bữa cơm đi."

Chữ "Được" của Chu Độ đến bên môi, lại bị hắn nuốt vào.

"Không được rồi mẹ nuôi, công ty còn có chút việc, phải về." Hắn nói xong liền đứng lên chuẩn bị rời đi, Hạ Dương Dương lưu luyến không rời nhào lên ôm chân hắn.

Hạ Nghiêu bước lên kéo thằng bé khỏi chân Chu Độ, rồi quay sang nói với Chu Độ: "Em tiễn anh."

Chu Độ vội vàng nhìn mẹ Hạ, thấy trên mặt bà không có biểu cảm gì, hắn xoắn xuýt giây lát, cuối cùng vẫn là bị lý trí đánh bại.

"Ừ."

Hai người bước xuống cửa ra vào ở dưới khu nhà, Chu Độ nhìn thấy mặt trời bên ngoài nóng chết người, vì vậy đưa tay ngăn Hạ Nghiêu lại nói: "Bên ngoài nắng gắt quá, em lên đi, anh đi đây."

Hạ Nghiêu lắc đầu nói: "Không sao, ra nắng cũng không bao lâu."

Cậu kiên trì đi theo sau Chu Độ, Chu Độ chỉ có thể dắt theo cậu cùng đi đến bãi đỗ xe. Bãi giữ xe tuy rằng tối, thế nhưng vẫn bị nóng, làm cho người ta không cảm thấy được sự mát mẻ nào. Chu Độ mở điều hòa trong xe lên, hắn thấy Hạ Nghiêu đứng ở ngoài không có ý rời đi, vì vậy mở cửa xe, kéo cánh tay nhét người vào trong xe.

Điều hoà trong xe bật vừa đủ, thế nhưng Hạ Nghiêu vẫn ngửi thấy mùi vị quen thuộc chỉ thuộc về Chu Độ,

cậu mím môi nhìn về phía trước, không lên tiếng.

Hai tay Chu Độ cầm vô lăng, khóe mắt hắn nhìn Hạ Nghiêu một cái, khóe môi cong lên, giả bộ trêu ghẹo: "Em lưu luyến bịn rịn như vậy, anh sẽ cho rằng em đang luyến tiếc anh đó."

Hắn vốn cho rằng Hạ Nghiêu sẽ thẹn quá hóa giận phản bác lại mình, không ngờ người bên cạnh xoay đầu lại, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm gương mặt hắn, chậm rãi gật đầu nói: "Có chút luyến tiếc."

Hô hấp Chu Độ dừng lại, hắn quan sát Hạ Nghiêu một phen, xác định người trước mắt quả thực không phải hồ ly biến thành đến mê hoặc mình.

Hạ Nghiêu nói xong lời thả thính này hình như chưa đã nghiền, đầu ngón tay thon dài sạch sẽ, cầm lấy cổ áo Chu Độ, người nọ hồi lâu cũng không có phản ứng.

Đợi hơi thở ấm áp phả lên mặt mình, đôi môi cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại, cái não gỉ sắt của Chu Độ mới "kẽo kẹt" hoạt động lại.

"Hạ, Hạ Nghiêu?" Hắn lắp bắp gọi một tiếng.

Gương mặt Hạ Nghiêu lúc này mới nhuộm lên vài mạt đỏ, "Em về đây, anh trên đường cẩn thận." Hạ Nghiêu nói xong câu này định xoay người đẩy cửa xe.

Cánh tay Chu Độ đưa ra, ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu.

"Thả thính xong rồi liền chạy sao?" Chu Độ híp nửa con mắt, khóe mắt nhướng lên, mang theo sự đẹp trai phong độ kể không xiết.

Vành tai Hạ Nghiêu nóng lên, cậu giả bộ nghiêm túc nói: "Anh muốn làm gì?"

Hai người lúc này đang mặt đối mặt, Chu Độ dùng ngón tay chai sần nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của Hạ Nghiêu, đôi môi mềm mại của người nọ bị Chu Độ "chà đạp" vài lần liền ửng lên màu đỏ xinh đẹp.

Hầu kết Chu Độ chuyển động lên xuống, chậm rãi dựa lại gần Hạ Nghiêu, thở hơi nóng vào mặt cậu nói: "Có qua có lại."

Nói xong hắn hôn lên đôi môi người trước mắt, thế nhưng hắn không có dự định chỉ hôn thoáng qua, dù sao trả lễ thì lúc nào cũng phải hậu hĩnh hơn chứ.

Đầu lưỡi hắn dễ dàng cạy được môi Hạ Nghiêu, đã nhiều năm rồi Chu Độ không có cái hôn nào nồng cháy như vậy, chỉ dựa vào một chút ký ức ám muội đã từng lưu lại trong não cùng với tài năng trời phú không

thầy tự thông, hôn đến xuất thần hôn đến si dại.

Lúc hai người nói làm tạm biệt bầu không khí cũng chưa trở về bình thường lắm, hai tay Hạ Nghiêu chống trên ngực Chu Độ, ánh mắt mang theo chút hơi nước mê mang.

"Em thật sự phải về thôi." Cậu nhìn chằm chằm gương mặt Chu Độ, nhẹ nhàng lên tiếng.

Chu Độ một tay ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu, thân mật dùng mũi cọ cọ gò má cậu, âm thanh khàn khàn nói: "Tối nay đến nhà anh được không?"

Hạ Nghiêu có thể cảm nhận được những tiếng thở dốc nặng nề của Chu Độ, ngón tay cậu chậm rãi trước xuống lồng ngực Chu Độ, nỉ non: "Được."

Mẹ Hạ cũng chẳng thắc mắc đi hỏi Hạ Nghiêu vì sao xuống lầu tiễn Chu Độ lại lâu như vậy, bà đang chơi xếp gỗ với Hạ Dương Dương, nhìn thấy Hạ Nghiêu đẩy cửa bữa vào, liền nói: "Tối nay mẹ không nấu cơm đâu, tối nay chúng ta ra ngoài ăn với chú Phùng.

Hạ Nghiêu khẽ cau mày, nếu như như vậy, cậu phải lỡ hẹn với Chu Độ rồi.

Mẹ Hạ thản nhiên nhìn cậu, nói tiếp: "Chỉ là một bữa cơm gia đình bình thường thôi, nếu có việc bận thì đi làm đi, nhưng mẹ phải dẫn Dương Dương đi.

Hạ Nghiêu suy tư giây lát sau đó gật đầu nói tiếng "vâng", có vài việc không cần nói rõ ra, trong lòng mẹ mình chắc chắn cũng biết rõ.

Buổi chiều 3 giờ hơn, chú Phùng liền qua bên đây đón mẹ Hạ với Dương Dương đi. Hạ Nghiêu ở nhà xem sách một lúc, điện thoại ở bên cạnh rung lên, cậu nhìn thấy có tin nhắn gửi đến, khóe môi cong lên, cầm điện thoại lên trực tiếp gọi qua.

Chu Độ nhìn thấy màn hình hiển thị cuộc gọi đến của Hạ Nghiêu, đôi lông mày lập tức mang theo ý cười ôn nhu. Hắn thì lại có chút sợ hãi, đến cả điện thoại cũng không dám gọi qua.

"Chu Độ." Âm thanh Hạ Nghiêu xuyên qua ống nghe truyền đến, Chu Độ cảm thấy trong lòng hắn có chút tê dại.

"Ừ, em đang ở nhà sao?"

"Đang đọc sách."

"Ngoan như vậy, Dương Dương với mẹ nuôi thì sao?"

“Hai người bọn họ ba giờ hơn được chú Phùng đón đi rồi, có lẽ tối nay ăn cơm tối nữa rồi mới về.”

Chu Độ nghe xong nhịn không được hỏi: “Vậy bây giờ chẳng phải là chỉ có mình em ở nhà thôi sao?”

“Đúng.”

“Em đợi chút, bây giờ anh chạy qua.” Âm thanh của Chu Độ vừa dứt, cũng cúp điện thoại luôn, Hạ Nghiêu cười cười lắc đầu, lại cầm cuốn sách lên, thế nhưng mấy phút trôi qua, cũng chẳng thấy cậu lật sang trang.

Lúc chuông cửa vang lên, Hạ Nghiêu cảm thấy có chút ngạc nhiên, tốc độ chạy đến đây của Chu Độ cũng nhanh quá rồi chứ.

Đợi đến lúc cậu vui vẻ chạy ra mở cửa, lại nhìn thấy một người mà cậu chẳng muốn nhìn thấy chút nào ——-

Triệu Văn Hoa.

Hạ Nghiêu cau mày, Triệu Văn Hóa nhấc chân bước vào trong nhà. Hạ Nghiêu mím môi, cuối cùng vẫn là nghiêng người để ông ta bước vô.

Không khí lạnh bên trong căn phòng cùng với cái nóng bên ngoài đụng thẳng vào nhau, thế nhưng Hạ Nghiêu lại chẳng đóng cửa lại, ý cậu rất rõ ràng, không muôn để Triệu Văn Hoa ngồi lâu trong nhà mình.

“Dương Dương đâu?”Triệu Văn Hoa vừa mở miệng liền hỏi thăm Hạ Dương Dương, còn Hạ Nghiêu trước mắt ông ta lại xem như không khí, giương mắt tìm một vòng trong phòng.

“Ra ngoài rồi.”

Lông mày Triệu Văn Hoa nhíu sâu, “Trời nóng như vậy còn chạy ra ngoài làm cái gì.” Ông ta vừa nói vừa đi về phía sofa trong phòng khách.

Hạ Nghiêu nhẫn, rốt cuộc vẫn nhẫn không được, “Ông có chuyện gì sao?”

Triệu Văn Hoa ngửa đầu nhìn cậu nói: “Làm sao, tôi không có chuyện gì cũng không thể để thăm các người sao?”

“Không cần.”

“Ha.” Triệu Văn Hoa cười khẩy một tiếng: “Cậu thì không cần, tôi đến xem cháu tôi.”

Hạ Nghiêu nhìn thấy dáng vẻ ông ta chẳng coi mình ra gì, biểu cảm trên gương mặt lập tức trở nên khó chịu: "Chỗ này không có cháu của ông, không có người thân của ông, nếu ông muốn đến đây cảm nhận tình cảm máu mủ, thì tôi khuyên ông nên đi ngay, tôi không muốn lên tiếng đuổi người."

"Thái độ của cậu là ý gì đây?" Triệu Văn Hoa cau mày tức giận, nhưng ông ta nhanh chóng đè lại tâm trạng này: "Tình cảm cốt nhục không phải một câu nói của cậu là có thể cắt đứt được, huống hồ cậu có thể ở thành phố B có được cuộc sống ổn định, còn không phải là dựa vào sự giúp đỡ của tôi sao." Trên mặt ông ta mang theo vài tia đắc ý.

Hạ Nghiêu không lên tiếng, trở về phòng mình, cầm sách lên, không quan tâm đến ông ta nữa.

Triệu Văn Hoa thấy mình bị ngó lơ, trong lòng vô cùng không thoải mái, ông ta đứng lên đi đến cửa phòng Hạ Nghiêu nói: "Mẹ cậu dẫn Dương Dương đi đâu rồi?"

Hạ Nghiêu lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn ông ta nói: "Đi đến nhà chú Phùng rồi."

Những chuyện xảy ra với cái người tên Phùng kia cùng mẹ Hạ, Triệu Văn Hoa cũng có nghe nói qua, ông ta chẳng muốn đi quan tâm coi mẹ Hạ Nghiêu và ai ở bên nhau, thế nhưng ông ta không thể chịu được người đàn bà ấy lại dám dẫn cháu trai ông ta đi gặp người đàn ông kia.

"Bây giờ cậu gọi điện thoại kêu bọn họ trở về." Triệu Văn Hoa trầm giọng nói.

Hạ Nghiêu lúc này mới ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Triệu Văn Hoa đang quơ tay múa chân với mình, khóe môi như cười như không: "Dương Dương đang ở cùng với ông bà của nó, tại sao tôi phải gọi nó về."

Triệu Văn Hoa nghe thấy lời này của Hạ Nghiêu có ý đã thừa nhận người đàn ông tên Phùng kia, lập tức tực giận: "Dương Dương là cháu tôi, tại sao lại gọi người khác là ông nội?"

Hạ Nghiêu nhìn người đàn ông trước mắt, phong độ năm xưa đã chẳng còn nữa, mái tóc cũng bạc trắng, cậu cũng thẳng thèm nhiều lời với ông ta nữa, cúi đầu tiếp tục đọc cuốn sách trong tay.

Triệu Văn Hoa bị thái độ làm lơ của Hạ Nghiêu chọc giận, đi vào trong phòng, muốn giật cuốn sách trong tay cậu ra.

Thế nhưng cánh tay ông ta vừa giơ lên, liền bị một người bắt lại.

"Ông là ai?" Giọng nói Chu Độ mang theo tia lãnh ý, ánh mắt không có chút cảm tình nào nhìn Triệu Văn Hoa trước mặt.

Lông mày Triệu Văn Hoa nhíu chặt lại, sau đó nghe thấy Hạ Nghiêu gọi một tiếng "Chu Độ." Ông ta lúc này mới ngộ ra, sắc mặt lập tức giận đến đỏ gay.

"Cậu vậy mà vẫn còn liên lạc với nó!" Triệu Văn Hoa chỉ thẳng mặt Chu Độ nói với Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu đứng bên cạnh Chu Độ, nhẹ giọng nói với hắn: "Buông tay ra đi."

Chu Độ lúc này mới buông cánh tay Triệu Văn Hoa ra, chỉ là cổ tay của ông ta bị Chu Độ bóp ra một vết hằn sâu.

"Được lắm được lắm được lắm." Triệu Văn Hoa nói liền ba từ được lắm, sau đó nhìn Hạ Nghiêu: "Hạ Nghiêu, cậu bằng mặt không bằng lòng, thừa lúc mẹ mình ra ngoài liền đi lêu lổng với thằng người rừng này, tôi phải nói cho mẹ cậu biết, cậu lừa bịp bà ta như thế nào."

Chu Độ nghe thấy nghe thấy những lời người đàn ông trước mắt có vài phần tương tự Hạ Nghiêu nói, sắc mặt thoáng cái trở nên vô cùng khó coi: "Ông ơi, phiền ông nói chuyện đàng hoàng, cái gì gọi là lêu lổng với thằng người rừng? Tôi là bạn trai của Hạ Nghiêu, ông là ai?"

Triệu Văn Hoa thấy Chu Độ thản nhiên thốt ra hai chữ bạn trai, cực kỳ giận dữ, nhất thời không biết phải mở miệng phản bác như nào.

"Ông ta là ông Triệu," Hạ Nghiêu chủ động giải thích nói: "Cũng là chủ nhân của căn nhà này."

Chu Độ vừa nghe liền hiểu, hắn đưa tay nắm lấy tay Hạ Nghiêu, bảo vệ cậu ở phía sau mình hỏi: "Làm sao? Ông Triệu hôm nay đến đây có ý gì, muốn thu tiền thuê nhà sao?"

Triệu Văn Hoa thấy hai người không chút kiêng kị ở trước mặt ông ta thông đồng, lửa giận trong lòng bốc lên đến cả ánh mắt cũng đỏ gay.

Ông ta móc điện thoại ra, giống như một đứa trẻ muốn đi mách lẻo, uy hiếp Hạ Nghiêu nói: "Cậu có tin bây giờ tôi gọi điện cho mẹ cậu không, nói cho mẹ cậu biết cậu đang ở với ai?"

Khóe môi Hạ Nghiêu cong lên nói: "Ông cứ tự nhiên, nhưng mà tôi sắp phải ra ngoài rồi, cho nên có thể mời ông Triệu rời đi dùm được không?"

Cậu quay đầu dịu dàng nhìn Chu Độ, sau đó nói với hắn: "Anh đợi em chút, rồi chúng ta sang nhà anh nha."

Triệu Văn Hoa thấy Hạ Nghiêu "phóng đãng" như vậy, xém chút nữa xỉu luôn tại chỗ.

"Được lắm." Ông ta trừng mắt nhìn Chu Độ, chuẩn bị quay người rời đi, chỉ là lúc đi đến cửa nhà, ông ta vẫn như cũ uy hiếp Hạ Nghiêu: "Nếu như cậu không sợ mẹ cậu biết được mà cứ dây dưa với thằng đó, chuyện hôm nay, tôi nhất định sẽ nói hết với bà ta."

Hạ Nghiêu thờ ơ nhún vai, sau đó buông tay Chu Độ ra bước vào phòng.

Gương mặt Chu Độ không chút biểu cảm đi đến bên cạnh Triệu Văn Hoa, sập cửa lại.

Triệu Văn Hoa nhìn thấy cánh cửa lớn dán lên mũi mình, cái mũi xém nữa là gãy luôn.

67. Chương 67

Chu Độ cho rằng Hạ Nghiêu nói qua nhà hắn chỉ bởi vì cậu cố ý khiêu khích Triệu Văn Hoa mới nói như, đợi lúc Hạ Nghiêu thu dọn đồ đạc xong xuôi gọi hắn ra ngoài, dáng vẻ lúc này của Chu Độ như có được bánh từ trên trời rớt xuống: "Em thật sự muốn đi hả?"

Hạ Nghiêu nhìn hắn nói: "Nếu anh không tiện…"

Cậu còn chưa nói dứt lời, Chu Độ vội vàng lên tiếng: "Tiện chứ tiện chứ, rất tiện luôn, đi thôi đi thôi." Tay hắn cầm chìa khóa đi mở cửa, Hạ Nghiêu mỉm cười lắc đầu, hai người cùng nhau ra ngoài.

Lúc đi ngang qua một cái siêu thị to, Hạ Nghiêu đột nhiên mở miệng nói với Chu Độ: "Tối nay chúng ta tự nấu cơm nha?"

Chu Độ tuy rằng không phải lần đi đầu tiên đi siêu thị mua đồ ăn, thế nhưng đây lại là lần hắn vui vẻ như vậy. Hắn dòm thứ gì cũng muốn lấy, Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm xe đẩy dần dần đầy ắp, hỏi: "Tủ lạnh có để được hết không?"

Chu Độ suy tư giây lát rồi hỏi: "Không thì chúng ta mua thêm cái tủ lạnh nữa?"

Hạ Nghiêu cạn lời nhìn hắn, "Vậy không bằng dọn cái siêu thị về luôn thì sao?"

Không ngờ tới Chu Độ dừng lại suy nghĩ đến tính khả năng của kiến nghị này của Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu thấy dáng vẻ này của hắn, vội vàng năm lấy cánh tay hắn nói: "Em nói chơi thôi, nhiêu đây đủ lắm rồi, chúng ta về nhà đi."

Chu Độ bị câu nói "Chúng ta về nhà đi." của Hạ Nghiêu làm cho cảm động, hắn ngốc lăng nhìn cậu, Hạ Nghiêu cảm thấy có chút không hiểu, Chu Độ đưa ra nhéo nhéo mấy ngón tay Hạ Nghiêu nói: "Ừm, chúng ta về nhà."

Đợi lúc về nhà đã sắp năm giờ rồi, vừa vặn là thời gian nấu ăn. Con chó lông vàng nhà Chu Độ lần đầu tiên thấy nhà bật lửa bếp, bị mùi hương của món ăn hấp dẫn cứ lởn vởn mãi quanh chân Hạ Nghiêu đang nấu ăn trong bếp.

Chu Độ đuổi nó ra mấy lần, cuối cùng quyết định dùng chính sách nhốt phòng tối, nhưng bị Hạ Nghiêu ngăn lại.

Con chó lông vàng cuối cùng cũng tìm thấy người chống lưng, nó ngẩng đầu lên, gương mặt ngu ngốc chảy nước miếng nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu. Hạ Nghiêu khom lưng xoa xoa đầu nó, Chu Độ không phục, cũng đứng ở một bên ngửa đầu lên nhìn Hạ Nghiêu bất động.

Hạ Nghiêu không để ý đến hắn, xoay người tiếp tục thái thức ăn. Chu Độ nắm lấy tay Hạ Nghiêu vỗ vỗ lên đầu mình, sau đó ôm lấy thắt lưng cậu ghé vào cần cổ cậu, đợi cơ hội lén lút hôn một cái.

Trong nhà tuy rằng đã mở điều hòa, thế nhưng trong phòng bếp vẫn có chút nóng. Hạ Nghiêu bị Chu Độ ôm chưa bao lâu, đã cảm thấy sau lưng nóng quá trời quá đất.

"Anh đừng có ở đây vướng chân vướng tay nữa." Cậu đẩy Chu Độ ở phía sau ra, "Nếu anh không có việc gì thì giúp em rửa thức ăn đi, nếu không thì ra ngoài đợi đi."

Chu độ cảm thấy dựa vào cái gì con chó ngốc nhà mình có thể ở trong phòng bếp mà hắn lại bị đuổi ra ngoài, vì vậy hắn cầm lấy bó rau cần, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Hạ Nghiêu.

Hai người một người rửa một người thái, thỉnh thoảng Chu Độ sẽ cầm mấy món đồ trên tay hỏi Hạ Nghiêu có cần cái này không? Một hỏi một trả lời làm cho bầu không khí trở nên vô cùng ấm áp.

Qua không bao lâu, Hạ Nghiêu đã nấu xong ba món ăn một món canh, đều là mấy món ăn bình thường trong bữa cơm nhà, thế nhưng đây lại là lần đầu tiên Chu Độ cảm thấy thì ra mùi vị của một bữa cơm tối thơm đến như vậy.

Mấy bữa cơm tối trước đây của hắn, không phải ở trên bàn nhậu, thì là ra ngoài mua cơm hộp về. Từ khi mua căn nhà này, trừ việc mở tủ lạnh lấy nước, hắn chưa bao giờ nấu nướng.

Lúc này cái tủ lạnh trống rỗng được những thức ăn mua về từ siêu thị dần dần lấp đầy, Hạ Nghiêu mở tủ lạnh ra, nhìn thấy nhiều thức ăn như vậy liền phát sầu.

"Anh có thể tự nấu ăn không?" Cậu hỏi Chu Độ đang đứng sau mình.

Chu Độ dè dặt nói láo: "Không thể."

Hạ Nghiêu khẽ cau mày, thức ăn vào mùa hè không thể giữ được lâu, Chu Độ không biết nấu ăn, vậy phần lớn những thức ăn sẽ bị ném vào thùng rác rồi.

Chu Độ tiến đến gần Hạ Nghiêu, kiến nghị nói: "Nếu không ngày may em lại đến?"

Hạ Nghiêu liếc hắn một cái hỏi: “Đến nấu ăn cho anh hả?”

Chu Độ vội vàng lắc đầu: “Sao vậy được, em đến, anh nấu cho em.”

Hạ Nghiêu hỏi ngược lại: “Không phải anh mới anh không biết nấu cơm sao?”

Chu Độ nghẹn lời, mới không để ý chút xíu là lỡ miệng liền: “Haizz, cái này không phải có thể học sao, chỉ cần em đến, mỗi ngày anh đều nấu cho em những món khác nhau.”

Hạ Nghiêu đóng tủ lạnh lại, sau đó nói với Chu Độ: “Mỗi ngày đều đến thì không thể.” Chu Độ lập tức lợi dụng cơ hội, một thấy ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu, tiến đến bên tai cậu nói: “Thỉnh thoảng đến cũng được mà, chỉ cần em đến, anh liền vui vẻ.”

Hạ Nghiêu bị hơi thở nóng ruẹc của Chu Độ phả vào làm cho lỗ tai có chút ngứa, vì vậy cậu quay đầu muốn trốn, này vừa hay đúng như mong muốn của Chu Độ, hắp lập tức hôn lên môi Hạ Nghiêu, nhưng chỉ một nụ hôn khẽ thoáng qua.

Hai người ôm ấp nhau trước tủ lạnh một hồi, Hạ Nghiêu cảm thấy trên người ra mồ hôi dinh dính, vì vậy đẩy Chu Độ ra nói: “Nóng, em muốn đi tắm cái đã.”

Chu Độ cười xấu xa một tiếng, mấy ngón tay ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu siết chặt lại: “Có muốn cùng tắm không?”

Kết quả đương nhiên là một mình Hạ Nghiêu đi vào phòng tắm, Chu Độ đứng ở ngoài cửa vô cùng tiếc hận thở dài.

Sau khi tắm rửa xong, Hạ Nghiêu mặc đồ ngủ của Chu Độ, tay áo có chút dài, chỉ lộ ra mấy đầu ngón tay.

Chu độ kéo Hạ Nghiêu đến cái ban công có nhìn ngắm cảnh sông, rót cho cậu một ly trà xanh ấm ép, “Uống chút trà tiêu thực đi, anh cũng đi tắm cái.”

Hạ Nghiêu “ừm” một tiếng, sau đó ngồi xuống chiếc ghê mây ở bên cạnh, thoải mái thở ra một cái.

Chu Độ nhìn thấy xương quanh xanh hơi lộ ra từ cổ áo của Hạ Nghiêu, lập tức tâm ý viên mã, cầm lấy đồ ngủ vọt vào phòng tắm, đương nhiên, vì để không quấy rầy một đêm tốt đẹp của hắn với Hạ Nghiêu, hắn nhốt con chó lông vàng vào phòng dành cho khách rồi.

Trong phòng vừa mát mẻ vừa yên tĩnh, Hạ Nghiêu yên lặng ngây người nhìn khung cảnh trước mắt, đợi lúc một cánh tay ấm nóng sờ lên gò má cậu, lúc này cậu mới hồi thần lại.

“Nghĩ cái gì đó?” Chu Độ ngồi xuống bên cạnh cậu hỏi.

Hạ Nghiêu lắc đầu, “Không nghĩ gì hết, chỉ ngây người thôi.”

Chu Độ trơ trẽn nói: “Anh còn tưởng em đang nghĩ* anh.”

**từ trong tiếng trung ngoài nghĩa nghĩ còn có nghĩ là nhớ nữa, câu này cũng có thể hiểu là Chu Độ nói: “Anh còn tưởng em đang nhớ anh.”*

Hạ Nghiêu nhìn chằm chằm gương mặt của Chu Độ lúc lâu, nhịn không được đưa tay xoa nhẹ lông mày hắn. Ngón tay cậu mang theo chút lạnh lẽo, Chu Độ ngẩng đầu lên nhéo nhéo ngón tay cậu hỏi: “Sao ngón tay lại lạnh như vậy, do điều hòa mở thấp quá sao?”

Hạ Nghiêu nhìn thấy đôi môi khép mở của Chu Độ, đột nhiên lại tiến gần đến bên khóe môi hắn nhẹ giọng nói: “Anh có thể làm cho em nóng lên mà.”

Chu Độ đơ người ba giây mới hiểu câu này của Hạ Nghiêu có ý gì, trong lòng hắn mừng như điên, thế nhưng trên mặt lại không có biểu cảm gì nhìn chằm chằm Hạ Nghiêu một hồi.

Hạ Nghiêu bị hắn nhìn đến cả gương mặt đều nóng lên, ngượng ngùng rụt tay về, nửa đường chợt bị Chu Độ bắt lại.

Chu Độ một tay ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu xoay một vòng, rồi ngồi xuống ghế mây, sau đó để Hạ Nghiêu ngồi lên đùi hắn.

Hai người trán áp trán, Chu Độ khàn giọng hỏi: “Em có phải bị hồ ly nhập vào người không, hửm? Câu dẫn anh như vậy.”

Hạ Nghiêu bị lời hắn nói làm cho xấu hổ vô cùng, giãy dụa muốn đứng lên, thế nhưng bàn tay không an phận của Chu Độ đã từ vạt áo trượt lên trên, ở trước ngực Hạ Nghiêu nhẹ nhàng khiêu khích.

Hô hấp Hạ Nghiêu lập tức cứng lại, Chu Độ thừa dịp tiến thêm bước nữa ngậm lấy đôi môi Hạ Nghiêu khẽ cắn một cái.

Hai người cũng không biết là ai đưa đầu lưỡi ra trước, đợi đến lúc thở hồng hộc tách ra thì có một sợ chỉ bạc được kéo ra ở giữa hai đôi môi.

Thắt lưng Hạ Nghiêu mềm nhũn, cậu đẩy lồng ngực Chu Độ ra, âm thanh bởi vì tình dục mà trở nên trầm khàn.

“Chúng ta vào phòng đi.”

Lúc này tuy rằng ở ban công nhà mình, thế nhưng ở bên cạnh có một cái cửa sổ sát đất lớn như vậy, bên ngoài cửa sổ còn có những dây đèn rực rỡ, làm cho Hạ Nghiêu có một loại cảm giác xấu hổ như bị vây quanh trên đường lớn.

Chu Độ gục đầu vào cần cổ Hạ Nghiêu, vừa rải những chiếc hôn nho nhỏ vừa nói: “Ở đây không được sao?”

Cổ họng Hạ Nghiêu vừa phát ra tiếng rên rỉ vừa ngọt ngào vừa đè nén, những ngón tay Chu Độ không biết từ lúc nào tiến vào trong quần Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu gắt gao đè lại bàn tay đang làm loạn kia, hơi thở hỗn loạn đứt quãng nói: “Chu, Chu Độ, đừng như vậy.”

Cái hôn của Chu Độ theo xương quai xanh trượt xuống dưới, áo ngủ trên người Hạ Nghiêu sớm đã bị cởi ra vắt trên vai.

Hai người không biết lúc nào lăn được vào chiếc giường trong phòng, Hạ Nghiêu chỉ biết lúc mình bị cởi sạch cảm thấy có chút lạnh, thân thể lại lập tức được một thân thể ấm nóng khác bao phủ lên…

[Cua đồng cua đồng cua đồng cua đồng]

**Cua đồng: làm mờ*

Hạ Nghiêu cuộn mình trong chăn, mồ hôi dinh dính trên người cũng với vô số dịch thể làm cho cậu rất không thoải mái, Chu Độ lại như một con chó chưa gặm đã xương, ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu rải những chiếc hôn nhỏ nho lên lưng Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu mấp máy môi, mới nhận ra âm thanh trở nên khàn đến đáng sợ. Cậu hắng hắng cổ họng, nghiêng đầu sang nói với Chu Độ: “Em muốn uống nước.”

Chu Độ cũng nghe thấy âm thanh của Hạ Nghiêu không đúng, lúc nãy dày vò cậu, hắn cực kỳ thích nghe những tiếng rên rỉ không ngừng của Hạ Nghiêu dưới thân mình, bây giờ nghe thấy giọng cậu trở nên khàn như vậy, lập tức đau lòng không thôi.

Chu Độ nhanh chóng hôn một cái lên môi cậu, sau đó cứ trần truồng như vậy đi rót nước cho Hạ Nghiêu.

Hạ Nghiêu cảm thấy phía sau vô cùng không thoải mái, cậu độc thân bao nhiêu năm nay rồi, đột nhiên cơ thể bị cái thứ to khỏe kia mở ra, đến bây giờ vẫn chưa tìm được cách thích ứng.

Sau khi uống được chút nước, Hạ Nghiêu lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn Chu Độ trần truồng ở bên giường, ánh mắt lập tức xấu hổ dời sang một bên: "Em muốn đi tắm."

Lúc này đã hơn nửa đêm một chút, Chu Độ thấy Hạ Nghiêu muốn chui ra khỏi chăn, lập tức điều chỉnh điều hòa cao lên vài độ.

"Anh bế em đi cho." Chu Độ giơ tay muốn ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiêu, Hạ Nghiêu ngọ ngoạy đẩy ra, cả người liền té xuống gường, sắc mặt thoáng cái trắng bệch.

Chu Độ cảm thấy trái tim nhói lên, nhân lúc Hạ Nghiêu ngay người hắn ôm ngang lấy thắt lưng Hạ Nghiêu, bế cậu đến phòng tắm.

Đợi hai người dọn dẹp xong xuôi, đã hơn hai giờ sáng rồi. Chu Độ dịu dàng hôn lên trán Hạ Nghiêu, nỉ non: "Ngủ đi."

Cơ thể Hạ Nghiêu mệt mỏi vô cùng, thế nhưng người thì vẫn còn tinh thần. Cậu quay sang đối mặt với Chu Độ, nhỏ giọng hỏi: "Chu Độ, anh… không hận em sao?"

Chu Độ nắm lấy mấy ngón tay Hạ Nghiêu đặt bên môi hôn hôn, chậm rãi mở miệng nói: "Năm đó em chia tay với anh, là hai ba năm sau đó, lúc anh nghĩ tới em đều là hận đến ngứa răng."

Sắc mặt Hạ Nghiêu hiện lên chút đau xót.

Chu Độ vội vàng mở miệng nói: "Thế nhưng, qua mấy năm đó, anh lại rất nhớ em. Không, phải nói là, anh cho rằng mấy năm anh hận em, thật ra anh cũng đang nhớ em."

"Tối nào anh cũng nằm mơ, có lúc sẽ mơ thấy lúc chúng ta vẫn còn học cấp ba, em ngồi ở hàng thứ ba giữa lớp, mà anh cứ ngây người ra nhìn phía sau lưng em, đợi em quay lại cười với anh, anh sẽ cảm nhận được trái tim mình đập nhanh hơn. Thế nhưng chỉ trong thoáng chốc anh lại tỉnh khỏi giấc mơ ấy, bởi vì anh nhận ra, trong suốt những năm cấp ba, em chưa bao giờ quay lại nhìn anh cả."

Trái tim Hạ Nghiêu giống như bị một cây kim nhỏ đâm vào từng chút một, từng chút đau đớn theo đường hô hấp mà vào đến tận đáy lòng.

"Anh đập biết bao nhiêu cái điện thoại, mỗi lần anh kìm không được muốn gọi điện thoại cho em, sẽ tức giận đến ném cái điện thoại ra thật xa. Anh có trở lại trường đại học để tìm em, tuần tiếp theo sau khi chúng mình chia tay anh đã quay lại, anh đứng một đêm dưới ký túc xá của em, thế nhưng em vẫn chẳng quay về."

"Lúc đó anh cực kỳ hận em." Âm thanh của Chu Độ nhỏ lại, "Anh cho rằng em thật sự…" Những lời phía sau hắn không nói ra, thế nhưng hai người cùng ăn ý nhìn nhau.

Hạ Nghiêu cười khổ một tiếng nói: "Lúc đó mẹ em xảy ra chuyện, là ông bố kia của em cứu bà ấy. Ông ta nhìn thấy hai chúng ôm nhau ở trên đường, ông ta uy hiếp em nói rằng sẽ nói chuyện này cho mẹ biết. Em cực kỳ sợ hãi, bởi vì mẹ em chắc chắn sẽ không đồng ý cho chúng ta bên nhau."

"Em vốn định giấu mẹ, đợi mẹ xuất viện, sức khỏe tốt lên, em sẽ từ từ nói với mẹ. Thế nhưng ai biết được, mẹ đã sớm phát hiện rồi. Bà không ăn không uống, cùng với Triệu Văn Hoa ép em phải cắt đứt với anh, cho em ra nước ngoài học. Em không còn cách nào…" Giọng nói trầm khàn của Hạ Nghiêu mang theo chút nghẹn ngào.

Chu Độ ôm chặt Hạ Nghiêu vào lòng, ấn đầu cậu vào lồng ngực hắn, hôn lên đỉnh đầu cậu trầm mặc không lên tiếng.

"Vậy bây giờ mẹ nuôi, vẫn còn phản đối chứ? Nghiêu Nghiêu, về sau chuyện gì cũng phải nói cho anh, chúng ta cùng nhau đối mặt có được không?"

Mái tóc mềm mại của Hạ Nghiêu ở trước lồng ngực Chu Độ lắc lắc: "Mẹ em không phản đối nữa."

Chu Độ kinh ngạc nâng mặt Hạ Nghiêu lên, cao hứng hỏi: "Thật sao?"

Hạ Nghiêu nhỏ giọng "ừm" một tiếng nói tiếp: "Có lẽ đã nghĩ thông rồi, hai năm trước mẹ vẫn luôn ngóng em đi xem mắt kết hôn, thế nhưng… em vẫn luôn không muốn."

Chu Độ có chút kích động nắm chặt lấy tay Hạ Nghiêu.

"Tối hôm nọ, đột nhiên mẹ nói chuyện với em, nói không ép em nữa, nói em muốn kết hôn thì kết, không kết hôn bà cũng không ép em nữa. Chỉ là em… vẫn luôn cảm thấy mình không có mặt mũi đi tìm anh."

Chu Độ siết chặt thêm cái ôm.

"Em cũng sợ hãi," cậu chậm rãi mở miệng nói: "Em sợ mấy năm nay anh đã tìm được người mới, em sợ anh không yêu em nữa."

Hạ Nghiêu đưa tay vuốt ve gương mặt Chu Độ, hôn lên môi hắn, lúc tách ra, cậu vô cùng thành kính nói với Chu Độ: "Em yêu anh, Chu Độ, đời này em chỉ yêu một người là anh, bất kể đời này hay đời trước, em đều yêu anh."

Ngữ khí Chu Độ kích động, hắn run rẩy nói với Hạ Nghiêu: "Vợ ơi, anh cũng yêu em, mãi mãi yêu em."

Ánh đèn màu cam ấm áp ở bên giường chiếu lên gương mặt hai người, khóe mắt Hạ Nghiêu trượt ra một giọt nước mắt, hạnh phúc ôm lấy người đàn ông trước mắt – người làm cho cậu lưu luyến si mê cả một đời.

==== Hoàn ====

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vo-luon-nghi-toi-khong-yeu-em-ay